

ТОМ КЛАНСИ БЕЗПОЩАДНО

Част 1 от „Джак Райън“

Превод от английски: Петко Петков, 1995

chitanka.info

*Помисли къде започва и свършва човешкото
достойнство.*

*Моето достойнство бе, че имах такива
приятели.*

Уилям Бътлър
Йейтс^[1]

*И ако си отида,
докато си тук...
Помни, че аз живея в друго
измерение,
покрит с дебела пелена.
Ти няма да ме виждаш,
така че вярвай в мен.
Аз чакам времето, когато пак
ще сме със теб
и двамата ще бъдем зрящи.
Дотогава живея живота без
остатък и ако ти потрябвам,
просто прошепни името ми в
душата си.
... Аз ще бъда там.*

Той е!

*В памет на Кайл Хайдок,
5 юли 1983 — 1 август 1991*

Arma virumquecano.^[2]

Публий Вергилий
Марон

Внимавай да не разгневиш кроткия.

Джон Драйдън^[3]

Една книга никога не се получава без помощ:

Бил, Даръл и Пат за „професионалните“ съвети;

К. Дж. Крейг, Кърт, Джери и Стив за още от същото;

Ръсел за неочакваната експертиза.

И за още *ex post facto*^[4] неоченима помощ:

Дж. Р. и Уейн за намирането ѝ;

Шели, за работата;

Крейг, Кърт, Джери, Стив П., Стив Р. и Виктор за усилията им да ми помогнат да разбера.

[1] Известен ирландски поет и драматург, носител на Нобелова награда за литература за 1923 година. — Б.пр. ↑

[2] Възпявам войната и мъжете (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Джон Драйдън (1631–1700) — английски поет и драматург. — Б.пр. ↑

[4] Дошла впоследствие (лат.). — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

МЕСТА ЗА СРЕЩИ

Ноември

„Камила“ бе или най-мощният ураган в света, или пък най-голямото торнадо в историята. „Добре си е поиграла с нефтената сонда“ — помисли си Кели и нарами кислородната бутилка за последно гмуркане в залива. Надстройката бе разрушена, а четирите огромни подпори — разклатени и изкривени. Сега съоръжението приличаше на стара играчка, с която са се забавлявали великани. Кранът бе свалил всичко, годно за употреба, и сега то лежеше върху шлепа, който водолазите използваша за база. „Оголеният железен скелет скоро ще се превърне в място за игра на рибата“ — си мислеше Кели, докато слизаше по стълбичката към водата. С него щяха да се гмурнат още двама водолази, но операцията ръководеше той. Тримата се подготвяха за работа, а лодката, грижеща се за безопасността на операцията, обикаляше нервно в кръг, за да държи местните рибари на разстояние. През следващите няколко часа рибата щеше да избяга от това място и риболовците нямаха работа тук, но подобни събития винаги събуждаха любопитство. „И с основание“ — каза си с усмивка Кели и цамбурна във водата.

Долу бе сумрачно, но въпреки това — уютно. Слънчевата светлина проникваше през набраздената от вълнички повърхност и лъчите си играеха около краката на платформата. Това подобряваше видимостта. Блокчетата експлозив С4 бяха вързани здраво за стоманата. Кели трябваше да провери всяко едно от тях и започна с онези, които се намираха на три метра от дъното. Приключи бързо, защото нито той, нито колегите му искаха да се задържат дълго под водата. Другите двама свързваха блокчетата едно с друго. Те бяха местни хора с богат опит в подводната работа с взрив, тренирани почти колкото Кели. Той провери работата им, а те — неговата, защото само взаимното подсигуряване и предпазливостта гарантираше успех в тази професия. За двадесет минути долният пръстен от експлозиви бе

готов и тримата водолази бавно се изкачиха до горния, който бе на три метра под повърхността. Тук операцията бе повторена също толкова бавно и внимателно. При работа с взрив никой не бърза и не поема излишен риск.

Полковник Робин Захариас се съсредоточи над задачата си. Зад хълма имаше зенитна ракетна установка SA-2. Тя вече бе изстреляла три ракети в търсене на изстребителите бомбардировачи, които Захариас трябваше да охранява. Зад него в кабината на F-105G „Тъндърчийф“ седеше подполковник Джеф Тайт, специалист по обезвреждането на отбранителни съоръжения. Двамата мъже имаха принос в създаването на доктрината, която прилагаха в момента. Захариас направляваше своя изстребител „Дива невестулка“, без да се опитва да се прикрива. Напротив, той се стремеше да предизвика изстрелването на ракета, след което да се гмурне под нея и да скъси разстоянието до установката. Това бе зловеща и смъртоносна игра, в която нямаше ловец и плячка. Лице в лице се изправяха двама ловци — единият малък, пъргав и крехък, а другият огромен, неподвижен и добре укрепен. Тази установка бе създала доста главоболия на хората от авиационното му крило. Врагът явно умееше добре да си служи с радара и знаеше кога точно да го включи и изключи. Но който и да беше малкият негодник, той вече бе успял да свали две „невестулки“ от крилото на Робин предната седмица. Така че когато пристигна заповед за повторна атака срещу установката, полковникът реши сам да се заеме със задачата. В крайна сметка специалността му бе точно това: откриване, проникване и унищожаване на противовъздушна отбрана — една бърза триизмерна игра, в която наградата бе оцеляването.

Самолетът летеше ниско, без да се издига на повече от сто и петдесет метра. Пръстите на Захариас направляваха почти автоматично, докато очите му опипваха хълмовете под него, а слухът ловеше думите, идващи от задната седалка.

— Намираме се на девет часа, Робин — осведоми го Джеф. — Все още търси, но не ни е хванал. Движим се добре.

„Няма да се издадем мислеше си Захариас. Предния път е успял някак си да ги преметне.“ Грешката бе коствала живота на един майор,

един капитан и самолета им... „Съгражданин от Солт Лейк сити, Ал Уолъс... Приятел от дълги години... По дяволите!“ Робин прогони мисълта, без дори да се упрекне за ругатнята.

— Сега ще му дадем да ни подуши — каза Захариас и дръпна лоста към себе си.

„Гъндърчийф“ подскочи нагоре и влезе в обсега на радара. Робин остави самолета си там и зачака. Командирът на установката вероятно бе обучен от руснаците. Не знаеха колко самолета е успял да свали — със сигурност повече от достатъчно, — но сигурно се гордееше с уменията си, а в този бизнес гордостта бе смъртоносна.

— Ракета... две, две изстреляни ракети, Робин — предупреди го Тайт.

— Само две? — попита пилотът.

— Може би не му излизат толкова евтино — предположи хладнокръвно Джеф. — Намират се на девет часа. Време е да им покажеш някой друг авиаторски фокус. Роб.

— Това ли имаш предвид?

Захариас зави наляво, спусна се по спираловидна траектория и отново се втурна напред. Беше обмислил маневрата си добре и вече се намираше зад хълма. Самолетът летеше в опасна близост до земята, но двете заблудени ракети вече се намираха зад тях, на около сто метра по-високо от „Гъндърчийф“.

— Мисля, че е време — каза Тайт.

— Аз пък мисля, че си прав.

Захариас направи остър ляв завой. F-105 се спусна ниско над хълма, а полковникът впери поглед в следващата височина, която бе на десет километра и петдесет секунди от тях.

— Все още не е изключил радара си — съобщи Тайт. — Знае, че идваме.

— Но има само още една ракета. — „Освен ако войниците, които презареждат, не са в страхотна форма. Е, не може да се предвиди всичко.“

— Огън от изстрел на десет часа. — Беше твърде далеч, за да ги притесни, но все пак показва в коя посока не бива да летят. — Ето го и платото.

Може би го виждаха, а може би не. Самолетът вероятно представляваше просто движеща се точка, която някой радарен

оператор се опитваше да засече върху пълния със смущения екран. На малка височина „Гъндърчийф“ бе най-бързата машина, изобретявана от човек, а и камуфлажът върху горната част също помагаше. Сигурно го търсеха някъде из висините. Върху радарите им трябваше да е паднала гъста пелена от смущения. Обичайната американска тактика за полет на средна височина и остро гмуркане бе претърпяла два провала и Захариас реши този път да използва нещо друго. Щеше да бомбардира установката от малка височина, а другите трябваше да довършат делото. Неговата цел бе премахване на командния фургон заедно с командира в него.

Захариас размърда самолета си вляво и вдясно, а после нагоре-надолу, за да затрудни максимално враговете си на земята. Все пак трябваше да внимава и за картечници.

— Хванах звездата! — каза Робин.

Руският наръчник за експлоатация на SA-6 изобразяваше шест установки, подредени около команден пункт. Свързващите пътечки помежду им поразително оприличаваха съоръжението на звездата на Давид. Полковникът смяташе това за доста богохулно, но мисълта трепна за момент в периферията на съзнанието му и отново изчезна. Робин насочи цялото си внимание към командния фургон.

— Целта е на мушка — каза високо той, сякаш за да се убеди в думите си. През следващите десет секунди самолетът увисна във въздуха без да трепва. — Добре изглежда... Освобождавам сега!

Четири метални кутии, които бяха всичко друго, но не и аеродинамични, се отделиха от самолета. Докато летяха към земята, те се отвориха и отвътре изпаднаха хиляди амуниции, които се разпръснаха над установката. Когато малокалибрениите авиационни снаряди паднаха, самолетът на Захариас вече бе далеч. На земята не се виждаха хора, които да тичат към окопите, но Робин зави наляво и остана на малка височина, за да се увери, че е свършил работата си веднъж завинаги. На пет километра от него в центъра на „звездата“ се виждаше голям пламък.

„Това е за Ал“ — помисли си той. Засега можеше да му даде само толкова. Захариас изправи самолета си и се заоглежда за подходящо място, откъдето да се измъкне. Сега зенитната батарея вече я нямаше и самолетите спокойно можеха да преминават оттук. Добре. Той си избра

една вдлъбнатина на хълма и се насочи право към нея. Опасността вече я нямаше и можеше да лети спокойно. „За Коледа ще си бъда у дома.“

Червените огнени езици, които изскочиха срещу него, го втрещиха. Не трябваше да ги има. Идваха право към самолета му. Захариас се опита да избяга нагоре, точно според предвижданията на артилеристите. Корпусът на „Тъндърчийф“ се вряза право в огнения поток. Той се разтрепери зловещо и само за секунда успехът се превърна в поражение.

— Робин! — изхриптя гласът на Джеф по разговорката и в този фатален миг Захариас разбра, че самолетът му е обречен.

Положението се влоши, преди пилотът да успее да реагира. Моторът се задави, обхванат от пламъци, а треперенето на корпуса му подсказа, че е изгубил управление. Реакцията му бе автоматична. Робин извика да катапултираме, но хриптенето зад гърба му го накара да се извърне, въпреки че знаеше колко безсмислено е действието му. Последният му спомен от Джеф Тайт бе опръсканата с кръв седалка. После гърбът на Робин бе пронизан от най-ужасната болка, която бе изпитвал някога.

— Добре — каза Кели и изстреля сигналната ракета.

Една лодка започна да разхвърля малки експлозиви във водата, за да разгони рибата. Той изчака още пет минути и погледна към човека, отговарящ за безопасността.

— Районът е обезопасен.

— Пускаме огъня — каза Кели и повтори заклинанието още три пъти. После завъртя ръчката на детонатора. Резултатите бяха удовлетворителни. Водата закипя и краката на сондата се пречупиха на две места — горе и долу. Падането бе учудващо бавно. Цялата платформа се свлече в една посока. Последва гигантско разплискване на вода и за един момент на всички им се стори, че желязото може да плува. Но това бе илюзия. Олекотената конструкция от метални греди потъна във водата и спря на дъното. Още една работа бе свършена.

Кели откачи кабелите от генератора и ги хвърли настрана.

— Две седмици предсрочно. Май наистина искаше да свършим по-рано — каза началникът.

Той бе бивш пилот на изстребител, служил във флота, и оценяваше всяка бързо и добре свършена работа. В края на краищата нефтът нямаше къде да избяга.

— Холандеца беше прав за теб.

— Адмиралът е добър човек. Направил е много за двама ни с Тиш.

— С него сме летели цели две години. Страхотен пилот. Чудесно е, че всички хубави неща, които ми каза за теб, излязоха верни.

Началникът обичаше да работи с хора, които имаха неговия опит. Той някак си бе успял да забрави ужасите на битката.

— Отдавна исках да те питам какво е това — посочи бившият пилот татуировката върху ръката на Кели. Тя изобразяваше червен тюлен, седнал на задните си лапи, който се усмихваше неприлично.

— Всички в моята част си направиха такива татуировки — обясни с преднамерено нехайство Кели.

— И каква е била тази част?

— Не мога да ви кажа — отвърна той и се усмихна, за да смекчи отказа.

— Обзалагам се, че е свързано с измъкването на синчето, но както и да е. — Войниците имаха своите тайни и бившият морски офицер добре го знаеше. — Е, парите ще отидат на сметката ти до края на работния ден, господин Кели. Ще се обадя на жена ти да мине да те прибере.

Тиш Кели бе в магазин „Сторк“, а погледът, който разменяше с другите жени, казваше: „И моят ред дойде.“ Само допреди три месеца тя можеше да облича всичко, което си пожелае — е, почти всичко. Все още бе рано да си купува нещо по-свободно, но днес имаше повече време и бе решила да поразгледа какво предлагат магазините. Тя благодари на продавачката и си каза, че трябва да доведе и Джон тук. Той обичаше да ѝ избира дрехи. Сега беше време да го прибере. Фургонът „Плимут“, с който бяха пристигнали от Мериленд, стоеше паркиран отвън. Тиш вече се бе научила да се оправя с движението в крайбрежния град. Смяната на хладния есенен климат на градчето им с топлината на морския бряг, от който лятото почти не си отиваше, бе приятна. Тиш потегли към големия двор на петролната компания. Днес

имаше късмет дори и със светофарите. Зеленото светна точно навреме, така че не стана нужда да отпускат газта.

Светофарът светна жълто и шофьорът на камиона се намръщи. Вече закъсняваше и затова караше малко по-бързо, но краят на шестстотинте мили от Оклахома за насам се виждаше. Той натисна спирачката с въздишка, която бързо премина в учудено възклицание. Камионът не спираше. Пред него нямаше нищо и той продължи напред, а шофьорът лудешки натискаше клаксона. „О, Господи, о, Господи, моля те, недей...“

Тя въобще не го видя. Дори не понечи да извърне глава. Плимутът просто изскочи от пресечката и шофьорът видя профила на млада жена, който след миг се скри зад предницата на камиона. Последва ужасно скърцане на огънатата стомана и предните колелета на камиона смачкаха фургона.

Най-лошото бе, че не чувстваше нищо. Хелън ѝ бе приятелка. Хелън умираше и Пам знаеше, че трябва да изпита нещо, но не можеше. Устата на Хелън бе запушена. Въпреки това звуците, предизвиквани от Били и Рик, продължаваха да се чуват. Въздухът си проправяше път навън и макар че устните не можеха да мърдат, излизащите звуци показваха, че жената скоро щеше да приключи земния си път. Но пътуването имаше цена и Рик, Били, Бърт и Хенри се бяха нагърбили с ролята на бирници. Пам си казваше, че всъщност се намира някъде далеч от това място, но ужасните звуци продължаваха да връщат сетивата и съвестта ѝ към това, което се бе превърнало в реалност. Хелън беше лоша. Хелън се бе опитала да избяга, а те не можеха да позволят подобно нещо. Това им бе обяснявано многократно и сега им се показваше нагледно, за да могат — както каза Хенри — да го запомнят завинаги. Пам все още чувстваше болката от счупените ребра и помнеше своя урок. Погледът на Хелън спря върху нея, но Пам знаеше, че е безсилна да направи каквото и да е. Опита се да ѝ предаде съчувствието си с очи. Не смееше да направи нищо повече. Най-после Хелън спря да издава звуци и всичко свърши. Засега. Пам затвори очи и се зачуди кога ли ще дойде и нейният ред.

Войниците добре се позабавляваха. Американският пилот бе завързан точно пред укритието от натрупани чували, зад което стоеше свалилата го картечница. Пораженията, които им бе нанесъл техният пленник обаче, съвсем не бяха забавни и те изразиха чувствата си с юмруци и ритници. Бяха открили и другото тяло, което сложиха до това на пленника. Измъченото и отчаяно изражение на американеца от гледката на убития му приятел престъпник им харесваше. Пристигналият от Ханой офицер от разузнаването свери името на американския пилот със списъка в ръката си и после се наведе, за да го прочете още веднъж. Артилеристите си помислиха, че разузнавачът е попаднал на нещо необичайно, защото веднага отиде да се обади по телефона. Пленникът вече бе припаднал от раните си, когато офицерът от разузнаването нацапа лицето му с кръвта на убития му другар. После разузнавачът направи няколко снимки. Артилеристите доста се учудиха. Явно офицерът искаше пленникът да изглежда толкова жив, колкото и трупът до него. Колко странно.

Кели си мислеше, че никога повече няма да му се наложи да идентифицира трупове, но явно се бе лъгал. Придружаваха го няколко души, дошли да го подкрепят, но падането и оцеляването бяха различни неща, а в моменти като този просто не можеше да има утешение. Той излезе от спешното отделение и очите на лекарите и медицинските сестри се залепиха върху него. Имаше и свещеник, ДОШЪЛ да изпълни последното си задължение към мъртвата. Той каза няколко думи с пълното съзнание, че ще останат нечути. Един полицаи обясни, че шофьорът не е виновен. Спирачките отказали. Механична повреда. Всъщност никой не бе виновен. Случват се такива неща. Той просто повтори онова, което казваше на нищо неподозиращи хора, за които в един момент светът се бе срутил. Сякаш думите му имаха някакво значение. Полицаят разбра, че господин Кели е силен мъж и следователно още по-уязвим от другите. Съпругата и нероденото му дете, които би могъл да предпази от всичко, бяха мъртви, загинали при нещастен случай. Никой не бе виновен. Шофьорът, който също бе семеен, се намираще в болницата, приспан с успокоителни. След катастрофата той веднага се бе пхнал под бронята на камиона с

надеждата да намери младата жена жива. Хората, с които Кели бе работил, седяха около него и щяха да му помогнат с погребението. Не можеха да направят нищо повече за човек, който по-скоро би влязъл в ада, отколкото да преживее това. А той знаеше какво е ад. Но пъкълите са повече от един, а Кели все още не бе видял всичките.

1.

ENFANT PERDU^[1]

Май

Така и не разбра защо спря. Кели отби скаута си на банкетата, без да мисли. Тя не бе протегнала ръка за автостоп. Просто стоеше до пътя и гледаше препускащите край нея коли, които вдигаха облаци дим и прах. Единият ѝ крак бе леко присвит в коляното — типична поза на стопаджия. Носеше стари дрехи, а през рамото ѝ се виждаше праметнат сак. Светлокестенявата коса, дълга до раменете, се развяваше от профучаващите по магистралата коли. Лицето ѝ не изразяваше нищо, но Кели го разбра едва когато кракът му бе натиснал спирачката, а скаутът вече спираше до банкетата. Той се зачуди дали да не продължи пътя си, но си каза, че вече е взел решение, макар да не знаеше какво точно. Очите на момичето проследиха спиращата кола и когато Кели погледна в огледалото си, видя, че тя повдигна рамене и се приближи към скаута без особен ентузиазъм. Стъклото на предната седалка до шофьора вече бе свалено и след няколко секунди момичето погледна през него.

— Къде отиваш? — попита тя.

Кели се изненада. Мислеше си, че първият въпрос — „Да ви закарам ли донякъде?“ — трябва да бъде зададен от него. Той се поколеба секунда-две, докато я оглеждаше. Момичето вероятно бе на двадесет и една години, макар и да изглеждаше по-възрастна. Лицето ѝ не бе мръсно, но не можеше да мине и за чисто. Причината сигурно бяха прахът и вятърът по магистралата. Носеше мъжка памучна риза, която спешно се нуждаеше от гладене, а косата ѝ бе вързана. Но най-странни бяха очите. Красиви, сиво-зелени на цвят, те гледаха покрай него в... какво? Кели и преди бе виждал такова изражение, но само в очите на изморени мъже. Самият той до неотдавна гледаше по същия

начин, без да знае какво вижда. Въобще не му хрумна, че и сега погледът му не изразява нещо по-различно.

— На яхтата си — отвърна най-накрая Кели, като не знаеше какво друго да каже.

Очите ѝ веднага се промениха.

— Имаш яхта? — попита тя.

Очите ѝ светнаха като детски и усмивката им озари и останалата част от лицето. Кели имаше чувството, че току-що е отговорил на важен въпрос. Между двата предни зъба на момичето имаше симпатична пролука.

— Петнадесетметрова. С дизелов двигател. — Той махна към багажника на скаута, който бе пълен с продукти. — Искаш ли да дойдеш? — попита, отново без да мисли, Кели.

— Разбира се!

Момичето без колебание отвори вратата и хвърли сака си на пода.

Връщането обратно на магистралата бе опасно. Скаутът НЕ беше мощна кола и определено не бе предназначен за магистрала, така че Кели се съсредоточи над управлението. Тъй като не можеше да кара бързо, той бе принуден да се движи в най-дясното платно и да внимава за идиотите, които постоянно изскачаха от страничните пътища, втурнали се към океана или към където и другаде да отиваха хората по време на уикенда си.

„Искаш ли да дойдеш?“ — бе попитал той и тя му бе отвърнала: „Разбира се“ — констатира разумът му. „Какво толкова, по дяволите?“ Кели се намръщи, защото не знаеше отговора на въпроса си, но през последните шест месеца толкова въпроси бяха останали без отговор, че просто нямаше значение. Той нареди на разума си да млъква и продължи да се занимава с движението по магистралата. Разумът на Кели обаче не се отказа да бръмчи в някакво отдалечено кътче на съзнанието му. В крайна сметка човешкият разум рядко се подчинява на собствените си заповеди.

„Денят на загиналите“^[2] — помисли си той. Колите около него бяха претъпкани с хора, бързащи от работа за дома или с други успели вече да вземат семействата си. Децата лепяха лицата си по задните стъкла. Едно-две дори махнаха на Кели, но той се направи, че не ги

забелязва. Животът без душа е труден, особено пък ако човек още си спомня за нея.

Кели прокара ръка по небръснатата си брадичка. Дланта му беше мръсна. Нищо чудно, че в магазина го изгледаха толкова странно. „Занемаряваш се, Кели.“

„И на кого, по дяволите, му пука?“

Той се обърна да погледне спътницата си и се сети, че все още не знае името ѝ. Забележително. Тя гледаше право напред, а лицето ѝ не изразяваше нищо. В профил изглеждаше доста симпатична. Бе слаба — по-точно кльощава, — а цветът на косата ѝ — нещо средно между русо и кестеняво. Носеше изгъркани джинси, скъсани на няколко места. Вероятно ги бе купила от магазин, в който слагаха надценка за това, че ти продават протъркани дрехи. Но Кели не го бе грижа. Просто още едно нещо, което не го интересуваше.

„Господи, как си успял да пропаднеш толкова?“ — попита разсъдъкът му. Той знаеше отговора, но дори и в него не можеше да се открие цялата истина. Различни части от организма, наречен Джон Терънс Кели, знаеха различни части от пълното обяснение, но те някак си все не можеха да се обединят в едно цяло. И така някога силният, умен, решителен мъж бе напълно объркан и... отчаян? Колко весело.

Кели си спомни какъв беше. Спомни си всичко онова, през което бе преминал, и се учуди как е могъл да го стори. Но най-ужасното бе, че не можеше да открие грешката си. Разбира се, знаеше какво се е случило, но то бе станало извън него и сега Кели стоеше жив, неразбиращ, объркан и без никаква цел пред себе си. Живееше на автопилот. Знаеше го, но не знаеше накъде го води съдбата.

Което и да бе момичето до него, то не се опитваше да завърже разговор и това напълно устройваше Кели. Въпреки това той усещаше, че има нещо, което трябва да знае. Осъзнаването го изненада. Подсказаха го инстинктите му, а той винаги им вярваше. Студените тръпки полазиха врата и ръцете му. Кели огледа движението около себе си, но не видя никаква друга опасност освен мощните коли с безмозъчни шофьори. Очите му внимателно прецениха всичко и не откриха нищо. Въпреки това усещането за опасност не си отиде и Кели се улови, че докато безпричинно често поглежда в огледалото, лявата му ръка опипва скрития под седалката автоматичен колт. Когато се усети, пръстите му вече галеха оръжието.

„И за какво, по дяволите, го правиш?“ Кели дръпна ръката си и недоволно поклати глава. Но все пак продължи да поглежда в огледалото, като се залъгваше, че следи движението.

Кеят гъмжеше от хора. Причина, разбира се бяха трите почивни дни. Колите се щураха напред-назад по-бързо от разумното за разбитата настилка на малкия паркинг. Всеки шофьор се стремеше да избегне петъчното задръстване, виновник за което бе и самият той. Тук обаче скаутът вече навлезе в свои води. Добрата видимост даваше на Кели предимство при маневрирането. Той спря до „Спрингър“ на същото място, от което бе потеглил преди шест часа. Когато вдигна прозорците на колата и я заключи, почувства облекчение. Приключенията му по магистралата бяха свършили и сигурността на водата, по която не оставаха следи, го зовеше.

„Спрингър“ беше петнадесетметрова дизелова моторна яхта, правена по поръчка, но доста близка по параметри до „Пийсмейкър кохо“. Не беше от най-красивите, но разполагаше с две прилично големи каюти, а салонът помежду им лесно можеше да се превърне в трета. Дизелите ѝ бяха големи, но не твърде мощни, защото Кели предпочиташе голям и удобен мотор пред малък и претоварен. Яхтата разполагаше с първокласен морски радар, всякаква свързочна апаратура, разрешена за използване, и навигационни уреди, каквито обикновено притежаваха само големите кораби. Фибростъклото на корпуса блестеше от чистота, а по хромираните части нямаше и следа от ръжда, въпреки че Кели нарочно не ги лъскаше с пастата, използвана от болшинството яхтсмени. „Спрингър“ бе работна яхта или поне трябваше да бъде такава.

Кели и спътницата му слязоха от колата. Той отвори багажника и започна да пренася пакетите с продукти на борда. Младата дама имаше благоразумието да не му се пречка.

— Хей, Кели! — подвикна един глас от мостика.

— Да, Ед, какво има?

— Измервателният ти уред е зле. Четките на генератора бяха малко поизносени и ги смених. Но мисля, че е измервателният уред. Смених и него.

Ед Мърдок, главният механик на кея, заслиза надолу и тогава забеляза момичето. От изненада той се спъна в последното стъпало и

едва не се просна по очи на кея. Погледът му пробягна преценяващо по жената и явно хареса гледката.

— Нещо друго? — попита многозначително Кели.

— Напълних резервоара. Машината е топла — отвърна Мърдок и отново се обърна към клиента си: — Всичко е вписано в сметката ти.

— Добре, Ед, благодаря.

— Чип ми каза да ти предам, че още някой се заинтересувал от яхтата. В случай че решиш да я продадеш...

— Няма да стане, Ед — отрязва го Кели.

— Прекрасна е — каза Мърдок, вдигна инструментите си и тръгна, доволен, че с един куршум е успял да улучи два заека.

Кели схвана думите му едва след няколко секунди. Той изръмжа леко учудено и остави последните пакети с покупки в салона.

— Аз какво да правя? — обади се момичето.

Тя просто стоеше на едно място и на Кели му се стори, че леко потръпва, но се стреми да не ѝ личи.

— Седни ей там — отвърна той. — След няколко минути съм готов.

— Добре.

Момичето се усмихна ослепително, сякаш знаеше какво е едно от нещата, липсващи на Кели.

Той се запъти към каютата си на кърмата. Добре, че поне поддържаше яхтата чиста. Предната каюта също бе подредена и след миг Кели се гледаше в огледалото и питаше:

— Така, а сега какво, на майната си, ще правиш?

Отговор в момента нямаше, но здравият разум подсказваше да изкара яхтата си от пристана. Две минути по-късно Кели влезе в салона. След като се убеди, че пакетите с храна са стабилно закрепени, той се качи на палубата.

— Аз, тъъ, забравих да те питам нещо... — започна Кели.

— Пам — отвърна тя и протегна ръка. — А ти?

— Кели — каза Джон, обзет още веднъж от онова безтегловно състояние.

— Къде отиваме, господин Кели?

— Само Кели — поправи я той, като се стремеше да не звучи фамилиарно.

Пам кимна и отново се усмихна.

— Накъде, Кели?

— Имам един малък остров на около тридесет...

— Имаш остров? — попита тя с разширени от учудване очи.

— Точно така.

Всъщност Кели го държеше само под наем, но вече така бе свикнал с мисълта, че тя не му правеше впечатление.

— Да вървим! — заяви ентузиазирано Пам и хвърли поглед към брега.

Кели шумно се разсмя.

— Добре, да тръгваме!

Той натисна бутона и запали първо двигателя на десния, а след това и на левия борд. И двете големи детройтски дизелови машини веднага заработиха. Кели провери уредите. Всичко изглеждаше в ред.

Той намали дроселите, за да изкара яхтата от кея, и провери вятъра и прилива. Засега и двете бяха в незначително количество. Кели отвори дросела на десния борд съвсем малко и завъртя руля, за да осигури на „Спрингър“ по-голяма маневреност в тесния канал. После се насочи право напред. Следващата му работа бе леко да увеличи и левия дросел. Сега яхтата се движеше със скорост пет възела. Покрай нея се изреждаха както моторни, така и ветроходни съдове. Пам гледаше яхтите, обърната с гръб по посока на движението. В продължение на две дълги секунди очите ѝ не се отделиха от паркинга на кея. После извърна глава и тялото ѝ се отпусна.

— Разбираш ли нещо от яхти? — попита я Кели.

— Почти нищо — отвърна тя и акцентът ѝ за пръв път пролича.

— Откъде си?

— От Тексас. А ти?

— От Индианаполис, но доста отдавна не съм бил там.

— Какво е това? — попита Пам и посегна към татуировката.

— Спомен от едно от местата, където съм ходил — отвърна Кели. — Там не беше много хубаво.

— А, там ли? — Тя разбра.

— Точно там — кимна Кели.

Вече бяха излезли от пристана за яхти и той отново увеличи дроселите.

— И какво си правил там?

— Нищо, за което мога да говоря пред дами — отвърна Кели и се огледа наоколо.

— И какво те кара да мислиш, че съм дама?

Думите ѝ го свариха неподготвен, но той като че ли започна да свиква с това. Пък и усещаше, че има нужда да разговаря с жена, независимо от темата на разговора. Джон за пръв път отвърна на усмивката ѝ с усмивка.

— Няма да е много хубаво от моя страна, ако предположа, че не си.

— Чудех се кога ли ще се усмихнеш. — „Имаш хубава усмивка“ — казваше интонацията ѝ.

„Как ти звучи половин година без усмивка?“ — едва не се изтърва Кели. Вместо това обаче той се засмя, главно на себе си. Това бе още едно от нещата, от които имаше нужда.

— Съжалявам. Сигурно не съм бил много приятна компания.

Кели отново я погледна и намери в очите ѝ разбиране. Беше просто един спокоен поглед, много човечен и женски, който го разтърси. Той почти усети онази тръпка и не обърна внимание на кътчето от съзнанието си, което казваше, че вече месеци наред има нужда от това. Кели не искаше да чува подобни думи. Особено пък от себе си. Самотата бе достатъчно тежка и без постоянно да си напомня за нея. Ръката на Пам отново се протегна уж да докосне татуировката, но жестът ѝ имаше друго значение. Допирът ѝ бе удивително топъл дори и под лъчите на горещото следобедно слънце. Особено ярко изпъкваше пък на фона на парчето лед, в което се бе превърнал животът му.

Но Кели все пак трябваше да управлява яхтата. На около километър пред тях се виждаше един контейнеровоз. „Спрингър“ вече се движеше с максимална скорост от осемнадесет възела. Досега пътуването бе гладко, но в един момент яхтата попадна в дирята на търговския кораб. „Спрингър“ започна да се люлее, като се надигаше и спускаше с около метър. Кели зави наляво, за да избегне вълнението. Контейнеровозът пред тях нарастваше като скала на хоризонта.

— Къде мога да се преоблека?

— Каютата ми е отзад, така че ако искаш, можеш да се нанесеш в предната.

— Сериозно? — изсмя се тя. — И защо да го правя?

— Ами... — Отново го бе сварила неподготвен.

Пам нарами сака си и слезе надолу, като внимателно се държеше за перилата. Нямаше много дрехи по себе си. Когато след няколко минути се появи отново, носеше още по-малко. Бе обула къси шорти и навлякла тениска. Босите ѝ крака шляпаха по палубата и явно се чувстваше по-добре. Кели забеляза, че момичето има крака на танцьорка — слаби и много женствени. Тениската очевидно ѝ бе голяма. Може би скоро бе отслабнала или пък нарочно си бе купила по-голям номер. Но каквато и да бе причината, дълбокото деколте щедро показваше гърдите ѝ. Кели се улови, че се заглежда към тях, и мислено се смъмри, задето притеснява момичето. Но видът на Пам просто предизвикваше погледа му. Тя се хвана за рамото на Кели и седна срещу него. Сега вече тениската не бе преграда за очите на Джон.

— Харесват ли ти? — попита тя.

Кели напълно блокира. От устата му излязоха няколко нечленоразделни звука и преди да реши какво да отговори, Пам вече се смееше. Но не му се присмиваше. Тя махна към екипажа на контейнеровоза и моряците ѝ отговориха. Корабът бе италиански и половин дузина надвесили се над перилата мъже заизпращаха въздушни целувки към Пам. Тя им отвърна със същото.

Кели усети, че ревнува.

Той зави надясно, като пресече пътя на търговския кораб и наду свирката си. Постъпваше точно по правилата, макар че малките съдове рядко ги спазваха. В това време дежурният офицер вече бе насочил бинокъла си към Кели — всъщност към Пам. Той се обърна и каза нещо. След секунда огромната „свирка“ на контейнеровоза нададе басов рев, от който Пам почти подскочи.

Кели се разсмя и момичето последва примера му. После ръцете ѝ обгърнаха бицепса на Джон. Пръстите на Пам заопипваха татуировката му.

— Не прилича на...

Кели кимна.

— Знам. Повечето хора очакват да прилича на боядисана или нещо подобно.

— Защо...

— ... си я направих ли? Всички в частта ми се татуираха. Дори и офицерите. Просто всички го правеха. Доста тъпо, нали?

— Според мен е много симпатична.

— А според мен ти си симпатична.

— Говориш хубави неща.

Пам леко се премести и потърка гърди в ръката му.

„Спрингър“ вече се движеше с постоянна скорост от осемнадесет възела, а Кели направляваше яхтата към изхода на балтиморското пристанище. Италианският контейнеровоз бе единственият търговски кораб наоколо, а морето бе спокойно, с около тридесетсантиметрови вълни. По целия път към залива Чесапийк Джон се придържаше към главния плавателен канал.

— Жаден ли си? — попита тя, когато яхтата зави на юг.

— Да. В кухничката има хладилник. Тя е...

— Видях я. Какво искаш?

— Донеси по една чаша от каквото и да е.

— Добре — отвърна весело Пам.

Докато тя се изправяше, топлината се разля по цялото тяло на Кели и го напусна при рамото.

— Какво е това? — попита тя, щом се върна.

Кели се обърна и трепна. Притиснатото до ръката му момиче толкова го бе успокоило, че бе забравил за времето. „Това“ беше приближаваща се буря. Големите кълбовидни облаци закриваха небето на около десетина мили по хоризонта.

— Май ще се поизмокрим малко — отвърна Кели и пое едната бира.

— Когато бях малка, тези облаци носеха торнадо.

— Но не и тук — отвърна Джон и огледа яхтата, за да се увери, че по палубата няма нищо незастопорено. Долу също всичко бе на мястото си както винаги. Джон включи флотския си приемник. Веднага хвана метеорологичната прогноза, която завърши с обичайното предупреждение.

— Яхтата ти малък съд ли е? — попита Пам.

— Технически погледнато — да, но няма защо да се безпокоиш. Аз си знам работата. Едно време бях главен боцман.

— Какво е това?

— Моряк. Искам да кажа, във флота. Освен това яхтата е сравнително голяма. Просто малко ще се поразлюеем. Нищо повече. Ако те е страх, можеш да си сложиш спасителна жилетка. Тя е точно под седалката.

— Ти страхуваш ли се? — попита Пам.

Кели се усмихна и поклати глава.

— Добре тогава.

Тя зае предишното си положение. Гърдите ѝ отново се опряха на ръката му, а главата ѝ се отпусна върху рамото на Кели. В очите на Пам се появи замечтано изражение. Тя сякаш просто очакваше какво ще се случи по-нататък.

Кели не се притесняваше — във всеки случай не и от бурята, — но не беше и нехаен. Когато подминаха Бодкин поинт, той насочи яхтата на изток през плавателния канал. Не се обърна на юг, докато не бе убеден, че се намира в твърде плитки води, за да бъде блъснат от нещо голямо. На всеки няколко минути Джон се извъръщаше, за да види какво става с бурята, която вече напредваше към тях с около двадесет възела. Слънцето се бе скрило зад облаците. Бързото движение на бурята означаваше, че ще е силна и „Спрингър“ вече не може да избяга. Кели допи бирата си и реши да не си взема втора. Видимостта щеше бързо да намалее. Той извади една карта в найлоново облекло и я сложи вдясно до таблото с уреди. После отбеляза върху нея положението на яхтата и се увери, че курсът ѝ няма да я изведе в плитчините. „Спрингър“ газеше метър и половина във водата и за Кели всяка дълбочина, по-малка от три метра, бе „плитчина“. Доволен от видяното, той остави компаса и отново се отпусна. Опитът му го предпазваше както от опасностите, така и от усложненията.

— Май ни настига — забеляза Пам с тон, в който се промъкваша нотки на безпокойство.

— Ако искаш, можеш да слезеш долу — каза Кели. — Скоро ще завали и ще задуха. Пък и ще излезе вълнение.

— Но няма да стане опасно, нали?

— Не, освен ако не направя нещо наистина тъпо. Ще се постарая да не го правя — обеща той.

— Мога ли да остана тук и да видя какво представлява бурята? — попита Пам, която явно не искаше да пуска ръката му, макар Кели да не разбираше защо.

— Ще бъде доста мокро — предупреди я той.

— Няма значение — усмихна се Пам и още по-плътно се притисна до ръката му.

Кели намали скоростта. Нямаше смисъл да бърза. С по-малката скорост вече можеше да държи руля и с една ръка. Кели прегърна момичето и главата ѝ отново легна на рамото му. Въпреки приближаващата буря изведнъж всичко си дойде на мястото. Или поне така казваха чувствата му. Разумът обаче твърдеше друго и двете гледни точки определено не съвпадаха. Разумът му напомняше, че Джон не знае абсолютно нищо за момичето до себе си. Чувствата контрираха, че въобще не трябва да му пука. Той имаше нужда от нея. Но Кели обикновено не се поддаваше на чувствата си и противоречието го накара да се загледа към хоризонта.

— Нещо не е в ред ли? — попита Пам.

Кели понечи да отговори, но си спомни, че е сам на яхтата си, а до него седи хубаво момиче. Затова позволи на чувствата си да надделеят. Просто за разнообразие.

— Малко съм объркан, но мисля, че всичко е наред.

— Виж, мога да ти кажа...

Кели поклати глава.

— Не, недей. Каквото и да имаш да казваш, то със сигурност може да почака. Просто се наслаждавай на пътуването.

Първият порив на вятъра дойде само миг по-късно и отклони яхтата с няколко градуса вдясно. Кели изправи курса. Малките игриви вълнички скоро се превърнаха в големи водни хълмове, които препускаха по залива Чесапийк. След минута видимостта бе ограничена до неколкостотин метра, и небето притъмня, сякаш слънцето залязваше. Кели провери още веднъж дали светлините му са включени. Вълните заблъскаха яхтата, гонени от вятъра, движещ се с около тридесет възела. Носът на „Спрингър“ бе обърнат точно срещу тях. Кели можеше да продължи напред, но такова удобно място за пускане на котва като сегашното щеше да се появи една след около пет часа. Той провери отново картата и включи радара, за да потвърди положението си. Под кила на „Спрингър“ имаше четири метра вода, пясъчно дъно и условията за закотвяне бяха просто идеални. Кели обърна яхтата срещу вятъра и намали мощността на дизелите дотолкова, че да устоява на поривите.

— Дръж руля — каза той на Пам.

— Но аз не знам какво да правя с него!

— Няма значение. Просто го дръж здраво и върти в посоката, в която ти кажа. Трябва да отида отпред и да пусна котвите. Става ли?

— Внимавай! — надвика Пам шума на бурята.

Вълните вече бяха високи около метър и половина, а носът на яхтата подскачаше нагоре-надолу. Кели стисна окуражително рамото на момичето и тръгна напред.

Трябваше да внимава, разбира се, но обувките му бяха без ток, пък и Кели си знаеше работата. Той се хвана за перилата, заобиколи надстройката и след минута вече бе в предната част на яхтата. И двете котви SQR и „Данфорт“ бяха много по-тежки от нормалното. Кели хвърли първо данфорта и направи знак на Пам да завърти руля вдясно. Когато яхтата измина петдесетина метра в южна посока, тон хвърли и втората котва. И двете въжета бяха скъсени на нужната дължина. Кели се увери, че всичко е наред, и се върна при руля.

Пам изглеждаше малко нервна, но щом Джон седна отново на пейката до нея, се успокои. Вече всичко около тях бе мокро, а дрехите им — прогизнали от вода. Кели съвсем намали двигателите и позволи на вятъра да върне „Спрингър“ със стотина метра назад. Двете котви вече се бяха вкопчили в дъното. Кели се намръщи. Трябваше да ги раздалечи още повече. Всъщност едната котва бе напълно достатъчна. Другата бе просто за застраховка. Доволен от себе си, Джон спря машините.

— Можехме да се борим с бурята докрай, но предпочитам да не го правим — обясни той.

— Значи ще лагеруваме тук?

— Точно така. Можеш да слезеш в каютата си и...

— Искаш да ме изгониш ли?

— Не... просто ако тук не ти харесва...

Ръката ѝ докосна лицето му и Кели едва долови думите през бученето на вятъра и дъжда.

— Тук ми е добре.

Отговорът ѝ въобще не прозвуча като опит за заяждане.

Само след миг Кели се запита защо се е бавил толкова. Всички симптоми бяха налице. Последва нов бърз спор между разум и чувства, който разумът отново загуби. Нямаше от какво да се бои. Пред него

стоеше още едно самотно същество. Забравата идва толкова бързо. Самотата не казва какво си изгубил, а само напомня, че нещо от теб липсва. За да очертае тази празнота, на Кели му трябваше нещо такова. Кожата ѝ бе мека, мокра от дъжда, но топла. Усещането толкова се различаваше от платената любов, която на два пъти през последния месец го бе отвратила от самия него.

Разумът за последен път извика, че не е така, че Кели я е взел на автостоп и я познава само от часове. Сякаш усетила спора, Пам съблече тениската си и чувствата надделяха.

— Изглеждат чудесно — каза Кели.

Ръката му се приближи към тях и нежно ги докосна. Допирът също бе чудесен. Пам окачи тениската на руля и притисна лице към неговото. Вече ръководеше нещата с цялата нежност, на която бе способна. Страстта ѝ не изглеждаше животинска. Нещо я правеше различна. Кели не знаеше какво точно, но сега не му се мислеше.

Двамата се изправиха. Пам се подхлъзна, но Кели я улови коленичи пред нея, за да ѝ помогне с шортите. Тя сложи ръката му на гърдите си и на свой ред започна да разкопчава ризата на Джон. Ризата обаче остана на раменете на Кели доста дълго, тъй като и двамата не искаха ръцете му да се местят от гърдите на Пам. После бавно я съблякоха и джинсите се свлякоха след нея. Най-накрая Кели изу обувките си. Двамата се изправиха за следващата прегръдка. Палубата се люлееше под краката им, а вятърът и дъждът ги блъскаха. Пам го хвана за ръка и го заведе по-далеч от руля. Накара го да легне по гръб на палубата и веднага се качи върху него. Кели се опита да се изправи, но тя не му позволи. Пам се наклони леко напред, а хълбоците ѝ започнаха да се движат нежно и ритмично. За Кели този следобед всичко ставаше по-бързо от предвиденото. Викът му сякаш заглуши гръмотевиците. Когато отвори очи, видя лицето ѝ на сантиметри от своето. Изражението на Пам напомняше усмивката, замръзнала по лицата на каменните ангели в църквата.

— Съжалявам, Пам, аз...

Тя спря извиненията му със смеха си.

— Винаги ли си толкова добър?

Ръцете на Кели обвиха крехкото ѝ тяло и не го пуснаха още дълги минути. Останаха така, докато бурята утихна. Кели не искаше да я пусне от страх, че изживяното може да се окаже толкова нереално,

колкото трябваше да бъде всъщност. Но вятърът захладня и двамата слязоха долу. Кели извади хавлиени кърпи и избърса себе си и нея. Опита се да се усмихне, но болката се бе върнала, усилена от изминалия прекрасен час. Сега пък Пам се изненада. Тя седна до него и притегли главата му към гърдите си. Кели се разрида и плака, докато отново я измокри. Пам се оказа достатъчно умна, за да не попита нищо. Тя просто го притисна още по-плътнo към себе си и изчака, докато сълзите спрат и дишането му отново стане равномерно.

— Съжалявам — каза след известно време Джон. Той се опита да вдигне глава, но Пам не го пусна.

— Няма нужда да ми обясняваш, но искам да ти помогна — каза тя, макар да знаеше, че вече го е сторила.

Още от първия миг в колата Пам бе забелязала, че Кели е силен мъж, но дълбоко наранен. Бе толкова по-различен от другите мъже, които познаваше. Когато най-после Джон отново заговори, думите му сякаш докосваха гърдите ѝ.

— Минаха почти седем месеца. Бях по работа долу към Мисисипи. Току-що бяхме научили, че е бременна. Тя отиде до магазина и... един камион, огромен камион. Спирачките му отказали.

Кели не успя да продължи, а нямаше и нужда.

— Как се казваше?

— Тиш... Патриша.

— От колко време бяхте...

— Година и половина. И след това просто... изчезна. Въобще не съм предполагал. Искам да кажа, че знам какво е опасност, минал съм през нея, но това вече свърши, пък и в опасност съм бил аз, а не тя. Не съм и помислял...

Гласът му отново секна. Пам го погледна. Въпреки слабата светлина в салона белезите му се виждаха. Тя не ги бе забелязала преди и се зачуди какво ли могат да ѝ разкажат. Нямаше значение. Пам положи длан на главата му. „Сега вече е трябвало да бъде баща. И не само това.“

— Не си го казвал другиму, нали?

— Не.

— А защо ми го казваш сега?

— Не знам — прошепна Кели.

— Благодаря ти.

Джон изненадано вдигна глава.

— Това е най-хубавото нещо, което някой мъж е правил за мен.

— Не те разбирам.

— Разбираш ме — отвърна Пам. — Тиш също ме разбра. Ти ми позволи да заема мястото ѝ. А може би го стори тя. Тя те е обичала, Джон. Сигурно те е обичала ужасно много. И все още те обича. Благодаря ти, че ми позволи да ти помогна.

Той отново се разплака. Пам притегли главата му към гърдите си и го залюля като малко дете. Това продължи десет минути, макар че и двамата нямаха часовник. Когато спря да плаче, той вдигна глава и я целуна в знак на благодарност, която веднага премина в страст. Пам легна и му позволи да поеме инициативата, защото той отново се бе превърнал в истински мъж. Наградата ѝ се състоеше в това, което току-що бе направила за него, и този път нейните стонове заглушиха гръмотевиците. Когато Джон заспа до нея, тя целуна небръснатата му буза. Сега бе неин ред да плаче, удивена от чудото, с което бе завършил денят, и от ужаса, с който бе започнал.

[1] Изгубено дете (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Американски национален празник, посветен на падналите във войните американци (последният понеделник на май в повечето щати). — Б.пр. ↑

2. СРЕЩИ

Кели се събуди по навик половин час преди изгрев. Письците на чайките огласяха въздуха, а на изток се виждаха първите зари на утрото. Нежната ръка върху гърдите му отначало го изненада, но после спомените и чувствата обясниха всичко. Той се отлепи от Пам и я покри с одеялото, за да я предпази от сутрешния хлад. Беше време за работа по яхтата.

Кели пусна кафемашината, обу банските си и се качи на палубата. За радост не бе забравил да включи нощните сигнални светлини. След бурята небето бе чисто, а въздухът свеж. Кели отиде на носа и установи, че една от котвите се е преместила. Той мислено се укори, макар че случилото се не бе чак толкова опасно. Морето бе спокойно, водата — гладка като огледало, а вятърът нежно подухваше. Първите оранжеви слънчеви лъчи вече осветяваха гористия източен бряг. С две думи, Кели отдавна не помнеше да е виждал толкова красиво утро. И тогава си каза, че промяната няма нищо общо с времето.

— По дяволите — прошепна той към все още неразпукалата се зора. Кели се чувстваше леко схванат и направи няколко упражнения, за да се разкърши. Едва тогава разбра колко добре се чувства без обичайната умора. И откога не се бе чувствал така? „Нима съм спал девет часа?“ — учуди се той. Толкова много? Нищо чудно, че му бе така добре. Следващата му сутрешна работа бе да измете локвите от бурята по палубата.

Ниският, приглушен тътен на дизеловите двигатели го накара да извърне глава. Кели погледна на запад, но леката мъгла, носена от утринния бриз, не му позволи да различи нищо. Той отиде до руля, взе морския си бинокъл 7×50 и погледна точно навреме, за да види светлините. Те го заслепиха и изгаснаха почти толкова бързо, колкото бяха включени. Над водата се разнесе режещият звук на високоговорителя:

— Извинявай, Кели. Не знаехме, че си ти.

Две минути по-късно добре познатият силует на петнадесетметровия патрулен катер на бреговата охрана спря до „Спрингър“. Кели спусна подвижния трап между тях.

— Да не би да се опитвате да ме очистите? — попита приятелски той.

— Съжалявам.

Старшина Мануел Ореза-Португалеца чевръсто се прехвърли на борда на яхтата.

— Ще се обиждаме ли? — махна той към трапа.

— Освен това показвате и лоши моряшки обноски — продължи Кели, докато се приближаваше към госта си.

— Вече говорих с младока — увери го Ореза и протегна ръка. — Добро утро, Кели.

В дланта на старшината имаше пластмасова чашка с кафе. Кели я пое със смях.

— Извинението ви е прието, сър.

Ореза се славеше с хубавото си кафе.

— Нощта беше дълга и всички сме изморени, а екипажът все още е млад — обясни Ореза. Със своите двадесет и осем години старшината бе най-възрастният на целия катер.

— Неприятности ли? — попита Кели.

Старшината кимна и погледна към водата.

— Нещо подобно. Един глупак се качил на лодка и изчезнал по време на малката буря снощи. Преобърнахме залива да го търсим.

— Вятърът беше четиридесет възела и подухваше доста здраво. Португалецо — забеляза Кели. — Освен това дойде почти изневиделица.

— Да, всъщност вече спасихме шест лодки. Остана само тази. Да си попадал на нещо необичайно?

— Не. Излязох от Балтимор към... ааа, шестнадесет нула нула. Пътят дотук ми отне два часа и половина. Пуснах котвите веднага щом излезе вятърът. Видимостта бе доста лоша и не забелязах нищо особено, преди да слезем долу.

— „Ние“ — отбеляза множественото число Ореза и се протегна.

Той пристъпи към руля, вдигна прогизналата фланелка и я подхвърли на Кели. Лицето му остана безизразно, но в очите на

старшината проблеснаха любопитни пламъчета. Надяваше се, че приятелят му си е намерил някоя. Животът не бе постъпил много честно с него.

Кели му върна кафената чашка със същото безизразно лице.

— Зад нас се движеше някакъв контейнеровоз — продължи той. — Италиански флаг и вероятно наполовина празен трюм. Караше с около петнадесет възела. Излизал ли е някой друг от пристанището?

— Точно това ме безпокои — кимна с професионално раздражение Ореза. — Скапаните търговски кораби се движат с пълна пара и не гледат пред себе си.

— Пази се от пътя ми, защото може да се понамокриш, нали? Пък и загубеното време току-виж ядосало профсъюзите. Нищо чудно твоят човек да е бил прегазен — кимна мрачно Кели.

Нямаше да е първият случай дори и в такива спокойни води като залива Чесапийк.

— Нищо чудно — съгласи се Ореза, докато оглеждаше хоризонта.

Той се намръщи, защото не вярваше на предположението и бе твърде уморен, за да го скрие.

— Както и да е, ако видиш някой левак с лодка и оранжева спасителна жилетка, можеш да ми се обадиш.

— Дадено.

Ореза отново погледна напред и се обърна.

— Пуснал си две котви заради снощния ветрец? Пък и не си ги разположил достатъчно далеч. Мислех те за по-опитен.

— Бивш боцман — напомни му Кели. — Откога книжните червеи се заяждат с истинските моряци? — пошегува се той.

Кели знаеше, че Португалеца се справя по-добре от него с малките съдове. Макар че разликата в нивото не бе чак толкова голяма.

Ореза се усмихна и тръгна към катера си. Когато скочи обратно на борда, той се обърна и посочи тениската в ръката на Кели.

— И да не забравиш да си облечеш блузката, моряче. Ще ти стои чудесно.

Старшината изчезна със смях в кабината си, преди Кели да успее да му отвърне. Вътре явно имаше и някакъв цивилен, което бе доста странно. След миг двигателите на катера заработиха и той продължи на северозапад.

— Добро утро — обади се Пам. — Какво беше това?

Кели се обърна. Тя носеше малко повече дрехи, отколкото когато я бе загърнал с одеялото. Джон обаче реши, че Пам вече може да го изненада само ако постъпи предсказуемо. Косата ѝ представляваше безразборна стърчаща плетеница, а отнесенят ѝ поглед можеше да принадлежи само на човек, будувал цяла нощ.

— Бреговата охрана. Търсят някаква изчезнала лодка. Как спа?

— Прекрасно.

Тя се приближи. Очите ѝ имаха замечтано изражение, което бе определено странно толкова рано сутринта, но не можеше да бъде по-привлекателно за един напълно разбуден моряк.

— Добро утро.

Целувка. Прегръдка. Пам протегна ръце нагоре и изпълни нещо като пирует. Кели хвана тънкото ѝ кръстче и я вдигна.

— Какво искаш за закуска? — попита той.

— Не закузвам — отвърна Пам и протегна ръце към него.

— О? — усмихна се Кели. — Добре.

Само след половин час Пам вече бе на друго мнение. Кели изпържи яйца с бекон, които тя погълна с такъв вълчи апетит, че той започна да пържи други въпреки протестите ѝ. Джон я огледа по-добре и забеляза, че Пам не е просто слаба, а направо недохранена — ребрата ѝ се четяха. Това му даде основание за нов въпрос, който не зададе. Но каквато и да бе причината, той лесно можеше да оправи последствията. След като Пам погълна четири яйца, осем парчета бекон и пет препечени филийки — двойната дажба на Кели, — денят можеше да започне нормално. Той ѝ показа как да се оправя с уредите в камбуза и отиде да изтегли котвите.

Подновиха пътешествието си малко преди осем часа. Съботата обещавахе да е топла и слънчева. Кели сложи тъмни очила, отпусна се в стола и само от време на време отпиваше от чашата си, за да не се разсейва. Той се придържаше към края на плавателния канал, за да избегне стотиците лодки, които сигурно щяха да излязат на риболов.

— Какви са тези неща? — попита Пам и посочи малките поплавъци, осеяли водата в залива.

— Плувки на мрежите за раци. Всъщност самите мрежи приличат повече на клетки. Раците влизат вътре и не могат се

измъкнат. Рибарите оставят плувките над водата, за да не забравят къде са заложили мрежите.

Кели ѝ подаде бинокъла и посочи към една гемия на три мили източно от тях.

— Значи така хващат клетите създания?

Кели се разсмя.

— Пам, нали не мислиш, че прасето, дало бекона за закуската ти, се е самоубило?

Тя се усмихна дяволито.

— Не, разбира се.

— Не се вживявай толкова. Ракът е просто голям морски паяк, макар че месото му наистина е хубаво.

Кели зави наляво, за да избегне една червена шамандура.

— И все пак ми се струва жестоко.

— Животът често е такъв — отвърна Кели и веднага съжали за думите си.

Отговорът на Пам също дойде спонтанно:

— Да, знам.

Джон нарочно не се обърна да я погледне. Подтекстът на думите ѝ му напомни, че и тя сигурно продължава да се бори с призраци. Но този миг на взаимно сконфузване бързо премина. Пам се отпусна в обятията му и нещата отново изглеждаха наред. Инстинктите на Джон за последен път го предупредиха, че все пак има нещо странно. В крайна сметка обаче тук нямаше призраци, нали?

— По-добре слез долу.

— Защо?

— Слънцето ще бъде силно. В аптечката на носа има плажно масло.

— Нос?

— В банята!

— Защо на корабите всичко е различно?

Кели се засмя.

— За да могат моряците да са господари на положението. Слушай сега! Вземи маслото и се намажи обилно, защото иначе още преди обяд ще заприличаш на препечена филийка.

Пам направи гримаса.

— Искам да си взема един душ. Става ли?

— Чудесно — отвърна Кели, без да я поглежда. — Няма смисъл да плашим рибата.

— Ах ти! — стисна ръката му Пам и слезе долу.

— Изчезна. Просто изчезна — изръмжа Ореза, който стоеше приведен над картата в станцията на бреговата охрана Томас поинт.

— Трябва да се подсигуриим и от въздуха. Добре е да повикаме хеликоптер или нещо подобно — забеляза цивилният.

— Снощи нямаше да ни помогне.

— Но къде може да е отишъл?

— Проклет да съм, ако знам. Може би бурята все пак го е накиснала — отвърна Ореза, без да вдига поглед от картата.

— Казваш, че е тръгнал в северна посока. Обиколихме всички тези пристанища, а Макс се зае със западния бряг. Сигурен ли си, че описанието на лодката е точно?

— Дали съм сигурен? По дяволите, само дето не съм я купил тази лодка!

Двадесет и осемте часа кофеиново безсъние бяха направили цивилния раздразнителен. За това, разбира се, допринесе и морската болест, която доста учуди моряците от бреговата охрана.

— Може би наистина е потънал — завърши мрачно той, без да си вярва.

— Това решава ли проблема ти?

Шеговитите думи на старшина Ореза му спечелиха само предупредителен поглед от командира на станцията Пол Инглиш.

— Ако ме питаш, според мен нищо не може да разреши проблема, но работата ми е да опитам.

— Сър, нощта беше тежка за всички ни. Екипажът ми е изцеден и ако нямате наистина основателна причина да стоите буден, ви предлагам да дремнете малко.

Цивилният се усмихна леко, за да притъпи ефекта на предишните си думи.

— Старшина Ореза, с вашия ум заслужавате да бъдете офицер.

— Явно умът ми не е чак толкова блестящ, щом като изпуснахме нашия приятел снощи.

— А онзи, когото видяхме?

— Кели? Той е бивш старшина от флота. Стабилен мъж.

— Струва ми се млад за старшина — обади се Инглиш и погледна размазаната снимка пред себе си. Той бе отскоро в станцията.

— Званието му е присвоено заедно с флотски кръст — обясни Ореза.

Цивилният вдигна поглед.

— Значи според теб...

— Няма никакъв шанс да го е скрил.

Цивилният поклати глава. После се поколеба за миг и се отправи към спалното помещение. Преди изгрев щяха отново да тръгнат и имаше нужда от сън.

— Как беше? — попита Инглиш след излизането му от стаята.

— Човекът работи здраво, капитане. — Като командир на станцията това звание се полагаше на Инглиш. Още повече че офицерът не се месеше в работата на Ореза. — И със сигурност не е от сънливите.

— Ще бъде при нас още известно време и искам от теб да го поемеш.

Ореза почука по картата с молива си.

— Продължавам да твърдя, че най-доброто място за наблюдение е тук. Още повече че можем да се доверим на човека.

— Но цивилният казва „не“.

— Цивилният не е моряк, господин Инглиш. Нямам нищо против да ми заповядват какво да правя, но не и как да го правя.

Ореза огради мястото на картата.

— Това не ми харесва.

— И няма нужда — отвърна по-високият.

Той разгъна джобния си нож и разряза картона, под който се показва найлонов плик с бял прах.

— Само няколко часа работа, и изкарваме триста хиляди. Да не би да ви звучи зле? Или пък аз не мога да схвана нещо както трябва?

— И това е само началото — допълни третият.

— Какво ще правим с лодката? — попита човекът със скрупулите.

Високият вдигна поглед от заниманието си.

— Избавихте ли се от платното?

— Да.

— Ами тогава можем да си я вземем... но ще е по-разумно да я потопим. Да, точно така ще направим.

— А Анджело?

И тримата погледнаха към тялото. Човекът все още бе в несвяст и кръвта му изтичаше.

— Предполагам, че ще трябва да потопим и него — каза безстрастно високият. — Мястото е добро.

— След две седмици от него няма да е останало нищо. Наоколо има доста гадини — махна към мокрия от прилива пясък третият.

— Виждаш ли колко е лесно? Няма лодка, няма Анджело, няма риск — има само триста хиляди долапчета. Какво повече искаш. Еди?

— И все пак приятелите му въобще няма да се зарадват.

Отговорът прозвуча повече като аргумент в спор, отколкото като морални скрупули.

— Какви приятели? — попита Тони, без да вдига глава. — Той се издъни, нали? Колко приятели имат издънките?

Еди отстъпи пред логиката на положението и се приближи към безжизненото тяло на Анджело. От многобройните рани все още течеше кръв, а гърдите бавно се надигаха, докато дробовете се опитваха да поемат въздух. Време беше да се сложи край на това. Еди знаеше, че само се опитва да спре неизбежното. Той измъкна от джоба си малък автоматичен пистолет калибър .22^[1], доближи се до тила на Анджело и натисна спусъка. Тялото потръпна конвулсивно и се отпусна. Еди остави пистолета и извлече трупа отвън, като остави Хенри и Тони да довършат важната работа. Бяха взели със себе си парче рибарска мрежа. Еди уви трупа в него и го потопи във водата зад малката им моторница. Като всеки предпазлив човек той се огледа наоколо, но тук нямаше голяма опасност от натрапници. Еди подкара моторницата и на неколкостотин метра по-далеч намери подходящо място. Той спря и завърза шест бетонни павета за мрежата. Бяха достатъчни, за да потопят Анджело на три метра под водата. Тя изглеждаше доста бистра и Еди се разтревожи, но пълчищата от раци по дъното бързо разсеяха опасенията му. Анджело щеше да изчезне за по-малко от две седмици. Начинът, по който се отърваха от трупа, си беше чиста революция в бизнеса. Трябваше да го запомни. Виж,

платноходката щеше да им създаде повече грижи. За нея бе нужно по-дълбоко място, но Еди разполагаше с цял ден, за да го открие.

Кели промени курса надясно, за да избегне спортните моторници. Островът вече се виждаше на пет мили пред тях. Всъщност нямаше чак какво толкова да му се гледа. Той представляваше само малка издатина на хоризонта. На него нямаше дори дървета, но Кели си го обичаше, защото бе негов и там никой не можеше да го безпокои. Може би единственият недостатък се криеше в лошия телевизионен сигнал.

Остров Батарейа има дълга и неясна история. Сегашното си име — по-скоро иронично, отколкото подходящо — островът получава в началото на XIX век. По това време на някакъв инициативен офицер му хрумва идеята да разположи на острова малка артилерийска батарея, която да отбранява тесния канал на залива Чесапийк от британците. Както е добре известно, тогава англичаните напредват към Вашингтон, за да накажат новата нация, имала безумието да предизвика най-силния флот в света. Един британски ескадрен командир забелязва няколко безобидни облачета дим над острова, любопитството му надделява и той дава няколко залпа с оръдията на долната си палуба. Доброволците, обслужващи батареята на острова, нямат нужда от повторна покана. Те скачат в лодките си и се втурват към сушата. Малко след това моряците от кралския флот акостират на острова и обезвреждат оръдията. След тази кратка диверсия те продължават мързеливото си пътуване нагоре по река Патаксънт. Оттам английската армия напредва към Вашингтон и принуждава Доли Медисън^[2] да се изнесе от Белия дом. След пътешествието до Вашингтон англичаните се насочват към Балтимор, където обаче събитията вземат малко по-друг обрат.

Когато федералното правителство установява властта си над остров Батарейа, той вече представлява просто смущаващо свидетелство за една напълно безсмислена война.

Изоставен на произвола на съдбата, островът буренясва и остава така почти сто години.

1917 година носи първата истинска война извън границите на Америка и флотът се изправя пред необходимостта да се справи с

подводните лодки. Нужен е полигон и остров Батарей изглежда идеалното място за целта. Той се намира само на няколко часа път от Норфолк и през есента на 1917 година там забумтяват дванадесет и четиринадесетинчовите оръдия. Те успяват да потопят почти една трета от острова под водата и да разгневят мигриращите птици, за които мястото е чудесно убежище от ловците. Единственото ново нещо са стотината търговски кораба от Първата световна война, които са потопени южно от острова. Те скоро обрастват с водорасли и заприличват на островчета.

Новата война и новото оръжие връщат заспалото късче земя към живота. Близката военновъздушна база има нужда от полигон, на който пилотите да изпробват оръжието си. Близостта на Батарей на потопените през Първата световна война кораби е щастливо съвпадение и бомбардировките не закъсняват. За целта са построени три масивни бетонни бункера, от които офицерите да могат да наблюдават действията на бомбардировачите TBF и SB2C. Тази идилия обаче не продължава дълго, защото заблудена бомба разрушава един от бункерите. За щастие няма човешки жертви. В името на реда останките от бункера са разчистени и островът е превърнат в спасителна база. Зачислен му е катер, който да спасява жертвите на евентуална въздушна катастрофа. За целта е направен кей, построена е магазия, а двата бункера са преоборудвани. В крайна сметка островът подпомага местната икономика, докато изобретяването на хеликоптера прави катера излишен. И така Батарей отново губи значението си. Той влиза в списъка на нежеланата от никого федерална собственост, докато Кели не бе успял да го наеме.

Пам се излегна на хавлията и продължи да се припича, покрита с дебел слой плажно масло. Тя нямаше бански и носеше само сутиена и бикините си. Гледката отвличаше вниманието на Кели, макар че тази му реакция не се поддаваше на никакво логично обяснение. Във всеки случай работата му в момента бе да управлява яхтата. „Гледката може да почака“ — казваше си той през минута, защото погледът му постоянно бягаше към Пам, сякаш за да се увери, че тя е все още там.

Кели завъртя руля надясно, за да премине на безопасно разстояние от една рибарска яхта. После отново погледна Пам. Тя бе смъкнала презрамките на сутиена си, за да не остават бели ивици. Кели одобри решението ѝ.

Сирената на рибарската яхта стресна и двамата. Кели завъртя глава и се огледа наоколо, а после погледът му спря на яхтата, намираща се на около двеста метра вляво от неговата. Засега трябваше да се съобразява само с нея, пък и шумът нямаше откъде другаде да дойде. На мостика се виждаше мъж, който им махаше. Кели зави наляво и се приближи. Маневрираше внимателно. Който и да бе човекът от другата яхта, той определено бе лош моряк и когато Джон спря, ръката му остана на дроселите.

— Какво има? — попита по мегафона той.

— Изгубихме винта! — извика в отговор мургавият мъж. — Какво да правим?

„Гребете“ — едва не се изгърва Кели, но това щеше да прозвучи грубо. Той приближи яхтата си още по-близо, за да огледа положението. Другата яхта бе със средна големина, предназначена за риболов и явно все още нова. Човекът на мостика бе висок към метър и седемдесет, петдесетинагодишен и гол до кръста, ако не се брояха черните косми по гърдите му. Виждаше се и някаква жена, която също не изглеждаше весела.

— Никакви перки ли нямате? — попита Кели, когато се приближи още по-близо.

— Мисля, че се ударихме в някакъв пясъчен нанос — обясни мъжът. — Намира се на около половин миля в онази посока посочи мъжът към място, което Кели внимателно избягваше.

— Да, там наистина има плитчина. Мога да ви взема на буксир. Имате ли здраво въже?

— Разбира се — отвърна веднага другият и се запъти към носа на яхтата си. Жената продължаваше да изглежда доста притеснена.

Кели за момент отдалечи яхтата си, без да изпуска от поглед другия „капитан“. Разбира се, според Джон такъв човек не можеше да се нарече „капитан“. Той не се ориентираше по карта, не знаеше как да привлече вниманието на другите съдове, не умееше дори да повика бреговата охрана. Всичко, което бе успял да стори, беше да си купи яхта клас „Хатерас“. Но макар и добър, изборът вероятно бе натрапен от някой ловък търговец. Кели обаче остана изненадан. Човекът ловко му подаде въжето и махна към „Спрингър“ да се приближи.

Кели доближи кърмата си и отиде да поеме въжето, което завърза за големия кнехт на щрунца. Пам се бе изправила и гледаше. Джон се

върна на мостика и отпусна леко дросела.

— Включи радиото си — каза той на собственика на хатераса. — Остави руля си в средно положение, докато не ти кажа да го въртиш. Разбра ли?

— Ясно.

— Да се надяваме, че е така — прошепна Кели и заотпуска дроселите, докато въжетото не се опъна.

— Какво е станало? — попита Пам.

— Понякога хората забравят, че под водата има дъно. Ако го удариш, могат да се случат какви ли не работи. — Той замълча. — Не искаш ли да облечеш нещо?

Пам се изкикоти и слезе долу. Преди да завие на юг, Кели внимателно увеличи скоростта на около пет възела. Не му се случваше да тегли на буксир за пръв път и измърмори, че вече ще започне да събира такса.

Кели бавно приближи „Спрингър“ до кея, като внимаваше за яхтата след него. Той слезе от мостика, пусна подвижния трап и скочи на брега, за да завърже въжетата. После се отправи към хатераса. Собственикът му вече бе готов и хвърли въжетата на Кели, докато спускаше своя трап. Джон издърпа яхтата на метър-два, което бе чудесен шанс да демонстрира мускулите си пред Пам. Операцията му отне само пет минути. После стори същото и със „Спрингър“.

— Това ваше ли е?

— Да — отвърна Кели. — Добре дошли на моята плитчина.

— Сам Роузън — представи се мъжът и протегна ръка.

Той вече бе облякъл ризата си. Макар и да имаше здраво ръкостискане, пръстите му бяха нежни и меки.

— Джон Кели.

— Това е жена ми Сара.

Кели се засмя.

— Вие сигурно сте навигаторът.

Сара бе ниска пълна жена, чиито кафяви очи се колебаеха между учудване и раздразнение.

— Трябва да ви благодарим за помощта — забеляза тя с нюйоркски акцент.

— Просто следвах законите на морето, госпожо. Какво се случи?

— Картата показва, че на мястото, където се ударихме, дълбочината е метър и осемдесет, а ние газим само метър и двадесет. Освен това отливът премина преди пет часа! — тросна се жената.

Сара не се ядосваше на Кели, но съпругът ѝ вече бе чул какво мисли по въпроса, а по-близък обект от Джон просто нямаше.

— Наносите на плитчината бяха натрупани от бурите миналата зима, но въпреки това моята карта показва по-малко от вашата. А и дъното там е меко.

Точно тогава се появи Пам, облечена в нещо почти прилично. При вида ѝ Кели се сети, че не знае дори фамилията ѝ.

— Здравсти, аз съм Пам.

— Искате ли малко да се поразходим? Имаме на разположение цял ден, за да се справим с проблема.

Всички одобриха предложението на Джон и той ги поведе към къщата си.

— Какво, по дяволите, е това? — възкликна Сам Роузън.

„Това“ бе един от бункерите, построени през 1934 година. Той имаше площ от двеста квадратни метра, а покривът му бе дебел цял метър. Изградено изцяло от железобетон, цялото съоръжение бе точно толкова солидно, колкото изглеждаше. До първия бункер се виждаше още един, по-малък.

— Островът е бил военноморска база — обясни Кели, — но сега го държа под наем.

— Хубав кей са ви направили — забеляза Роузън.

— Не е лош — съгласи се Кели. — Мога ли да ви попитам с какво се занимавате?

— Хирург съм — отвърна Роузън.

— А, така ли? — Това обясняваше ръцете.

— Професор по хирургия — поправи го Сара. — Но не може да управлява и гребна лодка.

— Скапаната карта е била грешна — изръмжа професорът, докато влизаха вътре. — Не чу ли?

— Станалото — станало. Сега ще хапнем, ще пием по една бира и ще обмислим всичко на спокойствие.

Кели остана изненадан от собствените си думи. Точно тогава слухът му долови остро изщракване, което идваше някъде от юг. Странно колко далеч се разнасяше звукът над водата.

— Какво беше това? — попита Сам Роузън, който също имаше остър слух.

— Сигурно някое хлапе се упражнява с пистолета си върху водните плъхове — каза Кели. — Като не броим изстрелите, наоколо е доста тихо. Но през есента ловците на патици правят истинска канонада.

— Да, виждам прикритията. Вие ловувате ли?

— Вече не — отвърна Кели.

Роузън го погледна разбиращо и Джон още веднъж промени мнението си за него.

— Откога?

— Отдавна. Как познахте?

— Веднага щом напуснах болницата, отидох в Иво^[3] и Окинава. Служих в корабен лазарет.

— Хмм, по времето на камикадзе.

Роузън кимна.

— Да, доста се позабавлявахме. А вие какво сте правили?

— Обикновено лежах по корем — усмихна се Кели.

— Сигурно сте участвали в подводен екип по подривна работа. Приличате ми на водолаз — каза Роузън. — Лекувах двама-трима такива.

— Да, горе-долу същото, но още по-тъпо.

Кели набра комбинацията на ключалката и отвори тежката стоманена врата.

Вътрешността на бункера изненада гостите му. При нанасянето си Кели бе заварил помещението разделено на три части с масивни бетонни стени. Сега обаче то приличаше на къща. По боядисаните стени се виждаха окачени пана. Подът също бе покрит. Мебелите и килимите издаваха вкуса на Патриша, но сегашното състояние на лек безпорядък показваше, че тук живее самотен мъж. Всъщност всичко бе подредено, но си личеше, че не е от женска ръка. Семейство Роузън не пропуснаха да забележат, че именно мъжът ги въведе в помещението и се отправи към старомодния хладилник, докато Пам просто се въртеше и оглеждаше обстановката с леко разширени очи.

— Много е хубаво — каза Сара. — Обзалагам се обаче, че през зимата е влажно.

— Не е чак толкова зле — посочи радиаторите по стените Кели.
— Има парно. Бункерът е построен съгласно държавните изисквания. Всичко функционира, макар и да е доста скъпо.

— И как сте успели да се нанесете тук? — попита Сам.

— Един приятел ми помогна да го наема. Бункерът е просто ненужна държавна собственост.

— Сигурно ви е добър приятел — обади се Сара, докато одобрително оглеждаше вградения хладилник.

— Точно така.

Кабинетът на вицеадмирал Уинслоу Холанд Максвел се намираше в източното крило на Пентагона. Той бе във външната част и през прозореца се откриваше чудесна гледка към Вашингтон. „И към демонстрантите“ — помисли си ядно адмиралът. На един от плакатите пишеше: „Детеубийци!“ Виждаше се дори и северновиетнамското знаме. Тази съботна утрин скандиранията се приглушаваха от дебелия стъкла на прозорците. Адмиралът долавяше ритъма, но не и думите. Бившият пилот така и не успя да реши кое го вбесява повече.

— Това въобще не ти влияе добре. Холандец.

— На мен ли го казваш? — изръмжа Максвел.

— Свободата на демонстрациите е едно от нещата, които защитаваме — забеляза контраадмирал Казимир Подулски, но не успя да придаде на думите си убедителността, която искаше. Просто му се бе насъбрало много. Синът му загина над Хайфон в изстребителя си А-4. Вестниците разгласиха случая главно заради бащата на загиналия пилот. През следващата седмица единадесет човека се бяха обадили на изтерзаната от скръб жена на адмирала. Някои от гласовете просто се смееха в слушалката, а други питаха дали ще бъдат поканени на погребението.

— Виж колко много хубави, миролюбиви младежи.

— Значи и ти си в чудесно настроение, Каз.

— Това е за сейфа ти. Холандец.

Подулски му подаде една дебела папка. Краищата ѝ бяха обвити в бяло-червено райе, а на предната корица се четеше кодовият надпис **ЗЕЛЕН ЧИМШИР**.

— Значи ще ни позволят? — попита изненадано Максвел.

— Стоях до три и половина през нощта, но отговорът е положителен. Трябва обаче да бъдем само няколко. Имаме разрешение да започнем проучване относно възможността за изпълнение.

Адмирал Подулски потъна в мекото кожено кресло и запали цигара. След смъртта на сина си бе отслабнал, но погледът му пламтеше както винаги.

— Значи ще ни позволят да изготвим плановете?

Максуел и Подулски бяха работили месеци наред, без въобще да знаят дали ще им бъде разрешено да предприемат някакви стъпки.

— Нима някой ще заподозре, че ние стоим зад всичко това? — усмихна се иронично роденият в Полша адмирал. — Искат да държим всичко в пълна секретност.

— А Джим Гриър? — попита Холандеца.

— Той е най-добрият разузнавач, когото познавам. Освен ако не си скрил някого под масата, разбира се.

— Чух, че едва миналата седмица е започнал работа в ЦРУ — предупреди го Максвел.

— Добре. Трябва ни добър шпионин, а последния път, когато го видях, Гриър все още носеше синя униформа.

— Да знаеш, че ще си спечелим достатъчно врагове.

Подулски посочи прозореца, от който идваше шумът. Той все пак не се бе променил много от 1944 и времето, когато служеше на американския кораб „Есекс“.

— Само на неколкостотин метра има толкова много врагове. Какво значение има, че ще станат с няколко повече?

— Откога имате яхтата? — попита Кели и отпи от втората бутилка.

Обядът не бе нищо особено — студено месо и хляб, полети с бира.

— Купихме я миналия октомври, но сме я карали само два месеца — призна лекарят. — Държа обаче да знаете, че изкарах курса за яхтсмени и бях най-добрият в групата си.

„Сигурно е от онзи тип хора, които финишират винаги първи, независимо къде стартират“ — помисли си Кели.

— Доста добре подавате въжетата — забеляза той, за да повдигне самочувствието на събеседника си.

— Хирурзите са сръчни и с възлите.

— И вие ли сте лекар, госпожо? — обърна се Кели към Сара.

— Фармаколог. Освен това преподавам в „Хопкинс“.

— Откога живеете тук със съпругата си? — попита Сам и в стаята се възцари неловко мълчание.

— Ами ние се срещнахме съвсем скоро — каза им направо Пам.

Кели се почувства доста объркано. Двамата лекари приеха новината като нещо естествено, но Джон се опасяваше да не го вземат за прелъстител на млади момичета. Той започна да размишлява как трябва да се държи, докато не забеляза, че на гостите му въобще не им пука за това.

— Хайде да разгледаме винта — изправи се Кели. — Елате.

Роузън го последва навън. Слънцето вече ставаше горещо и трябваше да свършат работата колкото се може по-бързо. Кели използваше по-малкия бункер за работилница. Той избра два гаечни ключа и изтика подвижния компресор навън.

След две минути вече бяха до яхтата на лекаря. Кели остави компресора и закопча един колан с тежести около кръста си.

— Аз мога ли да помогна с нещо? — попита Роузън.

Кели поклати глава и съблече ризата си.

— Няма нужда. Ако компресорът откаже, ще разбере почти веднага. Освен това ще се гмурна само на около метър и половина.

— Аз никога не съм правил подобно нещо.

Опитните очи на лекаря забелязаха трите белега по тялото на Кели, които един наистина добър хирург можеше и да не остави. Но, от друга страна полевите лекари невинаги имаха време за козметични операции.

— Аз пък съм. И тук и там — каза Кели, докато слизаше по стълбичката.

— Вярвам ти — продума на себе си Роузън.

След четири минути по часовника на Сам Кели отново се появи на стълбичката.

— Намерих повредата — каза той и пусна останките от двата винта на пясъка.

— За бога! В какво сме се ударили?

Кели седна на земята, за да свали тежестите от кръста си. Полагаше всички усилия да не се разсмее.

— Във водата, док. Просто във водата.

— Какво?

— Прегледахте ли яхтата, преди да я купите?

— Разбира се. От застрахователната компания ни задължиха да го направим. Намерих най-добрия техник и платих сто долара.

— Така ли? И каква повреда ти каза, че има? — изправи се Кели и изключи компресора.

— Ами всъщност никаква. Каза, че нещо не било наред с мивките. Повиках водопроводчик, но той не откри нищо. Предполагам, че техникът се е почувствал задължен да ми каже нещо за стоте долара, които взема, нали?

— Мивки?

— Така ми каза по телефона. Имам и писмен доклад някъде, но го чух достатъчно добре и по телефона.

— Цинк — засмя се Кели, — а не мивки^[4].

— Какво? — попита раздражено недоумяващият Роузън.

— Винтовете ти са повредени от електролиза. От галванична реакция. Тя е предизвикана от факта, че в солената вода има повече от един вид метал, и те са корозирали. Работата на плитчината е била само да изкриви размекнатия метал. Винтовете вече не са ставали за работа. Нима в курса за яхтсмени не ви го казаха?

— Ами казаха пи, но...

— Но току-що научихте нещо ново, доктор Роузън. — Кели вдигна останките от винта. Металът бе крехък като гипс. — Това някога е било бронз.

— По дяволите!

Хирургът пое парчето и отчупи един пласт, сякаш разлепваше вафла.

— Техникът е искал да каже, че цинковите аноди трябва да се подменят. Работата им е да поглъщат галваничната енергия. Сменят се на всеки две години и по този начин се предпазват перките и рулят. Не мога да ти обясня процеса научно, но със сигурност мога да ти опиша последиците. Рулят ти също има нужда от подмяна, но той може да почака. Това, което не може да чака, са двата винта.

Роузън погледна към водата и изруга:

— Идиот такъв!

Кели се засмя съчувствено.

— Док, ако това е най-голямата ти грешка тази година, значи си истински щастливец.

— И какво да правя сега?

— Ще се обадя и ще поръчам нови винтове. Познавам едно момче в Соломонс, което ще ги прати веднага, така че ще бъдат тук още утре. Няма страшно. Освен това искам да прегледам и картите ти.

Както можеше и да се очаква, картите не бяха актуализирани от цели пет години.

— Трябва да ги сменяш всяка година, док.

— По дяволите! — изруга отново Роузън.

— Искаш ли съвет? — усмихна се Кели. — Не се впрягай толкова. Това са най-добрите уроци. Вярно е, че малко боли, но нищо повече. Научаваш ги и не ги забравяш никога повече.

Лекарят най-после се отпусна и си позволи усмивка.

— Предполагам, че си прав, но Сара няма да спре да ми го натяква.

— Хвърли вината върху картите — предложи Кели.

— Ще ме подкрепиш ли?

— Мъжете трябва да си помагат в подобни моменти — ухили се Джон.

— Мисля, че ще ми допаднете, господин Кели.

— И къде, на майната си, е отишла? — попита Били.

— Откъде, по дяволите, да знам — отвърна не по-малко ядосано Рик. Освен гняв в него се надигаше и страх от Хенри, който със сигурност нямаше да е развеселен от новината.

И двамата се обърнаха към жената в стаята.

— Ти си ѝ приятелка — каза Били.

Дорис вече цялата трепереше. Искаше ѝ се да избяга от стаята, но това нямаше да помогне. Докато Били правеше трите стъпки към нея, ръцете ѝ се тресяха. Тя потръпна, но не се опита да избегне шамара, който я повали на пода.

— Кучка! Веднага ми кажи какво знаеш.

— Не знам нищо — изкрещя Дорис и опипа сгорещената си буза, върху която бе попаднал ударът. Тя погледна Рик за някакво съчувствие, но лицето му бе каменно.

— Знаеш! И по-добре веднага ми кажи какво — извика Били и се пресегна да смъкне шортите ѝ. — Докарай останалите тук — обърна се той към Рик и свали колана от кръста си.

Дорис се изправи, без да чака заповедта. Тя бе гола от кръста надолу и тихо плачеше. Тялото ѝ се свиваше от стонове в очакване на болката. Дорис стоеше неподвижна, защото знаеше, че няма къде да избяга. Нямахше къде да иде. Другите момичета влязоха бавно, без да я поглеждат. Тя знаеше, че Пам мисли да бяга, но нищо повече от това. Докато коланът свистеше във въздуха, единствената ѝ утеха бе, че не може да издаде приятелката си. Пам беше избягала.

[1] В САЩ калибърът на оръжията обикновено се дава в инчове, като нулата се изпуска, а вместо нея се поставя точка. .22 отговаря на 0,22 инча, което е равно на 5,5 мм. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Медисън (1751–1836) — четвъртият президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Иводжима — остров, където американците нанасят поражение на японците през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[4] На английски думите „мивка“ (sink) и цинк (zink) се различават само по една буква. — Б.пр. ↑

3.

ПЛЕННИЧЕСТВО

След като върна цялата си водолазна екипировка в бункера, Кели взе една ръчна количка, за да превози продуктите от яхтата. Роузън настоя да му помогне. Новите винтове щяха да пристигнат едва на следващия ден, пък и хирургът явно не бързаше отново да пътешества с яхтата си.

— Значи — каза Кели — преподаваш хирургия?

— Да, стана вече осем години.

Роузън подреди пакетите с продукти на количката.

— Не приличаш на хирург.

Сам прие комплимента спокойно.

— Е, не всички приличаме на цигулари. Баща ми беше зидар.

— Моят пък пожарникар.

Кели подкара количката към бункера.

— Като се заговорихме за хирурзи... — Роузън посочи гърдите на Джон. — Попаднал си на добър специалист. Тези белези явно са били ужасни рани.

Кели почти спря.

— Да, онзи път наистина постъпих безразсъдно. Но не беше толкова зле, колкото изглежда. Само ми одраска дробовете.

— И на мен така ми се струва — изръмжа Роузън. — Минало е само на около пет сантиметра от сърцето ти. Голяма работа.

Кели пренесе пакетите в килерчето.

— Хубаво е да говориш със специалист, док — забеляза той и мислено затвори очи при спомена. — Всичко бе просто безразсъдство.

— Колко време си бил там?

— Общо ли? Около осемнадесет месеца. Зависи дали ще броим времето, прекарано в болница.

— Вътре на стената висеше военноморски кръст. За това ли са ти го дали?

Кели поклати глава.

— Не, за друго. Трябваше да отида на север и да измъкна един пилот на свален А-6. Не ме раниха, но въпреки това се разболях ужасно. Разните там драскотини от тръни и храсти се инфектираха от водата в реката. Можеш ли да си представиш? Оттам си изкарах три седмици в болницата. Беше по-ужасно и от раняване.

— Мястото не е от най-хубавите, нали? — попита Роузън, докато се връщаха за последния товар.

— Разправят, че там има сто различни вида змии. Деветдесет и девет са отровни.

— А последната?

Кели подаде един кашон на лекаря.

— Тя направо те гълта целия — засмя се той. — И на мен не ми хареса, но това ми беше работата, така че измъкнах онзи пилот. Адмиралът ме направи старшина и ми даде медал. Ела да ти покажа моята красавица.

Джон махна на Сам да се качи на борда. Разглеждането на яхтата продължи пет минути, през които лекарят внимателно изучаваше всички разлики между „Спрингър“ и неговата. Оборудването бе модерно, но не префърцунено. Сам разбра, че този човек знае какво прави. Пък и картите му бяха нови. Кели извади две бири от хладилника и подаде едната на лекаря.

— Как беше в Окинава? — попита е усмивка той.

Двамата мъже се оглеждаха и преценяваха един друг и гледката явно им харесваше.

Роузън повдигна рамене и красноречиво изръмжа:

— Напрегнато. Бяхме затрупани от работа, а ония камикадзе явно си мислеха, че червеният кръст на кораба е нарисован, за да се прицелват по-добре.

— Работехте ли и по време на нападенията?

— Ранените не могат да чакат, Кели.

Джон довърши бирата си.

— На ваше място аз сигурно щях да отвъръщам на огъня. Изчакай малко да събера нещата на Пам и се връщаме обратно при климатичната инсталация.

Той отиде в задната каюта и взе сака на момичето. Роузън вече бе слязъл на кея и Кели му го подхвърли. Сам обаче се обърна твърде късно, изпусна сака и той се приземи на бетона. Някои от нещата се

разпиляха и макар на пет-шест метра от мястото, Кели успя да забележи какво не е наред още преди Сам да е извърнал глава.

На кея лежеше голяма пластмасова тубичка за лекарства без етикет. Капачката се бе развила и до нея се виждаха две капсули.

Някои неща се разбират от пръв поглед. Роузън се наведе, вдигна тубичката и прибра капсулите вътре, преди да я затвори. После я подаде на Кели.

— Знам, че не са твои, Джон.

— Какво е това, Сам?

Гласът на лекаря прозвуча като олицетворение на безстрастието:

— Търговското име е „Куалюд“. Метаквалон. Това е барбитурат, успокоително. Хапчета за сън. Използват го, за да изпращат пациентите в страната на сънищата. Доста е силно. Всъщност дори малко повече от силно. Мнозина смятат, че не трябва да се продава в аптеките. Няма етикет. Значи не е взето с рецепта.

Кели изведнъж се почувства ужасно стар и изморен. И някак си предаден.

— Аха.

— Не знаеше ли?

— Сам, ние току-що се срещнахме. Не са изминали и двадесет и четири часа. Не знам нищичко за нея.

Роузън се протегна и за миг се загледа в хоризонта.

— Добре, сега ще започна да се държа като лекар. Вземал ли си някога наркотици?

— Не! Мразя ги! Хората умират от тях!

Гневът на Кели бе силен и се появи внезапно, но не бе насочен срещу Сам Роузън.

Професорът посрещна избухването спокойно. Сега бе негов ред да се държи професионално.

— Успокой се. Хората се пристрастяват към тези неща. Няма значение как е станало. Гневът няма да помогне. Поеми си дълбоко въздух и бавно издишай.

Кели се подчини и успя да се усмихне на нелепата ситуация.

— Говориш точно като баща ми.

— Пожарникарите са умни хора. — Сам направи пауза. — Добре, приятелката ти може би има проблеми. Но изглежда добро

момиче, а ти приличаш на Mensch^[1]. И така, да се опитаме ли да разрешим проблема или не?

— Това си е нейна работа — отвърна горчиво Кели. Чувстваше се предаден. Бе започнал да отваря сърцето си, а сега разбираше, че го открива за наркотиците или в каквото там наркотиците превръщаха човек. Може би всичко е било загуба на време.

Гласът на Роузън стана строг.

— Точно така, това си е нейна работа, която обаче засяга и теб. И ако се държиш като глупак, въобще няма да ѝ помогнеш.

Кели бе изумен от разума в думите на Сам.

— Сигурно си много добър лекар.

— Аз съм чудесен лекар — осведоми го Роузън. — Това не е по моята част, но Сара е дяволски добра в тази област. Може да се окаже, че и двамата сте извадили дяволски късмет. Тя не е лошо момиче, Джон. Освен това е малко нервна, ако не си забелязал.

— Да, но... — Едно ъгълче от разума на Кели възкликна: „Видя ли!“

— Но повече си се заглеждал по лицето ѝ. И аз съм бил на двадесет, Джон. Хайде, може би ни предстои работа. — Той спря и се вторачи в Кели. — Струва ми се, че пропускам нещо. Какво е то?

— Преди по-малко от година изгубих жена си.

Джон му разказа всичко за около минута-две.

— И си помислил, че може би тя...

— Да, предполагам, че е така. Глупаво от моя страна, нали?

Кели се чудеше защо е толкова искрен. Защо просто не остави Пам да прави каквото си знае. Но това не можеше да бъде решение. Ако постъпи по този начин, значи само я бе използвал и след това захвърлил егоистично. Странните криволици, през които бе преминал животът му последната година, го научиха, че не може да постъпва по този начин. Не трябва да е от този тип мъже. Той улови втренчения в него поглед на Роузън.

Сам поклати наставнически глава.

— Всички сме уязвими. Ти имаш нужната подготовка и опит, за да се справиш с проблемите си. Тя ги няма. Хайде да се захващаме за работа.

Роузън хвана количката с големите си меки ръце и я подкара към бункера.

Хладният въздух вътре сякаш бе олицетворение на действителността. Пам безуспешно се опитваше да забавлява гостенката. Сара вероятно отдаваше това на странната ситуация, в която бяха попаднали, но умът на лекаря никога не бездейства и тя бе започнала да гледа с професионален поглед на момичето срещу себе си. Когато Сам влезе в стаята, жена му се обърна и Кели разбра какво се криеше в погледа ѝ.

— И така напуснах дома си на шестнадесетгодишна възраст — обясняваше Пам с монотонен глас, който говореше по-красноречиво от думите ѝ. Тя обърна глава и прикова поглед върху сака в ръцете на Кели. Гласът ѝ придоби изненадващо остри нотки, които дотогава Джон не бе чувал: — О, чудесно. Тъкмо ми трябваше.

Тя се приближи до него, взе сака от ръцете му и влезе в спалнята. Кели и Роузън я изчакаха да затвори вратата и Сам подаде пластмасовата тубичка на жена си. Сара разбра всичко само е един поглед.

— Не знаех — обади се Кели, който изпитваше нужда да се защити. — Не съм я виждал да взема нищо.

Той се опита да си спомни всичко и установи, че е възможно Пам да е вземала хапчета два или три пъти. Значи това е била причината за замечтания ѝ поглед.

— Сара? — попита Сам.

— Триста милиграма. Сигурно не е в напреднала фаза, но при всички положения се нуждае от помощ.

Няколко секунди по-късно Пам се върна при тях и каза на Кели, че е забравила нещо на яхтата. Ръцете ѝ не трепереха, но само защото ги бе вкопчила една в друга. Колко по-лесно бе да намериш нещо, когато знаеш къде да го търсиш. Пам се опитваше да се владее и почти успяваше, но в никакъв случай нямаше артистични заложби.

— Това ли търсиш? — попита Кели и показа пластмасовата тубичка. Наградата за остро зададения въпрос му подейства като нож в сърцето.

В продължение на няколко секунди Пам не каза нищо. Гладното изражение в очите ѝ се пресегна към кафявата пластмасова тубичка и взе една-две таблетки в очакване на ефекта от проклетите хапчета. То не забелязваше другите хора в стаята и със сигурност не се интересуваше от мнението им. После срамът зашлеви плесницата си и

Пам разбра, че светлината, в която се опитваше да се представи, бързо изгасва. Но явно най-тежко ѝ бе да погледне Кели. След като пробягнаха по Сара и Сам, очите ѝ се заколебаха между ръцете и лицето на Джон. Гладът и срамът се счепкаха, но срамът победи. Очите ѝ срещнаха погледа на Кели и изражението на дете, хванато да върши пакост, изчезна. Пам разбра, че с всеки удар на сърцето чувството, което можеше да се превърне в любов, добива очертанията на презрение и отвращение. Ритъмът на дишането ѝ забърза, после стана неравномерен и тя осъзна, че най-голямото отвращение идва отвътре. Дори и наркоманите имат нужда да погледнат вътре в себе си, но когато го сторят през очите на другите, се чувстват още по-наранени.

— С-с-съжалявам, Ке-е-ели. Н-не ти к-к-казах... — опита се да проговори тя, но нещо в нея се пречупи. Пам се топеше пред очите им. Сигурно ѝ се искаше да потъне вдън земята или да се изпари. Бе се превърнала в едно голямо отчаяние. Пам извърна глава, неспособна да гледа мъжа, когото бе започнала да обича.

Джон Терънс Кели трябваше да решава. Можеше да продължи да се чувства предаден или пък да покаже съчувствието, с което Пам го бе дарила преди по-малко от двадесет часа. Цялото същество на момичето пред него излъчваше срам. Джон не можеше просто да стои така. Трябваше да направи нещо, защото в противен случай представата, която имаше за себе си, щеше да изчезне като дим.

Очите на Кели се насълзиха. Той се приближи към Пам и я прегърна, като я придържаше да не падне. Ръцете му я залюляха, сякаш бе малко дете, и той придърпа главата ѝ към гърдите си. Именно сега бе времето да ѝ покаже силата си и да пропъди всички мисли от главата си. Дори и онази мърмореща част от разума му се отказа от дежурното си: „Казах ли ти!“, поне засега. Джон държеше в прегръдките си едно наранено същество и нямаше време за здрав разум. Дватамата останаха така в продължение на няколко минути, а гостите им ги гледаха със смесица от неудобство и професионална загриженост.

— Опитвах се — каза Пам. — Наистина се опитвах, но бях толкова уплашена.

— Няма нищо — отвърна Кели, без да я слуша. — Ти ми помогна, когато имах нужда, и сега е мой ред.

— Но... — Пам отново се разхълца и ѝ трябваше около минута, за да се успокои. — Аз не съм такава, за каквато ме мислиш.

Кели не обърна внимание на предупреждението и в гласа му се прокрадна усмивка:

— Ти не знаеш какво си мисля, Пам. Всичко е наред. Наистина.

Джон бе толкова зает с момичето в ръцете си, че не видя кога Сара Роузън изникна до тях.

— Пам, искаш ли малко да си поговорим?

Пам кимна и Сара я изведе навън. Кели погледна втренчено Сам.

— Ти наистина си Mensch — обяви Роузън, доволен, че първоначалното му впечатление е излязло правилно. — Кели, на какво разстояние е най-близкият град с аптека?

— Ами сигурно е Соломонс. Не трябва ли да постъпи в болница?

— Това ще го реши Сара, но предполагам, че няма да се наложи.

Кели погледна пластмасовата тубичка, която все още стискаше.

— Ще отида да изхвърля тези проклети хапчета.

— Не! — спря го Роузън. — Дай ми ги. Ако полицията открие тубичката, може да установи къде е била продадена. Ще я прибера на моята яхта.

— И какво ще правим сега?

— Ще изчакаме малко.

След двадесет минути Сара и Пам се върнаха, хванати за ръце като майка и дъщеря. Момичето вече не гледаше в земята, въпреки че очите ѝ бяха все още влажни.

— Пред вас стои истински герой, господа — каза им Сара. — Опитвала се е сама да се откаже в продължение на месец.

— Тя твърди, че не е трудно — обади се Пам.

— С общи усилия ще облекчим задачата — увери я Сара.

Тя подаде един списък на съпруга си. — Иди да намериш аптека. Джон, веднага пали яхтата си.

— Какво става? — попита след половин час Кели. Вече бяха изменили пет мили и Соломонс се виждаше като зелена линия на северозападния хоризонт.

— Лечебната процедура е доста проста. Ще ѝ даваме успокоителни и постепенно ще я откажем.

— Ще лекувате наркоманията ѝ с наркотици?

— Да — кимна Роузън. — Така се прави. На организма му трябва известно време, за да изхвърли всички натрупвания от тъканите си. Когато вземаш наркотици, тялото ти свиква с тях и ако се опиташ да ги спреш отведнъж, можеш да предизвикаш нежелани ефекти. Например гърчове и други такива. Човек може дори да умре от подобно нещо.

— Сериозно ли? — попита Кели. — Сам, аз не знам нищо за това.

— И откъде ще знаеш? Това е наша работа, Кели. Сара обаче смята, че случаят с Пам не е такъв. Спокойно, Джон. Сигурно трябва — Роузън извади списъка от джоба си, — да, така си и мислех. Ще започне с фенобарб, който притъпява симптомите на отказването. Виж, ти знаеш как се управлява яхта, нали?

— Можеш да си сигурен — каза Кели, предчувствайки продължението.

— Ние пък познаваме нашата работа.

Моряците от бреговата охрана с неудоволствие забелязаха, че цивилният не е от сънливите. Те още не бяха успели да си починат от приключенията през предния ден, а той вече седеше в оперативната стая, надвесен над картите. Ръката му ограждаше местата, които цивилният сравняваше с видяното и запомненото от него.

— Колко бързо може да се движи една ветроходна лодка? — обърна се той към гневния и раздразнителен старшина Ореза.

— Като тази, която търсим ли? Не особено бързо. Ако вятърът е добър и морето спокойно, сигурно ще развие пет възела. Ако пък има умен и опитен капитан, може да се движи и по-бързо. Правилото е, че скоростта е равна на едно цяло и три на квадрат по дължината на ватерлинията. В случая максимум пет-шест възела.

Ореза се надяваше да впечатли цивилния с тази проста моряшка аритметика.

— Миналата нощ бе доста ветровито — забеляза сърдито събеседникът му.

— Бурното море намалява скоростта на малките лодки. Губят много време в изкачване и слизване по вълните.

— И как тогава ви се е изплъзнала?

— Не ни се е изплъзнала, ясно ли е?

Ореза не бе наясно с кого разговаря и какъв е рангът на този човек, но той не би изтърпял подобна забележка дори от офицер. Да оставим настрана, че един истински офицер нямаше да се държи така. Той щеше да го изслуша и да го разбере. Старшината си пое дълбоко дъх и за сетен път си пожела да може да разговаря с истински офицер. Цивилните обикновено слушаха офицерите, което красноречиво говореше за умствените им способности.

— Вижте, сър, вие ми казахте да не се набиваме на очи и ние го сторихме. Аз ви предупредих, че шумът от бурята ще ни попречи да го хванем, и се оказах прав. Старите радари, с които разполагаме, не струват и пукната пара в лошо време. Не и когато преследваме някаква си скапана платноходка.

— Това вече го чух.

„Ще продължа да го повтарям, докато не го разбереш“ — въздържа се да забележи Ореза, защото улови предупредителния поглед на господин Инглиш. Португалеца въздъхна дълбоко и се вторачи в картата.

— И къде мислиш, че се намира?

— По дяволите, заливът не е чак толкова голям. Имате да огледате само две крайбрежни линии. Повечето от къщите обаче разполагат със собствени докове. Да не говорим за малките рекички. Ако бях на негово място, щях да избира една от тях. Там мога да се скрия по-добре, отколкото в док, нали така?

— Значи мислиш, че сме го изпуснали? — запита мрачно цивилният.

— Искаш ли да се обзаложим? — предложи Ореза.

— От цели три месеца работя по този случай!

— Съчувствам ви. — Старшината замълча за момент. — Според мен нашият човек по-скоро е тръгнал на изток, отколкото на запад. В крайна сметка по-лесно е да бягаш по посока на вятъра, а не срещу него. Това добре. Проблемът е, че малката лодка лесно може да се изтегли от водата и да се качи на ремарке. Нищо не му пречи вече да е в Масачузетс.

Цивилният вдигна поглед от картата.

— Благодаря за успокоението!

— Нима предпочитате да ви лъжа, сър?

— Три месеца!

Инглиш и Ореза си помислиха, че цивилният просто не може да се откаже. Човек трябваше да се научи да го прави. Понякога морето ти отнема нещо и ти го преобръщаш, за да си го върнеш. В повечето случаи тактиката успява, но, разбира се, невинаги. Именно тогава трябва да се примириш с победата на морето. Както офицерът, така и старшината не обичаха подобен развой, но бяха безсилни да го променят.

— Може би ще успеете да извикате на помощ някой хеликоптер. Във военноморската база на река Пакс сигурно ще ви влязат в положението — забележа Инглиш. Освен това така цивилният щеше да се разкара от станцията заедно с неприятностите, които причиняваше на бреговата охрана.

— Гледате да се отървете от мен, а? — попита цивилният и се усмихна накриво.

— Какво казвате, сър? — обади се невинно Инглиш. „Жалко — помисли си той, — че този не е кръгъл глупак.“

Кели завърза яхтата обратно на кея си едва след седем часа. Докато той покриваше различните табла и инструменти и подготвяше „Спрингър“ за нощта. Сам се запъти да занесе лекарствата. Завръщането от Соломонс бе преминало спокойно. Сам Роузън умееше да обяснява, а Кели знаеше какво да пита. Джон бе научил всичко, което го интересува, още на отиване и по време на обратния път се отдаде на мислите си и на въпроса какво да прави и как да постъпи сега. Отговорът не беше никак лесен, пък и работата по яхтата не му помагаше да го намери по-бързо. Кели се забави повече от обичайното, за да провери въжетата както на своята, така и на яхтата на Роузън.

Локхийд DC-130E „Херкулес“ летеше плавно и сигурно високо над облаците. Самолетът вече имаше зад себе си две хиляди триста петдесет и четири часа безавариен полет от излизането си от заводите „Локхийд“ в Мариета, Джорджия, преди няколко години. Времето бе прекрасно за полети. В широката предна кабина четиричленният екипаж гледаше прозрачния въздух, без да забравя наблюдението на

уредите. Четирите турбини на двигателите издаваха обичайното си монотонно и успокоително бръмчене. Вибрациите се предаваха на високите удобни седалки и образуваха постоянни кръгчета в пластмасовите чашки с кафе. С една дума, в самолета цареше напълно нормална атмосфера. Но ако човек погледнеше металния корпус отвън, веднага щеше да промени мнението си. Самолетът принадлежеше на деветдесет и девета стратегическа разузнавателна ескадрила.

На всяко от крилата на херкулеса до двигателите висеше по един допълнителен малък самолет. И двата бяха модел 147SC. Проектирани да служат като високоскоростни мишени за обучение под името „Файъбий II“, сега те носеха названието „Бъфало Хънтър“. В задната част на DC-130E имаше още един екипаж, който подготвяше двата миниатюрни самолета за излитане. Те вече бяха програмирани да извършат строго секретна мисия. Екипажът си нямаше и представа от нея и така трябваше да бъде. Задачата бе просто да „инструктират“ самолета какво да направи и кога. Главният механик — тридесет и една годишен сержант — работеше над един от двата самолета с кодово название „Коди-193“. Малката шпионка до него му позволяваше да следи обекта визуално и той го правеше, макар и да нямаше нужда. Сержантът обичаше тази техника, както само дете може да обича някоя от играчките си. Той работеше по програмата на миниатюрните самолети вече десет години, а „Коди-193“ щеше да излети под негово ръководство за шестдесет и втори път. Постижението бе своеобразен рекорд.

„Коди-193“ имаше знаменити предци. Производителите му — „Телидайн-Райън“ от Сан Диего, Калифорния, бяха построили „Духът на Сейнт Луис“ на Чарлз Линдберг^[2]. Въпреки това компанията не бе успяла да се възползва от това късче авиационна история. Лутайки се от една малка поръчка към друга, тя най-после се бе стабилизирала финансово чрез производството на мишени. В крайна сметка изтребителите трябваше да се упражняват върху нещо. Така бе започнал съществуването си миниатюрният самолет „Файъбий“ — с едничката задача да бъде свален от някой пилот. Но механикът никога не бе гледал на нещата от този ъгъл. Той програмираше малките самолети и смяташе, че работата му е да даде подобаващ урок на пилотите и да направлява „Файъбий“, така че ракетите да улучват само въздуха. В крайна сметка сержантът само си спечели ругатните на

пилотите, макар че авиационният етикет им повеляваше да му купуват по една бутилка пиене за всяка изстреляна нахалост ракета. И така животът си течеше, докато някой не забележа, че щом мишените създават толкова главоболия на американските пилоти, то без съмнение ще тормозят и другите, които не стрелят по самолети просто за развлечение. Освен това щяха да облекчат задачата на нисколетящите разузнавателни самолети.

Двигателят на „Коди-193“ вече работеше на пълни обороти и увеличаваше скоростта на херкулеса е няколко възела. Сержантът го погледна за последен път и се обърна към уредите. Отляво върху корпуса на миниатюрния самолет се виждаха нарисувани шестдесет и един малки парашута. Ако имаше късмет, механикът съвсем скоро щеше да прибави още един към тях. Въпреки че не знаеше нищо за настоящата мисия, спортната му кръв го караше да подготви играчката си изключително внимателно за предстоящата игра.

— Внимавай, сладурче — промълви сержантът, когато „Коди-193“ се отлепи от херкулеса.

Миниатюрният самолет вече летеше.

Сара приготвяше лека вечеря. Кели надуши миризмата ѝ още преди да е отворил вратата. Когато влезе, завари Роузън във всекидневната.

— Къде е Пам?

— Дадохме ѝ лекарства — отвърна Сам. — Сигурно вече спи.

— Да, спи — потвърди Сара, която тъкмо минаваше през стаята на път за кухнята. — Току-що проверих. Горката, направо е изнурена. Явно не е спала от доста време. Сега ще си навакса.

— Но щом е вземала приспивателни...

— Джон, понякога организмът реагира странно — обясни Сам. — Той се опитва да се противопостави на наркотиците и същевременно става зависим от тях. Сега за известно време най-големият проблем на Пам ще бъде сънят.

— Има и нещо друго — обади се Сара — Пам е много уплашена от нещо, но не иска да каже от какво. — Тя замълча, но реши, че Кели трябва да знае. — Джон, Пам е била малтретирана. Не съм задавала

въпроси, защото не бива да бързаме. Със сигурност обаче някой се е отнесъл твърде жестоко с момичето.

— Така ли? — Кели вдигна поглед от дивана. — Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че е била обект на сексуално насилие — отвърна Сара със спокоен професионален тон, който прикриваше емоциите ѝ.

— Искаш да кажеш изнасилена? — попита тихо Джон и мускулите му се напрегнаха.

Сара кимна, без да крие отвращението си.

— Почти съм сигурна. Вероятно е било повече от веднъж. Освен това има следи от физическо насилие по гърба и хълбоците.

— Не съм ги забелязал.

— Ти не си лекар — отвърна Сара. — Как се запознахте?

Докато разказваше, Кели си спомни изражението в очите на Пам и разбра какво е означавало. Защо не го бе забелязал? Защо не бе забелязал толкова много неща? Кели побесня.

— Значи се е опитвала да избяга... Питам се дали същият този мъж я е направил наркоманка? — попита Сара. — Който и да е, сигурно е „прекрасен“ човек.

— Искаш да кажеш, че този, който я е бил, я е пристрастил и към дрогата? — каза Кели. — Но защо, по дяволите?

— Кели, не искам да ме разбираш погрешно, но... тя може би е била проститутка. Сводниците обикновено контролират момичетата си именно по този начин. — Сара мразеше да говори подобни неща, но сега постъпваше като лекар и Кели трябваше да знае всичко. — Тя е млада, хубава и е избягала от разбитото си семейство. Следите от насилие, недохранването, всичко съвпада.

Джон заби поглед в пода.

— Но тя не е такава. Не разбирам.

Спомените обаче му казваха, че разбира. Начинът, по който го бе привлякла към себе си. Дали действията ѝ бяха рутинна уловка, или пък израз на човешки чувства? Кели не искаше да отговаря на този въпрос. Какво трябваше да направи сега? Да послуша разума си? Да следва сърцето си? И къде щяха да го отведат те?

— Тя се бори, Джон. Тя има куража да се бори. — Сара седна срещу Кели. — Прекарала е на улицата цели четири години един Бог

знае какво е вършила, но нещо в нея не се е пречупило. Трябва да знаеш обаче, че Пам не може да се пребори сама. Тя има нужда от теб. А сега трябва да ми отговориш на един въпрос. — Сара го погледна сурово. — Ще останеш ли до нея?

Кели вдигна глава и леденосините му очи заопипваха стаята в търсене на отговор.

— Вие двамата май наистина сте експерти по тази част?

Сара отпи от питието си. Тя бе трътлеста жена — ниска и пълна. Черната ѝ коса с месеци не бе виждала фризьор. С две думи, изглеждаше точно като жените, които привличат мъжката омраза веднага щом седнат зад волана. Но Сара говореше страстно и убедително и Джон знаеше, че срещу него седи една интелигентна жена.

— Имаш ли представа колко зле е положението в момента? Преди десет години наркоманията се срещаше толкова рядко, че почти не ѝ обръщах внимание. Разбира се, че знаех за проблема и че четях статиите в медицинските списания. От време на време дори се случваше да изпадне някой пациент, пристрастен към хероина. Но, общо взето, рядко. Хората си мислеха, че проблемът засяга само черните. На никого не му пукаше. Сега дойде време да плащаме сметката. Ако не си забелязал всичко, за което ти говорих, вече го няма и промяната сякаш стана само за една нощ. Аз по цял ден се занимавам с деца, пристрастени към наркотиците, и отделям съвсем малко време за научната си разработка. Никой не ме е обучавал специално. Аз съм учен, експерт по проблемите на противоположното въздействие. Работата ми е да изследвам химически структури и да създавам нови лекарства. Сега обаче съм постоянно заета с клинична работа и се опитвам да спасявам детски животи. Опитвам се да върна към света деца, които, вместо да пият бира, са натъпкали организма си с химикали. С помия, която въобще не е трябвало да излиза от проклетите лаборатории.

— И ще става още по-лошо — обади се замислено Сам.

Жена му кимна:

— Разбира се. Следващият голям бум ще е кокаинът. Тя има нужда от теб, Джон — наклони се отново напред Сара. Сякаш бе обгърната от някакъв самосъздаден буреносен облак, пълен с електрически заряд. — По дяволите, ти трябва да бъдеш с нея, синко.

Трябва! Някой достатъчно много я е изтормозил с калните си ръце, но тя се опитва да се оправи. Трябва да помогнеш на едно човешко същество.

— Да, госпожо — отвърна смирено Кели. Той вдигна глава и се усмихна. Объркването бе изчезнало. — Вече стигнах до този извод.

— Добре — кимна отсечено Сара.

— Какво трябва да направя най-напред?

— Тя има най-голяма нужда от почивка, добра храна и време, за да изчисти организма си от наркотиците. В началото ще ѝ даваме фенобарб, за да се застраховаме от евентуални усложнения, макар че не вярвам да ги има. Докато вас двамата ви нямаше, я прегледах. Проблемите ѝ са не толкова в пристрастяването, колкото в изтощението и недोхранването. Пам би трябвало да е с около петнадесет килограма по-тежка. Ако я подкрепяме и по други начини, би следвало да понесе отказването без проблеми.

— Другият начин сигурно съм аз? — попита Кели.

— В голяма степен, да. — Сара погледна към отворената врата на спалнята и въздъхна облекчено. — Като знам какво е състоянието ѝ, фенобарбът сигурно я е приспал за цяла нощ. Утре ще започнем да я храним и да я лекуваме. А сега — заключи Сара — и ние трябва да хапнем нещо.

По време на вечерята говориха на други теми и Кели скоро се впусна в дълга лекция за контурите на дъното на залива Чесапийк. Освен това им описа и всички хубави места за риболов. Скоро бе решено гостите му да останат на острова до понеделник вечерта. Увлечени в разговори, те приключиха с вечерята едва в десет. Кели почисти масата и влезе в спалнята, за да чуе тихото дишане на Пам.

„Бъфало Хънтър“ бе дълъг само четири метра и тежеше хиляда и осемстотин килограма, като горивото заемаше половината от масата му. Той се насочи към земята със скорост от над петстотин възела. Навигационният му компютър, изработен в „Лиър-Зиглер“, вече подаваше данни за времето и височината. С оглед последните достижения на техниката миниатюрният самолет разполагаше с абсурдно примитивни системи, които с огромни усилия бяха програмирани, така, че устройството да се движи по определена

траектория и височина. Въпреки това „Коди-193“ имаше отличен външен вид. Контурите му определено го оприличаваха на синя акула. Не беше рядкост под източения нос да се видят нарисувани хищнически зъби, за да бъде приликата пълна. В този случай обаче долната част на „Коди-193“ бе боядисана в бяло, а горната в кафяво и зелено. Маскировката правеше устройството трудно забележимо както от земята, така и от въздуха. Освен това миниатюрният самолет бе невидим за радарите. Крилете му се покриваха с ПИМ — поглъщаща излъчването материя.

В 11:41:38 часа местно време „Коди-193“ премина границата между Лаос и Виетнам. Той продължи да се спуска, докато не достигна сто и шестдесет метра височина. Миниатюрният самолет зави на североизток и продължи да напредва малко по-бавно поради сгъстения въздух в близост до земята. Малката височина и габарити на „Коди-193“ го правеха трудна, но не и неуловима мишена. Когато се приближи до предните позиции на модерната и бдителна северновиетнамска противовъздушна отбрана, то бе забелязано. „Коди-193“ летеше право към едно от скоро поставените тридесет и седем милиметрови оръдия. Зенитчиците веднага се захванаха за работа и успяха да стрелят двадесетина пъти, преди да изгубят целта си. Три от изстрелите преминаха само на метри от миниатюрния самолет, но не го улучиха. „Коди-193“ не промени курса си и не се опита да избегне стрелбата. Устройството не притежаваше нито мозък, нито очи и спокойно продължи по маршрута си. Всъщност то много приличаше на миниатюрно влакче, което упорито обикаля коледната елха, докато новият му собственик закусва в кухнята. В случая обаче „собственикът“ го наблюдаваше. Един доста отдалечен ЕС-121 „Уорнинг стар“ следеше полета посредством радар, монтиран върху вертикалния стабилизатор на устройството.

— Давай, миличко, давай — прошепна един майор, без да откъсва очи от екрана на радара. Той знаеше за целта на мисията и за причините, които налагаха строгата ѝ секретност. До него се виждаше малко късче от топографска карта. Миниатюрният самолет зави на север точно където трябва, намери нужната долина и се спусна на сто метра височина, като пое по течението на малък речен приток. „Добре, че момчетата, които са го програмирали, си разбират от работата“ — помисли си майорът.

„Коди-193“ вече бе изразходвало една трета от горивото си и бързо поглъщаше останалата част. То продължи по маршрута си, водещ ниско под билата на хълмовете, които лежаха от двете му страни. Програмистите бяха вложили цялото си умение, но въпреки това не можеха да предвидят всичко. Един силен порив на вятъра тласна устройството надолу и то профуча само на двадесетина метра от върха на необикновено високо дърво. Двама войници от съседния хълм забелязаха миниатюрния самолет и стреляха по него, но без успех. Единият от тях се спусна надолу към телефона, но другарят му го спря, защото „Коди-193“ продължаваше сляпо напред. Докато успеят да се свържат по телефона, вражеският самолет щеше отдавна да е изчезнал. Освен това те бяха изпълнили дълга си да стрелят по него. Войниците започнаха да се питат къде ли са попаднали куршумите им, но вече бе твърде късно да мислят за тях.

Полковник Робин Захариас вървеше по прашната площадка, която по друго време и при други обстоятелства можеше да служи като параден плац. По сега вече нямаше паради. Той беше в плен цели шест месеца. Всеки нов ден бе борба с ужасната и непоносима мизерия, която никога не си бе представял. Бяха го свалили по време на осемдесет и деветата му акция. Намираще се толкова близо до завръщането у дома. И всичко бе провалено единствено от лош късмет, довел успешната акция до кървав край. Нещо повече — човекът, с когото летеше, бе мъртъв. „И извади късмет“ — помисли си полковник Захариас, докато вървеше през малкия лагер, воден от двама ниски, враждебно настроени мъже с пушки в ръце. Неговите собствени ръце бяха вързани зад гърба му. На краката си носеше окови, защото враговете му явно се страхуваха от него въпреки оръжието си. Часовите, които ги наблюдаваха от кулите, допълваха предпазните мерки. „Сигурно изглеждам ужасно заплашителен в очите на тези малки копеленца“ — помисли си пилотът.

Захариас обаче не се чувстваше много заплашителен. Гърбът все още го болеше от катапултираното. Ударът в земята почти го бе осакатил и опитът му да избегне пленничеството не доведе до нищо. Все пак Робин бе успял за пет минути да пропълзи около стотина

метра, за да се набути точно в ръцете на зенитчиците, свалили самолета му.

Униженията започнаха още там. Прекараха го през три села, чиито жители го освиркаха и плюха, за да го доведат тук. Където и да се намираше това „тук“. Наоколо летяха морски птици и полковникът предполагаше, че не е далеч от морето. От друга страна обаче, църквата в Солт Лейк сити, на няколко пресечки от родния му дом, напомняше, че чайките не летят непременно близо до морето. През изминалите в плен месеци Захариас бе подложен на разнообразни мъчения, които обаче напоследък като по чудо намаляха. „Сигурно са се уморили да ми причиняват болка“ — реши Робин. — „Да не би все още да вярваш в Дядо Коледа?“ — обади се друго кътче на съзнанието му.

Разнообразието не беше от типичните черти на лагера. Тук имаше и други пленници, но всички опити на Робин да се свърже с тях бяха пропаднали. Килията му нямаше прозорци. Робин бе видял само две лица, които не познаваше. И в двата случая се опита да поздрави другарите си по съдба, но пазачите го повалиха в калта. И двамата мъже го бяха видели, без да издадат и звук. Единственият начин на общуване останаха усмивките и кимванията. И двамата мъже, които видя, бяха на неговата възраст и вероятно с неговия чин. Повече не успя да научи. Но най-ужасното в случая — за човек, който имаше пълното основание да се ужасява — бе, че Робин въобще не знаеше какво става. Знаеше само, че със сигурност не се намира в „Ханой Хилтън“, където би трябвало да се водят всички военнопленници. Пълната неизвестност е най-страшна, особено пък за човек, свикнал през последните двадесет години да бъде пълен господар на съдбата си. Единственото успокоение за Робин бе, че нещата не можеха да се влошат. Той обаче се лъжеше.

— Добро утро, полковник Захариас — обади се някакъв глас откъм постройките.

Робин вдигна поглед, за да види висок мъж с европейски черти, облечен в по-различна униформа от тази на пазачите му. Мъжът се приближи към пленника с усмивка.

— Тук не е като в Оаха, нали?

Точно тогава се чу шумът. Приближаваше се от югозапад и приличаше на свистене. Захариас инстинктивно се обърна —

авиаторът винаги трябва да оглежда самолетите, независимо къде се намира. Пазачите успяха да реагират едва след момент.

„Бъфало Хънтър“ — помисли си Захариас с отметната назад глава, без да изпуска от поглед устройството. Той забеляза черното правоъгълно прозорче на камерата и се помоли тя да работи. Когато пазачите му разбраха какво прави, сърчно го повалиха на земята с един приклад в бърбреците. Робин преглътна ругатнята и се опита да надвие болката, когато в полезрението му се появи един чифт ботуши.

— Не се надявайте напразно — каза другият мъж. — То отива към Хайфон, за да снима корабите. А сега, приятелю, е време да се запознаем.

„Коди-193“ продължи на североизток. Без да променя скоростта и височината си, миниатюрният самолет навлезе в зоната на засилената противовъздушна отбрана, охраняваща единственото голямо пристанище на Северен Виетнам. Камерите на „Бъфало Хънтър“ заснеха няколко батареи, наблюдателни постове и доста войници, носещи АК-47, които не пропуснаха да стрелят срещу него. Единственото нещо, което спаси „Коди-193“, бе малкият му размер. Иначе устройството представляваше лесна цел, тъй като поддържаше определен курс и равномерна скорост, докато камерите му снимаха на петдесет и седем милиметровата леща. „Коди-193“ не успя да заснеме само ракетите земя-въздух, защото летеше твърде ниско.

— Давай, миличко, давай — окуражаваше го майорът от около двеста мили.

Четирите мощни двигателя на „Уорнинг стар“ се напрягаха да поддържат самолета на нужната височина за наблюдение. Майорът не откъсваше поглед от екрана, върху който се движеше точката, обозначаваща „Коди-193“. На монитора се виждаха и други точки на американски самолети, кръжащи над вражеската държава. Всички поддържаха постоянна връзка с кораба „ЧЕРВЕНА КОРОНА“, който управляваше операциите от морето.

— Завий на изток, миличко! Сега!

Точно по график „Коди-193“ направи рязък десен завой, спусна се още малко по-надолу и изсвистя над доковете на Хайфон е петстотин възела. Пристанищните работници и моряците от различни кораби вдигнаха любопитни и гневни погледи. В тях имаше голяма доза страх от постоянно преминаващите над главите им тонове метал.

— Страхотно! — извика майорът достатъчно силно, за да привлече вниманието на сержанта, работещ вляво от него. Тук по принцип се работеше в пълно мълчание. Майорът придърпа микрофона към себе си и се свърза с „ЧЕРВЕНА КОРОНА“. — Коди едно-девет-три улучи бинго!

— Прието, бинго на едно-девет-три — отвърнаха му от другата страна.

По принцип кодовата дума „бинго“ се използваше за самолет, чиито запаси от гориво са на привършване, но тя бе толкова разпространена, че свързочникът веднага разбра за какво става въпрос. Той тутакси се свърза с дежурния хеликоптер във въздуха и момчетата се захванаха на работа.

„Коди-193“ излезе над морето точно по график и прелетя още няколко мили на същата малка височина. Последните му петдесет литра гориво бяха достатъчни, за да достигне предварително определеното място на тридесет мили от брега и да закръжи над него. Тук се задейства нов предавател, настроен на радарния обхват на дежурните американски кораби. Един от тях — „Хенри Б. Уилсън“ — забеляза очаквания сигнал в уреченото време и място. Зенитчиците на борда не пропуснаха възможността за малка тренировка, но бързо — бързо изключиха радарите, защото началниците им побесняваха от подобни експерименти.

„Коди-193“ продължи да кръжи на хиляда и седемстотин метра височина, докато най-накрая горивото му свърши и то започна да пада. Когато скоростта му спадна до определен предел, парашутът се разтвори. Дежурният хеликоптер вече бе близо и парашутът отлично го ориентира. Миниатюрният самолет вече тежеше само седемстотин и петдесет килограма — по-малко от теглото на осем мъже. Вятърът и видимостта благоприятстваха операцията. Парашутът бе уловен от първи опит и хеликоптерът се отправи към самолетоносача „Констелейшън“. Там „Коди-193“ внимателно бе спуснат на палубата и така завърши шестдесет и втората си бойна акция. Още преди хеликоптерът да бе успял да кацне, един от техниците отвори вратичката към камерата и извади тежката касета с лентата. Той веднага я отнесе долу, където я предадоха на друг техник от корабната фотолаборатория. Процедурата по промиването отне точно шест минути и все още мократа лента бе поета от един разузнавателен

офицер. Работата бе свършена чудесно. Офицерът разпъна лентата върху стъкло, под което светеха флуоресцентни лампи.

— Е, лейтенант? — попита напрегнато един капитан.

— Момент, сър... — Лейтенантът посочи третия кадър. — Ето го първия ни ориентир... това е вторият. Движил се е точно по курса... добре, ето сега... надолу по долината над хълма... Ето, сър! Имаме два, три кадъра! Добри са. Светлината е хубава, денят е ясен... Знаете ли защо наричат тези машинки „Бъфало Хънтър“^[3]? Защото...

— Дайте да видя!

Капитанът почти изблъска младшия офицер от мястото му. На кадъра се виждаше американец с двама пазачи и четвърти човек, но капитанът искаше да види американеца.

— Заповядайте, сър — подаде му лупа лейтенантът. — Сигурно ще изкараме хубав образ, а ако ни дадете повечко време, можем да си поиграем с негатива. Както ви казах, камерата прави разлика между мъж и жена...

— Ммммм. — Лицето на негатива беше черно, което означаваше, че човекът е бял. Но... — По дяволите, не мога да го позная.

— Капитане, това е наша работа. — Именно лейтенантът, а не капитанът бе разузнавач. — Оставете ни да си свършим работата, сър.

— Но той е от нашите!

— Разбира се, че е така, сър. А този тук не е. Дайте да отнесем лентата в лабораторията, за да извадят снимките и да ги увеличат. Авиацията ще иска да разгледа и кадрите от пристанището.

— Могат да почакаат.

— Не, не могат — забеляза лейтенантът.

Той взе една ножица и отрязва необходимите негативи. Останалата част от лентата бе дадена на един старшина, а лейтенантът и капитанът се върнаха във фотолабораторията. Полетът на „Коди-193“ бе подготвян цели два месеца и капитанът изгаряше от желание да види какво има на трите негатива от петдесет и седем милиметровата лента.

След час вече знаеше. След още час капитанът се качи на самолет за Дананг. Оттам излетя за военноморската база „Кюбай пойнт“ във Филипините. Последва прехвърляне във военновъздушната база „Кларк“, откъдето един КС-135 излетя директно за Калифорния.

Въпреки разликата във времето и двадесетчасовия полет капитанът спа малко и неспокойно. Той бе разрешил загадка, чиито последици можеха да променят политиката на правителството.

[1] Човек (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Чарлз Линдберг (1902–1974) — знаменит американски летец, извършил първия непрекъснат полет между Ню Йорк и Париж (1927). — Б.пр. ↑

[3] Ловец на бизони (англ.). — Б.пр. ↑

4. ПРЪВ ПРОБЛЯСЪК

Кели спа почти осем часа и се събуди отново от крясъка, на чайките. Пам я нямаше. Той излезе навън и я намери загледана в морето. Пам все още изглеждаше изморена и неспособна да си почине пълноценно. Както обикновено водата в залива бе спокойна. Набраздяваха я само кръговете от рибата, подскачаща в търсене на храна. Нежният западен бриз подухваше в лицето, а тишината позволяваше на звука да се разнася на големи разстояния. В утрин като тази човек чуваше шума от моторите на катерите, без още да ги вижда. В утрин като тази човек можеше да остане сам е природата. Кели обаче усещаше, че Пам е самотна. Той тихо се приближи зад нея и сложи ръце на кръста ѝ.

— Добро утро.

Тя дълго не отговори на поздрава му и Джон остана с ръце на талията ѝ, като я докосваше само колкото да ѝ напомни, че все още е тук. Пам бе облякла една от ризите му и Джон не искаше в докосването да има сексуален намек. Страхуваше се да притисне към себе си жена, изтърпяла толкова насилие, че вече не бе сигурна къде е границата.

— Сега вече знаеш — каза едва чуто тя, колкото да надвие тишината, неспособна да го погледне.

— Да — отвърна също толкова тихо Кели.

— Какво мислиш? — Гласът ѝ дойде като болезнен шепот.

— Не знам какво имаш предвид, Пам.

Кели усети треперенето, но устоя на желанието да я притисне към себе си.

— За мен.

— За теб? — Джон се приближи съвсем леко и внимателно премести ръцете си, докато ги обви около кръста ѝ в лека прегръдка.

— Мисля, че си красива. Радвам се, че се срещнахме.

— Аз съм наркоманка.

— Лекарите твърдят, че се опитваш да се откажеш. Това ми стига.

— Има и нещо по-лошо. Правила съм неща...

Кели я прекъсна.

— Не ми пука, Пам. Аз също съм правил разни неща. Онова, което направи за мен обаче, бе много хубаво. Ти ми даде цел, смисъл, който си мислех, че никога няма да намеря. — Кели я притисна поплътно. — Няма значение какво си правила, преди да се срещнем. Ти не си сама, Пам. Аз съм готов да ти помогна, ако искаш, разбира се.

— Когато разбереш... — предупреди го тя.

— И друг път съм рискувал, но мисля, че вече знам най-важното. Обичам те, Пам.

Кели се изненада от думите си. Той се страхуваше дори да допусне мисълта в главата си. Струваше му се абсурдно, но чувствата отново бяха победили разума и той за пръв път одобряваше поражението си.

— Как можа да го кажеш? — попита Пам.

Кели нежно я обърна към себе си и се усмихна.

— Проклет да съм, ако знам! Може би причината е в къдравата ти коса или в чипото носле. — Той докосна гърдите ѝ през ризата. — Не, мисля, че е сърцето. Не ме интересува миналото ти. Сърцето е прекрасно.

— Наистина ли мислиш всичко това? — попита Пам, без да вдига поглед от гърдите си.

Последва един дълъг миг и тя вдигна усмихнатите си очи към него. Усмивката ѝ приличаше на зората. Оранжевите лъчи на изгряващото слънце огряха лицето ѝ и хвърлиха отблясъците си в гъстата ѝ коса.

— Бая време бачкахме — забеляза Тони и отпи от картонената си чашка с кафе.

— Къде е моето? — попита раздразнен от недоспиването Еди.

— Нали ми каза да изкарам джезвето отвън. Свари си сам.

— Да не си мислиш, че много ми се иска да дишам тези боклуци? Скапаният окис може направо да убие човек — забеляза равно Еди Морело.

Тони също бе уморен. Твърде уморен, за да спори с този мърморко.

— Добре, човече, кафеварката е отвън. Там има и чаши.

Еди изръмжа нещо и излезе. Третият мъж, Хенри, опаковаше стоката и не се намеси в спора. Всичко беше минало по-добре от очакванията му. Другите двама повярваха на историята за Анджело и му помогнаха да се избави от един съучастник и потенциален проблем. Вече разполагаха с готов наркотик поне за триста хиляди долара, който теглеха и опаковаха в найлонови пликчета, които щяха да дадат на пласьорите. Въпреки това нещата се бяха развили малко по-различно от първоначалния план. Предварително предвидените „няколко часа“ работа се превърнаха в марафон, продължил цяла нощ, и тримата разбраха, че не всичко е толкова просто, колкото изглеждаше отстрани. Не им помогнаха й трите бутилки бърбън, купени предварително. В крайна сметка обаче триста хиляди долара за шестнадесет часа работа не бяха лошо възнаграждение. И това бе само началото. Тъкър просто им даваше да помиришат големите пари.

Еди все още се тревожеше за последиците от убийството на Анджело. Но вече нямаше връщане назад и трябваше да играе по свирката на Тъкър. Той направи гримаса и погледна през илюминатора на потопения кораб към един остров на север от тях. Слънцето блестеше в прозорците на бившия кръстосвач. Колко хубаво щеше да е, ако си имаше собствен кораб. Еди Морело обичаше риболова. Понякога можеше да води и децата със себе си. Щеше да е чудесно прикритие.

„Или пък ще ходя за раци“ — помисли си той. Вече знаеше какво ядат раците. Еди се изсмя, но внезапно потръпна. Можеше ли да бъде сигурен с тези хора? Те — той — бяха убили Анджело Ворано само преди двадесет и четири часа. Но Анджело не беше член на екипа, за разлика от Тони Пиаджи. Той ги свързваше с уличните пласьори и, така да се каже, ги представяше пред обществото. Това го пазеше. Все пак Еди трябваше да мисли и да внимава.

— Какво ли е имало тук? — обърна се Тъкър към Пиаджи просто за да подхване разговор.

— Не те разбирам.

— Имам предвид, когато корабът е плавал. Прилича на каюта или нещо такова — каза той, като запечата последното пликче и го

остави в хладилния сандък за бирата. — Никога не съм се замислял. — И това беше самата истина.

— Може да е била капитанската каюта, а? — предположи Тони. Разговорът отвлечаше вниманието му, а той вече бе изморен до смърт от нощната работа.

— Възможно е. Намира се доста близо до мостика.

Хенри стана, протегна се и се зачуди защо точно той трябва да върши най-трудното. Отговорът бе прост. Тони бе човек на „фамилията“. Еди се натискаше да стане такъв. „Никога няма да успее. Също както и Анджели“ — помисли си доволно Хенри Тъкър. Той никога не бе имал доверие на Анджели и най-последно успя да реши проблема. Единственото сигурно нещо в тези хора бе думата им. Те щяха да държат на нея, докато Хенри ги свързваше със суровия материал — нито минутка повече. Тъкър въобще не си правеше илюзии. Анджели си бе свършил работата — да го запознае с Тони и Еди. Смъртта му им правеше точно толкова впечатление, колкото щеше да им направи и неговата собствена — никакво. „Всеки може да бъде полезен с нещо“ — каза си Тъкър, докато затваряше бирения сандък. В крайна сметка раците също трябваше да ядат.

С малко повече късмет за известно време нямаше да има други убийства. Тъкър не страдеше от излишни скрупули, но мразеше усложненията, а те често вървяха заедно с убийствата. Добрият бизнес трябваше да тече гладко, без много шум, да прави достатъчно пари за всички, така че дори и купувачите в края на веригата да са доволни. Азиатският хероин бе хубав, приготвен правилно и добре размесен с безобидни съставки, гарантиращи на купувачите спокойно бягство от действителността, която се опитваха да забравят. Усещането щеше да ги накара да потърсят отново същите пласъори, които можеха да вдигнат цената заради качеството на стоката. Вече бяха измислили и търговската марка: „Азиатска сладост“.

Името, разбира се, криеше риск. То даваше на полицията нишка, която да проследи. Можеше да ориентира въпросите им, но бизнесът с добра стока винаги носеше рискове. Именно заради това Хенри се бе подсигурил с опитни, влиятелни и надеждни партньори. „Лабораторията“ му също бе добре избрана с оглед на сигурността. Нищо не можеше да остане скрито на по-малко от пет мили, а бързата моторница улесняваше бягството. Разбира се, имаше риск, но целият

живот бе безкраен риск, а който не рискува, не печели. Надницата на Хенри Тъкър за един работен ден възлизаше на сто хиляди необлагаеми долара и той бе готов да поеме доста рискове за тях. Щеше да даде доста повече, за да задържи връзките на Пиаджи, особено пък сега, когато бе заинтересувал италианците. Скоро амбицията му щеше да запали и тях.

Катерът с новите винтове от Соломонс пристигна с няколко минути по-рано от уреченото. Лекарите не бяха казали на Кели, че Пам трябва постоянно да е заета, но той и сам можеше да се досети за това лечение. Джон отново докара малкия компресор на дока и ѝ обясни как да регулира прихода на кислород, като внимава за движението на стрелката на манометъра. После извади необходимите му инструменти и ги сложи настрана.

— Щом вдигна един пръст, ми подаваш това. Два пръста са онова, а три — най-крайното.

— Добре — отвърна впечатлена Пам. Джон малко преиграваше, но това нямаше значение.

Кели слезе по стълбичката във водата и първата му работа бе да провери валовете, и двата изглеждаха в добро състояние. Той вдигна един пръст над водата и получи необходимия ключ, с който разви остатъците от винтовете. Кели ги подаде един по един. Цялата операция му отне само петнадесет минути, след което новите блестящи винтове бяха прикрепени към местата им заедно с предпазните аноди. Той внимателно огледа руля и реши, че спокойно ще изкара до края на годината, макар че Сам трябваше да го наглежда. Когато се показа над водата, Кели отново изпита обичайното облекчение да диша въздух без гумен вкус.

— Колко ти дължа? — попита Роузън.

— За какво?

Кели остави екипировката си и изключи компресора.

— Винаги плащам на хората за труда им — отвърна малко самодоволно хирургът.

Джон се засмя.

— Виж какво, ако някога имам нужда от операция, можеш да ми я направиш гратис. Така ли се изразявате помежду си?

— По-скоро го наричаме професионална взаимопомощ, но ти не си лекар — възрази Роузън.

— Ти пък не си водолаз. Дори не си и моряк, но смятам, че днес можем да се справим с това. Сам.

— Завърших пръв в групата си за яхтсмени! — избумтя Роузън.

— Док, когато при нас идваха момчета, току-що излезли от училище, им казвахме: „Чудесно си се справил, синко, но сега трябва да научиш нещо за флота.“ Ей сега ще прибера компресора и ще ми покажеш как водиш яхтата си.

— Обзалагам се, че съм по-добър рибар от теб — обяви Роузън.

— Следващия бас ще е кой може да плюе по-далеч — забеляза язвително Сара към Пам.

— Ив това съм по-добър — изсмя се Кели с гръб към тях.

След десет минути вече бе готов, облечен с тениска и рязани джинси.

Той отиде на мостика и започна да наблюдава как хирургът подготвя яхтата си за отплаване. Кели остана доста впечатлен от уменията на Роузън и особено от боравенето му с въжетата.

— Следващия път остави смукачите да поработят малко повече — каза Кели, след като Сам включи двигателите.

— Но това е дизел.

— Първо яхтата не е „това“, а „тя“, нали? Второ, добре е да придобиеш този навик. Следващата ти яхта може да е с газова уредба. Сигурността преди всичко, док. Не ти ли се е случвало някога да си наемеш яхта?

— Е, случвало се е.

— Когато оперираш някого, сигурно спазваш всички правила, нали? — попита Кели. — Без значение дали са необходими в случая.

Роузън кимна замислено.

— Разбирам.

— Сега я изкарай оттук — махна с ръка Джон. Хирургът изпълни нареждането доста добре. Поне така си мислеше. Кели обаче бе на друго мнение. — Дай повече газ и не върти руля толкова. Вятърът няма винаги да ти помага. Перките изблъскват водата, а рулят само лекичко я побутва. Винаги можеш да разчиташ на машините си. Особено пък при малка скорост.

— Слушам, капитане — изръмжа Роузън. Все едно че отново бе лекар стажант, а Сам знаеше, че те трябва да се подчиняват на лекарите. „На четиридесет и осем ми е малко късничко да бъда ученик“ — помисли си той.

— Капитанът си ти. Аз съм просто лоцман. Тези води са мои Сам. — Кели се обърна към палубата. — Не се смейте, дами сега ще дойде и вашият ред! Внимавайте! — После додаде тихо: — Добре се справяш, Сам.

Петнадесет минути по-късно яхтата мързеливо дрейфуваше, а от бордовете ѝ се виждаха въдичарски корди, опънати под топлото слънце. Кели не бе запален риболовец и предпочете да остане на мостика, докато Сам учеше Пам как да слага стръвта. Ентусиазмът на момичето изненада всички. Сара се успокои едва след като се убеди, че бледата кожа на Пам е обилно намазана с крем против изгаряне, а Кели се зачуди дали слънчевият загар ще подчертае още повече белезите ѝ.

Сам с мислите си на мостика, Джон се питаше що за човек трябва да си, за да изнасилиш жена. Той се взираше с присвити очи в хоризонта, изпъстрен с лодки. Колко ли такива хора имаше в тях? Защо не се различаваха по нищо от другите?

Натовариха лодката лесно. В лабораторията останаха още доста химикали, но трябваше периодично да попълват запасите си. Еди и Тони познаваха нужния човек, който от време на време работеше с фамилията им.

— Искам да го видя с очите си — заяви Тони, след като потеглиха.

Малката им лодка доста трудно се бореше с приливните вълни, но Еди все още помнеше мястото, а и водата бе бистра.

— Божичко! — възкликна Тони.

— Раците няма да останат гладни — забеляза Еди, доволен, че е успял да шокира Пиаджи. „Така му се пада“ — помисли си той, макар че гледката не бе много приятна дори и на самия него. По трупа вече имаше поне двадесет килограма раци. Лицето и едната ръка бяха напълно покрити от тях. Раците не преставаха да прииждат, привлечени от миризмата на мърша, разнасяща се под водата —

природата рекламираше стоката си. Ако го бяха изхвърлили на сушата, мястото на раците щеше да бъде заето от мишелови и врани.

— Какво си мислиш? Две, най-много три седмици, и край с Анджели.

— Ами ако някой...

— Рискът е съвсем малък — намеси се Тъкър, без да си прави труд да се обръща. — Тук е твърде плитко за яхта, а моторниците не се заглеждат много-много по дъното. На около миля оттук има едно място, където, разправят, риболовът бил добър. Сигурно и ловците на раци не обичат много да идват тук.

Пиаджи не можеше да откъсне очи от гледката, макар че стомахът му вече се обръщаше. Щипките на сините раци от залива Чесапийк вече обработваха трупа, размекнат от топлата вода и бактериите. Те откъсваха късче след късче и го тикаха в странно големите си уста. Пиаджи се зачуди дали там долу все още има очи, които да гледат към напуснатия свят. Раците обаче покриваха лицето, а освен това бе логично очите да са изядени първи. Най-ужасното, разбира се, бе, че щом един човек можеше да умре по този начин, нямаше пречка това да се случи и с друг. Пиаджи бе сигурен, че подобна участ е нещо повече от обикновена смърт. При други обстоятелства Тони може би щеше да съжалява Анджели, но тук ставаше въпрос за бизнес... А и Анджели си го заслужаваше. Жалко наистина, че съдбата му щеше да остане тайна, но и това влизаше в правилата на играта. Само така можеха да попречат на ченгетата да го намерят. Доказването на убийство без труп бе доста трудно. Още повече че начинът, по който се бяха отървали от тялото, им позволяваше да прикрият и някои други убийства. Единственият проблем бе докарването на телата тук. Трябваше да внимават другите да не разберат за метода им, защото хората обичат да говорят. „Също като Анджели“ — каза си Тони Пиаджи. Добре, че Хенри бе разбрал навреме.

— Що не вземем да хапнем малко щипки от раци, когато се приберем? — попита през смях Еди Морело, за да види дали може да накара Тони да повърне.

— Хайде да се вдигаме оттук — отвърна тихо Пиаджи и седна обратно на мястото си.

Тъкър запали мотора и измъкна лодката от плитчината обратно към залива.

На Пиаджи му трябваша минута-две, за да изтрие картината от съзнанието си. Надяваше се да забрави ужасяващите подробности и да запомни само ефикасността на метода им. В края на краищата можеха отново да прибегнат към него. „След няколко часа сигурно ще гледам на нещата откъм смешната им страна“ — каза си Тони, забил поглед в сандъка с бира. Под петнадесетината кутии с „Нашънъл бохемиан“ имаше слой лед, под който пък лежаха двадесет пликчета с хероин. Ако по някаква случайност ги спряха, то щеше да бъде истинско чудо да надзърнат какво се крие под бирата — истинското гориво на лодкарите от залива. Тъкър подкара лодката на север, а спътниците му разпънаха въдиците си. Изглеждаха досущ като рибари, търсещи удобно място за кукичките си.

— Хвани си въдицата както трябва — каза Морело след момент и се разсмя толкова гръмогласно, че зарази и Пиаджи.

— Хвърли една бира! — нареди Тони между два пристъпа на смях. В крайна сметка той бе „човек на фамилията“ и заслужаваше уважение.

— Идиоти — промълви на себе си Кели. Шестметровата лодка се движеше твърде бързо и прекалено близко до другите рибарски съдове. Така можеше да закачи някоя корда и със сигурност щеше да направи вълни и да смути риболова на останалите. Лодката демонстрираше лошо морско възпитание — нещо, на което Кели особено държеше. Беше толкова просто... по дяволите, дори не бе достатъчно трудно, за да е „просто“. Човек трябваше само да си купи лодка и автоматически добива правото да плава напред-назад с нея. Няма изпити, няма нищо. Кели намери бинокъла 7×50 на Роузън и го насочи към приближаващата се лодка. На борда ѝ се виждаха трима тъпаци, единият от които бе вдигнал бирата си в подигравателен поздрав към тях.

— Разкарай се, леке такава — прошепна Кели. Кретените в лодката се наливаха с бира и вероятно вече бяха полупияни, макар да нямаше единадесет часа сутринта. Джон ги огледа добре и мислено благодари, че не се приближиха на повече от петдесет метра. Надписът

на борда гласеше: „Осмицата на Хенри“. Кели се постара да запомни името, за да не се навърта край нея при повторна среща.

— Улових една! — извика Сара.

— Внимавайте! Откъм десния борд идва голяма вълна!

Само след момент голямата яхта се наклони с двадесет градуса вляво, а след това вдясно.

— Ето това — обърна се Кели към другите — имам предвид под „лоши морски обноси“!

— Тъй вярно! — отвърна Сам.

— Все още не съм я изпуснала — обади се Сара. Кели забеляза, че тя доста добре се справя с въдицата. — Голяма е!

Сам взе кепчето и се наведе над борда. След секунда се изправи. В мрежичката се мяташе шест-седем килограмова риба. Той я пусна в една предварително напълнена с вода тенекия, където рибата можеше да изчака смъртта си. На Кели това му се струваше жестоко, но ставаше въпрос само за една риба, а той бе виждал къде-къде по-ужасни неща.

След момент Пам също изпищя, защото кордата ѝ се бе опънала. Сара остави въдицата си и започна да я наставлява. Кели гледаше. Приятелството между момичето и жената бе толкова забележително, колкото това между него и Пам. Може би Сара заемаше мястото на една недостатъчно грижовна майка или каквато и да е била майката на Пам. Забравила всичко друго на света, Пам следваше съветите на новата си приятелка. Кели наблюдаваше сцената с усмивка, която Сам видя и върна. Пам бе все още неумела и доста си поигра с рибата. Сам отново извърши ритуала с кепчето и на палубата се появи четирикилограмов лефер.

— Хвърли я обратно — обади се Кели. — Въобще не става за ядене.

Сара вдигна глава.

— Да хвърли обратно първата си риба? Ти да не си нацист? Имаш ли лимон на острова, Джон?

— Да, защо?

— За да ти покажа какво ще стане с лефера.

Тя прошепна нещо на Пам и момичето се разсмя. Леферът отиде да прави компания на другата риба и Кели се зачуди как ли ще се спогодят двете.

„Денят на загиналите“ — помисли си Дъч Максвел на слизане от колата си при националното гробище „Арлингтън“. Мнозина свързваха този ден само с петстотинте мили на Индианаполис или с традиционното начало на сезона по плажовете. За други пък това бе почивен ден, което се потвърждаваше и от спокойното движение по улиците на Вашингтон. Но не и за Максвел и хората като него. Това беше техният ден. На него си спомняха за падналите другари, докато другите се занимаваха с повече или по-малко лични дела. Адмирал Подулски слезе заедно с него и двамата тръгнаха бавно, без да вървят в крак — както подобава на адмирали. Синът на Казимир, младши лейтенант Станислас Подулски, не лежеше в това гробище и сигурно никога нямаше да бъде тук. Изстребителят му А-4 бе свален от ракета земя-въздух. Докладите твърдяха, че попадението е било почти директно. Младият пилот е бил твърде зает с управлението и е забелязал опасността в последния момент. Тогава по „секретната“ честота гласът му е изрекъл последния яден епитет. Вероятно една от бомбите в самолета му се бе взривила едновременно с ракетата. Във всеки случай малкият изстребител бомбардировач се бе превърнал в плътен черно-жълт облак. От него не бе останало почти нищо. Пък и врагът не бе особено внимателен към останките от свалените самолети. И така синът на един храбър човек сега не лежеше на полагащото му се почетно място заедно с другарите си. Каз не говореше за това. Пазеше го само за себе си.

Контраадмирал Джеймс Гриър бе на същото място, на което седеше и предните две години. На около петдесет метра от пътечката той полагаше цветя на гроба на сина си.

— Джеймс? — повика го Максвел.

По-младият мъж се обърна и отдаде чест. Опита се да се усмихне в знак на благодарност към съчувствието им в този ден, но не успя. И тримата носеха сините си моряшки униформи, защото в тях имаше някаква тържественост. Слънцето блестеше в позлатените им маншети. Без да кажат дума, тримата мъже застанаха с лице към гроба на Робърт Уайт Гриър, лейтенант от морската пехота на Съединените щати. И тримата отдадоха чест и си спомниха за младия мъж, когото бяха държали на коленете си и когото помнеха да кара колело във

военноморската база „Норфолк“ и военновъздушната „Джаксънвил“ заедно със синовете на Каз и Дъч. Той бе израсъл по пристанищата в очакване на бащиния си кораб и не бе говорил за нищо друго, освен че ще последва примера на баща си. Но за жалост късметът му бе изневерил на около петдесет мили югозападно от Дананг. И тримата мъже знаеха, че това е проклятието на професията им. Професия, която бяха поели и синовете им, привлечени както от примера на бащите си, така и от предаваната от поколение на поколение любов към родината. Но най-вече от любовта към хората. Както и тримата адмирали, така и Боби Гриър и Стас Подулски знаеха за рисковете. Просто късметът се бе усмихнал само на един от тримата синове. В този момент Гриър и Подулски си казваха, че цената на свободата имаше значение. Че хората, които я бяха платили, не са загинали напразно. Че в противен случай нямаше да има знаме, конституция и празник, който хората могат да не уважават. Но и за двамата тези неизречени думи звучаха празно. Разводът на Гриър бе предизвикан в голяма степен от смъртта на Боби. Жената на Подулски никога нямаше да бъде същата. Въпреки че и двамата имаха други деца, загубата на едно от тях приличаше на пропаст, над която никога няма да бъде прехвърлен мост. И колкото и да си повтаряха, че смъртта на синовете им не е била напразна, никой, способен да оправдае загубата на детето си, не можеше да се нарече мъж. Истинските им чувства бяха подсилени от онази човечност, привлякла ги към живота, изпълнен със саможертва. Всичко това се подсилваше и от отношението им към войната — по-учтивите го наричаха „съмнения“, — която помежду си те наричаха по съвсем друг начин.

— Помниш ли, когато навремето Боби се хвърли в басейна, за да извади малката дъщеричка на Майк Гудуин? Тогава ѝ спаси живота — каза Подулски. — Майк скоро ми се обади. Миналата седмица Еми е родила близначки. Омъжила се е за някакъв инженер от Хюстън, който работи за НАСА.

— Въобще не знаех, че е омъжена. На колко години е тя? — попита Джеймс.

— О, сигурно има двадесет... може би двадесет и пет? Спомняш ли си луничавото ѝ лице? Слънцето в Джаксънвил ѝ действаше доста зле.

— Малката Еми — каза тихо Гриър. — Как пораснаха!

Може би през онзи топъл юнски ден момичето щеше да се удави. Още един спомен от сина му. „Един спасен живот, а може би дори три? Това е нещо, нали?“ — запита се Гриър.

Тримата мъже се обърнаха и се отдалечиха бавно от гроба, без да кажат дума. Когато стигнаха до пътечката, спряха. Насреща им идваше траурна процесия, в която участваха войници от Трети пехотен полк. „Старата стража“ пак вършеше тежкото си задължение да положи поредния човек в земята. Адмиралите отново отдадоха чест на знамето, с което бе покрит ковчегът, и на войника в него. Младият лейтенант, ръководещ церемонията, им отвърна. Той забеляза, че единият от адмиралите носи светлосинята лента, обозначаваща медал за храброст, и поздравът изрази цялото му уважение.

— Още един си заминава — каза тихо Гриър с горчив глас, след като процесията ги отмина. — Милостини Боже, защо заравяме тези деца?

— „Платете всякаква цена, понесете всяко бреме, посрещнете всички изпитания, подкрепете приятелите и се изправете срещу враговете...“ — цитира Каз. — Не беше толкова отдавна, нали? Но когато дойде време за залозите, копелетата се изпокриха.

— Ние сме залозите, Каз — обади се Дъч Максуел. — Масата за залагане е тук.

Обикновените хора сигурно щяха да се разплачат, но те не бяха обикновени. Тримата огледаха земята наоколо, осеяна с бели камъни. Навремето тази ливада бе принадлежала на Робърт Е. Лий^[1] — къщата все още стоеше на върха на хълма — изборът на място за гробище бе жесток жест от страна на едно правителство, почувствало се измамено от офицера си. В крайна сметка обаче Лий бе оставил фамилната си къща на хората, които бе обичал най-много. „Това е най-меката ирония за днес“ — забеляза мислено Максуел.

— Как вървят нещата при теб, Джеймс?

— Може да бъде и по-добре, Дъч. Имам заповед да почистя къщата. Ще ми трябва доста голяма метла.

— Знаеш ли за ЗЕЛЕН ЧИМШИР?

— Не — обърна се Гриър и се усмихна за пръв път през този ден. Усмивката не беше от най-блестящите, но бе по-добра от нищо. — А ще ми се иска ли да знам?

— Сигурно ще имаме нужда от помощта ти.

— Под масата ли?
— Знаеш какво стана с ЖАЛОН — забеляза Казимир Подулски.
— Имаха дяволски късмет, че се измъкнаха — съгласи се Гриър.
— Този път ще си държим езика зад зъбите, нали?
— Можеш да си сигурен.
— Казвайте какво ви е нужно. Ще направя всичко, което зависи от мен. Ти ли ще се занимаваш с „тройката“, Каз?
— Точно така.
Индексът „З“ в името на операцията означаваше, че тя се намира във фаза на планиране. Подулски имаше талант за това. Погледът му блестеше като позлатените криле върху куртката му.
— Добре — заключи Гриър. — Как я кара малкият холандец?
— Сега лети за „Делта“. В момента е втори пилот, но скоро ще стане капитан. А аз ще имам внуче след месец-два.
— Сериозно ли? Поздравления, приятелю.
— Не го упреквам, че се отказа. Аз също бях на път, но се простих с тази мисъл.
— Как се казваше онзи „тюлен“, който го измъкна?
— Кели. И той се отказа — добави Максвел.
— Тогава трябваше да му издействаш медал, Дъч — каза Подулски. — Четох докладите. Било е доста напечено.
— Направих го старшина. Не можех да му дам медал — поклати глава Максвел. — Не и за това, че е спасил сина ми, Каз. Знаеш как се постъпва в такъв случай.
— Да.
Подулски погледна нагоре към хълма. Погребалната процесия бе спряла и войниците смъкнаха ковчега от военната катафалка. Една млада вдовица наблюдаваше последните минути на съпруга си на земята.
— Да, знам как се постъпва.

Тъкър спря лодката на пристана. Той изгаси двигателя и бързо завърза въжетата. Тони и Еди изнесоха сандъка с бирата, докато Хенри прибра всичко от лодката и хвърли един брезент отгоре й. После побърза да последва другите двама на паркинга.

— Е, това беше детска игра — забеляза Тони. Сандъкът вече стоеше в купето на фургона му.

— Кой ли е спечелил надбягването днес? — попита Еди. Бяха забравили да си вземат радио.

— Заложих на Фойт просто от любов към спорта.

— А защо не на Андрети? — попита Тъкър.

— Той е земяк, но няма късмет. Залагането е преди всичко бизнес — забеляза Пиаджи.

Анджело вече принадлежеше на миналото и в крайна сметка начинът, по който се отърваха от трупа, бе доста комичен. Въпреки че Тони не вярваше вече да яде раци.

— Е — каза Тъкър, — знаете къде да ме намерите.

— Ще си получиш парите — обади се ни в клин, ни в ръкав Еди. — В края на седмицата на обичайното място. — Той замълча за момент. — Ами ако търсенето скочи?

— Ще се справя — увери го Хенри. — Мога да ви доставя колкото поискате.

— Каква е тази твоя връзка, по дяволите? — попита Еди, като се надяваше да измъкне нещо.

— Анджело също искаше да знае. Нали си спомняш. Господа, ако ви кажа това, вие просто няма да имате нужда от мен.

Тони Пиаджи се усмихна.

— Не ни ли вярваш?

— Разбира се — отвърна на усмивката му Хенри. — Вярвам ви и ви позволявам да продавате стоката и да делите парите с мен.

Пиаджи кимна одобрително.

— Обичам умните партньори. Карай я все така. Намери ли банкер?

— Все още не. Не ми остава време — излъга Тъкър.

— Пораздвижи се, Хенри. Можем да ти помогнем да прехвърлиш парите в сигурна банка. Таен влог и всичко останало. Можеш да си намериш доверен човек и да го накараш да провери. Не забравяй, че могат да проследят парите, ако не внимаваш. Не се вживявай толкова. Загубили сме доста приятели точно по този начин.

— Аз не поемам излишни рискове, Тони.

Пиаджи кимна.

— Така и трябва да бъде. В този бизнес предпазливостта е задължителна. Ченгетата поумняват.

— Не чак толкова.

Партньорите му също не бяха от най-умните, но всяко нещо по реда си.

[1] Робърт Е. Лий (1807–1870) — американски генерал, командвал армията на южняците. — Б.пр. ↑

5. ДЕЙСТВИЯ

Пакетът бе доставен в главната квартира на военноморското разузнаване в Сьютланд, Мериленд, от един много изморен капитан. Дежурните експерти от фотографската лаборатория бяха подпомогнати от специалисти на 1127 — ма оперативна военновъздушна група във Форт Белвоар. Целият процес отне двадесет часа. Снимките, направени от „Бъфало Хънтър“, се оказаха необичайно добри. Освен това американецът бе направил точно каквото трябва: да погледне към минаващия над главата му разузнавателен апарат.

— Горкият, платил е за любопитството си — забеляза един флотски старшина към колегата си от авиацията. Следващият кадър показваше войник от северновиетнамската армия с вдигнат над главата на американеца автомат. — Ще ми се да те срещна в някоя тъмна уличка, малък мръсник такъв.

— Какво мислиш?

Старшината от авиацията подаде една снимка.

— Готов съм да се обзаложа, че става въпрос за един и същ човек.

И двамата разузнавачи се учудиха от малкото предоставени им за сравнение досиета, но който и да бе им ги предоставил, явно знаеше какво търси. Бяха намерили човека. Нито един от двамата не знаеше, че боравят със снимки на мъртви хора.

Кели остави Пам да спи, доволен, че не трябва да я тъпче с химикали за това. Той се облече, излезе отвън и обиколи острова два пъти с бягане. Една обиколка беше около три четвърти миля, така че когато приключи, Кели бе леко изпотен. Сам и Сара, които също бяха ранобудни, го намериха да почива на дока.

— Промяната в теб е забележителна — каза Сара. После замълча за секунда и попита: — Как беше Пам миналата нощ?

Въпросът за момент стъписа Кели и единственото, което излезе от устата му след това, бе:

— Какво?

— О, по дяволите, Сара... — възкликна Сам и извърна глава, като едвам сдържаше смеха си.

Жена му почервения като зората.

— Снощи не искаше да ѝ давам лекарства — обясни Сара. — Стори ми се малко нервна, но искаше да опита и аз се оставих да ме убеди. Това имах предвид, Джон. Извинявай.

Как да обясни какво се бе случило през нощта? В началото се страхуваше да я докосне. Страхуваше се да притисне тялото си до нейното. Тя бе взела това за знак, че повече не я харесва, и после... всичко се бе оправило.

— Имаше някаква налудничава идея... Кели спря. Пам можеше и да говори със Сара за тези неща, по нима той трябваше да го прави? — Тя спа чудесно, Сара. Вчера наистина много се измори.

— Никога не съм имала толкова упорит пациент. Тя забодде пръст в гърдите на Кели. — Ти ѝ помогна много, млади човече.

Кели извърна поглед, защото не знаеше какво трябва да каже. „Удоволствието бе изцяло мое“? Една част от него все още си мислеше, че се е възползвал от беззащитността ѝ. Бе срещнал едно момиче, изпаднало в неприятности, и го бе... използвал? Не, не беше истина. Той я обичаше. Колкото и странно да звучеше. Животът му се променяше и ставаше нещо сравнително нормално — вероятно. Той ѝ помагаше да се излекува, но обратното също бе вярно.

— Тя... тя се тревожи, че няма да... миналото ѝ. Искам да кажа, че на мен въобще не ми пука за това. Ти си права. Тя наистина е много силно момиче. По дяволите, моето минало също не е кристалночисто. Аз не съм светец.

— Изслушай я — посъветва го Сам. — Тя има нужда от това. Преди да започнеш да разрешаваш проблемите, трябва да разбереш с какво си имаш работа.

— Сигурен ли си, че няма да промениш чувствата си? Може да чуеш доста неприятни неща — забеляза Сара, без да сваля поглед от очите му.

— По-ужасни от войната? — Кели поклати недоверчиво глава и реши да промени темата. — А как ще се развие... лечението?

Въпросът му бе посрещнат с облекчение и Сара отново се захвана за работа:

— Тя вече премина критичната фаза. Ако имаше противоположни ефекти, те вече щяха да са настъпили. Все пак могат да се появят периоди на възбуда, предизвикани, да речем, от външни фактори като стрес. Тогава имаш на разположение фенобарба, за който вече съм ти написала инструкции. Но Пам се справя чудесно. Личността ѝ е много по-силна, отколкото изглежда. Ти си достатъчно интелигентен, за да разбереш, че преживява тежък период. Ако е така, накарай я — накарай я — да вземе една таблетка.

Идеята да упражнява някакво насилие над Пам накара Кели да настръхне.

— Виж, док, не мога...

— Млъкни, Джон. Не съм ти казала да ѝ ги натикваш в устата. Ако ѝ кажеш, че наистина са ѝ нужни, ще те послуша.

— И колко време трябва да ги взема?

— Седмица, най-много десет дни — отвърна Сара, след като се замисли за момент.

— И после?

— Можеш да помислиш за бъдещето ви — отвърна тя.

Сам се почувства неудобно, че Сара говори на толкова лични теми.

— Искам да ѝ направя основен преглед, Кели. Кога ще идваш към Балтимор?

— След две седмици, но може и по-рано. Защо?

Сара отново взе думата.

— Аз не успях да я прегледам много добре. Пам не е ходила при лекар от доста дълго време и ще съм по-спокойна, ако я прегледа специалист. Имаш ли някого предвид, Сам?

— Познаваш ли Мадж Норт?

— Тя ще се справи — произнесе се Сара. — Знаеш ли, Кели, един преглед не би навредил и на теб.

— Болен ли ви изглеждам?

Кели разпери ръце и им позволи да се насладят на великолепното му тяло.

— Въобще не се опитвай да ми пробутваш такива номера — сопна се Сара. — Когато дойде тя, идваш с нея. Искам да съм сигурна,

че и двамата сте напълно здрави, и точка. Ясно ли е?

— Да, госпожо.

— Сега ще ти кажа още нещо и искам да ме чуеш добре. — Сара продължи: — Пам трябва да се прегледа при психиатър.

— Защо?

— Джон, животът не е филм. В действителността хората никога не захвърлят проблемите зад гърба си, за да се отправят към залеза. Върху нея е упражнявано сексуално насилие. Вземала е наркотици. Самочувствието ѝ не е от най-високите. Хора като нея обикновено се самообвиняват за това, че са били жертви. Един правилен метод на лечение ще ѝ помогне да преодолее всичко това. Ти си ѝ много полезен, но тя има нужда от професионален съвет. Разбираш ли ме?

Кели кимна.

— Ясно.

— Добре — заключи Сара и го погледна. — Харесваш ми. Умееш да слушаш.

— Имам ли избор, госпожо? — запита Кели с крива усмивка.

— Всъщност не — разсмя се тя.

— Винаги е такава заядлива — каза Сам. — Трябвало е да стане медицинска сестра. Лекарите по принцип са по-възпитани. Сестрите постоянно командват.

Сара сръга палаво мъжа си.

— В такъв случай по-добре да не се изправлям на пътя на медицинска сестра — каза Кели и ги поведе обратно към бункера.

Пам спа цели десет часа без помощта на успокоителни. Когато се събуди обаче, главата ѝ се пръскаше от болка. Кели ѝ даде аспирин.

— По-добре е да взема тиленол — каза му Сара. — Стомахът ѝ ще го приеме по-лесно.

Докато Сам опаковаше багажа, фармаколожката отново прегледа Пам и, общо взето, видяното ѝ хареса.

— Когато те видя другия път, искам да си сложила три килограма отгоре.

— Но...

— Джон ще те доведе след около две седмици, за да се видим и за да те прегледаме основно.

— Да, госпожо — кимна отново смирено Кели.

— Но...

— Пам, двамата се бяха наговорили срещу мен. Аз също ще трябва да се преглеждам — съобщи Кели с удивително хрисим тон.

— Наистина ли трябва да си тръгнете толкова скоро?

Сара кимна.

— Всъщност трябваше да заминем още снощи, но какво толкова.

— Тя погледна Кели. — Ако не дойдеш, както се уговорихме, ще ти се обадя по телефона и ще се разкрещя.

— Сара. За бога, ти си невъзможна.

— По този въпрос питай Сам.

Кели я изпрати до дока, където яхтата на Сам вече бе готова за тръгване. Двете с Пам се прегърнаха. Кели се опита да се измъкне с ръкостискане, но трябваше да понесе целувка. Сам също скочи на дока, за да се здрависат.

— Нови карти! — каза Кели на хирурга.

— Тъй вярно, капитане.

— Ще ти подам въжетата.

Роузън гореше от нетърпение да покаже какво е научил. Той изтегли яхтата назад и я обърна по дължината ѝ. Явно не забравяше уроците си. След момент Сам увеличи оборотите на двигателите и се насочи право към дълбоките води. Пам остана така, хванала ръката на Кели, докато яхтата се превърна в бяло петънце на хоризонта.

— Забравих да ѝ благодаря — обади се най-накрая тя.

— Не, не си. Просто не го каза. Как си днес?

— Главата вече не ме боли. — Тя го погледна. Косата ѝ имаше нужда от баня, но очите ѝ блестяха, а походката бе бодра. Кели почувства нужда да я целуне и не се забави да го направи.

— Какво ще правим сега?

— Трябва да поговорим — каза тихо Пам. — Време е.

— Чакай малко.

Кели влезе в работилницата си и се върна с два сгъваеми шезлонга. Той ги разпъна и посочи единия на Пам.

— Сега ми разкажи колко си лоша.

След три седмици Памела Стар Маден щеше да навърши двадесет и една години. Кели най-после научи възрастта, както и фамилието ѝ име. Тя бе родена в работническо семейство в района

Панхандъл в Северен Тексас. Израснала предимно под грижите на баща си, чиято строгост можела да събуди завист дори и у баптистки свещеник. Доналд Маден разбираше показността на религията, но не и същността ѝ. Той бе строг, защото не знаеше как да обича, и пиеше от омраза към живота — този му навик също го ядосваше — и все не можеше да се нагоди към него. Когато децата му не слушаха, той ги налагаше с колана или пък с пръчка, докато съвестта му не го загризе. Но тя рядко се обаждаше, преди да го заболи ръката. За Пам, която не помнеше да е била щастливо дете, капката, преляла чашата, бе дошла в деня след шестнадесетия ѝ рожден ден. Тогава тя до късно бе стояла на литургия в църквата, след което излязла с приятели на нещо, което почти приличало на среща. Мислела си, че най-после има правото да го направи. В края на вечерта момчето, чиито родители били почти толкова строги, колкото нейните, дори не я целунало. Но Доналд Маден не се интересувал от това. Когато пристигнала у дома си в десет и двадесет, лампите в къщата гневно светели. Чакали я един вбесен баща и една ужасена майка.

— Тогава наговори такива неща... Докато говореше, Пам не вдигаше поглед от тревата. — Не бях направила нищо такова. Дори не съм си и помисляла да го правя. А Албърт бе толкова невинен... Но по това време и аз бях същата.

Кели стисна ръката ѝ.

— Не си длъжна да ми разказваш нищо, Пам.

Но тя се чувстваше задължена и Кели го знаеше, така че продължи да слуша.

След като изтърпяла най-жестокия побой за всичките шестнадесет години, Памела Маден се измъкнала през прозореца от спалнята си на първия етаж и извървяла четирите мили до центъра на малкия пращен град. Преди зазоряване хванала автобус на „Грейхаунд“ за Хюстън, защото бил първият пристигнал. Не слязла преди последната спирка просто защото не ѝ хрумвало да го направи. Доколкото успяла да установи по-късно, родителите ѝ не съобщили никъде, че е изчезнала. Последвал период на тежка, зле платена работа и мизерни квартири, който само влошил положението ѝ и я накарал да се махне от Хюстън. С малкото спестени пари хванала друг автобус — този път на „Континентал Трейлуейс“ — и пристигнала в Ню Орлиънс. Уплашена, слаба и все още малка, Пам така и не успяла да научи, че

някои хора се занимават с това, да дебнат деца, избягали от дома си. За нея почти веднага се лепнал двадесет и пет годишният Пиер Ламарк, който се отличавал с хубави дрехи и добри обноски. Примамена от неговото съчувствие и вечерята, Пам приела предложението му за подслон и помощ. След три дни Ламарк станал първият ѝ любовник. След още седмица здравият шамар през лицето убедил шестнадесетгодишното момиче да предприеме второто си сексуално приключение. Този път партньорът бил някакъв търговски пътник от Спрингфийлд, Илинойс, на когото Пам толкова напомнимела за дъщеря му, че той я наел за цяла нощ и платил двеста и петдесет долара на Ламарк за преживяването. На следващия ден Пам изпразнила една от тубичките с хапчета на сводника в гърлото си, но успяла само да повърне и да си спечели жесток побой за непослушанието.

Кели слушаше разказа с нечовешко спокойствие. Той гледеше втренчено в една точка и дишаше равномерно. Вътре в него обаче положението бе съвсем различно. Той си спомни за момичетата, с които бе спал във Виетнам — те приличаха повече на деца, — и за няколкото след смъртта на Тиш. Никога не му бе хрумвало, че тези млади жени може би не харесват живота и работата си. Той дори не се бе замислял за това, приемайки симулираните им реакции за искрени човешки чувства — та нима Кели не бе честен и почтен човек? Но той бе плащал за услугите на млади жени, чиито истории вероятно не бяха много по-различни от тази на Пам, и сега срамът гореше гърдите му като факла.

На деветнадесет години Пам вече била избягала от Ламарк и още трима сводници, като винаги попадала в ръцете на нов. Някакъв в Атланта обичал да бие момичетата си с тънка жица пред очите на шефовете. Друг пък в Чикаго започнал да тъпче Пам с хероин, за да контролира по-добре момичето, което му изглеждало малко непокорно. Пам избягала още на другия ден, за да му докаже колко прав е бил. Тя била виждала едно момиче да умира пред очите ѝ от свръхдоза необработен наркотик и това я плашело повече от побоищата. Не можела да се върне у дома — опитала веднъж да се обади, но майка ѝ затръшна слушалката, преди дъщерята да успее да помоли за помощ. Не вярвала на социалните служби — при други обстоятелства те вероятно биха могли да ѝ помогнат. Така Пам се озовала във Вашингтон. Била вече опитна проститутка и вземала наркотици, които

й помагали да се крие от мислите за себе си. Но не напълно. „И това сигурно я е спасило“ — помисли си Кели. През цялото това време Пам направила два аборта, три пъти се разболявала от венерически болести и натрупала четири ареста, без нито веднъж да стигне до съд. Пам вече плачеше и Кели се премести да седне до нея.

— Виждаш ли каква съм всъщност?

— Да, Пам. Виждам една храбра жена. — Той я притегли към себе си и я прегърна. — Всичко е наред, скъпа. Всеки може да се оплете. За излизането от кашата обаче се иска смелост, а за да говориш за нея, трябва кураж.

Последното действие започнало във Вашингтон с някой си Роско Флеминг. По това време Пам сериозно се била пристрастила към наркотиците, но лицето ѝ все още изглеждало свежо и хубаво, разбира се, ако някой се занимавал с него. Тя продължавала да се котира добре сред любителите на млади момичета. На един такъв „любител“ му хрумнала идея. Този човек, на име Хенри, искал да разшири бизнеса си с наркотици. Той действал внимателно и обичал другите да вадят кестените от огъня, затова си създал едни уютен за момичета, които пренасяли наркотика до пласъорите. Момичетата купувал от известни сводници в други градове. Винаги плащал веднага и в брой — нещо, което всички жени намирали за ужасно. Този път Пам се опитала да избяга веднага, но я хванали. Последвал жесток побой, в който ѝ строшили три ребра. Едва по-късно разбрала, че е извадила късмет, задето урокът не е продължил. Хенри не пропуснал възможността да я натъпче с наркотици, които увеличавали зависимостта, но облекчавали и болката ѝ. Той разширил терапията, като я направил достъпна за всеки от приятелите си, който я пожелае. Така постигнал онова, в което всички други се препъвали — прекършил духа ѝ.

За период от пет месеца комбинацията от побоища, сексуално насилие и наркотици я депресирала до състояние на забрава, от което излязла само преди четири седмици. Тогава на вратата се спънала в трупа на дванадесетгодишно момче, от чиято ръка все още стърчала иглата. Като се стремяла външно да не показва нищо, Пам се опитала да намали дозите си. Приятелите на Хенри не се оплаквали. В това състояние Пам била по-добра в леглото и мъжкото им е го отдавало на тяхната потентност, а не на нейното пробуждане. Тя чакала шанса си. Чакала Хенри да замине нанякъде, защото тогава другите се

отпускали. Само пет дни преди да срещне Джон, тя събрала нещата си и изчезнала. Без стотинка в джоба — Хенри никога не им давал пари — Пам се измъкнала от града на стоп.

— Разкажи ми за Хенри — каза меко Кели, когато момичето свърши.

— Тридесетгодишен, черен, висок колкото теб.

— А успяха ли да се измъкнат и други момичета?

Гласът на Пам стана леден:

— Знам само една, която опита. Беше някъде през ноември. Той... я уби. Мислеше си, че е тръгнала при ченгетата, и... — Пам извърна глава. — Накара всички ни да гледаме. Беше ужасно.

— А ти защо опита, Пам? — попита тихо Кели.

— По-скоро бих умряла, отколкото да живея отново така — прошепна тя и най-сетне думите излязоха от устата ѝ. — Исках да умра. Онова момче. Знаеш ли какво става? Просто спираш. Всичко спира. И аз помагах. Помагах да го убият.

— Как се измъкна?

— Предната нощ... аз... чуках се с всичките... за да ме харесат и да ме пуснат... да не ме наглеждат. Разбираш ли?

— Направила си всичко необходимо, за да избягаш — отвърна Кели. Той се напрегна целият, за да държи гласа си равен. — Слава богу.

— Няма да ти се сърдя, ако ме оставиш отново на пътя. Може би татко е бил прав за мен.

— Пам, спомняш ли си времето, когато си ходила на църква?

— Да.

— Спомняш ли си как завършваше онова: „Иди и не прегрешавай повече“? Да не мислиш, че аз съм вършил само добри дела? И никога не съм се срамувал? Не съм бил уплашен? Ти не си сама, Пам. Имаш ли представа каква смелост се изисква, за да разкажеш всичко това?

Гласът ѝ вече бе механичен:

— Ти имаш право да знаеш.

— Сега вече знам и това не променя нищо. — Той спря за секунда. — Всъщност променя. Ти си дори по-смела, отколкото си мислех, скъпа.

— Сигурен ли си? Ами после?

— Единственото „после“, което ме тревожи, са онези хора, от които си избягала — каза Кели.

— Ако някога ме открият... — Чувството в гласа ѝ се върна. То беше страх. — Всеки път, когато се връщаме в града, могат да ни видят.

— Ще внимаваме — каза Кели.

— Никога няма да бъда в безопасност. Никога.

— Виж, има два начина да се справим с това. Единият е постоянно да бягаш и да се криеш. Другият е да помогнеш за наказването им.

Тя поклати многозначително глава.

— Момичето, което убиха. Те знаеха. Знаеха, че отива при ченгетата. Ето затова не мога да вярвам на полицията. Освен това не знаеш колко ужасни са тези хора.

Кели разбра, че Сара е била права и за нещо друго. Пам носеше потника си и той видя, че белезите по гърба ѝ не са почернели. Слънцето просто не ги бе хванало. Те стояха като кървави спомени от нечие удоволствие. Всичко бе започнало с Пиер Ламарк или още по-рано — с Доналд Маден. Дребни, страхливи хора, които общуваха с жените посредством сила.

„Мъже?“ — запита се Кели.

Не.

Кели ѝ каза да го изчака за момент и се запъти към работилницата. Върна се с осем празни кутии от бира и сода, които остави на земята на около десетина метра от столовете им.

— Запуши си ушите — каза ѝ Кели.

— Защо?

— Моля те — отвърна той.

Когато Пам го стори ръката на Джон светкавично извади един колт .45 изпод ризата си. Той го хвана с две ръце и започна от ляво на дясно. Една по една с половин секунда пауза кутиите паднаха или се разлетяха из въздуха под командата на пистолета. Преди последната да падне на земята, Кели бе извадил празния пълнител и зареждаше отново. Седем от кутиите подскочиха отново. Кели провери оръжието, спусна предпазителя и го сложи на колана си, преди пак да седне до нея.

— Не е нужно голямо умение, за да уплашиш младо момиче без приятели. За мен обаче трябва малко повече. Пам, ако някой някога само си помисли да ти причини болка, първо ще трябва да разговаря с мен.

Тя погледна кутиите, после Кели, който очевидно бе доволен от себе си и мерника си. Демонстрацията му послужи като отдушник и въпреки малкото време той бе успял да прикачи име на всяка от кутиите. Но Пам явно не бе убедена. Трябваше ѝ време.

— Както и да е — седна отново до нея той. — Добре, ти ми разказа историята си, нали?

— Да.

— Все още ли си мислиш, че тя може да промени чувствата ми?

— Не. Ти казваш, че не е така, и аз ти вярвам.

— Пам, не всички мъже на света са такива. Всъщност те дори не са много. Просто си нямала късмет. На теб ти няма нищо. Случва се някой да пострада при нещастен случай или пък да се разболее. Във Виетнам съм виждал как загиват хора просто от липса на късмет. Дори и с мен щеше да се случи същото. Те нямаха вина. Просто лош късмет. Не се намирали където трябва или пък се обърнали наляво вместо вдясно, или погледнали в погрешната посока. Сара иска да се срещнеш с лекари и да говориш с тях. Мисля, че е права. Ще те оправим.

— И после? — попита Пам Маден.

Кели си пое дълбоко въздух, но вече бе твърде късно да спре.

— Ще... останеш ли с мен, Пам?

Тя погледна така, сякаш току-що я бяха зашлевили. Кели остана поразен от реакцията ѝ.

— Не можеш, правиш го само защото...

Кели стана, хвана я за ръцете и я изправи.

— Изслушай ме. Била си болна. Вече се оправяш. Понесла си всичко, което този скапан свят може да хвърли насреща ти, и не си се отказала. Вярвам в теб! Трябва ни време. За всичко трябва време. Но в края на краищата от теб ще излезе един прекрасен човек.

Той я пусна обратно на шезлонга и отстъпи. Целият се тресеше от гняв не само заради всичко, което се бе случило с Пам, но и заради това, че си позволяваше да ѝ налага волята си.

— Съжалявам. Не трябваше да го правя. Моля те, Пам... просто повярвай мъничко в себе си.

— Трудно е. Вършила съм ужасни неща.

Сара бе права. Пам имаше нужда от професионална помощ. Кели се ядоса, че не знае какво точно трябва да каже.

Следващите няколко дни преминаха изненадващо бързо. Каквито и други качества да имаше, Пам бе ужасен готвач и неуспехите на два пъти я довеждаха до сълзи от разочарование. Кели обаче успяваше да преглътне всичките ѝ гозби и да я похвали. Тя учеше бързо и до петък вече бе в състояние да направи от хамбургера нещо по-вкусно от парче въглен. През цялото време Кели не се отделяше от нея и я насърчаваше, като се стараеше да не налага волята си. В повечето случаи усилията му се увенчаваха с успех. Оръжията му бяха усмивката, тихата дума и нежното докосване. Пам скоро усвои навика му да става преди зазоряване. Джон започна да я занимава с упражнения. Това беше доста трудно. Въпреки че по принцип бе здрава, Пам от години не бе пробягвала повече от петдесетина метра. За начало Кели я накара да обикаля острова. Започнаха с две обиколки, за да достигнат до пет в края на седмицата. Следобедите си Пам прекарваше под слънцето, без да претрупва тялото си с дрехи. Обикновено се печеше по сутиен и бикини. Постепенно започна да хваща тен и като че ли нито веднъж не обърна внимание на белезите по гърба си, от които Кели настръхваше. Пам вече обръщаше по-голямо внимание на външния си вид. Къпеше се и миеше косата си поне веднъж дневно, след което я сресваше, докато придобие копринен блясък. Кели винаги бе наблизо, за да изрази възхищението си. От успокоителните, които Сара остави, не стана нужда. Може би веднъж-два пъти у нея се появяваше желание, но тя го прогонваше и с помощта на упражненията скоро започна да спи нормално. Усмивката започна по-често да навестява устните ѝ и Джон два пъти я хвана да гледа в огледалото без болка в очите.

— Изглеждаш чудесно — каза той в събота вечерта след банята.

— Може би — позволи си Пам.

Кели взе гребена от мивката и започна да реши косата ѝ.

— Слънцето я е изрусило.

— Отне ми доста време, докато махна всичката мръсотия от нея — отвърна Пам и се отпусна под докосването му.

Кели се запъна с едно възелче, като внимаваше да не дърпа много силно.

— Но все пак излезе, нали, Пам?

— Предполагам, че да — каза тя на лицето в огледалото.

— Трудно ли ти беше да кажеш това, скъпа?

— Доста.

Последва истинска усмивка, пълна с топлина и увереност.

Кели остави гребена и я целуна по врата, като ѝ позволи да го гледа в огледалото. После продължи заниманието си. То му се струваше странно, но Джон обичаше да я среща.

— Ето, готово. Вече няма възелчета.

— Трябва да си купиш сешоар.

— Никога не съм имал нужда от него — повдигна рамене Кели.

Пам се обърна към него и го хвана за ръце.

— Ще имаш, ако все още искаш.

Джон замълча за около десетина секунди и когато заговори, думите му не прозвучаха както искаше, защото сега бе негов ред да се страхува:

— Сигурна ли си?

— Все още ли...

— Да!

На Кели му бе трудно да я вдигне така — все още гола и мокра от банята, но в такива моменти един мъж трябва да прегръща жена си. Пам се променяше. Ребрата ѝ вече не изпъкваха толкова силно. Редовното хранене бе прибавило няколко килограма към теглото ѝ. Но най-голямата промяна бе в личността ѝ. Кели се запита какво ли чудо е станало. Беше го страх да повярва, че и той има принос за него, макар да знаеше, че е така. Той я пусна на земята и се загледа в пламъчетата, искрящи от очите ѝ, горд, че е допринесъл да са там.

— Аз също имам недостатъци — предупреди я той, без да знае как изглеждат неговите очи.

— Вече знам повечето — увери го тя.

Ръката ѝ започна да милва загорелите му окосмени гърди, белязани от военни операции в далечна страна. Нейните белези бяха вътре, но той също имаше такива и двамата щяха взаимно да си помогнат в лечението. Пам вече бе сигурна в това. Тя бе започнала да

гледа на бъдещето като на нещо повече от мрачно място, в което можеше да се крие и да търси забрава. Сега то бе пълно с надежда.

6. ЗАСАДА

Останалото бе лесно. Отидоха набързо с яхтата до Соломонс, откъдето Пам си накупи някои неща. В един фризьорски салон я подстригаха. В края на втората си седмица с Кели тя вече редовно бягаше и бе прибавила няколко килограма към теглото си. Можеше да носи бански от две части, без да показва ребрата си на всички наоколо. Мускулите на бедрата ѝ се стегнаха до нормалното за момиче на нейната възраст. Но призраците все още я преследваха. Кели на два пъти през нощта я намираше потна и треперееща. От устата ѝ излизаха нечленоразделни звуци, които обаче не му бе трудно да разбере. И в двата случая прегръдката му бе успокоила Пам, но не и него. Скоро Джон вече я учеше да управлява „Спрингър“. Въпреки пропуските в обучението си Пам бе умно момиче. Тя бързо разбра повече от нещата, които някои яхтсмени никога не успяваха да научат. Двамата дори плуваха заедно и Кели остана изненадан, че Пам се е научила да плува в Тексас.

Кели обичаше всичко в Пам Маден: външния вид, говора, миризмата и усещането ѝ. Той дори се улови, че става неспокоен, ако не я вижда няколко минути, сякаш Пам можеше да изчезне някъде. Но тя бе там. Улавяше погледа му и се усмихваше палаво. Понякога обаче я намираше да стои със замислено изражение, насочила мислите си към тъмното минало или към някакво бъдеще, различно от това, което Джон бе начертал. Искаше му се да може да бръкне в съзнанието ѝ и да извади от него всички мрачни спомени, но знаеше, че трябва да остави това на специалистите. В такива моменти Кели винаги намираше повод да бъде до нея. Пръстите му нежно галеха раменете ѝ просто за да ѝ напомнят, че не е сама.

Десет дни след заминаването на Сара и Сам двамата си организираха малка церемония. Пам изкара яхтата в залива, завърза тубичката с успокоителни за един камък и я хвърли във водата. Кели

стоеше зад нея с ръце на кръста ѝ. Той гледаше другите яхти, плаващи в залива, и виждаше едно хубаво и многообещаващо бъдеще.

— Ти беше прав — каза тя и помилва ръцете му.

— Случва се понякога — отвърна той със замечтана усмивка. Следващите ѝ думи го изненадаха.

— Има и други, Джон. Други жени, които Хенри... Като Хелън — онази, която уби.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да се върна. Да им помогна... преди Хенри... преди да е убил повечето от тях.

— Това е опасно, Пам — каза бавно Кели.

— Знам... Но какво ще стане с тях?

Джон знаеше, че това е симптом на оздравяването. Тя отново бе станала нормален човек, а нормалните хора се тревожат за другите.

— Не мога вечно да се крия, нали?

Кели чувстваше страха, но думите ѝ криеха предизвикателство и той я притегли още по-плътено към себе си.

— Не, наистина не можеш. Това е проблемът. Много е трудно да се криеш.

— Сигурен ли си, че твоят приятел в полицията е честен — попита тя.

— Да, познаваме се. Той е лейтенант. Преди година му свърших една работа. Някакъв пистолет се бе изгубил и аз им помогнах да го намерят. Така че ми е длъжник. Освен това помагах при обучението на водолазите им и завързах някои познанства. — Кели замълча. — Не си длъжна да го правиш, Пам. Няма да имам нищо против, ако решиш да забравиш всичко. Мога никога повече да не се върна в Балтимор. Трябва само да отидем на лекар там.

— Те вършат с другите всичко онова, което са правили и с мен. Ако не направя нещо, ще продължават както си знаят, нали?

Кели се замисли за това и за своите призраци. Човек просто не може да избяга от някои неща. Той го знаеше. Беше опитвал. Спомените на Пам бяха по-ужасни и от неговите и ако връзката им продължеше, те трябваше да бъдат пратени в небитието.

— Ще се обадя по телефона.

— Лейтенант Алън — каза мъжът в слушалката. Намираше се в Западния участък. Климатичната инсталация не работеше както трябва, а бюрото му бе задръстено с несвършена работа.

— Франк? Обажда се Джон Кели — чу детективът и се усмихна.

— Как е животът в средата на залива, братче? — „И на мен ми се иска да бъда там.“

— Тих и спокоен. А ти как я караш? — попита гласът.

— Мечтая си — отвърна Алън и се облегна на въртящия се стол.

Той бе едър човек и подобно на повечето полицаи от поколението му — ветеран от Втората световна война, служил във флотската артилерия. Започнал кариерата си като обикновен полицаи на Ийст Монюмънт стрийт, той се бе издигнал до детектив в отдел „Убийства“. Въпреки разпространеното мнение работата тук не бе толкова тежка, макар че бе неизбежно свързана с ненавременния край на човешкия живот. Алън веднага забеляза промяната в гласа на Кели.

— С какво мога да ти помогна?

— Аз, въ, срещнах един човек, който трябва да говори с теб.

— И как стана това? — попита полицаят и затърси цигарите и кибрита в джоба си.

— Става въпрос за бизнес, Франк. Информация, свързана с убийство.

Детективът присви очи, а мозъкът му превключи на по-висока скорост.

— Кога и къде?

— Все още не знам, пък и идеята за такива телефонни разговори не ми допада.

— Сериозно ли е?

— Това ще си остане ли между нас?

Алън кимна и се загледа през прозореца.

— Да, ще си остане.

— Наркотици.

В главата на Алън нещо каза „щрак“. Кели бе споменал, че информаторът му е „един човек“. „Значи по-скоро става въпрос за жена“ — заключи Алън. Кели бе умен, но немного прецизен в изразите. Алън знаеше смътните слухове за пласъори на наркотици, които използват жени за една или друга цел. Но нищо повече. Той не работеше по случая. С него се занимаваха Том Дъглас и Емет Райън в

централния участък. По принцип Алън не трябваше да знае дори и това.

— В момента из града се подвизават най-малко три мрежи за пласиране на наркотици — каза спокойно детективът. — Никоя от тях няма славата на приятно местенце. Искам да знам нещо повече.

— Приятелят ми не желае да се замесва. Просто иска да ти даде малко информация, Франк. Ако отидеш по-далеч, можем да променим намеренията си. В случай че историята се окаже вярна, хората, замесени в нея, са много опасни.

Алън отново се замисли. Той никога не се бе ровил из миналото на Кели, но знаеше достатъчно. Кели бе опитен водолаз, боцман, който се бе сражавал в Делтата на Меконг в помощ на Девети пехотен. Отличен боец, чиито качества им бяха препоръчани от висока инстанция в Пентагона. Работата му с полицейските водолази бе на висота. „Но и доста добре спечели от нея“ — припомни си Алън. „Човекът“ със сигурност бе жена. Кели никога нямаше да взема такива предпазителни мерки, ако ставаше въпрос за мъж. Мъжете просто не мислят така един за друг. Ако не друго, то думите му определено звучаха интригуващо.

— Да не се будалкаш? — бе длъжен да попита детективът.

— Никога не се будалкам с такива неща — увери го Кели. — Изискванията ми са: давам ти само информация и срещата се провежда на четири очи. Става ли?

— Знаеш ли, ако ми се бе обадил някой друг, щях да му кажа да дойде направо тук, но за теб ще направя компромис. Ти ми помогна за случая „Гудинг“. Както знаеш, го хванахме. Осъден е до живот плюс още тридесет години. Длъжник съм ти. Добре, ще играем по твоите правила. Доволен ли си?

— Благодаря. Какъв ти е графикът?

— Тази седмица работя втора смяна. — Беше малко след четири следобед и Алън току-що бе дошъл в участъка. Той не знаеше, че преди това Кели бе звънял три пъти, без да оставя съобщение. — Освобождавам се някъде около полунощ или един часа. Зависи от нощта — обясни детективът. — Понякога имаме повече работа.

— Утре вечер. Чакай ме пред участъка. Можем да хапнем някъде.

Алън се намръщи. Това намирисваше на филм с Джеймс Бонд и агенти от специалните служби. Но той знаеше, че макар да не разбира нищо от полицейска работа, Кели е сериозен човек.

— Значи до утре вечер, приятелче.

— Благодаря, Франк. Довиждане.

Връзката прекъсна и Алън се захвана за работа, като си отбеляза нещо на календара.

— Уплашена ли си? — попита Кели.

— Малко — призна тя.

Джон се усмихна:

— Нормално. Нали ме чу какво казах. Той не знае нищо за теб. Винаги можеш да се откажеш. Аз ще си нося пистолета. Просто ще поговорите. Влизаш и излизаш — нищо повече. Ще свършим за един ден. Всъщност за една нощ. Няма да се отделям от теб.

— Нито за минута ли?

— Е, само когато ходиш до тоалетната, скъпа. Там сама ще трябва да се грижиш за себе си.

Пам се усмихна и се отпусна.

— Ще отида да приготвя вечерята — каза тя и се отправи към кухнята.

Кели излезе отвън. Някакъв глас в него настояваше да се упражнява с оръжието, но той вече го бе направил. Въпреки това отиде в бункера и извади колта от кобура. Джон разглоби пистолета и разви цевта. Когато я вдигна към светлината, забеляза събралия се от стрелбата нагар. Кели почисти всички части с вълнено парцалче, паста и четка за зъби. Сега вече не се виждаше и следа от мръсотия. Следващата му стъпка бе да смаже пистолета. Той сложи съвсем тънък слой смазка, защото в противен случай щеше да привлече праха, който можеше да предизвика засечка точно когато не трябва. След като завърши с почистването, той бързо сглоби колта. Можеше да го направи и със затворени очи. Пистолетът прилепна удобно в ръката му и Джон го зареди няколко пъти, за да се убеди, че го е сглобил правилно. Последният оглед затвърди впечатлението му.

Кели издърпа едно чекмедже и извади два пълни пълнителя и един празен. После вкара единия от пълнителите на мястото му и

внимателно зареди. Повтори същата операция и с другия. С осем патрона в колта и резервен пълнител Джон разполагаше с петнадесет изстрела, които да посрещнат опасността. Те не бяха достатъчни дори и за разходка във виетнамските джунгли, но щяха да стигнат за тъмните градски улици. Кели можеше да улучи човешка глава с един изстрел от около десет метра без значение през деня или през нощта. Никога не се бе панирал от стрелба, а и преди бе убивал хора. Каквито и опасности да го чакаха, той бе готов да ги посрещне. Освен това не отиваше при виетконгците. Отиваше през нощта, а тя му бе съюзник. Наоколо нямаше да гъмжи от хора и освен ако другата страна не знаеше за намеренията му — което бе сигурно, — нямаше основание да се притеснява от засада. Просто трябваше да стои нащрек, което не бе особено трудно.

Вечерята бе пиле — нещо, което Пам знаеше да приготвя. Кели бе на път да извади и бутилка вино, но се спря. Защо трябваше да я изкушава с алкохол? Може би нямаше да е зле и самият той да спре пиенето. Джон лесно щеше да мине без алкохол, пък и Пам сигурно би оценила солидарността му. Разговорът им избягваше сериозните теми. Кели вече бе изгонил опасностите от съзнанието си. Нямаше нужда да се занимава с тях. Прекаленото фантазиране само усложняваше нещата.

— Наистина ли мислиш, че трябва да купим нови завеси? — попита той.

— Тези не подхождат на мебелите.

— В яхтата? — усмихна се Кели.

— Там е доста сумрачно.

— Сумрачно — повтори той, докато раздигаше масата. — Сега сигурно ще кажеш, че всички мъже са еднакви... — Кели спря по средата на изречението. За пръв път се изгърваваше така. — Съжалявам...

Пам се усмихна дяволито.

— В някои отношения наистина сте еднакви. И стига си си мерил думите толкова внимателно, когато говориш с мен.

Кели се отпусна.

— Добре. — Той я прегърна и я притегли към себе си. — Ако наистина мислиш така... то...

— Ммм.

Тя прие целувката на Кели с усмивка. Ръцете му погалиха гърба ѝ и той не усети сутиена под блузата. Пам се разсмя.

— Чудех се кога ли ще забележиш.

— Свещите блестяха точно в очите ми — оправда се той.

— Свещите наистина бяха хубави, но много миришеха.

Пам имаше право. Вентилацията в бункера бе лоша. Ето още едно нещо, което трябваше да се оправи. Кели погледна към бъдещето, в което го очакваше много работа, и ръцете му се преместиха на по-приятно място.

— Достатъчно ли съм напълняла?

— Въобразявам ли си, или...

— Е, може би съвсем мъничко — призна Пам и сложи ръка върху неговата.

— Трябва да ти купим някои нови дрехи — каза Кели и погледна лицето ѝ, от което се излъчваше увереност.

Пам стоеше на руля и направляваше яхтата по компаса край остров Шарп Лайт. Той се намираше доста на изток от главния канал, но днес в него имаше оживено движение.

— Чудесна идея — съгласи се тя. — Но не познавам магазините. — После погледът ѝ провери курса по компаса, както подобава на всеки добър рулеви.

— Лесно ще познаем хубавите. Трябва само да гледаме паркингите пред тях.

— Какво?

— Ще търсим линкълни и кадилаци, скъпа. Те винаги знаят откъде да си купят хубави дрехи — забеляза Кели. — Тази тактика никога не ме е подвеждала.

Пам се засмя, както бе предвидено. Кели се удивяваше как добре се контролира момичето, въпреки че все още ѝ предстоеше дълъг път.

— Къде ще спим тази вечер?

— На борда — отвърна Кели. — Тук ще сме в безопасност.

Пам едва забележимо кимна с глава, но той обясни за всеки случай:

— Ти си с променена външност, а мен пък въобще не ме познават. Същото се отнася за колата и яхтата ми. Франк Алън не знае

как се казваш, нито пък че си жена. Толкова по оперативната сигурност. Трябва да сме в безопасност.

— Сигурна съм, че си прав — обърна се с усмивка Пам. Увереността на лицето ѝ стопляше кръвта в жилите и подхранваше самочувствието му.

— Тази вечер ще вали — забеляза Кели и посочи един отдалечен облак. — Това също е добре. Намалява видимостта. Ние вършехме повечето си операции в дъжда. Хората просто не стоят нащрек, когато са мокри.

— Ти наистина разбираш от тези работи.

— Учил съм в добро училище, скъпа — отвърна с мъжествена усмивка Кели.

След три часа акостираха в пристанището. Кели изнесе цяло представление, докато проверяваше паркинга и стоящия на обичайното си място скаут. Той нареди на Пам да стои долу, докато завърже яхтата, и докара колата до самия док. Както ѝ бе казано, Пам отиде направо в колата, без да се оглежда вляво и вдясно, и Кели потегли веднага. Все още бе рано и те се насочиха извън града, където откриха един търговски център в Тимониум. В продължение на два — за Кели безконечни — часа Пам си избра три хубави костюмчета, за които Кели плати в брой. Тя облече онзи, който най-много хареса на Джон — къса пола и блуза, които отиваха на неговото сако. Кели от дълго време не се бе обличал така, както му се иска.

Вечеряха близо до магазина в един ресторант, който разполагаше с уединени сепарета. Макар да не го каза, Джон имаше нужда от хубава храна. Разбира се, Пам се справяше чудесно с пилетата, но имаше какво още да научи от готварското изкуство.

— Изглеждаш много добре. Искам да кажа, спокойна — уточни той и отпи от кафето си.

— Никога не съм мислела, че ще се чувствам така. Имам предвид, че още не са минали... три седмици, нали?

— Точно така. — Кели остави чашата си. — Утре ще отидем да навестим Сара и приятелите ѝ. След два месеца всичко ще бъде различно, Пам.

Той взе ръката ѝ и си пожела някой ден на третия пръст да стои златна халка.

— Сега вече ти вярвам. Наистина.

— Добре.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

Вечерята бе приключила, а до тайната среща с лейтенант Алън оставаха цели часове.

— Просто ще се помотаем с колата.

Кели остави парите на масата и двамата излязоха.

Вече бе тъмно. Слънцето почти се бе скрило и валеше дъжд. Кели се насочи на юг към града по Йорк роуд. Чувстваше се сит, отпуснат, уверен и готов за нощната работа. На влизане в Таусън видя няколко сухи петна, от които колите току-що бяха тръгнали. Това означаваше, че градът със своите опасности е близо. Сетивата му веднага застанаха нащрек. Очите на Кели започнаха да шарят наляво-надясно по улици и тротоари, погледът му през пет секунди проверяваше трите огледала на колата. Още с влизането в колата той бе оставил колта на обичайното му място — в един кобур под предната седалка. Така беше по-удобно, пък и тук можеше да го стигне по-бързо, отколкото на колана.

— Пам? — обърна се той към нея, без да откъсва поглед от движението. Междувременно провери дали и четирите врати са заключени — предпазна мярка, която му изглеждаше направо параноична.

— Да?

— Вярваш ли ми?

— Вярвам ти, Джон.

— Къде... работеше?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами тъмно е, вали дъжд и ми се иска да видя как изглежда обстановката там. — Не стана нужда да я поглежда, за да разбере, че тялото ѝ се напрегна. — Виж, ще внимавам. Стига да забележиш нещо тревожно, така ще натисна педала на газта, че ще излетим като ракета.

— Страх ме е — отвърна незабавно Пам, но после се замисли. Тя вярваше на този човек, нали? Той бе направил толкова много за нея. Бе я спасил. Трябваше да му вярва. Не, нужно бе да му покаже вярата си. Така че попита: — Обещавах ли да внимаваш?

— Повярвай ми, Пам — увери я той. — Видиш ли нещо подозрително, и веднага изчезваме.

— Добре тогава.

„Удивително“ — помисли си Кели петнадесет минути по-късно. Има толкова неща, които са пред очите на всички, но никой не ги забелязва. Колко пъти бе минавал през тази част на града, без да спира и да вижда нищо. От друга страна, години наред животът му бе зависел от забелязването на всичко. На всеки клон, на всеки птичи крясък, на всяка следа в калта. Но Джон бе минавал стотици пъти оттук, без да забележи нищо, защото тази джунгла бе различна, с по-други правила на играта. Една част от него махна с ръка и каза: „Да не би да си очаквал нещо друго?“ Друга част забеляза, че тук винаги е имало опасности и той ги е подминавал, но признаците не са били толкова очевидни, колкото би трябвало да бъдат.

Обстановката бе идеална. Тъмнина, подпомагана от мрачното облачно небе. Единственото осветление идваше от малкото на брой нощни лампи. Те хвърляха светлите си кръгове върху едновременно пустите и оживени тротоари. Минувачите идваха и си отиваха. Повечето бяха скромни хора — поне на външен вид, — със забит в земята поглед, който моментално убиваше всякакво любопитство. Това напълно устройваше Кели, тъй като той обикаляше уличките и постоянно се оглеждаше. Не всички улични лампи светеха. Той се зачуди дали това се дължи на немарливостта на работниците, или пък бе идея на местните „бизнесмени“. „Вероятно истината е някъде по средата“ — реши Кели. Хората, които завинтваха крушките, сигурно не печелеха бог знае колко и една двадесетачка сигурно можеше да ги накара да работят по-бавничко или пък да не завиват крушките докрай. Във всеки случай липсата на достатъчно светлина придаваше желаната атмосфера. Улиците бяха тъмни, а Кели бе приятел с тъмнината.

„Кварталът е толкова... тъжен“ — каза си той. Навсякъде се виждаха опустели витрини на магазинчета, които сигурно някога са били семейни бакалници. Те бяха унищожени от супермаркетите. По разнебитените тротоари се виждаха всякакви отпадъци. Живееха ли хора тук? Кои бяха те? Какво правеха? За какво мечтаеха? Със сигурност не всички бяха престъпници. Дали се криеха през нощта? И ако да, то какво правеха през деня? В Азия Кели бе научил следното: ако дадеш едната част от деня на врага, той ще се укрепи и ще поиска още, защото денонощието има двадесет и четири часа. На врага не трябваше да се дава нито време, нито място, въобще нищо, от което може да се възползва. От подобни грешки можеше да се загуби цяла

война. А тук определено имаше война и победители в нея не бяха силите на доброто. Осъзнаването на факта го поразява. Кели вече бе виждал как се води изгубена война.

Когато премина през територията на пласьорите, Кели видя, че те са разнородна група. Държанието им издаваше увереност. В тази част от денонощието те бяха господари на улицата. Помежду им сигурно имаше конкуренция. Отвратителен Дарвинов процес, който определяше правата върху различните части от тротоара или пък привилегията да стоиш пред този или онзи счупен прозорец. Но както става с всички подобни съперничества, нещата скоро щяха да се стабилизират и бизнесът да потръгне. Защото в края на краищата целта на конкуренцията бе бизнесът.

Кели излезе на нова улица. Мисълта изтръгна от гърдите му изрѣмжаване и на устните му заигра лека иронична усмивка. Нова улица? Не, тези улици бяха стари. Толкова стари, че „добрите“ хора отдавна се бяха изнесли от тях, за да се преместят на места с повече зеленина. Тогава хора с по-малко самоуважение от тяхното се бяха нанесли на местата им. Те на свой ред също се бяха махнали, за да създадат кръговрат, продължил няколко поколения. Най-накрая се бе случило нещо ужасно, създадо сегашната атмосфера. На Кели му трябваше около час, за да разбере, че тук имаше не само разкъртени тротоари и престъпници, но и хора. Той видя жена, хванала за ръката дете на връщане от автобусна спирка. Джон се зачуди откъде ли се връщат. От гости у някой роднина? От библиотеката? Някое място, чиято привлекателност си струваше риска на прибирането от автобусната спирка до дома и минаването покрай гледки, звуци и хора, които можеха да окажат лошо въздействие на детето.

Кели изправи гръб и присви очи. Беше виждал подобна картина и преди. Дори и във Виетнам — страна, която воюваше още отпреди раждането му — имаше родители и деца. Дори и през войната хората отчаяно търсеха нещо подобно на нормален живот. Децата имаха нужда да играят от време на време, да бъдат прегръщани, обичани, защитавани от суровата действителност дотогава, докато умението и смелостта на родителите им можеха да го правят. Правилото важеше и тук. Навсякъде имаше жертви — повече или по-малко невинни, но децата бяха най-невинни от всички. Той го виждаше и сега, когато младата майка минаваше с детето си на петдесетина метра от ъгъла, на

който пласьорът продаваше наркотиците си. Кели намали скоростта, за да ѝ гарантира спокойно преминаване, и си пожела обичта и грижите, които показваше майката тази вечер, да помогнат на детето. Дали пласьорите я забелязаха? Заслужаваха ли вниманието им обикновените граждани? Какво бяха те за тях? Прикритие? Потенциални клиенти? Пречка? Жертви? Ами децата? Дали въобще им пукаше за тях? Вероятно не.

— По дяволите — прошепна тихо той, защото бе твърде съсредоточен, за да покаже гнева си.

— Какво? — попита Пам. Тя седеше тихичко до него и внимаваше да не се приближава до прозореца.

— Нищо, извинявай.

Кели поклати глава и продължи наблюдението си. Всъщност това започваше да му харесва. Приличаше на разузнавателна мисия. Разузнаването представляваше учене, а Джон винаги бе обичал да учи. Днес бе изправен пред нещо напълно ново. Разбира се, то бе зловещо, унищожително, грозно, но все пак различно, което го правеше интересно. Ръцете му още по-здраво стиснаха волана.

Клиентите също бяха различни. Имаше местни, които си личаха по цвета на кожата и облеклото. Някои бяха по-пристрастени от другите и Кели се зачуди какво ли означава това. Дали по-жизнените бяха току-що привлечени от порока? Дали едвам тътрещите се бяха ветераните на самоунищожението, запътили се непоколебимо към собствената си смърт? Как бе възможно човек да погледне към тях и да не се изплаши от възможността да се самоубие доза по доза? Какво караше хората да правят това? Кели почти спря колата, увлечен от мислите си. Бе изправен пред нещо непознато.

После идваха другите — онези със средно скъпите излъскани коли, пристигнали чак от покрайнините, където стандартът беше различен. Кели спря до една такава кола и бързо погледна шофьора. „Сложил си е дори и вратовръзка!“ Яката на ризата му бе разхлабена. Едната ръка смъкваше прозореца, докато другата стискаше волана. Десният му крак без съмнение стоеше на газта, готов да я натисне при най-малкия признак на опасност. Сигурно не се чувстваше уютно в този квартал, но въпреки това бе дошъл. Да, ето сега. Парите се подадоха през прозореца, ръката взе нещо в замяна и колата потегли толкова бързо, колкото позволяваше движението. Кели последва буика

няколко пресечки. Той зави първо надясно, после наляво, докато излезе на главния път. Там колата се престрои в лявата лента и остана в нея, като се движеше с най-високата разумна скорост. Явно човекът вътре искаше да се махне час по-скоро от тази окаяна част на града, но без при това да привлича нежеланото внимание на някой служител от пътната полиция.

„Да, полицията — каза си Кели и изостави преследването. — Къде, по дяволите, е тя?“ Законът арогантно се нарушаваше, но полицаите се бяха скрили вдън земя. Той поклати глава и се върна обратно в зоната на пласьорите. Различието с родния му квартал в Индианаполис само преди десет години бе огромно. Как можеше всичко да се промени толкова бързо? Защо той бе пропуснал промяната? Времето, прекарано в армията, и животът на острова го бяха откъснали от всичко. Кели се бе превърнал в нищо неподозиращ наивник, в турист в собствената си страна.

Той погледна Пам. Тя изглеждаше добре, макар и малко напрегната. Хората вън от колата бяха опасни, но не и за тях двамата. Джон се стараше да остане невидим. Да обикаля пресечките из „търговската“ част, без да привлича внимание. Кели си каза, че добре разбира опасностите. Той търсеше признаци на оживление, без да проявява такова. Ако някой го наблюдаваше упорито, той щеше да забележи. А освен това колътът все още лежеше между краката му. Колкото и заплашителни да изглеждаха тази отрепки, те бяха нищо в сравнение със северновиетнамците и виетконгците, които бе виждал. Те бяха добри, но не по-добри от самия него. Но тези улици се разхождаше опасността, но в много по-малко количество от тази, която вече бе преживял.

На петдесетина метра от тях се виждаше един пласьор с копринена риза, която сигурно някога е била кафява. Слабото осветление правеше определянето на цвета почти невъзможно, но материята със сигурност бе коприна. Тези негодници явно обичаха да се контят. Не им стигаше това, че нарушават закона, нали? О, не, те трябваше да покажат на всички, че не им пука от нищо.

„Тъпо — помисли си Кели. — Много е тъпо да привличаш вниманието по този начин. Когато вършиш опасни неща, обикновено прикриваш самоличността, присъствието си и винаги си оставяш поне един изход за бягство.“

— Удивително е, че се отърват безнаказано — прошепна на себе си Кели.

— А? — обърна глава Пам.

— Толкова са глупави — махна Кели към пласъора на ъгъла. — Дори и ченгетата да не правят нищо, какво ще стане, ако някой реши да... Та те носят пари в себе си, нали?

— Може би хиляда или две хиляди долара — отвърна Пам.

— А ако някой се опита да го ограби?

— Случва се, но той носи пистолет, а и ако някой опита...

— Ааа... момчето във входа?

— Той е истинският пласъор, Кели. Не знаеше ли? Онзи с ризата му е само помощник. Именно човекът във входа извършва истинската... как се казваше?

— Сделка — отвърна сухо Кели.

Беше пропуснал да забележи нещо. Гордостта бе притъпила проникателността му. „Лош навик“ — смърти се той.

— Точно така — кимна Пам. — Виж... виж го сега.

Едва сега Кели проследи цялата сделка. Един човек с кола — „пак някой от покрайнините“, помисли си Кели — подаде парите (това си беше чисто предположение, тъй като Джон не виждаше нищо). Когато колата потегли, човекът с шикозната риза прекоси тротоара и в сенките, където Кели не виждаше добре, парите отново смениха притежателя си.

— Сега разбирам. Помощникът носи наркотиците и прави сделката, но дава парите на шефа си. Той от своя страна пък е въоръжен и внимава да не се случи нещо непредвидено. Не са чак толкова тъпи, колкото си мислех.

— Достатъчно хитри са.

Кели кимна и отново се наруга, че е направил най-малко две грешни предположения. Но в крайна сметка разузнаването бе точно за това.

„Да не се отпусваме толкова — каза си Джон. — Сега знаеш, че отсреща има двама лоши типове, единият от които е въоръжен и добре прикрит в онзи вход.“ Той се настани в седалката и очите му отново зашариха в търсене на опасност и признаци на раздвижване. Истинската цел трябваше да бъде онзи във входа. Набеденият за помощник беше просто свързка, едва проходящ в бизнеса, който

сигурно получаваше само трохи или работеше на комисионна. Врагът бе онзи, когото едва виждаше. Това напълно отговаряше на утвърдения от времето модел, нали? Кели с усмивка си спомни за един политофицер от северновиетнамската армия. Тогава операцията дори си имаше кодово име. ХЕРМЕЛИНОВО ПАЛТО. След като със сигурност бяха установили, че това е техният човек, го дебнаха четири дни, за да изучат навиците и да изберат най-добрия начин за очистиването му. Кели никога нямаше да забрави изражението на виетнамеца в момента, когато куршумът прониза гърдите му. После се наложи да пробягат три мили до укритието, докато северновиетнамският отряд за бързо реагиране се насочи в друга посока, заблуден от пиротехническите ефекти на Кели.

Какво щеше да направи, ако човекът в сянката бе целта му? Как точно щеше да извърши всичко? Умствената гимнастика бе увлекателна, а чувството, което носеше — божествено. Чувстваше се като орел, който кръжи и наблюдава. Като хищник на върха на хранителната верига, който не е гладен и просто оглежда обстановката.

Той се усмихна и не обърна внимание на предупрежденията, изпращани от тренираната в битките част от мозъка му.

Хмм. Онази кола преди му бе убягнала. Тя бе мощна — „Плимут роудрънър“ — и червена като захаросана ябълка. Намираше се на около половин пресечка от тях. В нея имаше нещо странно...

— Кели... — Пам внезапно се напрегна.

— Какво има?

Ръката на Джон напипа колта и го изтегли няколко милиметра вън от кобура. Облицованата с дърво ръкохватка удобно прилягаше в дланта му. Но фактът, че се бе пресегнал за пистолета и че имаше нужда да го усеща в ръката си, говореше красноречиво и разумът му не можеше да пренебрегне тези думи. Бойните му инстинкти се обадиха, а предпазливата част от съзнанието му се задейства. Но дори и това събуди някакво чувство на гордост в него. „Хубаво е — помисли си той за момент, — че все още не съм изгубил рутината си.“

— Познавам тази кола... тя е...

— Добре — каза спокойно Кели. — Махаме се оттук. Права си, достатъчно стояхме.

Той натисна газта и зави наляво, за да мине покрай плимута. Помисли си да каже на Пам да се сниши, но това не бе необходимо.

След по-малко от минута вече нямаше да ги има и... по дяволите!

Всичко стана заради един от клиентите, който караше някакъв черен кабриолет. Той явно вече си бе свършил работата и гореше от нетърпение да напусне квартала, защото изскочи внезапно иззад плимута. Но явно пред него имаше и друг нетърпеливец, защото човекът с кабриолета натисна спирачките. Кели бе принуден да стори същото. Не му се искаше да се блъска точно тук. Но обстоятелствата се стекоха лошо. Колата им спря почти наравно с плимута, чийто шофьор в този момент излизаше. И вместо да тръгне напред, той реши да заобиколи колата си. Така погледът му спря точно върху разтрепераното лице на Пам. Кели също гледаше в тази посока, защото знаеше, че човекът е потенциална заплаха, и видя промяната в изражението на мъжа. Той позна Пам.

— Добре, видях — прозвуча с ледено спокойствие оперативният му глас.

Джон изви волана още по-наляво, настъпи газта и подмина кабриолета и невидимия му шофьор. След секунди вече бяха на ъгъла. Кели се огледа за момент и направи остър ляв завой.

— Той ме видя!

Гласът ѝ бе на ръба на истерията.

— Всичко е наред, Пам — отвърна Джон, докато оглеждаше пътя в огледалото. — Махаме се. Аз съм при теб и няма нищо страшно.

„Идиот такъв — наругаха го инстинктите и съвестта му. — Моли се да не тръгнат след теб. Колата им е три пъти по — мощна и...“

— Добре.

Едни силни ниско разположени фарове направиха същия завой като Кели преди двадесет секунди. Той забеляза, че се люшкат вляво и вдясно. Колата ускоряваше бързо и мокрият асфалт я унасяше. Двойни фарове. Значи не бе кабриолетът.

„В опасност си — обадиха се спокойно инстинктите на Джон. — Все още не знаем колко е сериозна, но е време да се събудиш.“

„Прието.“

Кели хвана волана с две ръце. Пистолетът можеше да почака. Джон започна да преценява положението и то определено не му хареса. Скаутът не бе кола за подобни приключения. Не беше нито мощна, нито пък спортна. Под предния капак се гушеха четири хилави цилиндърчета. „Плимут роудрънър“ разполагаше с цели осем и всеки

бе по-голям от това, на което Кели разчиташе. Нещо повече, плимутът бе конструиран точно за бързо ускоряване и остри завои. Скаутът на свой ред можеше само да подскача по павирани улици, и то с не повече от тридесет километра в час. Не звучеше никак успокоително.

Кели разпредели вниманието си по равно между предното стъкло, пътя и огледалото. Между двете коли нямаше кой знае колко разстояние, а плимутът продължаваше да приближава.

„С какво разполагаме? — започна трескаво да разсъждава умът му. — Колата не е напълно безполезна. Бронята ти е голяма и здрава. Освен това купето е разположено високо, така че спокойно можеш да блъскаш с него. Плимутът със сигурност е бърз, но тази стара лелка в ръцете ти може да бъде — е, оръжие. А ти знаеш как да боравиш с оръжие.“ Кели вече не се чувстваше като оплетен в паяжина.

— Пам — каза съвсем тихо той, — защо не се смъкнеш на пода, скъпа?

— Те...

Тя го загледа втренчено, а страхът все още не си бе отишъл от гласа ѝ, но дясната ръка на Джон я избута на пода.

— Да, изглежда, ни преследват. Сега ме остави да се оправя с положението, става ли?

Последната незаангажирана част от разсъдка на Кели се гордееше с неговото спокойствие и увереност. Да, опасност наистина имаше, но Джон я познаваше доста по-добре от хората в плимута. Ако искаха да получат урок на тема „опасност“, значи бяха попаднали на добър учител.

Кели стисна волана и зави леко вляво, после натисна спирачките и извъртя рязко вдясно. Не можеше да маневрира бързо като спортната кола, но пътят бе широк, а и предната позиция му даваше право да избира посоката и момента. Нямаше да успее да им се изплъзне, но поне знаеше къде се намира участъкът. Просто трябваше да ги заведе там. Тогава сами щяха да се откажат.

Можеха да стрелят, да се опитат да повредят колата, но той разполагаше с колта и резервен пълнител. Освен това в жабката си имаше кутия с патрони. Дори и да бяха въоръжени, със сигурно не можеха да са толкова опитни като него. Щеше да ги пусне да се приближат... Колко ли бяха? Двама? Може би трима? „Трябваше да

забележа“ — каза си Кели, но после си напомни, че нямаше време за това.

Джон погледна в огледалото. Само миг по-късно бе възнаграден. Фаровете на някаква друга кола осветиха плимута и тримата души в него. Той се зачуди с какво ли са въоръжени. В най-лошия случай с пушка. Имаше и по-неприятна възможност — да носят автомат. Но уличните бандити не бяха войници, така че вероятността бе минимална.

„Не прави прибързани заключения“ — посъветва го разумът.

От близко разстояние колтът на Кели бе не по-малко смъртоносен от пушка. Джон набързо се благодари за тренировките и зави наляво. „Ако положението стане напечено, позволи им да се приближат и им устрой малка засада.“ Джон знаеше всичко за засадите. Пусни врага и го удари отблизо.

Плимутът вече бе на десет метра зад него и шофьорът му явно се чудеше какво да предприеме.

„Това е най-трудно, нали? — попита мислено преследвача си Кели. — Можеш да се приближиш колкото си искаш, но другият си остава ограден от тонове метал. Какво ще правиш сега? Ще ме блъскаш ли?“

Не, другият шофьор не бе кръгъл глупак. Ако го блъснеше отзад, щеше да си пробие радиатора, което явно не му се искаше.

Плимутът се отклони вдясно. Кели видя, че светлините леко се отдалечават, но предната позиция му даваше преимущество. Той също завъртя волана надясно, за да им препречи пътя, и разбра, че на другия не му стиска да удари колата си. Джон чу свистене на гуми, което означаваше, че плимутът е намалил, за да избегне сблъсъка. „Май не искаме да ожулим червената боя, а? Ето че за разнообразие имало и добри новини!“ Следващият им ход бе да опитат отляво, но Джон отново блокира. Всичко това приличаше на...

— Какво става, Кели? — попита Пам с треперещ глас.

Джон й отговори със същия спокоен глас, с който бе говорил през последните минути.

— Ами това, че преследвачите ни май не са от най-умните.

— Това е колата на Били. Той си умира да се състезава.

— Значи Били. Този Били май доста обича колата си. Ако искаш да хванеш някого, трябва да си готов...

Кели натисна спирачките просто за да ги изненада. Скаутът наведе преднича и Били добре видя масивната задна броня. Джон отново даде газ и погледна в огледалото, за да провери каква е реакцията на плимута. „Иска му се да ме държи изкъсо, но аз лесно мога да го откажа от подобно желание и това май не му харесва. Сигурно е някое от онези скапани горделиви хлапета.“

„Добре, сега ще ти покажа как действам.“

Кели реши да не насилва нещата. От усложнения нямаше смисъл. Но все пак трябваше да изиграе картите си много внимателно и много хитро. Мозъкът му започна да изчислява ъгли и да пресмята разстояния.

На един завой Кели стъпи върху газта повече от необходимото. Колата почти се завъртя на сто и осемдесет градуса, но това влизаше в плана. Джон я изправи със закъснение, колкото да създаде впечатлението, че е лош шофьор. Били явно мислеше себе си за страхотен. Плимутът използва завоя и широките си гуми, за да намали разстоянието и да огледа лявата страна на скаута. Едно умишлено сблъскване, и колата на Кели щеше напълно да излезе от строя. В момента плимутът контролираше положението или поне така си мислеше шофьорът му.

„Добре...“

Кели не можеше да завие надясно, защото Били го блокираше. Той избра левия завой и свърна в една улица, около която се виждаха множество свободни парцели. Тук явно щяха да строят магистрала. На мястото на съборените къщи сега имаше само дупки, пълни с кал от нощния дъжд.

Кели се обърна да погледне плимута. „Охо.“ Десният прозорец на мястото до шофьора се отваряше. Това можеше да означава само едно: оръжие. „Май доста си поигра с тях, Кели...“ Но Джон внезапно осъзна, че новата ситуация можеше да се окаже и полезна. Той погледна към плимута и им позволи да видят физиономията му: ужасено лице и отворена уста. После натисна спирачката и зави остро вдясно. Скаутът подскочи над полуразбития тротоар — очевидна проява на паника. Пам изпищя от внезапното сътресение.

Шофьорът на плимута знаеше, че колата му има по-хубави гуми, по-добри спирачки и е по-мощна. Освен това той притежаваше бързи рефлексии, които Кели вече бе забелязал. Маневрата му бе повторена.

Спортната кола прескочи ронещия се цимент на тротоара и последва скаута през останките от къщи, като попадна право в капана, поставен от Кели. Плимутът успя да измине само още около двадесет и пет метра.

Джон вече се бе измъкнал. Калта беше около двадесет сантиметра и имаше вероятност скаутът да не успее да се справи с нея, но тя бе малка. Кели усети, че колата му намалява скоростта и че гумите потъват в меката пръст, но тогава колата се напъна, гумите зацепиха и тя се измъкна. „Страхотно.“ Едва тогава Джон обърна глава.

Светлините на фаровете му казаха всичко. Плимутът бе ниска кола с голяма устойчивост на завоите, но в калта явно не я биваше. Гумите вече бяха издълбали дупки в меката повърхност, без да успеят да постигнат нещо друго. Фаровете потъваха надолу, докато мощният двигател на колата копаеше собствения си гроб. Когато горещите части на мотора се потопиха в дъждовна вода, моментално изскочи пара.

Ралито бе приключило.

Трима мъже излязоха от колата и смутено се заоглеждаха — явно несвикнали да калят модните си лъскави обувки. До тях, зарит като прасе в калта, лежеше доскоро чистичкият плимут. Зловещите им планове бяха станали жертва на дъжда и праха. „Колко е хубаво човек все още да не е загубил усета си“ — помисли си Кели.

После погледна преследвачите си, застанали на около тридесет метра от него.

— Хей, тъпащи! — провикна се той през ръмящия дъжд. — Ще се видим пак, сукалчета такива!

Кели отново подкара колата си, като ги поглеждаше от време на време. „Именно заради това спечелих преследването“ — каза си той. Предпазливост, разум, опит. Също и кураж, но Кели прогони последната мисъл, като си позволи да я забележи само с крайчеца на окото си. Съвсем малко. Той изкара скаута обратно на улицата и замина, заслушан в трополенето на парченцата кал, изхвърляни от гумите върху калниците и асфалта.

— Можеш да се качиш обратно на седалката, Пам. Нашите приятели нещо се изгубиха.

Пам го послуша и обърна глава, за да изгледа Били и плимута му. Близостта му отново накара лицето ѝ да побелее.

— Какво направи?

— Просто им позволих да ме преследват в място по мой избор — обясни Кели. — Колата им е хубава за улиците, но не е добра в калта.

Пам му се усмихна в израз на смелост, която съвсем не изпитваше, но усмивката ѝ завърши историята точно по начин, по който Кели би я разказал на някой приятел. Той погледна часовника си. До смяната на полицаите в участъка оставаше още час, час и нещо. Били и приятелчетата му нямаше да мърдат от калта за известно време. Най-добре сега бе да намерят тихо местенце, на което да почакат. Освен това Пам определено изглеждаше като човек, имащ нужда от успокояване. Той продължи още малко напред, докато откри едно сравнително малко оживено място, където паркира.

— Как се чувстваш? — попита Кели.

— Това бе страшничко — отвърна тя и сведе поглед, неспособна да прикрие треперенето си.

— Виж, можем веднага да се върнем на яхтата и...

— Не! Били ме изнасили... и уби Хелън. Ако не го спра, ще продължи да постъпва така и с други хора, които познавам.

Кели знаеше, че Пам говори по-скоро за собствено убеждение. Беше виждал подобни сцени и преди. Това бе проява на смелост, а тя вървеше в комплект със страха. Бе нещото, каращо хората да завършат започнатото и да изберат именно този път. Пам знаеше какво е мрак. Тя бе намерила светлината и искаше да я покаже и на другите.

— Добре, но след като кажем думичките си на Франк, веднага те разкарваме от Додж сити.

— Не се тревожи, няма ми нищо — излъга Пам и веднага се засрами, защото Кели разбра лъжата. Той просто се опитваше да ѝ помогне.

„Наистина ти няма нищо“ — прииска му се на Кели да каже, но тя все още не бе научила този урок.

— Колко други момичета има? — попита той.

— Дорис, Ксанта, Пола, Мария и Роберта... Всички те са като мен, Джон. И Хелън... Когато я убиваха, ни накараха да гледаме.

— С малко късмет ще можеш да отмъстиш за нея по някакъв начин, скъпа. — Той я прегърна и треперенето спря.

— Жадна съм — каза Пам.

— На задната седалка има хладилна чанта.

— Правилно — усмихна се тя.

Пам се обърна на седалката, за да си вземе една кола, и тялото ѝ внезапно застина. Тя онемя и по кожата на Кели пробягнаха онези тъй добре познати и нежелани тръпки, подобни на електрически ток. Тръпките на усещането за опасност.

— Кели! — изкрещя Пам.

Тя гледаше към лявата задна половина на колата. Кели вече се бе пресегнал за пистолета и се обръщаше, но бе твърде късно и част от него го знаеше. Гневната мисъл, че е сгрешил ужасно и фатално, мина през главата му, но той нямаше време за нея, тъй като преди да успее да вземе колта си, проблесна светкавица и удар по главата му, последвани от мрак.

7. ЛЕЧЕНИЕ

Скаутът бе забелязан от редовен полицейски патрул. Чък Монро служеше в полицията вече шестнадесет месеца — време достатъчно, за да му поверят лична кола с радиовръзка. Той както обикновено патрулираше из своята част на района. За пласьорите не можеше да направи почти нищо — те бяха грижа на отдел „Наркотици“, — но можеше поне да „развее флага“, фраза, научена в морската пехота. Той бе двадесет и пет годишен, току-що женен, достатъчно млад, за да е все още усърден и разгневен от това, което става в родния му квартал. Полицаят забеляза, че скаутът е необичайно превозно средство за тази част на града. Той реши да провери какво става и си записа номера. Едва тогава се сепна от следите от куршуми на лявата страна. Монро спря колата си, включи въртящите се светлини и се обади в участъка, за да докладва, че е открил нещо подозрително. После излезе от колата. В лявата си ръка стискаше палката, а дясната лежеше върху служебния му пистолет. Едва тогава полицаят приближи скаута. Чък Монро бе опитен и добре обучен, така че се придвижваше бавно, докато очите му опипваха всичко наоколо.

— Мамка му!

Полицаят бързо се върна при радиопредавателя. Монро първо се обади за подкрепление, после повика линейка и най-накрая продиктува регистрационните номера на открития автомобил. След като изпълни задълженията си, той изтича обратно при скаута с аптечка в ръка. Вратата бе заключена, но той бръкна през строшеното стъкло и я отвори. Гледката смрази кръвта му.

Главата и лявата ръка на шофьора лежаха върху волана, а дясната бе отпусната в скута му. Цялата вътрешност на колата бе изпръскана с кръв. За изненада на полицая човекът все още дишаше. Явно ставаше въпрос за изстрел с пушка, който бе счупил стъклото и засегнал главата, врата и горната част на гърба на жертвата. На няколкото места, където кожата се виждаше от раните, се процеждаше кръв. Офицерът

не бе виждал такава ужасна рана нито на улицата, нито в морската пехота и въпреки това човекът все още бе жив. Монро толкова се изненада, че реши да не отваря аптечката си за първа помощ. Линейката щеше да пристигне след минути и той реши, че намесата му по-скоро ще усложни, отколкото да подобри положението. Полицаят хвана аптечката си под мишницата и загледа ранения с объркването на деен човек, комуто бе забранено да действа. Добре, че клетникът поне бе в безсъзнание.

Кой ли бе той? Монро погледна присвитото тяло и реши, че ще може да извади портфейла. Офицерът премести аптечката в лявата ръка и пресегна дясната към джоба на човека. Той се оказа празен, но докосването му предизвика реакция. Тялото леко се премести, а това не бе добре. Монро се опита да го върне в предишното положение, но тогава се премести и главата, а той знаеше, че най-добре е главата да стои неподвижна. Ръката на полицая я докосна почти автоматично. Естествено движението му бе погрешно и мократа от дъжда тишина се разцепи от вик на болка.

— По дяволите!

Монро видя кръвта по пръстите си и инстинктивно я изтри в сините си униформени панталони. Тогава от изток се разнесе воят на линейката. Офицерът прошепна няколко благодарности, че най-сетне идват хора, които знаят какво да правят и слагат край на проблемите му.

След няколко секунди линейката се появи иззад ъгъла. Голямата, тровава бяло-червена машина спря до полицейската кола и двамата ѝ пътници слязоха.

— Какво имаме?

Странното бе, че думите не прозвучаха като въпрос. По-старшият от лекарите в пожарникарския екип нямаше нужда и да пита. В тази част на града и по това време едва ли щяха да го викат за катастрофа. Сигурно отново щеше да се занимава с „прострелна рана“ — както гласеше сухият професионален термин.

— За бога!

Другият лекар вече се връщаше към линейката, когато пристигна нова полицейска кола.

— Какво става? — попита дежурният офицер.

— Пушка, от близко разстояние, но човекът все още е жив! — докладва Монро.

— Раната на врата въобще не ми харесва — забеляза лаконично първият лекар.

— Искаш ли предпазна яка? — обади се другият откъм линейката.

— Да, ако преместим главата... по дяволите.

Лекарят хвана главата на жертвата с ръце, за да я задържи в едно положение.

— Самоличност? — попита офицерът.

— Няма портфейл. Все още не съм оглеждал наоколо.

— Съобщи ли регистрационните номера?

Монро кимна.

— Обадих се, но ще им трябва време.

Офицерът освети вътрешността на скаута с фенерчето си, за да помогне на лекарите. Вътре всичко бе изпръскано с кръв, но иначе бе празно. На задната седалка имаше някаква хладилна чанта.

— Какво друго? — обърна се той отново към Монро.

— Когато дойдох тук преди — полицаят погледна часовника си — около единадесет минути, наоколо не се виждаше никой.

Двамата офицери се отдръпнаха да направят път на лекарите.

— Виждал ли си го и преди?

— Не.

— Огледай тротоара.

— Добре — отвърна Монро и започна да обикаля около колата.

— Интересно какво се е случило — каза на себе си дежурният офицер.

Той погледна отново към тялото и изпръсканата с кръв кола и си помисли, че може никога да не научат. Толкова много престъпления, извършени в този район, така и не се разкриваха. Това не беше много приятна мисъл. Той се обърна към лекарите:

— Как е той, Майк?

— Изгубил е много кръв. Раната със сигурност е от пушка — отвърна запитаният, докато нагласяваше твърдата медицинска яка. — Във врата има няколко сачми. Някои са доста близо до гръбначния стълб. Това въобще не ми харесва.

— Къде ще го карате? — попита дежурният офицер.

— Университетската болница е препълнена — обади се помладият лекар. — На Белтуей е станала катастрофа с някакъв автобус. Ще трябва да го занесем в „Хопкинс“.

— Това означава десет минути повече път — измърмори Майк. — Ти ще караш, Фил. Кажим им, че се касае за сериозна рана и ни трябва неврохирург.

— Ясно.

Двамата мъже вдигнаха тялото на носилката. То реагира на движението и полицаите помогнаха, докато лекарите го привържат с коланите. Междувременно пристигнаха още три патрулни коли.

— Наистина си много зле, приятелче — обърна се Фил към тялото, макар да не бе сигурен, че го чува, — но ей сега ще те закараме в болницата. Да тръгваме, Майк.

Натовариха тялото в линейката. По-старшият от двамата лекари — Майк Итън — закрепил една банка с кръв на стойката. Поставянето на системата се оказа по-трудно, защото човекът лежеше по корем, но той успя точно когато линейката потегли. Шестнадесетминутното пътуване до болницата „Джон Хопкинс“ бе запълнено с наблюдение на болния — кръвното му налягане бе застрашително ниско — и с оформяне на някои предварителни документи.

„Кой си ти?“ — запита се тихо Итън. Доброто физическо състояние бе очевидно. Възрастта — около двадесет и шест, двадесет и седем години. Не приличаше на наркоман. Ако можеше да се изправи, човекът щеше да изглежда доста заплашителен, но не и в това състояние. Сега приличаше повече на голямо заспало дете — с отворена уста, която поглъщаше кислорода от прозрачната пластмасова маска. Човекът дишаше тежко и твърде бавно, което съвсем не успокояваше Итън.

— Дай повечко газ — подвижна той към шофьора, Фил Маркони.

— Пътят е доста мокър, Майк. Правя каквото мога.

— Хайде, Фил, вие италианците можете да карате като луди!

— Но за сметка на това не прием като вас — засмя се колегата му. — Току-що се обадих. Хирургът ни чака. В „Хопкинс“ май нямат много работа, така че са напълно готови за посрещането ни.

— Добре — отвърна тихо Итън.

Той отново се обърна към ранения пациент. В задната част на линейката човек често се чувства самотен и затова Майк бе благодарен

на иначе дразнещия звук от сирената. Кръвта капеше от носилката и веднъж паднали на пода, капките се раздвижваха като оживели. Човек никога не можеше да свикне с тази гледка.

— Две минути — каза през рамо Маркони.

Итън се приближи до задната врата, готов да я отвори всеки момент. Той почувства завоя, спирането и задния ход, преди линейката да спре окончателно. Задната врата се разтвори, преди Итън да е успял да посегне към нея.

— Добре — извика приемащият лекар. — Карайте го в трето, момчета.

Двама здравеняци издърпаха носилката, а Итън откачи банката с кръв от стойката и тръгна редом с тях.

— В университета май е препълнено? — попита дежурният лекар.

— Някакъв автобус катастрофирал — осведоми го Маркони, който се бе присъединил към тях.

— Тук е по-добре. За бога, какво му се е случило? — Лекарят се наведе да огледа раната, докато санитарите продължаваха да вървят. — Има поне сто сачми.

— Почакай, докато видиш как е вратът — обади се Итън.

— По дяволите... — изруга дежурният.

Вкараха носилката в голямата зала за спешни случаи и я настаниха в един ъгъл. Петимата мъже преместиха тялото на една операционна маса и лекарският екип започна работа. Отстрани стоеше друг лекар заедно с две медицински сестри.

Дежурният лекар, Клиф Севърн, се увери, че главата е сложена неподвижно, и внимателно махна медицинската яка. Един поглед му бе достатъчен.

— Вероятна травма на гръбначния стълб — оповести веднага той. — Но първо трябва да сменим банката с кръв.

Той изстреля серия нареждания. Докато сестрите прикачваха две нови банки, Севърн свали обувките на пациента и одраска петата му. Кракът реагира. Значи нямаше директно нервно увреждане. Добре. Още няколко одрасквания по различни части на крака предизвикаха същата реакция. Забележително. В това време една сестра вземаше обичайните кръвни проби. Севърн вършеше работата си, без дори да поглежда другите членове на екипа си, защото знаеше, че те се справят

със задълженията си не по-зле от него. Отстрани действията на екипа може би изглеждаха като безполезна суетня, но всъщност приличаха на играта на добре сработен футболен тим.

— Къде, по дяволите, е неврохирургът? — попита Севърн и вдигна очи към тавана.

— Тук! — обади се някакъв глас.

Севърн погледна в посоката, от която дойде отговорът.

— О-о, професор Роузън.

Поздравленията спряха дотук. Дежурният лекар веднага забеляза, че Сам Роузън не е в добро настроение. Бе работил вече двадесет часа. Предвидената да приключи за шест часа операция по спасяването живота на възрастна жена, паднала по стълбите, се бе превърнала в марафон, приключил неуспешно само преди час. „Трябваше да я спася“ — упрекуваше се Сам, без все още да знае какво точно се е объркало. Но неочакваното продължение на неприятния ден по-скоро го радваше. Може би сега щеше да успее.

— Кажете какво става — нареди сухо професорът.

— Ранен е с пушка. Няколко от сачмите са заседнали близо до гръбначния стълб, сър.

— Добре. — Роузън се наведе над пациента. — А какви са тези стъкла?

— Бил е в кола — обади се от другия край на масата Итън.

— Трябва да ги махнем. Да се обръсне главата — нареди Роузън, без да вдига поглед от раната. — Как е кръвното налягане?

— Петдесет на тридесет — осведоми го една от сестрите стажантки. — Пулсът е сто и четиридесет удара в минута, но е неравномерен.

— Ще имаме доста работа — забеляза Роузън. — Състоянието му въобще не ми харесва. Хмм. — Той замълча. — Общо взето, пациентът изглежда в добра форма. Мускулният тонус е висок. Да започнем с кръвопреливането.

Докато Роузън все още говореше, двете банки с кръв вече бяха готови. Сестрите се справяха добре и той им кимна одобрително.

— Как е синът ти, Маргарет? — попита той по-старшата.

— През септември започва в „Карнеги“ — отвърна тя.

— Сега искам да почистите врата. Трябва да го разгледам.

— Да, докторе.

Сестрата взе един форцепс и голяма топка памук, която намокри с дестилирана вода. После почисти врата на пациента от кръвта и раните се показаха. Положението бе по-лошо, отколкото изглеждаше на пръв поглед. Докато Маргарет продължаваше с почистването, Роузън си сложи нова стерилизирана престилка. Когато се върна до масата, Маргарет Уилсън вече бе подредила нужните инструменти. Итън и Маркони наблюдаваха всичко от ъгъла.

— Добре се справяш, Маргарет — похвали я Роузън и си сложи очилата. — Какво ще специализира синът ти?

— Инженерни науки.

— Това е хубаво. — Роузън протегна ръка. — Пинцети. — Сестра Уилсън му ги подаде. — Винаги ще се намери място за един млад и умен инженер.

Роузън избра една малка рана на рамото на пациента, която бе далеч от всички важни органи. Хирургът внимателно бръкна с пинцетите, които се губеха из големите му ръце, и извади малко оловно топче, което извърна към светлината.

— Предполагам, че са номер седем. Някой е объркал нашия пациент с гълъб. Това е добре — каза той на останалите лекари. Сега, когато вече знаеше размера на сачмите и вероятната дълбочина, на която са проникнали, Роузън се наведе над врата. — Хмм... Как е кръвното налягане?

— Сега ще проверя — отзова се една сестра от далечния край на масата. — Петдесет и пет на четиридесет и се увеличава.

— Благодаря — каза Роузън, без да се изправя. — Кой е сложил първата банка с кръв?

— Аз — отвърна Итън.

— Чудесно си се справил — изправи се Роузън и намигна. — Понякога си мисля, че вие спасявате повече човешки животи от нас. Дяволски сигурно е, че сте спасили този.

— Благодаря, докторе.

Итън не се познаваше добре с Роузън, но реши, че репутацията му е заслужена. Не всеки ден служителите в „Бърза помощ“ получаваха подобни похвали от професори.

— Как е положението? Имам предвид раната на врата.

Роузън отново се бе навел над нея.

— Какво е мнението ви, докторе? — обърна се той към дежурния лекар.

— Положително. Няма периферни поражения — отвърна Севърн. Подобни въпроси винаги му приличаха на изпитване, което го изнервяше.

— Положението наистина може да не е толкова зле, колкото изглежда, но трябва да бързаме, защото сачмите се движат. Два часа? — обърна се професорът отново към Севърн. Младият лекар бе по-добър травматолог от него.

— Може би три.

— Както и да е. Дотогава ще поспя — погледна часовника си Роузън. — Ще го поема, да речем, в шест.

— Лично ли ще се заемете със случая?

— Защо не? Тук съм, нали? Операцията ще бъде рутинна, просто трябва малко повече чувство.

Роузън работеше по леки случаи може би веднъж месечно. Като професор винаги му се падаха най-тежките операции.

— Нямам нищо против, сър.

— Знаем ли кой е пациентът?

— Не, сър — отвърна Маркони. — Полицаяте сигурно ще пристигнат всеки момент.

— Добре. — Роузън стана и се протегна. — Знаеш ли, Маргарет, хора на нашата възраст не би трябвало да работят по това време.

— Обичам да работя в различни смени — отвърна сестра Уилсън. Освен това тази вечер тя ръководеше сестрите в смяната. — Какво ли пък е това? — каза тя след момент.

— А?

Роузън заобиколи масата, докато останалите лекари от екипа продължаваха работата си.

— Някаква татуировка на ръката.

Сестра Уилсън остана изненадана от реакцията на професор Роузън.

По принцип Кели се будеше лесно, но не и този път. Първата му мъглява мисъл съдържаше доза изненада, но той така и не разбра защо. После дойде болката, но тя сякаш бе далечно предупреждение за по-

страшните болки, които го очакваха. Когато разбра, че може да отвори очи, той го направи. Пред погледа му се простря зеленият балатум на пода. Няколкото капки по него отразяваха светлината на флуоресцентните лампи. Джон почувства някакви парещи иглички в очите си и едва тогава разбра, че истинската болка идва от ръцете.

„Жив съм.“

„И защо това ме изненадва?“

Чуваше стъпките на хора около себе си, приглушените им думи и далечни звънци. Свистенето на въздуха вероятно идваше от климатичната инсталация. Тя сигурно бе наблизо, защото Джон усещаше хладината на движещия се въздух по гърба си. Нещо му казваше, че трябва да се движи. Че неподвижността го прави уязвим, но дори когато успя да подаде команди към крайниците си, нищо не се случи. Тогава се обади болката. Подобно на вълнички, предизвикани от падането на насекомо в басейн, тя започна някъде от рамото и се разпространи. Кели се опита да я идентифицира. Наподобяваше на болка от слънчево изгаряне, защото кожата от лявата половина на врата до левия му лакът приличаше на опърлена. Джон знаеше, че пропуска нещо. Вероятно нещо важно.

„Къде, по дяволите, се намирам?“

Кели си помисли, че чува отдалечения тътен на... какво? Корабен двигател? Не, нещо не се връзваше и след няколко секунди той разбра, че шумът идва от потеглящ градски автобус. Не беше кораб. Град. „Защо съм в град?“

Една сянка мина през лицето му. Той отвори очи и видя долната половина на някаква фигура, облечена изцяло в светлозелени памучни дрехи. Ръката държеше някакъв тефтер. Кели не успя да фокусира погледа си достатъчно, за да разбере дали фигурата принадлежи на мъж или на жена. Преди да му хрумне да каже нещо, той пак се унесе в сън.

— Раната на рамото бе голяма, но повърхностна — обърна се Роузън към дежурния неврохирург на около десетина метра от него.

— Доста кървава. Четири сачми — забеляза тя.

— Пушечните рани са такива. Имаше само една сериозна заплаха за гръбначния стълб. Позамислих се, докато реша как да я

премахна, без да засегна нещо друго.

— Общо двеста тридесет и седем сачми, но — тя погледна рентгеновата снимка, — изглежда, си ги извадил всичките. Във всеки случай пациентът току-що се сдоби с чудесна колекция от лунички.

— Доста време си поиграх — отвърна уморено Сам. Знаеше, че трябва да остави операцията на някой друг, но реши да я направи сам.

— Вие познавате този пациент, нали? — попита сестра Сандра О'Тул, която току-що бе пристигнала.

— Да.

— Започва да излиза от упойката, но ще му трябва още известно време. — Тя подаде листа с последните данни за състоянието му. — Изглежда добре, докторе.

Професор Роузън кимна и продължи разговора си с дежурната лекарка:

— Общото му физическо състояние е великолепно. Хората от линейката също са се справили чудесно с поддържането на кръвното налягане. Изгубил е много кръв, но раните изглеждаха по-ужасни, отколкото бяха всъщност. Санди?

— Да, докторе — обърна се тя.

— Този човек ми е приятел. Ще те затрудня ли много, ако помоля да...

— Проявя специални грижи към него ли?

— Ти просто си най-добрата, Санди.

— Трябва ли да знам нещо допълнително? — попита тя, като оцени комплимента.

— Той е добър човек, Санди — каза откровено Сам. — Сара също го харесва.

— Значи наистина е добър.

Сестрата се запъти обратно към отделението за възстановяване, като се чудеше дали професорът отново не се прави на сватовник.

— Какво да кажа на полицията?

— Че могат да дойдат минимум след четири часа. Искам да съм тук.

Роузън погледна към кафемашината и реши да не ползва услугите ѝ. Още едно кафе, и стомахът му щеше да избухне от киселината.

— Кой е той?

— Не знам много за него, но преди известно време имах неприятности с яхтата си в залива и той ми помогна. Тогава прекарахме уикенда заедно.

Сам не навлезе в повече подробности. Всъщност той наистина не знаеше много, но предположенията, които правеше, го ужасяваха. Беше сторил всичко по силите си. Макар да нямаше заслуга за спасяване живота на Кели — това бе свършено от късмета и „Бърза помощ“, — той бе оперирал безупречно. Това, разбира се, му спечели гнева на дежурния неврохирург — доктор Ан Претлоу, — която можеше единствено да гледа умно.

— Искам малко да поспя. Графикът ми за днес не е натоварен. Можеш ли да поемеш госпожа Бейкър?

— Разбира се.

— Изпрати някой да ме събуди след три часа — каза Роузън и се отправи към кабинета си, където кушетката го очакваше.

— Хубав тен — ухилено забеляза Били. — Къде ли го е хванала? — Никой не знаеше. — Какво ще правим с нея?

Вече бе мислил за това. Знаеше чудесен начин за отървяване от трупове. Много по-чист и сигурен от предишните. Но той изискваше дълго пътешествие с лодка, а сега нямаше време за това. Освен това не искаше другите да използват метода му. Знаеше, че все някой от тях ще проговори. Това бе един от проблемите му.

— Намерете място — каза той след момент. — Няма значение дали ще я открият.

После огледа израженията по лицата в стаята. Урокът бе разбран. Никой нямаше да опита подобно нещо отново. Поне не скоро. Нямаше нужда от думи.

— Тази вечер ли? По-добре е през нощта.

— Чудесно. Нямаме бърза работа.

Останалите щяха да научат още повече, ако я гледаха цял ден така — в средата на стаята. Процедурата му достави съвсем малко удоволствие, но те трябваше да си вземат поука. Дори когато за една от тях вече бе твърде късно, останалите не трябваше да повтарят грешката й. Особено пък когато урокът бе толкова ясен и лесно запомнящ се. На тази нямаше да помогнат дори и наркотиците.

— Ами какво стана с оня? — обърна се той към Били.

Били отново се ухили глупашки. Това бе любимото му изражение.

— Гръмнах го. С двете цеви от три метра. Няма да ни създава повече неприятности.

— Добре.

Той излезе. Трябваше да върши работа и да събира пари. Малкият проблем вече бе зад гърба му. „Жалко — помисли си той на път към колата, — че всичко не е толкова лесно.“

Тялото остана в стаята. Дорис и другите също стояха там, неспособни да извърнат поглед от мъртвата си приятелка. Бяха научили урока си — точно както искаше Хенри.

Кели подсъзнателно забеляза, че го местеха. Подът под него се движеше. Той гледаше как фугите между теракота се движеха като на кино, докато най-после го занесоха в някаква по-малка стая. Този път Джон се опита да надигне глава и успя да я премести няколко сантиметра, достатъчни, за да види женските крака пред него. Зелената хирургическа престилка свършваше точно над глезените, а те определено бяха женски. Последва някакво бръмчене и хоризонтът се смъкна надолу. След момент Кели разбра, че е на механично легло. От двете му страни се виждаха рамки от неръждаема стомана. Тялото му бе прикрепено по някакъв начин към леглото и докато то се движеше, Джон усещаше ремъците, които не бяха много удобни. Най-накрая видя жената. Беше година-две по-млада от него, с кестенява коса, прибрана под зеленото боне, и светли приятелски очи.

— Здравейте — каза тя иззад маската си. — Аз съм вашата медицинска сестра.

— Къде се намирам? — попита дрезгаво Кели.

— В болницата „Джон Хопкинс“.

— Какво...

— Някой е стрелял по вас.

Тя протегна ръка и го докосна. Топлината ѝ събуди нещо в приспаното с успокоителни съзнание. За около минута-две Кели успя да разбере какво е то. Облаците се разкъсаха и разпилените парчета на картината започнаха полека-лека да се събират. Макар и да знаеше, че

видяното ще го ужаси, съзнанието на Джон продължаваше да се бори да възстанови преживяното. В крайна сметка медицинската сестра му помогна.

Санди О'Тул нарочно не бе свалила маската си. Тя бе привлекателна жена и като повечето медицински сестри знаеше, че пациентите откликват положително на мисълта да са обект на специалните ѝ грижи. И сега, когато пациент Кели, вече бе повече или по-малко в съзнание, Санди отвърза маската, за да го ослепи с женствената си усмивка — първото хубаво нещо за него през този ден. Мъжете харесваха Сандра О'Тул — от високото ѝ стройно тяло до пролуката между предните ѝ зъби. Тя нямаше никаква представа защо намират точно пролуката за секси — в крайна сметка там се събираше само храна, — но щом това помагаше, Санди с удоволствие използваше новото оръжие, за да лекува хората. И така тя се усмихна на Джон единствено с професионална цел. Резултатът обаче съвсем не бе очакван.

Пациентът ѝ побледня като смъртник. Това не бе здравата белота на снега или на бинтовете, а зацапаното, мръсно бяло на пластмасовите чашки за кафе. Първата ѝ мисъл бе, че се е случило нещо много неприятно — масивен вътрешен кръвоизлив или пък дори тромбоза. Той може би дори щеше да изкрещи, но не можеше да си поеме дъх. Ръцете му се вдървиха. Очите му не се отделяха от лицето ѝ и О'Тул разбра, че по някакъв начин тя е причината за състоянието му. Първата ѝ реакция бе да вземе ръката му и да каже, че всичко е наред, но инстинктите ѝ подсказаха, че не е така.

— О, за бога... за бога... Пам.

По мъжественото лице се изписа черно отчаяние.

— Бяхме заедно — каза Кели на Роузън след няколко минути. — Знаеш ли нещо, Сам?

— Полицаите ще дойдат след няколко минути, Джон, но не знам нищо. Може би я търсят в някоя друга болница.

Сам искаше да се надява, но знаеше, че лъже, и се презираше за това. Той нарочно се залиса в прегледа на Джон, макар че Санди спокойно би могла и сама да свърши тази работа.

— Ще се справиш. Как е рамото?

— Нищо му няма, Сам — отвърна все още немощно Кели. — Много ли бях зле?

— Простреляли са те с пушка, но... беше ли затворил прозореца на колата?

— Да — отвърна Кели и си спомни за дъжда.

— Това е едно от нещата, които те е спасило. Мускулите на рамото са в доста окаяно положение, едва не си умрял от загуба на кръв, но няма да имаш трайни увреждания, ако не се смятат белезите. Лично се заех с операцията.

Кели вдигна поглед.

— Благодаря, Сам. Не ме боли толкова много... Последния път, когато...

— Спокойно, Джон — нареди меко Роузън и се наведе да погледне врата му. Трябваше да поиска да направят нови рентгенови снимки, за да е сигурен, че не е пропуснал нещо важно в близост до гръбначния стълб. — Болката от операцията ще се появи съвсем скоро. Запази героизма си за друг път. Тук не раздаваме награди за това.

— Тъй вярно. Моля те, обади се по другите болници за Пам — каза Кели с надежда в гласа, макар и той да знаеше, че е безсмислено.

Двама униформени полицаи през цялото време бяха чакали излизането на Кели от упойката. След няколко минути Роузън вкара по-възрастния в стаята. Разпитът бе съвсем кратък, защото Сам не разреши повече. След като потвърдиха самоличността на Джон, те го попитаха за Пам. Вече разполагаха с описанието ѝ, дадено им от лекаря, но не знаеха фамилията, която Кели им каза. Офицерът се заинтересува от срещата им с лейтенант Алън и след няколко минути напусна, защото Джон видимо отпаднаше. „Преживеният шок и болките от операцията ще му пречат да мисли трезво“ — бе казал Роузън.

— И кое е момичето? — попита по-старшият полицай.

— Допреди минута дори не знаех фамилията ѝ — отвърна Роузън и се настани в стола в кабинета си. Той бе замаян от недоспиването и това се отразяваше на говора му. — Когато я срещнахме, вземаше наркотици... Предполагам, че двамата с Кели са живеели заедно. Помогнахме ѝ да ги откаже.

— Кой сте вие?

— Аз и жена ми Сара. Тя е фармаколог. Можете да разговаряте и с нея, ако желаете.

— Ще разговаряме — увери го полицаят. — А нещо повече за господин Кели?

— Служил е във флота. Ветеран от Виетнам.

— Имате ли основания да смятате, че и той взема наркотици?

— Никакви — отвърна Роузън, а в тона му прозвучаха остри нотки. — Физическото му състояние е твърде добро за това. Освен това видях реакцията му, когато открихме, че Пам взема наркотици. Наложих се да го успокоявам. Определено не е пристрастен. Аз съм лекар и щях да забележа.

Двамата полицаи не бяха много впечатлени от думите му, но се преклониха пред логиката на ситуацията. „Детективите доста ще си поиграят“ — помисли си по-старшият полицай. Това, което на пръв поглед изглеждаше обикновен грабеж, се превръщаше поне в отвличане. Прекрасни новини.

— И какво е правел в тази част на града?

— Не знам — призна Сам. — Кой е лейтенант Алън?

— Работи в западния участък, отдел „Убийства“ — обясни ченгето.

— Интересно как са си уредили среща.

— За това ще питаме лейтенанта, сър.

— Нападението с цел грабеж ли е било?

— Вероятно. Поне така изглежда. Намерихме портфейла му на около стотина метра. Вътре нямаше нито пари, нито кредитни карти. Само шофьорската му книжка. Освен това в колата открихме пистолет. Нападателят явно са го пропуснали. Между другото това е незаконно — забеляза полицаят.

В стаята влезе друг офицер.

— Отново проверих името. Знаех си, че съм го чувал и преди. Вършил е услуга на лейтенант Алън. Спомняш ли си за случая „Гудинг“ миналата година?

По-старшият вдигна глава от бележките си.

— Разбира се! Той е човекът, който намери оръжието, нали?

— Точно така. После му възложиха обучението на водолазите ни.

— Това обаче все още не обяснява какво е правил в тази част на града — забеляза ченгето.

— Вярно — съгласи се колегата му. — Но ми е трудно да повярвам, че е в престъпния свят.

Другият полицай поклати глава.

— С него е имало и момиче. То липсва.

— Отвлечане? Какво знаем за нея?

— Само името. Памела Маден. Двадесетгодишна, бивша наркоманка, изчезнала. Разполагаме още с господин Кели, колата му и нищо друго. Няма гилзи, няма свидетели. Едно по всяка вероятност изчезнало момиче, чието описание съвпада с това на хиляди други. Обир и отвлечане.

В крайна сметка случаят не бе толкова необичаен. Разследванията винаги започваха със съвсем оскъдни данни. Във всеки случай двамата униформени полицаи знаеха, че детективите незабавно ще се заемат със случая.

— Не беше тукашна. Имаше тексаски акцент.

— Нещо друго? — попита по-старшият офицер. — Хайде, док, кажи ни какво знаеш.

Сам направи гримаса.

— Била е обект на сексуално насилие. Може би е проституирала. Жена ми каза — по дяволите, с очите си видях белезите по гърба ѝ. Били са я с колан или нещо такова. Не сме настоявали да ни разказва нищо, но може би е била проститутка.

— Навиците и познатите на господин Кели май са доста странни, а? — забеляза по-старшият офицер, наведен над бележките си.

— От думите ви разбирам, че е помагал и на полицията, нали? — Професор Роузън започваше да се изнервя. — Нещо друго? Както знаете, в момента съм на работа.

— Докторе, изправени сме пред опит за убийство, който вероятно е част от обир и може би отвлечане. Това са сериозни престъпления. Аз също действам по определени правила, както и вие. Кога ще е готов Кели за по-подробен разпит?

— Може би утре, но още няколко дни ще е доста крехък.

— Удобно ли е да дойдем в десет сутринта, сър?

— Да.

Полицаите се изправиха.

— Значи се разбрахме за десет, сър.

Роузън изглежда заминаването им. Странно, но това бе първият му сблъсък със сериозно криминално разследване. Работата му по-често го изправяше пред улични произшествия и трудови злополуки. Не

можеше да повярва, че Кели е престъпник, въпреки че въпросите на ченгетата бяха в тази насока, нали? Точно тогава влезе доктор Претлоу.

— Готови сме с кръвните проби на Кели — каза тя и му подаде листа с изследванията. — Гонорея. Трябва да бъде по-внимателен. Препоръчвам пеницилин. Знаеш ли дали е алергичен?

— Не.

Роузън затвори очи и мислено изруга. Какво още, по дяволите, щеше да се случи днес?

— Не е нищо сериозно, сър. Болестта е в ранен стадий. Когато състоянието му се подобри, ще накарам социалните служби да си поговорят с него за...

— Не, няма да го направиш — изръмжа тихо Роузън.

— Но...

— Но, момичето, от което се е заразил, вероятно вече е мъртво и няма да го насилваме да я запомни с това.

Сам за пръв път признаваше вероятността Пам да е мъртва и от това се почувства още по-зле. Не знаеше почти нищо, но инстинктите му подсказваха, че е именно така.

— Докторе, според закона...

На Роузън просто му дойде много. Той едвам се сдържа да не избухне:

— В отделението ни лежи един добър човек. Наблюдавах го, докато се влюбваше в момиче, което вероятно е убито, и няма да позволя последните му спомени да я свързват с венерически болести. Ясно ли ви е, докторе? Що се отнася до пациента, лечението му е свързано със следоперативна инфекция. Попълнете необходимите формуляри.

— Не, докторе, няма да го направя.

Професор Роузън нанесе необходимите поправки.

— Готово. — Той вдигна поглед. — Доктор Претлоу, вие имате заложиби на отличен хирург. Опитайте се да не забравяте, че пациентите, които оперираме, са хора с човешки чувства. Ако го сторите, сигурно ще откриете, че в крайна сметка професията ни не е чак толкова трудна. Освен това ще станете доста по-добър лекар.

„И защо се впряга толкова?“ — запита се Претлоу на излизане от кабинета.

8. УКРИВАТЕЛСТВО

Всичко бе навързано. Двадесети юни се случи горещ и скучен ден. Един фотограф от „Балтимор сън“ имаше нов фотоапарат „Никон“, който трябваше да замени вече древния му „Хъниуел пентакс“. Но макар и да тъжеше за стария, новият бе като нова любов — пълен с всякакви изненади. Една от тях бе наборът телеобективи, подарени от фирмата. Никонът беше нов модел и в стремежа си бързо да го разпространи сред фотографското съсловие компанията бе подарила двадесет бройки на различни фоторепортери в страната. Боб Прайс бе удостоен с това внимание заради наградата си „Пулицър“ отпреди три години. Той седеше в колата си с радиоапарат, настроен на полицейските честоти, и чакаше да се случи нещо интересно. Засега надеждите му оставаха напразни, така че Боб се занимаваше с фотоапарата и усъвършенстваше уменията си с телеобективите. Никонът бе цяло произведение на изкуството и подобно на пехотинец, който може да разглобява и сглобява пушката си в пълен мрак, Прайс сменяше един обектив с друг. Той нарочно не гледаше във фотоапарата, за да се научи да извършва процедурата с такава лекота, с каквато закопчаваше панталоните си.

Вниманието му привлякоха враните. В единия край на малкото езерце с разкривени контури имаше фонтан. Той не беше образец на архитектурно творчество и представляваше прост бетонен цилиндър, издигащ се два-три метра над водата. От него изскачаха няколко струи вода, които днес вятърът разнасяше безразборно из въздуха под формата на пръски. Враните кръжаха над водата и се опитваха да кацнат на фонтана, но явно пръските ги плашеха. Какво ли бе привлякло вниманието им? Ръцете му инстинктивно затърсиха двестамилметровия обектив и го прикрепиха към фотоапарата. Прайс го вдигна плавно към очите си.

— Милостиви боже!

Той веднага изщрака десет бързи снимки. Едва тогава се обади по радиото в редакцията и каза да известят полицията. После отново смени обектива и сложи най-големия — тристамилиметров. Прайс извъртя една лента и зареди нова — този път цветна. Той подпря апарата на отворения прозорец на стария си шевролет и изщрака и нея. Една врана се промъкна през водата и кацна...

— О, за бога, не...

В крайна сметка онова върху фонтана бе човешко тяло — млада жена с бяла като алабастр кожа. С помощта на фотоапарата си Прайс видя как закривените нокти на враната се вкопчиха в тялото. Зърна безмилостните черни очи на птицата, за която находката бе просто различно от другите голямо парче месо. Прайс остави фотоапарата и запали колата си. Преди да стигне възможно най-близо до фонтана, той наруши две различни правила на движението. В пристъп на човечност, надделяла над професионализма му, фотографът натисна с всичка сила клаксона си с надеждата да подплаши птицата. Тя вдигна глава, но видя, че откъдето и да идваше шумът, той не я заплашваше директно. После враната отново се насочи към избора на първата хапка. Тогава на Прайс му хрумна нещо ефикасно. Той премигна с фаровете и на птицата това се стори достатъчно необичайно, за да размисли и да отлети. В крайна сметка онова там можеше да бъде и бухал, а храната нямаше да избяга. Враната просто щеше да изчака заплахата да премине.

— Какво става? — попита един полицай, който бе спрял колата си до неговата.

— Върху фонтана има някакво тяло. Виж — подаде му апарата Прайс.

— Божичко — изхриптя полицаят и върна никона обратно, след като се бе взирал достатъчно дълго.

Докато Прайс превъртя нова лента, полицаят се обади в участъка. Подобно на врани полицейските коли пристигнаха една след друга, докато станаха общо осем. Десетина минути по-късно се появи и пожарна, а заедно с нея човек от отдел „Благоустройство и паркове“, който теглеше малка лодка зад пикапа си. Тя бързо бе спусната във водата. Най-накрая пристигнаха специалистите от полицейската лаборатория и лодката можеше да отиде до фонтана. Прайс поиска да го вземат с тях — той бе по-добър от полицейския фотограф, — но бе

отблъснат и продължи да документира събитието от брега на езерото. Тези снимки нямаше да му донесат „Пулицър“. „Е, можеха и да донесат“ — помисли си той. За това обаче трябваше да заснеме как птицата ръфа мъртвата плът на момичето посред бял ден в голям град. Наградата просто не си струваше кошмарите. Вече бе сънувал такива.

Тълпата вече се бе събрала. Полицайте, скупчени в малка групичка, си разменяха откъслечни реплики и опитваха заложбите си в черния хумор. Камионът на телевизионната компания, намираща се на север от парка със зоологическата градина, също бе тук. Боб Прайс често водеше децата си тук. Особено им харесваше лъвът с не особено оригиналното име Лео. Те се радваха и на белите мечки, както и на всички хищници, заключени зад здравите стоманени решетки на клетките. „За разлика от някои хора“ — помисли си той, докато гледаше как слагат тялото в пластмасов чувал. Момичето вече нямаше да се мъчи. Прайс още веднъж смени лентата, за да запечата вкарването на тялото в полицейската камионетка. На местопроизшествието бе пристигнал и журналист от „Сън“. Той щеше да зададе нужните въпроси, докато Прайс се прибра в тъмната стаичка на Калвърт стрийт, за да се убеди, че новият му фотоапарат е наистина чудесен.

— Открили са я, Джон — каза Роузън.

— Мъртва? — попита Кели, без да вдига поглед. Тонът на Сам вече му бе казал истината. Тя не го изненада, но смъртта на надеждата винаги е трудна.

Сам кимна:

— Да.

— Как?

— Все още не знам. От полицията позвъниха преди няколко минути и аз дойдох веднага да ти кажа.

— Благодаря, приятелю.

„Ако човешкият глас може да звучи празно, то сигурно прилича на това“ — помисли си Сам.

— Съжалявам, Джон. Аз... знаеш какво изпитвах към нея.

— Да, знам. И не си виновен за нищо, Сам.

— Не се храниш — кимна Роузън към подноса с храна.

— Не съм гладен.

— Ако искаш да се оправиш, трябва да възвърнеш силата си.

— Защо? — попита Кели, без да вдига поглед от пода.

Роузън се приближи и го хвана за ръката. Нямаше какво да каже. На хирурга не му достигаха сили, за да погледне Джон в очите. Той вече бе възстановил достатъчно голяма част от историята, за да знае, че приятелят му се самообвинява. Все още обаче не бе разбрал достатъчно, за да може да говори с него за това. Смъртта бе постоянен спътник на професор Сам Роузън. Неврохирурзите се занимават с контузии, засягащи най-деликатната част от човешката анатомия, но лекуването им често не бе в човешките възможности. Въпреки това неочакваната смърт на познат човек не може да бъде понесена лесно от никого.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита той след минута-две.

— Не сега, Сам. Благодаря.

— Може би трябва да извикам свещеник?

— Не, не сега.

— Не си виновен, Джон.

— А кой е виновен? Тя ми вярваше, Сам. Аз изпортих всичко.

— Полицаяте искат да те разпитват още. Казах им да дойдат утре сутринта.

Днес вече го бяха разпитвали два пъти. Кели им бе казал повечето от нещата, които знаеше. Пълното й име, родния й град, как се бяха запознали. Да, бяха спали заедно. Да, била е проститутка, след като е избягала от дома си. Да, по тялото й имало следи от насилие. Но не всичко. Не искаше да им го разказва, защото това означаваше да признае провала си пред други мъже. И така, Джон бе премълчал за разследванията, като се оправда с болките, които макар и истински не бяха причина за мълчанието му. Вече усещаше, че полицаите не го харесват, но това нямаше значение. В момента и той самият не преливаше от обич към себе си.

— Добре.

— Мога... трябва да направя нещо с лекарствата, които взимаш. Опитах се да не прекалявам, защото не обичам да го правя, но те ще ти помогнат да се отпуснеш, Джон.

— Искаш да ми дадеш още успокоителни ли? — вдигна глава Кели. Роузън нямаше желание никога повече да вижда подобно изражение. — Мислиш ли, че това ще промени нещо, Сам?

Роузън извърна глава, защото не искаше да среща погледа му, макар и да можеше.

— Вече си готов да легнеш в обикновено легло. След няколко минути ще те преместят.

— Добре.

Хирургът искаше да каже още нещо, но не успя да намери нужните думи и излезе от стаята.

Санди О'Тул пристигна с двама санитарии. Те много внимателно преместиха Джон на обикновено болнично легло. Сестрата повдигна единия му край, за да облекчи натоварването на врата.

— Разбрах — каза му тя.

Санди се безпокоеше, че пациентът ѝ не изразява мъката си по обичайния начин. Той бе силен човек. Вероятно от онези мъже, които плачеха сами, въпреки че със сигурност още не го бе правил. А тя знаеше, че Кели има нужда от това. Сълзите пречистваха тялото от отровата. А ако тя останеше вътре в него, можеше да го убие не по-зле от истинска. Сестрата приседна на леглото.

— Аз съм вдовица — каза тя.

— От Виетнам ли?

— Да. Тим беше капитан в Първи кавалерийски.

— Съжалявам — каза Кели, без да извързва глава. — Веднъж ми спасиха кожата.

— Знам, че е трудно.

— Миналия ноември загубих Тиш, а сега...

— Сара ми разказа, господин Кели.

— Джон — поправи я меко той. Не можеше да намери сили да бъде твърд с нея.

— Благодаря, Джон. Името ми е Санди. Лошият късмет не прави хората лоши — продължи тя с тон, предназначен да успокои, който обаче не прозвуча така.

— Късметът не е виновен. Тя ми каза, че мястото е опасно, но аз въпреки това я заведох там, защото исках да го видя с очите си.

— Опитал си се да я защитиш и едва не са те убили.

— Не съм я защитавал, Санди. Убих я. — Кели отвори широко очи и ги впери в тавана. — Бях невнимателен, глупав и я убих.

— Убили са я други. Хората, които са искали да убият и теб. Ти си жертва.

— Не жертва, а глупак.

„Да оставим този разговор за по-късно“ — каза си сестра О’Тул.

— Какво момиче беше тя, Джон?

— Нещастно.

Кели се насили да я погледне в лицето, но това само усложни нещата. Той набързо ѝ разказа историята на Памела Стар Маден.

— Значи след всичките тези мъже, които са я използвали и наранявали, ти си ѝ дал нещо, което никой друг не е успял. — О’Тул изчака да чуе отговора, но след като не го получи, продължи: — Ти си ѝ дал обич, нали?

— Да — потръпна Кели. — Да, наистина я обичах.

— Отпусни се — каза му сестрата. — Имаш нужда от това.

Кели затвори очи. После поклати глава:

— Не мога.

„Този пациент ще бъде тежък“ — каза си тя. Култът към мъжествеността бе загадка за Санди. Тя бе виждала същото нещо у мъжа си, който бе отишъл във Виетнам като лейтенант и след кратко завръщане у дома отново бе потеглил към Азия, за да командва взвод. Не го бе направил с желание, но не се бе и отдръпнал от службата. По време на първата им брачна нощ, два месеца преди повторното му заминаване, ѝ бе обяснил, че това е част от работата му. Глупава, безсмислена работа, която ѝ бе струвала съпруга и може би — опасяваше се тя — живота. Кой го бе грижа какво става в толкова отдалечено кътче на света? И все пак за Тим това бе нещо важно. Каквато и да бе тази сила, тя бе оставила у Санди само празнота и бе толкова болезнена, колкото и скръбното изражение по лицето на пациента ѝ. О’Тул може би щеше да научи още за тази болка, ако успееше да прескочи бариерите на мисълта си.

— Това е пълна глупост.

— Може и така да се каже — съгласи се Тъкър. — Но, от друга страна, нима е редно момичетата ми да си тръгват без разрешение?

— Да си чувал за погребение?

— Всеки може да погребва.

Човекът се усмихна в мрака, без да откъсва поглед от екрана. Намираха се на задния ред в един кинозал, строен още през 1930 година. Помещението вече се разпадаше и прожектираше филми в девет часа вечерта, колкото да си плаща сметките на бояджиите. И въпреки това си оставаше отлично прикрытие за среща с доверен информатор. Именно като такава щеше да бъде отчетена тази в графика на полицаия.

— Трябвало е да убиете и мъжа.

— Ще ни създава ли проблеми? — попита Тъкър.

— Не. Той не е видял нищо, нали?

— Откъде да знам, човече.

— Не мога да се приближа толкова близко. Забрави ли?

— Той замълча, колкото да налага шепа пуканки и да преглътне яда си. — В участъка го познават. Бивш моряк и водолаз. Живее някъде по източното крайбрежие. Доколкото разбрах, има достатъчно пари. От първия разпит не успях да науча нищо. По случая ще работят Райън и Дъглас, но както изглежда, няма да си счупят гърба от работа.

— И тя каза нещо толкова, когато... „говорихме“ с нея. Взел я е от магистралата и май са си прекарвали доста добре. После обаче хапчетата ѝ свършили и трябвало да дойдат насам, за да си вземе нова дрога. Така че птичката не е изхвъркнала.

— Вероятно не, но няма да е лошо да не изпускате нещата от ръцете си.

— Искаш ли да го очисти в болницата? — попита Тъкър. — Ще се справя.

— Не! Глупак такъв, случаят ще се води като грабеж. Ако се случи още нещо, работата става дебела. А ние не искаме това, нали? Остави го на мира. Той не знае нищо.

— Значи не е проблем? — Тъкър искаше да е наясно по въпроса.

— Не. Но запомни занапред, че без труп няма разследване за убийство.

— Трябва да държа хората си изкъсо.

— Чувам, че си я...

— Просто ги държа изкъсо — наблегна Тъкър. — Искан да им дам урок. Ако го правиш честичко, няма да имаш никакви проблеми.

Но ти нямаш нищо общо с това. Какво те засяга?

Новата шепа пуканки помогна на другия да се примири с логиката на ситуацията.

— Какво ще ми кажеш?

Тъкър се усмихна в тъмнината.

— Работата с мен започна да се харесва на господин Пиаджи.

Човекът до него изръмжа.

— Аз не бих му се доверявал толкова.

— Наистина става малко сложно, нали? — Тъкър замълча. — Но връзките му ми трябва. Скоро ще се наредим до големите баровци.

— Кога?

— Скоро — повтори благоразумно Тъкър. — Следващата стъпка трябва да е доставки на север. Всъщност Тони днес разговаря с някои хора там.

— Ами сега? Трябва ми нещо по-тлъсто.

— Какво ще кажеш за три момчета с един тон трева? — попита Тъкър.

— Познават ли те?

— Не, но аз ги познавам.

В крайна сметка именно на това се държеше организацията му. Само неколцина знаеха кой е, но те се догаждаха какво може да се случи, ако се разприказват. Дисциплината бе в основата на всичко.

— Не го претоварвайте — каза Роузън вън от стаята. — Той се възстановява от тежка контузия и все още взема няколко вида лекарства. Не е готов за пълноценно общуване.

— Аз също трябва да върша работата си, докторе.

В болницата бе дошъл нов полицай — детективът сержант Том Дъглас. Той бе около четиридесетгодишен и според Роузън изглеждаше не по-малко уморен и не по-малко ядосан от Кели.

— Разбирам ви, но раната му наистина е много тежка. Да оставим настрана шока от загубата на приятелката му.

— Колкото по-бързо получим нужната ни информация, толкова по-скоро ще заловим онези копелета. Вие имате задължения към живите, сър, а аз към мъртвите.

— Ако искате мнението ми на медик, в момента той не може да ви бъде полезен с нищо. Просто много му се е събрало. Депресиран е психически, което влияе и на физическото му възстановяване.

— Да не би да намеквате, че искате да присъствате на разпита? — попита Дъглас. „Само това ми липсваше — да ме надзирава нереализиран Шерлок.“ Но това беше предварително обречена битка и сержантът реши да не я води.

— Ще бъда по-спокоен, ако мога да наглеждам нещата. Не го претоварвайте — повтори Сам и отвори вратата.

— Съжаляваме, господин Кели — започна детективът, след като се представи.

Дъглас отвори бележника си. Случаят бе прехвърлен на тях заради широкия си отзвук. Цветната снимка на първа страница на „Ивнинг сън“ бе толкова близо до порнографията, колкото можеше да си позволи пресата. Кметът лично се бе обадил в участъка, за да настоява за действия. Именно затова случаят бе поет от Дъглас, който се чудеше колко ли дълго ще трае интересът на кмета. „Не много“ — реши детективът. Единственото нещо, което занимаваше съзнанието на политиците повече от седмица, бе как да спечелят и задържат гласовете на избирателите. Този случай едва ли щеше да се запомни по-дълго от майтапите на Майк Кюлар, но сержантът трябваше да работи по него и както винаги най-трудно бе началото.

— Преди две нощи сте били в компанията на млада дама на име Памела Маден.

— Да.

Когато сестра О’Тул влезе със сутрешните лекарства, очите на Кели бяха затворени. Присъствието на другите двама мъже в стаята я изненада и тя остана до вратата, без да знае дали трябва да влиза или не.

— Господин Кели, вчера сутринта открихме тялото на млада жена, която отговоря на описанието на госпожица Маден.

Дъглас бръкна в джоба на самото си.

— Не! — извика Роузън и стана от стола си.

— Това тя ли е? — попита Дъглас и натика снимката пред лицето на Кели, като се надяваше, че правилната му граматика ще намали силата на удара.

— По дяволите!

Хирургът обърна ченгето към себе си и го блъсна в стената. Снимката падна върху гърдите на пациента.

Очите на Кели се разшириха от ужас. Тялото му направи опит да се вдигне. После се свлече с побеляло от усилието лице. Двамата мъже в стаята бяха с гръб към него, но сестрата и за миг не бе отделила поглед от пациента си.

— Виж, док, аз... — започна Дъглас.

— Веднага се омитай от болницата ми! — изкрещя Роузън. — Знаеш ли, че можеш да убиеш някого с такъв шок! Защо не ми каза...

— Но той трябваше да я идентифицира...

— И аз можех да го направя!

О'Тул чуваше крясъците на двамата мъже, които се дракаха като деца, но вниманието ѝ бе насочено към Джон Кели. Освен това тя все още държеше лекарствата в ръка. Санди се опита да махне снимката от погледа на Кели, но собственият ѝ поглед бе първо грабнат, а после отблъснат от изображението. Кели протегна ръка, взе снимката и я приближи на около двадесет сантиметра от ужасените си очи. Сега сестрата се загледа в лицето на пациента. Тя за момент се стресна от видяното, но след секунда чертите на Кели се отпуснаха и той проговори:

— Няма нищо, Сам. Това му е работата.

Кели погледна към снимката за последен път. После затвори очи и я подаде на сестрата.

И всички отново се успокоиха. Освен сестра О'Тул. Тя изчака пациента да изпие лекарствата си и се запъти към спокойствието на коридора.

Сандра О'Тул се върна в стаята на медицинските сестри със спомена за онова, което бе видяла само тя. Отначало лицето на Кели толкова пребледня, че тя се изплаши да не е изпаднал в шок. После врявата зад нея, докато се приближаваше към пациента си... и тогава? Нещо се случи. Лицето на Кели се преобрази. Бе само за миг. Сякаш някой отвори пред нея врата към друг свят, който тя никога не си бе представяла. Нещо много старо, диво и грозно. Очите не бяха разширени, а вперени в точка, която остана невидима за нея. Изражението му не беше на шокиран, а на побеснял човек. Ръцете му за кратко се свиха в треперещи каменни юмруци. И после лицето му отново се измени. Осъзнаването измести сляпата, убийствена омраза и

Кели придоби най-ужасното изражение, което О'Тул някога бе съзирала. И внезапно вратата се затръшна. Кели затвори очи и когато отново ги отвори, лицето му бе неестествено спокойно. Санди разбра, че всичко бе продължило не повече от четири секунди. През това време Роузън и Дъглас се боричкаха до стената. Кели бе изминал пътя от ужас през омраза до осъзнаване и прикриване на чувствата си. Но състоянието между разбирането и укриването бе най-страшното от всичко.

Какво бе изписано на лицето на този човек? Намирането на отговора й отне само миг. Тя бе видяла смъртта. Обузdana. Планирана. Подчинена.

Но все пак смърт, оживяла в съзнанието на един човек.

— Не обичам да правя подобни неща, господин Кели — каза Дъглас в болничната стая, докато оправяше сакото си. Детективът и хирургът си размениха враждебни погледи.

— Добре ли си, Джон?

Роузън го огледа и измери пулса му, като с изненада установи, че е почти нормален.

— Да — кимна Кели. После се обърна към детектива: — Тя е. Това е Пам.

— Съжалявам. Наистина съжалявам — каза с неподправена искреност Дъглас, — но тук няма лесни начини. Никога не е имало. Каквото и да се е случило, то вече е минало. Нашата работа е да се опитаме да намерим виновните. За това обаче ни е необходима помощта ви.

— Добре — каза равно Кели. — Къде е Франк? Защо не е тук?

— Не може да се намеси в разследването — отвърна сержант Дъглас и погледна хирурга. — Той ви познава, а личните чувства в едно криминално разследване не са за препоръчване. — Това не беше много вярно (всъщност въобще не беше вярно), но вършеше работа. — Видяхте ли хората, които...

Кели поклати глава. Той заговори шепнешком, без да вдига поглед от пода:

— Не. Гледах на другата страна. Тя каза нещо, но аз не обърнах внимание. Когато Пам ги видя, първо се извъртях надясно, а после започнах да се обръщам наляво. Така и не успях.

— Какво правехте по това време?

— Наблюдавахме. Вижте, вие сте говорили с лейтенант Алън, нали?

— Точно така — кимна Дъглас.

— Пам е била свидетелка на убийство. Водех я да говори с Франк.

— Продължавайте.

— Била е свързана с пласъори на наркотици. Видяла ги е да убиват едно момиче. Казах ѝ, че трябва да направи нещо. Бях любопитен да видя как изглежда мястото — каза Кели с монотонен глас, като продължаваше да се самообвинява, докато спомените се въртяха пред очите му.

— Имена?

— Не си спомням — отвърна Кели.

— Хайде — подкани го Дъглас и се наклони напред, — все трябва да ви е казала нещо!

— Не съм я разпитвал подробно. Мислех си, че това е ваша работа... исках да кажа на Франк. Тази нощ трябваше да се срещнем с него. Всичко, което знам, е, че става въпрос за група пласъори на наркотици, които са използвали жени за нещо.

— Това ли е всичко?

Кели го погледна право в очите.

— Да. Не е много полезно, нали?

Дъглас изчака няколко секунди, преди да продължи. Явно нямаше да направи очакваните важни разкрития във връзка с един заплетен случай. Сега трябваше отново да лъже и за да му е по-лесно, започна с една истина:

— В западната част на града действат двама крадци. Знаем само, че са цветнокожи и със среден ръст. Обикновено използват рязана пушка. Специализирали са се в ограбването на купувачи на дрога. Особено си падат по хората от покрайнините. Вероятно въобще не знаем за по-голямата част от грабежите им. Сигурни сме, че са извършили две убийства. Това може да е третото.

— Това ли е всичко? — попита Роузън.

— Грабежът и убийството са сериозни престъпления, докторе.

— Но това е просто нещастен случай!

— Може и така да се разгледа — съгласи се Дъглас и отново се обърна към свидетеля си: — Господин Кели, сигурно сте видели нещо.

Какво, по дяволите, сте правили там? Да не би госпожица Маден да се е опитвала да си купи нещо...

— Не!

— Вижте, всичко е свършило. Тя е мъртва. Можете да ми кажете. Аз трябва да знам.

— Както ви обясних, тя е била свързана с тези хора и аз... колкото и тъпо да звучи, не знам нищо за наркотиците. — „Но ще науча.“

Сам в леглото, останал с мислите си, Кели лежеше по гръб, а очите му обхождаха тавана като филмов екран.

„Първо, полицаите бъркат — каза си Джон. Не знаеше откъде е сигурен, но това нямаше значение. — Не бяха крадци. Бяха те — хората, от които се боеше Пам.“

Случилото се напълно съвпаднаше с разказа на Пам. Те го бяха правили и преди. Джон бе позволил да го забележат, и то на два пъти. Вината все още го гризеше, но всичко вече бе минало, което не можеше да се промени. Станалото — станало. Който и да бе сторил това с Пам, все още се разхождаше вън на свобода. И щом го бяха направили два пъти, щяха да опитат отново. Но не това занимаваше мисълта зад каменната маска, покриваща лицето му.

„Добре — помисли си той. — Добре. Те никога не са срещали човек като мен.“

„Трябва отново да вляза във форма“ — каза си боцман Джон Терънс Кели.

Раните бяха жестоки, но той щеше да ги надвие. Знаеше всяка стъпка от процедурата. Лечението също нямаше да е лесно, но той щеше да изпълнява нарежданията на лекарите, да се напругне и да ги накара да се гордеят с пациента си. После щеше да започне истински трудната част: бягането, плуването, тежестите. После тренировките с оръжие. Най-накрая психическата подготовка — но тя вече бе започнала...

„О, не. И в най-ужасните си кошмари не са виждали човек като мен.“

Прякорът, който му бяха прикачили във Виетнам, събуди спомените.

Змията.

Кели натисна бутона до възглавницата си. Сестра О'Тул се появи след две минути.

— Гладен съм — каза й той.

— Дано никога повече не ми се налага да правя подобно нещо — каза за пореден път на лейтенанта си Дъглас.

— Как мина?

— Ами професорът може да подаде оплакване. Мисля, че го успокоих достатъчно, но с такива хора човек никога не е сигурен.

— А Кели знае ли нещо?

— Нищо полезно — отвърна Дъглас. — Все още е твърде замаян от раняването, за да мисли трезво, но не е видял никакви лица, не е... По дяволите, ако ги беше видял, сигурно щеше да направи нещо. Дори му показах снимката, за да го пораздрусам. В началото си помислих, че клетникът ще получи сърдечен удар. Докторът се побърка. Въобще не се гордее със себе си, Ем. Никой не заслужава да гледа подобни неща.

— Включително и ние, Том, включително и ние.

Лейтенант Емет Райън вдигна поглед от купчината снимки. Половината бяха направени в парка, а половината в съдебната лаборатория. Въпреки всичките години, прекарани в полицията, от видяното му се повдигна. Още повече че престъплението не бе подтикнато нито от лудост, нито от страст. Не, то бе извършено с определена цел от съвсем разумни хора.

— Говорих с Франк. Този Кели е добро момче. Помогнал му е да разреши случая „Гудинг“. Не се е забърквал в нищо. Лекарите твърдят, че не употребява наркотици.

— А нещо за момичето?

Сержантът нямаше нужда да казва, че сега имаха шанс да открият нещо, търсено отдавна. Ако Кели се бе обадил на тях, а не на Алън, който не знаеше за разследването. Но той не го бе сторил и най-добрият им потенциален източник на информация бе мъртъв.

— Върнаха ни справката за отпечатъците. Памела Маден. Арестували са я за проституиране в Чикаго, Атланта и Ню Орлиънс. Не е изправяна пред съд и не е лежала в затвора. Съдиите са се

надпреварвали да я освобождават. Престъпление без жертва, нали така?

Сержантът потисна ругатнята към идиотите, които търкаха съдебните банки.

— Разбира се, Ем, никакви жертви. Значи все още сме толкова далеч от тези хора, колкото бяхме и преди шест месеца, така ли? Трябват ни още хора — заяви Дъглас, който за пореден път констатираше очевидното.

— За да преследваме убиеца на проститутка ли? — попита лейтенантът. — Кметът въобще не хареса снимките, но вече му казахме каква е била и след седмица нещата отново ще потекат в старото русло. Мислиш ли, че до седмица ще успеем да направим нещо, Том?

— Можеш да му кажеш...

— Не — поклати глава Райън. — Ще се раздрънка. Познаваш ли политик, който няма да го направи? Те имат човек при нас, Том. Искаш още хора. Кажи ми откъде можем да вземем такива, които заслужават доверие?

— Знам, Ем. — Дъглас се замисли. — Но продължаваме да тъпчем на едно място.

— Може би от „Наркотици“ ще изскочи нещо.

— Как ли пък не — изсумтя Дъглас.

— Кели може ли да ни помогне?

— Не. Глупакът просто гледал в другата посока.

— Тогава проведи обичайната процедура просто за пред хората и ще забравим за случая. Експертизите все още не са готови. Може пък оттам да стане нещо.

— Да, сър — отвърна Дъглас.

И както често става в полицейската работа, те щяха да продължат да изчакват грешките на другата страна. Противниците им не грешаха често, но рано или късно и това щеше да се случи. Работата бе там, че нямаше да е „рано“.

Лейтенант Райън отново погледна снимките.

— Доста са се позабавлявали с нея. Също както и с предната.

— Радвам се да видя, че се храниш.

Кели вдигна поглед от почти празната чиния.

— Ченгето имаше право, Сам. Всичко свърши. Сега трябва да се излекувам и да се концентрирам върху нещо друго, нали?

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам. По дяволите, винаги мога да се върна обратно във флота, нали?

— Трябва да се пребориш с мъката си, Джон — каза Сам и седна на леглото до него.

— Знам как да го направя. Не ми е за пръв път, нали помниш? — Той го погледна. — О, какво каза на полицаите за мен?

— Как сме се срещнали и така нататък. Защо питаш?

— За онова, което съм правил там. То е тайна, Сам. — Кели се опита да си придаде загрижено изражение. — Частта, към която принадлежах, официално не съществува. Нещата, които сме правили, никога не са се случвали. Разбираш ли ме?

— Не са ме питали за това. Пък и ти всъщност нищо не си ми казвал — забеляза хирургът. Облекчението по лицето на пациента му го изненада.

— Един приятел във флота ме препоръча и те ме наеха да обучавам водолазите им. Казвал съм им само онова, което ми е разрешено. Не е цялата истина, но звучи добре.

— Няма проблеми.

— Не съм ти благодарил за грижите, които полагаш за мен.

Роузън се изправи и тръгна към вратата, но на половината път спря и се обърна.

— Мислиш си, че ще ме баламосаш ли?

— Не, Сам — отвърна предпазливо Кели.

— Джон, прекарал съм целия си живот, за да оправям хората с тези две ръце. Когато оперираш, трябва да не чувстваш нищо. Трябва да витаеш някъде из въздуха, иначе можеш да се разконцентрираш. През живота си не съм наранявал никого. Разбираш ли ме?

— Да, сър, разбирам.

— Какво си намислил?

— Не ти трябва да знаеш, Сам.

— Искам да помогна. Наистина искам — каза Роузън, искрено удивен от думите си. — Аз също я харесвах, Джон.

— Знам.

— И така, какво мога да направя? — попита хирургът.

Страхуваше се, че Кели може да го помоли за нещо, за което не бе подготвен. Още повече го плашеше мисълта, че можеше да се съгласи.

— Излекувай ме.

9. УСИЛИЕ

„Цяло мъчение е да го гледаш“ — помисли си Санди. И най-странно бе, че Кели се държеше като добър пациент. Не мрънкаше, не ругаеше и изпълняваше всички указания. У всички физиотерапевти спи по един садист. Но в крайна сметка така и трябваше да бъде, тъй като те караха хората да правят повече от онова, което им се иска. Приличаха на треньори, който постоянно изискват по-високи постижения от спортистите си, но го вършеха за тяхно добро. Добрият терапевт трябваше да окуражи слабите, да посплаши силните, да ласкае и да доминира, въобще да направи всичко, за да подтикне пациентите си по-бързо да оздравеят. За това се изискваше безразличие и дори известна доза удоволствие от болката на другите — нещо, което О’Тул не можеше да изпита. Но Кели явно не се впечатляваше от методите на физиотерапевтите. Той съвестно изпълняваше всичките им указания и когато го караха да се напруга още, Кели безропотно го правеше. Процедурата продължаваше, докато лекарската гордост отстъпи пред загрижеността за пациента.

— Можете да си починете — каза терапевтът.

— Защо? — попита Кели, останал без дъх.

— Пулсът ви е сто деветдесет и пет. — И това бе продължило пет минути.

— Какъв е рекордът?

— Нула — отвърна сериозно терапевтът и заслужи усмивката на Джон.

Кели намали ритъма, с който въртеше педалите на тренажора, и бавно и неохотно спря.

— Дойдох да го взема — обади се О’Тул.

— Чудесно. Отведете го, преди да е счупил нещо.

Кели избърса потта от лицето си с кърпата. Явно бе доволен, че сестрата не е донесла със себе си инвалидна количка или нещо друго, не по-малко обидно.

— На какво дължа честта, госпожо?

— Работата ми е да се грижа за вас — отвърна Санди. — Да не би да се опитвате да ми покажете колко сте силен?

Веселостта от гласа на Кели изчезна.

— Госпожо О’Тул, за да оздравея по-бързо, не трябва да мисля за проблемите си, нали? Упражненията ми помагат. С превързана ръка не мога нито да бягам, нито да вдигам тежести, затова карам тренажора.

— Добре, съгласих се. — Тя посочи към вратата. Когато излязоха в забързаната анонимност на коридора, сестрата каза: — Ужасно съжалявам за приятелката ви.

— Благодаря, госпожо. — Кели извърна настрани леко замаяната си от натоварването глава. — В армията има церемония. Тръбата, знамето, почетните салюти, които в общи линии помагат. Човек почти вярва, че жертвата не е била напразно. Болката е все още в гърдите ти, но поне си вземаш сбогом. Учили са ни да се справяме с тези ситуации. Но това, което се е случило с вас, е различно. Моят случай също. Какво направихте тогава? Затрупахте се с работа ли?

— Завърших курсовете за медицински сестри. Започнах да работя в болницата. Сега преподавам и се грижа за пациентите си. — С което засега животът ѝ се изчерпваше.

— Излишно е да се тревожите за мен. Знам на какво съм способен.

— И докъде се простират тези способности?

— Доста далеч — каза Кели с лека усмивка, която обаче бързо напусна лицето му. — Как се справям?

— Много добре.

И двамата знаеха, че не всичко бе протекло толкова гладко. Доналд Маден бе оставил жена си у дома, за да дойде сам до Балтимор и да прибере тялото на дъщеря си от лабораторията по съдебна медицина. Не бе пожелал да се срещне с никого въпреки настойчивите молби на Сара Роузън. По телефона ѝ бе казал, че не иска да разговаря с блудници. Санди знаеше за разговора, но нито тя, нито пък Сара казаха нещо на Кели. Доктор Роузън бе разказала на Санди историята на момичето и реакцията на бащата дойде като тъжен епилог на един кратък и мъчителен живот. Пациентът им не трябваше да го научава. Кели бе попитал за погребението, но и двете жени го увериха, че няма

да е в състояние да напусне болницата. За изненада на сестрата Джон бе приел новината с мълчание.

Лявото му рамо все още бе обездвижено и Санди знаеше, че го боли. Както тя, така и другите виждаха бързо пробягващите по лицето му гримаси при превръзките, но Кели не беше от хората, които се оплакват. Дори и сега, все още неуспокоен след убийствения половин час на тренажора, той вървеше толкова бързо, колкото му позволяваха силите, и същевременно разпускаше като добре трениран спортист.

— И защо правиш цялата тази демонстрация? — попита тя.

— Не знам. Нима за всичко трябва да има причина. Просто съм си такъв, Санди.

— Тогава трябва да знаеш, че краката ти са по-дълги от моите. Да вървим по-бавно.

— Става. — Кели забави крачка и скоро стигнаха до асансьора. — Колко такива момичета има тук? Искам да кажа като Пам.

— Доста.

Санди не знаеше точния им брой. Във всеки случай бяха достатъчно, за да ги водят като отделна група пациенти. Достатъчно, за да знаят сестрите за съществуването им.

— Кой им помага?

Санди натисна копчето и извика асансьора.

— Никой. Започват да изпробват някаква програма за рехабилитация на наркомани. Истинският проблем обаче е тежкото им минало, което ги е подтикнало към наркотиците. Дори измислиха нов термин за него: „поведенческа неадекватност“. Има специални програми за приобщаване на крадците обратно към обществото. Има програми дори за педофили, но тези момичета сякаш са забравени от Бога. Никой не го е грижа за тях. Помагат им единствено църквите. Ако на някого хрумне, че състоянието им е болестно, може би хората ще се постреснат.

— А наистина ли е болестно?

— Джон, аз съм медицинска сестра, а не лекар и не съм достатъчно компетентна. Работата ми е да се грижа за по-бързото възстановяване на пациентите след операция. В свободното си време обаче често говорим за това и мога да ти кажа нещо. Най-странното е, че в техните среди има голяма смъртност. Обикновено умират от свръхдоза, но никой не знае дали ги вземат случайно или нарочно. Не

попадат на когото трябва или пък сводникът им е с тежка ръка и така идват при нас. В повечето случаи има големи усложнения и някои просто не успяват да прескочат трапа. Комбинацията от хепатит или пневмония и физически травми обикновено е смъртоносна. Крайно време е да се направи нещо, нали? — Асансьорът пристигна. — Младите хора не бива да умират по такъв начин.

— Да — отвърна Кели и я покани да влезе първа в асансьора.

— Но пациентът си ти — възрази сестрата.

— Ти пък си дама — настоя той. — Съжалявам, но така са ме учили.

„Кой е този човек?“ — запита се Санди. Тя се грижеше за доста хора, но професорът бе наредил да отделя специално внимание на Кели. Е, думите му не прозвучаха като заповед, но „предложенията“ на доктор Роузън бяха такива, тъй като тя го уважаваше като приятел и като специалист. В началото Санди бе заподозряла, че отново се опитват да я сватосват, но пациентът все още не бе преодолял болката от загубата. Сестра О’Тул също страдаше, макар и да не показваше мъката си. Какъв странен човек! В някои отношения бе точно копие на Тим, но много по-предпазлив и затворен от него. Този мъж бе странна смесица от нежност и строгост. Санди добре помнеше видяното преди седмица, но оттогава не бе забелязала и намек на нещо подобно. Отнасяше се към нея с уважение и добронамереност. Не си бе позволил и една забележка към тялото ѝ, както правеха останалите пациенти. Беше толкова нещастен и същевременно така устремен към целта си. Полагаше огромни усилия да оздравее час по-скоро. Не си позволяваше никакво отпускане. И как се връзваха с всичко това добрите обноски?

— Кога ще ме изпишат? — попита Кели с привидно безгрижен глас.

— След още седмица — отвърна О’Тул и излезе от асансьора. — Утре ще свалим превръзката на ръката.

— Наистина ли? Сам не ми е казвал. Значи пак ще мога да си служа с нея?

— В началото ще боли — предупреди го сестрата.

— По дяволите, Санди, та тя и сега ме боли — засмя се Кели. — В крайна сметка май ще изкарам някаква полза от тази болка.

— Лягай — нареди сестрата.

Преди да успее да възрази, Кели бе с термометър в ръката, а Санди мереше пулса му. После измери и кръвното налягане. Цифрите, които записа в картоната, бяха: 36,7; 64 и 105/60. „Последните две са доста странни“ — помисли си тя. Каквото и да мислеше за пациента си, едно бе сигурно — той бързо възвръщаше формата си. Тя се зачуди какъде ли се е разбързал.

„Още една седмица — помисли си Кели, след като сестрата излезе. — Трябва да накарам проклетата ръка отново да се размърда.“

— Е, какво, имате ли нещо за нас? — попита Максвел.

— Добри и лоши новини — отвърна Гриър. — Хубавото е, че противникът не разполага с голям брой редовни сухопътни войски в близост до целта. Открихме три батальона. Двата се подготвят за прехвърляне на юг. Третият току-що се е върнал от фронта. Доста е разнебитен и е в процес на реорганизация. Няма да разполага с тежко оръжие. Всичките им моторизирани части са далеч от това място.

— А лошата новина? — попита адмирал Подулски.

— Не се ли сещаш? По крайбрежието имат достатъчно далекобойни батареи, за да накарат небесата да почернеят. Разполагат с ракетни установки SA-2 тук, тук и може би тук. Опасно е за изстребители, Каз. Що се отнася до хеликоптерите... Един-два спасителни сигурно ще минат, но изпращането на нещо по-голямо крие рискове. Вече сме обсъждали въпроса по време на ЖАЛОН, не помниш ли?

— Но мястото е само на петдесетина километра от брега.

— Пътят ще им отнеме петнадесет-двадесет минути, ако летят по права линия. А те няма да успеят да го направят, Каз. Разгледах картите лично. Най-добрият маршрут, който открих — това е по твоята част, Каз, но и аз разбирам нещо — ще им отнеме двадесет и пет минути. Аз обаче не бих го преминал през деня.

— Можем да разчистим коридор с B-52 — предложи Подулски. Той не се отличаваше с голяма проникателност.

— Останах с впечатление, че не искате да се вдига много шум — забеляза Гриър. — Вижте, най-лошото от всичко е, че никой не гори от нетърпение да види плана ни в действие. ЖАЛОН се провали...

— Не беше по наша вина! — възрази Подулски.

— Знам, Каз — отвърна меко Гриър. Подулски се палеше лесно.

— Трябваше да стане — изръмжа Каз.

Тримата мъже се наведоха над снимките. Бяха общо седем — две от спътник, две от SR-71 „Блакбърд“ и три, направени съвсем наскоро от „Бъфало Хънтър“. Лагерът представляваше квадрат с площ от двеста квадратни метра. Сякаш бе прекопиран от някой източноевропейски справочник за строеж на секретни съоръжения. На четирите ъгъла имаше разположени десетметрови вишки. Всяка от тях бе с ламаринен покрив, който да предпазва северновиетнамските леки картечници от дъжда. В заграденото пространство се виждаха три големи и две малки постройки. Някоя от големите по всяка вероятност приютяваше двадесет американски офицери с чин, не по-малък от подполковник. Това беше специален лагер.

Снимките от „Бъфало Хънтър“ първи привлякоха вниманието на Гриър. Едната бе достатъчно ясна, за да се различи лицето на човека от нея — полковник Робин Захариас от американските ВВС. Самолетът му F-105G бе свален преди осем месеца, а той и бордовият механик — обявени за мъртви. Вестниците дори бяха публикували снимки на трупа му. Лагерът с кодовото название ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе известен само на около петдесет човека. Той явно нямаше връзка с официалния лагер за американски военнопленници — „Ханой Хилтън“. Последният дори бе посещаван от американски граждани, тъй като след фиаското на мащабната операция ЖАЛОН почти всички американски военнопленници бяха прехвърлени там. От своя страна ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе разположен на доста необичайно място, скрит от всички погледи, и на практика не съществуваше. Това само по себе си звучеше доста заплашително. Както и да се развиеше войната обаче, Америка искаше да прибере пилотите си обратно в родината. Едно статистическо изследване за жертвите от войната бе разкрило огромно несъответствие: висшите офицери от военновъздушните сили срещаха смъртта много по-често от колегите си с по-малки чинове. Фактът, че противникът разполага с добро разузнаване, не бе тайна за никого. Те имаха много свои хора в американското „пацифистко“ движение и притежаваха досиета на доста висши офицери. Знаеха кои са, с каква информация разполагат, какви длъжности заемат. Така че вероятността да ги държат в специален лагер, за да използват знанията им като разменна монета в отношенията си с руските спонсори, бе голяма.

Сигурно със знанията на американците в стратегически области се заплащаше помощта на една нация с все по-отслабващ интерес към проточилата се война в условията на международно затопляне на отношенията. В тези години всеки играеше някаква своя игра.

— Смелчага — прошепна Максвел.

И на трите снимки мъжът гледаше право в обектива. Последната бе запечатала как един от пазачите го удря с приклада на автомата си в гърба. Не можеше да има съмнение. Това бе Захариас.

— Онзи там е руснак — обади се Казимир Подулски и посочи една от снимките на „Бъфало Хънтър“. Униформата със сигурност бе руска.

Знаеха какво си мисли Каз. Той произхождаше от графска фамилия, сражавала се на страната на крал Ян Собиески^[1], и бе син на бивш полски посланик във Вашингтон. Изтикано от нацистите зад демаркационната линия заедно с останалата част от полската аристокрация, семейството му бе попаднало в ръцете на руснаците. След кратка и предварително обречена на неуспех война на два фронта Каз бе изгубил двама от братята си в Катинската гора^[2]. През 1941 година, на следващия ден след дипломирането си в Принстънския университет, Подулски бе постъпил като летец в американския флот, за да изпълни гордо и умело дълга към новата си родина. Не му бе липсвало и ожесточение. Сега то отново се пробуждаше, защото Каз скоро щеше да се пенсионира. Гриър виждаше причината за това. Необикновено деликатните ръце на Подулски бяха почти сковани от артрит. Въпреки усилията му да прикрие болестта още следващата медицинска комисия щеше да го обяви за негоден и да го прати в запаса заедно със спомените за загиналия син и с жена му, която живееше благодарение на успокоителни. По всичко личеше, че кариерата му щеше да си остане един голям провал въпреки медалите и адмиралския чин.

— Трябва да намерим начин — каза Подулски. — Ако ли не — никога повече няма да видим тези хора. Нали знаеш кои може да са там, Дъч? Пийт Франсис и Хенк Озбърн.

— Пийт служеше при мен на „Ентърпрайз“ — отвърна Максвел.
Двамата погледнаха Гриър.

— Съгласен съм за предназначението на лагера, макар наистина да се съмнявах. Захариас, Франсис и Озбърн са все имена, които могат

да ги заинтересуват.

Летецът бе участвал в огледа на комисията, избирала центровете за дислокация на стратегическо оръжие в Омаха. Познанията му в областта на свръхсекретните американски планове бяха енциклопедични. Двата морски офицери имаха достъп до идентична по важност информация. Макар и всеки от тримата да бе доказал храбростта, непоколебимостта и решимостта си да увърта, отрича и прикрива, човешкият организъм си имаше граници. Врагът пък разполагаше с достатъчно време.

— Вижте, мога да се опитам да прокарам идеята пред някои хора, но не искам да давам напразни надежди.

— Ако не го сторим, убиваме вярата у хората си! — стовари юмрук на бюрото Подулски.

Но Каз също трябваше да се подчинява на определени правила. Откриването на този лагер и спасяването на пленниците в него щеше ясно да покаже, че северновиетнамците лъжат. Това по всяка вероятност щеше да провали мирните преговори и да принуди Никсън да приеме разработения от голяма група военни в Пентагона план за нападение на север. Той щеше да бъде най-американската бойна операция. Тотална атака без аналог в дързостта, обхвата и евентуалните последици. Въздушен десант над Ханой, дебаркиране на морската пехота от двете страни на Хайфон и парашутисти в средата. Всичко това подплатено с най-големия потенциал на Америка и концентрирано в един огромен всепомитащ опит да се пречупи Северът чрез обезглавяване на политическото му ръководство. Планът ежесечно променяше названието си. Сега то бе ИСТИНСКИ ОФИЦЕР. Той олицетворяваше Свещения Граал на отмъщението за всички професионалисти, които в продължение на шест години бяха гледали нерешителното лутане на страната си и безсмисленото прахосничество на млади животи.

— На кого го казваш? Озбърн е работил и за мен в Сюитланд. Аз придружавах свещеника, когато занесохме скапаната телеграма. Аз съм на твоя страна, забрави ли?

Противно на Каз и Дъч, Гриър знаеше, че ИСТИНСКИ ОФИЦЕР никога нямаше да излезе от кабинетите на Пентагона. Той просто не можеше да се осъществи без съгласието на Конгреса, а конгресмените обичаха да приказват. Операцията бе възможна през 1966 или 1967.

Може би дори и през 1968, но не и сега. Въпреки това ЗЕЛЕНЧИМШИР бе все още реална и справедлива перспектива.

— Успокой се, Каз — предложи Максвел.

— Да, сър.

Гриър сведе глава над релефната карта.

— Знаете ли, че вие, летците, не сте склонни да изоставите определен начин на мислене?

— Какво искаш да кажеш? — попита Максвел.

Гриър посочи една червена линия, простираща се от крайбрежен град почти до вратите на лагера. Въздушните снимки показваха, че по нея минава хубав път.

— Частите им за бързо реагиране са тук, тук и тук. Пътят през по-голямата си част следва коритото на реката. Навсякъде са разпръснати артилерийски батареи, но все пак те не са чак толкова опасни за определен тип хора.

— Това е агресия — забеляза Подулски.

— А изпращането на два взвода парашутисти не е, така ли?

— Неведнъж съм казвал, че си умен, Джеймс — обади се Максвел. — Знаеш ли, че точно на това място свалиха сина ми? Онзи „тюлен“ отиде и го измъкна някъде оттук — посочи с пръст адмиралът.

— Значи познава района от личен опит — каза Гриър. — Чудесно. Къде можем да го намерим?

— Здравсти, Сара.

Кели ѝ махна красноречиво към един стол и си помисли, че сега госпожа Роузън изглежда по-стара.

— Идвам за трети път, Джон. Предните два спеше.

— Напоследък го правя доста често. Няма защо да се притесняваш — увери я той. — Сам идва поне два пъти дневно.

Кели вече се чувстваше неловко. „Най-трудно е да се срещаш с приятели“ — помисли си той.

— В лабораторията не можем да се разминем от работа — заговори бързо Сара. — Джон, трябва да ти кажа, че ужасно съжалявам, задето ви накарах да дойдете в града. Можех да ви пратя другаде. Не беше задължително да се среща с Мадж. В Анаполис имам един доста добър познат...

Гласът ѝ секна.

„Толкова много вина“ — помисли си Кели.

— Не си виновна за нищо, Сара — каза той, когато тя спря да говори. — Ти беше добра приятелка за Пам. Ако майка ѝ е приличала на теб, може би...

Сара сякаш не го бе чула.

— Трябваше да я извикам по-късно. Ако не бяхте дошли така скоро...

„Тук има право“ — помисли си Кели. Вероятностите. Ами ако? Ами ако той бе паркирал на друга пресечка? Ами ако Били не ги бе забелязал? „Ами ако въобще не бях местил колата и копелето бе продължило по пътя си?“ Друг ден, друга седмица... Ами ако? Толкова много „ами ако“. Миналото се превръща във факт поради стотиците детайли, подредили се в точно определен ред и в точно определена форма. Но докато човек лесно приема успехите, то поражението не престава да го вбесява. Ами ако на връщане за яхтата бе избрал друг път? Ами ако не беше забелязал стоящата до пътя Пам и не я бе взел в колата си? Ами ако не се беше влюбил или пък я беше изоставил заради наркотиците? Щеше ли сега да бъде жива? Ако баща ѝ бе проявил повече разум и тя не бе избягала от къщи, Джон никога нямаше да я срещне. Хубаво ли бе това, или пък лошо?

И ако всичко бе истина, какво значение имаше? Дали всичко не бе просто една голяма случайност? Бедата бе, че Джон не знаеше отговора на въпроса си. Може би, ако беше Господ, насочил поглед към земните дела, щеше да намери обяснението. „Но оттук всичко си остава невъзвратно минало — помисли си Кели — и човек трябва да се учи от грешките си, за да е подготвен за следващата случайност.“ Но нима имаше смисъл? По дяволите, имаше ли въобще нещо смислено на този свят? Последният въпрос бе твърде сложен за един бивш флотски старшина, лежащ в болничното си легло.

— Сара, ти нямаш абсолютно никаква вина. Помогна ѝ с всичко, на което беше способна. Нима можеше да промениш нещо?

— Да го вземат мътните, Кели, ние я бяхме спасили!

— Знам. Тук обаче я доведох аз и не друг, а аз се заблех, Сара. Всички ме убеждават, че не съм виновен за нищо. Един прекрасен ден ти се появяваш и ми съобщаваш, че вината е твоя. — В един миг

гримасата му наподобява усмивка. — Това дяволски може да ме обърка, ако не знаех нещо.

— Не беше нещастен случай, нали? — попита Сара.

— Не, не беше.

— Ето го — каза тихо Ореза, без да сваля бинокъла от точката на хоризонта. — Точно както предвидихте.

— Ела при татко, миличко — прошепна в тъмнината полицаят.

„Щастлива случайност“ — каза си офицерът. Въпросните хора имаха ферма в Дорчестър Каунти. Между редовете с царевица обаче сядяха марихуана. Както казваха хората: „Просто, но ефикасно.“ Плевните и другите постройки във фермата осигуряваха нужната дискретност. Като разумни хора те не искаха да поемат рискове с транспортиране на стоката по магистралата, където можеше да ги спре всяко ченге. Освен това миналия месец един наблюдателен контролор бе помогнал на щатската полиция да направи успешен удар. Те бяха достатъчно хитри, за да се превърнат в конкуренция на приятеля му. Това трябваше да се спре.

Значи използваша лодка. Бреговата охрана се радваше на Божието провидение, позволило им да участват в залавянето на наркотрафиканти и да вдигнат реномето си. „Е, заслужават някаква награда, задето помогнаха за убийството на Анджели Ворано“ — усмихна се лейтенант Шарън в рулевата рубка.

— Да започваме ли? — попита Ореза.

— Да. Клиентите им вече са на сигурно място. Но не казвай на никого — добави полицаят. — Не искаме да ги компрометираме.

— Дадено.

Рулевиът увеличи скоростта и обърна надясно.

— Да се хващаме на работа, момчета — обърна се към екипажа си Ореза.

Катерът послушно се подчини на руля и увеличи скоростта. Тътенът на дизеловите двигатели звучеше като музика в ушите на Ореза. Стоманеният корпус вибрираше под краката му. Най-хубавото бе, че всичко щеше да им дойде като гръм от ясно небе. Въпреки че бреговата охрана олицетворяваше закона в морето, работата ѝ бе предимно да издирва и спасява аварирани съдове. Слуховете за новата

й мисия все още не бяха видели бял свят. „Което е дяволски зле“ — помисли си Ореза. През изминалите години той на няколко пъти бе хващал членове от екипажа си да пушат марихуана и свидетелите на яростта му все още пазеха ярки спомени от нея.

Целта вече бе лесно забележима. Десетметрова лодка, строена по брега на залива, от онези, които изпъстриха водите на Чесапийк. Двигателят ѝ вероятно бе от старите модели шевролет, което означаваше, че не може да се изплъзне на катера. „Лодката със сигурност е чудесна маскировка — помисли си Ореза, — но не чак толкова изобретателна, за да заложиш живота и свободата си на една-единствена карта, пък била тя и силна.“

— Искам всичко да изглежда нормално — каза тихо полицаят.

— Огледайте се, сър — каза тихо Ореза.

Макар и нащрек, екипажът на катера изглеждаше спокоен. Оръжието на всички бе в кобурите. Курсът водеше право към базата на бреговата охрана в Томас пойнт. Дори и от лодката да ги забележеха — засега никой не гледаше назад, — те сигурно щяха да предположат, че катерът просто се прибира у дома. Още петстотин метра. Ореза изключи дизелите, за да отнеме излишните един-два възела скорост.

— Ето го и господин Инглиш — обади се някой от екипажа.

Другият катер на бреговата охрана идваше от Томас пойнт и поддържаше твърд курс към кулата на фара. Той също бе тяхна грижа.

— Май не са от най-умните — обади се Ореза.

— Ако бяха умни, нямаше да вършат престъпления.

— Тъй вярно, сър.

Разстоянието между двата съда вече бе триста метра. Една глава от лодката се обърна назад по посока на блестящия корпус на катера. Тримата на борда се наведоха един към друг. В гледката имаше нещо комично. Ореза можеше да отгатне думите им. „Катерът на бреговата охрана. Спокойно, сигурно просто сменят дежурството. Ето го и другия... Охо, това не ми харесва... Само спокойно, по дяволите! Скапана работа. Я се стегнете! Не са включили светлините си, пък и базата им е ей там.“

„Май вече е време — помисли си Ореза. — Да, време е за... мамка му!“

Той прие случилото се с усмивка. Рулевиият на лодката се обърна, устата му се отвори и затвори, очевидно повтаряйки на глас мисленото

възклицание на Ореза. Един от младите моряци явно бе прочел думите по устните му, защото се разсмя.

— Май разбраха какво им готвим, капитане.

— Включете светлините! — заповяда Ореза и полицейските буркани върху рулевата рубка запремигнаха. Не можеше да се каже, че това му харесваше.

— Тъй вярно!

Лодката бързо смени курса си с южен, но другият катер парира маневрата. Хората на борда на малкия съд разбраха, че не могат да избягат от бреговата охрана.

— На ваше място щях да си взема нещо по-спортно, момчета — продума на себе си Ореза.

Той знаеше, че престъпниците също се учат от грешките си и че покупката на по-бърза лодка е напълно във възможностите им. Този път обаче всичко стана лесно. Преследването на малка платноходка по принцип бе детска игра, ако онова тъпо ченге не си бе вряло носа в работата им. Детските играчки обаче нямаше да продължават вечно.

Приклещена между двата катера, лодката намали ход. Капитан Инглиш остана на неколкостотин метра от мястото, а Ореза се приближи.

— Привет — каза той през мегафона си. — Говори бреговата охрана на Съединените щати. Упражняваме правото си да ви спрем и да извършим рутинна проверка. Моля, останете по местата си, така че да ви виждаме.

Хората в лодката невероятно приличаха на току-що загубили мач футболисти. Знаеха, че всичките им усилия да променят нещо ще останат безполезни. Разбираха безсмислието на съпротивата и унило посрещаха участта си. Ореза се зачуди докога ли ще продължи апатията им. Кога ли някой щеше да има глупостта да се съпротивлява.

Две момчета от екипажа му се прехвърлиха на лодката, прикривани от други двама на борда на катера. Капитан Инглиш приближи своя съд. Ореза забеляза, че шефът му е добър навигатор, както подобава на офицер. Той се приближаваше, готов да помогне, ако на някое от лошите момчета му хрумне луда идея. Докато тримата стояха чинно с впит в дъното на лодката поглед и се надяваха всичко да се окаже рутинна проверка, хората на Ореза влязоха в малката кабинка на носа. Показаха се след минута. Единият докосна шапката

си в знак, че няма нищо опасно, а после потупа корема си. Да, на борда имаше наркотици. Пет потупвания — много наркотик.

— Ще си имаме арестувани, сър — обяви спокойно Ореза.

Лейтенант Марк Шарън от отдел „Наркотици“ на балтиморската полиция се облегна в рамката на вратата — или на люка, както му казваха моряците — и се усмихна. Бе облечен цивилно и лесно можеше да бъде сбъркан с член на екипажа, защото носеше задължителната оранжева спасителна жилетка.

— Арестувайте ги тогава. Как ще го заведете в нарядната книга?

— При извършване на рутинна проверка на борда неочаквано бяха открити наркотици — отвърна иронично Ореза.

— Абсолютно вярно, господин Ореза.

— Благодаря ви, сър.

— Удоволствието е мое, капитане.

Той вече бе обяснил процедурата на Ореза и Инглиш. За да предпази информатора си, полицаят щеше да предостави лаврите от ареста на бреговата охрана. Идеята определено допадна както на старшината, така и на офицера. Ореза щеше да нарисува победен знак върху мачтата или както там наричаха поставката на радара. Щеше да изобразява петлистна марихуана и моряците нямаше да пропускат да се хвалят с него. Възможно бе дори някои от тях да свидетелстват пред федерален съд. По всяка вероятност обаче току-що заловените дребни риби щяха да се изплъзнат с възможно най-лекото обвинение, което адвокатът им успее да изкопчи. Щяха да пуснат слуха, че клиентите им са ги изпели на ченгетата. От своя страна с малко повече късмет клиентите щяха да изчезнат, което улесняваше задачата на Шарън. В наркотичната екосистема — една от новонаучените от полицаия засукани думи — щеше да се отвори пролука. Най-малко един от потенциалните конкуренти в тази екосистема завинаги излизаше от играта. Лейтенант Шарън щеше да бъде одобрително потупан по рамото от капитана и да получи напарфюмирано благодарствено писмо от бреговата охрана и прокуратурата. В сметката влизаха и поздравленията за безшумната и ефективна операция, която не компрометираще информаторите му. „Един от най-добрите ми хора — щеше да потвърди за пореден път капитанът. — Откъде успяваш да ги изкопаеш тези информатори?“ „Съжалявам, капитане, но трябва да пазя самоличността им в тайна.“ „Разбира се, Марк. Карай все така.“

„Ще се старая, сър“ — помисли си Шарън с вперен в залязващото слънце поглед. Той дори не обърна внимание на момчетата от бреговата охрана, които слагаха белезници на заподозрените и четяха конституционните им права от обвити в найлон листи. Новото преживяване очевидно им харесваше. Шарън също се забавляваше.

„Къде са проклетите хеликоптери?“ — запита се Кели.

Всичко, свързано с тази скапана мисия, миришеше на гнило от самото начало. Обичайният му партньор Пикет бе повален от остър пристъп на дизентерия и не можеше да се вдигне от леглото. Наложиха се Кели да тръгне сам. Подобно развитие на нещата въобще не му харесваше, но мисията бе много важна. Трябваше да обходят всички забутани селца и дори колибите. И така той тръгна сам. Придвижваше се извънредно внимателно по протежението на вонящата бара, която според картата трябваше да е река. Кели обаче имаше друга представа за реките и не можеше да възвеличае така помийния канал, покрай който се движеше.

И скапаняците бяха дошли именно в тези колиби.

„ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ — помисли си Кели, целият слух и зрение. — Кой ли тъпак е измислил това име?“

ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ бе кодовото название на северновиетнамския боен политотряд или както там се наричаше. Момчетата от неговата част им викаха по няколко други не особено ласкателни начина. Те със сигурност не приличаха на квесторите, които се появяваха по изборите в Индианаполис. Не, тези хора бяха обучавани в Ханой как да печелят сърца и умове.

Старейшината, вождът, кметът, въобще предводителят на хората от колибите бе твърде смел, за да заслужи прозвище, различно от „глупак“. В момента той плащаше за глупостта си пред скрития на безопасно разстояние боцман Дж. Т. Кели. Отрядът бе пристигнал в 01:30, за да изкара много бързо и почти културно хората от схлупените им къщурки. Селяните се събраха на малкия площад, където вече ги чакаха набеденият герой заедно с жена си и трите си дъщери. И петимата седяха в праха с болезнено извити и вързани зад гърба ръце. Майорът от северновиетнамската армия, който предвождаше

ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ, покани всички да седнат. Силният му глас достигна до укритието на Кели на около двеста метра от мястото. Селцето имало нужда от урок, показващ глупостта от противопоставянето на народното освободително движение. Те не били лоши хора, а просто заблудени и той се надявал, че този ясен урок ще им покаже грешките и ще ги вкара в правия път.

Започнаха със съпругата. Тя им отне десет минути.

„Трябва да направя нещо!“ — каза си Кели.

„Те са единадесет, идиот такъв.“ И макар че майорът бе садистично копеле, останалите десет войници надали проявяваха желязна партийна дисциплина. По-скоро ги бяха подбрали заради опита, доказаните качества и боеспособността им. Все пак те бяха предани на делото си до такава степен, че Кели не вярваше на очите си. На всяка цена обаче трябваше да се съобразява с този факт.

Къде се мотаеше скапаното подкрепление? Беше се обадил още преди четиридесет минути, а базата бе само на двадесет минути с хеликоптер. Нали искаха да хванат майора. Войниците също можеха да се окажат полезни, но майорът им трябваше жив. Той знаеше местонахождението на местните политически лидери. По-точно на спасилите се от вихрения набег на морските пехотинци преди шест седмици. Операцията на северновиетнамците може би бе именно в отговор на нападението. Приближаването им в такава близост до американската база сигурно значеше: „Все още не сте ни ликвидирали и никога няма да успеете да го сторите.“

„И може би имат право“ — помисли си Кели. Тези разсъждения обаче нямаха нищо общо с тазвечерната му задача.

Най-голямата дъщеря бе на около петнадесет години. Установяването на възрастта на дребничките, измамно крехки виетнамки бе трудна работа. Занимаваха се с нея вече двадесет и пет минути, а тя все още бе жива. Писъците ѝ се разнасяха надалеч и ръцете на Кели толкова силно стискаха неговия CAR-15, че ако се бе замислил, сигурно щеше да се разтревожи, че ще счупи нещо.

Десетте войници с майора съвестно изпълняваха задълженията си. Двама стояха неотлъчно до шефа си, но се сменяха, така че всички да успеят да участват във вечерното забавление. Най-сетне един от войниците довърши момичето с ножа си. Следващата дъщеря бе около дванадесетгодишна.

Кели напрегнато се заслушваше и се молеше да чуе отчетливия шум от перките на хеликоптера. Ушите му обаче долавяха други звуци. Тътена от 155-милиметровите оръдия от военноморската база на изток и шума от самолетите някъде високо в небето. Пронизителните писъци на детето се чуваха все така ясно. Въпреки това противниците си оставаха единадесет. Дори Пикет да беше с него, шансовете им щяха да са нищожно малки. Кели разполагаше с автомата си CAR-15 и четири резервни пълнителя, с по тридесет патрона всеки, които чинно лежах на местата си. Имаше още четири гранати и две димки. Най-смъртоносното му оръжие бе радиото, но той вече го бе използвал два пъти. И в двата случая получи заповед да кротува и уверение, че подкреплението пристига.

На онези в базата им бе лесно да си кротуват, нали?

Не повече от дванадесет години. Твърде малка за подобно нещо. „За това няма възраст“ — каза си Кели. Сам обаче не можеше да промени нищо. Освен това нямаше смисъл просто да прибави смъртта си към тази на виетнамското семейство.

Как можеха да го правят? Нима не бяха мъже, воини, професионални войници като него? Нима задачата им бе толкова важна, че да забравят човешината си? Пред очите на Кели се разиграваше невъзможна сцена. Не, това не можеше да бъде. Но въпреки това се случваше. Тътенът на далечната артилерийска канонада, сипеща огън върху вероятен път за доставки, все тъй долиташе до него. Шумът от самолетите над главата му също не секваше. Те вероятно бомбардираха гори, в които нямаше нищо, защото повечето им операции се заключаваха именно в това. А врагът бе тук, необезпокояван от никого. Тези селяни бяха заложили живота си на губеща карта и може би сега майорът си мислеше, че проявява милост, като убива само едно семейство по доста показателен начин, вместо да изтреби цялото село. Но, от друга страна, мъртвите не говорят, а той сигурно искаше тази история да се разчуе. Хората му умееха да използват ужаса, и то доста добре.

Времето едновременно тътреше крака и галопираше. Дванадесетгодишната притихна и войниците я захвърлиха настрана. През бинокъла Кели видя, че третата — последна — дъщеря е осемгодишна. Арогантните изроди накладоха огън. Не можеха да си позволят някой да пропусне представлението, нали?

Осемгодишна. Дори гърлото ѝ не бе достатъчно голямо, за да вика силно. Кели изгледа смяната на часовите. Двата войници се приближиха до огъня. Сега щяха да получат полагаемата им се награда, защото те, за разлика от него, не можеха да прекарат отпуската си в Тайван. Най-близкият до Кели войник все още не бе имал възможност да опита силите си и вероятно щеше да остане на сухо. Старейшината нямаше достатъчно дъщери или пък клетникът се бе издънил пред майора. Но каквато и да бе причината, обстоятелството явно не му допадаше. Войникът не откъсваше поглед от сцената, в която участваха другарите му. Може би следващия път... сега поне щеше да гледа и... Войникът не откъсваше поглед от огъня, забравяйки задълженията си за пръв път тази вечер.

Преди да разбере какво прави, Кели вече бе на половината път. Той пълзеше възможно най-бързо, подпомаган от мократа земя. Пълзеше съвсем ниско. По-близо, по-близо. Стоновете, долитащи откъм огъня, привличаха цялото му същество като магнит.

„Трябваше да го направиш по-рано, синко.“

„Тогава нямаше как.“

„А сега има, така ли?“

И тогава се намеси провидението под формата на шум от хеликоптер — може би повече от един, — долитащ от югозапад. Кели го долови пръв и внимателно се изправи зад войника с изваден нож в ръка. Той го заби в основата на черепа, където свършваше гръбначният стълб. На някаква лекция го бяха учили, че мястото се казва „медула“. Все още никой не бе чул хеликоптерите. Кели завъртя ножа си като отвертка, а дланта му запуши устата на войника. Методът проработи. Тялото се отпусна безжизнено и Джон внимателно го постави на земята. Не че изпитваше добри чувства към него, а просто не искаше да вдига шум.

Но шумът не закъсна. Хеликоптерите вече бяха твърде близо. Усетил опасността, майорът вдигна поглед и обърна глава на югозапад. Той изкрещя някаква заповед на хората си, след което стреля в главата на детето веднага щом войникът му се махна от него.

На северновиетнамците им трябваша само няколко секунди, за да се съберат. Майорът бързо преброи хората си и установи, че един липсва. Той погледна в посоката на Кели, по заслепените му от дългото

взиране в огъня очи успяха да доловят само някакъв странен оттенък във въздуха.

— Едно, две, три — прошепна на себе си Кели, след като изтегли предпазителя на една от гранатите.

Войниците в неговата част сами правеха запалките си, защото въобще не бяха сигурни в уменията на фабричните работници. Техните изгаряха точно за пет секунди. На „три“ гранатата излетя от ръката на Кели. Огънят хвърли отблясъка си върху метала. Мятането бе перфектно и бомбата се приземи почти в центъра на кръга от войници. Кели вече се бе проснал по очи на земята. Той чу предупредителният вик точно секунда след като бе станало твърде късно за него.

Гранатата уби или рани седем от десетте войници. Кели се изправи и три изстрела на автомата му повалиха първия от оцелелите. Джон въобще не спря да погледне резултата от изстрелите, защото това бе професия, а не хоби. Майорът лежеше ранен и се опитваше да насочи пистолета си към него. Пет нови изстрела го отказаха. Смъртта му превърна нощта в успех за Кели. Сега трябваше само да оцелее. Беше извършил глупост и вече не можеше да разчита само на предпазливостта.

Без да смъква оръжието си, Кели побягна надясно. Някъде в тъмнината въоръжени, разгневени и достатъчно объркани, за да не избягат, се движеха поне двама северновиетнамци. Единият от американските хеликоптери имаше задачата само да осветява местността. Кели го наруга, защото в момента тъмнината бе най-добрият му съюзник. Джон забеляза единия от северновиетнамците и незабавно повали бягащата фигура. Продължи надясно и смени пълнителите си в движение. Очите му опипваха мрака с надеждата да открият и другия враг, но погледът му постоянно бягаше към центъра на селцето. Хората се щураха напред-назад. Вероятно гранатата му бе ранила някои от тях, но точно сега Кели нямаше време да се тревожи за тях. Погледът му замръзна върху жертвите. Нещо повече — той дълго не можа да отдели очи от огъня и когато отново ги обърна към тъмнината, пред тях затанцуваха призрачни оранжеви отблясъци. В мрака около него се луташе поне още един северновиетнамец и той със сигурност нямаше да се втурне към хеликоптера. Кели отново пое надясно, но този път по-бавно. До другата страна имаше около десет метра празно пространство, прилично на коридор, осветено от огъня.

Той надзърна зад ъгъла и се втурна да пробяга разстоянието, като за миг сведе глава. Периферното му зрение улови движещата се сянка, но когато се обърна да я види, тялото му се блъсна в нещо и той падна.

Около него се вдигна облак прах, но Кели не успя достатъчно бързо да установи откъде идва шумът. Джон се претърколи наляво, за да избегне куршумите, но излезе на светло. Той скочи на крака и полуизправен се отдръпна, докато гърбът му не се удари в стената. Очите му трескаво се озъртаха в търсене на отблясъци от изстрели. Ето ги! Кели вдигна CAR-15 и стреля точно в момента, в който два 7,62-милиметрови куршума се забиха в гърдите му. От удара тялото му се изви встрани, а два нови куршума улучиха автомата в ръцете му. Когато отново отвори очи, видя, че лежи по гръб. В селото бе тихо. Опитът да се помръдне му причини само болка. После някакво дуло се опря в гърдите му.

— Насам, лейтенант! — последвано от: — Лекар!

Светът около него се раздвижи и Кели бе пренесен до огъня. Главата му безпомощно увисна наляво и той загледа как войниците кръстосват селото и обезоръжават северновиетнамците.

— Този изрод е жив! — каза един от тях.

— Тъй ли?

Друг се приближи откъм трупа на осемгодишното момиче, опря автомата си в челото на северновиетнамеца и натисна спусъка.

— Мамка му, Хари!

— Стига тъпотии! — изкрещя лейтенантът.

— Вижте какво са направили, сър — отвърна Хари и се наведе да повърне.

— Какво има, старче — обърна се лекарят към Кели, който обаче не успя да отговори. — По дяволите! — възкликна той. — Хей, това трябва да е човекът, който ни извика!

Появи се ново лице — вероятно лейтенантът, командващ Синия отряд. Нашивката на рамото му показваше, че е от Първа кавалерийска дивизия.

— Изглежда чисто, лейтенант. Ще огледаме района още веднъж — обади се по-възрастен глас.

— Всички ли са мъртви?

— Тъй вярно, сър!

— Кой, по дяволите, си ти? — попита лейтенантът и отново насочи вниманието си към Джон. — Сигурно си от онези скапани морски пехотинци, дето не им увират главите.

— От флота! — изстена Кели и опръска с кръв лекаря до себе си...

— Какво? — попита сестра О'Тул.

Кели отвори широко очи. Дясната му ръка се стрелна към гърдите, а погледът му обгърна стаята. Санди О'Тул седеше в ъгъла и четеше книга на нощната лампа.

— Какво правиш тук?

— Слушам кошмара ти — отвърна тя. — За втори път. Знаеш ли, наистина трябва...

— Знам.

[1] Ян Собиески (1624–1696)-полски крал, разбил турците пред Виена. — Б.пр. ↑

[2] Катинската гора — местност до Смоленск, Белорусия, където през 1940 година КГБ разстрелва 4000 полски офицери. — Б.пр. ↑

10. ПАТОЛОГИЯ

— Пистолетът ти е на задната седалка — каза сержант Дъглас. — Празен. Добре е отсега нататък да го носиш така.

— Нещо за Пам? — попита Кели от инвалидната количка.

— Разполагаме с няколко следи — отвърна Дъглас, без да се опитва да прикрие лъжата си.

„Ясно“ — помисли си Кели. Някой бе изтропал на журналистите, че Пам има арести за проституция. Новината веднага превърна случая от спешен в рутинен.

Сам лично докара скаута пред изхода на Волф стрийт. Следите от кръв бяха заличени, а стъклото на шофьора — подменено. Кели стана от инвалидната количка и хвърли продължителен поглед към колата си. Страничната колонка и рамката на вратата бяха спасили живота му, спирайки значително количество сачми. Стрелецът също бе подходил небрежно след внимателното и успешно промъкване. За последното бе помогнал и Кели, увлечен в разговор с Пам. Мислите галопираха зад каменното изражение. Как бе успял да забрави, че трябва да поглежда в огледалото? — питаше се за хиляден път той. Толкова просто нещо. Джон винаги го бе втълпявал на новобранците, пристигащи в частта му: винаги поглеждай назад, защото зад гърба ти може да има преследвачи. Лесно за запомняне, нали?

Но това бе вече минало, а то не може да се промени.

— На острова ли се връщаш, Джон? — попита Роузън.

— Да — кимна Кели. — Имам работа, за която трябва отново да се върна във форма.

— Искам да дойдеш тук за преглед след две седмици.

— Да, сър. Ще дойда — обеща Кели.

Той благодари на Санди О'Тул за грижите ѝ и за награда получи усмивка. През изминалите осемнадесет дни тя почти му бе станала приятелка. Почти? Може би думата бе „напълно“, но сега Кели не искаше да мисли за това. Той седна зад волана и закопча предпазния

колан. Не беше по сбогуванията, затова само им кимна и подкара надясно към Малбъри стрийт. За пръв път от постъпването си в болницата остана сам.

Най-последно. На празната седалка до него, там, където за последен път бе видял Пам жива, лежеше голям плик. Върху него едрият почерк на Сам Роузън бе изписал: „Клинично състояние на пациента. Сметки“.

— Господи — въздъхна Кели и се насочи на запад. Сега просто гледаше колите около себе си. За Джон Кели градският пейзаж бе променен завинаги. Улиците представляваха странна плетеница от оживление и пустота. Погледът му бродеше наоколо по навик, който си бе позволил да забрави. Вниманието му привлича хора, чието безделие изглеждаше просто поза. „Ще мине време, докато различа овчиците от овните“ — помисли си той. По улиците нямаше много коли, пък и хората надали обичаха да се мотаят без причина тук. Кели се огледа около себе си, за да се увери, че шофьорите са вперили поглед само напред, сякаш действителността около тях не съществува. До неотдавна Кели постъпваше по същия начин. Те неохотно спираха на червените светофари и здраво настъпваха газта, когато светне зелено. Явно се надяваха, че бързите им коли ще изоставят проблемите тук и неприятностите никога няма да пропълзят в кварталите на почтените хора. Картината страшно напомняше на Виетнам. Там опасностите се таяха в джунглата и хората всячески се стараеха да не ги допуснат навън. Кели разбра, че се е завърнал у дома, за да открие същата лудост и същото поражение, но в една съвсем различна обстановка. И неговата вина и глупост не бяха по-малки, отколкото на другите.

Скаутът зави наляво и се насочи на юг покрай една голяма бяла болница. Деловата част на града. Тук имаше банки, офиси, съдебни зали. Това бе почтената част на града, където почтените хора идваха спокойно през деня, а вечер бързаха да си отидат на големи групи, защото така се чувстваха по-сигурни. Полицаяте в тази част съвместно вършеха работата си, защото без банкерите и другите почтени бизнесмени градът просто щеше да умре. Или нещо такова. Вероятно въпросът не бе чак на живот и смърт, а просто на бързина.

„Само два километра — каза си Кели. — Толкова малко?“ Той погледна картата. Разстоянието между хората и страховете им съвсем

не бе голямо. Кели спря на един светофар. Улиците бяха прави и по тях се виждаше надалеч. Зеленото светна и той продължи.

Двадесет минути по-късно Джон завари „Спрингър“ на обичайното ѝ място. Той събра нещата си и се качи на борда. След десет минути дизелите и климатичната инсталация работеха и Кели отново се намираше в малката си цивилизация, готов за отплаване. Въпреки че лечението бе свършило и той можеше да си позволи бира — символично количество, разбира се, колкото отново да се почувства нормално — Джон не посегна към алкохола. Чувстваше лявото си рамо неестествено стегнато, макар и през последната седмица да го бе раздвижвал. Той се поразтъпка из каюткомпанията, като правеше широки кръгове с двете ръце и стискаше зъби от болката в лявата. След упражнението Кели отново се качи на палубата, за да отвърже яхтата от кея. Мърдок излезе, облегна се на вратата на канцеларията си и се загледа към „Спрингър“, но не каза нищо. Случката с Кели бе стигнала до вестниците, макар и журналистите да бяха пропуснали да го свържат с Пам. В резервоарите на яхтата имаше достатъчно гориво и всичко работеше нормално, но никъде не се виждаше сметка за извършените от пристанищните работници услуги.

Погледнат отстрани, Кели боравеше с възетата доста странно, тъй като лявата му ръка отказваше да се подчинява своевременно на командите на мозъка. Най-накрая всичко бе готово и „Спрингър“ потегли. Джон излезе от пристана на яхтите и се премести в рулевата рубка, откъдето можеше да управлява в прохладата на климатичната инсталация и сигурността на затвореното пространство. Едва след час, когато излезе от главния плавателен канал, Кели откъсна поглед от водата. Той изпи два тиленола — единственото лекарство, което си позволяваше да взема през последните два дни. Джон се отпусна в капитанския стол, включи автопилота и отвори плика, оставен от Сам на седалката.

Липсваха само снимките. Той бе виждал една от тях и нямаше желание да гледа останалите. Една малка ръкописна бележка — другите листи в плика бяха фотокопия — съобщаваше, че професорът по патология е взел листите от свой приятел (щатски медицински експерт) и молеше Сам да внимава какво прави с тях. Подписът не се четеше.

На първия лист срещу думите „убийство“ и „насилствена смърт“ се виждаше по едно кръстче. Според доклада смъртта бе настъпила от удушване — видно и от дълбоките белези по врата на жертвата. Именно тези белези предполагаха, че поради липса на кислород мозъкът е спрял да функционира, преди счупеният ларинкс да спре достъпа на въздух към белите дробове. Набраздяването на кожата по врата навеждаше на мисълта, че инструментът за душенето е бил връзка от обувка. Ожулванията по врата, причинени от кокалчетата на човек с големи ръце, сочеха, че убиецът се е намирал зад жертвата си. Следващите пет страници от доклада се занимаваха с насилието, на което е била подложена жертвата преди умъртвяването. Всичко бе описано подробно със суха медицинска реч. На отделен лист се отбелязваше, че е била изнасилена и че вагиналната област показвала ясни следи от нараняване. При аутопсията на трупа във вагината било открито необичайно голямо количество семенна течност, показващо недвусмислено, че убиецът не е бил сам в изнасилването на жертвата („Кръвни групи 0+, 0- и АВ-, според приложения серологичен доклад“). Многобройните рани и ожулвания по ръцете и предмишниците бяха окачествени като „класически индикатор на самозащита“. Пам се бе борила за живота си. Челюстта ѝ бе счупена. Фрактури имаше и на още три кости — една от които лакътната. Кели отпусна листите и погледът му заблужда по хоризонта преди отново да продължи четенето. Ръцете му не трепереха и от устата му не се отрони никакъв звук, но Джон просто имаше нужда да откъсне за малко очи от студената медицинска терминология.

„Както виждаш от снимките, Сам — гласеше ръкописният текст на гърба на страницата, — това е работа на някакви извратени хора. Била е измъчвана съвсем преднамерено. Сигурно им е отнело часове. Докладът обаче пропуска нещо. Виж снимка № 6. Косата ѝ е била сресана, и то почти сигурно след настъпването на смъртта. Фактът някак си е убягнал от вниманието на патолога. Той е новак. (Когато са я докарали, Алън не е бил в града, иначе със сигурност лично щеше да се заеме със задачата.) Наистина изглежда малко странно, но снимката не лъже. Интересно как пропускаме очевидни неща. Вероятно това е бил първият му значителен случай и заради това е съсредоточил вниманието си върху описанието на големите контузии. Не се е занимавал с дребни детайли. Дочух, че познаваш момичето.

Съжалявам, приятелю. Брент.“ Посланието бе подписано доста почетливо от бележката в началото. Кели пхна листите обратно в плика.

Той отвори едно чекмедже и извади кутия с патрони. След като зареди два пълнителя на пистолета си, отново ги прибра. На света имаше много малко по-непотребни неща от празен пистолет. После Кели отиде в камбуза и избра най-голямата консерва, с която се върна в рубката. Той отново седна на стола и продължи онова, с което се бе занимавал през по-голямата част от изминалата седмица. Използвайки консервата вместо дъмбел, Кели систематично натоварваше лявата си ръка и спокойно приемаше болката. Очите му обхождаха водната повърхност.

— Никога повече, момчето ми — каза гласно Джон. — Няма да правим нови грешки. Никога.

След осем хиляди мили полет С-141 кацна рано следобед във военновъздушната база „Поуп“ до Форт Браг. Четиримоторният транспортен самолет се приземи доста непохватно. Въпреки почивките по пътя екипажът бе изморен, пък и пътниците на борда не се нуждаеха от специални грижи. С тези полети рядко пътуваше жив товар. Завръщащите се от театъра на бойните действия войници се транспортираха с „Полет на свободата“. Задачата изпълняваха самолети на гражданската авиация, чиито стюардеси не скъпяха усмивките и безплатното пиене по време на продължителния полет към нормалната действителност. Самолетите, кацащи в „Поуп“ обаче, не изискваха подобно внимание. Екипажите им обядваха от стандартната столова храна на военновъздушните сили и вършеха работата си без обичайното младежко оживление.

Самолетът достигна края на пистата, а членовете на екипажа се протегнаха в седалките си. Пилотът, капитан от ВВС, знаеше процедурата наизуст, но въпреки това в края на пистата го очакваше боядисан в ярки цветове джип, в случай че забрави нещо. Той го последва към приемащия център. Както пилотът, така и хората му отдавна не разговаряха по задачата, която изпълняваха. „Работа като всяка друга, при това необходима“ — мислеха си те, докато напускаха самолета и се отправяха към почивката. Очакваха ги кратък инструктаж и рапорт за състоянието на самолета през последните

тридесет часа, по едно питие в офицерския клуб, душ и сън. Никой не обърна глава назад към С-141. Щяха съвсем скоро да го видят отново.

Естеството на мисията само по себе си бе едно противоречие. В повечето от предишните войни падналите в боя американци бяха погребвани близо до лобните им места. Това добре личи от военните гробища във Франция и в други страни. Случаят с Виетнам бе различен. Хората сякаш разбираха, че никой американец не иска да остане там, без значение жив или мъртъв. Всички открити тела се обработваха близо до Сайгон и след пренасянето им в Америка претърпяваха нова процедура тук. После ги отправяха към съответния град, изпратил предимно младите мъже на смърт в далечна страна. Семействата имаха време да решат къде ще бъде погребението и съответните инструкции за всяко от идентифицираните тела очакваха току-що пристигналия самолет.

В приемащия център погребалните агенти вече посрещаха клиентите си. Армията нямаше обичай да подготвя такива специалисти в разнородните си учебни подразделения. В центъра присъстваше униформен офицер, който да потвърди самоличността и да се увери, че тялото ще отпътува към верния адрес, защото това бе задължение на армията. Присъствието му бе необходимо, макар в повечето случаи ковчезите да тръгваха запечатани. Раните, получени в боя, и пораженията от късното откриване на телата и тропическия климат, не бяха гледка за очите на семействата. В резултат точното идентифициране често бе затруднено и затова армията се отнасяше към него с цялата си сериозност.

Приемащият център представляваше огромна зала, в която можеха да се обработват едновременно много тела. Сега обаче в нея не се забелязваше такова оживление, както в миналото. Хората, работещи тук, не се свеняха от черния хумор. Някои от тях дори следяха метеорологичната прогноза за Виетнам и гадаеха в какво състояние ще пристигне товарът следващата седмица. Само миризмата бе достатъчна, за да държи любопитните настрана, затова в залата рядко се мяркаха висши офицери. Да не говорим за представители на Министерството на отбраната, които сигурно нямаше да понесат гледката. Но човек свиква с всичко и погребалните агенти определено предпочитаха тази миризма пред другите „аромати“ на смъртта. Едно от телата, принадлежащо на сержант Дуейн Кендъл, бе изпъстрено с

рани. „Сигурно е стигнал само до полевата болница“ — помисли си погребалният агент. Някои от белезите ясно показваха отчаяната намеса на полевия хирург. Прорезите, които в обикновена болница щяха да предизвикат гнева на главния лекар, бяха безобидни в сравнение с пораженията, причинени от мината. „Хирургът сигурно се е опитвал да го спаси около двадесет минути“ — каза си погребалният агент и се зачуди защо не бе успял. Размерът и местоположението на прорезите подсказваха, че вероятната причина е черният дроб. Независимо от майсторството на лекаря човек не можеше да живее без него. Но по-интересен за агента се оказа белият етикет, висящ между дясната ръка и гърдите на трупа. Той съвпаднаше с небрежно надрасканото име върху сандъка, в който бе пристигнал сержантът.

— Самоличността е установена — обърна се погребалният агент към капитана и сержанта, които обикаляха залата с бележници в ръце. Офицерът свери нужните му сведения с информацията в бележника, кимна и остави агента да върши работата си.

При обработването на телата се спазваше определена процедура и погребалният агент пристъпи към нея, без да бърза, но и без да се бави излишно. След минута той вдигна глава, за да се увери, че капитанът е в другия край на помещението. После дръпна конеца на шева, направен от колегата му в другия край на канала. Шевът веднага се разтвори и разкри гръдната кухина на трупа, където лежах четири прозрачни найлонови пликчета, пълни с бял прах. Погребалният агент бързо ги прехвърли в чантата си и затвори дупката в тялото на Дуетн Кеудъл. Това беше третата и последна пратка за деня. След още половин час работа над друго тяло погребалният агент приключи работния си ден. Той се качи в колата си „Меркюри кугар“ и потегли. Спря в един супермаркет за франзела и на излизане пусна няколко монети в уличен телефон.

— Да? — вдигна телефона Хенри Тъкър още на първото иззвъняване.

— Осем.

Линията прекъсна.

— Добре — каза на себе си Тъкър и остави слушалката.

Осем килограма от този. Другият му бе доставил седем, а никой от двамата не подозираше за съществуването на колегата си. Хенри

организираше доставките в различни дни от седмицата. Сега, след като бе решил проблема със стоката, нещата можеха да потръгнат по-бързо.

Аритметиката бе проста. Всеки килограм имаше хиляда грама. Всеки килограм щеше да бъде размесен с безвредни съставки като например мляко на прах, което приятелите му вземаха от склад за търговия на едро. След прилежно смесване другите щяха да разпределят наркотика на по-малки дози, така че да е готов за продажба. Качеството и стремително нарастващата репутация на стоката щяха да осигурят малко по-висока цена от тази, която очакваше да получи от белите си приятели. Скоро щеше да се появи проблемът с количеството всеки предпазлив човек Тъкър бе започнал с малко апетитът идваше с яденето. А „яденето“ продължаваше да се увеличава. Пристигащите пратки с чист рафиниран хероин бяха доста по-големи, отколкото предполагаша приятелите му. На тях засега им стигаше високото качество на стоката, но постепенно щяха да научат и за количеството. Тъкър обаче въобще не възнамеряваше дори да им намеква за начина на транспортиране. Елегантността му учудваше и мия него и той често сам се поздравяваше за това. Оценките на правителството — Тъкър се интересуваеше от тях — за внос на хероин от Европа (те все не можеха да решат дали връзката е „френска“ или „сицилианска“) — възлизаха грубо на един тон чист наркотик годишно. Тъкър смяташе, че това ще промени, тъй като наркотиците бяха новата вълна в американския порок. Ако той можеше да внася по двадесет килограма седмично — а неговите възможности бяха далеч по-големи, — значи сам щеше да достигне квотата от един тон, да се опасява от данъчните инспектори. Тъкър бе изградил организацията си с оглед на най-строга секретност. Първо никой от значимите хора в екипа му не се докосваше до наркотиците. Противното означаваше смърт — факт, който Хенри бе изяснил още в началото по най-простия и нагледен начин. Далечният край на веригата изискваше само шест души. Двама от тях осигуряваха наркотика от местни източници, чиято довереност бе гарантирана по обичайния начин — много пари, плащани на нужните хора. Четиримата погребални агенти във Виетнам също получаваха добри пари и бяха подбрани заради бизнесменските си качества. Най-опасният и рискован етап — транспортирането — бе поверен американската авиация. Двамата агенти в приемащия център също се отличаваха с предпазливост. Те на няколко пъти му

съобщаваха, че се е наложило да оставят хероина в труповете. Това, разбира се, бе неприятно, но добрият бизнесмен е внимателен, пък и продажбите бързо компенсираха загубите. Освен това и двамата погребални агенти отлично знаеха какво ще се случи, ако опитат да продадат няколко килограма за своя сметка.

От приемащия център стоката просто трябваше да бъде пренесена до удобно място. Задачата изпълняваше доверен и добре платен човек, който нито веднъж не бе превишил ограниченията на скоростта. „Най-добре изпитана обаче — мислеше си Тъкър, докато гледаше бейзболен мач и отпиваше от бирата си — е работата в залива.“ Освен предимството на местоположението той бе успял да убеди партньорите си, че наркотикът се доставя от кораби, преминаващи през залива Чесапийк на път за балтиморското пристанище. Те смятаха хода му за изключително оригинален. Всъщност Тъкър сам докарваше стоката в залива след прибирането ѝ от съответното място. Анджело Ворано също се бе хванал на номера и след като купи платноходката на Хенри, му предложи той лично да прибира стоката от корабите.

С малко повече късмет Тъкър можеше да сложи ръка на търговията с хероин по цялото източно крайбрежие, стига, разбира се, американците да продължават да умират във Виетнам. Трябваше обаче да се подготви и за мира, който със сигурност щеше да настъпи някой ден. Междувременно нямаше да е зле, ако помисли как да разшири мрежата си за доставка. Това, с което разполагаше в момента, наистина действаше добре и му служеше като визитна картичка пред партньорите, но остаряваше бързо. Сегашната мрежа бе твърде малка за амбициите му и скоро трябваше да бъде променена. Но не биваше да се бърза.

— Е, вече е официално — хвърли една папка на бюрото Дъглас и погледна шефа си.

— Какво имаш предвид? — попита лейтенант Райън.

— Първо, никой не е видял нищо. Второ, никой си няма и хабер за кой сводник е работила. Баща ѝ направо ме разби, като каза, че от четири години не е говорил с дъщеря си. Приятелят ѝ пък сякаш е ослепял за времето преди и след изстрела.

Сержантът седна.

— А кметът изгуби интерес — завърши обобщението на случая Райън.

— Виж, Ем, нямам нищо против тайните разследвания, но закъсваме с процента на разкриваемост. Ами ако при следващите повишения ме забравят?

— Шегаджия си ти, Том.

Дъглас поклати глава и погледна през прозореца.

— По дяволите, може пък наистина да е работа на Темпераментното дуо — каза раздражено сержантът.

Миналата нощ двойката въоръжени обирджии отново бе убила. Този път жертвата бе някакъв адвокат от Есекс. Един свидетел, скрит в колата си на около петдесет метра от местопроизшествието, потвърди, че нападателите са били двама. Почти всички полицаи смятаха, че за убийство на адвокат не трябва да се носи наказателна отговорност, но този път никой не се пошегува.

— Обади ми се, когато започнеш да си вярваш — обади се тихо Райън.

И двамата мъже добре знаеха, че техният случай не е дело на Темпераментното дуо. Онези бяха просто крадци. Имаха в досиетата си по няколко убийства и на няколко пъти бяха поразходили колите на жертвите си. Но тогава ставаше въпрос за спортни коли и престъпниците вероятно бяха решили просто да се поразтикат с хубаво возило. Полицията разполагаше с беглото им описание. Но в края на краищата Дуото се занимаваше с „бизнес“, а убиецът на Памела Маден явно имаше лични сметки за разчистване. Или пък на хоризонта бе изникнал нов извратен психопат, което допълнително усложняваше и без това обърканата им работа.

— Бяхме близко, нали? — попита Дъглас. — Момичето е знаело адреси, познавало е хора и със собствените си очи е виждало какво става.

— Но не знаехме за съществуването ѝ, докато онзи глупак не ни лиши от услугите ѝ — каза Райън.

— Е, той вече се е запилял някъде на майната си, а ние пак сме на изходна позиция.

Дъглас взе папката и се върна на бюрото си.

Кели завърза „Спрингър“ след залез-слънце. Над главата му избръмча хеликоптер, който вероятно бе излетял по задачи от съседната военноморска база. Във всеки случай той нито закръжи, нито увисна над острова. Соленият въздух тежеше от влага. В бункера положението бе още по-зле и на климатика му трябваше цял час, за да го промени. За втори път тази година „къщата“ изглеждаше по-празна отпреди. Стаите сякаш от само себе си се разшириха без втори човек, който да ги запълва. Кели се помота петнадесетина минути. Той се въртеше съвсем безцелно, докато не се улови, че гледа втрещено дрехите на Пам. Мозъкът му прещрака и каза, че няма да намери онова, което търси. Той сгъна дрехите и внимателно ги подреди в бившия гардероб на Тиш, който можеше да принадлежи и на Пам. Най-тъжното бе, че от нея нямаше много следи. Отрязаните до коленете джинси, фланелката, няколко интимни неща, жилетка, която тя обличаше вечер, и износените обувки. Толкова малко неща, които да му напомнят за нея.

Кели седна на ръба на леглото си и се загледа в тях. Колко бе продължило всичко? Три седмици? Само толкова? Но времето не се измерваше с броя на дните. Времето просто запълваше празнините в живота, а трите седмици, прекарани с Пам, бяха много по-дълги и съдържателни от всичкото време след смъртта на Тиш. Но това бе толкова отдавна. Престоят му в болницата изглеждаше като миг, но този миг издигаше непристъпна стена между най-прекрасния период в живота му и настоящето. Кели можеше да се приближи до стената и да надникне зад нея, но не и да докосне отвъдното. Понякога животът се превръщаше в жестока игра, а спомените — в терзание, тягостно натякваме за едно бленувано бъдеще, което глупостта бе провалила. И най-лошото от всичко — огромната стена между мечтите и настоящето бе дело на собствените му ръце. Той я бе построил точно както преди малко подреди ненужните вече дрехи на Пам в гардероба. Когато затвореше очи, образът ѝ се появяваше. Чуваше гласа ѝ в тишината, но уханието на тялото и докосването ѝ вече ги нямаше.

Кели се протегна и докосна жилетката. Ликът на някогашната ѝ притежателка изплува пред очите му. Той си спомни как големите му непохватни ръце разкопчаваха копчетата в търсене на любовта. Сега жилетката бе просто прежда, изпълнена с прекалено много празнота.

Тогава Кели се разрида за пръв път, откакто научи за смъртта на Пам, и действителността разтресе тялото му. Сам, затворен между бетонните стени, той извика името ѝ с напразната надежда, че тя може отнякъде да го чуе и да му прости за глупостта, която я бе убила. Може би най-сетне бе намерила покой. Кели се помоли Бог да е разбрал, че Пам никога не бе имала шанс да докаже себе си; да е видял добротата ѝ и да я съди милостиво. Но дали молбите му щяха да бъдат чути? Погледът му се блъскаше в бетонните стени и отново се връщаше върху сгънатите дрехи.

Копелетата дори не бяха съхранили достойнството на тялото ѝ, като го предпазят от опипващите мъжки погледи. Не, те искаха всички да разберат как са я наказали. Как са се наслаждавали на тялото ѝ и са го захвърлили като леш на птиците. Пам Маден не означаваше нищо за тях. Бяха използвали живота ѝ за собствено удоволствие, а смъртта ѝ, — за да демонстрират арогантната си сила. Колкото важна бе Пам за него, за толкова безполезна я бяха смятали те. В съзнанието му изникна сцената със семейството на виетнамския старейшина. Нагледен урок: само посмей да ни предизвикаш, и ще си изпатиш. Другите също трябваше да разберат за мерзостта им. Те се гордееха с нея.

Кели се отпусна на леглото, изморен от принудителната почивка в болницата и напрегнатия ден. Той впери поглед в светещата лампа с надеждата да заспи и да сънува Пам, но последната му мисъл не бе за нея.

Ако неговата гордост можеше да убива, защо да не може и тяхната?!

Дъч Максвел влезе в кабинета си както обикновено в шест и четвърт. Въпреки че като помощник-главнокомандващ морските операции (Въздух) той не принадлежеше към йерархията на оперативното командване, Максвел си оставаше вицеадмирал и сегашната му служба изискваше да мисли за всеки самолет от американския флот като за собствен. На върха на купчината документи за днес лежеше сводката за въздушните операции над Виетнам през изминалия ден. „Вчера“ на практика означаваше „днес“ заради чудатостите на линията на смяна на датата. Този факт не преставаше

да удивлява адмирала, въпреки че той лично бе воювал върху невидимата линия, прекосяваща Тихия океан.

Все още си спомняше добре: преди по-малко от тридесет години, наперен млад мичман с много коса по главата (макар и ниско подстригана), той бе на борда на бомбардировача F4F-4 „Уайлдкат“, излетял от самолетоносача „Ентърпрайз“. Беше се оженил съвсем наскоро. В ранното утро на четвърти юни 1942^[1] Максвел бе забелязал четири японски бомбардировача „Вал“. Те принадлежаха към крилото за въздушно нападение „Хируи“, отпредило се да атакува „Йорктаун“, но се бяха изгубили. Грешният курс ги водеше към неговия самолетоносач. Още с изненадващото си изскачане иззад облаците Максвел успя да свали двата. Третият му отне повече време, но вицеадмиралът и досега помнеше отблясъците от крилата му и напразните усилия на другия пилот да го избегне. Когато след четиридесет минути кацна на самолетоносача, Максвел докладва пред невярващия поглед на ескадрилния командир за три свалени вражески самолета. По-късно оптичните мерници потвърдиха думите му. Вечерта надписът върху „официалната“ му чаша за кафе се промени от „Мечо“ (прякор, който мразеше) на Дъч (Холандеца). Прозвището бе гравирено с кървавочервени букви върху порцелана и Максвел гордо го носеше и досега.

Последвалите четири бойни полета донесоха още дванадесет жертви. Така Дъч Максвел тръгна нагоре по стълбицата на кариерата. Командир на ято, на въздушно крило, на самолетоносач, на бойна група, командващ военновъздушните сили на американския тихоокеански флот и най-сетне сегашната му служба. С малко повече късмет на хоризонта щеше да изплава званието „адмирал на флота“, което надминаваше и най-смелите му мечти. Кабинетът на Максвел бе обзаведен в съответствие с поста и заслугите му. На стената, вляво от масивното махагоново бюро, висеше плакат на F6F „Хелкат“, който Максвел бе направлявал над Филипинско море и японското крайбрежие. На синия фон се виждаха изрисувани петнадесет японски знаменца, напомнящи, че вицеадмиралът също знае как се кара изтребител, и то по-добре от мнозина други. Върху бюрото си почиваше старата му чаша от „Ентърпрайз“, която вече не служеше за такива прозаични цели като пиене на кафе, а още по-малко пък като моливник.

Приближаващата кулминация в кариерата на Максвел би трябвало да заема основна част от времето му, но вместо това той спря поглед върху доклада за ежедневните загуби, изпратен от станция „Янки“. Бяха изгубени два леки бомбардировача А7-А „Корсар“. Докладът съобщаваше, че и двата самолета са от един и същ кораб и ескадрила.

— Какво е станало тук? — обърна се Максвел към контраадмирал Подулски.

— Проверих вече — отвърна Казимир. — Вероятно сблъсък във въздуха. Андерс, водачът, е бил опитен, но Робъртсън е новобранец. Явно е станало нещо, но никой не знае какво. Не са се обаждали за ракети, а са летели твърде високо за зенитна артилерия.

— Парашути?

— Не — поклати глава Подулски. — Дивизионният командир е видял огненото кълбо. Не е останало нищо.

— Каква е била целта им?

Отговорът бе изписан върху лицето на Каз.

— Вероятно местонахождение на автопарк. Останалите от групата са достигнали мястото и са го бомбардирани. Целта обаче не е открита.

— Значи всичко е било просто загуба на време.

Максуел затвори очи и се запита какво се е случило с двата самолета. Какво бе сгрешил човекът, определил целта? Какво въобще ставаше с флота, с кариерата му, с цялата страна?

— Не е така, Дъч. Някой е сметнал целта за важна.

— Каз, още е твърде рано за такива спорове.

— Да, сър. Командирът на авиогрупата разследва инцидента и вероятно ще вземе конкретни мерки. Ако искаш конкретно обяснение, то може би се крие в младостта на Робъртсън. Това е била втората му бойна мисия. Сигурно е бил нервен, сторило му се е, че вижда нещо, увеличил е скоростта и... По дяволите, Дъч, нима се случва за пръв път?

Максуел кимна.

— Какво друго?

— Един А-6 е свален от ракета земя-въздух северно от Хайфон. Пилотът и бордовият механик са успели да катапултират и са спасени. Ще ги наградим — докладва Подулски. — Иначе в Южнокитайско

море явно е отминал един спокоен ден. В Атлантика също няма нищо интересно. В Източното Средиземноморие се забелязват признаци на оживление. Сирийците си играят с новите си МиГ-ове, но това все още не е наш проблем. Утре имаме среща с Гримън, който след това отива на Хълма, за да говори с многоуважаемите обществени слуги за програмата на F-14.

— Харесват ли ти характеристиките на новия изстребител?

— Искан ми се да сме по-млади, за да можем напълно да го оценим, Дъч — опита усмивка Каз. — Но, за бога, навремето за същите пари строяхме цели самолетоносачи.

— Прогресът не спира, Каз.

— Да, не можеш да се разминеш от прогрес — изръмжа Подулски. — Още нещо. Обади се от Пакс Ривър. Приятелят ти може би се е прибрал у дома. Във всеки случай яхтата му е на дока.

— И защо ми го казваш чак сега?

— Няма смисъл да насилваме нещата. Той е цивилен, нали? Сигурно спи до девет-десет часа.

— Това трябва да е приятно — усмихна се Максвел. — Някой ден и аз ще опитам.

[1] Битката при остров Мидуей, където Япония загубва 4 самолетоносача и цвета на морската си авиация. — Б.пр. ↑

11. ПРОИЗВОДСТВО

Осем километра не са малко разстояние за разходка. За плувец те са доста. Особено пък, ако е сам. Разстоянието за сам плувец може да се превърне в огромно, ако той не е тренирал седмици наред. Кели го разбра още преди да стигне средата. Въпреки че източно от острова имаше доста плитчини и Джон можеше да се изправи и да си почине, той не спря нито веднъж и не си позволи отпускане. Промени начина на загребване, за да натовари още повече лявата си ръка, посрещайки болката като знак на подобрение. Температурата на водата бе идеална. Достатъчно хладна, за да не прегрее организма му, и достатъчно топла, за да не изчерпи енергията от тялото. На осемстотин метра от острова движенията му станаха бавни, но Кели мобилизира запасите си от сила и продължи да удря ожесточено водата. Когато докосна тинестото дъно от източната страна на остров Батарейя, краката му едва се движеха. Джон усети, че мускулите му се стягат, и се насили да се изправи. Тогава видя хеликоптера. Той го бе чул на два пъти по време на плуването, но тогава не му обърна внимание. Джон имаше богат опит с хеликоптери и пърпоренето им не му правеше по-голямо впечатление от бръмченето на насекомо. Но този хеликоптер бе кацнал на острова му — нещо, далеч не толкова обичайно — и Кели се приближи до него, докато някакъв глас не се обади откъм бункерите:

— Насам, боцман!

Джон се обърна. Гласът звучеше познато и като разтърка очи, той видя бялата униформа на висш морски офицер. Впечатлението се засили от блестящите на слънцето златни сполети.

— Адмирал Максвел!

Кели се зарадва особено на компанията на този човек, но прасците му бяха целите оплескани с кал от вървенето във водата.

— Трябваше да се обадите, че ще идвате, сър.

— Опитах се, Кели. — Максвел се приближи и взе ръката му в своята. — Звъним тук от два дни. Къде, по дяволите, се беше запилял?

По работа ли?

Внезапната промяна в лицето на Джон изненада адмирала.

— Не точно.

— Защо не се измиеш? Аз ще потърся сода.

Едва тогава Максвел забеляза пресните белези по врага и гърба на Кели. Господи!

За пръв път се бяха срещнали преди три години на борда на самолетоносача „Кити Хоук“. Тогава Максвел бе командващ военновъздушните сили на американския тихоокеански флот, а Кели — боцман в много окаяно състояние. Човек в тогавашното положение на Максвел не можеше да забрави тази среща. Кели току-що бе спасил екипажа на полет „Нова-едно-едно“, пилотиран от младши лейтенант Уинслоу Холанд Максвел III. Два дни промъкване из зона, твърде опасна за спасителни хеликоптери, и Кели бе измъкнал Дъч-трети, ранен, но жив. Приключението бе донесло на Кели тежка инфекция, предизвикана от заразената вода в реката. „И как — питаше се все още Максвел, как мога да се отблагодаря на човека, спасил единствения ми син?“ Тогава в болничното легло Джон изглеждаше толкова млад. В погледа му имаше същата дръзка гордост и скромност, както и у сина на адмирала. В един справедлив свят Кели щеше да получи медал за самостоятелната си мисия по реката, но Максвел дори не си бе направил труда да хаби хартията. „Съжаляваме, Дъч — щяха да кажат от главното командване, — ще ни се да ти помогнем, но няма смисъл да опитваме. Просто ще изглежда ужасно подозрително.“ И тъй, Максвел направи каквото можа.

— Разкажи ми нещо за себе си.

— Кели, сър. Джон Т. Боцман...

— Не — бе го прекъснал Максвел. — На мен повече ми приличаш на главен боцман.

Адмиралът бе останал на „Кити Хоук“ още три дни, уж да инспектира бойните полети. Истинското му желание бе да наглежда ранения си син и спасилия го „тюлен“. Той бе присъствал на получаването на телеграмата, с която съобщаваха за смъртта на бащата на Кели — пожарникар, починал от сърдечен удар по време на пожар. И сега явно отново се появяваше в тежък за Джон момент.

След душа Кели се появи облечен с тениска и шорти. Тялото му издаваше умора, но в погледа му блестеше решителност.

— Много ли плува, Джон?

— Почти осем километра, сър.

— Добре си поработил — забеляза Максвел и подаде кутия кока-кола на домакина си. — Вземи да се поохладиш.

— Благодаря, сър.

— Какво се е случило? Онзи белег на рамото ти е почти пресен.

Кели набързо разказа историята си като войник на войник, защото въпреки различията във възрастта и чиновете двамата си приличаха. Дъч Максвел за втори път се почувства като баща на човека пред себе си.

— Това е голям удар, Джон — забеляза тихо адмиралът.

— Да, сър — отвърна Кели и сведе поглед, защото не знаеше какво точно трябва да каже. — Не ви благодарих за писмото... когато Тиш почина. Това беше много благородно от ваша страна, сър. Как е синът ви?

— Пилотира 727 за „Делта“. Всеки момент очаквам да стана дядо — каза доволно адмиралът и едва тогава осъзна колко болезнени може да са се сторили думите му на този млад, самотен човек.

— Прекрасно! — успя да се усмихне Кели. Най-сетне нещо хубаво. Някакъв положителен резултат от усилията му. — Какво ви води тук, сър?

— Искам да поговорим за нещо.

Максуел отвори папката си и разгърна първата от няколкото карти на масичката. По-младият мъж изръмжа:

— Аха, спомням си мястото. — Погледът му пробягна по нарисуваните на ръка символи. — Секретна информация, сър.

— Това, за което ще говорим, боцман, е изключително поверително.

Кели се огледа. Адмиралите винаги пътуват с адютанти. Ролята обикновено се изпълнява от млад лъскав лейтенант, който носи куфарчето на шефа си, показва му откъде да мине, занимава се с паркирането на колата и въобще върши неща, които обикновено са под достойнството и на старшина. Внезапно Кели разбра, че освен екипажа на хеликоптера, който сега се мотаеше наоколо, вицеадмирал Максвел е сам. Това беше много странно.

— Защо избрахте мен, сър?

— Ти си единственият човек в страната, който има лични впечатления от местността.

— И ако сме разумни, и за в бъдеще ще бъде така.

Кели нямаше приятни спомени от онова място. Двумерната карта веднага предизвика в съзнанието му триизмерни картини.

— На какво разстояние си стигал нагоре по реката, Джон?

— Някъде дотук — посочи Кели. — Първия път пропуснах сина ви, затова се върнах и го прибрах оттук.

„Съвсем не е зле“ — помисли си Максвел. Боцманът се бе движил примамливо близо до сегашната цел.

— Този мост вече не съществува. Атакувахме го шестнадесет пъти, но в края на краищата падна в реката.

— Знаете какво означава това, нали? Сигурно са направили брод или подводни мостове. Искате съвет как да ги разрушите, така ли?

— Не, от това няма смисъл. Целта е тук — посочи червената точка на картата Максвел.

— Доста далечко. Какво е това?

— Боцман, когато си се уволнил, са те зачислили във флотския запас — каза умолително Максвел.

— Чакайте малко, сър!

— Спокойно, синко, не те викам в запас. — „Все още“ — добави мислено адмиралът. — Направили са ти инструктаж за секретност.

— Да, всички го минахме заради...

— Тук става въпрос за нещо по-важно от строго секретни сведения.

Маквел обясни защо и извади другите карти от папката си.

— Копелета такива... — Кели вдигна поглед от снимките. — Искате да отидете там и да ги измъкнете както при Сонг Тай^[1] ли?

— Какво знаеш за това?

— Просто, че на операцията е бил даден ход — обясни Кели. — Обсъждахме го помежду си в частта. Момчетата от специалните подразделения могат да извършат чудеса, но...

— Да, но там нямаше никой. Този човек — посочи една от снимките Максвел — със сигурност е полковник от ВВС. Кели, не трябва никога да повтаряш думите ми.

— Разбирам ви, сър. Как смятате да го направите?

— Все още не сме решили. Ти знаеш нещо за района и искаме да чуем информацията ти, преди да обсъдим възможностите.

Кели заровичка из паметта си. Беше прекарал петдесет безсънни часа на онова място.

— Ще бъде доста трудно да се проникне с хеликоптер. Местността е осеяна със зенитни батареи. Хубавото при Сонг Тай бе, че наблизо нямаше нищо опасно. Това място обаче не е много далеч от Хайфон, пък и пътищата са добри. Задачата е дяволски трудна, сър.

— Никой не твърди обратното.

— Ако човек скочи някъде тук, може да използва хълма за прикритие. Тогава реката трябва да се премине някъде тук... но отсреща сигурно има картечни гнезда... А според картата този маршрут е още по-опасен.

— Да не би и друг път да си планирал операции тук, боцман? — попита учудено Максвел и остана изненадан от отговора:

— Сър, офицерите в нашата част никога не достигаха. Постоянно ги убиваха в бой. В продължение на два месеца аз бях тактически офицер на групата, но по принцип всички знаехме как да планираме диверсии. Не ме разбирайте погрешно, сър, но нещатните военнослужещи също могат да мислят.

Максуел леко настръхна.

— Не съм се и съмнявал.

— Далеч не всички офицери мислят като вас, сър — усмихна се Кели и отново погледна картата. — Подобни операции трябва да се планират в обратен ред. Започва се с онова, което ти е необходимо, за да поразииш целта, и едва тогава мислиш как да го придвижиш дотам.

— Остави това. Разкажи ми за речната долина — заповяда Максвел.

„Петдесет часа“ — спомни си Кели. Хеликоптерът го взе от Дананг и го закара на борда на подводницата „Скейт“. Тя влезе в учудващо дълбокия естуар на проклетата воняща река, като се бореше с течението и следваше катера на повърхността. После Кели слезе на брега и започна да се крие в храсталаците. Наблюдаваше движението по крайбрежния път, вслушваше се в тътена на батареите по хълмовете и се питаше какво ли ще се случи, ако някой виетнамски хлапак го открие и каже на баща си за него. И сега адмиралът го питаше как да рискува живота и на други хора на същото място. Той очевидно

вярваше на преценката му също като Пам. Внезапната мисъл накара боцмана от запаса да потръпне.

— Онова място не е от най-приятните, сър. Синът ви също има впечатления от него.

— Не и от твоята гледна точка — забеляза Максвел.

„Вярно“ — спомни си Кели. Малкият Холандец се бе скрил в един пущинак и използваше радиото си само на определени часове в очакване Змията да го спаси. Той бе лежал, преглъщайки болката от счупения си крак, заслушан в грохота на зенитните батареи, свалили самолета му. Тогава те се опитваха да свалят самолетите на колегите му, атакуващи мост, който неговите бомби бяха пропуснали. „Петдесет часа“ — помисли си отново Кели. Петдесет часа без сън, без почивка, просто страх и преследване на целта.

— Колко е времето, сър?

— Не сме сигурни. Честно казано, аз дори не знам дали ще получим разрешение за операцията. Първо трябва да изготвим план и да го представим. Ако го одобрят, ще съберем хора, ще ги обучим и ще тръгнем.

— А ще се съобразите ли с климата?

— Ще трябва да действаме през есента. По-точно тази есен, защото иначе ще си останем само с плановете.

— Казвате, че ако не измъкнем момчетата, те никога няма да се върнат у дома?

— Не виждам друга причина да им организират специален лагер — отвърна Максвел.

— Адмирале, аз съм доста добър, но не съм на редовна служба.

— Ти си единственият, който е бил близко до мястото. — Максвел събра картите и снимките и ги подаде на Кели. — На три пъти си отхвърлял предложенията за военна кариера. Бих искал да знам защо, Джон?

— Истината ли да ви кажа? Ако бях приел, щяха да ме върнат обратно, а аз достатъчно си поиграх със съдбата.

Максуел прие спокойно откровеността и си пожела най-добрият му източник на информация да имаше ранг, отговарящ на способностите му. От друга страна, адмиралът си спомни, че на „Ентърпрайз“ бе летял с много нещатни военни, поне един от които притежаваше качествата за командир на авиогрупа. Освен това знаеше,

че доброволците и запасняците, преминали обучението си във форт „Райкър“, ставаха най-добрите пилоти на хеликоптери. Но сега не беше време за подобни размисли.

— При Сонг Тай е била допусната една грешка — каза след малко Кели.

— И каква е тя?

— Вероятно момчетата са претренирали. След определено време острието на ножа затъпява, така да се каже. Изберете нужните хора и с максимум две седмици подготовка ще имате онова, което ви е нужно. Ако продължите и по-нататък, просто ще си изгубите времето.

— Не го чувам за пръв път — увери го Максвел.

— „Тюлените“ ли ще се занимават с операцията?

— Все още не знаем. Кели, мога да ти дам две седмици за размисъл, докато подготвим другите аспекти на операцията.

— Как да се свържа с вас, сър?

Максуел хвърли един пропуск за Пентагона на масата.

— Никакви телефонни позвънявания, никакви писма, идваш лично.

Кели се изправи и го изпрати до хеликоптера. Когато видя приближаването на адмирала, екипажът зае местата си и започна да подготвя SH-2 „Сий спирит“ за излитане. Роторът забръмча и Джон сграбчи ръката на адмирала.

— Предателство ли провали операцията в Сонг Тай?

Максуел го погледна сепнато.

— Защо питаш?

Кели кимна.

— Току-що отговорихте на въпроса ми, адмирале.

— Не сме сигурни, боцман.

Максуел наведе глава и влезе в кабината. Когато хеликоптерът се издигна, той отново си пожела Кели да бе постъпил в офицерско училище. Момчето се бе оказало по-умно от очакванията му и адмиралът реши да поговори с бившия му командир за пълна характеристика. Освен това Максвел се зачуди как ли ще реагира Кели на една призовка за запас. Нямаше да е хубаво да измами доверието му по този начин, но умът и сърцето на адмирала бяха заети с двадесетте мъже в ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Трябваше първо да запази тяхната вяра. Пък

и Кели сигурно имаше нужда да се откъсне от личните си неприятности. Последната мисъл като че ли поуспокои Максвел.

Кели наблюдава хоризонта, докато хеликоптерът се превърна в малка точка. После се отправи към работилницата си в бункера. Предния ден си мислеше, че днес по това време тялото ще го боли, а разсъдъкът му ще е чист. Сега обаче разбра, че е точно обратното. Упражненията му в болницата се оплащаха с по-големи лихви, отколкото смееше да очаква. Все още му липсваше издръжливост, но след първоначалната болка лявото рамо бе поело натоварването изключително добре. И сега, след като обичайният период на отпадналост след тренировка бе отминал, то показваше прекрасна форма. Кели очакваше да е така през целия ден. Тази вечер щеше да си легне рано, тъй като утре го очакваха нови изморителни упражнения. Джон бе решил този път да се състезава с часовника. Адмиралът му даде две седмици. Толкова си бе дал и самият той, за да влезе във форма. Сега се налагаше да използва времето и за нещо друго.

Военноморските бази си приличат, независимо от размера и предназначението си. Те всички притежават определени атрибути. Един от тях е работилницата. В продължение на шест години остров Батарейя бе служил като база на разрушители, които трябваше да бъдат поправяни и поддържани. Така че работилницата на острова разполагаше с нужните инструменти. В това отношение Кели имаше най-разнообразно оборудване, сякаш доставено по армейски сервизен каталог. Може би дори авиацията боравеше със същите пособия. Той включи фрезата и провери дали частите и смазочната ѝ система са в изправност, за да е сигурен, че ще постигне онова, което иска.

Освен фрезата в работилницата имаше множество други инструменти. Чекмеджетата бяха пълни със заготовки — грубо обработени парчета метал, — които очакваха да бъдат приспособени за приложението им. Кели седна на един стол, за да помисли какво точно му трябва, и реши, че първо му е необходимо нещо друго. Той свали пистолета си 45-и калибър от стената, изпразни го, разглоби го и внимателно огледа затворната рама и дулото от всички страни.

— Ще ти трябва по две от всичко — каза на себе си Кели.

Той стегна затворната рама на здраво менгеме и с помощта на фрезата проби малки дупки в горната част. Машината се представи чудесно. Кели не бе завъртял дори и една четвърт оборот, когато малкият режещ нож проби закалената стомана на затворната рама. Той повтори упражнението и проби втора дупка на три сантиметра от първата. После почисти двата отвора от стружките и с това обучението му за работа с фрезата приключи. Един бърз оглед на променената затворна рама го убеди, че не е повредил нищо. Сега трябваше да пристъпи към по-сложната част.

Кели не разполагаше нито с времето, нито с инструментите, необходими за доброто изпипване на работата. Той знаеше да борави с електрожен, но му липсваше оборудването, за да изработи малките части на инструмента, от който се нуждаеше. Най-добре щеше да бъде да отиде в някоя малка леярна, но работниците там със сигурност щяха да отгатнат какво иска, а Кели не можеше да рискува. Затова той се успокои с мисълта, че доброто си остава добро, докато идеалното щеше да му донесе само главоболия, които не си заслужаваха труда.

Джон взе една стоманена заготовка, прилична на консервна кутия, но по-тъсна и с по-дебели стени. Отново с помощта на фрезата той проби дупка в долната част на „консервата“, както вече я наричаше. Разполагаше с още седем подобни заготовки, но с по-малък външен диаметър. Той ги скъси до дължина деветнадесет милиметра и проби дупки и в техните дъна. Малките заготовки заприличаха на пробити чашки или пък на саксии с вертикални стени. Всяка от тях бе „заглушител“. Кели се опита да пъкне глушителите в „консервата“, но откри, че са твърде широки. Той изръмжа недоволено и се захвана да ги стругова. Операцията му отне петдесет изпълнени с ругатни минути, но в крайна сметка външният диаметър и на седемте излъскани глушители бе с един милиметър по-малък от този на „консервата“. Когато свърши, Кели се самонагради с една студена кока-кола и вкара глушителите на мястото им. Те стояха в „консервата“ достатъчно свободно, за да излизат лесно, но не чак толкова, та да тракат. Добре. Кели ги извади и направи капаче, което да се завинтва за горния край на „консервата“. Когато свърши, той първо изпробва капачето, а после вкара отново глушителите вътре. Едва сега забеляза, че е забравил да пробие отвор на капачето. Грешката бързо бе коригирана с помощта на фрезата. Най-после „консервата“ бе

напълно готова и той погледна през отвора. Поне бе успял да пробие всички на едно и също място.

Сега идваше най-важната част. Кели внимателно подготви машината за работа и поне пет пъти провери дали всичко е наред, преди със затаен дъх да я включи. Въпреки че няколко пъти бе наблюдавал отстрани операцията, той никога не я бе вършил сам. В края на краищата бе боцман, а не механик. Когато приключи, той сглоби пистолета и излезе отвън с кутия патрони за пушка 22-и калибър.

Кели харесваше своя голям и тежък автоматичен колт, но патроните за него бяха много скъпи. Предната година той го бе приспособил за муниции .22. Джон подхвърли празната кутия от кока-кола на пет-шест метра пред себе си и зареди три патрона в пълнителя. Сега вече нямаше нужда от шумозаглушителни слушалки. Той зае обичайната си отпусната стойка, после бързо вдигна пистолета и го хвана с две ръце. Внезапно Кели замръзна, защото разбра, че шумозаглушителят му пречи да вижда. Това бе неприятно. Кели свали оръжието, но после отново го вдигна и натисна спусъка, без да вижда целта. Не беше трудно да се досети за резултата — кутията си стоеше непокътната. Лоша работа. Хубавото бе, че глушителят се представяше добре. Звукорежисьорите в телевизията и киното често объркват хората, като ги карат да си мислят, че пистолетът със глушител издава почти музикален звук, нещо като „пинг“. В действителност звукът прилича на стърженето на телена четка по дъска. Изстреляният куршум притиска изгорелите газове и не им позволява да излязат от глушителя, така че те се разсейват в него. Петте вътрешни преградки — с капачката ставаха шест — намаляваха шума от изстрела до шепот.

„Всичко е чудесно — помисли си Кели, — само дето не улучих.“ Целта му сигурно щеше да чуе металическия звук на движещата се затворна рама, който не можеше да се сбърка с нещо безобидно. Пропускането на празна кутия от пет метра въобще не говореше добре за точността му. Разбира се, човешката глава е по-голяма, но целта му вътре в нея — не. Кели се отпусна и опита отново, като вдигна пистолета с бързо и плавно движение. Този път започна да натиска спусъка в момента, в който глушителят се изравни с долния край на кутията. Опитът му излезе сполучлив. Кутията падна продупчена на

около два сантиметра от дъното. Беше хванал момента. Следващият му куршум попадна приблизително в центъра на кутията и Кели се усмихна. Той извади пълнителя, зареди още пет патрона и след минута кутията вече не ставаше за нищо. Бе продупчена на седем места, а шест от куршумите бяха попаднали в центъра.

— Все още не си изгубил усета си, Джон — каза на глас Кели и спусна предпазителя.

Но все пак не трябваше да забравя, че е стрелял през деня, и то срещу безжизнено парче тенекия. Той се върна в работилницата и отново разглоби пистолета. Заглушителят бе понесъл натоварването без видими поражения, но въпреки това Джон го почисти и смаза. „Още нещо“ — помисли си той. Кели взе малка четка и начерта с емайлак бяла линия в горната част на затворната рама. Вече бе два следобед. Кели си позволи лек обяд, преди отново да се захване с тренировки.

— Толкова много?

Да не би да се оплакваш? — попита Тъкър. — Какво ти става, не можеш ли да се справиш?

— Хенри, ще се справя с всичко, което докараш — отвърна Пиаджи, леко объркан от арогантността на съдружника си. Какво ли щеше да последва?

— Ще останем тук цели три дни! — изхленчи на свой ред Еди Морело.

— Страх те е да оставиш женичката си толкова дълго сама ли? — присмя му се Тъкър.

Той вече бе решил, че Еди ще е следващият. Морело и без това нямаше чувство за хумор. Лицето му почервения.

— Виж, Хенри...

— Спокойно, да не се караме — намеси се Пиаджи. После хвърли поглед към осемте килограма стока на масата пред него и се обърна към Тъкър: — Искат ми се да знам откъде го вземаш.

— Разбира се, че ти се иска, Тони, но вече говорихме за това. Ще се справиш ли?

— Не забравяй, че хванеш ли се веднъж на хорото, няма пускане. Хората започват да разчитат на теб. Ако изведнъж спреш доставките,

ще се почувстваш като дресьор, останал без захарчета в клетката на мечките.

Мозъкът на Пиаджи вече щракаше. Той имаше доста контакти в Ню Йорк и Филадельфия — предимно млади хора като него, уморили се да работят за разни старомодни мустакати чичковци. В този бизнес можеха да се изкарат ужасно много пари. Пиаджи се чудеше до какви източници има достъп Хенри. Бяха започнали едва преди два месеца с два килограма. Те имаха качеството на най-доброто „сицилианско бяло злато“, но го биеха с двойно по-ниска цена. Пък и за доставките се грижеше не той, а Хенри, което правеше сделката двойно по-привлекателна. И не на последно място мерките за сигурност на Тъкър определено впечатляваха Пиаджи. Хенри не беше от онези тъпаци с големи планове и малко мозък. Той беше олицетворение на бизнесмена — спокоен и професионален. „Въобщо човек, с когото си заслужава да бъдеш съдружник“ — помисли си Пиаджи.

— Запасите ми са достатъчно солидни. Те са моя грижа, *raisan*.^[2]

— Добре — кимна Тони. — Има обаче един проблем. Ще ми трябва известно време, за да събера мангизи за толкова солидна доставка. Трябваше да ме предупредиш, братче.

Тъкър се засмя.

— Не исках да те плаша, Антъни.

— Разбрахме ли се за парите?

Кимване и втренчен поглед.

— Знам, че си стабилен.

Това беше разумно. Пиаджи нямаше да пропусне възможността да осигури постоянни доставки на клиентите си. Дългосрочната перспектива за стабилен приход не бе за пренебрегване. Анджело Ворано можеше и да не го схване, но той бе послужил само като свързка между Хенри и Тони. Пък и Ворано вече се бе превърнал в рачешки изпражнения.

— Стоката същата ли е както преди? — попита Морело и ядоса и двамата.

— Еди, да не си мислиш, че човекът ще ни се доверява за парите и в същото време ще се опитва да ни прецака? — попита Пиаджи.

— Господа, позволете да ви обясня нещо. Разполагам с големи запаси от добра стока. Откъде и как я вземам, си остава моя работа.

Имам дори територия, по която не искам да се мотаате, но засега се разбираме добре и се надявам, че ще продължим в същия дух.

И двамата италианци кимнаха. Еди едва помръдна глава, но Тони го погледна с уважение и разбиране. Пиаджи му отговори по същия начин:

— Имаш нужда от дистрибутори и ние можем да решим проблема ти. Не искаш да се мяркаме във владенията ти — чудесно, нямаме нищо против.

Беше време за следващия ход.

— Не съм стигнал дотук, защото съм глупав. Днес за последен път участвам в този етап от бизнеса.

— Какво имаш предвид?

— Морските екскурзии свършиха. Повече няма да се занимавате с материала.

Пиаджи се усмихна. Това беше четвъртото му идване тук и нямаше желание за нова работа.

— По този въпрос нямаш никакви проблеми. Мога да прибирам стоката откъдето поискаш.

— Ще отделим стоката от парите. Трябва да работим като бизнесмени — каза Тъкър. — Все едно че се разплащаме на кредит.

— Стоката трябва да идва първа.

— Става, Тони. Подбери доверени хора. Идеята ми е двамата с теб да се оттеглим възможно най-далеч от наркотиците.

— Хората могат да се издънят и да проговорят — обади се Морело. Той чувстваше, че е изключен от разговора, но не беше достатъчно умен, за да разбере какво означава това.

— Не и моите — отвърна спокойно Тъкър. — Моите хора си знаят работата.

— Значи си бил ти? — направи връзката Пиаджи и получи кимване. — Харесвам стила ти, Хенри. Следващия път бъди повнимателен.

— Цели две години подготвих почвата и пръснах сума пари. Искам всичко да продължи възможно най-дълго и вече не поемам повече рискове от необходимото. И така, кога ще можеш да ми платиш за тази доставка?

— Донесъл съм сто бона — кимна към чантата си Тони.

Привидно малката в началото операция се бе разраснала с изненадваща бързина, но първите три доставки се бяха продали чудесно. Пиаджи смяташе Тъкър за стабилен мъж, на когото можеше да се има доверие, доколкото човек въобще може да вярва на хората в този бизнес. Ако искаше да ги измами, досега щеше да го е направил. От друга страна, доставките бяха твърде големи за човек с възможностите на Хенри.

— Можеш да ги вземеш, Хенри. Струва ми се, че ти дължим още... петстотин хиляди, нали? Ще ми трябва около седмица. Съжалявам, братче, но просто ме хващаш неподготвен. Толкова пари не се събират лесно.

— Да бъдат четиристотин, Тони. Няма смисъл да изстискваме приятелите ти още от първия път. Нека да си създадем редовна клиента.

— Значи това ще бъде нашето специално предложение — изсмя се Пиаджи и хвърли една бира към Хенри. — Сигурно в жилите ти тече италианска кръв, човече. Добре! Ще го направим както казваш.

„С какви количества всъщност разполагаш, Хенри?“ — не можеше да попита Пиаджи.

— А сега да се хващаме на работа.

Тъкър отвори първото найлоново пликче и изсипа съдържанието му в металната купа. Слава богу, че за последен път се занимаваше с тази гадост. Току-що бе направил седмата стъпка в маркетинговия си план. Отсега нататък други щяха да се занимават с тази слугинска работа. В началото, разбира се, щеше да ги наглежда. От днес обаче Хенри Тъкър заемаше полагащото му се шефско място. Докато бъркаше сместа в купата, той се поздрави за интелигентността си. Бе започнал бизнеса си по единствения правилен начин. Поемаше само добре пресметнати рискове, за да изгради организацията си из основи. Не друг, а той пръв бе оцапал ръцете си. Може би прадедите на Пиаджи бяха започнали по същия начин. Вероятно Тони бе забравил този способ и начина му на приложение, но това не засягаше Тъкър.

— Вижте, полковник, аз бях просто адютант. Колко пъти трябва да ви го казвам? Вършех всичко онова, което правят и адютантите на вашите генерали — дребна и незначителна работа.

— Тогава защо сте с такъв чин?

„Гъжно е — помисли си полковник Николай Евгениевич Гришанов, — че човек трябва да изтърпи всичко това.“ Но полковник Захариас не бе човек. „Той е враг — напомни си неохотно руснакът — и трябва да го накарам да говори.“

— Нима и при вас не е така? Някой генерал те забелязва и набързо те повишават. — Американецът замълча за момент. — Освен това трябваше да пиша речи. — Това признание не можеше да му навреди, нали?

— В нашите военновъздушни сили тази работа се върши от политическия офицер — махна с ръка Гришанов, сякаш за да прогони лъжата на пленника си.

Това бе шестнадесетата им среща. Гришанов бе единственият съветски офицер, който можеше да разпитва американците. Виетнамците явно внимателно използваша козовете си. Двадесет човека. Всички си приличаха и същевременно бяха толкова различни. Досието на Захариас твърдеше, че той е едновременно разузнавателен офицер и пилот. Бе прекарал двадесетгодишната си кариера в изучаване на системите за противовъздушна отбрана. Имаше инженерна диплома от Калифорнийския университет. Досието дори включваше наскоро издирено в университетския архив копие от дипломната му работа „Аспекти на разпространението и разпръскването на микровълни над пресечена местност“. Услугата бе свършена от някой незнаен помощник — един от тримата, осигурили сведенията му за американеца. В Съветския съюз подобна дипломна работа веднага щеше да бъде иззета като поверителна информация и Гришанов го знаеше. Тя представляваше доста оригинална разработка по проблемите на нискочестотното радарно излъчване и даваше указания как самолетите могат да го избягнат, използвайки планините и възвишенията. След три години служба в ескадрила от изстребители Захариас бил преместен във военновъздушната база „Офът“ до Омаха, Небраска. Там участвал в тренировъчни полети, свързани с военните планове на Стратегическото въздушно командване за разбиването на съветската ПВО от бомбардировачи В-52. Захариас усилено прилагал теоретичните си познания по физика в практичния свят на стратегическата ядрена война.

Гришанов не можеше да се застави да мрази този човек. Самият той боен пилот, наскоро сдал командването на полк в ПВО на СССР (съветското командване на противовъздушната отбрана) и преместен на нов отговорен пост, руският полковник по някакъв странен начин бе точна проекция на Захариас. По време на война Гришанов трябваше да спре бомбардировачите, летящи към страната му, а в мир имаше задачата максимално да затрудни проникването им в съветската ПВО. Това правеше сегашната му работа едновременно трудна и необходима. Той не бе офицер от КГБ и със сигурност нямаше нищо общо с малките кафяви диваци, които измъчваха хората. Виж, да застреляш човек, бе нещо съвсем различно, но Гришанов не можеше да причинява болка дори и на американците, които искаха да разрушат родината му. От друга страна, онези, които умееха да извличат информация, не можеха да я анализират. Нямаше да им помогнат дори предварително написаните въпроси, защото единствено очите на разпитвания издаваха правилния отговор. Ако човек е бил достатъчно умен, за да изготви плановете, той със сигурност можеше да излъже толкова убедително и авторитетно, че да заблуди почти всеки.

Гришанов въобще не харесваше гледката пред себе си. Американецът срещу него бе не само опитен, но и смел — човек, обучавал лично американските специалисти по откриване на ракетните установки, наречени „Дива невестулка“. Руснаците по-скоро биха използвали наименованието за означаване на операцията, защото малките хищници преследваха плячката си дори и в бърлогата ѝ. Пленникът му бе летял точно в осемдесет и девет такива мисии. Ако виетнамците правилно бяха идентифицирали самолета — както американците, така и руснаците си водеха точна статистика за това, — то сега Гришанов говореше с необходимия му човек. „Може би някога ще публикувам този разпит“ — помисли си руснакът. Гордостта на Захариас казваше на враговете му кого точно са пленили, но Гришанов и без това знаеше. Американецът се държеше като истински пилот и руският полковник си каза, че той също би постъпил така при евентуално пленяване. Гришанов се опитваше да си внуши, че спасява живота на човека срещу себе си. Вероятно Захариас бе убил доста виетнамци — и то не прости селяни, а обучени в Съветския съюз ракетни специалисти, — което надали щеше да му бъде простено. Но това не бе негов проблем и руснакът не искаше политическите

убеждения да попречат на професионалните му задължения. Специалността му бе една от най-научните и със сигурност най-сложната в руския отбранителен комплекс. Американецът от своя страна пък трябваше да планира атаката на стотици самолети, всеки от които с екипаж от отлични специалисти. Поради това начинът им на мислене, тактическите им схеми бяха също толкова важни за Гришанов, колкото и самият им план на действие. Що се отнасяше до него, американците можеха да избиват колкото си искат от тези копелета. Малките отвратителни фашисти разбираха политическата философия на страната му колкото и канибалите разбират от кулинарно изкуство.

— Полковник, знам, че не е съвсем така — каза спокойно Гришанов. Той извади скоро пристигналия документ и го остави на масата пред себе си. — Снощи го прочетох. Чудесна работа.

Руснакът не сваляше очи от полковник Захариас. Реакцията на американеца бе забележителна. Въпреки че не беше чужд на разузнавателната работа, той не можеше и да си представи, че някой във Виетнам ще успее чрез Москва да раздвижи вербуваните американци и да намери нещо подобно. Лицето издаваше мислите му: „Как е възможно да знаят толкова много за мен?“ Как бяха успели да бръкнат така дълбоко в миналото му? Кой го беше сторил? Нима съществуваха такива добри професионалисти? Виетнамците бяха ужасни глупаци! Както и повечето руски офицери, Гришанов съвестно и задълбочено изучаваше военната история. По време на дългите дежурства се бе ровил из всякакви секретни документи. Никога нямаше да забрави един, от който бе научил как в Луфтвафе^[3] са разпитвали пленените пилоти. Сега смяташе да приложи урока. Устоял на физическите мъчения, този човек бе разтърсен до дъното на душата си от някакви листа хартия. Всеки си имаше силни и слаби страни. Гришанов просто трябваше да използва интелекта си, за да ги открие.

— Как така не са обявили дипломната ви работа за поверителна информация? — попита руският полковник и запали цигара.

— Това е само теоретична физика — повдигна слабите си рамене Захариас. Бе се съвзел достатъчно, за да скрие отчаянието си. — От нея се интересуваха най-много телефонните компании.

Гришанов потупа папката.

— Е, снощи аз също научих някои неща. Като например прогнозирането на зоните с фалшиво ехо и математическото им моделиране! Така могат да се изготвят маршрути и да се планират удари. Гениално! Кажете, що за място е Бъркли?

— Просто едно калифорнийско училище — отвърна Захариас, преди да успее да се спре. Говореше. Не трябваше да говори. Бяха го учили да не говори. По време на подготовката му казваха какво да очаква, какво да казва без страх, че ще издаде нещо, как да увърта и да се измъква. Но никой не бе предвидил подобно нещо. И, за бога, нима не беше уморен и изплашен? Нима не му бе дошло до гуша да спазва правила, за които всички останали нехаят?

— Като оставим настрана професията ми, знам съвсем малко за вашата страна. Има ли голяма разлика между отделните щати? Вие сте от Юта. Кажете ми нещо за там.

— Захариас, Робин Дж. Полковник...

Гришанов вдигна ръце.

— Моля ви, полковник. Отлично знам всичко това. Знам също къде и кога сте роден. До Солт Лейк Сити няма военновъздушна база. Научих го от картите. Аз вероятно никога няма да отида там... въобще където и да е в страната ви. Там, в Бъркли, Калифорния, всичко е зелено, нали? Чувал съм, че е пълно с лозя. Но, виж, за Юта не знам нищо. Там има голямо езеро, което наричат Соленото езеро. Наистина ли е солено?

— Да, затова...

— Но как може? Океанът е на хиляди километри, освен това между тях има планини, нали? — Гришанов не даде на американеца време да отговори. — Аз съм ходил на Каспийско море. Дори известно време работих там по разпределение в една база. То не е солено. Но вашето езеро е. Колко странно!

Руснакът изгаси цигарата си.

Захариас леко наклони глава.

— Не съм сигурен, не съм геолог. Предполагам, че е останало от праисторически времена.

— Вероятно е така. Там има и планини, нали?

— Планината Уасач — потвърди Захариас с несигурен глас.

„Проклетите виетнамци — помисли си Гришанов, — дават на пленниците си храна, която дори и прасетата ще ядат само за да не

умрат от глад.“ Той се зачуди дали диетата е замислена с някаква определена цел, или просто е резултат на варварство. Дори политическите затворници в Гулаг се хранеха по-добре. От друга страна, диетата на американците отслабваше съпротивителните сили на организма им и ги затыпяваше до такава степен, че опитите им за бягство бяха предварително обречени на неуспех. Те просто нямаха сили. Нещо подобно бяха правила и фашистите със съветските военнопленници. Нечовешко или не, това засега работеше в полза на Гришанов. Съпротивата, без значение физическа или психическа, изискваше енергия, а по време на продължаващите с часове разпити тези мъже губеха силите си. Гришанов виждаше как решителността им се изпарява, защото тялото изсмукваше силите, необходими да я поддържат. Малко по малко руснакът се учеше. Губеше много време, но постепенно разбираше как да прониква в мозъците на свършено различни от него хора.

— Сигурно е чудесно за ски?

Захариас премигна насреща му, сякаш въпросът го бе пренесъл на друго място и в друго време.

— Така е.

— Виж, тук не става за ски, полковник. Аз обичам да карам из степта. Така си почивам, пък и натоварвам тялото си. Навремето имах дървени ски, но на последното място, където служих, един старшина ми направи стоманени от самолетна стомана.

— Стоманени?

— Неръждаема стомана. По-тежка е от алуминия, но е по-гъвкава и я предпочитам. Направи ги от крило на нашия нов проект Е-266.

— Какво е това? — попита Захариас, който не знаеше нищо за новия МиГ-25.

— Вашите го наричат „Фоксбат“. Много е бърз и се приближава до вашия бомбардировач В-70.

— Но ние вече не ги правим — възрази Захариас.

— Знам. Но вашият проект бе доста добър. Когато се върна у дома, ще поема командването на първия полк от тях.

— И защо ще правите изтребители от неръждаема стомана?

— Тя издържа на аеродинамичното загряване доста по-добре от алуминия — обясни Гришанов. — Освен това от бракуваните стават

чудесни ски. — Сега вече Захариас изглеждаше напълно объркан. — Как мислите, кое ще е по-добро? Нашите стоманени изтребители или вашите алуминиеви бомбардировачи?

— Предполагам, че зависи от... — започна Захариас и внезапно замръзна. Той погледна гузно човека срещу себе си, но после в очите му се появи предишната решимост.

„Избързах“ — помисли си разочаровано Гришанов.

Беше притиснал жертвата си твърде рано. Този човек бе смел. Достатъчно, за да закара самолета си в „центъра“ — по американския жаргон — над осемдесет пъти. Достатъчно, за да се съпротивлява дълго. Но Гришанов разполагаше с много време.

[1] Затвор за американски военнопленници, нападнат неуспешно през 1970 г. в опит да бъдат освободени задържаните там. — Б.пр. ↑

[2] Земяк (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Германските военновъздушни сили през Втората световна война. — Б.пр. ↑

12. ДОСТАВЧИЦИ

ФОЛКСВАГЕН. 1963. МАЛКО ИЗПОЛЗВАН...

Кели пусна монета в телефона и набра номера от обявата. Беше жарък съботен ден, в който горещината и влажността сякаш се бореха за рекорд. Джон се гневеше на глупостта си. Някои неща бяха толкова очевадни, че човек не ги забелязваше, докато не блъсне и разкървави носа си в тях.

— Ало? Обаждам се във връзка с обявата за колата... точно така — каза Кели. — Ако искате, още сега... Добре, след около петнадесет минути. Чудесно, благодаря ви, госпожо. Тръгвам. Довиждане.

Той окачи слушалката. Поне едно нещо щеше да се получи. Кели се намръщи. „Спрингър“ бе завързана на един от кейовете по река Потомак. Трябваше да си купи нова кола, но как щеше да стигне дотам? Ако отидеше със старата, нямаше да може да върне и двете обратно. Мисълта му се стори толкова забавна, че той се засмя на глас. Съдбата се появи в образа на празно такси, което му позволи да удържи думата си пред старата госпожа.

— Авеню „Есекс“ 4500 — каза той на шофьора.

— Къде пък е това?

— В Бетесда.

— Ще се поохарчиш, братче — забеляза шофьорът и зави на север.

Кели му подаде десетдоларова банкнота.

— Ако пристигнем за петнадесет минути, ще получиш още една.

— Идеално.

Ускорението залепи Кели за седалката. През по-голямата част от пътя избягваха авеню „Уисконсин“. На един червен светофар шофьорът намери авеню „Есекс“ на картата и в крайна сметка успя да

прибере и другите десет долара, като пристигна двадесетина секунди преди уреченото време.

Голямата къща се отличаваше от посестримите си в квартала и я откриха лесно. Фолксвагенът — от моделите „Костенурка“ — стоеше пред нея. Бе боядисан в ужасния цвят на фъстъченото масло, а тук-там се виждаше избилата ръжда. По-добре не можеше и да бъде. Кели изкачи тичешком дървените стъпала пред къщата и почука на вратата.

— Здравейте!

Лицето напълно се покриваше с гласа. Дамата бе около осемдесетгодишна, малка и крехка, но прекрасните ѝ зелени очи, уголемени от дебелите стъкла на очилата, загатваха за отлетяла красота. В сивотата на косата ѝ все още се прокрадваха руси кичури.

— Госпожа Бойд? Преди малко говорихме по телефона.

— Как се казвате?

— Бил Мърфи, госпожо — усмихна се приветливо Кели. — Днес е ужасна жега, нали?

— Бийствена — отвърна тя, като имаше предвид „убийствена“.
— Изчакайте момент.

Глория Бойд изчезна и след малко се появи с ключовете. Дори придружи Джон до колата. Кели ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне по стълбите.

— Благодаря, млади човече.

— Удоволствието е мое, госпожо — отвърна галантно той.

— Взехме я за внучката. Когато тя отиде в колеж, я караше Кен — осведоми го госпожа Бойд, сигурна, че Кели знае кой е Кен.

— Простете?

— Съпругът ми — каза Глория, без да се обръща. — Почина преди месец.

— Ужасно съжалявам, госпожо.

— Той боледува дълго — каза жената. Болката ѝ не бе преминала, но тя явно се примиряваше с нея. Глория му подаде ключовете. — Ето, разгледайте я.

Кели отключи. Колата изглеждаше така, сякаш е използвана от колежанка и възрастен мъж. Седалките бяха доста износени, а едната имаше голяма драскотина, вероятно направена от остър връх на кашон или хартиен плик. Той завъртя ключа и моторът веднага запали. Дори резервоарът бе пълен. Обявата не лъжеше за това, че колата е

използвана малко. На километража се виждаха изписани осемдесет хиляди километра. Кели поиска и получи разрешение да я покара малко наоколо. След една обиколка на квартала Джон реши, че колата е в ред, и я върна на чакащата собственичка.

— Откъде е дошла тази ръжда? — попита той и ѝ подаде обратно ключовете.

— Внучката ходеше с нея на училище в Чикаго, в „Нортуестърн“, из онези ужасни заснежени улици, наръсени със сол.

— Добро училище. Ще ви помогна да се качите по стълбите.

Кели хвана ръката ѝ и я насочи обратно към къщата. Вътре миришеше на стари хора. Въздухът тежеше от прах, който жената бе твърде уморена да изчисти, а от кухнята се носеше спарената миризма на стара храна, тъй като сега госпожа Бойд готвеше само за един човек.

— Жаден ли сте?

— Да, госпожо, благодаря. Една чаша вода ще ми дойде добре.

Когато жената влезе в кухнята, Кели се огледа. На стената висеше фотография, от която гледаше мъж, облечен с униформа с висока яка и пристегнат с колан в стил „Сам Браун“^[1]. Жената до него носеше тясна, почти цилиндрична бяла сватбена рокля. Имаше и други снимки, запечатали съвместния живот на Кенет и Глория Бойд. Две дъщери и син, пътешествие до брега на океана, стара кола, внуци, въобще всичко спечелено в един смислен и ползотворен живот.

— Заповядайте — подаде му чашата тя.

— Благодаря. С какво се занимаваше съпругът ви?

— В продължение на четиридесет и две години работеше в търговията. Щяхме да се местим във Флорида, но той се разболя и сега отивам сама. Сестра ми живее във Форт Пиърс. И тя е вдовица като мен. Мъжът ѝ бе полицай... — Гласът ѝ затрепери и точно тогава котката влезе, за да огледа госта. Това сякаш вля нови сили в госпожа Бойд. — Потеглям другата седмица. Вече продадохме къщата и във вторник ще трябва да се изнеса. Купи я някакъв симпатичен млад лекар.

— Надявам се там долу да ви хареса, госпожо. Колко искате за колата?

— Самата аз не мога да карам заради очите. Имам пердетата. Където и да ходя, все някой трябва да ме придружава. Внук ми казва,

че струвала хиляда и петстотин долара.

„Внук ви сигурно е адвокат, щом е така алчен“ — помисли си Кели.

— Какво ще кажете за хиляда и двеста? Ще ви платя в брой.

— В брой?

— Да, госпожо.

— В такъв случай колата е ваша.

Тя протегна ръка и Кели внимателно я пое.

— У вас ли са документите?

Джон се почувства виновен, че отново я е накарал да стане. Госпожа Бойд бавно се заизкачва на втория етаж, като се държеше за парапета. На свой ред Кели извади портфейла си и отброи дванадесет скърцащи банкноти.

Работата трябваше да му отнеме само десет минути, но се провлачи половин час. Кели вече бе проверил как става прехвърлянето. Застрахователната полица бе пъхната в същия плик с талона и носеше името на Кенет У Бойд. Джон обеща да се погрижи за това, както и за смяната на номерата. Тогава обаче се оказа, че госпожа Бойд съвсем не се чувства спокойна с толкова много пари у себе си, и Кели ѝ помогна да попълни вносна бележка. После, разбира се, трябваше да я откара в банката, където да остави парите в нощния трезор. На връщане спряха в супермаркета да купят мляко и храна за котката и най-после Джон я изпрати до вратата.

— Благодаря ви за колата, госпожо Бойд — каза на раздяла той.

— За какво ще я използвате?

— За работа — усмихна се Кели и си тръгна.

В девет и петнадесет същата вечер две коли спряха на междушатска магистрала 95. Първата бе додж „Дарт“, а втората — червен плимут „Роудрънър“. Притежателите им си избраха полупразната площадка северно от „Мериленд хаус“ — междинно ресторантче на магистралата „Джон Ф. Кенеди“. Тук се предлагаше храна, хубаво кафе, но не и алкохол. Наблизо имаше и бензиностанция. Доджът направи няколко маневри в паркинга и спря на няколко метра от един олдсмобил с пенсилванска регистрация. Плимутът паркира на задната редица. Една жена излезе от него и се запъти към тухлената сграда на ресторанта. Пътят ѝ мина покрай олдсмобила.

— Здравсти, кукло — обади се мъжки глас.

Жената спря и се приближи към колата. В нея седеше бял мъж с грижливо сресана дълга черна коса и разкопчана на врата риза.

— Изпраща ме Хенри — каза тя.

— Знам.

Той посегна да погали лицето ѝ и тя не се отдръпна. Мъжът се огледа и премести ръката си по-надолу.

— Носиш ли това, което искам, сладурче?

— Да — усмихна се тя.

Усмивката ѝ бе пресилена и изплашена, но не смутена. Дорис бе престанала да се смущава още преди месеци.

— Хубави цици — каза без никакво чувство мъжкият глас. — Донеси стоката.

Дорис се върна до колата си, сякаш бе забравила нещо. После отново се запъти към сградата, но този път с малка чанта в ръце. Когато минаваше покрай олдсмобила, една мъжка ръка се протегна и взе чантата. Дорис продължи към ресторанта и влезе в него. След минута се появи с кутия сода в ръка. Не сваляше поглед от плимута и се надяваше да е направила всичко както трябва. Моторът на олдсмобила вече бръмчеше и шофьорът ѝ прати въздушна целувка, на която момичето отвърна с отнесена усмивка.

— Доста лесно стана — каза Хенри Тъкър, който се намираше на около петдесет метра в откритата част на ресторанта.

— Добра ли е стоката? — обърна се към Тони Пиаджи друг мъж. Тримата седяха на една маса и се „наслаждаваха“ на смръщената вечер, докато болшинството от останалите клиенти предпочитаха уюта на климатичната инсталация.

— Най-добрата. Същата е като мострите, които получи преди две седмици. От същата партида — увери го Пиаджи.

— Ами ако хванат мулето? — попита човекът от Филадельфия.

— Тя ще мълчи — успокои го Тъкър. — Виждала е какво стана с лошите момичета.

Пред очите им от плимута излезе един човек и седна зад волана на доджа.

— Много добре — каза Рик на Дорис.

— Сега ще тръгваме ли? — попита тя и нервно отпи от содата си. Цялата трепереше.

— Разбира се, моето момиче. Знам какво ти се иска — усмихна се Рик и запали колата. — Сега бъди добра и ми покажи нещо.

— Наоколо има хора — каза Дорис.

— И какво от това?

Без да каже дума, момичето разкопча мъжката си риза, без да я разпасва от изтърканите панталонки. Рик бръкна в пазвата ѝ, усмихна се и завъртя волана с лявата ръка. „Можеше да бъде и по-зле“ — помисли си Дорис и затвори очи. Представи си, че е далеч оттук, и се запита кога ли и нейният живот щеше да свърши. Надяваше се да е скоро.

— Парите? — попита Пиаджи.

— Пие ми се кафе.

Мъжът от Филадельфия стана и влезе в ресторанта. Куфарчето му остана на стола. Пиаджи го взе и двамата с Хенри отидоха до колата му — син кадилак, — без да чакат завръщането на другия.

— Бил Мърфи — каза Кели. — Разбрах, че имате свободни квартири — вдигна неделния вестник той.

— Какво търсите?

— Ще се задоволя с една стая. Всъщност трябва ми просто място, където да оставям дрехите си — обясни Кели. — Доста пътувам.

— Търговски пътник ли сте? — попита управителят.

— Точно така. Занимавам се с инструменти. Тук съм отскоро.

Триетажната тухлена сграда бе от онези, строени за завръщащите се от Втората световна война ветерани. Дърветата около нея, изглежда, ѝ бяха връстници. Бяха израснали достатъчно високо, за да приютяват цяла орда катерици, а широките им корони хвърляха дебела сянка над паркираните коли. Управителят го заведе в един мебелиран апартамент на първия етаж и Кели се огледа одобрително.

— Изглежда чудесно — обяви той.

Джон се завъртя и хвърли поглед на мивката и водопроводните тръби. Очевидно използваните мебели изглеждаха в добро състояние. На прозореца се виждаше дори климатична инсталация.

— Имам и други...

— Тази ме устройва. Колко искате?

— Сто седемдесет и пет месечно. Освен това трябва да ми оставите депозит за един месец.

— А разноските?

— Можете да ги плащате сам или пък да го предоставите на нас. Някои от наемателите ни предпочитат втория начин. Ще ви излиза средно по около четиридесет и пет долара месечно.

— По-лесно ще е да плащам една вместо две или три сметки. Значи така. Сто седемдесет и пет плюс четиридесет и пет...

— Двеста и двадесет — обади се услужливо управителят.

— Четиристотин и четиридесет — поправи го Кели. — Нали искахте едномесечна предплата? Мога да ви платя с чек, но банката не е в града. Все още не съм си открил сметка тук. Какво ще кажете за пари в брой?

— Няма никакъв проблем — увери го управителят.

— Чудесно. — Кели извади портфейла си и отброи сумата, но после спря. — Ще ви дам шестстотин и шестдесет. Нека бъдат три месеца, ако нямате нищо против, разбира се. Само че ще ви помоля за разписка.

Услужливият управител извади един кочан от джоба си и веднага написа сметката.

— А мога ли да ползвам телефон? — попита Кели.

— Ако желаете, ще ви прекараме още следващия вторник. Трябва обаче да оставите депозит и за него.

— Моля ви, погрижете се за това — подаде още пари Кели. — Багажът ми все още не е пристигнал. Откъде мога да си взема чаршафи и разни други дреболии?

— Днес не работи почти нищо, но утре ще имате голям избор.

Кели погледна голия матрак. Буците личаха отдалеч.

— Е, спал съм и на по-лоши легла — вдигна рамене той.

— Ветеран ли сте?

— Морски пехотинец — отвърна Джон.

— И аз бях такъв — отвърна изненадващо управителят. — Нали няма да ни създавате проблеми?

Лично той не очакваше, но собственикът настояваше въпросът да бъде задаван. Кели му отвърна с успокоителна глуповата усмивка.

— Разправят, че доста хъркам.

След двадесет минути Кели пътуваше с едно такси към центъра. Той слезе на пенсилванската гара, откъдето хвана първия влак за Вашингтон. Ново такси го откара на яхтата му. Когато се смрачи, „Спрингър“ вече пътуваше надолу по Потомак. „Всичко щеше да е къде-къде по-лесно, ако имаше поне един човек, който да ми помага“ — помисли си Джон. Губеше толкова много време в излишно размотаване. Нима бе излишно? Може би не. Докато пътуваше, Кели не спираше да мисли, а това бе не по-малко важно от физическата подготовка. Пристигна у дома си точно преди полунощ след шест часа усилен размишления и планиране.

Въпреки прекарания в непрестанно движение уикенд време за губене нямаше. Кели събра дрехите си, повечето от които бе купил в покрайнините на Вашингтон. Чаршафи щеше да си вземе в Балтимор. Храна също. Колтът му бе завит в стари парцали заедно с две кутии амуниции. Смяташе, че няма да има нужда от повече, пък и патроните тежаха. Докато изработваше още един заглушител, Кели прехвърли наум плановете си. Намираше се в чудесна форма, почти толкова добра, колкото и във Виетнам, и бе стрелял ежедневно. „Мерникът ми е по-добър от всякога“ — мислеше си той, докато вършеше работата си почти механично. В три сутринта новият заглушител бе готов и изпробван. Половин час по-късно „Спрингър“ вече плаваше на север. След Анаполис щеше да си позволи няколко часа сън.

Нощта бе самотна. По небето пробягваха откъслечни облаци и умът му заблужда, докато Кели отново не се концентрира. Той вече не бе мързелив цивилен, но въпреки това си позволи една бира, докато обмисляше различните варианти. Какво бе забравил? Успокоителният отговор гласеше, че не се сеца за нищо такова. По-неприятната мисъл бе, че все още знае твърде малко. Били имаше червен спортен плимут. Някакъв негър на име Хенри. Знаеше къде действат. И нищо повече.

Но.

Но той се бе сражавал с въоръжени и обучени врагове, за които знаеше още по-малко. Щеше да се постарее и сега да бъде поне толкова внимателен, колкото по онова време. Дълбоко в себе си Кели усещаше, че ще постигне целта. Отчасти защото бе по-опитен и доста по-мотивиран от тях. Другата причина — изненадано установи Джон — бе, че не му пукаше за последствията. Копнееше единствено за резултата. Той си спомни един наизустен в католическото училище

пасаж от Вергилиевата „Енеида“, който бе осмислил мисията на Еней още преди две хилядолетия: *Una salus victis nullam sperare salutem.* (Единствената надежда на обречените е да не се надяват на спасение.) Зловещата мисъл го накара да се усмихне. Джон продължи пътуването си под студената светлина на звездите, преминала огромни разстояния и изпратена още преди той или дори Вергилий да са били родени.

Хапчетата ѝ помогнаха да забрави действителността, но не действаха през целия път. Дорис не толкова формулира съзнателно мисълта, колкото я чу, почувства я като нещо, което не искаше да вижда, но което въпреки това не си отиваше. Вече се бе превърнала в роб на успокоителните. Сънят идваше трудно и в празната стая Дорис не можеше да избяга от себе си. Ако можеше, щеше да вземе повече хапчета, но тук не ѝ позволяваха да прави каквото си иска. Пък и тя надали наистина го искаше. Хапчетата ѝ носеха краткотрайна заборава, привидна свобода от страха, но онези не искаха да ѝ дават подобни неща. Дорис виждаше много повече, отколкото те предполагаша. Надникваше в бъдещето, но това бе слаба утеха. Рано или късно ченгетата щяха да я хванат. И преди я бяха арестували, но не за нещо толкова голямо. Сега щяха да я приберат за дълго. Полицаите щяха да се опитат да я накарат да говори, щяха да ѝ обещаят защита. Дорис обаче знаеше какво ще последва. Бе видяла смъртта на две приятелки. Приятелки? Най-близкото нещо до приятелка. Момичета, с които да говори, които споделяха съдбата ѝ. Макар държани насила тук, те все пак успяваха да се шегуват, да удържат малки победи над силите, управляващи съществуването им, да виждат призрачни светлини на тъмния хоризонт. Момичета, с които да споделя сълзите си. Но две от тях вече бяха мъртви и Дорис бе гледала как умират. Бе седяла тук дрогирана, но будна. Бе гледала очите, бе видяла и почувствала болката им с пълното съзнание, че не може да им помогне. И още по-лошо, бе разбрала, че те също го знаят. Кошмарите също бяха нещо ужасно, но те поне не можеха да ти навредят. Човек просто се буди и избягва от сънищата си. Но не и от този. Тя се наблюдаваше от страни. Сякаш бе робот, който не може да управлява действията си, но не може и да попречи на другите да го правят. Тялото ѝ се движеше само под чужда команда. Трябваше да крие дори мислите си. Боеше се да ги допусне в главата си, за да не се изпишат по лицето ѝ и да бъдат

забелязани. Днес обаче, колкото и да се опитваше, не можеше да го направи.

Рик лежеше до нея и бавното му дишане нарушаваше тишината. Една част от нея го харесваше. Той бе най-нежният от всички и Дорис понякога си мислеше, че я харесва. Само мъничко. Поне не я биеше толкова жестоко. Разбира се, винаги трябваше да бъде нащрек, защото гневът му бе не по-малко ужасен от този на Били, но Дорис се опитваше да е добра с него. Другата част от нея ѝ казваше, че е глупачка, но сега съдбата ѝ се определяше не по нейна воля. Пък и знаеше до какво води съпротивата. След една особено тежка нощ Пам я бе прегърнала и ѝ бе прошепнала плановете си за бягство. По-късно Дорис се бе молила приятелката ѝ да е успяла и в края на краищата да има надежда. И после какво? Бе видяла как я довличат тук и безпомощно бе гледала да правят с нея всичко, каквото им дойде наум. Видя смъртта на Пам, конвулсиите на тялото ѝ от липсата на кислород и смеещото се мъжко лице само на сантиметри от това на приятелката ѝ. Единствената съпротива, която се осмели да извърши, бе да срещне косите на Пам. И слава богу, че онези не го бяха забелязали. Дорис бе плакала през цялото време и се бе молила по някакъв начин Пам да узнае, че някой мисли за нея дори и в смъртта. Но жестът си остана напълно безсмислен и това направи сълзите ѝ още по-горчиви.

Какво лошо бе сторила? Дорис се питаше колко ли жестоко трябва да е обидила Бог, за да заслужи такъв живот. И как можеше въобще някой да заслужи подобно мизерно и безнадеждно съществуване?

— Впечатлен съм, Джон — каза Роузън, без да откъсва очи от пациента си. Кели седеше на кушетката, гол до кръста. — Какво си правил?

— Осем километра плуване за раменете. По-добре е от тежестите, макар че вечер не забравях и тях. Малко крос и това е всичко. По същия начин се поддържах и навремето.

— Искан ми се да имам твоето кръвно налягане — забеляза хирургът и свали апаратчето. Сутринта бе правил тежка операция, но все пак успя да намери време за приятеля си.

— Упражнявай се, Сам — посъветва го Кели.

— Нямам време, Джон — оплака се неохотно хирургът.
— Ти си лекар и би трябвало да знаеш какво ти е нужно.
— Вярно — съгласи се Роузън. — Иначе как си?

Кели му отвърна с поглед. Не с усмивка или гримаса, а просто със спокоен поглед и Сам разбра всичко. Той опита още веднъж:

— Има една стара поговорка: „Преди да тръгнеш да отмъщаваш, изкопай два гроба.“

— Само два? — попита учудено Кели.

Роузън кимна.

— Четох доклада за аутопсията. Не мога да те разубедя.

— Как е Сара?

Роузън не се възпротиви на новата тема.

— Затънала е до гуша в новия си проект. Толкова се е ентузиазирала, че постоянно ми говори за него. Трябва да призная, че е доста интересно.

Точно тогава в кабинета влезе Санди О’Тул. Кели смути и двама им, като вдигна фланелката и закри гърдите си.

— Моля ви!

Сестрата толкова се обърка, че се разсмя, и Сам я последва. Едва тогава обаче Роузън разбра, че Кели наистина е готов да изпълни замислите си. Всичко говореше за това: отличната му форма, поведението, твърдият блясък в очите, който омекваше като с магическа пръчка. „Прилича на хирург“ — помисли си Роузън. Това бе странна аналогия, но колкото повече наблюдаваше приятеля си, толкова повече се убеждаваше, че той знае какво прави.

— Изглеждате доста добре за човек, по когото преди няколко седмици са стреляли — каза приятелски О’Тул.

— Водя здравословен живот, госпожо. За цял месец съм изпил само една бира.

— Госпожа Лот дойде в съзнание, доктор Роузън — събщи сестрата. — Изглежда чудесно. Явно няма да има усложнения. Съпругът ѝ вече дойде да я види. Той сигурно също ще се справи, макар че имам едно наум.

— Благодаря, Санди.

— Е, Джон, ти също си здрав. Обличай си тениската, преди Санди да се е изчервила — цъкна с език Роузън.

— Къде може да се обядва наоколо? — попита Кели.

— Щях да те заведа лично, но след десет минути имам среща. Санди?

Тя погледна часовника си.

— На мен май ми е време да обядвам. Искате ли да рискуваме в болничния стол, или предпочитате да потърсим не що навън?

— Вие сте местната, госпожо.

Тя го заведе в бистрото, където също готвеха болнична храна, но човек поне можеше да прибави сол и някоя друга подправка. Кели си избра нещо питателно, може би дори здравословно, като се надяваше, че ще компенсира блудкавия вкус.

— Постоянно ли сте така заета? — попита Джон, след като си избраха маса.

— Непрекъснато.

— Къде живеете?

— Встрани от булевард „Лок Рейвън“. Точно до Каунти.

Кели разбра, че тя въобще не се е променила. Санди О’Тул се държеше съвсем нормално, но празнотата в живота ѝ не бе много различна от тази в неговия. Само че докато той можеше да направи нещо — тя не. Санди протягаше ръце от черупката си. Имаше хубаво чувство за хумор, но скръбта я пресрещаше навсякъде. Силна, дълбока скръб. Реалните, осезаеми врагове, с които можеш да се бориш, си имаха и предимства. Прогонването на призраци бе далеч по-трудно.

— Да не би да е от онези еднотипни къщи, които се виждат навсякъде?

— Не, по-скоро прилича на бунгало или нещо подобно. Голяма двуетажна къща. Половин акър. Това ми напомня — добави тя, — че през почивните дни трябва да окося тревата.

Санди си спомни, че Тим обичаше да върши тази работа. Бе решил да напусне армията след второто си отиване във Виетнам, да завърши право и да заживее нормално. И всичко това ѝ бе отнето от някакви хора в далечна страна.

Кели не знаеше какво точно си мисли Санди, но не бе и необходимо. Промяната на изражението и потрепването на гласа ѝ му казваха всичко. Как да я развесели? Странен въпрос, като се имаха предвид плановете му за следващата седмица.

— Когато лежах в болницата, бяхте много мила с мен. Благодаря.

— Опитваме се да се грижим добре за пациентите си — каза тя с приятелски нотки в гласа.

— Красиво лице като вашето трябва да го прави по-често — посъветва я Кели.

— Какво да прави?

— Да се усмихва.

— Трудно е — отвърна сериозно тя.

— Знам, госпожо, но преди малко успях да ви разсмея — напомни ѝ Джон.

— Изненадахте ме.

— Заради Тим е, нали?

Въпросът я стресна. Хората не биваше да питат за подобни неща. Тя погледна втренчено Кели.

— Не разбирам.

— От една страна, е лесно, а, от друга — трудно. Трудното е — продължи Кели замислено — да разбереш защо хората изпитват необходимост от подобни неща. В крайна сметка осъзнаваш, че около теб има много лоши хора и някой трябва да се разправи с тях. В противен случай те ще се разправят с теб. Можеш да опитаеш да не ги забелязваш, но това не помага. Понякога пък се натъкваш на неща, които просто не можеш да не забележиш. — Кели се облегна и затърси думи, за да продължи. — Тук виждаш много лоши неща, Санди. Аз пък съм виждал ужасни. Виждал съм хора, които...

— Кошмарът ти?

Кели кимна.

— Точно така. Онази вечер за малко не ме убиха.

— Какво е...

— Сигурен съм, че не искаш да знаеш. Наистина. Искам да кажа, че самият аз и досега не проумявам как хората могат да вършат подобни неща. Може би дотолкова вярват в нещо, че забравят колко е важно да си човек. Или пък не са като другите. Не мислят по същия начин, не изпитват същите чувства. Не знам. Във всеки случай обаче действията им са напълно осезаеми. Някой трябва да ги спре.

„Дори когато знаеш, че е безсмислено“ — не посмя да добави Кели. Как можеше да ѝ каже, че съпругът ѝ е загинал в името на обречена кауза?

— Значи съпругът ми е бил рицар в блестящи доспехи, яхнал бял кон? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Ти носиш бяло, Санди. Ти също се бориш с врагове. Но те не са единствените. Има и други. Някой трябва да се изправи срещу тях.

— Никога няма да разбере кому беше нужна смъртта на Тим.

„Въпросът винаги опира до това“ — помисли си Кели. Наболелите политически и социални проблеми нямаха място тук. Всеки си имаше живот, който трябваше да завърши по естествен начин след определеното време от Бог, Съдбата или други сили, които хората не можеха да контролират. Кели бе виждал смъртта на много хора и сам бе я причинявал. Всеки живот бе ценен за собственика и за близките му. И как можеше да се обясни кому е нужно всичко това? И още по-важно, как можеше човек да го обясни на самия себе си? Но това бе нещо външно. Вътре в него нещата стояха по съвсем различен начин. Може би отговорът се криеше там?

— Работата ти е тежка, нали?

— Да — отвърна Санди и леко кимна с глава.

— Защо не се заемеш с нещо по-лесно? Например да работиш в регистратурата или пък в родилното отделение, където е по-весело.

— Да, наистина е по-весело — отвърна сестрата.

— Освен това работата там не е маловажна. Грижата за бебетата сигурно не предлага бог знае какво разнообразие, но все пак трябва да се върши съвестно, нали?

— Разбира се.

— Но ти предпочиташ да работиш в неврохирургията и да вършиш тежката работа.

— Някой трябва да...

„Бинго“ — помисли си Кели и я прекъсна:

— Трудно е, нали? Имам предвид работата. Понякога сигурно ти писва.

— Случва се.

— Но все пак ти не се отказваш — забеляза Кели.

— Да — отвърна Санди. Отговорът ѝ прозвуча като нещо по-силно от признание.

— Ето затова Тим също не се е отказал от работата си. В очите ѝ проблесна искрица разбиране, но скръбта побърза да я изгаси.

— И все пак няма смисъл.

— Може би мисията няма смисъл, но хората имат — предположи Кели. Мисълта му не можа да стигне по-далеч. — Съжалявам, не съм проповедник, а просто изпочупен флотски боцман.

— Не си чак толкова изпочупен — отвърна О'Тул и приключи с обяда си.

— И част от заслугата за това е ваша, госпожо. Благодаря. Complimentът му заслужи нова усмивка.

— Не всички пациенти оздравяват, така че се гордеем с излекуваните.

— Може би всички се опитваме да спасим света, Санди. Всеки колкото може — каза Кели.

Той стана и настоя да я изпрати до отделението. Трябваше да стигнат почти до вратата, за да се реши да каже:

— Знаеш ли, иска ми се да вечеряме заедно. Не веднага, но...

— Ще си помисля — отвърна тя.

Една част от Санди отхвърли идеята, а друга се замисли върху нея, макар да знаеше, че все още е твърде рано и за двама им. Е, за нея не чак толкова, разбира се. Що за човек бе този? Какви бяха рисковете от познанството с него?

[1] Английски офицер, измислил колана с портупей. — Б.пр. ↑

13. ЗАДАЧИ

Посещаваше Пентагона за пръв път. Сред всички тези военни се чувстваше като бяла врана. Дори се почуди дали не е, задето идва без униформа, но Кели я бе носил, когато трябва. Сега бе облечен в лек син костюм с миниатюрна лентичка на ревера, символизираща флотски кръст. Когато слезе от автобуса, той се огледа за карта на огромната сграда. Намери я на едно табло и веднага я запамети. След пет минути стоеше пред нужния му кабинет.

— Какво обичате? — попита го един старшина.

— Казвам се Джон Кели. Имам среща с адмирал Максвел.

Поканиха го да седне. На малката масичка пред него лежеше брой на „Флотско време“. Кели не бе чел вестника от уволнението си. Въпреки това успя да съдържи носталгията си. Ругатните и клеветите по адрес на армията, които слушаше, не го бяха променили.

— Господин Кели? — обади се някакъв глас.

Джон се изправи и влезе през отворената врата. След като я затвори, над нея светна червен надпис „Не влизай!“

— Как си, Джон? — обади се пръв Максвел.

— Чудесно, сър, благодаря.

Цивилен или не, Кели не можеше да прогони смущението от присъствието на адмирал пред себе си. Нещата се влошиха още повече, когато през някаква друга врата влязоха двама души. Единият бе цивилен, но другият — контраадмирал. Той също бе летец и на гърдите му висеше медал за храброст, което още повече задължаваше. Максвел представи гостите си един на друг.

— Много съм чувал за вас — каза Подулски и разтърси ръката на по-младия мъж.

— Благодаря, сър — отвърна смутено Кели. Не знаеше какво друго да каже.

— С Каз се знаем от години — намеси се Максвел. — Аз имам петнадесет — посочи японските знаменца на стената той, — а Каз

осемнадесет.

— И всичките са снимани — увери го Подулски.

— Аз пък не съм свалил нищо — намеси се Гриър, — но за сметка на това вятърът не ми е продухал мозъка.

Освен че носеше цивилен костюм, този адмирал държеше в ръка и папката с картите. Той извади една от тях. Кели имаше същата на острова, но неговата не бе така одраскана. После се появиха и снимките и Джон отново видя лицето на полковник Захариас. Тази снимка бе увеличена и човекът от нея определено приличаше на армейската фотография на Захариас, която адмиралът също извади.

— Бил съм само на пет километра от мястото — забеляза Кели. — Но никой не ми е казал, че...

— Тогава все още го е нямало. Построили са го наскоро, преди по-малко от две години — обясни Гриър.

— Имаш ли нови снимки, Джеймс? — попита Максвел.

— Получих едни въздушни, правени от голяма височина, но в тях няма нищо интересно. Натоварил съм един опитен специалист, бивш летец, да прегледа всеки кадър от местността. Докладва само на мен.

— От теб май ще излезе добър шпионин — цъкна с език Подулски.

— Наистина съм им необходим — отвърна весело Гриър, но в тона му се долавяха сериозни нотки.

Кели просто седеше и гледаше тримата адмирали. Те бърбеха досущ като войници, само дето се изразяваха по-хубаво. Гриър отново се обърна към него:

— Разкажи ми за долината.

— Мястото е добро, ако искаш...

— Не, първо кажи как измъкна малкия Холандец. Искам да науча всяка твоя стъпка — нареди Джеймс Гриър.

За петнадесет минути Кели обясни всичко от момента на раздялата му с подводницата „Скейт“ до прибирането им на борда на „Кити Хоук“ с хеликоптер. Разказът му вървеше леко. Той обаче остана изненадан от постоянното споглеждане между адмиралите.

Кели все още не можеше да чете погледи. За него адмиралите не изглеждаха стари, нито пък имаха напълно човешки облик. Те бяха адмирали — божествени безсмъртни създания, които вземаха важни

решения и изглеждаха точно така както трябва, дори и цивилният. Освен това Кели не се мислеше за млад. Той бе преживял битки, след които всеки човек се променя завинаги. Но те гледаха на нещата от друг ъгъл. На Максвел, Подулски и Гриър се струваше, че преди тридесет години не са били много по-различни от този млад мъж. Един поглед им бе достатъчен, за да разберат, че Кели е роден войник, и в него те виждаха себе си. Затворническите погледи, които си разменяха, ги оприличаваха на дядовци, гледащи как малкото им внуче прави първите си несигурни стъпки по домашния килим. Но в случая стъпките бяха доста по-важни.

— Свършил си отлична работа — обади се Гриър, след като Кели приключи разказа си. — Значи районът е гъсто населен?

— И да, и не, сър. Искам да кажа, че там няма градове или нещо подобно, но е пълно с малки ферми. Освен това чувах и виждах движението по пътя. Минаха само няколко камиона, но бе задръстено от колелета, волски каруци и тем подобни.

— Значи не е имало много войници? — попита Подулски.

— Те сигурно се движат по този път, адмирале. — Кели посочи една линия на картата, около която се виждаха означения на северновиетнамски части. — Как мислите да стигнете дотам?

— На този свят нищо не става лесно, Джон. Обмисляме варианта с използване на хеликоптер. Другата възможност е да ги атакуваме с амфибии и да напреднем по този път.

Кели поклати глава.

— Много е далеч. Пътят се отбранява лесно. Господа, трябва да разберете, че Виетнам е във война. Там почти всички са обличали униформа, а когато имаш оръжие, започваш да се чувстваш като участник в отбора. В този район има достатъчно хора, за да направят живота ви труден. Няма да успеете.

— И тези хора наистина подкрепят комунистическото правителство? — попита учудено Подулски. Звучеше му невероятно. Но не и на Кели.

— За бога, адмирале, защо, мислите, тази война се проточи толкова? Защо никой не помага на свалените летци? Те не приличат на нас. Ето това не можем да разберем. Във всеки случай, ако изпратите морски пехотинци на брега, никой няма да ги посрещне с хляб и сол. Забравете за придвижването по пътя, сър. Аз съм го виждал. Той не е

чак толкова хубав. В интерес на истината на снимките изглежда по-добре, отколкото е в действителност. Достатъчни са няколко отсечени дървета, и става непроходим. — Кели вдигна поглед. — Трябва да се използват хеликоптери.

Джон забеляза, че предложението му не намери топъл прием, и не му бе трудно да се досети защо. Тази част от страната бе буквално залята от зенитни батареи. Хеликоптерите нямаше да влязат лесно. Поне двама от адмиралите бяха бивши пилоти и явно смятаха перспективата за нападение по земя за по-привлекателна. В такъв случай положението с хеликоптерите бе по-лошо, отколкото Кели предполагаше.

— Можем да накараме батареите им да замлъкнат — заразсъждава на глас Максвел.

— Нали не предлагаш да изпратим В-52? — попита Гриър.

— „Нюпорт нюз“ се връща във Виетнам след няколко седмици. Виждал ли си го в действие, Джон?

Кели кимна.

— Разбира се. Подкрепял ни е два пъти, когато работехме близо до брега. Стрелбата на двестамилиметрови оръдия наистина е нещо забележително. Проблемът, сър, е, че започваме да вкарваме все повече фигури в играта. Колкото по-сложно става всичко, толкова повече нараства възможността да объркаме нещо.

Кели се облегна на кушетката и си каза, че мисълта му може да е от полза не само за адмиралите.

— Дъч, след пет минути сме на заседание — каза неохотно Подулски.

Според Каз срещата им не бе преминала особено успешно. Гриър и Максвел обаче бяха на друго мнение. Двамата бяха научили някои нови неща, което означаваше, че не са си изгубили времето.

— Мога ли да ви запitam защо държите толкова много на секретността? — обади се Кели.

— Веднъж вече отгатна — отвърна Максвел и кимна към другия адмирал.

— Операцията при Сонг Тай се провали поради изтичане на информация — обясни Гриър. — Не знаем как е станало, но един от хората ни докладва, че там са знаели — или поне са очаквали — нещо. Явно обаче не са ни очаквали толкова скоро. Ние нападнахме лагера

след евакуирането на затворниците там, но преди поставянето на засадата. Така е, всяко зло за добро. Смятали са, че операция ЖАЛОН ще се проведе след около месец.

— Милостиви Боже — възкликна Кели. — Значи някой нарочно ги е предал?

— Добре дошъл в света на разузнавателните операции, боцман — каза Гриър с мрачна усмивка.

— Но защо?

— Ако срещна въпросния господин, непременно ще го попитам. — Гриър се обърна към колегите си: — Все пак няма да е зле да поразгледаме документите от операцията. Без да вдигаме шум, разбира се.

— Къде са те?

— Във военновъздушната база „Еглин“, където се е подготвял предишният екип.

— Кой ще отиде? — попита Подулски.

Кели усети как погледите на останалите трима се насочват към него.

— Господа, аз съм само един боцман.

— Къде сте паркирали колата си, господин Кели?

— Оставих я в града, сър. Дойдох дотук с автобус.

— Елате с мен. Ще вземете друг автобус обратно.

Излязоха от сградата мълчаливо. Колата на Гриър бе спряна в паркинга за гости до Речния изход. Той махна на Кели да се качва и потегли към алеята „Джордж Вашингтон“.

— Дъч ми даде досието ти и аз го прочетох. Впечатлен съм, синко. — Гриър обаче не му каза, че средният резултат от приложените в досието три теста за интелигентност, правени от Кели, бе 147 точки. — Всеки от командирите ти те хвали.

— Служил съм при добри командири, сър.

— Така изглежда. И тримата са те карали да постъпиш в офицерско училище, но Дъч вече ми разказва за това. Искане ми се да знам, защо не си приел отпуснатата за колежа стипендия?

— Беше ми омръзнало от училища. Освен това стипендията бе за плуване, адмирале.

— Да, чувал съм, че в Индиана умират да плуват, но ти си имал добри оценки и със сигурност си щял да получиш академична

стипендия. Ходил си в чудесно подготвително училище и...

— Там също бях със стипендия. — Кели сви рамене. — Никой от семейството ми не е бил в колеж. Татко е отишъл в армията през войната. Предполагам, че просто е търсел какво да прави.

Кели обаче не бе казал на никого, че баща му не харесваше армията.

Гриър се замисли. Думите на спътника му все още не изясняваха нещата.

— Последният кораб, който командвах, бе подводницата „Даниел Уебстър“. Моят старшина, отговарящ за нещатния екипаж, работеше в сонарния отсек. Имаше университетска диплома по физика и разбираше от работата си повече, отколкото аз от моята. Бе много добър човек, но не бе водач. Сякаш се срамуваше от това. Но ти не си такъв, Кели.

— Вижте, сър, когато си в джунглата и нещо се случи, трябва да се действа.

— Не всички мислят така. Виж, Кели, на света има два вида хора. На едните трябва да им кажеш какво да правят, а другите се сецат сами — каза Гриър.

Подминаха един крайпътен надпис, който Джон не успя да прочете, но който нямаше нищо общо с ЦРУ Той не разбра, че са пристигнали, докато не видя сградата на охраната.

— Срещал ли си се във Виетнам с хора от управлението?

Кели кимна.

— Да, с някои. Ние бяхме... всъщност вие знаете това. План ФЕНИКС, нали? Ние бяхме част от него. Една мъничка част.

— Какво мислиш за тях?

— Двама-трима бяха истински професионалисти. Останалите... Наистина ли искате да чуете какво мисля?

— Да, точно това искам — увери го Гриър.

— Останалите можеха да правят единствено мартини — каза безстрастно Кели и си спечели мрачния смях на адмирала.

— Да, хората тук обичат да гледат филми! — Гриър намери мястото си в паркинга и отвори вратата. — Ела с мен, боцман.

Цивилният адмирал поведе Кели към сградата и му извади специален посетителски пропуск, който обаче изискваше приносителят му да бъде придружаван.

С влизането си в управлението Кели се почувства като турист в някаква екзотична страна. Спокойната атмосфера в сградата ѝ придаваше зловещ колорит. Въпреки че бе обикновена и сравнително нова, главната квартира на ЦРУ притежаваше някакъв странен ореол. Тя сякаш бе откъсната от реалния свят. Гриър улови погледа му и цъкна с език. Дватама взеха асансьора до кабинета на адмирала на шестия етаж. Едва след като влязоха вътре, Гриър отново проговори:

— Какви са ти плановете за следващата седмица?

— Нищо определено. По принцип съм свободен — отвърна предпазливо Кели.

Джеймс Гриър кимна сериозно.

— Дъч ми разказа и за това. Ужасно съжалявам, боцман, но в момента задълженията ми са свързани с двадесет прекрасни мъже, които вероятно никога повече няма да видят семействата си. Освен ако не направим нещо, разбира се.

Той отвори чекмеджето на бюрото си.

— Сър, точно сега наистина съм много объркан.

— Виж, Кели, има два начина да го направим — болезнен и безболезнен. Ако предпочиташ първия, Дъч още сега ще вдигне телефона и ще бъдеш мобилизиран — каза решително Гриър. — Безболезненият начин е да дойдеш да работиш при мен като цивилен консултант. Ще бъдеш на хонорар и ще ти плащаме доста повече, отколкото ще вземаш като боцман.

— А какво ще правя?

— Ще отлетиш за военновъздушната база „Еглин“, през Ню Орлиънс и Авис, предполагам. Това — подхвърли Гриър пликче документи за самоличност в скута на Кели — ще ти осигури достъп до архива им. Искам да прегледаш оперативните планове, за да можем да си съставим схема на действие.

Кели погледна снимката в документите. Беше старата му фотография от флота, на която се виждаше само главата.

— Почакайте малко, сър. Аз нямам нужната квалификация да...

— Лично аз съм убеден, че я имаш, но отстрани ще изглежда, както ти казваш. Ти ще бъдеш просто младши консултант, който събира информация за маловажен, никому ненужен доклад. Половината от парите на това проклето управление се харчат точно за такива цели. Ако досега не си го разбрал, време е вече да го научиш —

каза ядосано Гриър. Гневът явно даваше криле на фантазията му. — Ние искаме всичко да изглежда точно толкова обикновено и безполезно.

— Сериозно ли говорите?

— Боцман, Дъч Максвел е готов да пожертва кариерата си за тези хора. Аз също. Ако има начин да ги измъкнем...

— Ами мирните преговори?

„Как да му обясня на това дете?“ — запита се Гриър.

— Официалната версия е, че полковник Захариас не е между живите. Така твърди другата страна. Вестниците им дори публикуваха снимка на трупа. Жена му също мисли така. Армейският свещеник вече я посети с новината. Придружи го колега на Захариас, за да омекоти удара, ако това въобще е възможно. Дадох ѝ едноседмичен срок, за да освободи ведомствения апартамент. Придържаме се към версията — поясни Гриър. — Захариас официално е мъртъв. Аз много внимателно разговарях с някои хора и ние... — Тук адмиралът се запъна. — Страната ни няма да провали мирните преговори заради подобно нещо. Снимките, с които разполагаме, не стават дори и за съдебно доказателство, а в международните отношения се действа именно така. Това е стандартна процедура, която не можем да предприемем, и хората, взели решението, го знаят. Те не искат да провалят мирните преговори и ако прекратяването на тази проклета война изисква още двадесет човешки живота, те ще бъдат жертвани. Тези хора са отписани.

Кели не можеше да повярва на ушите си. Колко хора „отписваше“ Америка всяка година? И не всички бяха войници, нали? Някои просто си седяха у дома или се разхождаха по улицата в родината си.

— Наистина ли е толкова зле?

Умората, изписана по лицето на Гриър, не можеше да се сбърка с нищо друго.

— Знаеш ли защо приех тази работа? Бях готов да се пенсионирам. Прослужил съм необходимото време, командвал съм поверените ми кораби и съм изпълнил задълженията си. Готов съм да заживея в малка къщурка, да играя два пъти седмично голф и от време на време да давам по някой съвет. Но има и нещо друго. Прекалено много хора идват в места като това и действителността за тях остава

просто спомен. Те се концентрират върху „процеса“ и забравят, че в другия край на веригата от бумацина стоят човешки същества. Ето защо не се пенсионирах. Някой трябва да вдъхне живот на този процес. Да го върне в реалността. Организираме операцията „на тъмно“. Знаеш ли какво означава това?

— Не, сър, не знам.

— Това е някакъв току-що пръкнал се термин. Означава, че операцията ни не съществува. Пълна лудост. Въобще не би трябвало да е така, но за съжаление е. Е, идваш ли с нас?

„Ню Орлиънс...“ Кели присви очи за момент, продължил около петнадесет секунди, и бавно кимна.

— Ако смятате, че мога да помогна, сър, ще го сторя. С колко време разполагам?

Гриър успя да се усмихне и на свой ред самолетните билети също полетяха към скута на Кели.

— Документите ти са на името на Джон Кларк, ще го запомниш лесно. Летиш утре следобед. Билетът е с нефиксирана дата за обратния полет, но ми се иска да те видя следващия петък. Очаквам да се постараш. Визитната ми картичка и домашният ми телефон са при билетите. Стягай се, синко.

— Тъй вярно, сър.

Гриър стана и изпрати Кели до вратата.

— И да не забравиш да вземеш някоя от квитанциите за разходите си. Когато човек работи за Чичо Сам, трябва да му плащат добре.

— Ще ви послушам, сър — усмихна се Джон.

— Можеш да се качиш на синия автобус отвън. Той ще те откара обратно в Пентагона.

Кели си тръгна, а Гриър отново се върна към работата си.

Току-що бе излязъл от сградата, и синият автобус пристигна. Пътуването обратно до Пентагона се оказа любопитно. Половината от пътниците бяха униформени, а другата половина — цивилни. Всички упорито мълчаха, сякаш дори обсъждането на продължаващите слаби игри на „Уошингтън Сенатърс“ в НХЛ щеше да наруши секретността. Кели се усмихна и поклати глава. Тогава си спомни собствените си тайни и намерения. И все пак... Гриър му даваше възможност, която не

бе обмислил. Кели се отпусна в седалката и загледа през прозореца. Спътниците му не сваляха погледи от тила на човека пред себе си.

— Май наистина са доволни — каза Пиаджи.

— Постоянно ти го повтарям, човече. Друго си е, когато разполагаш с най-добрата стока.

— Но не всички. Някои са се набутали с доста френска стока и нашето специално предложение направо им срина пазара.

Тъкър се засмя от сърце. „Старата гвардия“ съдираше кожи години наред. Монополът им се отплащаше щедро.

Отстрани двамата изглеждаха досущ като бизнесмени или адвокати, тъй като ресторантът, в който седяха, бе пълен с такива. Пиаджи носеше по-хубави дрехи, изработени от италианска коприна. Той реши да запознае Хенри с шивача си. Е, Тъкър поне се бе научил да се подстригва и да се бръсне. Сега трябваше да си изработи и нов стил на обличане, с който да не прилича на папагал. Трябваше да се носи почтено. Да, това бе думата: „почтено“. Така че хората да те гледат с друго око. Крещящо облечените, като сводниците например, играеха опасна игра, но бяха твърде тъпи, за да го схванат.

— Следващата пратка ще е двойно по-голяма. Ще успеят ли да се оправят приятелите ти?

— Няма проблеми. Най-доволни са хората от Филадельфия. Главният им доставчик претърпял лека злополука.

— Да, четох вчерашните вестници. Сгафил е. Но така или иначе станахме много маймуни на клона.

— Хенри, ти от ден на ден ставаш все по-хитър. Не се изхитрявай прекалено много. Това е добър съвет — наблегна на думите си Пиаджи.

— Няма страшно, Тони. Исках просто да кажа, че не бива да повтаряме грешките на другите.

Пиаджи се отпусна и отпи от бирата си.

— Точно така, Хенри. Трябва да ти кажа, че е чудесно да работиш с човек, който знае как да организира бизнеса си. Всички се чудят откъде вземаш стоката. Аз обаче те прикривам. Въпреки това, ако някога ти потрябват пари за...

Очите на Тъкър проблеснаха.

— Не, Тони. Нито сега, нито за в бъдеще.

— Добре, така да бъде. Все пак можеш да помислиш.

Тъкър кимна и остави разговора на този етап, но се зачуди какъв ли ход може да замисля „партньорът“ му. Доверието в този бизнес бе променлива величина. Той вярваше, че Тони ще му плати навреме. Бе предложил на Пиаджи изгодни условия и италианецът знаеше, че яйцата от златната гъска, която държаха в ръцете си, щяха да го осигурят за цял живот. Тъкър дори си мислеше, че пропускането на едно плащане не може да бъде фатално, докато контролира постоянния си приход от качествен хероин. Дотогава и партньорите му щяха да се държат като бизнесмени и именно затова Хенри бе избрал точно тях. Но помежду им нямаше истинско доверие. Вярата им в него се простираше само до запасите от хероин. Тъкър бе доволен и на това, но ако съдружникът му започнеше да го притиска за канала на стоката...

Пиаджи се питаше дали не е натиснал твърде много. Питаше се също дали Тъкър схваща мащаба и потенциала на работата им. Контролът върху доставките по цялото източно крайбрежие, осъществяван внимателно посредством сигурна организация, приличаше на превърнал се в реалност сън. Със сигурност скоро щеше да му е нужен по-голям капитал и приятелите му вече питаха с какво могат да помогнат. Но Тъкър очевидно бе подозрителен към въпросите и ако Пиаджи продължеше да ги задава, макар и добронамерено, щеше само да влоши нещата. Така че той отново се захвана с обяда си и реши да изчака, докато всичко се уталожи. Колко неприятно. Тъкър бе много умна дребна риба, но въпреки това си оставаше дребна риба по душа. Може би все пак щеше да се научи? Хенри никога нямаше да бъде „член на фамилията“, но можеше да се превърне във важен човек за организацията.

— Значи следващия петък? — попита Тъкър.

— Чудесно. Продължавай да действаш внимателно и само на сигурно.

— Нямах проблем, братче.

Полетът с „Пиедмонт“ 737, излетял от международното летище „Френдшип“, премина спокойно. Стюардесата се погрижи за него и му

донесе лек обяд. Летенето над Америка бе толкова различно от другите му въздушни приключения. Кели се изненада от огромното количество басейни. От което и летище да се издигаха, дори и в хълмистия Тенеси, слънцето проблясваше в малките правоъгълничета, пълни с хлорирана вода и обградени със зелени морави. Погледната отдалеч, страната му наистина изглеждаше приятна и мамеща. Е, поне не се налагаше да се оглежда за огън на зенитни оръдия.

В Авис го очакваше кола, в чиято жабка намери карта. Оказа се, че е можел да мине през Панама сити, Флорида, но Ню Орлиънс напълно го устройваше. Кели хвърли двата си куфара в багажника и потегли на изток. Шофирането му напомняше управлението на яхта, само че бе по-изморително. В това така или иначе изгубено време той размишляваше и преценяваше вероятностите и действията си. Очите му следяха движението, но мозъкът му се занимаваше с нещо съвсем различно. И тогава на устните му се появи усмивка. Тя бе съвсем слаба и замръзна на лицето му, докато въображението внимателно рисуваше картината на следващите седмици.

Четири часа след кацането, последвано от пътуване през долната част на щатите Мисисипи и Алабама, Кели спря колата си пред портала на военновъздушната база „Еглин“. Мястото определено бе избрано добре. Горещината и влажността създаваха почти идентични условия с тези на страната, в която парашутистите от операция ЖАЛОН се бяха подготвяли да проникнат. Кели остана пред караулното помещение в очакване да го посрещнат. Най-последно пристигна синя служебна кола, от която излезе един офицер.

— Господин Кларк?

— Да.

Той подаде документите си и след като ги прегледа, офицерът му отдаде чест. Това бе ново преживяване. Явно ЦРУ доста впечатляваше някого. Младият офицер вероятно за пръв път срещаше човек от управлението. Разбира се, Кели си бе сложил вратовръзка специално за случая с надеждата да изглежда възможно най-представително.

— Последвайте ме, ако обичате, сър.

Офицерът, капитан Грифин, го отведе на първия етаж в офицерското ергенско общежитие. То имаше удобствата на приличен мотел и бе мамещо близко до плажа. След като му помогна да се настани, Грифин го отведе в офицерския клуб и му каза, че ще се

ползва с привилегиите на гост. Достатъчно било само да покаже ключа от стаята си.

— Много сте гостоприемни, капитане. — Кели се почувства задължен да купи първата бира. — Знаете ли защо съм тук?

— Аз съм разузнавателен офицер — отвърна Грифин.

— ЖАЛОН?

Също като на кино офицерът се огледа наоколо си, преди да заговори:

— Да, сър. Всички документи, които могат да ви бъдат полезни, вече са подготвени. Разбрах, че сте се занимавали със специални операции.

— Правилно.

— Имам един въпрос, сър — каза капитанът.

— Давай — подкани го Кели и отпи от бирата си. По пътя от Ню Орлиънс за насам вече бе пресушил една.

— Знаете ли кой е провалил операцията?

— Не — отвърна Кели, но реши да добави: — Може би сега ще науча нещо.

— Мислим, че по-големият ми брат е бил в този лагер. Сега щеше да си бъде у дома, ако онова...

— Копеле — подсказа услужливо Кели и капитанът се изчерви като момиче.

— Какво ще стане, ако го откриете?

— Това вече не е по моята част — отвърна Кели и съжали, че си е позволил волности. — Кога мога да започна?

— По принцип утре сутрин, господин Кларк, но документите са в кабинета ми.

— Трябва ми тиха стая, каничка кафе и може би няколко сандвича.

— Мисля, че ще мога да изпълня желанието ви.

— Тогава да започвам.

След десет минути Кели разполагаше с всичко, което му бе нужно. Капитан Грифин го бе снабдил с наръч листи и цяла връзка моливи. Джон започна от първите разузнавателни снимки, направени от RF-101 „Вуду“. Както и ЗЕЛЕН ЧИМШИР, Сонг Тай също бе открит абсолютно случайно. Просто бяха забелязали нещо необичайно в район, където трябваше да има само безобиден лагер за военна

подготовка. Дворът на лагера бе изпъстрен с най-различни знаци, начертани в праха, подредени от камъни или простряно пране. Например буквата „И“, която означаваше „измъкнете ни оттук“ и други, изписани под носа на нищо неподозиращата охрана. Списъкът на хората, включени в операцията, бе истински „Кой кой е?“ на офицери, занимаващи се със специални операции. Кели бе чувал доста за всеки от тях.

Формата и устройството на лагера не се различаваха бог знае колко от онзи, който го интересуваше сега, и Кели си отбеляза факта. Един от документите наистина го изненада. Той представляваше писмо от полковник до подполковник, показващо, че за някои Сонг Тай е била просто средство. Полковникът искаше разрешение да вкара няколко отряда за подривни действия в Северен Виетнам. Според него това щяло да им предостави множество чудесни възможности, една от които бил язовир... аха, разбра Кели. Полковникът искаше ловно разрешително, за да вкара хората си в страната и да започне играта, играна от OSS^[1] в тила на немската армия през Втората световна война. Писмото завършваше със забележката, че политическите фактори правели този аспект на ПОЛЯРЕН КРЪГ — едно от първите имена на операция ЖАЛОН — изключително деликатен. Някои можели да видят в него опит да се разширят мащабите на войната. Кели вдигна глава и допи втората си чаша кафе. „Какво им става на политиците?“ — запита се той. Врагът можеше да прави каквото си иска, но неговата страна я втрисаше при мисълта, че може да бъде обвинена в опит за разширяване на войната. Той бе виждал доказателства за това дори и на своето пиво. Планът ФЕНИКС — преднамереното унищожаване на противниковата политическа инфраструктура — бе строго секретен. По дяволите, нима те не носеха униформи? Ако човек се появи на бойната линия облечен с униформа, значи се е съгласил с правилата на играта. Другата страна избиваше кметовете и учителите без никакъв свян. Въобще двете страни водеха войната по съвсем различни начини. Това бе доста смущаваща мисъл, но Кели я прогони и насочи вниманието си към втория куп документи.

Събирането на хората и изготвянето на плановете за операцията бе продължило цяла вечност. И все пак изборът бе чудесен. Полковник Бъл Саймънс — още един от хората с отлична репутация — бе един от най-строгите и взискателни командири в армията. Дик Медоус, малко

по-млад, но замесен от същото тесто. Единствената мисъл на горните двама, с която ставаха всяка сутрин, бе да унищожат враговете си. Освен това те умееха да го направят с удивително малко на брой хора и с оскъдни средства. „Сигурно са горели от желание за тази операция“ — помисли си Кели. Но бюрокрацията, с която е трябвало да се справят... Джон преброи десет документа до по-висши инстанции, които уверяваха в успеха на мисията — сякаш едно писмо можеше да гарантира нещо в жестокия свят на бойните операции, — и се отказа. Всички използваха поразително еднакви клишета и той се усъмни, че някой услужлив чиновник е изготвил образец, под който е трябвало да се постави само дата. Вероятно нечий речников запас се бе изчерпил и неприязънта му към бумащината бе приела формата на блудкави клишета с надеждата, че бунтът му ще остане незабелязан. Кели прекара три часа заровен в тоновете хартия, пътували от „Еглин“ до ЦРУ и обратно. В тях имаше всичко: опасения на мухлясали в ъглите бюрократи, които пречеа на армията да върши работата си, „добронамерени“ предложения от хора, които сигурно не сваляха вратовръзките си и в леглото, и всички те изискваха отговори от мъже, свикнали да си служат предимно с оръжие... Така от относително малка, но съдбовна операция ЖАЛОН се бе превърнала в драма от Сесил Б. де Мил^[2]. Плановите за нея неведнъж бяха посещавали Белия дом, за да станат в крайна сметка известни дори на президентския екип по националната сигурност.

В два и половина сутринта Кели спря разгромен от следващата купчина хартия. Той заключи всичко в касата и изтича обратно в общежитието. Поръча да го събудят в седем сутринта.

Странно колко бързо се напива човек, когато го чака важна работа. Когато в седем телефонът иззвъня, Кели скочи от леглото и след петнадесет минути вече бягаше по плажа бос и само по шорти. Не бе единствен. Не знаеше колко хора служат в „Еглин“, но те не бяха много по-различни от него. Някои от тях вероятно се числяха към отряди за специални операции и той само можеше да гадае с какво се занимават. Различаваше ги по широките им плещи. Сутрешният крос бе само малка част от физическата им подготовка. Мъжете си разменяха преценяващи погледи и всеки знаеше какво означава изражението на другия. „Дали наистина го бива?“ — питаха се по навик те. Кели се усмихна, доволен, че е част от това общество и

заслужава мълчаливото уважение на другите. Душът и обилната закуска напълно го освежиха. Той се върна към канцеларската си работа, но на път към кабинета в главата му изневиделица изникна един въпрос. Защо все пак бе напуснал редиците на тези хора? В крайна сметка сред тях бе намерил единствения си истински дом след напускането на Индианаполис.

Дните се заредиха един след друг. Кели на два пъти си позволи по шест часа сън, но никога не се хранеше повече от двадесет минути. Освен това бирата, изпита при пристигането му, не бе последвана от други, въпреки че отделяше по няколко часа дневно за упражнения, просто за да не се отпуска. Той обаче сякаш не искаше да признае истинската причина. Кели искаше да бъде най-добрият по време на сутрешните кросове, а не само участник в елитното общество. Джон отново се чувстваше „тюлен“. Нещо повече, той пак бе „Змията“. Промяната пролича на третата или четвъртата сутрин. Физиономията и фигурата му се бяха превърнали в желана част от пейзажа. Анонимността му явно възбуждаше още по-голям интерес. Тя и белезите по тялото му караха другите да се питат къде ли е сгрешил. Но видът му им напомняше, че въпреки белезите този човек все още е в бизнеса. Те, разбира се, не знаеха, че се е оттеглил. „Завинаги“ — прибави умът на Кели не без известна доза угризение.

Ровичкането из документите се оказа учудващо интересно. Кели никога не се бе замислял върху този аспект от работата и с изненада откри, че му се отдава. Той видя красотата на планирането, шлифована от усилия и подготовка и приличаща на младо момиче, дълго държано вкъщи от ревнивия си баща. Участниците в операцията при Сонг Тай всеки ден — понякога повече от веднъж — бяха издигали и атакували макета на лагера. Колко ли затъпяващо бяха действали тези безкрайни и еднообразни тренировки на войниците? И всичко бе продължило цяла вечност. Цяла вечност уморителни инсценировки, докато шефовете се бяха потривали, размишлявайки над разузнавателната информация... Докато най-сетне пленниците бяха изчезнали.

— По дяволите — прошепна Кели.

Работата не беше толкова в това, че операцията е била провалена от предателство. Подготовката се бе проточила толкова дълго, че ако въобще имаше предателство, то предателят вероятно последен бе

научил какво става. Кели записа предположението си на отделен лист и сложи голям въпросителен.

Самата операция бе планирана с педантична точност. Всичко бе изпиано чудесно. Имаше основен план и няколко резервни. Участниците са знаели задълженията си толкова точно, че без съмнение са могли да изпълнят мисията си дори и насън. Един голям хеликоптер „Сикорски“ трябваше да се приземи точно в средата на лагера, за да може ударната сила да не губи време в проникване до целта. Кулите щяха да бъдат обезвредени с миномети. В плана нямаше и следа от префиненост, конспиративни промъквания и тем подобни кинаджийски измишльотини. Всичко бе заложено на една карта — грубата, брутална сила. Последвалите операцията анализи показваха, че охраната по кулите е била обезвредена за секунди. Колко ли екзалтирани се бяха почувствали войниците в първите минута-две, когато операцията им е протичала гладко, точно според плана? И после е дошло зашеметяващото, горчиво разочарование, изразено в повтореното няколко пъти „обектът липсва“ по радиото. „Обект“ бе кодовата дума, избрана за американските военнопленници, които са прекарвали нощта в друг лагер. Войниците бяха нападнали и освободили празни бараки. Кели лесно можеше да си представи гробното мълчание по време на обратния полет до Тайланд. Всички сигурно са изпитвали ужасния вкус на неуспеха в устата си, въпреки че са били изпълнили задълженията си.

От документите на операцията имаше какво да се научи. Кели изписа доста листи с бележки и изхаби много моливи. Независимо от края си, ЖАЛОН си оставаше изключително ценен урок. Документацията предоставяше купища полезна информация, която можеше да бъде преписана без угризения. Всъщност единствената съществена грешка си оставаше прекаленото протакане. Войници с подобни качества можеха да извършат всичко далеч по-бързо. Изискванията за съвършенство не бяха предявени от непосредствените командири, а спуснати отгоре, от остарели и изгубили връзка с ентузиазма и находчивостта на младостта хора. Последствията — пълен провал. За него нямаха вина нито Бъл Саймънс, нито Дик Медоус, нито пък Зелените барети, рискували живота си заради напълно непознати хора. Виновни бяха хората, уплашили се да не провалят кариерата си и да не загубят кабинетите си — неща с много

по-голямо значение от живота на мъжете по фронтовата линия. Сонг Тай всъщност бе историята на Виетнам, разказана в няколкото минути, необходими на един отлично подготвен отряд да се провали. Момчетата се бяха оказали толкова предадени от безкрайните обсъждания и анализи, колкото и от някой мръсник, скрил се из дебрите на федералната бюрокрация.

„ЗЕЛЕН ЧИМШИР ще бъде нещо съвсем различно“ — каза си Кели. Най-малкото за това, че щеше да бъде организирана като личен поход. Ако истинската заплаха за операцията бе бюрокрацията, то тя просто трябваше да бъде изключена от нея.

— Капитане, вие ми бяхте изключително полезен — каза Кели.

— Намерихте ли каквото ви трябваше, господин Кларк? — попита Грифин.

— Да, господин Грифин — върна се несъзнателно към армейския език Джон. — Направили сте първокласен анализ на лагера. Ако все още никой не ви го е казал, трябва да знаете, че сигурно сте спасили няколко човешки живота. И още нещо: иска ми се да сме имали разузнавач като вас зад гърба си, когато бяхме в джунглата.

— Не съм годен за летец, така че трябва да върша нещо полезно — отвърна Грифин, смутен от похвалата.

— Наистина го вършите.

Кели му подаде бележките си. Капитанът ги пхна в един плик и го запечата с червен восък.

— Изпратете го на този адрес — каза Кели.

— Да, сър. Вие си заслужихте почивката. Спахте ли изобщо? — попита капитан Грифин.

— Наистина мисля да се поотпусна в Ню Орлиънс, преди да се кача на обратния полет.

— Града си го бива, сър.

Грифин го изпрати до колата му, в която куфарите вече чакаха.

„Още един аспект на разузнаването се оказа детински лесен“ — помисли си Кели, докато излизаше през портала на „Еглин“. В стаята му в общежитието имаше телефонен указател на Ню Орлиънс. Там за негова голяма изненада фигурираше името на човека, когото бе решил

да потърси още преди седмица, докато говореше с адмирал Джеймс Гриър в ЦРУ.

„Това е пратката, която ще създаде репутацията ми“ — мислеше си Тъкър, докато гледаше как Били и Рик приключват с товаренето. Част от нея щеше да замине за Ню Йорк. Досега Хенри бе само натрапник, амбициозен новак. Беше осигурявал достатъчно хероин, за да накара другите да се заинтересуват от него и партньорите му (самият факт, че има партньори, бе достатъчен, за да привлече внимание). Сега обаче бе различно. Вече правеше хода, който да му осигури място в отбора. Другите щяха да разберат, че е сериозен бизнесмен, защото тази пратка можеше да задоволи всички нужди на Балтимор и Филадельфия за... около месец. Е, може би по-малко, ако дистрибуторската им мрежа бе толкова добра, колкото твърдяха. Остатъците щяха да посрещнат апетита на „Биг апъл“^[3], който бе особено голям след ареста. След толкова много малки стъпки Хенри най-сетне правеше една великанска. Били пусна радиото, за да чуе спортните новини, но вместо тях попадна на метеорологичната прогноза.

— Слава богу, че си тръгваме. Май идва буря.

Тъкър погледна навън. Небето бе чисто и ясно.

— Няма за какво да се тревожим — каза им той.

Обичаше Ню Орлиънс — изграден в европейската традиция, но съчетаващ в себе си очарованието на Стария свят и американската пикантност. Градът имаше богата история. Притежаван първо от французи, а после от испанци, той бе успял да запази традициите. Те личаха дори в законите, които бяха абсолютно непонятни за населението на останалите четиридесет и девет щата и често объркваха федералните власти. Такова бе и местното наречие заради многобройните френски думи (поне хората от града смятаха, че са френски) примесени в него. Прадедите на Пиер Ламарк също бяха французи и някои от по-далечните му роднини все още живееха в големите колониални къщи по делтата. Но странните и забавни за туристите обичаи, както и богатите традиции не го интересуваха

особено. Той прибягваше до тях само при нужда, просто за да си придаде някакво амплоа, различно от това на хората, в чиито среди се движеше. И това съвсем не бе лесно, като се имаше предвид, че работата му изисква доста блясък и индивидуалност. Ламарк подчертаваше неповторимостта си с бял ленен костюм и жилетка, под които носеше риза с дълъг ръкав и червена едноцветна вратовръзка. Облеклото съвпаднаше с представата му за солиден, макар и малко натруфен местен бизнесмен. Личният му бял кадилак завършваше картината. Ламарк отбягваше любимите на другите сводници безполезни финтифлюшки към колата си — като например клаксоните с различни тонове. Един от колегите му дори бе монтирал на линкълна си стара тромба. Той обаче бе жалък боклук от долната част на Алабама, който дори не знаеше как да се отнася с момичетата си.

„За разлика от мен“ — помисли си доволно Ламарк и отвори вратата на кадилака за най-новата си придобивка — петнадесетгодишно момиче, току-що навлязло в бизнеса. Невинният поглед и плавните ѝ движения я правеха ценна придобивка в осемчленната менажерия на сводника. Момичето си бе спечелило необичайната галантност на Ламарк с един специален сеанс същата сутрин. Луксозната кола запали веднага и в седем и тридесет Пиер Ламарк потегли към поредната си работна нощ. Нощният живот в Ню Орлиънс започваше рано и продължаваше дълго. Днес в града имаше конференция на производители или нещо подобно. Ню Орлиънс бе любимо място за подобни събирания и участниците в тях осигуряваха стабилен доход на Ламарк. Нощта обещаваеше топлина и пари.

„Той трябва да е“ — помисли си Кели, който следваше кадилака от около двеста метра в наетата си кола. Кой друг щеше да носи костюм с вратовръзка и да ходи с младо момиче, облечено в прилепнала по бедрата къса пола? Със сигурност не и някой застрахователен агент. Евтините украшения на момичето личаха дори от такова разстояние. Кели смени скоростите. Можеше да си позволи да поизостане. Надали имаше много бели кадилаци. Той прекоси реката, без да изпуска обекта от очи, докато периферната част на мозъка му се занимаваше с останалата част от движението. На един светофар рискува да го глобят, но в общи линии преследването мина

гладко. Кадилакът спря пред скъп хотел и момичето излезе от колата. То се запъти към входа с примирената си служебна походка. Кели нямаше желание да вижда лицето ѝ отблизо, защото се страхуваше от спомени. Сега не бе време за емоции. Те вече бяха изиграли ролята си да го мотивират за тази мисия. Осъществяването ѝ бе нещо съвсем различно. „Борбата ще е продължителна — помисли си Кели, — но трябва да завърши успешно.“ В крайна сметка именно затова бе тук тази нощ.

Кадилакът отново потегли и продължи още няколко пресечки, докато паркира пред невзрачно заведение с големи лъскави надписи. Мястото бе близо до хубавите хотели, така че човек да може бързо да прибягва дотук и въпреки обстановката да не се чувства откъснат от удобствата на цивилизацията. Дългата редица от таксите подсказваше, че тази част от местния живот се ползва със солидна репутация. Кели запомни заведението и след малко намери място за паркиране недалеч от него.

Оставянето на колата далеч от обекта преследваше две цели. Първо разходката по улица „Декатър“ му позволи да огледа обстановката и да потърси удобно за действие място. Нощта със сигурност щеше да бъде дълга. Някакви късополи момичета му се усмихнаха автоматично като светофари, сменящи светлините си, но той не им обърна внимание. Очите му опипваха улицата, докато един далечен глас не му напомни какво бе смятал за тези жестове в миналото. Кели пропъди мисълта с друга, по-скорошна. Бе облякъл ежедневни, умерено елегантни дрехи, подходящи за влажната жега и тежкия въздух. Бяха тъмни, анонимни и свободни. Облеклото му издаваше добро материално състояние, а походката сякаш казваше, че е по-добре да не го закачат. Тази вечер Джон бе просто един заслужаващ уважение човек, предприел дискретна разходка по опасна улица.

Той влезе в „Ша Соваж“ в осем и седемнадесет. Първото му впечатление от заведението бе: много шумно и много задимено. В далечния край свиреше някаква малка, но ентузиазизирана рокгрупа. Виждаше се и някакъв дансинг два на три метра, върху който танцуваха хора на неговата възраст, както и по-млади. Забеляза и Пиер Ламарк, седнал на една маса в ъгъла заедно с познати. Кели се упъти към тоалетната, за да задоволи непосредствената си нужда и да огледа

по-добре обстановката. Забеляза, че има и друг вход, но той не бе по-близо до масата на Ламарк от онзи, през който бяха влезли и двамата. Най-късият път до кадилака минаваше покрай мястото на Кели на бара. Значи трябваше да седи там. Джон си поръча бира и се обърна нехайно към рокгрупата.

В девет и десет при Ламарк дойдоха две млади жени. Едната седна в скута му, а другата се наведе над ухото на сводника. Другите двама мъже на масата гледаха с каменно изражение, докато двете жени дадоха нещо на Ламарк. Кели не знаеше какво е то, защото се бе обърнал към рокгрупата и внимаваше да не зяпа към масата в ъгъла. Сводникът обаче на часа удовлетвори любопитството му. Оказа се, разбира се, че „нещото“ бе пари, които Ламарк демонстративно прибра в портфейла си. Джон се бе постарал да научи, че показното размахване на пари е важна част от репутацията на сводниците. Двете жени си отидоха, за да отстъпят мястото си на друга. Момичетата продължиха да пристигат, сякаш нямаха край. Другите двама мъже се радваха на същото внимание. Те пиеха питиетата си, плащаха в брой и от време на време пощипваха келнерките и ги възнаграждаваха със солидни бакшиши, сякаш да се извинят за волностите си. Кели не стоеше като закован. Той свали сакото и нави ръкавите на ризата си, за да се покаже в друга светлина пред собствениците на заведението. Купи си само две бири, които изпи възможно най-бавно. Вечерта се точеше тягостно и Джон се опита да я разнообрази с наблюдения. Гледаше кой къде отива, кой влиза и излиза, кой остава, кой стои на едно място. Кели скоро започна да различава различните посетители, да им прикача измислени имена и да отгатва защо се държат точно по този начин. Най-много обаче го интересуваше поведението на Ламарк. През цялата вечер обектът му не си свали сакото и не отлепи гръб от стената. Той разговаряше дружелюбно с компанията си, но разговорът им определено не бе приятелски. Тримата мъже жестикулираха доста отсечено и поведението им издаваше неудоволствието на хора, споделящи компанията само заради пари. „Дори и сводниците се чувстват самотни — помисли си Кели. — Въпреки че се движат в свои води, връзките между тях явно не прерастват в нещо повече от познанство.“ Но сега не бе време за философски разсъждения. Щом Ламарк не сваляше сакото си, значи носеше оръжие.

Точно след полунощ Кели облече своето сако и отново отиде до тоалетната. Там премести пистолета на колана си. За четири часа бе изпил две бири. Черният дроб отдавна трябваше да е елиминирал алкохола от организма му, но дори и да не го бе сторил, такова количество не можеше да му повлияе съществено. Това бе важна констатация и Кели се надяваше да е вярна.

Бе улучил времето. Докато си миеше ръцете за пети път, видя в огледалото, че вратата зад гърба му се отваря. Кели успя да забележи само тила на влезлия, но под тъмната коса имаше бял костюм. Джон изчака да чуе шума от уринирането. След миг човекът се обърна и погледите им се срещнаха в огледалото.

— Извинете ме — каза Пиер Ламарк.

Кели се отдръпна от мивката, като продължаваше да бърше ръце с хартиената кърпа.

— Момичетата ми харесват — каза тихо той.

— А?

Ламарк бе на не по-малко от шест питиета и черният му дроб явно не смогваше да се справи със задачата. Това не попречи на сводника да се наслади на външността си в зацапаното огледало.

— Онези, които те навестяваха. — Кели сниши глас: — Те май работят за теб, а?

— Може и така да се каже, приятелю. — Ламарк измъкна черен пластмасов гребен и заоправя прическата си. — Защо питаш?

— Ами, току-виж, ми потрябвали няколко — изтърси смутено Кели.

— Няколко? Сигурен ли си, че ще се справиш, приятелю? — попита Ламарк с дяволита усмивка.

— Имам приятели в града. Един от тях празнува рожден ден и...

— О, купон — забеляза доволно сводникът.

— Точно така.

Кели се опитваше да бъде срамежлив, но успяваше да изглежда само объркан. Показа се, че грешката работи в негова полза.

— Ами защо не каза веднага? Колко дами ще желаете, господине?

— Три или четири. Защо не поговорим навън? Малко чист въздух няма да ми се отрази зле.

— Разбира се. Само да си измия ръцете.

— Ще почакам пред заведението.

Улицата бе притихнала. В средата на седмицата Ню Орлиънс сякаш губеше обичайното си оживление и макар не съвсем опустели, тротоарите не бяха претъпкани с хора. Кели изчака с гръб към входа, докато не усети приятелско потупване по гърба.

— Няма какво да се притесняваш. Всички обичаме да се позабавляваме малко, особено когато сме в командировка, нали?

— Ще платя добре — усмихна се смутено Кели.

Ламарк се ухили професионално, за да предразположи този селяк.

— Моите момичета си заслужават парите. Ще ти трябва ли нещо друго?

Кели се покашля и направи няколко крачки, за да увлече Ламарк след себе си. Ходът му успя.

— Може би нещо като, нещо да ни пораздвижи и развесели.

— Няма проблеми — обеща Ламарк. Вече приближаваха алеята.

— Струва ми се, че сме се виждали и друг път. Преди около две години. Дори си спомням момичето. Казваше се... Пам? Да, Пам. Слабичка, с кестенява коса.

— А, да, тя беше сладурана, но вече не работи при мен — отвърна Ламарк. — Но има много други. Обслужвам предимно мъже, които ги предпочитат млади и свежи.

— Сигурно е така — каза Кели и посегна към гърба си. — Нали всички вземат... имам предвид онова, дето...

— Прашецът на щастieto, приятелю. Така винаги са в настроение да се веселят. Момичето да бъде в тон с клиентите. — Ламарк спря в началото на алеята и се огледа. Вероятно се безпокоеше от ченгета, което напълно устройваше Кели. Зад сводника се простираше слабо осветен коридор, заграден от тухлени стени, в който имаше само боклук и улични котки. В края се виждаше слаба светлина. — Така значи, четири момичета, да кажем, за цяла нощ и малко бял пращец, за да започне купонът... Петстотин долара ще уредят всичко. Момичетата ми не са евтини, но ще видите, че...

— Ръцете встрани от тялото — нареди Кели и колътът му се спря на двадесетина сантиметра от гърдите на сводника.

Първата реакция на Ламарк бе безгранично учудване:

— Приятелю, това е голяма глупост...

Отговорът бе изречен със студен глас:

— Не е по-глупаво, отколкото да спориш с пистолет, приятелю. Обърни се, тръгни надолу по алеята и, току-виж, си успял да се върнеш за още една чашка в кръчмата.

— Сигурно доста си закъсал за пари, щом вършиш такива тъпотии — опита да го сплаши сводникът.

— Ти какво, сам ли искаш да натиснеш спусъка? — попита невинно Кели.

Ламарк прецени набързо обстановката и тръгна към тъмнината.

— Спри — нареди след петдесетина метра Джон.

Все още се намираха зад голата задна стена на бара или може би зад някоя друга. Лявата ръка на Кели стисна тила на Ламарк и го блъсна в стената. Очите му огледаха двата изхода на алеята. Ушите му се послушаха за други шумове, освен тези от преминаващите по улицата коли и приглушената музика. Засега мястото бе тихо и безопасно.

— Подай ми оръжието си. Много внимателно.

— Нямам...

Зареждането на пистолета изтрещя като гръмотевица до ухото му.

— На глупак ли ти приличам?

— Добре, добре — каза неспокойно Ламарк. — Само спокойно. Това са просто пари.

— Сече ти пипето — похвали го Кели.

Сводникът извади малък пистолет. Джон пусна предпазителя му. Нямаше смисъл да оставя отпечатъци на оръжието. Вече бе поел достатъчно рискове. Въпреки предпазливостта му опасностите нарастваха с главоломна бързина. Пистолетът безшумно се вмъкна в джоба на сакото му.

— А сега да видим мангизите.

— Тук са, приятелю.

Ламарк ставаше нервен. „Това е и добре, и зле“ — помисли си Кели. Добре, защото гледката бе приятна. Зле, защото изплашеният човек бе склонен да върши глупости. Вместо да се отпусне, Джон се напрегна още повече.

— Благодаря, господин Ламарк — каза любезно Кели, за да успокои пленника си.

В този момент сводникът трепна, извърна леко глава и разумът му проби пелената на шестте питиета.

— Чакай малко, нали каза, че познаваш Пам?

— Познавах я — отвърна Кели.

— Тогава защо...

Главата на сводника се изви още по-назад, но той не видя нищо повече от едно тъмно лице. Блестяха само очите.

— Ти си един от хората, разрушили живота й.

Гневно:

— Хей, човече, тя дойде при мен!

— И ти я натъпка с хапчета, за да е в настроение да се весели, така ли? — попита призрачният глас.

Ламарк вече не помнеше как изглежда нападателят му.

— Това е просто бизнес. Ти поне си бил с нея и знаеш, че се чука добре, нали?

— Със сигурност.

— Трябваше да я обуча още по-добре и тогава можеше отново да я имаш, ако... защо казваш, че си я познавал?

— Защото вече е мъртва — отвърна Кели и бръкна в джоба си. — Някой я е убил.

— Така ли? Да не мислиш, че съм аз?

Ламарк се чувстваше като на решителен изпит, но не разбираше нито материята, нито въпросите на изпитващия.

— Не, не мисля — отвърна Кели и зави заглушителя на дулото.

Ламарк някак си успя да го забележи, защото очите му вече се приспособяваха към тъмнината. Гласът му стана скърцащ.

— Тогава защо правиш това? — попита сводникът.

Той бе прекалено изплашен, за да вика, прекалено вдървен от абсурда на последните няколко минути. Петдесетината метра, разделящи голата тухлена стена от заведението, в което висеше всяка вечер, изглеждаха смешно малко, за да са преход от живота към смъртта. Ламарк отчаяно търсеше отговор на въпроса си. По някакъв начин сега той бе по-важен от предварително обречения му опит за бягство.

Кели се замисли за секунда-две. Можеше да му каже много неща, но докато вдигаше пистолета си, реши, че ще е най-честно да каже истината:

— Упражнявам се.

[1] OSS — Отдел за стратегическите служби, предшественик на ЦРУ. — Б.пр. ↑

[2] Сесил Б. де Мил (1881–1959) — американски кинорежисьор и продуцент. — Б.пр. ↑

[3] Голямата ябълка — Ню Йорк. — Б.пр. ↑

14.

НАУЧЕНИ УРОЦИ

Ранният полет от Ню Орлиънс до Вашингтон бе твърде кратък, за да пуснат филм, пък и Кели вече бе закусил. Той се настани на мястото си до прозореца и си взе чаша портокалов сок. Бе доволен, че самолетът е почти празен, защото по навик щеше да анализира всяка подробност от изминалата нощ. Бе свикнал да го прави още в годините, когато служеше като „тюлен“. По онова време след всяка тренировка или акция имаше разбор, наричан различно от различните командири. Сега „анализ на изпълнението“ бе като че ли най-подходящото наименование.

Първата грешка бе резултат на нещо забравено вследствие прекомерното желание. Кели искаше добре да види смъртта на Ламарк и заради тъмнината се бе приближил достатъчно близко, за да го опръска фонтанът кръв от главата на жертвата му. Макар и да бе отскочил назад бързо като дете, бягащо от оса, Джон не бе успял напълно да се предпази. Това обаче си оставаше единствената му грешка, компенсирана до голяма степен от нарочно избраните тъмни дрехи. Раните на Ламарк бяха причинили мигновената му смърт. Сводникът се бе свлякъл на земята безжизнен като парцалена кукла. Кели сам бе ушил малка платнена торбичка, уловила двете празни гилзи. Сега полицията нямаше да разполага с никакво ценно вещественно доказателство. Джон отлично бе изиграл ролята си в заведението и лицето му със сигурност щеше да си остане само част от разнородната и анонимна тълпа.

Макар и подбрано набързо, мястото на елиминирането също се бе оказало сполучливо. Той си спомни как бе излязъл от алеята, за да се слее с хората по тротоара. После колата му го бе откарала обратно в мотела. Там Кели бе свалил опръсканите си с кръв панталони, сако и риза и за всеки случай дори бельото. Напъхани в една торба, те бяха отишли в контейнера на отсрещния супермаркет. Дори и да ги намереха, сигурно щяха да решат, че са принадлежали на някой

несръчен месар. Джон предвидливо не се бе срещал с Ламарк пред други хора. Единственият им разговор на светло се бе провел в тоалетната и щастието — точно според плана — му се бе усмихнало. По тъмния и пуст тротоар не бяха срещнали никого. Оставаше само възможността някой случаен минувач, познаващ Ламарк, да даде на полицията приблизителна представа за ръста и фигурата на Кели. „Това обаче е съвсем разумен риск, който спокойно може да се поеме“ — прецени Джон, докато под него се редяха гористите хълмове на Северна Алабама. В багажа му кротуваха хиляда четиристотин и седемдесетте долара, принадлежали на Ламарк, така че случаят щеше да бъде класифициран като „грабеж“. В крайна сметка парите си оставаха пари и ако полицията ги намереше у убития, щеше да се усъмни дали случаят бе свързан с нещо толкова естествено и често срещано като кражбата. Техническата част на операцията — Кели не можеше да мисли за случая като за убийство — бе преминала идеално.

„А психологическата?“ — запита се Джон. Премахването на Ламарк бе нещо като експеримент в реални условия, в който Кели искаше да изпробва преди всичко психиката си. Резултатите го изненадаха. Той от доста време не бе участвал в битка и предполагаше, че от това приключение ще излезе целият разтреперан. Нямахше да му е за пръв път. Но въпреки че се бе отдалечил от трупа на Ламарк с леко несигурна походка, Джон бе извършил всичко с познатата от многобройните му вьетнамски акции самоувереност. Отново изпитваше старите усещания. Можеше да опише всички завърнали се чувства. Сякаш гледаше учебен филм собствено производство. До болка познатата свръхчувствителност, която превръщаше тялото му в деликатен измервателен уред. Слух, зрение, обоняние — всичко бе мобилизирано до краен предел. „В този момент бях така дяволски пълен с живот“ — помисли си той. Беше му малко криво, че това усещане е пробудено от нечия смърт, но Ламарк отдавна бе пропилял правото си да живее. Във всеки справедлив свят същество — Кели не можеше да го нарече човек, — експлоатираше беззащитни момичета, просто не заслужаваше да диша въздуха на другите хора. Може би Ламарк бе направил погрешна стъпка. Може би майка му не го е обичала или пък баща му го е биел. Може би е бил отритнат от обществото, израснал е в мизерия или пък е получил лошо възпитание. Но тези въпроси заслужаваха вниманието на психиатри или социални

работници. Ламарк очевидно е бил достатъчно нормален, за да просъществува в своята среда, и единственият въпрос, който интересуваше Кели, бе дали бившият сводник сам е избрал съдбата и вземал решенията си. В последното не можеше да има съмнение, а Джон твърдо вярваше, че всеки трябва сам да отговаря за делата си. Всяко от момичетата, минало през ръцете му, сигурно бе имало баща или майка, или брат, или сестра, или приятел, които са се измъчвали от съдбата ѝ. Ламарк е знаел това и е поел риска, като съзнателно е изложил живота си на по-малка или по-голяма опасност. „А рискът понякога губи“ — помисли си Кели. Нима той бе виновен, че Ламарк не е преценил достатъчно задълбочено всички „за“ и „против“?

„Не“ — каза Джон на земята на десет километра под него.

И какво чувстваше сега? Кели затвори очи и се замисли, отпуснат в седалката си, сякаш дремеше. Един тих гласец, вероятно съвестта, му казваше, че трябва да чувства нещо, и той затърси някакво чувство. След няколко минути безплодни опити Джон се отказа. Не откри нито празнота, нито скръб, нито угризение. Ламарк не означаваше нищо за него и надали някой щеше да съжалява за него. Е, разбира се, момичетата — Кели бе преброил пет — оставаха без сводник, но може би някое от тях щеше да види в това шанс за промяна на живота си. Малко вероятно, но все пак възможно. Реализмът подсказваше на Кели, че не може да оправи света. Идеализмът пък настояваше, че това не му пречи да отстрани отделни несъвършенства.

Но всичко това го откъсваше от основния въпрос: „Какви чувства бе предизвикало у него премахването на Пиер Ламарк?“ Единственият отговор, който успя да даде, бе: „Никакви.“ Професионалната гордост, че е извършил нещо трудно, бе различна от удоволствието, от целта на задачата. С премахването на Пиер Ламарк Кели бе отстранил една екзема от лицето на земята. Самият той не бе извлякъл никаква полза от това — парите на сводника бяха част от операцията, а не нейна цел. Не бе отмъстил за живота на Пам, нито пък бе променил нещо съществено. Просто бе смачкал едно вредно насекомо и бе продължил по пътя си. Кели щеше да продължи да мисли по този начин, пък и съвестта му също нямаше да го безпокои — засега това стигаше. Малкият му експеримент бе успял. След цялата физическа и психическа подготовка Джон бе доказал, че е готов да изпълни

задачата си. Зад затворените клепачи мисълта му се концентрира върху нея. Кели бе убил много по-добри хора от Пиер Ламарк, така че сега спокойно можеше да мисли за ликвидирането на същества, далеч по-зли от нюорлианския сводник.

„Този път те идват при мен“ — забеляза доволно Гриър. Гостоприемиято на шпионите се оказа по-добро от това на военните. Джеймс Гриър бе осигурил места в паркинга за специални гости — еквивалентът му в Пентагона бе постоянно претъпкан от безредно спрени коли — и дискретна зала за съвещания. Каз Подулски замислено си избра място в един далечен ъгъл близо до климатичната инсталация, където димът от цигарата му нямаше да пречи на никого.

— Дъч, ти се оказа прав за това момче — каза Гриър и сложи на масата напечатани копия от ръкописния текст, пристигнал преди два дни.

— Някой е трябвало да му опре пистолет на тила и да го закара в офицерско училище. Щеше да стане не по-малко добър от нас.

Подулски цъкна с език от своя ъгъл.

— Тогава защо се чудите, че се е измъкнал? — забеляза той с добронамерена насмешка.

— Аз ще си помисля, преди да му опра пистолет в тила — цъкна на свой ред и Гриър. — Миналата седмица прекарах една безсънна нощ над досието му. Май е доста буйничък.

— Буен? — обади се Максвел с неодобрителни нотки в гласа. — Сигурно искаш да кажеш „мотивиран“, Джеймс.

„Нека направим компромис“ — помисли си Гриър.

— Непокорен. Служил е при трима командири и те винаги са го подкрепяли освен в един случай.

— ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ? Онзи политофицер, когото е убил?

— Точно така. Лейтенантът му е бил бесен, но ако Кели наистина е видял онова, което казва, човек може да го обвини само за това, че се е хвърлил с рогата напред.

— Аз също съм запознат със случая, Джеймс, и се съмнявам, че ако бях на негово място, щях да се сдържа — обади се Каз и вдигна глава от листите. Човек, качил се веднъж на изстребител, винаги си

остава изстребител. — Я гледай ти, та той дори не прави граматични грешки!

Въпреки акцента си Подулски бе маниак на тема усъвършенстване на втория си език.

— Учил е в йезуитско училище — обясни Гриър. — Аз прегледах нашите разследвания във връзка с ЖАЛОН. Анализът на Кели се спира на всички основни моменти, а освен това той прави някои доста важни изводи.

— Кой е изготвил доклада за ЦРУ? — попита Максвел.

— Робърт Ритър. Той е специалистът по Европа, когото ни пратиха. Добър е, макар и малко рязък, но определено разбира от оперативна работа.

— Значи е специалист по операциите? — попита Максвел.

— Точно така — кимна Гриър. — В станция Будапеща е свършил доста полезна работа.

— И защо — обади се отново Подулски — са накарали човек като него да се занимава с ЖАЛОН?

— Можеш да си отговориш и сам, Каз — забеляза Максвел.

— Ако на ЗЕЛЕН ЧИМШИР бъде даден ход, ще ни трябва оперативен специалист оттук. На всяка цена. Аз просто нямам достатъчно енергия, за да свърша всичко сам. Съгласни ли сте?

Гриър огледа колегите си и видя неохотните им кимвания. Подулски сведе глава над документите пред себе си и после гласно изрази мислите на всички:

— Можем ли да му се доверим?

— Не той е предал ЖАЛОН, Каз. Джим Енгълтън^[1] вече провери това. Именно той ни препоръча да вземем Ритър при нас. Аз съм отскоро тук и Ритър познава бюрокрацията доста по-добре от мен. Той има опит в провеждането на операции, докато аз съм просто един аналитик. Освен това е момче на място. Едва не изгуби работата си, за да спаси един човек — негов внедрен агент. Трябвало вече да го измъкна, но големите мозъци отгоре решили, че не му е сега времето, че ще се компрометират някакви си преговори, и забранили. Ритър все пак го измъкнал. Оказа се, че агентът му разполагал с информация, от която имал нужда Държавният департамент, така че Ритър отърва кожата.

Гриър не добави, че навлекът на горния етаж не бе останал много доволен, но ЦРУ си работеше добре и без мнението му.

— Значи си пада малко авантюрист? — попита Максвел.

— Просто не излъга доверието на агента си. Тук хората често забравят да направят точно това — каза Гриър.

— Прилича на наше момче — намеси се адмирал Подулски от другия край на масата.

— Добре, вкарай го в играта — нареди Максвел. — Кажи му обаче, че ако разбере, че някой цивилен от тази сграда е провалил шансовете ни да измъкнем хората от лагера, аз лично ще отида до Пакс Ривър, лично ще се кача на А-4 и лично ще залея къщата му с напалм.

— Искам аз да се погрижа за това, Дъч — добави усмихнато Каз. — Винаги съм имал по-точен мерник. Освен това съм навъртял шестстотин часа горе.

Гриър се зачуди колко ли сериозни са тези думи.

— А какво ще правим с Кели? — попита Максвел.

— Кодовото му име за ЦРУ е „Кларк“. Ако наистина искаме да участва, по-добре да го привлечем като цивилен. Той никога няма да надскочи манталитета на старшина, но като цивилен званията губят значение.

— Така да бъде — съгласи се Максвел.

„Доста удобно е да имаш флотски служител в ЦРУ — помисли си той. — Макар и в цивилни дрехи той не може да избяга от военната дисциплина.“

— Тъй вярно, сър. А къде ще провеждаме тренировките, ако се стигне до тях?

— Във военноморската база „Куантико“ — отвърна Максвел. — Генерал Йънг е стар приятел. Летец. Ще ни разбере.

— С Марти сме били заедно в подготвителното училище за пилоти — обясни Подулски. — От думите на Кели разбирам, че не са ни необходими много хора. Лично аз винаги съм смятал ЖАЛОН за излишно пренаселена. Знаете ли, че ако в крайна сметка успеем, ще трябва да дадем на Кели медала, който отдавна е заслужил.

— Да не избързваме, Каз. — Максвел се изправи и отново се обърна към Гриър: — Ще ни се обадиш ли, ако Енгълтън разбере нещо?

— Можете да разчитате на мен — увери го Гриър. — Ако при нас има лоши момчета, ще им дадем да се разберат. Между другото аз почти свърших работата си с Кели. Той ще бъде скритото ни оръжие.

След като изпрати двамата адмирала от Пентагона, Гриър уреди среща с Робърт Ритър. Това означаваше, че Кели ще трябва да почака. Макар операцията да бе спешна, нямаше смисъл нещата да се насилват.

Летищата са изключително удобни места заради забързаната си анонимност и многото телефони. Докато чакаше появяването на багажа си, Кели се обади.

— Гриър — каза гласът отсреща.

— Кларк — отвърна Кели и вътрешно се усмихна. Фалшивото име ужасно му напомняше на филмите с Джеймс Бонд. — На летището съм, сър. Все още ли искате да дойда днес следобед?

— Не, днес съм зает. — Гриър отвори бележника си. — Вторник в... три и половина. Можеш да дойдеш с кола. Само ми кажи марката и номера ѝ.

Кели му ги каза, изненадан, че срещата им се отлага.

— Получихте ли бележките ми, сър?

— Да, и трябва да ти кажа, че си свършил чудесна работа господин Кларк. Ще говорим за тях във вторник. Всички сме много доволни от теб.

— Благодаря ви, сър — каза Кели.

— Ще се видим във вторник.

Линията прекъсна.

— Благодаря и за това — каза Кели, след като окачи слушалката обратно.

След двадесет минути багажът му се появи и той се отправи към колата си. След още час вече бе в балтиморския си апартамент. Вече бе обед и Кели си направи два сандвича, които прекара с бутилка кока-кола. Днес не се беше бръснал и гъстата му брада хвърляше сянка в огледалото. Нямаше да се бръсне. Кели се насочи към спалнята за един хубав, продължителен сън.

Цивилните строители не разбираха какво точно правят, но за сметка на това им плащаха добре. На тях това им стигаше, тъй като в къщите им, взети на изплащане, ги чакаха нетърпеливи семейства. Построените току-що сгради бяха в напълно спартански стил: голи бетонни стени, никакви удобства и на всичко отгоре странни, съвсем нетипични за Америка форми. Единственото американско сякаш бяха материалите. На строителите им се струваше, че всички параметри са взети от някой чуждестранен строителен наръчник. Един от тях забеляза, че всички размери се уеднаквени с метричната система, въпреки че по скиците бяха нанесени във футове и инчове. Самата работа не бе трудна. Когато пристигнаха, теренът вече бе разчистен. Някои от строителите бяха бивши военни от сухопътни войски или морската пехота и се чувстваха едновременно доволни и смутени да бъдат в тази военноморска база, разположена сред гористите хълмове на Северна Вирджиния. Когато сутрин идваха на работа, покрай тях пробягваха подразделенията от кандидат-офицери. „Колко много умни млади момчета“ — си бе казал първата сутрин един бивш ефрейтор от морската пехота. Колко ли от тях щяха да бъдат произведени в чин? Колко ли щяха да изпратят там? Колко ли щяха преждевременно да се завърнат у дома, затворени в стоманени сандъци? Той, разбира се, не можеше да си отговори на тези въпроси, нито да направи нещо за тях. Бившият ефрейтор бе прослужил своето време в ада и се бе върнал без драскотина. Този факт все още не спираше да го удивлява, защото не си спомняше колко пъти бе чувал свистенето на куршумите покрай ушите си. Самото оцеляване бе цяло чудо.

Покривите бяха готови. Скоро щеше да стане време да напуснат строителната площадка завинаги само след три седмици добре платена работа. Седемдневни работни седмици. С много работа във всеки от дните, прекарани тук. Някой искаше постройките да бъдат готови много бързо. Но не само сградите бяха странни. Ето например паркинга. В него имаше места за сто коли. Дори бе поставена маркировка. И всичко това за абсолютно неизползваеми сгради? Най-странна, разбира се, бе сегашната работа на бившия ефрейтор, която получи, защото бе симпатичен на шефа. Трябваше да се направи детска площадка. На нея имаше всичко: люлки, пързалки, дори и пясъчник, напълнен с половин самосвал пясък. С една дума, детски рай, на който двегодишният син на строителя също щеше да се радва,

когато пораснеше достатъчно, за да ходи на детска градина във „Феърфакс каунти“. Но работата си бе работа и бившият морски пехотинец заедно с още двама колеги всеки ден разглеждаха плановете и разгадаваха кой болт къде трябва да бъде завит. Те нямаха право да задават въпроси. Не и като работници в строителна фирма, сключила договор с правителството. Освен това човек никога не успяваше да разбере униформените. Морските пехотинци следваха никому непонятни планове и щом искаха да му плащат допълнително, той нямаше нищо против за три дни да изкара една месечна вноска за къщата. Подобни задачи наистина му се струваха налудничави, но парите си ги биваше. Единственото нещо, което не му допадаше, бе голямото разстояние, което изминаваше по два пъти на ден. „Може би и във Форт Белвоар ще направят нещо толкова налудничаво“ — помисли си бившият ефрейтор. Тогава щеше да стига до работното си място само за двадесет минути. Но армията бе по-разумна от морската пехота. Поне трябваше да бъде.

— Какво ново? — попита Питър Хендерсън.

Вечеряха точно до Хълма. Двама познати от Нова Англия — единият завършил Харвард, а другият — Браун. Единият бе младши помощник на сенатор, а другият — новоназначен служител в Белия дом.

— Все си е същото, Питър — отвърна уморено Уоли Хикс. — Мирните преговори са в задънена улица. Продължаваме да избиваме народа им. Правим същото и с нашия. Понякога си мисля, че никога няма да заживеем в мир.

— Трябва, Уоли — каза Хендерсън и посегна към втората си бира.

— Ако не... — започна унило Хикс.

През октомври 1962 двамата бяха третокурсници в академията „Андоувър“. Близки приятели, те живееха в обща стая и не пропускаха да си разменят лекции и момичета.

Истинското им политическо узряване бе дошло една вечер, докато гледаха на черно-белия телевизор в спалния корпус напрегнатото обръщение на президента към нацията. Тогава разбраха, че в Куба има ракети. Вестниците вече от два-три дни наблягаха на

новината, но като истински чеда на телевизионно поколение двамата студенти възприемаха действителността единствено чрез хоризонталните линии на кинескопа. И за двамата съобщението бе едно разтърсващо, макар и малко позакъсняло навлизане в истинския свят, за който скъпото им училище би трябвало да ги е подготвило доста по-рано. Но те живееха в лениво и блажено време за американската младеж. На свой ред заможните им семейства ги бяха изолирали от действителността с високата стена на парите, без дори да ги научат как да ги използват.

Шокиращата мисъл внезапно бе изникнала в мозъците и на двамата: всичко може да свърши. Нервният брътвеж в стаята им каза още нещо. Бяха заградени от цели. Бостън на югоизток, военновъздушната база „Уестоувър“ на югозапад, две други бази на САК^[2] — „Пийз“ и „Лоринг“ — намиращи се в радиус от сто и петдесет километра. И още — военноморската база „Портсмут“, в която имаше атомни подводници. Ако ракетите литнеха към тях, спасение нямаше да има. А и двамата дори не бяха спали с момиче. Другите момчета се хвалеха — някои може би дори с основание, — но Питър и Уоли не се лъжеха един друг. Въпреки непрекъснатите си настойчиви усилия те все още не бяха успели да открият великото тайнство. Как бе възможно светът да не се съобразява с тях? Нима не принадлежаха към елита? Нима животът им не означаваше нищо?

През тази октомврийска нощ Хендерсън и Хикс не успяха да заспят. Те седяха на леглата си, разговаряха шепнешком и се опитваха да проумеят света, превърнал се без предупреждение от рай в ад. Несъмнено трябваше да намерят начин да променят нещата. След завършването всеки пое по свой път. Браун и Харвард обаче се намираха близко един до друг, така че приятелството и мисията им в живота продължиха да се развиват и да крепнат. И двамата специализираха политология, защото тя им даваше достъп до процесите, които наистина имаха значение за света. И двамата завършиха успешно и още по-важно — успяха да направят впечатление на влиятелни хора. За последното помогнаха и родителите им, които успяха да им намерят места далеч от всякакви униформени служители. По това време за повиквателни все още бе рано, така че едно обаждане до нужния бюрократ успя да уреди нещата.

И така двамата млади мъже се бяха добрави до важните си постове като помощници на влиятелни мъже. Очакванията им за главна роля в изграждането на политиката се бяха сблъскали с високата стена на реалността. Въпреки че не бяха навършили и тридесет, двамата се намираха по-близо до мечтите си, отколкото предполагаха. Те преглеждаха информацията, необходима на шефовете им, и решаваха в какъв ред да занесат документите. Това, разбира се, оказваше влияние върху решенията. Освен това имаха достъп до огромно количество разнообразна и важна информация. В резултат и двамата знаеха доста повече неща от шефовете си. Всъщност Хикс и Хендерсън разбираха нещата по-добре от шефовете си. Всичко бе толкова ясно. Войната бе нещо лошо, което трябваше всячески да се избягва. Когато избягването ѝ бе невъзможно, тя трябваше да бъде прекратена по най-бързия начин. Войната убиваше хора, а това бе много лошо. Ако войната не съществуваше, всички щяха да решават проблемите си по мирен начин. Това бе толкова очевидно, че двамата мъже не спираха да се дивят, че толкова много хора не виждат простата истина, която те бяха открили още като ученици.

Двамата се различаваха по едно-единствено нещо. Като служител в Белия дом Хикс бе част от системата. Но той споделяше всичко с бившия си съученик, в което нямаше нищо нередно, тъй като и двамата бяха минали инструктаж за секретност. Освен това Хикс се нуждаеше от помощта на един прекрасен ум, който разбираше и на когото вярваше.

Хикс обаче не знаеше, че Хендерсън не споделя всичко с него. Той бе решил, че щом не може да промени политиката на правителството си отвътре, трябва да потърси помощ отвън. Вероятно някоя чуждестранна агенция можеше да му помогне да попречи на действията на правителството, застрашаващи света. На земята имаше и други хора, които споделят неприязънта му към войната. Хора, които разбираха, че не могат насила да ти накарат да приемат едно правителство, в което не вярват. Първият контакт бе осъществен още в Харвард. Помогна му приятел от движението за мир. Сега работеше с друго. Хендерсън постоянно си повтаряше, че трябва да сподели този факт с приятеля си, но просто не намираше удобен момент. Пък и Уоли може би все още нямаше да го разбере.

— ... трябва и ще дойде — каза Хендерсън и махна на сервитьорката да донесе по още едно. — Войната ще свърши. Ще излезем от нея. Виетнам ще получи правителството, което иска. Загубата на войната ще донесе на страната ни само добро и ние ще се поучим от това. Ще разберем докъде се простират силите ни. Ще се научим да живеем и да оставим другите да живеят. Ще дадем шанс на мира.

Кели се събуди след пет. Събитията от предния ден го бяха изморили повече, отколкото предполагаше, пък и пътуването винаги изцеждаше силите му. Но сега вече не бе уморен. От последните двадесет и четири часа единадесет бяха преминали в сън и Джон се чувстваше напълно отпочинал и ободрен. Един поглед в огледалото го увери, че двудневната му брада е достатъчно гъста. Добре. Сега трябваше да подбере дрехите — тъмни, разпуснати и стари. Той бе занесъл цял вързоп в пералнята и го бе изпрал с топла вода и белина, за да размаже цветовете. Така старите вече дрехи се бяха превърнали в опърпани. Износени чорапи и гуменки допълваха картината, въпреки че бяха много по-здрави, отколкото изглеждаха. Ризата също му беше голяма и прекалено дълга, но той искаше точно това. Най-накрая си сложи наскоро купената перука, изработена от не много дълги черни и твърди азиатски коси. Кели бе обработил и нея с вода и гребен, така че да изглежда доста разчорлена. „Трябва да измисля как да я накарам да мирише“ — каза си той.

Природата отново му осигури допълнителна маскировка. Вечерните ветрове се бяха развихрили и носеха със себе си дъжд и цели купчини летящи из въздуха листа. Те го прикриха, докато стигне до фолксвагена си. След десет минути Кели спря пред малко магазинче, от което купи бутилка евтино бяло вино в хартиена кесия. Той извади тапата и изля половината бутилка в уличния канал. Беше време да тръгва.

„Сега всичко изглежда различно“ — помисли си Кели. Вече не минаваше отгук сляп за опасностите. Знаеше за тях и ги очакваше. Той мина покрай мястото, на което бе довел Били и плимута му, и се огледа за следи от гуми. Вече се бяха изтрили. Кели поклати глава. Това беше минало, а той мислеше само за бъдещето.

Във Виетнам сякаш навсякъде имаше линия от дървета, където откритото пространство и оризищата свършваха и започваше джунглата. Преминеше ли тази линия, човек автоматично се настройваше за опасността, защото врагът живееше в джунглата. Тази граница бе по-скоро измислена, отколкото истинска, творение на човешкото въображение. Тук обаче Кели забеляза нещо подобно. Само че този път до него не вървяха пет или десет мъже в маскировъчни униформи. Той преминаваше границата зад волана на ръждясалата си кола. Джон настъпи газта и влезе в градската джунгла, а с това и в нова война.

Той намери място за паркиране между няколко древни коли като неговата и бързо излезе. Навремето бягаше по същия начин от докарания го хеликоптер, за да не би враговете да го видят. Джон тръгна по някаква алея, осеяна с боклуци и изхвърлени ненужни ламарини. Сетивата му застанаха нащрек. Целият се потеше и това бе добре. Кели искаше да е потен и вмирисан. Той отпи една голяма глътка от виното и след като се пожабури, остави алкохола да изтече по брадичката, врата и дрехите му. После незабелязано се наведе и взе шепя мръсотия, която размаза по ръцете, предмишниците и малко по лицето си. Осени го идеята да „украси“ и перуката си и не след дълго Кели се превърна в още един пиян бездомник от онези, които са повече дори от търговците на наркотици. Кели нагоди походката към външността си и нарочно забави и отпусна движенията си. Очите му обхождаха околността за подходящо място за наблюдение. Задачата се оказа проста. Наоколо се виждаха няколко изоставени къщи и Джон просто трябваше да си избере една с добър изглед. Това му отне половин час. Спря се на една ъглова къща с прозорци на втория етаж. Влезе през задната врата и едва не си изкара ума, когато от помещението, служило за кухня, изскочиха два плъха. „Проклети гадини.“ Глупаво бе да се страхува от тях, но малките черни очички, късата четина и голите им опашки го отвращаваха.

— Мамка му! — прошепна Кели.

Защо не бе помислил за това? Всеки човек го побиват тръпки от нещо: паяци, змии, високи сгради. Кели се гнусеше от плъхове. Той внимателно се приближи към вратата, като гледаше да се държи на разстояние от гадините. Плъховете почти не му обърнаха внимание, макар че също леко се отдръпнаха. Явно не се страхуваха от него.

— По дяволите! — чуха го те да прошепва и отново се захванаха с храната си.

Кели побесня. Той се изкачи по стълбите без парапет и намери ъгловата спалня с прозорците. Все още не можеше да се успокои, че е допуснал да го разсее толкова тъпа причина. Нима не бе въоръжен? Какво щяха да му направят? Да се съберат и да го нападнат ли? Мисълта го накара да се усмихне в тъмнината. Кели клекна пред мръсните и изпотрошени прозорци, за да прецени изгледа и видимостта. Някои от рамките зееха празни, но до всеки прозорец имаше удобен праг, на който можеше да седне. Къщата бе разположена на ъгъл и даваше възможност за наблюдение в четирите посоки на компаса. Улиците в тази част на града бяха с абсолютно точно разположение север-юг и изток-запад. Лампите по тротоара бяха изпотрошени, така че случайните минувачи не можеха да го видят. Облечен в старите си опърпани дрехи и скрит в запустялата порутена къща, Кели на практика бе невидим. Той извади малък бинокъл и започна разузнаването си.

Първата му задача бе да разучи обстановката. Дъждът вече преминаваше, оставяйки след себе си влажен въздух. Нощните насекоми се разлетяха, привлечени от пъклената светлина на уличните лампи. Топлината от въздуха бавно си отиваше и Кели вече се потеше по-малко. Първият му извод бе, че е трябвало да си вземе вода. Е, за в бъдеще щеше да знае, а сега можеше спокойно да изкара няколко часа. Беше се сетил обаче да си вземе дъвка и това донякъде облекчаваше положението му. Навън се носеха странни звуци. В джунглата обикновено се чуваха бръмченето на насекомите, писъкът на птиците и пърхането на прилепите. Тук се разнасяше близък или далечен шум от автомобили, свистене на спирачки, кучешки лай, приглушен или гръмогласен разговор, звън от подритната консервна кутия и Кели не спираше да анализира, докато гледеше през бинокъла и обмисляше действията си за вечерта.

Беше петък и хората бързаха да направят покупките си за уикенда. Явно местните мошеници щяха да прекарат тежка нощ. Кели забеляза един вероятен пласьор на около пресечка и половина от къщата. Около двадесетгодишен. За двадесет минути наблюдение той успя да си състави добра представа както за пласьора, така и за помощника — „лейтенанта“ — му. И двамата се държаха с

непринуденост, която се придобива с практика. Кели се запита дали се бяха борили да отвоюват или отбраняват района си. Вероятно да. „Сигурно правят стабилен оборот и имат редовни клиенти“ — помисли си Джон. Обектите на наблюдението му се приближиха към чуждестранна кола и си поговориха с шофьора и спътника му, преди да продадат стоката си. На тръгване дори се ръкуваха. И двамата бяха с почти еднаква височина и телосложение, така че Кели им прикачи имената Арчи и Виненката.

„Господи, какъв наивник съм бил“ — каза си Джон и погледна към друга улица. Той си спомни за тъпака, когото бяха хванали във Виетнам да пуши трева точно преди акция. Той бе от неговите хора и макар да бе новобранец, току-що излязъл от школата за „тюлени“, не можеше да му бъде простено. Кели му бе обяснил строго, но разумно, че участието в операция без стопроцентова концентрация може да доведе до смъртта на целия отряд. За нещастие новобранецът не особено разумно бе отвърнал: „Не се впрягай, братче, знам какво правя.“ Това му бе струвало няколко бързи удара, преди да ги разтърват, и окончателното и безвъзвратно откомандиране от частта.

Доколкото Кели си спомняше, повторна употреба на наркотици в частта му не бе регистрирана. Разбира се, в свободното си време пиеха бира. Пък и когато бе в отпуск в Тайван, заедно с още две момчета направиха доста поразии под въздействието на алкохола. Джон обаче твърдо вярваше, че това е нещо по-различно, сляп за обратната страна на медала. Те никога не пиеха преди акция. Изискваше го елементарното благоразумие, пък и това бе едно от основните правила на частта им. Кели не бе чувал за елитна част, в която да съществува проблем с наркотиците. Такива тенденции — и то доста сериозни — се разпространяваха предимно сред санитарните части. Имаше го и сред частите, съставени от мобилизирани младежи, чието присъствие във Виетнам бе по-неохотно и от неговото. Офицерите там не успяваха да се справят с проблема или заради собствената си некадърност, или заради съпричастността си към подобни увлечения.

Но каквато и да бе причината, във факта, че Кели почти не се бе интересувал, имаше нещо едновременно логично и абсурдно. Той прогони мислите си. Макар и късно Джон вече знаеше за проблема с наркотиците и виждаше развитието му пред очите си.

На друга улица забеляза самотен пласьор, който нямаше, не искаше да има или не се нуждаеше от лейтенант. Той носеше раирана риза и си имаше собствена клиентела. Кели го нарече Чарли Браун. През следващите пет часа той идентифицира и класифицира още трима пласьори в района. После започна подбора. Арчи и Виненката явно въртяха най-голям оборот, но бяха в полезрението на други двама. Чарли Бран очевидно сам обслужваше пресечката си, но само на няколко метра от него имаше автобусна спирка. Дагуд и Магьосника работеха един срещу друг. И двамата си имаха лейтенанти, което решаваше нещата в тяхна полза. Големият Боб бе по-едър и от Кели и имаше още по-голям здравеняк за лейтенант. Това се казваше предизвикателство. Но Джон не търсеше предизвикателства. Все още не.

„Трябва да си намеря хубава карта на квартала и да науча наизуст — помисли си Кели. — Да разуча автобусните спирки и полицейските участъци. Да разбере смените на полицаите, маршрутите, по които патрулират. Няма да е зле ако запомня района в радиус от десет пресечки. Не трябва да паркирам два пъти на едно и също място. Освен това различните места за паркиране не бива да се виждат едно от друго.“

„Можеш да ловуваш на определено място само веднъж. Това означава, че трябва да внимаваш кого подбираш. Ще се движиш само по тъмните места на улиците. Намери си резервно оръжие... да не е пистолет... нож, хубав нож. Няколко метра въже или тел. Ръкавици, гумени ръкавици като онези, с които жените перат. Някаква жилетка с джобове, но от вътрешната страна. Бутилка с вода. Нещо за ядене, най-добре шоколад, за да ти дава енергия. Още дъвка...“ — мислеше си Кели, давайки простор на въображението си. После погледна часовника: три и двадесет.

Навън оживлението затихваше. Магьосника и лейтенантът му напуснаха мястото си и се скриха зад ъгъла. Скоро го последва и Дагуд, който се качи в колата на лейтенанта си. Останаха само Арчи и Виненката на юг и Големия Боб на запад. Те продаваха по нещо от време на време, и то явно на богати клиенти. Кели продължи дежурството си още час. Арчи и Виненката приключиха последни и изчезнаха толкова бързо, че Кели не успя да забележи как го бяха сторили. Ето още едно нещо, което трябваше да провери. Когато се

изправи, всичко го болеше. Не трябваше да стои толкова дълго на едно място. Привикналите му с тъмнината очи внимаваха къде стъпва, докато слизаше по стълбите, защото в съседната къща се чуваше шум. За щастие плъховете също си бяха отишли. Кели се огледа и когато видя, че алеята е празна, напусна къщата с клатушкаща се походка. След десет минути видя колата си на петдесет метра от него. Едва тогава разбра, че твърде неразумно е паркирал точно под улична лампа. „Не трябва да повтаряш тази грешка“ смъмри се той и се приближи бавно със същата пиянска походка, докато не стигна до колата. После огледа внимателно улицата, бързо влезе вътре и потегли. Не пусна фаровете, докато не измина две пресечки и не зави наляво по широкия булевард. Джунглата, която не бе само продукт на въображението му, остана зад него и Джон се насочи към апартамента си.

Успокоен и в безопасност, Кели прехвърли наум видяното през последните девет часа. Всички пласьори пушеха. Палеха цигарите си вероятно със „Зипо“, чийто ярък пламък за момент ги заслепяваше. С напредването на нощта работата явно намаляваше и те ставаха по-небрежни. В крайна сметка бяха просто хора. Изморяваха се. Някои оставаха по-дълго от другите. С една дума, всичко видяно бе важно и полезно. Пласьорите бяха уязвими както по отношение на общите си черти, така и в различията си.

„Чудесна нощ“ — помисли си Кели и зави наляво по булевард „Лок Рейвън“, най-сетне отпуснат. Дори се зачуди дали да не си позволи глътка вино, но сега не беше време да се поддава на лошите си навици. Джон свали перуката и избърса потта от лицето си. Господи, колко бе жаден.

Десет минути по-късно тази нужда бе удовлетворена след успешното паркиране и промъкване в апартамента. Той погледна очаквателно към душа. Имаше нужда от хубава баня след цяла нощ, прекарана сред мръсотия, развалини и... плъхове. Последната мисъл го накара да потръпне. „Мръсни гадини“ — помисли си той и напълни една чаша с лед, в която доля вода. Процедурата се повтори още няколко пъти, докато свободната ръка сваляше дрехите от тялото му. Климатичната инсталация работеше отлично и Кели постоя малко пред нея, изложил се на хладния въздух. Беше минало толкова много време, а не му се ходеше до тоалетна. Отсега нататък задължително трябваше

да си взема вода. Кели извади шунката от хладилника и си направи два огромни сандвича, които поля с чаша ледена вода.

„Искам да се изкъпя“ — помисли си той. Но все още не можеше да си позволи това удоволствие. Трябваше да свикне с потното си лепкаво тяло. Дори трябваше да не му прави впечатление, защото то бе част от защитата му. Мръсотията и вонята вече бяха съюзници на Кели. Видът и миризмата му трябваша, за да отблъскват хората и да не им позволяват да се приближават прекалено близко. Сега не можеше да си позволи да бъде човек. Сега бе отбягвано от всички улично същество. Невидимо. На път за леглото мина покрай огледалото и видя, че брадата му е още по-тъмна и гъста. Последното му решение за нощта бе да спи на пода. Не можеше да мърси новите чаршафи.

[1] Джеймс Джизъс Енгълтън — заместник-директор на ЦРУ, шеф на контрашпионажа. — Б.пр. ↑

[2] САК — Стратегическо авиационно командване. — Б.пр. ↑

15.

ПРИЛОЖЕНИ УРОЦИ

Адът започна точно в единадесет сутринта, макар че полковник Захариас си нямаше и представа от час. Тропическото слънце сякаш постоянно изливаше безмилостните си палеци лъчи точно над главата му. От него нямаше спасение дори и в килията му без прозорци. Нямаше спасение и от пълчищата насекоми, които явно се чувстваха отлично в жегата. Захариас не можеше да си обясни как въобще нещо успява да вирее тук, но справилите се със задачата му причиняваха само неудобство и болка. Обстановката около него съвсем точно отговаряше на представите му за ада, получени в храмовете на неговото детство. Захариас бе подготвен за евентуален плен. Бе преминал дори курса по оцеляване, отричане, съпротива и бягство, наречен ООСБ. Той бе задължителен за всички професионални летци и бе най-мразеното от тях нещо. Иначе разглезените военновъздушни и флотски офицери преминаваха през изпитания, от които настръхваха косите и на инструкторите в морската пехота. Изпитания, които при всякакви други обстоятелства щяха да изправят извършителите им пред военен съд и да ги пратят за дълго в Левънуърт или Портсмут. Захариас, както и повечето му колеги нямаха никакво желание да повтарят преживяването. Но сега не бе тук, защото иска, нали? А тук ООСБ се повтаряше.

Разбира се, че бе мислил за пленяването, но винаги като нещо твърде неясно и далечно. Човек просто не може да пренебрегне възможността, щом веднъж е чул ужасното отчайващо „рооуу“ на радиостанциите и видял падащите парашути. Щом се е опитвал да организира спасителна операция и се е надявал хеликоптерът „Джоли грийн джайънт“ да успее да пристигне от базата си в Лаос или пък флотският „Бит Мута“ — както го наричаха моряците — да долети откъм морето. Захариас често бе виждал такива операции и още по-често те бяха завършвали с неуспех. Бе чувал ужасените и невероятно изпразнени от мъжество гласове на летци, които всеки момент ще

бъдат пленени. „Измъкнете ме оттук“ — бе изкрещял по радиостанцията си един майор, преди от нея да долетят други неразбираеми гневни думи. И все пак те ги разбираха, защото долавяха убийствената им омраза. Екипажите на двата спасителни хеликоптера правеха всичко по силите им и Захариас — макар и мормон, който никога не бе близвал алкохол ги бе черпил с пиене, достатъчно да натръшка цял взвод морски пехотинци. Това бе общоприет начин за изразяване на признателност и възхищение от нечия храброст сред военните.

Но както и всеки друг член на тази общност, Захариас никога не бе допускарал, че ще пленят точно него. Единственият възможен неуспех, за който се бе подготвил, бе смъртта. Захариас бе царят на „невестулките“. Той имаше огромен принос за създаването на този аспект от професията си. С интелекта и прекрасното си пилотиране полковникът бе създал доктрината и я бе доказал на практика. Захариас бе направлявал своя F-105 над най-добрите системи за противовъздушна отбрана, създадени от човешка ръка. Бе откривал най-опасните оръжия и с помощта на интелекта и опита си ги бе предизвиквал на дуел. Тактика срещу тактика, майсторство срещу майсторство. Бе ги дразнил, подканвал да влязат в бой и разгромявал в една от най-опияняващите игри, измислени от хората. Захариас бе майстор на триизмерния шах, в който той участваше със самолета си, а противниците му — с руските радари и ракетни установки. Подобно на мангуста и кобра двете страни разрешаваха един личен спор, в който полковникът със своето майсторство и гордост се надяваше да излезе победител. В най-лошия случай щеше да намери края си сред жълто-черния облак, отбелязващ смъртта на всеки достоен летец: мълниеносна, драматична и неземна.

Захариас никога не се бе мислил за храбър. Той имаше вярата си. Ако срещнеше смъртта във въздуха, тогава щеше да погледне Бог право в лицето. Щеше смирено да заеме отреденото му място, но нямаше да се срамува от живота си. Защото Робин Захариас бе праведен човек, неотклонил се и за миг от пътя на добродетелта. Той бе добър приятел на другарите си, съвестен командир, загрижен за нуждите на хората си, примерен съпруг и баща на хубавите си деца. И най-важното — бе настоятел в църквата си, която получаваше една десета от заплатата му, както изискваха каноните на Църквата на Исус

Христос и светците от Последния ден. Поради всички тези причини Захариас никога не се бе боял от смъртта. Онова, което идваше след гроба, за него бе реалност, в която твърдо вярваше. Не смъртта, а животът бе изпълнен с несигурност и най-несигурно от всичко бе сегашното му положение. А вярата, дори такава силна вяра като неговата, си има граници, начертани от тялото, което я носи. Но Захариас или не разбираше този факт, или не го приемаше. „Вярата ми — казваше си полковникът — трябва да е достатъчно силна, за да издържи на всичко. Тя е достатъчно силна. Трябва да бъде.“ Но това, че е достатъчно силна, му го бяха казали още учителите в класните стаи с изглед към планината Уасач. Те бяха облечени в чисти бели ризи, носеха вратовръзки, държаха в ръце учебници и говореха с увереността на хора, познаващи историята на своята църква и последователите ѝ.

„Тук е различно“ — чу някакво гласче в себе си Захариас. Той се опитваше да не му обръща внимание, стараше се да не му вярва, защото в противен случай влизаше в противоречие с религията си. А такава противоречие личността на Робин не можеше да понесе. Джоузеф Смит^[1] бе умрял в името на вярата им, убит в Илинойс. И не бе единствен. И други бяха вършили същото. Историята на юдаизма и християнството бе изпъстрена с имена на мъченици — единоверците на Робин Захариас ги наричаха герои, — изтърпели мъченията на римляни и други народи и умрели с Божието име на уста.

„Но не са страдали толкова дълго като теб“ — натякна му гласчето. Само няколко часа. Кратки минути на адски мъки върху кладата или ден-два бавна смърт върху кръста. Това бе нещо различно. Краят му се виждаше, а щом знаеш какво идва след него, лесно можеш да не мислиш за мъките. Но за да погледнеш зад края, трябва да знаеш къде се намира.

Робин Захариас бе сам. В лагера имаше и други като него. Понякога си разменяха погледи, но не можеха да общуват. Той бе опитал да разговаря с почуквания по стената, но отговор нямаше. Където и да се намираха другарите му по съдба, те бяха твърде далеч или пък стените имаха звукова изолация, или Робин вече бе оглушал. Не можеше да споделя мислите си с никого, а дори и молитвите не бяха всесилни за интелигентен човек като него. Захариас се страхуваше да се моли за избавление — дори не допускаше мисълта в

главата си, — защото противното щеше да означава, че вярата му е разклатена. А той не можеше да го допусне. Част от него обаче знаеше, че като не се моли за избавление, Захариас признава нещо друго. Признава, че ако се моли и избавление все пак не дойде, вярата щеше да загине, а заедно с нея и душата му. Отчаянието в Робин Захариас покълна именно така — не с осъзнаването му, а с нежеланието да иска от своя Бог нещо, което може и да не дойде.

Умората го изяждаше. Недохранването, изолацията, особено болезнена за човек с неговия ум, и разяждащият страх от болката — защото дори и вярата не може да убие болката — изцеждаха силите му. Колкото и силен да е един човек, понесъл тежък товар, енергията му си има граници, а тежестта — не. Захариас добре знаеше, че плътта е слаба, но гордостта и целомъдрието на вярата му пречеха да осъзнае, че физиката въздейства на психиката подобно на тежестта на товар, но с много по-голяма сила. Той възприемаше убийствената психическа умора като отслабване на нещо нерушимо и всъщност се обвиняваше за това, че е човек. Вероятно разговорът с друг църковен настоятел щеше да оправи всичко, но това бе невъзможно. Лишавайки се от успокояващото признание, че е крехко човешко същество, Захариас все по-бързо вървеше към заложения от самия него капан. Хората, които искаха да унищожат неговите тяло и душа, му помагаша с всички сили.

Именно тогава нещата се влошиха още повече. Вратата на килията му се отвори. Двама виетнамци в маскировъчни униформи го погледнаха така, сякаш замърсява въздуха на страната им. Захариас знаеше защо са дошли. Опита се да ги посрещне храбро. Двамата го хванаха за ръцете, а трети тръгна зад тях с автомат. Още не бяха излезли от килията, когато дулото на автомата се заби в гърба му точно на мястото, което все още го болеше от катапултирането въпреки изминалите девет месеца. Полковникът изпъшка от болка. Виетнамците дори не показваха удоволствие от болките му. Те не задаваха въпроси. Измъчваха го без някаква видима цел. Просто петима мъже се нахвърляха върху него и започваха да го бият. Съпротивата означаваше смърт и макар и Захариас да желаше края на пленничеството си, той не можеше да потърси смъртта по такъв начин, защото това си беше чисто самоубийство. Религията му забраняваше самоубийството.

Нямаше значение. След няколко секунди той вече не можеше да прави нищо. Повален на бетонния под, Захариас понасяше ритниците и ударите и болката се увеличаваше с главоломна скорост. Мускулите му бяха парализирани и крайниците му категорично отказваха да се мърдат. Отгоре долитаха писукащите гласове на виетнамците. Приличаха на чакали, на дяволи, измъчващи го, защото бе праведен и въпреки това се намираше в ръцете им. И това продължи още и още, и още...

Някакъв глас си проби път в съзнанието му. Последва още един заблуден, полусилен ритник в гърдите му и Захариас видя, че ботушите им се отдръпват. С периферното си зрение Робин забеляза раболепието, изписало се по лицата на мъчителите му, които гледаха към вратата. Най-сетне още един вик, и виетнамците се изнизаха през вратата. Гласът се промени. Той принадлежеше на... бял човек? Как ли го бе разбрал? Едни силни ръце го изправиха и облегнаха на стената. Сега се показва и лицето. Беше Гришанов.

— Божичко — възкликна руснакът и бледите му страни почервеняха от гняв.

Той се обърна и отново изкрещя нещо на странно звучащ виетнамски. В помещението веднага се появи кофа с вода, която Гришанов изля върху главата на американеца. После затърси нещо друго и Захариас чу, че вратата се затваря.

— Пий, Робин, пийни си от това.

Той приближи малка манерка до устните на американеца и я надигна.

Захариас отпи толкова бързо, че преди да забележи щипещия вкус на водката, течността вече бе в стомаха му. Той стреснато вдигна ръка и се опита да отблъсне манерката.

— Не мога... — изпъшка американецът, — не мога да пия, не мога...

— Това е лекарство, Робин, а не удоволствие. Религията ти не забранява лекарствата. Моля те, приятелю, ти имаш нужда от него. Не мога да направя нищо повече за теб — прибави Гришанов с ужасно смутен глас. — Трябва, Робин.

„Може би наистина е лекарство“ — помисли си Захариас. Някои лекарства съдържаха алкохол, но Църквата не ги забраняваше, нали? Полковникът не можа да си спомни точно и затова отпи отново. Той не

знаеше също, че с изчезването на адреналина, който побоят бе вкарал в организма му, тялото се отпуска и алкохолът задълбочава този процес.

— Не толкова много, Робин.

Гришанов дръпна манерката и започна да се грижи за раните на американеца. Той изпъна краката и изчисти лицето му с влажна кърпа.

— Диваци! — изръмжа руснакът. — Мръсни вмирисани диваци. Майор Винх ще ми плати за това. Ще му счупя тънкото маймунско вратле. — Руският полковник приседна на пода до американския си колега и заговори искрено: — Робин, ние сме врагове, но освен това сме и хора, а дори и войната си има правила. Ти служиш на страната си, а аз — на моята. Тези... тези хора не разбират, че без чест и достойнство не може да има истинска служба, а само варварство. — Той отново протегна манерката: — Ето, не мога да ти предложа нищо друго за облекчение на болката. Наистина не мога, съжалявам.

Захариас отпи нова глътка. Той все още бе схванат, замаян и побъркан от всякога.

— Браво — похвали го Гришанов. — Никога не съм го казвал, но ти си един храбър човек, приятелю, щом издържаш издевателствата на тези животни.

— Налага се — изхриптя Захариас.

— Разбира се — съгласи се Гришанов и избърса лицето на пленника толкова внимателно, сякаш му бе дете. — На твое място аз също щях да опитам. — Той замълча за момент. — Господи, отново да летиш!

— Да, полковник, иска ми се...

— Наричай ме Коля — махна с ръка руснакът. — Вече се познаваме от доста време.

— Коля?

— Християнското ми име е Николай. Коля е... прякор ли казвахте?

Захариас отпусна глава на стената, затвори очи и си спомни усещанията от полета.

— Да, Коля, иска ми се отново да летя.

— На мен също — каза Коля и обгърна приятелски натъртените и ожулени рамене на събеседника си. Той добре знаеше, че това е първата проява на човешка топлина, изпитана от американеца в продължение на почти година. — Моят любимец е МиГ-17. Сега е

почти забравен, но, Господи, колко е хубаво да летиш. Просто слагаш върховете на пръстите си върху лоста и си помисляш, пожелаваш си нещо наум, което самолетът веднага изпълнява.

— 86 бяха същите — каза Захариас, — но и тях вече ги няма.

Руснакът цъкна с език.

— Те са като първата ти любов, нали? Момичето, което си срещнал в детството и което за пръв път те е накарало да мислиш като мъж. Но за хора като нас първият самолет е нещо по-различно. Той не е така топъл като жена, но е доста по-лесен за управление.

Робин се опита да се засмее, но само се разкашля. Гришанов му предложи още една глътка.

— Спокойно, приятелю. Кажи ми, кой е любимият ти модел?

Американецът повдигна рамене и усети надигащата се в стомаха му топлина.

— Летял съм почти на всичко. Не съм се качвал само на F-94 и 89, но са ми казвали, че не съм пропуснал нищо. F-104 приличаше на състезателна кола, макар и не много повратлива. Но най-любим ми е F-86Н. Просто е удоволствие да го караш.

— А „Тънд“? — попита Гришанов, използвайки умалителното име на F-105 „Тъндърчийф“.

Робин се прокашля.

— За да го обърнеш във въздуха, ще ти е необходим целият щат Юта, но проклет да съм, ако не е ужасно бърз. Веднъж дори вдигнах сто и двадесет възела над червената линия.

— Разправят, че не бил точно изстребител, а по-скоро камион с бомби.

Гришанов усърдно изучаваше жаргона на американските пилоти.

— Няма значение. Важното е, че бързо ще те измъкне от кашата, в която си се набъркал. Никой не гори от желание да се будалка с такъв самолет. Ако случайно си решил, по-добре е да го улучиш от първия опит.

— Що се отнася до бомбардирането — казвам ти го като един пилот на друг, — вие се справяте чудесно в това проклето място.

— Опитваме се, Коля, опитваме се с всички сили — отвърна завалено Захариас.

Руснакът се удиви, че алкохолът е въздействал толкова бързо. Американецът срещу него пиеше за пръв път в живота си. Колко

странно, че човек може да избере живот, в който няма алкохол.

— Пък и начинът, по който се справяш с ракетните съоръжения. Аз лично съм те наблюдавал. Ние сме врагове, Робин — каза отново Коля, — но освен това сме и пилоти. Никога не съм виждал храброст и майсторство, подобни на твоите. В твоята страна сигурно си професионален комарджия.

— Комар ли? — поклати глава Робин. — Не, хазартът ми е забранен.

— Но онова, което правеше с твоя „Тънд“...

— Бъркаш комара с добре пресметнатия риск. Щом предварително си планирал всичко, трябва просто да се придържаш към него и някак си да почувстваш какво си мисли другият.

Гришанов мислено си отбеляза за следващия път отново да напълни манерката си. Най-сетне, след месеци търсене, бе открил някакъв начин. Жалко, че тези малки кафяви диваци нямаха достатъчно мозък, за да разберат, че мъчението само прави човек посилен. При цялата си безгранична арогантност те гледаха света през лещи, които смаляваха всичко до размера на ръста им и до обхвата на тясната им култура. Бяха неспособни да научат нещо ново. Гришанов пък жадно търсеше пови уроци. Най-странното бе, че знаеше току-що приложения от един фашистки офицер в Луфтвафе. Жалко, че виетнамците не позволяваха на друг да води тези специални разпити. Но Гришанов скоро щеше да пише в Москва за това. Началниците му щяха да натиснат където трябва и тогава можеха да използват този лагер напълно ефективно. Диваците бяха постъпили невероятно умно с построяването на лагера, но сега с отчайваща упоритост отказваха да се възползват от възможностите му. Гришанов се чувстваше отвратително, че трябва да живее в тази гореща, влажна и пълна с насекоми страна сред арогантни малки хора с малки арогантни умове и змийски нрав. Но необходимата му информация бе именно тук. Колкото и неприятна да бе сегашната му работа, руснакът наскоро бе открил фраза, която да я охарактеризира. Той четеше американски романи, за да усъвършенства и без това впечатляващите си знания по английски, и в един от тях бе попаднал на следната фраза: „просто бизнес“. Това бе работата му. Гришанов отлично разбираше тази гледна точка за възприемане на света. „Жалко, че този американец не е

на същото мнение“ — помисли си Коля, заслушан в несвързания разказ за живота на американските пилоти.

Лицето в огледалото вече му изглеждаше непознато и това го радваше. Странно колко силни бяха навиците. Кели вече бе напълнил мивката с топла вода и ръцете му си играеха със сапунената пяна, когато разсъдъкът му се пробуди и напомни, че не трябва нито да се бръсне, нито да се мие. Зъбите си обаче изми. Не можеше да търпи налепите по тях и заради това бе взел виното. „Какви скапани напитки продават само — помисли си Кели. — Сладки, тежки и със странен цвят.“ Джон не разбираше от вина, но поне знаеше, че едно прилично вино не може да има цвят на урина. Трябваше да излезе от банята. Не можеше да гледа в огледалото още много време.

Кели хапна добре, но само леки храни, които щяха да му дадат необходимата енергия, без да тежат в стомаха му. После дойде ред на упражненията. Подвижната пътечка му позволяваше да бяга на място, без да безпокои съседите. Е, не приличаше на истинското бягане, но щеше да свърши работа. Последваха лицеви опори. Най-сетне лявото му рамо бе напълно възстановено и болките в двата мускула бяха абсолютно идентични. Завърши с упражнения за бързина, които бяха полезни и от чисто практична гледна точка.

Предния ден бе излязъл от апартамента си през деня с риск да забележат окаения му вид, за да разгледа един магазин за употребявани дрехи. Там намери необходимото му елече. То бе толкова голямо и изтъркано, че продавачките му го подариха. Кели вече бе разбрал колко е трудно да скрие ръста и физическото си състояние, но това окъсано елече май щеше да помогне. Освен това Джон не бе пропуснал възможността да се сравни с другите клиенти на магазина. Маскировката му изглеждаше доста ефективна. Въпреки че не бе най-отблъскващият пример на бездомник, той със сигурност попадеше в най-долната категория. Продавачката, подала му елечето безплатно през щанда, вероятно го бе сторила както в изблик на съчувствие, така и за да го изгони по-бързо от магазина. Нима това не бе крачка напред? Какво не би дал във Виетнам, за да може да изглежда като обикновен селянин и така да дочака лошите момчета?

Предната нощ отново бе прекарана в разузнаване. Никой не му бе обърнал внимание, докато се движеше по улиците. Кели се бе превърнал в поредния мръсен и вмирисан пияница, който дори не заслужаваше да бъде обран. С това опасенията му, че ще бъде разконспириран, свършиха. Той бе прекарал нови пет часа в наблюдение на улиците от прозорците на втория етаж в запустялата къща. Полицейските патрули се движеха по обичайния начин, а шумът от автобуси се чуваше доста по-често от очакванията му.

Когато свърши с упражненията, Кели разглоби пистолета си и го почисти, макар да не го бе използвал от онази нощ в Ню Орлиънс. Направи същото и със заглушителя. После внимателно сглоби и двете. Бе направил една малка промяна. Сега и в горната част на заглушителя имаше начертана бяла линия. Тя щеше да му служи за ориентир през нощта. Е, с нея не можеше да се стреля бог знае колко далеч, но Кели и не предвиждаше. Когато свърши с пистолета, Джон вкара патрон в цевта и внимателно постави пълнителя. Беше си набавил и хубав войнишки нож с широко острие. Докато предната нощ наблюдаваше улиците, той бе нарязал горната му част. Хората се плашеха от такъв нож дори повече, отколкото от пистолет. Това бе глупаво, но щеше да работи в негова полза. Пистолетът и ножът влязоха в пригответените за тях места на колана му. Разпуснатата риза и елекът ги прикриваха идеално. В един от джобовете на новата му придобивка потъна плоско шише от уиски, пълно с вода. От другата страна Кели пусна четири „Сникърс“. Около кръста му бе омотан електрически кабел, а в джоба на панталоните му имаше чифт гумени ръкавици. Макар жълтият им цвят да не бе идеален за маскировка, Джон не успя да намери други. Пък и ръкавиците прикриваха отпечатъците, без да пречат на движенията му, така че той реши да ги вземе със себе си. Вече се бе сдобил с едни памучни, с които шофираше. Веднага след като купи фолксвагена, Кели грижливо бе почистил всички стъкла, метални и пластмасови повърхности с надеждата да изтрие всяка следа от отпечатъци. Той мислено благослови всички криминални филми и книги, които бе гледал или чел. Надяваше се да е достатъчно параноичен във всяко едно отношение.

„Нещо друго?“ — запита се той. Не носеше никакви документи за самоличност. Имаше само няколко долара в портфейл, купен също от магазина за стоки втора употреба. Кели се поколеба дали да не

вземе още пари, но реши, че от тях няма смисъл. Вода. Храна. Оръжие. Жица. Тази нощ щеше да остави бинокъла у дома. Ползата от него не си заслужаваше неудобствата от пренасянето напред-назад. Може би трябваше да си вземе някой по-малък. Беше готов. Кели пусна телевизора и изгледа прогнозата за времето — облачно, вероятни превалвания, хладно. В очакване на нощта Джон си направи и изпи две чаши нескафе.

Напускането на сградата, в която живееше, бе една от най-трудните части от плана. Кели изгаси осветлението в апартамента си, огледа улицата през прозореца и едва след като се убеди, че навън е пусто, се реши да излезе. Пред външната врата отново се спря и се послуша и огледа, преди да се запъти право към фолксвагена. Когато влезе в колата, веднага сложи памучните ръкавици. Едва след това затвори вратата и завъртя контактния ключ. Две минути по-късно мина покрай мястото, където бе паркиран скаутът, и се зачуди колко ли самотна се чувства другата му кола. Кели бе настроил радиото си на една станция, която постоянно излъчваше музика. Той надаваше по едно ухо на рока и кънтритото, колкото да не е сам в пътуването си към южната част на града.

Част от него се изненада колко напрегнато е проникването в квартала. Веднага след като влезе, Кели се успокои, но самото влизане му напомняше на пътуването с хеликоптер към целта. Той обмисляше какво точно го очаква, казваше си да бъде спокоен и да сложи на лицето си каменна маска, а ръцете му се потяха в ръкавиците. Кели чинно спазваше всички знаци и светофари, без да обръща внимание на профучаващите покрай него коли. „Удивително — помисли си той — колко дълго могат да се проточат двадесет минути.“ Сега Джон влезе по друг път. Предната нощ внимателно бе огледал паркинга от две пресечки разстояние. Той мислено приравняваше една пресечка от сегашната тактическа обстановка на един километър в джунглата. Мисълта го накара да се усмихне и Кели паркира зад някакъв черен шевролет — модел '57. Както и преди, той бързо напусна колата и се шмугна в прикритието на тъмната алея, за което помагаше и облеклото му. На двадесет метра навътре в нея Джон се превърна в още един залитащ пияница.

— Хей, старче! — подвижна младежки глас.

Бяха трима, около седемнадесет-осемнадесет годишни. Седяха на някаква ограда и пиеха бира. Кели залитна към другата страна на алеята, за да увеличи разстоянието, но ходът му не сполучи. Едно от момчетата скочи от оградата и се приближи към него.

— К'во търсиш бе, пиянде? — попита младежът с цялата арогантност, присъща на възрастта му. — Дявол да те вземе, вонииш като боклукчийска кофа. Мама не те ли е учила, че добрите деца се мият?

Кели дори не се обърна, а продължи да върви с преплитащи се крака. Това не влизаше в плана. Той сведе глава и леко се извърна в страни от младежа, който не изоставаше.

Хлапакът не се предаваше.

— Дай пиенето, човече — каза той и посегна към междувременно преместената в другата ръка на Кели бутилка.

Джон не я даде веднага, защото всеки скитник брани оскъдното си имущество. Младежът го натисна, блъсна го в оградата от лявата страна и това явно го задоволи. Той се върна при приятелите си, като се смееше на скитника, който се изправи и продължи пътя си.

— И да не съм те видял повече тук, ясно ли е? — чу подвикването зад гърба си Кели. Той и не мислеше да го прави. През следващите десет минути мина покрай още две такива младежки сборища, но те не сметнаха, че заслужава нещо повече от смях. Задната врата на укритието му бе все още открената и, слава богу, тази вечер плъховете ги нямаше. Кели се спря за миг и се послуша. Когато не чу нищо, се изправи и си позволи малка почивка.

— Змия до Чикаго — прошепна старите позивни той. — Проникването успешно. Отправлям се към наблюдателния пост.

За трети и последен път Кели изкачи разнебитените стълби и зае обичайното си място в югоизточния ъгъл.

Веднага забеляза, че Арчи и Виненката също са на обичайното си място на една пресечка от него и говорят с някакъв мотоциклетист. Часът бе десет и дванадесет минути. Кели си позволи глътка вода и един сникърс. В продължение на половин час обектите му не бяха особено активни. Големият Боб също бе излязъл на работа заедно с лейтенанта си, когото Кели наричаше Малкия Боб. Компанията се допълваше с Чарли Браун и неговия лейтенант, когото Кели бе оставил безименен, и със самотния Дагуд. Липсваше само Магьосника. Той се

появи по-късно, към единадесет. Дойде и партньорът му, наречен от Джон Тото, защото подтичваше напред-назад като пале, което би трябвало да е в кошницата заедно с другите малки кученца.

Както и можеше да се очаква, в неделя вечер бизнесът бе по-слаб, макар че Арчи и Вин явно се радваха на добра клиентела. Може би причината бе в по-заможните купувачи, които обслужваха. Въпреки че всички работеха както с местни, така и с клиенти от други квартали, Арчи и Виненката най-често привличаха големи лъскави коли, които явно не идваха от тази част на града. Кели не можеше да е сто процента сигурен в предположението си, но това нямаше значение за задачата му. Предната нощ Джон бе установил нещо наистина важно, което тази вечер се бе потвърдило. Сега трябваше само да чака.

Кели се настани удобно. След взетото решение тялото му се отпусна. Той наблюдаваше улицата под себе си все още нащрек, като виждаше, чуваше и забелязваше всяко движение. Времето минаваше. В дванадесет и четиридесет по едно от кръстовищата премина патрулна полицейска кола, която просто обяви присъствието си. Вероятно щеше да дойде отново след два часа. Дизеловите двигатели на автобусите ръмжаха и Кели дори позна отвратително скърцащите спирачки на сто и десета линия. Сигурно никой по маршрута ѝ не можеше да спи от тях. След два часа движението чувствително намаля. Сега вече пласьорите пушеха и говореха повече. Големия Боб прекоси улицата и каза нещо на Магъосника. Двамата явно се разбираха доста добре — нещо, което изненада Кели. Виждаше го за пръв път. Може би Боб просто искаше да развали стотачка. Полицейската патрулка мина точно навреме. Кели изяде третия си сникърс за тази вечер и съвестно прибра хартийките. Огледа се внимателно. Не бе оставил нищо. По предметите, до които се бе докосвал, нямаше да останат отпечатъци. Навсякъде бе засипано с прах и мръсотия, а Джон грижливо бе избягвал да докосва прозорците.

Добре.

Кели слезе обратно по стълбите и излезе през задната врата. Прекоси улицата и тръгна по успоредната ѝ алея. Все още не напускаше сенките и се движеше тихо, макар и не абсолютно безшумно.

Загадката на първата нощ се бе оказала проста за разрешаване. Тогава Арчи и Вин бяха изчезнали от мястото си само за две-три

секунди. Кели не бе отделял поглед от тях за по-дълго. Със сигурност не си бяха тръгнали с кола, пък и нямаха време да стигнат до края на пресечката. Предната нощ Джон бе разбрал какво са направили. На няколко метра от обичайното им място, между блоковете, имаше малък тунел. Той даваше прекрасна възможност на Арчи и Виненката да изчезнат бързо. Те никога не се отдалечаваха на повече от пет-шест метра от него, но, от друга страна, очевидно не го наблюдаваха.

Кели се увери в предположението си, като в продължение на няколко минути ги наблюдава отблизо, скрит зад една стена. После намери две празни бирени кутии и ги завърза една за друга с парче тел. Той заложи капана си на едната прана на тунела, за да е сигурен, че никой не може да го приближи в гръб, без да вдигне шум. Когато бе готово, Кели се приближи тихо и извади пистолета си със заглушител. Трябваше да измине само десетина метра, но тунелите предават шума по-добре от телефон и Джон предпазливо се оглеждаше за всичко, което можеше да го издаде. Той избягна парче вестник и някакво счупено стъкло и се приближи до другия край на тунела.

Отблизо изглеждаха различно. Имаха почти човешки вид. Арчи пушеше цигара, облегат на тухлената стена. Виненката също пушеше, седнал на бронята на нечия кола, и оглеждаше улицата. През десет секунди огънчетата на цигарите им присветваха и им пречеха да приспособят очите си към мрака. Кели ги виждаше, но те него — не. Повече не можеше и да се желае.

— Не мърдай — прошепна той на Арчи.

Пласьорът се обърна повече гневно, отколкото разтревожено, за да види пистолет с голям цилиндър, завит на дулото му. Погледът му се стрелна към лейтенанта му, който си тананикаше някаква песен с гръб към него в очакване на клиенти. Те нямаше да дойдат. Кели реши да съобщи новината на другия.

— Хей! — подвикна той шепнешком, но достатъчно високо, за да бъде чуто.

Виненката се обърна и видя пистолета, насочен към главата на шефа му. Той замръзна. В Арчи бяха пистолетът, парите и повечето от стоката им. Ръката на Кели му махна да се приближи и като не знаеше какво да прави, той се подчини.

— Как е бизнесът тази вечер? — попита Кели.

— Става — отвърна тихо Арчи. — К'во искаш?

— Ти как мислиш? — попита с усмивка Джон.

— Ченге ли си? — намеси се глупаво Виненката.

— Не, няма да арестувам никого. — Кели махна с ръка. — В тунела, по очи. Бързо.

Той ги остави да влязат два-три метра навътре — достатъчно, за да не се виждат от улицата, но не много навътре, за да ги погълне мракът. Първо ги претърси за оръжие. Арчи имаше някакъв ръждясал 32-калибров револвер, който се премести в джоба на Кели. Джон завърза ръцете им с жицата и ги обърна по гръб.

— Оказахте се много сговорчиви, момчета.

— По-добре да не се мяркаш отново тук, човече — осведоми го Арчи, без да схваща, че въобще не става въпрос за обир.

Вин кимна одобрително и измуча нещо. Отговорът изненада и двама им.

— Всъщност имам нужда от помощта ви.

— Каква помощ? — попита Арчи.

— Търся един човек на име Били. Кара червен плимут.

— К'во? Будалкаш ли се?

— Отговори на въпроса, ако обичаш — посъветва го разумно Кели.

— Що не вземеш да се разкараш? — предложи злобно Арчи.

Кели леко извърна пистолета и стреля два пъти в главата на Виненката. Тялото се разтърси от конвулсии и фонтанът от кръв бликна, но този път не върху Кели. Той изпръска лицето на Арчи и очите на пласъора се разшириха от ужас и изненада. Приличаха на две малки факли в тъмнината. Арчи бе шокиран. Виненката явно не бе от общителните, пък и Кели разполагаше с ограничено време.

— Струва ми се, че казах „ако обичаш“, нали?

— Божичко мой, човече! — изстърга гласът. Пласъорът явно разбираше, че издаването на други звуци ще го прати при лейтенанта му.

— Били. Червен плимут „Роудрънър“. Обича да се фука с него. Дистрибутор е. Искам да знам къде кисне — каза тихо Кели.

— И ако ти кажа...

— Сдобиваш се с нов доставчик. Аз — осведоми го Кели. — Ако пък Били разбере за срещата ни, отиваш на гости при приятеля си — прибави той и красноречиво посочи топлия още труп, който вдървено

притискаше Арчи. Все пак трябваше да даде някаква надежда на човека. „Може би дори някакво подобие на истина“ — помисли си Кели. — Разбираш ли? Били и приятелите му са си наврели човките не където трябва и работата ми е да оправя нещата. Съжалявам за приятелчето ти, но трябваше да ти покажа, че намеренията ми са сериозни, нали?

Арчи се опита да говори спокойно, но не успя. Въпреки това протегна ръка към надеждата:

— Виж, човече, не мога...

— Добре, ще попитам някой друг. — Кели направи многозначителна пауза. — Чу ли какво казах?

Арчи бе чул или поне така си мислеше. Той заговори без задръжки, докато стана време да се присъедини към Виненката.

Едно бързо претърсване на джобовете му извади на бял свят доста солидна сума и няколко пликчета с наркотик, които бързо се скриха в джоба на Кели. Джон внимателно прекрачи двата трупа и се върна на алеята, като от време на време се обръщаше, за да се убеди, че не е стъпил в кръв. Но така или иначе щеше да изхвърли обувките. Кели развърза опрените кутии и ги остави на предишните им места, след което се върна в колата си с предишната пиянска походка. Дори и за миг не се отклони от предварително начертания заобиколен маршрут. „Слава богу — помисли си той, докато караше в северна посока, — че тази вечер ще мога да се изкъпя и избърсна.“ Но какво, по дяволите, щеше да прави с наркотиците? На този въпрос щеше да отговори съдбата.

Колите започнаха да пристигат точно след шест, което не бе чак толкова необичайно за една военна база. Петнадесет на брой, те бяха таратайки на не по-малко от три години, преживели катастрофи и продадени на безценица. Единственото необичайно бе, че макар и да не ставаха за нищо, те изглеждаха така, сякаш са в движение. Един взвод морски пехотинци под командването на артилерийски сержант се зае с подреждането им. Сержантът си нямаше и представа какво точно върши. Колите бяха подредени доста хаотично, не в стройни военни редици, а така, както паркират обикновените хора. Работата продължи час и половина, след което морските пехотинци си заминаха. В осем

часа на другата сутрин пристигна нов взвод, този път натоварен с манекени. Имаше различни размери, но всичките бяха облечени в стари дрехи. Децата заеха местата си в люлките и пясъчника. Възрастните стояха изправени с помощта на метални стойки. Вторият взвод също си замина. В някакво неопределено по време бъдеще той щеше да се връща два пъти дневно и да мести манекените по ред, старателно определен от някой ненормален офицер, който нямаше с какво друго да се занимава.

Бележките на Кели върху операция ЖАЛОН се спираха на факта, че един от най-глупавите и времепоглъщащи аспекти на подготовката ѝ е бил всекидневното издигане и демонтиране на макета. Фактът не бе направил впечатление само на него. Ако някой съветски разузнавателен спътник забележеше мястото, той щеше да види странни сгради, които не служат на никаква видима цел. Щеше да открие още детска площадка с деца, родители и паркирани коли, които щяха да се движат всеки ден. Всичко това трябваше да прикрие другия очевиден факт — че съоръжението се намира на километър от какъвто и да е асфалтиран път.

[1] Джоузеф Смит (1805–1844) — основател на сектата на мормоните. — Б.пр. ↑

16.

УПРАЖНЕНИЯ

Райън и Дъглас се отдръпнаха и позволиха на хората от лабораторията да вършат работата си. Трупите бяха открити след пет часа сутринта. По време на дежурството си полицаи Чък Монро минал оттук с патрулната кола, забелязал странна сянка в тунела и я осветил с фаровете. Тъмната сянка лесно можела да бъде взета за заспал пияница, но червената локва и опръсканите тухлени стени направили впечатление на полицаия. Монро паркирал колата си, слезъл да огледа тунела и се обадил в участъка. В момента полицаят пушеше облегат на колата си и разказваше подробностите около откритието, които не му изглеждаха чак толкова ужасни, колкото може да си помисли човек. Той дори не се бе обадил в болницата. Двамата очевидно не се нуждаеха от лекарска помощ.

— Телата кървят толкова много — забеляза Дъглас.

Това не беше никакво важно откритие, а просто думи, които да запълнят тишината, докато фотографите изщракваха последната цветна лента. Местопроизшествието изглеждаше така, сякаш някой бе разсипал две кутии червена боя.

— Кога се е случило? — обърна се Райън към съдебния лекар.

— Не много отдавна — отвърна човекът и вдигна ръка. — Все още не са се вкочанили. Със сигурност е било след полунощ, вероятно малко след два.

Причината на смъртта бе очевидна. Пробитите глави на двата трупа не оставяха никакво съмнение за това.

— Монро? — извика Райън и младият полицаи се приближи. — Какво знаеш за тези двамата?

— Пласьори. По-възрастният, който лежи вдясно, е Масео Доналд. На улицата му викат Джу-Джу. Другия не го познавам, но работеше с Доналд.

— Имаш набито око, полицаи. Нещо друго? — попита сержант Дъглас.

Монро поклати глава.

— Не, сър. Абсолютно нищо. Всъщност нощта в района бе доста спокойна. По време на смяната си минах оттук четири пъти и не забелязах нищо необичайно. Редовните пласьори, които си вършеха работата.

Иронията, че всеки приема това положение за нормално, остана незабелязана. Все пак беше понеделник сутринта и всички се чувстваха отвратително.

— Готово — обади се по-възрастният от фотографите. Двамата с колегата му си събраха нещата и се магнаха от тунела.

Райън вече се навърташе около телата. В тунела проникваше слаба светлина, която детективът усили с голямо електрическо фенерче. Той го завъртя във всички посоки, като очакваше да види метален отблясък.

— Виждаш ли някакви гилзи, Том? — обърна се той към сержанта, който се занимаваше със същото.

— Не. Застреляни са от тази страна, не мислиш ли?

— Телата не са били местени — намеси се ненужно съдебният лекар. После прибави: — Да, и двамата определено са застреляни от тази страна. По време на изстрела са били легнали на земята.

Без да бързат, Дъглас и Райън огледаха всеки сантиметър от тунела. Повториха операцията три пъти, защото прилежанието бе най-силното им професионално оръжие. Освен това разполагаха с цялото време на света — или поне с няколко часа, което бе едно и също. Хората се молеха за такова местопрестъпление. Нямаше трева, която да прикрива следите, нямаше мебели, само гол тухлен коридор, широк метър и половина, и това бе всичко. Щяха да спестят време.

— Абсолютно нищо, Ем — обади се Дъглас, след като приключи с третия оглед.

— Тогава вероятно е стреляно с револвер.

Предположението бе логично. Леките гилзи калибър, .22, изскочили от револвер, прелитат невероятно големи разстояния. Освен това са толкова миниатюрни, че човек може да се побърка, докато ги намери. Престъпници, които прибират гилзите си, се срещаха твърде рядко. Още повече, ако ставаше въпрос за четири от калибър .22. Не, твърде невероятно.

— Искаш ли да се обзаложим, че го е свършил някой крадец с евтина ютия? — попита Дъглас.

— Възможно е.

Двамата мъже се приближиха към телата и за пръв път се надвесиха близко над тях.

— Не се виждат следи от барут — забеляза изненадано сержантът.

— Живее ли някой в тези къщи? — обърна се Райън към Монро.

— И двете са празни, сър — отвърна Монро, който имаше предвид къщите, оградящи тунела. — Но от другата страна на улицата живеят хора.

— Четири изстрела, и то рано сутринта. Как мислиш, дали някой е чул нещо?

„Тухленият тунел трябва да е усилил звука като лещи на телескоп“ — помисли си Райън. Освен това двадесет и две калибровите револвери издаваха висок и остър звук. Но нима подобните на този случаи, в които никой не е чул нищо, бяха малко? Освен това хората в този квартал се делиха на две категории: едните не гледаха, защото не ги е грижа, а другите, за да не получат някой куршум в челото.

— В момента двама полицаи обикалят къщите, лейтенант. Все още нищо.

— Не е бил лош стрелец, Ем — каза Дъглас и посочи с молива си дупките в главата на неидентифицираната жертва. Те бяха отдалечени само на два сантиметра и се намираха точно над носа. — Няма следи от барут, значи убиецът е бил прав... да кажем на, метър, метър и нещо.

Дъглас се изправи, отстъпи крачка назад и протегна ръка. Изстрелът с протегнатата надолу ръка бе нещо естествено.

— Не мисля така. Може би има следи от барут, но ние не можем да ги забележим, Том. Затова си има и медицинска експертиза.

Райън искаше да каже, че и двамата мъже бяха чернокожи, пък и сега не разполагаха с добро осветление. Но дори и около малките дупки да имаше следи от барут, никой от двамата полицаи не можеше да го види. Дъглас отново се наведе над трупа, за да огледа дупките по-добре.

— Хубаво е да чуеш, че можеш да си полезен на някого — обади се съдебният лекар, който дращеше бележките си на около пет метра зад тях.

— Няма значение, Ем. И в двата случая нашият стрелец има доста стабилна ръка.

Моливът посочи главата на Масео Доналд. Двете дупки в челото бяха малко по-високо, отколкото при другата жертва, но също толкова близо една до друга.

— Това е нещо необичайно.

Райън повдигна рамене и започна да претърсва телата. Въпреки че бе по-старшият от двамата, той предпочиташе сам да върши работата, докато Дъглас записва. Не откри пистолет в нито един от трупите. Намери обаче портфейли и документи, от които идентифицираха неизвестния като Чарлз Баркър, двадесетгодишен. Парите на жертвите обаче също не отговаряха на положението им. Пласьорите обикновено не носеха толкова малко пари дори и когато не бяха на работа. Нямаше и наркотици.

— Чакай, тук има нещо — три малки найлонови пликчета, съдържащи бяло прахообразно вещество — каза на професионален език Райън. — Дребни пари, долар седемдесет и пет, запалка „Зипо“ стоманена, от евтините. Пакет „Пал Мал“ в джоба на ризата и още едно пликче с бяло прахообразно вещество.

— Грабеж заради наркотици — определи случая Дъглас. Не много професионално извършен, но беше очевиден. — Монро?

— Да, сър?

Младият полицаи не можеше да забрави навиците, придобити в морската пехота. Дъглас забеляза, че почти всичките му изречения завършват със „сър“.

— Опитни пласьори ли са нашите приятели Баркър и Доналд?

— Когато започнах работа в участъка, Джу-Джу вече беше в бизнеса, сър. Никога не съм чувал някой да се заяжда с него.

— По ръцете им няма следи от борба — установи Райън, след като обърна телата. — Завързани са с... електрически кабел, меден, бяла изолация, не мога да прочета името на фирмата, която го е изработила. Липсват очевидни следи от борба.

— Някой е видял сметката на Джу-Джу! — забеляза току-що пристигналият Марк Шарън. — Аз също кроях шапка на това копеле.

— Две дупки в тила на господин Доналд, от които с излезли куршумите — продължи Райън, ядосан, че го прекъсват. — Предполагам, че ще ги намерим някъде в дъното на това кърваво езеро — добави кисело той.

— Въобще не се надявай на балистиката — изръмжа Дъглас.

Това не бе нещо необичайно за 22-калибровите куршуми. Първо куршумът е изработен от меко олово и драскотините, оставени по него от дулото на пистолета, почти никога не се виждат. Второ, малкият 22-калибров куршум е с голяма пробивна сила, по-голяма дори от 45-калибровия. Поради това той често се сплесква в някакъв предмет зад жертвата — в този случай — тротоара.

— Е, казвай какво знаеш — нареди Райън.

— Един от главните пласьори в района. Има голяма клиентела. Кара хубав червен шевролет — прибави Шарън. — Освен това е доста хитър.

— Вече не е. Някой му е разплескал мозъка преди около шест часа.

— Кражба ли е? — попита Шарън.

— Така изглежда — отговори му Дъглас. — Няма оръжие, няма наркотици, да не говорим за пари. Който и да го е свършил, ги е познавал добре. Прилича на професионално изпълнение, Ем. Не е работа на хлапак, извадил късмет.

— Ще трябва да повтора думите ти на сутрешния доклад, Том — изправи се Райън. — Вероятно е използван револвер, но още не мога да твърдя със сигурност. Марк, чувал ли си за някой опитен крадец, работещ по улиците?

— Дуото — отвърна Шарън. — Но те използват пушка.

— Това ми прилича на бандитски удар. Погледнали са ги право в очите и — прас!

Дъглас се замисли над последните думи. Не, и това не звучеше добре. Бандитите почти никога не действаха толкова елегантно. Престъпниците не бяха професионални стрелци и в повечето случаи използваха евтино оръжие. Двата с Райън бяха разследвали няколко убийства, извършени от банди. При тях жертвата или бе застреляна в тила, или пък беше надупчена безразборно като решето. Тези двамата обаче бяха обработени от човек, който си разбираше от работата. А мафията разполагаше с твърде ограничен кръг такива хора. Но нима

някъде пишеше, че разследването на убийство е точна наука? Местопрестъплението представляваше истинска каша от обичайно и необичайно. От една страна, случаят изглеждаше като обикновен грабеж — липсваха парите и наркотиците. От друга обаче, приличаше на майсторско убийство — стрелецът или бе извадил голям късмет (и то два пъти), или бе професионалист. Бандите обикновено не прикриваха убийствата си като кражба или каквото и да е друго престъпление. Те убиваха за назидание.

— Чувал ли си слухове за улична война? — попита Дъглас.

— Не, не знам за нищо организирано. Разбира се, пласъорите по ъглите редовно се дърлят, но това не е от вчера, нали?

— Може би няма да е зле да се послушаш наоколо — предложи лейтенант Райън.

— Дадено, Ем. Ще пратя хората си да послухтят.

„Няма да ни е лесно с този случай. Може и въобще да не го разрешим — каза си Райън. — Е, в крайна сметка само по телевизията разкриват престъпленията в първия половин час, между рекламните.“

— Свършихте ли вече?

— Твои са — каза Райън на съдебния лекар.

Черният фургон на отдела по съдебна медицина вече чакаше. Слънцето се бе показало и мухите прехвърчаха наоколо, привлечени от миризмата на кръвта. Райън се отправи към колата си, придружен от Том Дъглас. Младшите детективи щяха да свършат останалата работа.

— Някой, който умее да стреля. По-добре и от мен — каза Дъглас, когато потеглиха. Той веднъж бе участвал в полицейския отбор по стрелба.

— В този квартал има купища такива хора, Том. Може би някои от тях са си намерили работа при организираните ни приятели.

— Значи е работа на професионалисти?

— Засега ще я наречем просто „майсторски свършена“ — отвърна Райън. — Ще оставим Марк да поразузнае наоколо.

— Чудесно — изсумтя Дъглас.

Кели се събуди в десет и половина. За пръв път от няколко дни насам се чувстваше чист. Беше се изкъпал веднага след връщането си и се зачуди дали не е оставил мръсни кръгове във ваната. Сега щеше и да

се избърсне и мисълта го накара да забрави недоспиването. Преди закуска Кели отиде с колата до един близък парк и бяга половин час. После се върна у дома за освежителен душ и малко храна. Чакаше го работа. Цялото му облекло от предишната вечер — панталони, риза, бельо, чорапи и обувки — беше в един кафяв книжен плик. Жал му беше само за огромния елек с удобните джобове, свършил прекрасна работа. Трябваше да си намери нов, може би няколко. Беше сигурен, че този път не се е опръскал с кръв, но тъмният цвят на дрехите не му позволяваше да е сто процента убеден. Освен това по тях положително имаше остатъци от барут, а сега не бе време за излишни рискове. Той изсипа остатъците от храната и утайката от кафето върху дрехите и изхвърли торбата в контейнера до блока. Кели се поколеба дали да не я хвърли в някои отдалечени кофи за смет, но това вероятно щеше да му причини повече неприятности. Някой можеше да го забележи и да започне да си задава въпроси. С четирите двадесет и две калиброви гилзи бе по-лесно. Изхвърли ги в една канавка по време на сутрешния крос. По обедните новини съобщиха за два открити трупа, но не споменаха никакви подробности. Може би вестниците щяха да пишат повече. Имаше и още нещо.

— Здравей, Сам.

— Хей, Джон, в града ли си? — попита от кабинета си Роузън.

— Да. Имаш ли нещо против да се видим за няколко минути? Да кажем, към два часа?

— С какво мога да ти помогна? — попита иззад бюрото си Роузън.

— Ръкавици — каза Кели и протегна ръка. — От онези, които използвате, гумените. Колко струват?

Роузън беше готов да попита за какво му трябват ръкавиците, но реши, че няма нужда да знае.

— По дяволите, носят ни ги в кашони по сто.

— Не ми трябват много.

Хирургът отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и му подхвърли десет хартиени плика.

— Изглеждаш ужасно внушително.

И това бе самата истина. Кели носеше закопчана бяла риза и синия „костюм от ЦРУ“, както бе започнал да го нарича. Роузън за пръв път го виждаше с вратовръзка.

— Не се стряскай, док — усмихна се Кели. — Понякога се налага. Имам нещо като нова работа.

— И каква по-точно?

— Върша консултантски услуги — махна с ръка Кели. — Не мога да навлизам в подробности, но във всеки случай трябва да се обличам прилично.

— Иначе как си?

— Чудесно, сър, чудесно. Бягам и правя упражнения. А ти как я караш?

— Както обикновено. Повече попълвам разни документи, отколкото оперирам, но все пак трябва да се грижа за цяло отделение.

Сам без нужда намести купчина папки на бюрото си. Незаангажиращият разговор го караше да се чувства неудобно. Струваше му се, че приятелят му е надянал маска. Той знаеше, че Кели си е наумил нещо, но липсата на повече подробности успокояваше съвестта му.

— Можеш ли да ми направиш една услуга?

— Разбира се, док.

— Колата на Санди нещо се е повредила. Щях да я карам до тях, но се оказа, че имам съвещание до четири, а тя свършва в три.

— Значи сега работи само през деня? — попита с усмивка Кели.

— Да, когато не преподава.

— Ако тя е съгласна, аз нямам нищо против.

Кели трябваше да почака само двадесет минути и той ги прекара в кафенето, за да хапне нещо леко. Санди О'Тул го намери там веднага след смяната в три часа.

— Свикна ли вече с храната? — попита го тя.

— Дори и готвачите в болницата не могат да развалят много салатата. — Кели така и не успя да разбере защо всички болнични служители се прехласват по кисела. — Чух, че колата ти се повредила.

Тя кимна и Джон разбра защо Роузън я кара да работи в по-нормални часове. Санди изглеждаше ужасно изморена. Хубавата ѝ кожа бе пожълтяла, а под очите ѝ висяха торбички.

— Нещо със стартера. Закарах я в сервиз.

Кели се изправи.

— Каретата на мадам е готова.

Забележката му предизвика усмивка, но по-скоро учтива, отколкото весела.

— Никога не съм те виждала толкова изтупан — каза Санди по пътя към паркинга.

— А, нищо особено. И с тези мога да се отъркалям в калта.

Шегата му отново увисна във въздуха.

— Нямах предвид...

— Спокойно, госпожо. Имали сте тежък ден в службата, а шофьорът ви си пада по тъпи шегички.

Сестра О'Тул спря и се извърна.

— Не си виновен ти. Просто се случи лоша седмица. Докараха едно дете, пострадало при катастрофа. Доктор Роузън много се стара, но раните бяха тежки и момиченцето почина онзи ден по време на моята смяна. Понякога мразя тази работа — заключи Санди.

— Разбирам — каза Кели и ѝ отвори вратата. — Виж, искаш ли да ти кажа нещо? Всичко винаги се случва не когато трябва, не с когото трябва и изглежда абсурдно.

— Хубава гледна точка. Мислех си, че се опитваш да ме развеселиш.

И тези думи наистина я накараха да се усмихне, но не такава усмивка искаше да види Кели.

— Всички се опитваме да оправим несъвършенствата, както можем, Санди. Ти се бориш с твоите призраци, а аз — с моите — каза, без да се замисля, Кели.

— И колко призрака си убил досега?

— Един, два — отвърна сухо Кели, като се опитваше да преценява думите си. Изненада се, че това не му се отдава лесно. Разговорът със Санди го увличаше.

— И по-леко ли ти е сега, Джон?

— Баща ми беше пожарникар. Почина, докато бях във Виетнам. Отишли да гасят пожар в някаква къща. Той влязъл и намерил две деца, припаднали от дима. Татко ги измъкнал, но получил сърдечен удар, преди да успее да излезе. Казаха, че починал още преди да падне на земята. Но смъртта му не е била безсмислена — каза Кели и си спомни думите на адмирал Максвел на борда на „Кити Хоук“.

Адмиралът му бе казал, че смъртта не трябва да е напразна и тази на баща му със сигурност не е била такава.

— Ти си убивал хора, нали? — попита Санди.

— Когато си на война, се случва — съгласи се Кели.

— И какво са означавали тези смърти? Какво са донесли?

— Не знам как да ти го обясня надълго и нашироко. Но онези, които паднаха от моята ръка, не са сторили зло на никого друго след това.

„ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ със сигурност не е имало тази възможност“ — помисли си той. Не бяха убивали други селски вождове и семействата им. Може би някой друг след тях се бе заел с тази работа, а може би не.

Кели пое на север по Бродуей и Санди се загледа в движението.

— Онези, които са убили Тим, вероятно мислят по същия начин, нали?

— Може и така да е, но има разлика.

Кели искаше да ѝ каже, че никога не е виждал другарите си да убиват някого без причина, но нима можеше да твърди същото и за себе си?

— Но докъде ще стигнем, ако всеки разсъждава така? Болестите са съвсем друго нещо. Ние се борим с неща, които са вредни за всички. При нас няма политика и лъжи. Ние не убиваме хора. Ето затова върша тази работа, Джон.

— Санди, преди тридесет години е живял един човек на име Хитлер, убивал хора като Сам и Сара само заради имената им. Той е трябвало да бъде убит и е бил. Може би малко късно, но е бил.

Нима това не беше прост и ясен урок?

— И тук си имаме достатъчно проблеми — забеляза Санди.

Доказателство за думите ѝ беше доста опасният квартал, в който се намираше болницата „Джон Хопкинс“.

— Знам го добре или може би си забравила?

Отговорът му я обезоръжи.

— Съжалявам, Джон.

— Аз също. — Кели замълча в търсене на подходящи думи. — Има разлика, Санди. Съществуват добри хора. Всъщност предполагам, че повечето хора са почтени. Но има и лоши. Не можеш да си въобразяваш, че ги няма, нито пък да ги промениш с пожелания. Така

че някой трябва да защитава едните от другите. Аз вършех именно това.

— Но как успяваш да не се превърнеш в един от тях?

Кели се замисли над отговора и съжали, че Санди е до него. Нямаше нужда от подобни размисли. Не искаше да се рови из съвестта си. През последните два дни всичко бе толкова ясно. Щом човек веднъж реши, че е срещнал враг, просто трябва да приложи опита и уменията си срещу него. Не биваше да се замисляш над това. Очите на съвестта не бяха приятна гледка.

— Никога не съм имал такива проблеми — отвърна Кели и избяга от темата.

И именно тогава разбра разликата. Санди и хората като нея се бореха срещу нещо. Те рискуваха живота и здравето си, за да предотвратят нещо, което не можеха да видят или пипнат. Кели и другарите му пък воюваха срещу хора. Те можеха да ги открият, да влязат в бой и дори, при повече късмет, да ги убият. Едните имаха благородна цел, но им липсваше удоволствие. Другите пък изпитваха удоволствието да ликвидират враговете си, но рискуваха да заприличат на онова, срещу което се борят. Боец и лечител, две подобни войни, почти еднакви цели, но постигани с толкова различни действия. От едната страна стоеше болестта на тялото, а от другата — болестта на човешкото у хората. Нима това не бе интересна гледна точка?

— Може би трябва да се мисли по друг начин: важното е не срещу, а за какво се бориш.

— И за какво се борим във Виетнам? — попита отново Санди. Тя си задаваше този въпрос поне по десет пъти на ден, откакто бе получила ужасната телеграма. — Съпругът ми умря там и аз все още не знам защо.

Кели отвори уста да каже нещо, но се спря. Всъщност отговор нямаше. Войниците умираха в чужда страна заради липса на късмет, грешни решения и неправилни преценки, направени на различни нива. Дори човек с очите си да бе видял нечия смърт, той трудно можеше да си я обясни. Освен това Санди сигурно стотици пъти бе чувала всички аргументи, и то от човека, за когото скърбеше. Може би търсенето на смисъла бе просто упражнение по безсмислие. Може би смисъл не трябваше да има. Но дори и да е така, как можеш цял живот да се

преструваш, че си съгласен с абсурда? Кели все още си задаваше този въпрос, когато зави по улицата на Санди.

— Къщата ти има нужда от боядисване — каза Джон, доволен, че сменя темата.

— Знам. Нямам пари за бояджии, пък и съм много заета да го направя сама.

— Санди, искаш ли един съвет?

— Какъв?

— Позволи си да продължиш да живееш. Съжалявам, че си изгубила Тим, но скръбта ти не може да го върне. Аз също имам загинали във Виетнам приятели. Но животът продължава.

Умората, изписана по лицето ѝ, бе болезнена гледка. Санди го измери с професионален поглед, който не разкриваше мислите и чувствата ѝ. Самият факт, че ги прикриваше от него, обаче му каза нещо.

„Ти си се променил. Чудно е какво и защо?“ — мислеше си Санди. Нещо се бе пречупило. Кели и преди си беше любезен и дори забавен със своето покровителствено внимание. Сега обаче тъгата му, която почти наподобяваше собствената ѝ неизгасваща скръб, бе изчезнала. На нейно място имаше нещо, което Санди не можеше ясно да долови. Струваше ѝ се странно, защото Джон никога не се бе опитвал да се прикрива, и тя си мислеше, че може да надникне зад всичките издигнати от него стени. И тук грешеше или може би просто не разбираше правилата на играта. Тя го изчака да излезе, да заобиколи колата и да отвори вратата ѝ.

— Госпожо? — Кели направи знак към къщата.

— Защо си толкова мил? Да не би доктор Роузън...

— Той просто ми каза, че колата ти е счупена, Санди. Честна дума. Освен това изглеждаш ужасно изморена.

Кели я изпрати до вратата.

— Не знам защо обичам да разговарям с теб — каза тя на стълбите.

— Не бях сигурен в това. Наистина ли обичаш?

— Така си мисля. — О’Тул почти се усмихна, но полуусмивката ѝ изчезна на секундата. — Джон, все още ми е твърде рано.

— Санди, на мен също ми е рано, но нима не можем да бъдем приятели?

Тя се замисли.

— Не, за това не е рано.

— Тогава може би ще вечеряме заедно. Веднъж вече те поканих, нали си спомняш?

— Често ли идваш в града?

— Да, сега по-често. Започнах работа... едно нещо, което трябва да върша във Вашингтон.

— И какво е то?

— Нищо интересно.

Санди усети полъха на лъжа, но тя вероятно не целеше да я обиди.

— Тогава може би следващата седмица.

— Ще ти се обадя. Не знам много хубави ресторанти наоколо.

— Аз знам.

— Почини си — каза ѝ Кели.

Той не се опита да я целуне или дори да вземе ръката ѝ в своята. Просто се усмихна приятелски и си тръгна. Санди изгледа отдалечаващата се кола, като не спираше да се пита какво се е променило в него. Тя никога нямаше да забрави изражението му през онзи ден в болницата. Но каквото и да означаваше то, Санди знаеше, че не трябва да се страхува от него.

Докато се отдалечаваше от къщата на Санди, Кели тихо се ругаеше. Той вече бе сложил памучните си ръкавици и търкаше всичко, до което можеше да достигне. Не би изтърпял още много разговори, подобни на този. Какъв би бил смисълът? Откъде, по дяволите, можеше да знае? На война беше лесно. Виждаш врага или пък някой ти казва какво се е случило, кой е той и къде можеш да го откриеш. Понякога информацията беше грешна, но поне даваше някаква изходна позиция. Но в инструктажа преди операцията никога не се казваше по какъв начин тя ще промени света или пък ще помогне за прекратяването на войната. Това можеше да се прочете във вестниците, написано от журналисти, на които не им пукаше за нищо; казано от офицери, които не знаеха за какво става въпрос, или политици, които не си правеха труда да разберат. Любимите думи бяха „инфраструктура“ и „кадри“, но Кели бе преследвал хора, а не инфраструктури, каквото и, по дяволите, да означаваше това. Инфраструктурата бе нещо, подобно на онова, с което се бореше

Санди. Тя не беше човешко същество, вършещо злини, което можеше да бъде преследвано и уловено като животно. И как се връзваше всичко това със задачата му в момента? Кели си каза, че трябва да контролира мислите си, да не задълбава и да помни, че преследва хора, както и преди. Не искаше да променя света, а просто да изчисти едно ъгълче от него.

— Боли ли те все още, приятелю? — попита Гришанов.

— Мисля, че имам счупени ребра.

Захариас седна на стола. Дишаше бавно и очевидно го болеше. Руснакът се разтревожи. Тази контузия можеше да навлече на пленника му пневмония, която щеше да е фатална за човек в неговото състояние. Пазачите се бяха попрестарали в задачата си. Макар и побоят да бе нанесен по заповед на Гришанов, руският полковник бе искал просто да причини малко болка на американеца. Мъртвият пленник не можеше да му каже нищо.

— Говорих с майор Винх. Малкият дивак твърди, че няма излишни лекарства. — Гришанов повдигна рамене. — Може пък и да казва истината. Много ли те боли?

— Всеки път, когато си поемам въздух — отвърна искрено Захариас. Дори кожата му бе по-бледа от обикновено.

— Имам само едно лекарство за болката, Робин — каза извинително Коля и протегна манерката си.

Американският полковник поклати глава и дори това движение му причини болка.

— Не мога.

Гришанов заговори с раздражението на човек, който се опитва да вразуми вироглавия си приятел:

— В такъв случай си глупак, Робин. Никой няма полза от болката — нито ти, нито аз, нито твоят Бог. Моля те, позволи ми да ти помогна малко. Моля те!

„Не мога да го направя“ — помисли си Захариас. Противното би означавало нарушение на обета му. Тялото бе храм, чиято чистота не трябваше да се мърси с подобни неща. Но храмът бе повреден. Захариас най-много се страхуваше от вътрешни кръвоизливи. Дали тялото му щеше да успее да се излекува само? Би трябвало, и то бързо,

но само при нормални условия. Но Робин знаеше, че е в окаяно физическо състояние. Гърбът все още го болеше, а сега и ребрата. Болката се бе превърнала в постоянен спътник на дните му и намаляваше способността на Захариас да издържа на разпитите. Така че трябваше да избира между религията и чувството си за дълг към родината. Но сега нещата не му се струваха толкова ясни. Облекчаването на болката щеше да му помогне по-бързо да оздравее и да издържи на разпитите. Как трябваше да постъпи? Отговорът на лесния на пръв поглед въпрос потъна в мъгла и очите му се вкопчиха в металната манерка. Там имаше облекчение. Не много, но някакво облекчение. То му трябваше, за да може да се контролира.

Гришанов разви капачката.

— Караш ли ски, Робин?

Въпросът изненада Захариас.

— Да, научих се още като малък.

— Ски бягане ли?

Американецът поклати глава.

— Не, спускане.

— А добър ли е снегът в Уасач за ски?

Робин се усмихна на спомените.

— Много добър, Коля. Сух е. Прилича на прах, на много ситен пясък.

— Значи наистина е добър. Заповядай — каза Гришанов и подаде манерката.

„Само една глътка — помисли си Захариас. — Само за да облекча болката. — Той отпи една глътка. — Само за да отблъсна болката на няколко крачки, така че да се контролирам.“

Гришанов изгледа как пленникът му пие и очите му се насълзават. Надяваше се, че Захариас няма да се разкашля и да си причини още по-голяма болка. Водката беше добра, от склада на посолството в Ханой. Страната му винаги имаше запаси от водка, които не липсваха и в посолството. Тази бе първокласна, любимата марка на Коля. Имаше вкус на брезава кора — нещо, което американецът сигурно нямаше да забележи. В интерес на истината след третата или четвъртата чаша Гришанов също не го усещаше.

— Добре ли караш ски, Робин?

Захариас почувства разливащата се в стомаха му топлина, която позволи на тялото му да се отпусне. Болката се отдръпна и Робин се почувства малко по-силен. Защо пък да не си поговори малко с този руснак за ски? Нима това можеше да навреди някому?

— Спускам се по най-стръмните писти — каза доволно Робин.
— Започнах да карам ски още като дете. Когато баща ми ме изведе за пръв път, бях едва петгодишен.

— Баща ти също ли е пилот?

Американецът поклати глава.

— Не, адвокат.

— Моят пък е професор по история в Московския държавен университет. Имаме дача, и когато бях малък, през зимата можех да карам ски из гората. Обичам тишината. Чуваш само... как се казваше, свистенето? Само свистенето на ските в снега. Нищо друго. Сякаш земята е завита с одеяло. Никакъв шум, само тишина.

— В планината също е така, само че трябва да станеш по-рано. Особено пък, ако излезеш в безветрен ден точно след като е престанало да вали.

Коля се усмихна.

— Същото е и с летенето, нали? Като да летиш с едноместен самолет в ясен ден, а около теб да плуват само две-три бели облачета.
— Гришанов се наведе напред със съзаклятнически поглед. — Каж ми, изключвал ли си някога радиото си? Само за няколко минути, просто да останеш сам.

— Нима ви позволяват да го правите? — попита Захариас.

Гришанов цъкна с език и поклати глава.

— Не, но аз го правя.

— Браво на теб — усмихна се Робин и си спомни какво е преживяването. Особено жив в съзнанието му бе следобедът на един февруарски ден през 1964, когато излиташе от военновъздушната база „Маунтин хоум“.

— Така ли се чувства Бог? Сам-самичък. Можеш да не обръщаш внимание на шума от моторите. За мен той просто изчезва за няколко минути. И при теб ли е така?

— Да, ако шлемът ти е по мярка.

— Аз летя само заради това — излъга Гришанов. — Цялата останала плява — бумащината, лекциите, машинариите — са цената,

която плащам. Да си сам горе, точно както когато обикалях със ски из гората. През ясните зимни дни се вижда така надалеч. — Руснакът отново подаде манерката на Захариас. — Мислиш ли, че тези малки диваци разбират всичко това?

— Вероятно не.

Захариас се поколеба за миг. Е, вече бе изпил една. От още една нямаше да му стане нищо, нали? Робин отпи нова глътка.

— Знаеш ли какво правя аз, Робин? Просто държа лоста с върховете на пръстите си, ето така — демонстрира Гришанов с манерката. — Затварям очите си за миг и когато ги отворя, светът е различен. Аз вече не съм част от него, а нещо друго... може би ангел — каза духовито той. — В тези моменти аз обладавам небесата така, както обладавам жена, но там е по-различно. Според мен човек изживява най-приятните си мигове, когато е сам.

„Този човек наистина разбира, нали? Наистина разбира какво е да летиш.“

— Да не би да си поет?

— Обожавам поезията. Не притежавам талант да я пиша, но това не ми пречи да я чета и да наизустявам стиховете, да изживявам чувствата на поета. — Този път Гришанов бе искрен. Очите на американеца пред него започнаха да губят фокус и да гледат отнесено. — Ние много си приличаме, приятелю.

— Какво е станало с Джу-Джу? — попита Тъкър.

— Прилича на грабеж. Заблеял се е. От твоите хора ли беше? — каза Шарън.

— Да, доста стока преминаваше през него. Кой го е направил?

Намираха се в главната сграда на свободната библиотека „Енох Прат“, скрити между редовете. Мястото беше идеално. Никой не можеше да ги изненада, без да го видят, а освен това не можеха да се поставят подслушвателни устройства. Въпреки че в библиотеката бе тихо, вътре имаше толкова много ниши, че човек просто не можеше да отгатне къде ще застане обектът му.

— Никой не може да ти каже, Хенри. Райън и Дъглас бяха там, но не изглеждаха като хора, научили много. Хайде сега, да не вземеш да се впрегнеш заради някакъв си пласъор?

— Знаеш, че не съм такъв човек, но това спъва бизнеса. Никога досега не съм губил мои хора.

— Ти, Хенри, също знаеш как стоят нещата — каза Шарън и прелисти няколко страници. — Бизнесът ти е много рискован. На някого са потрябвали малко пари или пък наркотици, или е искал бърз пробив. Огледай се сред новите пласъори на улицата. Може дори да е от твоите. По дяволите, като гледам колко добре са си свършили работата с Джу-Джу, може дори да се разберете.

— Имам си достатъчно пласъори. Освен това мир, постигнат по този начин, само ще навреди на бизнеса. Как са ги убили?

— Много професионално. По два куршума в главата на всеки. Дъглас говореше, че може да е било и работа на някоя банда.

Тъкър обърна глава:

— Ооо?

Шарън заговори спокойно с гръб към събеседника си:

— Хенри, според мен не е така. Тони не би направил такова нещо, нали?

— Вероятно не. — „Но Еди може и да го направи.“

— Трябва ми нещо — каза Шарън.

— Какво?

— Пласъор, разбира се! Не искам вратовръзка за рождения ден.

— Нали не си забравил, че повечето от тях сега работят за мен?

В миналото сътрудничеството им бе вървяло гладко. Шарън помагаше на Хенри да се избави от конкуренцията и в замяна на това залавяше наркотрафиканти и пласъори. Сега обаче числото на годните за предаване на полицията търговци на наркотици бе значително намалало. Това бе особено вярно за опитните пласъори. Хенри бе подбирал предимно онези, с които нямаше интерес да работи. Останалите можеха да се окажат по-полезни като съюзници, отколкото като врагове, ако, разбира се, намереше начин да преговаря с тях.

— За да съм в състояние да те предпазвам, Хенри, трябва да мога да водя разследвания. За да мога да водя разследвания, трябва от време на време да хващам по някоя едра риба.

Шарън остави книгата обратно на рафта. Защо ли трябваше да обяснява всичко това?

— Кога?

— В началото на другата седмица. И искам нещо тлъсто. Нещо, което да звучи добре.

— Ще ти се обадя.

Тъкър остави книгата си и излезе. Шарън се позабави още няколко минути, за да намери необходимата му книга. Най-накрая я намери заедно с плика до нея. Лейтенантът не си направи труда да брои. Знаеше, че парите ще са точно.

Гриър ги представи един на друг.

— Господин Кларк, това е генерал Мартин Йънг, а това — Робърт Ритър.

Кели се здрависа и с двамата. Морският пехотинец бе авиатор като Максвел и Подулски, които днес не бяха на срещата. Джон си нямаше и представа кой е Ритър, но той заговори пръв:

— Хубав анализ. Езикът ви не е на бюрократ, но сте отбелязали всички основни точки.

— Не е толкова трудно да се сети човек. Нападението по земя ще бъде сравнително лесно. В такъв лагер не държат опитни войници, а онези, които са там, ще гледат навън, а не навътре. Да кажем, че във всяка кула ще има по двама човека. Проекторите им ще светят в тази посока, нали? Ще ги обезвредим за секунди. Освен това можем да използваме гората, за да се приближим достатъчно близко и да използваме М-79. — Кели придвижи ръка по диаграмата. — Ето ги бараките. Има само две врати и се обзалагам, че вътре са не повече от четиридесет човека.

— Оттук ли ще дойдем? — попита генерал Йънг и посочи югоизточния край на лагера.

— Да, сър. — За летец морският пехотинец схващаше доста бързо. — Целта е да придвижим ударната група възможно най-близко. Ще ни помогне времето, а като се вземе предвид сезонът, през който ще действаме, не би трябвало да имаме проблеми. Два миномета и леки картечници ще бъдат достатъчни. Спасителните хеликоптери ще се приземят тук. Всичко ще е приключило пет минути след първия изстрел. Това е за земната част от операцията. За останалото трябва да се погрижат летците.

— Значи според вас най-важно е да придвижим ударната група възможно най-близо до целта...

— Не, сър. Ако искате нов Сонг Тай, можете да повторите целия план точка по точка. Да накарате хеликоптера да кацне в средата на лагера и тъй нататък. Но аз си мисля, че искате операцията ви да си остане малка.

— Точно така — намеси се Ритър. — Трябва да бъде малка. Няма начин да получим разрешение за нея, ако е голяма.

— Значи ограничено количество жива сила и техника и друга тактика. Хубавото в цялата работа е, че целта също е малка. Хората, които трябва да измъкнем, не са много. Противниците ни — също.

— Но гаранциите за успех са минимални — намръщи се генерал Йънг.

— Прав сте — съгласи се Кели. — Двадесет и пет човека. Докарайте ги в тази долина, прехвърлете ги през хълма, посочете им мястото, накарайте ги да обезвредят кулите и да отворят вратата. После минометите вземат на мушка тези две сгради, докато ударната група напада тази. Хеликоптерите прибират товара си и всички си обираме крушите от тази долина.

— Вие сте оптимист, господин Кларк — обади се Гриър и напомни на Кели за кодовото му име.

Ако генерал Йънг разбереше, че Кели е прост боцман, веднага щяха да го загубят като съюзник. А Йънг вече бе направил достатъчно много за тях с жертването на целия си годишен бюджет за строеж при изграждането на макетите в гората на Куантико.

— Правил съм всичко това и преди, адмирале.

— Кой ще се занимава с хората? — попита Ритър.

— Вече сме се погрижили за това — увери го Джеймс Гриър.

Ритър седна на стола си и се загледа в снимките и диаграмите. Той, както Гриър и всички останали, залагаше кариерата си на карта. Но алтернативата на сегашната операция бе да не прави нищо. Това означаваше, че поне полковник Захариас и сигурно още двадесет храбри мъже никога нямаше отново да се завърнат по домовете си. „И все пак това не е истинската причина“ — призна пред себе си Ритър. Причината бе решението на някои хора да отпишат живота на тези двадесет мъже. А щом веднъж го бяха взели, те нямаше да се поколебаят да го сторят и друг път. Този начин на мислене щеше някой

ден да погребее управлението. Кой щеше да се остави да бъде вербуван, ако се разчуеше, че Америка не дава и пет пари за хората си? Запазването на вратата бе повече от необходимо. Така работеха истинските бизнесмени.

— По-добре да започнем, преди да сме осведомили някого — каза той. — Ако сме подготвили всичко, разрешението ще дойде полесно. Трябва да представим операцията като уникална възможност. Това е била другата основна грешка при ЖАЛОН. При нея очевидно са искали разрешително за ловуване, а тях никой не е склонен да ги издава. Ние ще проведем еднократна спасителна операция. Мога да прокарам версията пред приятелите си в Съвета по националната сигурност. Те със сигурност ще ни дадат зелена улица, но трябва да сме готови за нея.

— Искаш да кажеш, че си на наша страна, Боб, така ли? — попита Гриър.

Ритър направи голяма пауза, преди да отговори:

— Да, това искам да кажа.

— Трябва да помислим още по въпроса за сигурността — обади се Йънг, който мислеше как ще се промъкнат хеликоптерите, загледан в картата.

— Да, сър — съгласи се Кели. — Някой трябва да се вмъкне предварително и да огледа положението със собствените си очи.

Пред тях все още лежаха снимките на Робин Захариас. Едната показваше полковник от американските военновъздушни сили, гордо изправен, с шапка под ръка и ордени по гърдите. Около него бе наредено цялото му семейство. Той се усмихваше уверено в обектива. На другата се виждаше същият човек, но този път прегърбен, измъчен и готов да понесе удара от приклад. „По дяволите — помисли си Кели, — защо да не участвам в още един кръстоносен поход?“

— Предполагам, че това ще бъде аз — завърши Джон.

17.

УСЛОЖНЕНИЯ

Макар Арчи да не знаеше много, то се оказа достатъчно за целите на Кели. Сега имаше нужда само от малко повече сън.

Джон откри, че да следиш кола, е доста по-трудно, отколкото изглежда по филмите. Оказа се по-трудно и от онзи единствен път, когато го бе правил в Ню Орлиънс. Ако човек кара твърде близо, рискува да го забележат. Ако пък се държи на почтено разстояние, може да изпусне обекта си. Движението обърква всичко, камионите ти пречат да виждаш. Кели откри също, че ако наблюдаваш някоя кола на петдесетина метра пред себе си, изтърваш от поглед онези, които се движат до теб, а те можеха да направят най-големите бели. Въпреки всичко той благославяше червения плимут на Били. Колата бе лесно забележима и макар че шофьорът ѝ обичаше да върти гуми на светофари и завои, той не можеше да наруши всички правила, без да привлече вниманието на полицаите. А Били явно не държеше на това внимание повече от Кели.

Джон бе забелязал колата малко след седем, близо до бара, посочен му от Арчи. „Какъвто и да е — помисли си Кели, — явно не знае как да се прикрива.“ Но това личеше и от колата, нали? Калта по купето бе изчезнала. Плимутът изглеждаше току-що измит, а от предишната им среща Джон знаеше, че Били обича играчката си. Това предлагаше няколко интересни възможности, които Кели обмисли, докато преследваше обекта си. Той не се приближаваше на по-малко от петдесет метра и се опитваше да разгадае системата, по която се движи Били. Скоро забеляза, че плимутът избягва оживените булеварди и предпочита закътаните странични улички, които шофьорът явно познаваше като джоба си. Това поставяше Кели в неизгодно положение. Хубавото бе, че Джон караше с нищо незабележима кола. Навсякъде се виждаха твърде много стари „костенурки“, така че неговата със сигурност не правеше впечатление.

След четиридесет минути Кели разбра какъв е принципът. Плимутът бързо взе един десен завой и спря в края на пресечката. Джон бързо прецени шансовете си и бавно продължи. Когато приближи, видя, че от червената спортна кола излиза момиче с чантичка в ръце. Тя се отправи към един стар приятел — Магьосника, — който се бе отдалечил на няколко пресечки от обичайното си място. Кели не видя да си разменят нищо — двамата влязоха в един вход и останаха вътре минута-две, след което момичето излезе, — но нямаше и нужда. Видяното току-що напълно съвпаднаше с разказа на Пам. „Освен това разбрах за кого работи Магьосника“ — каза си Кели и спря на един червен светофар. Сега знаеше две нови неща. Джон видя в огледалото си, че плимутът пресича улицата и момичето се отправя в същата посока. После светна зелено и момичето се изгуби. Кели зави надясно и още веднъж надясно и отново забеляза плимута. Червената кола се отправяше на юг, а в нея имаше трима души. Преди не бе забелязал мъжа — вероятно мъж, — седнал отзад.

Тъмнината падаше бързо и с нея настъпваше хубавата част от денонощието за Джон Кели. Той продължи да следи плимута. Осмели се да не включва фаровете си доста време и бе възнаграден. Червената кола спря пред една ъглова къща от кафяв камък и тримата ѝ пътници слязоха. Явно бяха свършили работата си за тази вечер, доставяйки стока на четирима пласьори. Кели изчака няколко минути, после паркира колата си на около двеста метра и се върна да наблюдава, отново облечен като бездомен пияница. Местната архитектура го улесни. Всички къщи от отсрещната страна на улицата бяха с масивни мраморни стъпала, които представляваха чудесно прикритие. Просто трябваше да седне на тротоара и да се облегне на тях и никой нямаше да го вижда отзад. Кели си избра подходящите стъпала, които бяха близо, но не прекалено, до една светеща улична лампа. Той се скри в сянката, макар че надали някой щеше да обърне внимание на един бездомник. Джон прегърна бутилката си по същия начин, както бе виждал да го правят пияниците, и от време на време я надигаше, за да симулира пиене. Така прекара няколко часа в наблюдение на къщата от кафяв камък.

„Кръвни групи 0+, 0- и АВ-“ — спомни си той доклада на патолога. Семенната течност, открита в Пам, бе показала тези три кръвни групи. Докато седеше така, на петдесетина метра от къщата,

Джон се зачуди каква ли е кръвната група на Били. Колите профучаваха по улицата. От време на време минаваха и хора. Може би двама-трима го бяха удостоили с поглед, но само толкова. Кели се преструваше на заспал и наблюдаваше къщата с крайчеца на окото си. Слухът му улавяше всеки шум, който можеше да носи опасност. Часовете минаваха. На двадесетина метра от него работеше един пласъор. Кели се заслуша в думите му и за пръв път чу как се предлага стоката и как се уговаря цената. Чу и гласовете на различни купувачи. Джон имаше необикновено добър слух — спасявал живота му неведнъж — и информацията, която долавяше, бе ценна и полезна тренировка за ума му, докато часовете минаваха. Едно бездомно куче мина край него и приятелски го подуши. Кели не го изгони. Скитниците не постъпваха така — виж, ако беше плъх, можеше и да е по-различно, — а той трябваше да внимава за впечатлението, което прави.

„Какъв ли е бил този квартал?“ — зачуди се Кели. В тази му част сградите бяха предимно еднотипни тухлени къщи. Другата страна бе малко по-различна, със солидни къщи от кафяв камък. Може би улицата някога е била границата между работнически квартал и домовете на заможните жители в края на века. Може би къщата на ъгъла е принадлежала на търговец или морски капитан. Вероятно през уикенда я е огласявал звукът на пианото, на което е свирила учещата в консерваторията „Пийбоди“ дъщеря. Но всички те се бяха преместили на място с повече зеленина и сега къщата изглеждаше пуста — триетажен призрак от отминали времена. Кели се учуди на широките улици. Вероятно архитектите ги бяха предвиждали не за коли, а за карета. Той прогони мислите си. Сега не трябваше да се занимава с миналото, а да насочи вниманието си към настоящето.

Бяха изминали четири часа, когато тримата най-после отново се появиха. Мъжете вървяха напред, а момичето ги следваше. Тя бе пониска и по-набита от Пам. Кели реши да рискува и леко повдигна глава, за да може да наблюдава. Трябваше добре да огледа Били. Предположи, че той е шофьорът. Фигурата му не беше нищо особено — около метър и седемдесет, слаб, вероятно към седемдесет килограма. На китката си носеше нещо блестящо — гривна или часовник. Вървеше с пестеливи движения, арогантно. Другият бе по-висок и по-внушителен, но според Кели — подчинен на Били. Личеше

си от движенията му и от начина, по който следваше шефа си. Момичето изглеждаше най-мрачно от всички. То вървеше с наведена глава. Блузата ѝ — ако дрехата на гърба ѝ бе блуза — не бе закопчана до горе. Тя влезе в колата, без да вдигне глава или пък да прояви някакъв интерес към света около себе си. Движенията на момичето бяха бавни и некоординирани, вероятно от наркотиците. Но това не беше всичко. Имаше и друго, не по-малко смуцаващо, което Кели не успя да долови... някаква отпуснатост. В движенията ѝ не личеше мързел, а нещо друго. Кели стисна здраво очи, за да си спомни къде е виждал подобни движения. Да, в онези виетнамски колиби! По време на ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ селяните се движеха по същия начин, когато се събираха на площада. Неохотни, механични движения, подобно на живи роботи, контролирани от онзи майор и войниците му. Все едно че отиваха на смърт. Това момиче се движеше по същия начин. Движеше се към смъртта.

„Значи е истина — помисли си Кели. — Наистина използват момичетата за куриери... освен всичко друго.“ От начина, по който колата потегли, Кели разбра, че е отгатнал кой е Били. Плимутът се приближи до кръстовището, гумите му изсвириха и той се стрелна в пресечката, където Кели го изгуби от поглед. „Били, метър и седемдесет, слаб, носи гривна или часовник, арогантен.“ Описанието се запечата в съзнанието на Джон заедно със съответното лице и коса. Нямахше да го забрави. Щеше да запомни и образа, и фигурата на другия мъж, чието име не знаеше, за да се превърне в негова бърза и неизбежна съдба.

Кели погледна часовника в джоба си. Един и четиридесет. Какво ли бяха правили тук? Тогава си спомни другите неща, научени от Пам. Сигурно си бяха организирали малък купон. Момичето, което и да беше то, вероятно също носеше в себе си течност с кръвна група 0+, 0- или АВ-. Но Кели не можеше да спаси целия свят и сега най-добрият начин, да ѝ помогне нямаше нищо общо с незабавното ѝ освобождаване. Джон си позволи да се отпусне. Реши да изчака, за да не би да привлече нечие нежелано любопитство към себе си. Някои от къщите наоколо все още светеха, така че Кели прекара още половин час на тротоара в борба с жаждата и изтръпналото си тяло, преди да стане и да се заклатушка към ъгъла. Тази вечер проявяваше изключителна предпазливост, която му носеше успех. Бе време за

втората част от нощната работа. Време да продължи усилията си за проникване в организацията.

Кели се придържаше към алеите. Движеше се бавно, залитайки наляво и надясно. Походката му наподобяваше движенията на змия и това го накара да се усмихне. След като измина няколко пресечки, Джон се върна обратно на улицата, като преди това сложи чифт хирургически ръкавици. Той подмина няколко пласьори и лейтенантите им в търсене на нужния му. Обикаляше така, че да не се отдалечава много от мястото, където бе паркирал фолксвагена си. Трябваше да бъде внимателен както винаги, но ролята му на неизвестен ловец облекчаваше задачата. Животните, измежду които избираше плячката си, се чувстваха в безопасност, защото смятаха, че самите те са хищници. Илюзията им щеше да ги погуби.

Беше почти три часът, когато Кели го избра. Той бе започнал да нарича този тип пласьори „единаци“. Обектът му нямаше лейтенант и вероятно бе новак, който тепърва учи триковете в бизнеса. От петдесет метра изглеждаше млад. Бе зает с броенето на парите от вечерта. На десния му хълбок личеше подутина — без съмнение пистолет, — но пласьорът бе навел глава, задълбочен в работата си. И все пак бе нащрек. Когато чу приближаването на Кели, той погледна в неговата посока, но след бързия преценяващ оглед отново сведе глава над парите. Явно приближаващата се към него сянка не го интересуваше.

По-рано същия ден Кели си бе направил труда да отиде до яхтата си и да вземе нещо. Бе използвал скаута, тъй като не искаше познатите му на пристанището да знаят, че има и друга кола. Когато наближи Младока — всеки трябваше да си има име, макар и кратко, — той премести бутилката с вино от дясната в лявата ръка. Със свободната хвана металната тръба, пъхната в пришитите гайки от вътрешната страна на новото му елече. Тя бе просто приспособление, дълго едва четиридесет сантиметра. От едната страна имаше малко бутало, което да изтиква въздуха. Наподобяваше пневматична помпа. Дясната ръка на Кели освободи тръбата от гайките, без все още да я вади.

Пласьорът отново обърна раздражено глава. Вероятно бе объркал броенето, а точно сега подреждаше банкнотите по стойност. Вероятно приближаването на Кели го бе разсеяло или просто бе тъп, което изглеждаше по-правдоподобното обяснение.

Джон се препъна и падна на тротоара. Той сведе глава и се опита да изглежда възможно най-безобиден. Когато се надигна, Кели хвърли поглед назад. В радиус от сто метра не се виждаха други пешеходци, а всички автомобилни фарове светеха с червена, а не с бяла светлина. Двата с Младока бяха сами. Пласьорът вече привършваше работата си за тази вечер и бе готов да се отпрати към мястото, което наричаше дом, за да поспи или пък да прави нещо друго.

Кели вече бе само на три метра, а Младока продължаваше да му обръща внимание колкото на улично псе. Джон почувства радостната възбуда, идваща в последния момент преди удара. Тогава вече знаеш, че ще успееш. Жертвата ти е попаднала в капана, но все още не подозира, че е извървяла земния си път. Чувстваш как кръвта пулсира във вените ти и единствен знаеш, че след малко тишината ще бъде нарушена. Прекрасното опиянение от знанието. Джон направи още една крачка и дясната му ръка съвсем леко се показва изпод елечето. Все още не се бе насочил към жертвата си и на пръв поглед щеше да мине покрай нея. Престъпникът вдигна очи за миг, просто за да се увери в безопасността си. В погледа му нямаше страх, а просто следи от раздражение. Той дори не се помръдна, защото хората го заобикаляха, а не той тях. За него Кели бе предмет, един от многото по улицата, които не заслужават повече внимание от маслените петна по асфалта.

Моряците използват съкращението ТМС. То е абривиатура на термина „точка на максимално сближение“ и означава най-късото възможно разстояние от един кораб до друг или до някоя точка на брега. Тук ТМС бе един метър. Когато бе на половин крачка от пласьора, дясната ръка на Кели измъкна тръбата изпод елека му. Той се завъртя на левия си крак, десният му се отлепи от земята, а ръката му се протегна, сякаш за да нанесе удар. Джон вложи в движението цялата си деветдесеткилограмова маса. Единият край на тръбата удари пласьора точно под гръдната кост. Комбинацията от движението и тежестта на тялото на Кели изблъска буталото и изстреля патрона, който се намираше в другия край на тръбата, долепен до ризата на Младока.

Звукът наподобяваше този от изпуснат на земята кашон. „Прас.“ Нищо повече. Изгорелите барутни газове бяха влезли в дупката, пробита в тялото на пласьора. Безобидният на пръв поглед патрон —

№ 8, използван при състезания по стрелба или лов на гълъби в началото на сезона — може само да рани човек, ако е изстрелян от повече от пет метра. Но при положение че е вкаран в тялото от милиметри разстояние, той е не по-малко ефективен от куршум за лов на слонове. Мощността на изстрела изкара въздуха от дробовете на жертвата в удивително силно „оох“ и накара устата на Младока да се разтвори сякаш от изненада. И той наистина бе изненадан. Пласьорът погледна Кели в очите. Той бе все още жив, макар и сърцето му да приличаше на спукан балон, а долната част на дробовете му да бе разкъсана на парчета. За щастие куршумът остана в тялото. Острият ъгъл на удара не позволи на енергията от изстрела да излезе от тялото, а мощността на експлозията го задържа изправено още секунда. Мигът обаче сякаш се проточи с часове за Младока и за Кели. После тялото просто се свлече като взривена сграда. От него се разнесе странна дълбока въздишка, предизвикана от излизащите през раната въздух и изгорели газове. Наоколо се разнесе зловонието на барутния дим и кръвта, сякаш олицетворение на отиващия си живот. Очите на Младока останаха отворени и впити в Кели. Той размърда уста и се опита да каже нещо, но смъртта не му позволи. Въпросът му остана незададен, а любопитството му — неудовлетворено. Кели изтръгна пачката от вдървените пръсти на пласьора и продължи надолу по улицата с наострен слух и зрение. Сетивата му не доловиха никаква опасност. На ъгъла спря до една канавка и потопа края на тръбата във вода, за да измие кръвта по нея. После се насочи на запад към колата си с несигурна, клатушкаща се походка. Четиридесет минути по-късно си бе отново у дома, по-богат с осемстотин и четиридесет долара и победен с един куршум.

— И кой е този? — попита Райън.

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че е Бандана? — отвърна униформеният полицаи. Той бе опитен и отдавна патрулираше по улиците. Бял, тридесет и две годишен. — Беше пласьор, разбира се.

Очите все още бяха отворени, което не бе толкова често срещано явление при убийствата. В този случай обаче смъртта бе дошла изненадващо и при това доста болезнено. Странно, че трупът бе толкова чист. Виждаше се двусантиметрова дупка, обрамчена от черен

кръг, подобен на поничка. Той бе е дебелина три милиметра. Разбира се, бе останал от барута, което поставяше във от съмнение оръжието, с което бе извършено престъплението — пушка. Дупката на тялото зееше празна. Всички вътрешни органи бяха или разкъсани, или всмукани надолу от гравитацията. Емет Райън за пръв път в живота си поглеждаше в мъртво тяло по такъв начин. Сякаш не бе човек, а манекен.

— Причината за смъртта — забеляза хапливо съдебният лекар — е абсолютното изпаряване на сърцето. Единственият начин, по който можем да открием тъкан от него, е чрез микроскоп. Татарски бифтек — поклати глава лекарят.

— Очевидно е бил застрелян от непосредствена близост. Убиецът сигурно е заврял дулото в гърдите му и е стрелял.

— За бога, той дори не е кашлял кръв — обади се Дъглас.

Поради липсата на втора рана, откъдето евентуално би излязъл куршумът, по тротоара нямаше и следа от кръв. Отдалеч Бандана изглеждаше като заспал, разбира се, ако не се смятаха широко отворените безжизнени очи.

— Няма диафрагма — обясни съдебният лекар и посочи раната. — Тя трябва да се намира между това и сърцето. Вероятно цялата дихателна система е разрушена. Знаете ли, никога не съм виждал по-чисто свършена работа. — Той работеше като съдебен лекар от шестнадесет години. — Ще ни трябват много снимки. Този случай ще влезе в учебниците.

— Опитен ли е бил? — обърна се Райън към униформения полицаи.

— Достатъчно, за да умее да се пази.

Лейтенантът се наведе и опипа левия хълбок на трупа.

— Пистолетът му е все още тук.

— Значи е познавал убиеца — заразмишлява на глас Дъглас. — Поне със сигурност го е оставил да се приближи ужасно близко.

— Трудно е да се скрие пушка. За бога, дори и рязаните издуват дрехите. Освен това явно не е подозирал нищо, така ли е? — попита Райън и направи път на съдебния лекар.

— Ръцете му са чисти. Няма следи от борба. Който и да го е направил, е успял да се приближи доста близо, без да разтревожи

приятеля ни. — Дъглас направи пауза. — По дяволите, пушката е шумно оръжие. Никой ли не е чул нищо?

— Смъртта е настъпила около два-три часа — съобщи съдебният лекар. Трупът отново не бе вкочанен.

— По това време улиците са тихи — продължи Дъглас. — Пушката вдига страхотна врява.

Райън прерови джобовете на панталона. Отново нямаше никакви пари. Той се огледа наоколо. Зад опънатите от полицията въжета имаше петнадесетина зяпачи. Те използваха възможността за малко безплатно развлечение, но израженията по лицата им не бяха поцинични от това на съдебния лекар.

— Дали е работа на Дуото? — каза на глас Райън, без да се обръща към никого.

— Не, не са били те — отвърна веднага лекарят. — Пушката е била с една цев. Ако беше стреляно с двуцевка, трябваше да има следи и от второто дуло. Освен това следите от барута щяха да бъдат разположени по друг начин. Пък и от такова разстояние едно дуло е напълно достатъчно. Както и да е, било е едноцевка.

— Амин — обади се Дъглас. — Някой върши Божията работа. Трима пласьори за два дни. Ако продължава така, Марк Шарън ще остане безработен.

— Том — каза Райън, — моля те, не днес.

„Още една папка — помисли си той. — Още едно ограбване на пласьор, направено много майсторски. Но не го е извършил човекът, убил Джу-Джу. Оръжието е друго.“

Пореден душ, поредно бръснене, пореден крос в парка „Чинкуапин“, по време на който можеше да мисли. Сега вече имаше жилище и самоличност, които да прикачи към колата. „Операцията е в ход“ — помисли си Кели и прекоси авеню „Белведере“, за да се върне обратно и да завърши третата си обиколка. Паркът беше хубав. В него нямаше много детски площадки, но за сметка на това малките можеха да тичат на воля, както и правеха. Някои от майките наглеждаха разсеяно хлапетата си, а други четяха книги до колички със спящи бебета, които скоро също щяха да могат да се радват на поляните и тревата. Наблизо група малчугани играеха бейзбол. Топката се

изплъзна от ръкавицата на едно деветгодишно момче и се търкулна на алеята, по която бягаше Кели. Той я вдигна и без да спира, я подхвърли обратно на малкия бейзболист. Този път хлапето я хвана и извика едно „благодаря“. По-нататък друго, още по-малко дете несръчно си играеше с фризби. То се изпречи на пътя на Кели, но Джон ловко го отбягна и предизвика смутения поглед на майката. Кели се усмихна и приятелски махна с ръка.

„Така трябва да бъде“ — помисли си той. Неговото детство в Индианаполис бе преминало почти по същия начин. Татко е на работа, а мама се занимава с децата, защото е трудно едновременно да работиш и да бъдеш добра майка. Особено пък, ако децата са още малки. Онези, които все пак работеха, оставяха децата си на някоя добра приятелка, спокойни, че са в сигурни ръце и се радват на лятото сред поляни и зеленина. И въпреки това обществото бе свикнало с мисълта, че много малчугани не се радват на подобно детство. Този квартал бе толкова различен от оня, в който Кели действаше. Привилегията, която имаха децата тук, всъщност въобще не трябваше да се смята за привилегия. Та нима едно дете можеше да израсне нормално без такава обстановка?

„Това са опасни мисли — каза си Кели. — Логичният извод е да се опиташ да промениш света, а това не е по силите ти.“ Той привърши петкилометровия си крос. Както обикновено дрехите лепнеха по гърба му, но умората го караше да се чувства доволен. Кели бавно се отправи към колата, за да нормализира дишането си. Отвсякъде се носеха детски писъци, смехове, гневни викове „лъжец!“, предизвикани от нарушение на правила, които и двамата малчугани не разбираха добре. Чуваха се и караници кой трябвало и кой не трябвало да играе. Кели влезе в колата и затвори вратата под носа на виковете и мислите. Защото той също не играеше по правилата, нали? В интерес на истината направо ги нарушаваше. Това бяха важни правила, които Кели напълно разбираше, но спазването им нарушаваше справедливостта или поне онова, което той мислеше за справедливо.

„Отмъщение?“ — запита се Кели, докато пресичаше улицата. „Бдителност“ бе следващата дума, която му дойде на ум. „Тя е точна“ — помисли си Кели. Идваше от латинската „вигили“ — названието на римските пазачи. Вигилията бе нощната стража по римските улици, внимавала главно да не избухне пожар, ако правилно

си спомняше уроците по латински от училището „Св. Игнаций“. Но като истински римляни пазачите вероятно бяха носили и мечове. Кели се зачуди дали римляните са се чувствали сигурни зад стените на града си. По-сигурни, отколкото хората в Балтимор. Вероятно е било така, вероятно. Римското право е било... сурово. Разпъването на кръст сигурно не е била приятна смърт. А за някои престъпления, като например отцеубийство, законът е предписвал осъденият да бъде напъхан в чувал заедно с куче, петел и някакво друго животно и да бъде хвърлен в Тибър. Жестокостта на наказанието се състоеше в това, че преди да се удави, човекът ще бъде разкъсан от обезумелите животни, опитващи се да се спасят от водата. „Може би аз съм продължител на делото на вигилите, защото бдя през нощта“ — каза си Кели. Мисълта определено бе по-приятна от убеждението, че нарушава закона. Освен това американските книги рисуваха „бдителните“ в доста по-различна светлина от пресата. Преди организирането на полицейски участъци американските улици са се охранявали от граждани доброволци, които са раздавали справедливост по доста категоричен начин. Както го правеше той ли?

„Е, не, не точно така“ — призна си Кели, докато паркираше колата. И какво, ако отмъщаваше? След десет минути още една торба със стари дрехи бе изхвърлена в контейнера. Кели се наслади на поредния душ, преди да се обади по телефона.

— Стаята на медицинските сестри, О’Тул слуша.

— Санди? Обажда се Джон. Все още ли свършваш работа в три?

— Ти наистина знаеш кога да се обадиш — каза тя и се усмихна на слушалката. — Проклетата кола пак се счупи. — А такситата бяха твърде скъпи.

— Искаш ли да я погледна? — попита Кели.

— Искам някой да я поправи.

— Нищо не обещавам — каза той, — но за сметка на това вземам евтино.

— Колко евтино? — попита Санди, макар и да знаеше отговора.

— Ами например една вечеря, която ще платя аз. Можеш дори да избереш ресторанта.

— Да, добре... но...

— Но и за двама ни все още е твърде рано. Знам, госпожо. Целомъдрието ви ще остане непокътнато. Обещавам.

Тя се засмя. Струваше ѝ се невероятно, че един огромен човек като него може да бъде толкова мил. Но въпреки това Санди му вярваше, пък и вече бе уморена да готви вечеря за един и да бъде сама, сама и пак сама. Рано или не, тя имаше нужда от компания.

— Три и петнадесет — каза Санди. — Пред главния вход.

— Дори ще си сложа старата табелка на пациент.

— Добре. — Санди отново се разсмя и стресна някаква минаваща с поднос лекарства сестра. — Добре, казах „да“, нали?

— Да, госпожо. Ще се видим в три и петнадесет — каза Кели и затвори телефона.

„Няма да е зле, ако от време на време общувам с човешки същества“ — помисли си Кели и излезе от апартамента. Първо се спря в обувчарски магазин, откъдето си купи чифт черни високи обувки, четиридесет и пети номер. Последваха още четири такива покупки в четири различни магазина. Кели се опитваше да намери различни модели, но в края на краищата се сдоби с два напълно еднакви чифта. При елечетата се сблъска със същия проблем. Оказа се, че този вид облекла се произвежда само от две фирми. Джон си взе по едно от двете, за да установи с изненада, че се различават само по етикетите. Замислената промяна на външността се оказа по-трудна от очакваното, но това не намаляваше необходимостта да се придържа към плана си. Когато се върна в апартамента си — мислеше за него като за „дома“, макар и да не му се искаше — Джон махна всички етикети и се запъти към пералнята в партера. Изпра новите си покупки с гореща вода, в която прибави белина. Не пропусна да сложи вътре и купените по разпродажби стари дрехи. Разполагаше с три чифта облекло и с неудоволствие разбра, че ще трябва да купува още.

Мисълта го накара да се намръщи. Трябваше отново да ходи по разпродажби, които намираще за отегчителни, особено сега, когато бе влязъл в оперативен ритъм. Подобно на повечето мъже Кели мразеше да пазарува, още повече че този път се налагаше да го прави. Режимът му също го изморяваше и това се дължеше както на недоспиването, така и на непрекъснатото напрежение. Всъщност не можеше да се каже, че спазва строг режим. Отвсякъде го дебнеха опасности. Макар и да свикваше с мисията си, Кели не можеше да се приспособи към опасностите и стресът продължаваше да се трупа. Това си имаше и добри страни, доколкото Джон не подценяваше нищо, но стресът

можеше да го отслаби по съвсем непредсказуеми начини като например ускоряване на пулса и кръвното налягане, което води до бърза умора. И докато Кели се опитваше да контролира тези процеси с упражнения, сънят определено си оставаше проблем. Общо взето, сегашните му занимания не се различаваха съществено от операциите в джунглата, но Джон вече не бе толкова млад, а и липсата на подкрепления си казваше думата. Фактът, че нямаше с кого да споделя стреса и да разговаря в свободното си време, донякъде сваляше гарда му. „Сън“ — помисли си той и погледна часовника. Бе време за обедните новини и Кели включи телевизора в спалнята.

— Още един пласъор на наркотици е открит мъртъв в Балтимор — съобщи говорителят.

— Знам — отвърна Кели и дрямката го обори.

— Ето за какво съм ви събрал — каза един полковник от морската пехота в базата „Леджун“, Северна Каролина. Негов колега произнасяше почти същите думи в същия момент, но в базата „Пендълтън“, Калифорния. — Възложена ни е специална операция. Набираме доброволци само от разузнавателните части. Трябват ни петнадесет човека. Опасно е. Важно е. Става въпрос за работа, с която впоследствие ще се гордеете. Ще продължи два или три месеца. Това е всичко, което мога да ви кажа.

В „Леджун“ думите бяха чути от седемдесет и пет мъже, седнали на столове с корави облегалки, всички ветерани, всички от най-елитната част от морската пехота. Като членове на разузнавателна част те първо бяха кандидатствали за морската пехота — всички идваха тук по желание, — а после, за да се присъединят към елита на елита. Между тях имаше хора от различни малцинства, но това едва ли представляваше интерес за друг, освен за социолозите. Тези мъже бяха преди всичко и винаги морски пехотинци. Приличаха си само по зелените униформи. Много от тях носеха белези по телата, защото работата им бе много по-опасна и сложна от тази на обикновените пехотинци. Те бяха обучени да се движат на малки групи, за да намират и запаметяват информация или да убиват точно определени хора. Повечето от тях бяха опитни снайперисти, способни да улучат човешка глава от четиристотин метра или пък тяло от около

километър. Стига, разбира се, целта им да имаше добрината да стои неподвижна секунда-две, докато куршумът преодолее разстоянието. Тези мъже бяха ловци. Малцина сънуваха кошмари след мисиите си и никой не преживяваше стрес след операцията. Те се смятаха за хищници, не за жертви, а лъвът не познава милост.

Но освен това бяха и хора. Повече от половината имаха съпруги и/или деца, които очакваха татко да си идва у дома от време на време. Останалите имаха приятелки и също смятаха да се задомят в неопределеното бъдеще. Зад гърба на всеки от тях лежаха тринадесет месеца във Виетнам. Мнозина бяха изкарвали два такива периода. Имаше и няколко човека, навъртели по тридесет и девет месеца в Азия, но никой от тяхната група нямаше доброволно да се върне там. Може би, ако знаеха естеството на новата мисия, те все пак щяха да се запишат, защото чувството им за дълг бе силно развито. Но дългът може да се появи в различни превъплъщения, а тези мъже смятаха, че са изпълнили достатъчно много задължения за една война. Сега работата им бе да обучават новобранците. Трябваше да им предадат уроците, позволили им да се върнат у дома, за разлика от мнозина не по-малко способни от тях. Те е основание смятаха, че това е настоящото им задължение към морската пехота. Седнали на столовете си, загледани в полковника, тези мъже любопитно се питаха каква ли е мисията. Любопитството им обаче не бе достатъчно силно, за да ги накара отново да рискуват живота си, след като го бяха правили толкова много пъти. Някои от тях се оглеждаха крадешком вляво и вдясно и четяха по израженията на младоците кой ще остане в стаята, за да продиктува името си на полковника. Мнозина щяха да съжаляват, че не са останали. Дори и в момента те знаеха, че тайната мисия, чиято цел никога нямаше да научат, завинаги ще остави бели петна върху съвестта им. Но от другата страна на везните натежаваха жените и децата и ветераните решаваха — не, този път не.

След няколко секунди мъжете станаха и напуснаха помещението. Вътре останаха около двадесет и пет, тридесет души, които записаха имената си като доброволци. Професионалните им досиета щяха да бъдат бързо събрани и прегледани. Петнадесет от тях щяха да бъдат подбрани е процедура, която изглеждаше напълно основана на случайността, но не беше. Нуждата от точно определени способности щеше да отхвърли някои и да избере други. Можеше дори да се случи

така, че оставените в лагера войници да са по-комплексни от одобрените. Но животът в униформа си имаше своите правила и всички ги приемаха. Със смесени чувства на доволство и съжаление пехотинците се върнаха към ежедневните си задължения. До вечерта одобрените доброволци бяха събрани в едно помещение, където им казаха кога тръгват. Нищо повече. Разбраха само, че ще пътуват с автобус. Значи нямаше да ходят далеч. Засега.

Кели се събуди в два и се зае с тоалета си. Следобедната му среща изискваше приличен вид, така че той облече костюм, жилетка и си сложи вратовръзка. Косата му, която все още растеше след бръсненето, имаше нужда от подравняване, но вече бе късно за това. Джон избра синя вратовръзка, която подходеше на синия костюм и бялата му риза, и се запъти към скаута си. Изглеждаше досущ като търговския пътник, за когото се представяше. На излизане от сградата поздрави управителя.

Кели имаше късмет. Около главния вход на болницата нямаше голямо движение и той влезе да разгледа голямата статуя на Христос във фойето. Тя беше висока пет-шест метра и гледаше надолу със състрадателно изражение, което идеално подходеше на болницата, но не и на заниманието на Джон преди дванадесет часа. Кели се премести зад гърба на статуята, защото съвестта му нямаше нужда от подобни въпроси. Във всеки случай не и сега.

Санди О'Тул се появи в три и дванадесет. Кели я видя да излиза през голямата врата от орехово дърво и се усмихна, но при вида ѝ усмивката му замръзна. След миг разбра каква е причината. Зад нея вървеше някакъв нисък тантурест хирург, облечен в зелен гащеризон. Въпреки късите си крака той се опитваше да не изостава и говореше високо. Кели се поколеба и изгледа с любопитство как Санди спира, вероятно изморена да бяга или пък примирила се със ситуацията. Лекарят бе висок колкото нея, а може би дори и малко по-нисък. Той изстрелваше думите си толкова бързо, че Кели не успяваше да ги улови. Санди гледаше говорещия мъж с празно изражение.

— Рапортът за инцидента е изпратен, докторе — каза тя в една кратка пауза от тирадата му.

— Нямате право да го вършите!

Очите на мургавото топчесто лице мятаха мълнии и Кели се приближи по-близо.

— Напротив, докторе, имам. Предписаните от вас лекарства влошават състоянието на пациента. Аз съм ръководителка на екипа и съм длъжна да съобщавам за открити грешки.

— Заповядвам ви да оттеглите рапорта си! Сестрите не могат да нареждат на лекарите!

Последва език, който Кели не одобряваше, особено пък в Божието присъствие. Той видя как мургавото лице на лекаря още повече потъмнява и как niskият мъж се навежда към сестрата. Санди не се отдръпна, защото явно не позволяваше да бъде заплашвана, и това още повече настърви хирурга.

— Извинете — намеси се в спора Кели.

Не се бе приближил много близко. Просто искаше да извести за присъствието си, но веднага си спечели гневния поглед на Сандра О'Тул.

— Не знам защо спорите, но ако вие сте лекар, а дамата тук — медицинска сестра, вероятно можете да изразите несъгласието си и по по-професионален начин — предложи тихо Джон.

Хирургът сякаш не бе чул нищо. От шестнадесетгодишна възраст Кели не си спомняше да е бил пренебрегван така брутално. Той се отдръпна в очакване Санди сама да се справи с положението, но лекарят продължи да повишава тон. Той дори заговори на друг език, който Кели не разбираше, и започна да смесва ругатни на английски и фарси^[1]. През цялото време Санди се държеше храбро и Джон се гордееше с нея. Физиономията ѝ обаче постепенно се вкаменяваше и зад непроницаемото изражение вече сигурно се криеше страх. Това явно накара хирурга да вдигне ръка и да започне да крещи. Когато обаче извика „мръсна шафрантия“ — думи, които несъмнено бе научил от местните граждани, — той внезапно спря. Лекарят с изненада установи, че юмрукът, който досега бе размахвал под носа на Санди, се е скрил в косматата лапа на някакъв огромен мъж.

— Извинете — каза Кели с най-милият си глас. — Дали горе няма да се намери някой, който умее да намества счупени кости?

Джон бе обвинил дланта си около деликатната ръчица на хирурга и съвсем леко свиваше пръсти.

В това време от една врата се показва служител от охраната, явно привлечен от врявата. Очите на хирурга се стрелнаха в тази посока.

— Няма да успее да стигне дотук достатъчно бързо, за да ви помогне, докторе. Колко кости има в човешката длан, сър? — попита Кели.

— Двадесет и осем — отвърна автоматично лекарят.

— Искате ли да ги направим петдесет и шест? — стегна още малко хватката си Джон.

Лекарят погледна мъжа пред себе си и видя едно изражение, което не бе нито ядно, нито доволно. То просто го гледаше така, сякаш е предмет. Любезният глас на огромния мъж се подиграваше с него. Хирургът разбра, че мъчителят му ще изпълни закана си.

— Извинете се на дамата — каза Кели.

— Не се унижавам пред жени! — изсъска докторът.

Натискът върху ръката му се усили и лицето му се промени. Той знаеше, че само след малко костите му ще започнат да се трошат.

— Имате много лоши обноси, сър. Разполагате с ограничено време да ги промените — усмихна се Кели. — Сега — заповяда той. — Моля ви.

— Съжалявам, сестра О'Тул — каза мъжът насила, но унижението бе достатъчно, за да остави кървава следа в него.

Кели пусна ръката му. После повдигна табелката с името на лекаря и я прочете, преди отново да се вторачи в очите му.

— Така е по-добре, нали, доктор Хофан? Сега запомнете, че повече не трябва да й крещите. Поне не когато е права, а вие сте сгрешили, нали? Освен това никога повече няма да й отправяте заплахи за физическа разправа! — Джон не намери за нужно да обяснява опасността от подобни мисли. Лекарят разтриваше пръстите си, за да прогони болката. — По тези места не харесваме подобно отношение. Ясно ли е?

— Да, добре — отвърна хирургът, който очевидно искаше да побегне.

Кели отново взе ръката му и усмихнато я раздруса, като я стисна съвсем мъничко, просто за да подчертае думите си.

— Радвам се, че ме разбрахте, сър. Мисля, че вече можете да си отидете.

И доктор Хофан си тръгна покрай служителя от охраната, без дори да го погледне. На свой ред служителят изгледа Кели, но реши да не предприема други действия.

— Наистина ли трябваше да правиш това? — попита Санди.

— Какво искаш да кажеш? — отвърна Кели и обърна глава към нея.

— Аз щях да се оправя — каза Санди и се насочи към вратата.

— Разбира се, че щеше. Всъщност за какво ставаше въпрос? — поинтересува се с основание Джон.

— Предписал е на възрастен мъж с контузия на врата едно лекарство, към което той е алергичен. В картоната му го пише черно на бяло — заговори бързо Санди, чийто стрес започна да се проявява. — Господин Джонсън можеше сериозно да пострада. Освен това на хирурга не му е за пръв път. Този път доктор Роузън може да се отърве от него, а той иска да остане тук. Има навика да закача сестрите. Тук не обичаме такова отношение. И все пак щях да се справя!

— В такъв случай следващия път ще почакам, докато ти счупи носа.

Кели ѝ махна към вратата. Следващ път нямаше да има. Беше го прочел в очите на малкия негодник.

— И после какво? — попита Санди.

— После за известно време ще престане да оперира. Санди, не обичам да гледам подобни неща. Не обичам надути глупаци и със сигурност мразя да ги виждам как издевателстват над жени.

— Ти наистина ли изпълняваш заканите си и трошиш ръце?

Кели отвори вратата пред нея.

— Не ми се случва често. Обикновено хората се вслушват в съветите ми. Погледни нещата от друг ъгъл: ако те удари, ще пострадаш и двамата. А сега всички са наред, с изключение на няколко наранени чувства, но от това още никой не е умрял.

Санди не настоя да продължат разговора. Една част от нея бе ядосана, защото си мислеше, че щеше да успее да се справи с лекаря. Той не бе толкова добър хирург и определено гледаше през пръсти на следоперативната си работа. Възлагаха му само пациенти без средства за лечение, и то единствено леки случаи, но това, разбира се, нямаше значение. Бедните пациенти също бяха хора, а хората заслужават най-доброто, което може да им предложи медицината. Беше я изплашил.

Санди бе благодарна за закрилата, но се чувстваше някак си измамена, че сама не се е справила с Хофан. Рапортът ѝ вероятно щеше да бъде краят му в тази болница и колежките ѝ щяха да цъкат с език. В крайна сметка във всички болници нещата движат именно сестрите и лекарите постъпват глупаво, когато им противоречат.

Но този ден Санди бе научила нещо ново за Кели. Погледът, който бе видяла, и той не излизаше от главата ѝ, не бе илюзия. Докато държеше дясната ръка на Хофан, изражението на Джон... всъщност то не можеше да се нарече изражение. На лицето му нямаше дори доволство, че унижава малкия червей, и това наистина я плашеше.

— И какво ѝ има на твоята кола? — попита Кели и потегли от Бродуей на север.

— Ако знаех, нямаше да е повредена.

— Сигурно е така — усмихна се Кели.

„Прилича на термореле“ — помисли си Санди. Включва се и се изключва сам. Когато се разправяше с Хофан, приличаше на гангстер или нещо такова. Първо се опита да оправи нещата културно, но след това бе готов да го нарани. Просто така. Без никакви емоции. Все едно че щеше да смачка дървеница. Но ако е истина, тогава какъв е той? Дали го бе обзел гняв? „Не — реши Санди, — твърде добре се контролира, за да си го позволи.“ Може би е психопат? Това беше ужасна мисъл... но, не, не беше възможно. Сам и Сара не можеха да имат такъв приятел. Те бяха разумни хора.

„Но тогава какво?“

— Донесох си инструменти. Разбирам нещичко от дизелови двигатели. Как беше работата днес, като оставим настрана малкия ни приятел?

— Добре — отвърна Санди, доволна от смяната на темата. — Изписахме един пациент, за когото много се тревожихме. Тригодишно момиченце, което бе паднало от люлката си. Доктор Роузън свърши прекрасна работа. След месец-два въобще няма да личи, че е била наранена.

— Сам е прекрасен войник — забеляза Кели. — Не е само отличен лекар, той е и чудесен човек.

— Сара също.

„Прекрасен войник. Тим би се изразил по същия начин.“

— Страхотна дама — кимна Кели и зави наляво по авеню „Норт“. — Направи много за Пам — каза Джон, като просто отбелязваше факта, без да се замисля над него.

Санди забеляза промяната в лицето му. То замръзна, сякаш Джон слушаше някакъв друг глас.

„Болката никога няма да си отиде“ — помисли си Кели. Той отново я видя и за една кратка, жестока секунда си представи — излъга се, макар и да го съзнаваше, — че на седалката до него седи Пам. Но това не беше тя и никога нямаше да бъде. Джон вкопчи ръце във волана, кокалчетата му побеляха и той си нареди да я прогони от съзнанието си. Подобни мисли бяха като минно поле. Човек се лута из тях, без да подозира нищо, и когато разбере какво става, вече е твърде късно да реагира. „По добре въобще да не си спомням — каза си Кели. — Наистина е по-добре.“ Но какво беше животът без спомени, били те добри или лоши? И в какво щеше да се превърне човек, забравил хората, означаващи нещо за него? Нима животът имаше стойност, ако не се грижиш за спомените си?

Санди видя всичко, изписано по лицето му. Джон може би наистина бе термореле, но невинаги стоеше нащрек. „Ти не си психопат. Ти изпитваш болка, а те — не. Поне не и от смъртта на приятел. Какво си тогава?“

[1] Фарси — персийски, езикът, на който се говори в Иран. — Б.пр. ↑

18. НАМЕСА

— Давай пак — каза ѝ той.

„Щрак.“

— Добре, разбрах какво е — обяви Кели.

Той се наведе над нейния плимут „Сатълайт“. Беше с навити ръкави на ризата, без сако и вратовръзка. Ръцете му бяха мръсни от продължилите половин час опити.

— Просто така?

Санди излезе от колата и по навик взе ключовете със себе си. Това бе доста странно, при положение че колата не работеше. „Защо ли не ги оставя вътре, за да поизмъча някой крадец?“ — зачуди се тя.

— Малкият комутатор, в който поставяш ключа, не може да издържи стартерния ток. Той управлява един електромагнит — посочи с френския ключ Кели, — който от своя страна се затваря и електричеството потича. Ясно ли е дотук?

— Долу-горе. — Това бе истина. — Казаха, че ми трябва нов акумулатор.

— Предполагам, знаеш, че автомонтърите обичат да...

— Да лъжат жените, защото нищо не разбират от коли? — направи гримаса Санди.

— Нещо такова. Все пак ще трябва да ми платиш нещо — каза Кели и заровичка из кутията си с инструменти.

— Какво?

— Много се изцапах и няма да мога да те заведа на ресторант. Ще трябва да вечеряме тук — каза той и изчезна под колата заедно с бялата риза и панталоните от костюма. След минута се показа с изпоцапани ръце. — Опитай пак.

Санди се качи в колата и завъртя ключа. Акумулаторът бе малко изтощен, но запали от първия път.

— Остави я малко да се зареди.

— Какво ѝ имаше?

— Един разхлабен кабел. Трябваше само да го стегна. — Кели погледна дрехите си и направи гримаса. Санди също. — Ще трябва да отидеш в сервиза и да накараш да ти завият една гайка. След това не би трябвало да се разхлабва повече.

— Нямаше нужда да...

— Утре трябва да отидеш на работа, нали? — прекъсна я Кели. — Къде да се измия?

Санди го поведе към къщата и му посочи банята. Преди да се върне обратно при нея във всекидневната, Джон доста потърка ръцете си.

— Къде си се научил да поправяш коли? — попита Санди и му подаде чаша вино.

— Баща ми беше доста добър механик. Като пожарникар трябваше да знае всичко това и той го учеше с удоволствие. Предаде го и на мен. Благодаря — вдигна чашата си към нея Кели. Той не беше много по виното, но това му хареса.

— Защо „беше“?

— Почина, докато бях във Виетнам. Получил сърдечен удар по време на работа. Мама пък почина, докато бях още в основното училище. Рак на черния дроб — обясни Кели с възможно най-спокоен глас. Болката вече бе отминала. — С татко много се разбирахме и смъртта му беше голям удар за мен. Той пушеше и вероятно това го е довършило. Самият аз по това време бях в лазарета с някаква инфекция и не можах да си дойда за погребението. Когато се оправих, отидох на гроба и просто постоях там.

— Когато лежеше в болницата при нас, се чудех защо никой не ти идва на свиждане — каза Санди. Тя едва сега разбра колко самотен е Джон Кели.

— Имам двама чичовци и няколко братовчеди, но не се виждаме много често.

„Нещата започват да се изясняват“ — помисли си Санди. Изгубил е майка си още като малък, и то по особено жесток и мъчителен начин. Сигурно е бил самостоятелно дете, но това не му е помогнало да промени нещата. Всяка жена в живота му е била отнемана насила: майката, съпругата, приятелката. „Сигурно е ужасно разгневен на света“ — каза си тя. Това обясняваше толкова много неща. Когато е видял Хофан да я заплашва, Кели се е почувствал

длъжен да я защита. Санди все още си мислеше, че щеше сама да се справи с положението, но сега вече знаеше, че не е трябвало. Това напълно уталожил все още неизгасналият ѝ гняв. Кели не се държеше прекалено фамилиарно и не я събличаше с поглед. Санди особено мразеше последното, въпреки че позволяваше на пациентите да го правят в желанието си да оздравеят по-бързо. Джон се държеше като приятел — като един от колегите на Тим. В поведението му личаха добронамереност и уважение към личността ѝ. Той я виждаше първо като човек, а след това като жена. Сандра Манинг О’Тул откри, че това ѝ харесва. Колкото и огромен и заплашителен да изглеждаше този човек, тя нямаше защо да се бои от него. Констатацията бе твърде странна за начало на една връзка, ако наистина в момента между двамата им започваше нещо такова.

Едно тупване на стъпалата пред къщата оповести пристигането на вечерния вестник. Кели го взе и прегледа първата страница, преди да го остави на масичката за кафе. Най-голямата сензация на този беден откъм новини летен ден бе откриването на нов мъртъв пласьор на наркотици. Санди видя, че Кели гледа статията и чете първите няколко реда.

Нарастващото влияние на Хенри в местната търговия с наркотици се разпростираше върху все повече и повече пласьори. Убитият предната нощ бе една от многобройните малки пионки на организацията му. Тъкър знаеше само уличния прякор на пласьора и бе научил истинското му име — Лайънел Хол — от вестниците. Никога не го бе виждал, но познатите му го препоръчваха като схватливо и заслужаващо внимание момче. „Е, не е бил достатъчно схватлив“ — помисли си Хенри. Стълбицата на успеха в неговия бизнес бе стръмна и хлъзгава; подборът — по дарвиновски жесток и Лайънел Хол се бе оказал недостатъчно подготвен за изискванията на новата си професия. Това бе неприятно, но не чак толкова важно. Хенри стана от стола и се протегна. Беше спал до късно, тъй като преди два дни се получи новата доставка от цели петнадесет килограма „материал“, както бе започнал да го нарича. Пътуването с лодка до мястото на приготвяне и обратно вземаше данъка си. Грижливо приготвеното от Тъкър укритие се превръщаше в досадно неудобство. Но тези мисли бяха опасни и той

го знаеше. Този път Хенри само наблюдава хората си как работят. Сега още двама знаеха повече отпреди, но Тъкър вече се бе уморил сам да върши черната работа. За това си имаше слуги — дребни хора, които добре осъзнаваха факта и разбираха, че могат да напреднат единствено, като точно изпълняват заповедите му.

В това отношение жените бяха по-добри от мъжете. Мъжете имаха его, за което трябваше да се грижат мозъците им и колкото по-малък бе мозъкът — толкова по-голямо егото. Рано или късно главата на някого щеше да се замае и той щеше да се разбунтува. Проститутките, които използваше, бяха много по-лесни за управление, а освен това от тях имаше и друга полза. Тъкър се усмихна.

Дорис се събуди около пет. Главата ѝ се пръскаше от последиците на взетите предната вечер наркотици. Своя принос за болката даваше и двойното уиски, с което някой бе решил да я почерпи. Болката ѝ подсказа, че ѝ предстои нов ден. Алкохолът и наркотиците не бяха свършили работа предната вечер, когато Дорис се бе поколебала, преди да ги изгълта и да започне купона. Последвалото след чашата бе обвито в мъгла. То напомняше на толкова други нощи, че Дорис не можеше да отдели старото от новото.

Сега бяха по-внимателни. Бяха научили урока, даден им от Пам. Дорис седна на леглото и погледна глезена си, окован във верига, водеща към една халка в стената. Ако се бе замислила, щеше да открие, че една здрава жена може да се справи с халката след неколкочасови усилия. Но бягството бе смърт — дълга и мъчителна. Колкото и да желаше избавлението от един живот, каращ и най-ужасните кошмари да бледнеят, Дорис все пак се страхуваше от болката. Тя се изправи и веригата издрънча.

— Здравсти, сладурче — каза младият мъж с усмивка, която изразяваше по-скоро доволство, отколкото обич. Той се наведе, отключи халката около глезена ѝ и посочи към банята. — Бягай там. Имаш нужда от душ.

— Къде си се научила да готвиш китайски ястия? — попита Кели.

— От една сестра, с която работих миналата година. Казва се Нанси Ву. Сега преподава във вирджинския университет. Харесва ли ти?

— Шегуваш ли се?

Ако пътят към мъжкото сърце наистина минава през стомаха, то тогава един от най-хубавите комплименти, които мъж може да направи на жена, е да поиска допълнително. Кели изпи само една чаша вино, но се нахвърли върху храната с такава стръв, каквато позволяват добрите обноси.

— Не е чак толкова хубаво — каза Санди с неприкрито желание за още комплименти.

— Много по-добро е от собствените ми кулинарни постижения, но ако ще издаваш готварска книга, ти трябва човек с по-изискан вкус от мен. — Той вдигна поглед. — Бил съм една седмица в Тайпе и там готвят почти толкова хубаво.

— И какво си правил там?

— Възстановявах се. Когато стрелят по теб, обикновено ти дават някаква отпусака.

Кели спря. Не всичко, което бе правил с приятелите си, можеше да се сподели с дами. После разбра, че вече се е раздрънкал ненужно много.

— Двамата с Тим също... Вече бях намислила да се срещнем на Хаваите, но... — Гласът ѝ секна.

На Кели му се прииска да се пресегне през масата и да вземе ръката ѝ, просто за да я успокои, но се страхуваше да не остави погрешно впечатление.

— Знам, Санди. Какво друго можеш да готвиш?

— Доста неща. Нанси живя при мен няколко месеца и настояваше да готвя аз. Тя е чудесен учител.

— Вярвам ти. — Кели омете чинията си. — Как прекарваш деня си?

— Обикновено ставам в пет и петнадесет и излизам малко след шест часа. Имам навика да отивам в отделението половин час преди смяната, за да проверя състоянието на пациентите и да се подготвя за новите. Винаги сме затрупани с работа. А ти?

— Зависи от работата. Когато гърмя...

— Гърмиш ли? — попита учудено Санди. — Става въпрос за експлозиви. Аз съм специалист в тази област. За да се подготви едно взривяване, е необходима доста предварителна работа. Обикновено наоколо се мотаят няколко инженери, които пърхат с крилца и се опитват да ме поучават. Постоянно забравят, че е дяволски по-лесно да взривиш нещо, отколкото да го построиш. Въпреки това и аз си имам търговска марка.

— Каква е?

— Когато взривявам подводни обекти, винаги гръмвам две-три малки капсули преди големия взрив. — Кели цъкна с език. — За да изплаша рибата.

В продължение на няколко секунди Санди го гледаше озадачено.

— Аа, за да не я избиеш ли?

— Точно така. Нещо като собствен почерк.

Още една странност. Кели бе убиват хора на война, бе заплашил хирург с нараняване пред очите ѝ и пред погледа на охраната, а се отклоняваше от правилата, за да предупреди рибата?

— Ти наистина си странен.

Кели бе достатъчно възпитан, за да кимне.

— Не убивам заради самото убийство. По-рано ходех на лов, но се отказах. От време на време ловя риба, но никога с динамит. Както и да е. Винаги поставям малките капсули на достатъчно разстояние от обекта, за да не се обърка нещо. Шумът разгонва по-голямата част от рибата. Няма смисъл да я убиваме напразно, нали? — попита Кели.

Беше се превърнало в навик. Дорис бе леко късогледа и през завесата на падащата вода белезите ѝ приличаха на изцапано. Но не бяха изцапано и не се измиваха. Те никога не изчезваха, а просто променяха местата си в зависимост от прищевките на мъжете, които ги причиняваха. Дорис ги разтърка и болката ѝ показа точно къде се намираха — спомени от скорошни „купони“, които водата бе безсилна да заличи. Тя знаеше, че никога няма да е отново чиста. Душът просто ѝ помагаше да прогони миризмата. Дори и Рик ѝ го бе показал недвусмислено, а той бе най-добър от тях. Дорис откри едно избледняващо петно от него, което не бе толкова болезнено като белезите, които обичаше да оставя Били.

Тя спря водата. Душът бе само част от сравнително най-чистото помещение от къщата. Разбира се, „чисто“ бе твърде относително понятие, защото тук никой не почистваше мивките и тоалетната. Дори огледалото бе счупено.

— Сега е доста по-добре — оцени Рик, който я гледаше. Той се протегна, за да ѝ даде хапче.

— Благодаря.

И така започна новият ден. Успокоителните щяха да я отдалечат от реалността и да направят живота ѝ ако не приятен и приемлив, то поне поносим. Почти. С малко помощ от приятелите ѝ, които искаха Дорис да се справя със сътворената от тях реалност. Тя глътна хапчето с малко вода и си пожела да подейства бързо. Успокоителните правеха нещата по-лесни, заглаждаха острите ръбове и я откъсваха от самата нея. Някога това откъсване бе доста мъчително. Не и сега. Тя погледна усмихнатото лице на Рик, което я зяпаше.

— Нали знаеш, че те обичам, сладурче — каза той и протегна ръка да я погали.

Дорис вяло се усмихна на докосването.

— Да.

— Довечера ще има специален купон, Дор. Хенри ще намине насам.

„Щрак.“ Кели почти чу звука от преминаването на мисълта му в друг коловоз. Той спря фолксвагена на четири пресечки от кафявата каменна къща на ъгъла и излезе. Преминаването на „границата“ бе започнало да се превръща в навик. Настроението му бе леко повишено от вечерята с друго човешко същество. Първата от... пет или шест седмици? Джон се настрои към сегашната обстановка.

Той си избра място на отсрещната страна на улицата. Отново намери мраморни стъпала, които да хвърлят хубава сянка, и зачака появяването на плимута. През няколко минути надигаше бутилката — беше си купил нова, с червено вино — за привидна глътка. Очите му не преставаха да шарят наляво и надясно. Поглеждаше дори и нагоре, за да провери втория и третия етаж.

Вече познаваше и някои от останалите коли. Забеляза черната „Карман-гиа“, която бе изиграла ролята си при смъртта на Пам.

Шофьорът бе мустакат мъж на негова възраст, който обикаляше улиците в търсене на пласъора си. Кели се зачуди какъв ли е проблемът, който подтиква този мъж да дойде от дома си тук и да рискува живота си, за да го скъси с наркотици. Освен това парите му помагаша на корупцията и разрушаването на други човешки животи. Нима не му пукаше? Нима не виждаше какво са направили с квартала наркотиците?

Но Кели упорито се стремеше да избяга от тези въпроси. Тук все още имаше хора, които се опитваха да живеят нормално. Дали като чиновници или като работници, хората тук водеха опасно съществуване и вероятно мечтаеха да се преместят на някое място, където да живеят спокойно. Те всячески избягваха пласъорите и шефовете им. В своето изкуствено целомъдрие заобикаляха отдалеч и просяците като Кели, но той не можеше да ги обвинява за това. В такава обстановка тези хора, както и самият той, се бореха единствено за оцеляване. Социалната съвест в квартала бе лукс, който малцина можеха да си позволят. За да отделиш сили за сигурността на други, по-нуждаещи се от теб, първо трябва да осигуриш собствената си безопасност. Пък и колко от хората наоколо бяха по-нуждаещи се от жителите на този квартал?

„Понякога е истинско удоволствие да си мъж“ — помисли си Хенри Тъкър в банята. Дорис определено я биваше. Плиткоумната дългокрака Мария от Флорида, Ксанта — най-пристрастената към наркотиците, която им създаваше незначителни затруднения — Робърта и Пола. Всички бяха около двадесетгодишни, някои все още ненавършили ги. Толкова еднакви и толкова различни. Хенри си сложи малко одеколон. Трябваше да си намери някоя любимка. Някоя красавица, за която другите да завиждат. Но това беше опасно. Щеше да привлича вниманието. Не, така си беше най-добре. Той излезе от банята освежен и доволен. Дорис все още лежеше там, замаяна от преживяването и наградата от две хапчета. Тя се усмихваше и Хенри реши, че усмивката ѝ е достатъчно почтителна. Момичето бе издало нужните звуци в нужните моменти и бе направило всичко необходимо, без да я кара. В крайна сметка можеше да си приготви питието и сам. Тишината на самотата бе едно, а тишината на тъпа кучка в къщата —

нещо съвсем различно и досадно. За да не бъде груб, Хенри се наведе и протегна пръст към устните на Дорис, който тя леко целуна. Погледът ѝ блуждаеше.

— Остави я да си поспи — каза Хенри на Били на излизане.

— Добре. И без това тази вечер трябва да прибирам пари — напомни му Били.

— А, да.

Разгорещената обстановка бе накарала Тъкър да забрави за това. Дори и той бе човек.

— Малкия снощи беше на червено с хилядарка. Сега ще му се размине. За пръв път му е, пък и каза, че е объркал сметките. Освен това ще си плати в петорен размер. Сам го предложи.

Тъкър кимна. Малкия наистина за пръв път правеше подобна грешка. Досега бе демонстрирал нужното уважение с добрите пари, които изкарваше в района си.

— Дай му да разбере, че е изчерпал лимита си.

— Да, сър — кимна с глава Били и на свой ред също демонстрира нужното уважение.

— Освен това не искам да се разчува.

Именно в това бе проблемът. „Всъщност те са няколко“ — каза си Тъкър. Първо, уличните пласьори до един бяха алчни едnodневки, които не разбираха, че постоянството води до стабилност, а тя е в интерес на всички. Но пласьорите си оставаха пласьори — обикновени престъпници — и той не можеше да промени факта. Някой от тях постоянно се запътваше към оня свят след кражба или междуособици с колегите си. Някои имаха глупостта дори да се друсат със собствената си стока! Хенри внимаваше това да не става и усилията му почти винаги се увенчаваха с успех. От време на време пък им хрумваше да се направят на дяволи и да изкарат няколко долара отгоре, при положение че улицата им даваше достатъчно. За такива случаи Тъкър имаше само едно лекарство. Той го бе прилагал достатъчно често и жестоко, за да не се налага дългата му употреба. Малкия вероятно бе казал истината. Желанието му да понесе и плати тежкото наказание го доказваше. Освен това пласьорът явно оценяваше значението на постоянните доставки на Хенри, довели до разрастване на собствения му бизнес. И все пак щеше да се наложи да го наблюдават поне още няколко месеца.

Тъкър обаче най-много се ядосваше, че трябва да се занимава с такива глупости като математическите способности на Малкия. Той знаеше, че това са нормалните болки при израстването от дребен снабдител до могъщ дистрибутор. Трябваше да започне да преотстъпва властта си, да речем, на Били и да възлага по-големи отговорности. Дали беше готов? „Хубав въпрос“ — помисли си Хенри, докато излизаше от къщата. Той подаде десетдоларова банкнота на младежа, пазил колата му, като все още си мислеше. Били добре се справяше с момичетата. Той беше умно бяло момче от миньорската част на Кентъки и все още нямаше досие в полицията. Амбициозен, с чувство за принадлежност към организацията. Може би бе готов да направи крачка нагоре.

„Най-последно“ — каза си Кели. Плимутът се появи към два и петнадесет след близо час съмнения, че изобщо може да не дойде. Джон се отдръпна в сянката и леко се надигна, за да вижда по-добре. Бяха Били и приятелчето му. Смееха се за нещо. Другият се спъна на стълбите. Явно бе пийнал повечко. По-важното бе, че когато падна, от него се посипаха малки хартиени правоъгълничета — сигурно банкноти.

„Тук ли броят парите си? — зачуди се Кели. — Колко интересно.“ Дватама бързо се наведоха да приберат парите и Били тупна другия по рамото. Размениха си думи, които Джон не успя да долови.

По това време на нощта автобусите минаваха на четиридесет и пет минути, и то на няколко пресечки от него. Полицейските патрули също можеха да се предвидят точно. Това се отнасяше за целия живот в квартала. В осем обичайното движение вече го нямаше. В девет и половина улиците напълно опустяха. Хората се скриха зад залостените си врати с благодарности, че се преживели още един ден. Всъщност дори и когато благодаряха на Провидението, те вече се плашеха от следващото утро. Кели знаеше, че откъслечно преминаващите автомобили престават да се появяват след два. Той внимателно прецени информацията, с която разполагаше, и установи, че знае достатъчно. И все пак трябваше да се съобразява със случайността. Случайност винаги имаше, но човек не можеше да я предвиди.

Трябваше просто да се подготви за нея. Тя можеше да бъде победена с резервни маршрути за бягство, постоянна бдителност и оръжие. Определени обстоятелства винаги оставаха в ръцете на случайността и колкото и неудобно да бе това, Кели трябваше да го приеме като част от нормалния живот. Не че в неговата мисия имаше нещо нормално, разбира се.

Той се изправи уморено и прекоси улицата в посока към кафявата къща с обичайната си олюляваща се походка. Вратата бе заключена. Кели се постара да запамети всички подробности. Планът за следващата нощ вече добиваше очертания в съзнанието му. Отново чу гласа на Били. Смехът се носеше от прозорците на втория етаж. Имаше странен акцент и определено дразнеше слуха. Джон вече ненавиждаше този глас и имаше специални намерения за него. За пръв път бе толкова близо до един от хората, убили Пам. А може би и до двама? Не изпита усещането, което очакваше. Тялото му се отпусна. Този път нямаше право на грешки.

„Ще се видим пак, момчета“ — обещаха мълчаливо мислите му. Планираната среща с тях бе следващата голяма стъпка в операцията му и Джон не можеше лекомислено да я рискува. Той се запъти нагоре по улицата, без да изпуска от поглед двамата пласьори, които бе кръстил Боб. Те бяха на около петстотин метра от него и се виждаха отлично заради ръста си и широката права улица.

Щеше да се подложи на поредната проверка. Трябваше да е напълно уверен в себе си. Джон се насочи на север, без да прекосява улицата. Ако вървеше постоянно в една линия, можеше да привлече любопитството им, дори да ги постави нащрек. Трябваше да се приближи незабелязано. Като непрекъснато променяше градуса към целта, Джон позволи на изтръпналото си тяло да се слее с околния пейзаж на къщи и коли. Виждаше се само главата му — малка черна сянка, която не можеше да уплаши никого. Когато бе само на една пресечка, той отново прекоси улицата и се възползва от възможността да се огледа в четирите посоки. Джон свърна вляво и се заклатушка по тротоара. Той бе широк цели пет метра и обграден от мраморни стъпала, които осигуряваха чудесно прикритие на криволичещата му походка. Кели спря и надигна увитата в хартиен плик бутилка, преди да продължи. „Трябва да ги убедя, че съм напълно безобиден“ — помисли си той и отново спря да уринира в една канавка.

— Мамка му! — обади се някакъв глас. Джон не прояви интерес дали е Малкия или Големия. Интонацията ясно подсказваше, че човекът е достатъчно отвратен, за да извърне поглед от него. „Освен това имам нужда от известно облекчение“ — помисли си Кели.

И двамата бяха по-едри от него. Големия Боб, пласьорът, се издигаше на метър и деветдесет, а Малкия — лейтенантът — бе висок около метър и деветдесет и пет. И двамата обаче бяха пуснали коремчета от бира или мазна храна. Пласьорите изглеждаха доста заплашителни и Кели бързо преоцени тактиката си. Не беше ли по-добре да отmine и да ги остави на мира?

Не.

Но първия път все пак ги отмина. Малкия Боб оглеждаше улицата, а Големия се бе облегал на стената. Кели начерта мислена линия помежду им и направи три стъпки, преди да се обърне наляво. Не искаше да ги предупреждава. Докато се обръщаше, мушна дясната си ръка под новото старо елече. Лявата я прикри и също улови дръжката на излизания изпод елечето колт. Стиснал здраво оръжието с две ръце Кели сведе поглед към бялата линия, начертана върху заглушителя, и вдигна пистолета. Ръцете му се изпънаха и първата жертва бързо, но плавно кацна на мушката. Движенията привличат човешкото око, особено през нощта. Големия Боб забеляза движението и усети, че става нещо нередно, но не знаеше какво. Изострените му улични инстинкти прецениха ситуацията правилно и изкрепяха за действия. Късно. „Пистолет“ — съобщи зрението му и пласьорът посегна към своя, вместо да отскочи встрани, което само щеше да забави смъртта му.

Кели натисна спусъка два пъти. Първия веднага щом заглушителят се сля с целта и втория малко след това, за да може китката да компенсира лекия откат. Без да мърда крака, Джон се извърна надясно. Механичното движение премести оръжието по идеална хоризонтална равнина към Малкия Боб. Вторият пласьор вече бе реагирал на залитането на шефа си и посягаше към собствения си пистолет. Той се движеше, но не достатъчно бързо. Първият изстрел на Кели не бе добър — куршумът попадна ниско и не причини големи поражения. Вторият обаче удари слепоочието, раздробил по-здравата част на черепа и се залута вътре като хамстер в клетка. Малкия Боб

падна по очи. Кели се забави колкото да се увери, че и двамата са мъртви.

„Шест“ — каза си той и се запъти към ъгъла. Сърцето му вече нормализираше ритъма си от внезапния приток на адреналин. Кели върна пистолета на кръста си, близо до ножа. В 2,56 Джон пристъпи към поредното упражнение по измъкване.

„Не започва добре“ — помисли си морският пехотинец от разузнавателната част. Автобусът се бе счупил и „краткият път“, който шофьорът бе избрал, за да навакса закъснението, ги отведе право в едно задръстване. Спряха във военноморската база „Куантико“ малко след три. През последния етап от пътуването пред автобуса караше военен джип. Морските пехотинци бяха заведени в едно отдалечено помещение, наполовина пълно с хъркащи мъже, и бързо се отправиха към леглата, за да могат да поспят поне малко. Колкото и интересна, вълнуваща и опасна да бе новата мисия, началото ѝ бе просто още един обикновен войнишки ден.

Казваше се Вирджиния Чарлз. Нейната нощ също не вървеше добре. Работеше като санитарка в болницата „Св. Агнес“ на няколко километра от квартала ѝ. Тази вечер я бе забавило закъснението на колежката ѝ и собственото ѝ нежелание да остави пациентите без надзор. Въпреки че от осем години работеше в едни и същи часове, тя не бе разбрала, че графикът на автобусите се сменя малко след излизането ѝ от работа. Тя за малко изпусна един и се наложи да чака цяла вечност за следващия. Трябваше да си е легнала още преди два часа. Освен това бе изпуснала „Вечерно шоу“, което гледаше едва ли не с религиозна всеотдайност през делничните дни. Тя бе четиридесетгодишна разведена жена. Бившият ѝ съпруг не ѝ бе дал нищо повече от двама синове. Единият служеше — за щастие в Германия, а не във Виетнам, — а другият учеше в гимназия. Благодарение на работата си, която бе нещо средно между физически и умствен труд, Вирджиния Чарлз бе успяла да отгледа двамата си синове, без и за ден да спира да се тревожи с кого излизат и дали ще успеят в живота.

Тя слезе уморено от автобуса и отново се запита защо не бе изхарчила малко от спестените през годините пари за кола. Но колата трябваше да се застрахова, а освен това малкият ѝ син щеше да увеличи разходите около нея и да ѝ създаде нови грижи. Може би след няколко години, когато и малкият щеше да постъпи в армията, която бе единствената му мечта. Майката, разбира се, искаше да го прати в колеж, но не можеше да си го позволи.

Тя вървеше бързо и се оглеждаше. Уморените ѝ крака се напрягаха. Колко много се бе променил кварталът. Вирджиния Чарлз бе прекарала целия си живот в радиус от три пресечки от сегашния си дом и помнеше щастливия и сигурен живот с приятелски настроени съседни. Помнеше дори как е ходила на нощната служба в църквата „Нов Сион“, без дори да помисли за страх. Това обикновено ставаше през някоя от редките свободни вечери в сряда. Сега бе пропуснала и това развлечение. Двата допълнителни часа работа, които щяха да ѝ върнат, я успокоиха. „Само още три пресечки“ — каза си тя. Вървеше бързо, пушеше, за да стои нащрек, и си повтаряше да е спокойна. Миналата година я бяха обирали два пъти. И в двата случая наркомани, които се нуждаеха от пари, за да задоволят порочните си нужди. Единствената полза бе, че синовете ѝ си взеха добра поука от случките. Кражбите не се бяха отразили на финансовото им състояние, защото Вирджиния Чарлз никога не носеше в себе си повече пари от необходимите за ежедневни нужди. Болеше я нараненото достойнство, но най-много страдаше от спомените за някогашния спокоен квартал, населен с примерни граждани. „Още една пресечка“ — каза си тя и зави зад ъгъла.

— Хей, мамче, да имаш излишен долар? — каза някакъв глас зад нея.

Тя бе забелязала сянката и бе минала покрай нея, без да се обръща, без да я забелязва, с надеждата, че и на нея ще бъде оказано същото благоволение. Но напоследък това „благоволение“ ставаше все по-рядко. Тя продължи да върви, навела глава, с надеждата, че хулиганите, които нападат жени в гръб, не са толкова много. Една ръка, поставена на нейното рамо, ѝ каза, че се лъже.

— Дай ми пари, кучко! — нареди гласът.

Спокойният заповеден тон, който дори не издаваше гняв, ѝ подсказа какви са новите правила на уличния живот.

— Нямам достатъчно, за да те заинтересуват, момче — отвърна Вирджиния Чарлз и измъкна рамото си, за да продължи. Не погледна назад. Движението ѝ даваше безопасност. Тогава чу изцракването.

— Ще те заколя — каза все още спокойният глас, като обясняваше жестоките факти от живота на тъпата кучка.

Звукът я изплаши. Тя спря, прошепна молитва и отвори малката си ръчна чанта. После се обърна бавно, все още повече ядосана, отколкото изплашена. Можеше да изкрещи и само преди няколко години това щеше да помогне. Мъжете щяха да подадат глави от прозорците или дори да излязат, за да прогонят хулигана. Вирджиния Чарлз погледна нападателя си. Той беше седемнадесет-осемнадесет годишно момче, чийто безжизнен поглед издаваше въздействието на наркотик и излъчваше арогантна и безчовечна сила. „Добре — помисли си тя, — ще му платя и се прибирам у дома.“ Жената бръкна в чантичката си и извади петдоларова банкнота.

— Цели пет долара? — изхили се момчето. — Няма да ми стигнат доникъде, кучко. Давай още или си свършила.

Изплаши я именно изражението в очите. Тя за пръв път загуби самообладание и настоя:

— Това е всичко, което имам!

— Още или си отиваш.

Кели вече бе само на половин пресечка от колата си. Бе започнал да се отпуска. Не беше чул нищо, докато не зави зад ъгъла и не видя двама души само на пет метра от ръждясалия си фолксваген. Един отблясък му показа, че мъжът държи нож.

Първата мисъл на Кели бе: „Мамка му!“ Вече бе решил какво да прави при подобни ситуации. Не можеше да спаси целия свят и не възнамеряваше да се опитва. Предотвратяването на улично престъпление сигурно щеше да звучи чудесно по новините, но Джон преследваше по-голяма цел. Не бе помислил обаче за неприятности в близост до колата си.

Той замръзна на мястото си и мозъкът му препусна с бързина, каквато му позволяваше подновеният приток на адреналин. Ако тук се случеше нещо сериозно, полицията щеше да дотърчи веднага. Можеха да останат с часове, а само на петстотин метра от това място имаше

двама мъртъвци. Положението не изглеждаше никак розово и Кели нямаше достатъчно време, за да вземе решение. Момчето бе хванало жената за ръката и размахваше ножа си пред нея. Беше с гръб към него. Седем метра не са голямо разстояние за изстрел пък бил той и през нощта. Но колтът на Джон бе зареден с патрони калибър .22, които проникваха дълбоко и можеха да наранят жената зад момчето. Тя носеше някаква униформа и изглеждаше около четиридесетгодишна, а може би и по-възрастна. Кели тръгна натам. Точно тогава положението се промени. Момчето поряза предмишницата на жената. Кръвта ясно изпъкна на изкуствената светлина.

Вирджиния Чарлз изпъшка от раната и се опита да се отскубне. Петдоларовата банкнота падна на земята. Другата ръка на нападателя я хвана за гърлото и тя разбра, че момчето избира място за втория удар с ножа. В този момент тя забеляза движение на около пет метра от тях. Вероятно бе някакъв мъж и в паниката си Вирджиния Чарлз се опита да извика за помощ. Звукът не беше какъвто ѝ се искаше, но привлече вниманието на крадеца. Жертвата му бе видяла нещо. Какво?

Младежът се обърна и видя някакъв скитник само на три метра от него. Безпокойството му веднага се смени с небрежна усмивка.

„По дяволите.“ Нещата въобще не се развиваха добре. Кели бе навел глава, но не изпускаше момчето от очи. Усещаше, че не е господар на положението.

— Да не би ти да имаш повече мангизи, татенце? — попита упоеният от силата си хулиган и пристъпи към човека, който може би имаше повече пари от тази кучка.

Кели не бе подготвен за това и не можа да реагира достатъчно бързо. Той посегна за пистолета си, но заглушителят се заклеци за колана. Момчето изтълкува движението му правилно. То направи още крачка напред и протегна ножа си към Джон. Сега вече бе твърде късно за пистолета и Кели се изправи и отстъпи половин крачка.

Въпреки агресивността си младежът не бе много умел. Първата му атака бе доста нескопосана, а и пъргавината, с която бездомникът избягна удара, го изненада. Последва силен удар в стомаха, който го остави без въздух, но не успя напълно да спре движението му. Младежът вдигна ножа над главата си и ръката му започна да се сгъва. Кели блокира удара, изви ръката назад и нагоре и се отдръпна, за да

позволи на тялото да полети към земята. Звукът от счупени кости оповести, че хулиганът е изгубил дясната си ръка.

— Вървете си у дома, госпожо — каза тихо той на Вирджиния Чарлз.

Не я погледна и се надяваше жената да не е видяла добре лицето му. „Не може да го е видяла — помисли си Кели. — Движех се със свръхзвукова скорост.“

Санитарката се наведе да прибере банкнотата си от тротоара и си тръгна, без да каже дума. Кели изгледа отдалечаването ѝ, без да вдига глава. Жената притискаше ранената си лява ръка с дясната и се опитваше да не залита. Вероятно все още не бе излязла от шока. Добре, че не се бе наложило да ѝ помага с още нещо. Тя със сигурност щеше да се обади на някого — поне на линейка — и Джон трябваше да ѝ помогне, но рисковете се увеличаваха по-бързо, отколкото той можеше да се справи с тях. Несръчният крадец започна да стене. Явно болката от счупеното рамо вече проникваше през защитната пелена на наркотиците. Този със сигурност го бе видял. При това отблизо.

„Мамка му“ — помисли си Кели. В крайна сметка това недоносче бе нападнало жена, а после и него с нож. Вероятно имаше намерение да ги убие. Сигурно не му бе за пръв път. Младежът обаче се бе захванал с опасна игра, а тази вечер бе сбъркал и игрището. Такива грешки се заплащаха. Кели измъкна ножа от безпомощната му ръка и го заби в основата на черепа. Остави го там. След минута фолксвагенът му бе на половин пресечка от мястото.

„Седем“ — каза си той и се насочи на изток.

„Мамка му.“

19.

ИЗМЕРЕНИЯ НА МИЛОСТТА

„Това се превръща в нещо по-естествено от сутрешното кафе и сандвича с шунка“ — помисли си лейтенант Райън. Убийство на двама пласьори с 22-калиброви куршуми в главата, но този път, без да са ограбени. Наоколо отново нямаше гилзи и по трупове не личаха следи от борба. Единият бе бръкнал в джоба си за пистолета, но не успял да го извади. Въпреки това в цялата история имаше нещо необикновено. Той все пак бе видял опасността и бе реагирал макар и неефективно. После бе пристигнало обаждането от няколко пресечки по-надолу. Райън и Дъглас оставиха пласьорите на младшите детективи и се запътиха към другото престъпление. То се оказа интересно.

— Я виж ти — каза Дъглас, който излезе пръв от колата. Човек не попадеше толкова често на стърчащ като стълб нож, забит в основата на черепа. — Май не са се шегували.

Убийството за отмъщение в тази част на града или която и да е друга обикновено бе резултат от свада между познати. Хората убиваха членове на семейството си или близки приятели по най-незначителни поводи. На миналия Ден на благодарността един баща бе убил сина си заради кълка от пуйката. „Любимият“ случай на Райън бе убийство заради пай с раци. Това, разбира се, бе не толкова забавно, колкото куриозно. При тези случаи гневът обикновено се подклаждаше от алкохол или несретен живот, които превръщаха ежедневните незначителни спорове в изключително важни проблеми. „Не исках да го направя — твърдяха след това обвинените и допълваха: — Той просто трябваше да отстъпи малко.“ Абсурдността на тези престъпления действаше като бавна отрова в душата на Райън. Най-лошото бе приликата между убийствата. Човешкият живот не трябваше да бъде просто вариации на една тема. Той бе твърде ценен, за да се пропилява така. Райън бе научил този урок в суровата Нормандия и заснежените гори около Бастон^[1] като млад парашутист

от 101-и полк. Обикновено убиецът твърдеше, че не е искал, и искрено страдаше заради отнетия от собствената му ръка живот на приятел или любим. Така с един удар се разрушаваше животът на две човешки същества. Тези престъпления се вършеха от страст или лоша преценка, което в общи линии изчерпваше мотивите за убийството въобще. Но не и за това.

— Какво, по дяволите, е станало с ръката му? — обърна се той към съдебния лекар.

Освен белезите от игли ръката бе така извъртяна, че се виждаше от другата страна.

— Рамото на жертвата е извадено. Да кажем, направо счупено — допълни лекарят след кратко размишление. — Около китката се забелязват охлузвания, причинени от силата на захвата. Някой я е държал с две ръце и едва не е откъснал ръката на жертвата, сякаш е клон.

— Каратистки похват? — обади се Дъглас.

— Нещо такова. Със сигурност го е направил безпомощен. За причината на смъртта можете да се досетите и сами.

— Бихте ли дошли тук, лейтенант — извика един униформен сержант. — Това е Вирджиния Чарлз. Живее на една пресечка. Тя се е обадила за престъплението.

— Добре ли сте, госпожо Чарлз? — попита Райън.

Един санитар проверяваше бинтованата ѝ ръка. До нея стоеше синът ѝ — десетокласник в „Дънбар“, — който гледаше трупа на тротоара без никакво съчувствие. След четири минути Райън разполагаше с доста информация.

— Скитник, казвате?

— Бездомен алкохолик. Ето я бутилката, която изпусна — посочи тя.

Дъглас грижливо вдигна шишето.

— Можете ли да го опишете? — попита лейтенант Райън.

Режимът толкова приличаше на нормалния, че лесно можеха да се намират във всяка военноморска база от „Леджун“ до Окинава. След дузината редовни упражнения имаше крос, в който всички бягаха в крак, а сержантът отпред диктуваше ритъма. Забавляваха се да

задминават новосформирани взводове от бъдещи офицери. Особено ги развеселяваха по-страхливите екземпляри на кандидат-офицери, които идваха тук само за през лятото. Осемкилометров крос, петстотинметрова полоса и разни други тренировъчни съоръжения, всички кръстени на мъртви морски пехотинци. После се приближаваха към академията на ФБР, но излизаха от главния път, за да завият в гората към учебната площадка. Сутрешните упражнения просто им напомняха, че са морски пехотинци, а дългият крос — че са от разузнавателна част. За тях поддържането на олимпийска форма бе нещо нормално. Площадката ги изненада с очаквания ги на нея генерал. Да не говорим за люлките и пясъчника.

— Добре дошли в Куантико, морски пехотинци — поздрави ги Марти Йънг, след като им даде малко време за почивка.

Малко по-назад от генерала морските пехотинци видяха двама адмирала в бляскави бели униформи, придружени от двама цивилни, които гледаха и слушаха. Внезапно мисията стана много интересна.

— Точно както по снимките — забеляза тихо Каз, докато оглеждаше учебната площадка. Те знаеха за какво ще говори Йънг. — А за какво са тези люлки?

— Идеята е моя — отвърна Гриър. — Иван има спътници. Графикът за преминаването им през следващите шест седмици е окачен в сграда А. Не знаем колко добри са камерите му, затова ще предположим, че ги бива поне колкото нашите. Номерът е да покажеш на другата страна това, което иска да види, или поне да я улесниш да го разбере. Всички безобидни места разполагат с паркинг.

Упражнението вече бе измислено. Всеки ден новодошлите щяха да разместват колите без особен ред. Около десет часа сутринта манекените трябваше да бъдат извадени от колите и подредени по детската площадка. Към два-три часа колите отново щяха да бъдат местени, а манекените — пренареждани. Всички съвсем основателно предполагаха, че ритуалът ще предизвика изобретателността на шегобийците в армията.

— И след като всичко свърши, мястото става истинска детска площадка, така ли? — попита Ритър, отговаряйки на собствения си въпрос. — По дяволите, защо не? Чудесна работа си свършил, Джеймс.

— Благодаря, Боб.

— На живо всичко изглежда много малко — обади се Максвел.

— Размерите са с точност до десет сантиметра — каза Ритър. — Разполагаме със съветските инструкции за строеж на подобни съоръжения. Вашият генерал Йънг свърши чудесна работа.

— В сграда В няма стъкла на прозорците — забеляза Казимир.

— Виж пак снимките, Каз — предложи Гриър. — Във Виетнам има недостиг на стъкло. Сградата има само дървени капаци тук и тук. Решетките — посочи той към сграда В — са от другата страна. Направихме ги от дърво, за да могат лесно да бъдат свалени по-късно. Що се отнася до вътрешната подредба, наложи се да гадаем. Но все пак се съобразихме с докладите на няколко наши освободени военнопленници, така че не сме изсмукали всичко от пръстите си.

Морските пехотинци вече бяха научили нещо за естеството на мисията и се оглеждаха наоколо. Сега, когато знаеха по-голямата част от плана, те обмисляха как да приложат бойните си умения на тази мнима детска площадка. На всичко отгоре детските манекени щяха постоянно да ги наблюдават със сините си стъклени очи. За кулите трябваша гранатомети М-79. Трасиращи патрони за прозорците на сградите. Огнепръскачки за дървенията... и „жените“, и „децата“ щяха да видят всичко, но нямаше да кажат на никого. Мястото сигурно бе избрано заради приликата си с друго такова. Пехотинците все още не знаеха кое е „другото“, но бяха убедени в предположението си. Неколцина от тях огледаха хълма на около осемстотин метра от площадката. Оттам се виждаше всичко. След речта на генерал Йънг пехотинците бяха разпределени в предварително уточнени групи и получиха оръжието си. Вместо автоматите М16А1 им дадоха САR-15, които бяха по-къси, по-удобни и предпочитани за близък бой. Гранатометчиците се сдобиха със стандартни М-79, чиито мерници бяха боядисани с радиоактивен тритий, за да светят в тъмното. Получиха и достатъчно боеприпаси, защото стрелковите тренировки следваха веднага. Щяха да започнат през деня, но генералът не им бе казал, че почти незабавно преминаваха към нощен режим. Морските пехотинци го знаеха и без това, защото подобни операции се провеждат само през нощта. Те се отправиха към най-близките мишени, за да се запознаят с оръжието. Мишените бяха шест на брой във формата на прозорци. Гранатометчиците се спогледаха и изстреляха първия залп. За свой срам един от тях пропусна целта.

Останалите петима не закъсняха да му се присмеят, след като се увериха, че техните гранати са улучили.

— Добре, добре, още не съм загреял — каза извинително ефрейторът и за четиридесет секунди вкара пет изстрела в целта. Все още действаше бавно, защото предната нощ не си бе доспал.

— Колко ли трябва да е бил силен? — чудеше се Райън.

— Със сигурност не е Уоли Кокс^[2] — забеляза лекарят. — Ножът е прерязал гръбначния стълб точно на мястото, където се съединява с медулата. Смъртта е последвала незабавно.

— Вече го е бил осакатил. Рамото наистина ли е толкова зле, колкото изглежда? — попита Дъглас и отстъпи назад, за да направи място на фотографа.

— Вероятно е и по-зле. Ще го разгледаме, но се обзалагам, че вече не става за нищо. Подобна контузия никога не може да се оправи напълно. Изгубил е всякакви шансове да стане бейзболист още преди да получи ножа в тила си.

„Бял, четиридесет или по-възрастен, дълга черна коса, нисък, мръсен.“ Райън погледна бележките си. „Приберете се у дома, госпожо“ — бе казал убиецът на Вирджиния Чарлз.

„Госпожо.“

— Когато тя си е отишла, нашата жертва е била все още жива — каза Дъглас и се приближи до лейтенанта. — Сигурно тогава е взел ножа му, за да му го върне в тила. Ем, през последната седмица видяхме четири много майсторски убийства и шест много мъртви жертви.

— И четири различни вида оръжие. Двама са били завързани и екзекутирани с двадесет и два калибров пистолет. Ограбени са, но няма следи от борба. Един е бил прострелян с пушка в корема, също ограбен. Няма е възможност да се защити. И двамата от миналата нощ, които нито са завързани, нито пък ограбени. Вероятно също са застреляни с двадесет и два калибров пистолет, но са били предупредени. Дотук всички са били пласьори. Но този е просто уличен хулиган. Липсват парчета от мозайката, Том. — Лейтенантът обаче се замисли над хипотезата. — Успяхте ли да идентифицирате жертвата?

— Крадец на дребно — отвърна един униформен сержант. — Има шест ареста за кражба и един бог знае още какво.

— Не се връзва — каза Райън. — Въобще не се връзва. Ако наистина си имаме работа с много опитен човек, тогава защо е оставил някой да го види? Защо я е пуснал да се прибере, защо е говорил с нея? Защо, по дяволите, въобще е трябвало да убива този нещастник? Виждаш ли някакъв стереотип?

Стереотип нямаше. Разбира се, двете двойки пласьори бяха убити с 22-калибров пистолет, но малкото оръжие се ползваше с голяма популярност на улицата. Освен това едната двойка бе ограбена, а другата — не. От своя страна неограбените не бяха застреляни със същата смъртоносна точност, макар че наистина имаха по два куршума в главата. Петият убит и ограбен пласьор бе очистен с пушка.

— Виж, разполагаме с оръжието и с бутилката от вино и от едното ще свалим отпечатъци. Който и да е бил този човек, то със сигурност не е от внимателните.

— А защо не алкохолик с чувство за справедливост, Ем? — продължи да натиска Дъглас. — Който и да е убил този...

— Знам, знам, не е бил Уоли Кокс.

„Но кой точно и какъв, по дяволите, беше?“

„Слава богу, че носех ръкавици“ — помисли си Кели, докато оглеждаше охлузената си дясна ръка. Бе позволил гневът му да надделее, което съвсем не говореше добре за него. Сега, когато обмисляше инцидента на спокойствие, Джон разбра, че е бил изправен пред трудна ситуация. Ако бе оставил жената да бъде убита или сериозно наранена и бе влязъл в колата си, никога нямаше да може да си прости. Освен това, ако някой бе забелязал колата, вече щеше да е заподозрян в убийство. Последната мисъл предизвика презрително изсумтяване. Та той и сега беше заподозрян в убийство. Е, някой трябваше да бъде. Веднага след връщането си Кели се бе погледнал в огледалото. Когато и да бе видяла жената, той със сигурност не бе Джон Кели. Не и с мръсно брадясало лице и дълга мръсна перука. Прегърбената му стойка създаваше впечатлението, че е с няколко сантиметра по-нисък. Освен това светлината от уличните лампи бе мъждукаща. Пък и жената мислеше само за едно — бягство. И въпреки

това. Кели бе забравил бутилката си на местопроизшествието. Спомняше си, че я пусна, за да блокира удара с ножа, и после в бързината забрави да я прибере. „Тъпак!“ — наруга се Кели.

С какво разполагаше полицията? Описанието му сигурно нямаше да е добро. Бе носил гумени ръкавици и въпреки ожулванията те не се бяха скъсали. И най-важното — Кели не бе докосвал бутилката с голи ръце. Знаеше го със сигурност, защото от самото начало бе решил да внимава по този въпрос. Полицаяте знаеха, че хулиганът е убит от някакъв бездомник, но скитници имаше навсякъде, а Кели се нуждаеше само от още една нощ. Въпреки това трябваше да промени замисъла си и мисията ставаше по-опасна, отколкото трябваше да бъде. Джон обаче разполагаше с твърде добра информация за Били, за да пропусне шанса си, пък и ако не побърза, малкият негодник можеше да промени навиците си. Ами ако броеше парите си и няколко различни къщи или пък използваше една само две-три нощи? Ако това предположение се окажеше вярно и Кели изчакаше още една-две нощи, цялото му разузнаване отиваше по дяволите. Щеше да се наложи да започне отново и да подбира нова маскировка. Ако успееше да подбере нова маскировка — нещо съвсем несигурно. Джон си напомни, че е убил шест души, за да стигне дотук. Седмият беше грешка и не се броеше... освен от онази жена. Той си нос дълбоко въздух. Нима щеше да може да се погледне в огледалото, ако бе изгледал спокойно как я раняват по-лошо или пък убиват? Беше взел възможно най-доброто решение в трудна ситуация. Понякога ставаха грешки. Най-големият риск обаче бе провал на мисията му, а не непосредствена заплаха за него. Засега трябваше да остави тези мисли настрана. Имаше и други задължения. Кели вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Гриър.

— Кларк — отвърна Кели. Това поне все още му бе интересно.

— Закъсняваш — каза му адмиралът. Джон трябваше да позвъни още преди обяд и стомахът му напомни, че наистина е закъснял. — Няма нищо. Аз току-що се върнах. Скоро ще ни трябваш. Започнахме.

„Толкова бързо? — помисли си Кели. — По дяволите“

— Добре, сър.

— Надявам се, че си във форма. Поне така твърди Дъч — каза по-спокойно Джеймс Гриър.

— Мисля, че ще се справя, сър.

— Бил ли си някога в Куантико?

— Не, адмирале.

— Докарай яхтата си. Тук има пристан, пък и ни трябва място, където да говорим на спокойствие. Неделя сутринта, точно в десет. Ще те чакаме, господин Кларк.

— Слушам, сър.

Линията прекъсна.

„Неделя сутрин.“ Кели не очакваше толкова бързо развитие. При това положение мисията му ставаше още по-наложителна. Откога държавната машина се движеше толкова бързо? Но каквато и да бе причината за това, тя директно се отразяваше на Кели.

— Мразя го, но работим точно по този начин — каза Гришанов.

— Наистина ли сте толкова зависими от радара на земята?

— Робин, при нас дори се обсъжда вариантът ракетите да се изстрелват с разрешението на свързочен офицер на земята — каза отвратено Гришанов.

— Но в такъв случай превръщате пилотите си в обикновени шофьори! — удиви се Захариас. — Трябва да им вярвате.

„Защо ли не изпратя този човек да говори с генералите — каза си тъжно Гришанов. — Мен не ме слушат, но може би ще чуят него.“ Сънародниците му изпитваха огромно уважение към идеите и опита на американците дори и когато се опитваха да ги разгромят.

— Положението е комбинация от няколко фактора. Новите полкове с изстребители ще бъдат разположени по китайската граница...

— Какво искаш да кажеш?

— Нима не знаеше? Само за тази година три пъти сме се сражавали с китайците. Около река Амур и на запад от нея.

— Хайде стига глупости! — Думите на руснака звучаха невероятно за Захариас. — Та вие сте съюзници!

Гришанов изсумтя:

— Приятели? Съюзници? Да, отвън може и да изглежда, че социалистите си приличат. Приятелю, та ние се бием с китайците от векове насам. Не четеш ли история? Дълго време подкрепяхме борбата на Чан^[3] срещу Мао. Дори обучавахме армията му. Мао ни мрази.

Бяхме достатъчно глупави, за да им помогнем в създаването на ядрени реактори и сега имат ядрено оръжие. Как мислиш, докъде ще достигнат ракетите им? До твоята или до моята страна. Те разполагат с бомбардировачи Ту-16. Вие май ги наричате „Язовец“, нали? Според теб могат ли да достигнат Америка?

Захариас знаеше отговора на този въпрос.

— Не, разбира се, че не.

— Затова пък можеш да си сигурен, че до Москва ще стигнат. Всеки от тях носи половин мегатон ядрено оръжие. Ето защо полковете с МиГ са на китайската граница. По тази ос не разполагаме със стратегическо оръжие. Робин, ние наистина се бием с тези жълти копелета. Хвърляме цели дивизии срещу тях. Миналата зима спряхме опита им да завземат един наш остров. Нападناха ни първи, избиха цял батальон граничари и се погавриха с телата им. И защо са го направили? Заради червените коси и луничките им ли? — попита горчиво Гришанов, цитирайки пасаж от гневна статия в „Червена звезда“.

Руснакът искрено бе учуден от развоя на събитията. Той казваше цялата истина на Захариас и все пак не можеше да го убеди така добре, както го правеше с многобройните си умели лъжи.

— Ние не сме съюзници. Дори спряхме доставките си на оръжие с влак. Китайците крадат направо от вагоните!

— За да ги използват срещу вас?

— А ти срещу кого, мислиш? Срещу индийците? Срещу Тибет? Робин, тези хора са различни от нас двамата. Те виждат света по друг начин. Приличат на хитлеристите, с които се е бил баща ми. Мислят, че са нещо повече от другите хора. Как се казваше това на английски?

— Висша раса — подсказа услужливо американецът.

— Да, това е точната дума. Те вярват в това. За тях ние сме просто животни. Наистина полезни, но все пак животни. Те искат да ограбят постиженията ни. Искат нефта, дървения материал и земята ни.

— А защо аз нищо не съм чувал за това? — попита Захариас.

— По дяволите — отвърна руснакът. — Нима при вас не е същото? Да не мислиш, че ние знаехме нещо предварително, когато Франция излезе от НАТО и ви каза да разкарате базите си оттам? По онова време бях на една чиновническа работа в Германия и никой не

си направи труда да ми каже, че нещо става. Нашите страни гледат една на друга като на големи колоси. Истината е обаче, че вашата вътрешна политика е такава загадка за мен, каквато е и нашата за теб. Това, разбира се, е доста объркващо, но в едно нещо можеш да си сигурен — новият полк МиГ-ове ще бъде разположен между Москва и Китай. Ако искаш, ще ти донеса карта и ще ти покажа.

Захариас се облегна на стената и присви очи от режещата болка в гърба му. Просто не можеше да повярва.

— Все още ли те боли, Робин?

— Да.

— Вземи, приятелю — подаде Гришанов манерката, която този път бе приета без съпротива. Захариас отпи дълга глътка, преди да я върне.

— И бива ли го новия?

— МиГ-25 ли? Той е ракета — отвърна ентузиазирано Гришанов. — Признавам, че сигурно завива по-зле и от вашия Тънд, но по права линия никой изстребител не може да го бие. Четири ракети, без картечница. Радарът е най-мощният монтиран някога на изстребител и не може да бъде засечен.

— А от близко разстояние? — попита Захариас.

— От около четиридесет километра — кимна руснакът. — Жертваме разстоянието в името на стабилността. Опитвахме се да ги съчетаем, но без успех.

— И ние се затрудняваме с този проблем — кимна американецът.

— Знаеш ли, лично аз не мисля, че между страните ни ще избухне война. Наистина. Ние разполагаме с много малко неща, които биха ви заинтересували. Вие имате всичко, което и ние — природни богатства, земя, огромни пространства. Но китайците — продължи Гришанов — имат нужда от това и граничат с нас. Ние пък им даваме оръжие, което ще използват по нашите глави. А те са толкова много! Малки, зли хора като тези тук, но в огромно количество.

— И какво възнамерявате да правите?

Гришанов повдигна рамене:

— Аз ще командвам полка си. Смятам да защитавам родината си срещу китайска ядрена атака, макар че все още не знам как.

— Не е лесно. От голяма полза ще ви бъдат времето, пространството и добрите специалисти.

— Разполагаме с добри пилоти на бомбардировачи, но те не могат да се сравняват с вашите. Дори и да не окажете съпротива, се съмнявам, че ще можем да изпратим повече от двадесет бомбардировачи над страната ти. Всички се намират на повече от две хиляди километра от моето местоположение. Знаеш ли какво означава това? Че няма срещу кого да се упражняваме.

— Искаш да кажеш, че нямате „червен отряд“ — сили за бързо реагиране.

— По-правилно ще е, ако го наречем син — усмихна се Гришанов и отново стана сериозен. — Всъщност да. Всичко ще бъде заложено на теоретичната подготовка или пък няколко изстребителя ще се преструват на бомбардировачи. Но те нямат необходимите качества за добра тренировка.

— Това ли е всичко, с което разполагате?

— Робин, не те карам да ми вярваш. Не мога да искам от теб такова нещо и ти го знаеш не по-зле от мен. Просто си задай въпроса дали твоята страна ще нападне моята.

— Вероятно не — призна Захариас.

— Питал ли съм те за вашите военни планове? Те сигурно са изключително интересни теоретични упражнения и аз вероятно ще ги сметна за много увлекателни военни игри, но нима съм те питал за тях?

Гришанов говореше като търпелив учител.

— Не, не си ме питал, Коля.

— Робин, аз въобще не се тревожа за В-52. Безпокоят ме китайските бомбардировачи. За такава война се подготвя страната ми. — Руснакът дръпна от цигарата, погледна бетонния под под краката си и продължи: — Когато бях единадесетгодишен, германците се приближиха на сто километра от Москва. Баща ми се присъедини към мотострелковия си полк, съставен от университетски преподаватели. Половината от тях не се върнаха. Аз и майка ми се евакуирахме в някакво малко селце на изток от Москва, чието име вече не помня. Тогава всичко бе толкова объркано. Навсякъде цареше тъмнина, а ние не спирахме да се тревожим за баща ми, който, макар и професор, бе на фронта. В тази война загинаха двадесет милиона наши граждани, Робин. Двадесет милиона. Хора, които познавах, бащи на приятелите ми. Бащата на съпругата ми също загина във войната. Изгубихме и

двама от чичовците ми. Спомням си, че в онези дни, докато крачехме из снега е майка ми, аз си обещах, че някой ден ще защитавам страната си. И ето, сега съм пилот на изстребител. Аз няма да нападам. Няма да нахлувам в чужда страна. Аз само ще защитавам. Разбираш ли какво искам да ти кажа, Робин? Работата ми е да не допусна други малчугани да напускат домовете си посред зима. Някои от съучениците ми починаха от измръзване. Ето затова защитавам страната си. Германците искаха богатствата ни, а сега ги искат китайците. — Той махна към вратата на килията. — Хора като... като тези.

Още преди Захариас да заговори, Коля вече знаеше, че е налучкал верния път. „Месеци работа в очакване на този момент — помисли си Гришанов. — Все едно че съблазнявах девственица, но е по-тъжно от това.“ Човекът срещу него никога нямаше да се завърне у дома. Виетнамците бяха твърдо решени да убият пленниците си веднага щом извлекат ползата от тях. Такова колосално унищожение на таланти. Сега вече ненавистта на Гришанов към мнимите му съюзници бе толкова силна, колкото се опитваше да я представи. Тя бе неподправена. Още с пристигането си в Ханой руснакът се бе сблъскал с арогантната надменност, с невероятната жестокост и с глупостта им. С приятелски думи и по-малко от литър водка Гришанов бе постигнал повече, отколкото те и техните палачи в продължение на години. Вместо да причини болка, той я бе споделил. Вместо да нарани човека срещу него, той му бе дал съчувствие, уважение към убежденията му и бе успокоил болките му с каквото можеше. Нещо повече — бе го предпазил от нови и горчиво съжаляваше, че е причина за най-скорошните.

Но това бе само външната страна. За да постигне успеха си, Гришанов бе разкрил душата си, разказвал истински случки, извадил на бял свят детските си кошмари и преоценил причините за любовта към професията си. И това бе станало мислимо, възможно единствено защото знаеше, че човекът до него е осъден на самотна, незнайна смърт — роднините му вече го жалееха — и буренясал, незнаен гроб. И при това този човек не бе фашист. Той бе враг, но принципен, който сигурно щеше да направи всичко възможно да спаси мирните граждани, защото също имаше семейство. Той не хранеше илюзии за расово превъзходство. Дори не мразеше северновиетнамците, което бе нещо забележително, защото Гришанов чувстваше как омразата към

малките жълти човечета покълва в него. „Захариас не заслужава да умре“ — помисли си руснакът с пълното съзнание за жестоката ирония на мислите си.

Коля Гришанов и Робин Захариас бяха станали приятели.

— Какво ще кажеш за това? — попита Дъглас и сложи донесеното на бюрото пред Райън. Винената бутилка бе обвита с найлон, през който се виждаше равномерно разпределеният по повърхността й прах.

— Няма отпечатащи? — забеляза Емет изненадано.

— Нито едно петънце, Ем. Нищо.

На бюрото се появи и ножът. Той бе от най-простите сгъваеми ножове, също покрит с прах и обвит с найлон.

— Тук май има петна.

— Един ясен отпечатък от палец, който съвпада с този на жертвата. Нищо друго, което може да ни е от полза. Нашият човек или сам е забил ножа в гърба си, или пък убиецът е носил ръкавици.

Сезонът бе ужасно топъл за ръкавици. Емет Райън се облегна на стола си и погледна първо доказателствата на бюрото си, а после Том Дъглас.

— Добре, Том, продължавай.

— Имаме четири случая и общо шест жертви. Няма никакви улики. Пет от жертвите — в три случая — са пласьори, убити с две различни оръжия. Но във всичките случаи няма свидетели, убийствата са в приблизително еднакво време на денонощието и в радиус от пет пресечки.

— Майсторски свършено — кимна лейтенант Райън.

Той затвори очи и си представи всички местопрестъпления. После започна да свързва информацията. Кражба, няма кражба, промяна на оръжието. В последния случай обаче имаше свидетел. „Вървете си у дома, госпожо.“ Защо е бил толкова любезен? Райън поклати глава:

— Животът не е роман от Агата Кристи, Том.

— Добре тогава, Ем. Кажи ми нещо повече за метода, с който е убит нашият млад приятел днес.

— Нож в основата на черепа... Не съм виждал подобно нещо от доста време насам. Последният път беше през... '58-а или '59-а. — Райън замълча и събра мислите си. — Обвиняемият беше водопроводчик — голям, здрав мъж. Заварил жена си с някакъв в леглото. Пуснал любовника да си отиде, взел едно длето, вдигнал главата на жена си и...

— Трябва да си вбесен, за да избереш този труден начин. Значи гняв, нали? Защо го е направил точно така? — попита Дъглас. — Можел е просто да му пререже гърлото и е щял да постигне същия ефект.

— Но е щял да се изпоцапа. И да вдигне шум...

Гласът на Райън заглъхна и той се замисли. Хората като че ли не разбираха колко шум може да вдигне едно прерязано гърло. Ако е засегната трахеята, се чува отвратителен хъркащ звук. Ако ли пък не — хората крещат до смъртта си. Освен това кръвта също не бе за пренебрегване. Тя шурти като от спукана тръба и пръска всичко наоколо.

От друга страна, ако искаш да убиеш някого бързо, все едно че изгасяш лампа, и вече си го осакатил, идеалното място е там, където гръбначният стълб се съединява с черепа. Смъртта е мигновена, тиха и относително чиста.

— Намерихме двамата пласьори само на няколко пресечки. Убити са почти по същото време. Нашият приятел ги пречуква, минава оттук, завива зад ъгъла и вижда госпожа Чарлз в беда.

Лейтенант Райън поклати глава.

— И защо просто не е продължил? Умното в случая е било да прекоси улицата. Защо се е намесил? Да не би да искаш да кажеш, че нашият убиец е страдал от скрупули? — попита Райън. Тук теорията на Дъглас се пропукваше. — Да приемем, че същият човек убива пласьорите. Какъв мотив може да има? Като изключим двамата снощи, случаите приличат на кражба. Може би снощи нещо го е изплашило, преди да успее да прибере парите и наркотиците. Някоя кола е минала по улицата или пък е чул шум. Ако си имаме работа с крадец, тогава не можем да го свържем с госпожа Чарлз и нападателя ѝ. Това са си чисти предположения, Том.

— Четири различни инцидента, без никакво вещественно доказателство, и то защото човекът носи ръкавици. Какво ще кажеш за

бездомен алкохолик с ръкавици?

— Че не знаеш нищо определено, Том.

— И все пак ще накарам западния участък да се поразрови из тях.

Райън кимна. Това беше разумно.

Напусна апартамента си в полунощ. В делничните нощи наоколо бе достатъчно спокойно. Старата сграда, в която живееше, бе населена с хора, които не си пъхаха носа в чуждата работа. Кели не се бе здрависвал с никого, освен с управителя. Няколко приятелски кимвания, и това бе всичко. В сградата нямаше деца. Тук живееха предимно възрастни съпружески двойки, както и няколко самотници. Болшинството от тях имаха някаква чиновническа службица в центъра, вечер гледаха телевизия и си лягаха около десет-единадесет. Кели излезе тихо и подкара фолксвагена си по булевард „Лох Рейвън“. Минаваше покрай църкви и жилищни сгради, покрай градския стадион, а кварталите се сменяха един след друг. Заможните отстъпваха място на работническите, а те на свой ред на бедните. Пътят му го водеше и покрай тъмните сгради на различни фирми и служби. Тази вечер обаче те му се струваха различни.

Тази вечер щеше да събере първия си дълг. Това означаваше риск, но рискът винаги бе спътник на Кели. Джон стисна по-здраво волана. Не обичаше гумените ръкавици. Те задържаха топлината и въпреки че потта не се отразяваше на захвата, усещането бе неприятно. Другата възможност обаче бе неприемлива. Кели си спомни колко неща бе мразил във Виетнам — например пиявиците. Мисълта за тях го накара да потръпне. Те бяха по-отвратителни и от плъховете. Плъховете поне не смучеха кръв.

Кели не бързаше и мина няколко пъти покрай обекта си, за да огледа нещата добре. Предпазливостта му бе възнаградена. Той забеляза двама полицаи, които говореха с някакъв скитник. Единият от тях стоеше близо до бездомника, а другият уж небрежно бе отстъпил две крачки назад. Разстоянието между полицаите каза на Кели всичко, което му бе нужно да знае. Прикриваха се. Явно виждаха в скитника потенциална опасност.

„Теб търсят, Джон“ — каза си той и завъртя волана, за да излезе на друга улица.

Но ченгетата не можеха да променят изцяло схемата си на действие, нали? Проверките и разговорите със скитници щяха само да утежнят дежурствата им през следващите няколко нощи. Полицията обаче имаше по-важни задължения, като например проверка на сигналите за обир в магазини за спиртни напитки, разрешаване на семейни спорове, дори преследване на коли, нарушили правилата за движение. Не, разпитите на бездомни алкохолици щяха да бъдат само поредното бреме за претоварените от работа мъже. Те щяха просто да прибавят малко цвят в обичайните патрулни маршрути, които Кели си бе направил труда да научи. Допълнителната опасност бе до известна степен предвидима и Кели сметна, че вече е изчерпал лимита си от лош късмет в тази операция. Само още веднъж, и щеше да промени начина си на действие. Все още не знаеше как точно, но ако всичко минеше добре, скоро щеше да разполага с необходимата за това информация.

„Благодаря“ — обърна се той към съдбата, когато стигна на една пресечка от кафявата каменна къща. Плимутът бе паркиран пред вратата. Все още бе рано и явно брояха парите си. Значи момичето нямаше да бъде вътре. Кели премина покрай къщата, зави надясно, измина още една пресечка и отново направи десен завой. Видя една полицейска кола и погледна часовника във фолксвагена. Минаваше точно по разписание, което означаваше, че щеше да се появи отново едва след два часа. Кели направи последен десен завой и се насочи към кафявата къща. Той паркира толкова близо, колкото му позволяваше благоразумието, и се отдалечи от целта си. Едва след като се върна една пресечка назад, влезе в нощната си роля.

На тази улица действаха двама самотни пласьори. Изглеждаха леко притеснени. „Слуховете сигурно са плъзнали“ — помисли си с усмивка Кели. Някои от колегите им изчезваха и те явно не се чувстваха много сигурни. Джон премина на почтително разстояние и от двамата. Пласьорите нямаха начин да узнаят, че смъртта току-що ги е пощадила. Пламъчето на живота им бе потрепнало застрашително, а те дори не подозираха за това. „Не се отвличай“ — нареди си Кели и се насочи към целта. На ъгъла спря и се огледа. Вече бе един през нощта и нещата придобиваха обичайната си мързелива отпадналост, която

идва в края на всеки работен ден — дори незаконния. Движението по улицата намаляваше, както можеше и да се очаква. Не се виждаше нищо необичайно и Джон се насочи на юг покрай каменните къщи от едната страна и тухлените от другата. Трябваше да се концентрира до крайност, за да поддържа клатушкащата се безобидна походка. Един от хората, убили Пам, се намираше само на стотина метра от него. Вероятно двама. Кели си позволи отново да чуе гласа, да види лика, да почувства извивките на тялото ѝ. Позволи на лицето си да се превърне в маска, издялана от камък, и да стисне юмруци, докато краката му се преплитаха по широкия тротоар. Всичко продължи не повече от няколко секунди. После Джон отново изчисти разсъдъка си и няколко пъти вдиша дълбоко.

— Тактика — измърмори на себе си той и забави крачка. Кафявата къща вече бе само на тридесет метра. Кели напълни устата си с вино и го пусна да изтече по брадичката и ризата му. „Змия до Чикаго. Целта е пред мен. Придвижвам се към нея.“

Пазачът, ако наистина бе такъв, се издаде. На светлината на уличните лампи се виждаше цигареният дим, идващ откъм вратата. Кели разбра къде е първата му цел. Той прехвърли бутилката в лявата ръка и разтръска дясната. После я извъртя назад, за да се убеди, че мускулите му са готови за упражнението. Той приближи широките стъпала, спъна се в тях и се закашля. След като се изправи, се приближи към вратата, за която знаеше, че е отворена, и се строполи върху нея. Кели падна на пода и се намери в краката на човека, когото бе видял с Били. Бутилката с вино се счупи и без да обръща внимание на човека над себе си, Джон се разхленчи над стъклата и локвата от евтино калифорнийско вино.

— Нямах късмет, приятел — каза един изненадващо мек глас. — Сега е най-добре да си тръгнеш.

Кели продължи да хленчи и остана на четири крака. Отново се закашля и леко вдигна глава, за да види обувките и краката на човека и да потвърди идентификацията.

— Хайде, старче.

Чифт силни ръце посегнаха към него и го вдигнаха. Кели отпусна своите ръце и придвижи едната зад гърба си. Другият започна да го обръща към вратата. Джон се олюля, обърна се още малко и

напълно се отпусна в ръцете на пазача. Седмици тренировки, приготовления и внимателно разузнаване се сляха в един миг.

Лявата ръка на Кели удари пазача през лицето, а дясната заби ножа в ребрата му. Сетивата му бяха толкова изострени, че пръстите му усетиха опитващото се да продължи ритъма си сърце. То обаче успя само да се вреже още по-дълбоко в острото като бръснач острие на бойния нож. Кели го завъртя и го остави в треперещото от конвулсии тяло. Черните очи се бяха разширили от шока, а коленете вече се подгъваха. Джон пусна пазача бавно и внимателно на земята, без да вади ножа. Този път трябваше да си позволи малко удоволствие. Бе работил твърде упорито за този миг, за да не отдаде дължимото на чувствата си.

— Помниш ли Пам? — прошепна той на умиращото в ръцете му тяло.

Въпросът му бе възнаграден. Разбирането проникна през болката, преди очите да се затворят.

Змия.

Кели преброи до шестдесет и изтегли ножа, като го избърса в ризата на жертвата си. Ножът бе хубав и не заслужаваше да бъде петнен с такава кръв.

Джон си позволи няколко мига почивка. Дишаше дълбоко. Бе поразил правилна цел — подчинения. Началникът му го очакваше горе. Всичко вървеше по плана. Точно след една минута Кели се отправи към него.

Стъпалата скърцаха. Джон се опита да избегне шума, като се придържаше плътно до стената. Движеше се много бавно, с вдигната нагоре глава. Отдолу вече не го застрашаваше нищо. Бе прибрал ножа си в канията. В дясната ръка държеше 45-калибровия си колт с патрони калибър .22, а лявата опипваше изронената мазилка по стената.

Когато стигна до средата на стълбите, чу звуци, различни от пулсирането на кръвта във вените му. Удар, стон, хленч. Далечни животински звуци, последвани от жестоко изщракване, което едва се долавяше, макар че Кели вече бе в коридора. После чу дишането: тежко, бързо и ниско.

„О-о... мамка му!“ Но вече не можеше да спре.

— Моля те...

Отчаяният шепот накара кокалчетата на Кели да побелеят около дръжката на пистолета. Той бавно тръгна по коридора на втория етаж, без да се отлепя от стената. От спалнята се процеждаше светлина. Тя бе бледа и вероятно влизаше от улицата, но привикналите с тъмнината очи на Кели успяха да доловят очертанията на сенките по стената.

— Какво има, Дор? — попита един мъжки глас точно когато Кели достигна вратата. Той много бавно показа глава вътре.

В стаята имаше матрак, на който бе коленичила жена. Една мъжка ръка грубо стискаше едната ѝ гърда, а после я дръпна. Джон видя как устата на момичето се отвори в безмълвна болка и си спомни снимките от патологията. „И с Пам си правил така, нали... копеленце мръсно!“ От лицето на момичето се стичаше пот, а мъжът над нея се хилеше, когато Кели влезе.

Гласът му прозвуча безгрижно, спокойно, почти комично:

— Тук май се забавлявате, а? Може ли и аз да се включа?

Били се обърна и се втренчи в току-що проговорилата сянка. Тя държеше голям автоматичен пистолет. Били погледна към една купчина дрехи и някаква чанта. Бе съвсем гол, а лявата му ръка стискаше някакъв инструмент, но той не бе нито нож, нито пистолет. Тези „инструменти“ лежаха на около три метра от него и погледът му не можеше да ги приближи.

— Недей дори да си помисляш, Били — каза приятелски Джон.

— Кой, по дяволите...

— Мятай се на пода по очи с разперени ръце или веднага ще останеш без малката си пишка.

Кели премести пистолета си, за да подчертае заплахата. Той с учудване забеляза колко много ценят този орган мъжете. Размерът на непосредствено застрашения въобще не си заслужаваше тревогите. Мозъкът бе къде-къде по-голям и по-лесен за поразяване.

— Долу! Веднага!

Били изпълни заповедта. Кели бутна момичето на матрака и извади електрическия кабел. След няколко секунди ръцете бяха здраво омотани и завързани. Лявата все още стискаше чифт клещи, които Джон използва, за да затегне възела, докато Били изпъшка.

Клещи?

За бога.

Момичето го гледаше с разширени очи и дишаше тежко. Движенията ѝ бяха бавни, а главата ѝ — килната на една страна. Личеше си, че е вземала наркотици. Бе видяла лицето му. Гледаше го и сега и го запомняше.

„Защо трябваше да си тук? Това не влизаше в плана. Създаваш ми трудности. Трябва... трябва...“

„Ако го направиш, Джон, в какво, по дяволите, се превръщаш?“

„Мамка му!“

Ръцете на Кели се разтрепериха. Това беше реална заплаха. Ако я оставеше да живее, тогава някой идеше да знае кой е. Едно описание бе достатъчно, за да тръгнат на лов за него, и тогава сигурно — може би — нямаше да довърши започнатото. Но по-голямата опасност грозеше душата му. Ако убиеше момичето, щеше да я изгуби завинаги. Това бе сигурно. Кели затвори очи и поклати глава. Според плана му всичко трябваше да протече гладко.

„Стават грешки, Джони.“

— Обличай се — каза ѝ Кели и хвърли някакви дрехи към нея. — Направи го без да вдигаш шум и без да мърдаш много.

— Кой си ти? — попита Били и даде отдушник за яростта на Джон. Отговорът на въпроса дойде във формата на нещо твърдо и студено, опряно в тила му.

— Ако дишаш прекалено шумно, мозъкът ти ще опръска пода. Разбрахме ли се?

Главата на Били кимна.

„Какво, по дяволите, да правя сега?“ — запита се Кели. Той погледна момичето, което се бореше с бикините си. Светлината попадна върху гърдите ѝ и стомахът на Кели се преобърна от белезите по тях.

— Побързай — каза ѝ той.

„По дяволите, по дяволите, по дяволите.“ Джон провери жицата на ръцете на Били и реши да върже и раменете му. Извитите ръце изтръгнаха стонове от пленника му, които показваха, че той няма да се съпротивлява. За да усили болката, Кели го вдигна за ръцете и Били изкрещя.

— Така боли, нали? — попита Кели. Той запуши устата му с парцал и го обърна към вратата. — Тръгвай. — После се обърна към момичето: — Ти също.

Джон ги преведе по стълбите. По тях имаше натрошени стъкла и Били явно се поряза, защото краката му затанцуваха. Най-изненадваща обаче бе реакцията на момичето при вида на тялото до вратата.

— Рик! — извика тя и се наведе да докосне трупа.

„Имал си дори и име“ — помисли си Кели и вдигна момичето.

— Към задната врата.

В кухнята ги спря и ги остави само за миг, колкото да погледне към колата си. Навън не се виждаше никакво движение. В следващия му ход имаше голяма доза опасност, но тя отново се бе превърнала в негов спътник. Кели ги изведе навън. Момичето гледаше Били, а той ѝ правеше знаци. Джон се почувства в небрано лозе, когато видя, че тя отговаря на мълчаливите му молби. Той я хвана за ръка и я дръпна встрани.

— Не се безпокойте за него, госпожице.

Джон ѝ посочи колата и подкара Били пред себе си.

Един слаб гласец му каза, че ако момичето се опита да помогне на Били, тогава щеше да има извинение...

„Не, по дяволите!“

Кели отключи колата, блъсна Били на задната седалка и посочи на момичето предната. После бързо се придвижи до своето място. Преди да тръгне, се наведе и завърза глезените и коленете на Били.

— Кой сте вие? — попита момичето, щом тръгнаха.

— Приятел — отвърна спокойно Кели. — Няма да ви сторя нищо лошо. Ако го исках, щях да ви оставя при Рик.

Отговорът ѝ дойде бавно и неясно, но удиви Кели:

— Защо трябваше да го убивате? Той беше мил с мен.

„Какво, по дяволите, става?“ — запита се Джон и я погледна. Лицето ѝ бе изпито, а косата — разрошена. Той обърна очи към улицата. Една полицейска кола премина покрай фолксвагена в обратна посока и въпреки моментната паника от страна на Кели не се случи нищо.

„Мисли бързо, синко.“

Джон можеше да направи много неща, но само една от възможностите изглеждаше разумна. „Разумна? — запита се той. — Как пък не.“

Човек не очаква да се позвъни на вратата му в три без петнадесет през нощта. Отначало Санди си помисли, че е сънувала, но когато отвори очи, звукът отново се повтори в съзнанието ѝ, сякаш се бе събудила секунда по-рано. „И въпреки това сигурно съм сънувала“ — каза си медицинската сестра и тръсна глава. Тъкмо бе затворила очи, когато звукът се повтори. Санди стана, навлече пенъоара си и слезе по стълбите все още твърде сънена, за да е изплашена. До градинската вратичка стоеше някаква сянка. Тя светна лампата и отвори вратата.

— Изгаси тая скапана крушка! — каза някакъв суров глас, който ѝ бе познат. Заповедническият тон накара Санди да щракне копчето, без много да се замисля.

— Какво правиш тук?

До него стоеше някакво момиче в ужасен вид.

— Обади се, че си болна. Днес няма да ходиш на работа. Ще се грижиш за нея. Казва се Дорис — изстреля Кели с нетърпящ възражение тон. Говореше като хирург в разгара на сложна операция.

— Чакай малко!

Санди се изправи и умът ѝ запрепуска. Кели носеше дамска перука... твърде мръсна, за да е дамска, разбира се. Беше брадясал, облечен с отворителни дрехи, но очите му горяха. В тях имаше ярост и гняв. Ръцете му трепереха.

— Спомняш ли си Пам? — попита настойчиво той.

— Да, но...

— Това момиче е в същото положение. Не мога да ѝ помогна. Не и сега. Трябва да свърша нещо друго.

— С какво си се захванал, Джон? — попита не по-малко настойчиво Санди.

И тогава изведнъж всичко се изясни. Вечерните новини, които бе гледала на черно-белия си телевизор в кухнята; погледът, който бе видяла в болницата; изражението му сега, което бе толкова близко до другото и същевременно различно. Отчаяната молба за съчувствие и доверие.

— Някой се е отнасял ужасно с нея, Санди. Тя има нужда от помощ.

— Джон — прошепна тя. — Джон... ти оставяш живота си в ръцете ми...

Кели едва не се разсмя. От гърдите му се разнесе късо изръмжаване, в което личеше ирония:

— Ами миналия път се справи доста добре.

Той тикна Дорис към вратата и се отдалечи към колата си, без да каже нищо повече.

— Гади ми се — обади се Дорис.

Санди я дръпна към тоалетната на първия етаж и успя да я заведе там навреме. Момичето коленичи и в продължение на минута-две изпразни съдържанието на стомаха си в порцелановата чиния. След още минута вдигна глава. Под блясъка на електрическата крушка, чиято светлина се отразяваше в белите стени, Сандра О'Тул погледна в лицето на ада.

[1] Град в Белгия, където през декември 1944 — януари 1945 са се водили тежки сражения между съюзническите войски и германците. — Б.пр. ↑

[2] Борец от демонстративния кеч. — Б.пр. ↑

[3] Чан Кай Ши (1887–1975) — генералисимус, президент на Тайван. — Б.пр. ↑

20.

РАЗХЕРМЕТИЗИРАНЕ

Кели спря на кея малко след четири сутринта. Той приближи скаута до яхтата си и след като се увери, че наоколо няма хора, отвори задната врата.

— Скачай — каза Джон и Били го послуша.

Кели го качи на борда и го насочи към каюткомпанията. Там взе въже и върза китките на пленника си за една халка на пода. След десет минути яхтата се бе отделила от кея и се насочваше към залива. Най-сетне Кели си позволи отпускане. Той включи автопилота и разхлаби жиците около ръцете и краката на Били.

Чувстваше се изморен. Преместването на Били от фолксвагена в скаута се бе оказало по-трудно от очакваното. Извади и късмет, че не го забелязаха от вестникарския камион, който хвърляше вързопите с вестници по ъглите. Оттам щяха да ги вземат пощальоните и да ги разнесат по домовете още преди шест. Кели се настани в капитанското крило с чаша кафе в ръка и протегна тялото си като награда за усилията му.

Джон бе намалил светлината в каюткомпанията, за да може да управлява, без тя да му пречи. На кея „Дъндалк“ имаше пет-шест търговски кораба, но около тях се забелязваше много малко движение. По това време на денонощието водата действаше успокояващо. Духаше лек ветрец, а крайбрежните светлини танцуваха по леко набраздената огледална повърхност. Червените и зелените лампички на буйовете премигваха и предупреждаваха моряците за плитчините. „Спрингър“ мина покрай Форт Карол — осмоъгълник от вулканична скала, направен от лейтенант Робърт Е. Лий, инженерни войски. На север блещукаха оранжевите светлини на завода „Бетлеем стийл спароуз“. Влекачите вече се размърдваха, за да изкарат корабите от пристана или за да настанят нови в него. Ръмженето на дизеловите им двигатели се носеше над гладката повърхност на водата и звукът се струваше на Кели приятелски. По някакъв странен начин този шум

само подчертаваше тишината преди изгрева. Покоят подчиняваше всичко наоколо точно както трябва да бъде преди началото на всеки нов ден.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита Били.

Парцалът вече не бе в устата му и той явно трудно понасяше тишината. С вързани зад гърба ръце, но със свободни крака той седна на пода.

Кели отпиваше от кафето си. Ръцете му си почиваха и той не обърна внимание на шума зад себе си.

— Казах, кой, на майната си, си ти! — повтори Били по-силно.

Денят щеше да бъде топъл. Небето бе ясно и обсипано със звезди. Не се виждаше дори и следа от облак. Температурата бе двадесет и пет градуса, което предвещаваше горещ августовски ден с жарко слънце.

— Слушай, тъпак такъв, искам да знам кой си!

Кели леко се поразмърда в широкия стол и отново отпи от кафето си. Поддържаше курс едно-две-едно и се движеше в южния край на плавателния канал както обикновено. Насреща му се приближаваше ярко осветен влекач, който теглеше две баржи. Все още бе твърде тъмно и Джон не успя да види с какво са натоварени. Кели провери светлините им и установи, че са поставени правилно. Бреговата охрана щеше да остане доволна, макар че тя често отправяше укори към местните влекачи. Джон се зачуди що за живот бе това да местиш баржи нагоре-надолу из залива. Сигурно бе ужасно скучно да правиш едно и също нещо на лягане и на ставане. Да се движиш от север на юг и обратно постоянно с шест възела и всеки ден да виждаш едни и същи неща. Е, поне правеха добри пари. Капитан, помощник, механик и готвач. Трябваше да имат готвач. Вероятно разполагаха и с един-двама общи работници. Кели не бе сигурен за последното. Всички членуваха в профсъюза и получаваха прилични заплати.

— Виж, не знам какъв е проблемът, но поне можем да го обсъдим, нали?

Маневрирането на малко пространство обаче без съмнение бе трудно. Особено пък ако излезеше вятър. Тогава баржите сигурно ставаха неуправляеми. Но не и днес. Днес щеше да бъде тихо и адски горещо. Кели подмина Бодкин пойнт и започна завоя си на юг. Оттук се виждаха премигващите червени светлини на моста „Бей“ в

Анаполис. Първите зари на утрото вече облизваха хоризонта на изток. Картината навяваше тъга. Последните два часа преди изгрев-слънце бяха най-хубавото време от денонощието, но малцина го оценяваха. Типично за хората, които обикновено не знаят какво точно става около тях. Кели си помисли, че вижда нещо, но стъклото пред него му пречеше и той излезе на палубата. Първо вдигна морския си бинокъл 7×50, а после и микрофона на радиото си.

— Моторна яхта „Спрингър“ вика брегова охрана — четири-едно. Край.

— Тук е бреговата охрана, „Спрингър“. Говори Португалеца. Къде си тръгнал толкова рано, Кели. Край.

— Въртя морска търговия, Ореза. А ти какво ще кажеш за свое оправдание? Край.

— Търся да спася някой непрокопсан търговец като теб и да се поупражня. А ти какво си мислиш? Край.

— Радвам се да го чуя, брегова охрана. Ако бутнеш ръчките пред теб към носа на кораба — това е заострената част, — ще върви побързо. А обикновено заострената част се насочва на същата страна, в която въртиш руля. Нали разбираш, въртиш наляво и завиваш наляво, въртиш надясно и заминаваш натам. Край.

В ефира се разнесе смях.

— Прието, „Спрингър“, веднага ще го кажа на екипажа си. Благодаря ви за съвета, сър. Край.

Екипажът на патрулния катер бе изморен от осемчасовото дежурство, през което не се бе случило нищо. Ореза бе поверил руля на един от младите моряци и сега, облегнат на рубката, пиеше кафето си и си играеше с радиостанцията.

— Знаеш ли, „Спрингър“, не приемам такива шеги от много хора. Край.

— Добрият моряк трябва да уважава по-опитните от него, брегова охрана. Я ми кажи, вярно ли е, че вашият катер има колела на дъното? Край.

— Ооооо — обади се някакъв нов кореспондент в мрежата.

— Отговорът на въпроса ви е отрицателен, „Спрингър“. Сваляме тренировъчните колела веднага щом флотските недоносчета напуснат

корабостроителницата. Просто не искаме да плашим изнежени същества като вас, които хващат морска болест само като ги погледнат. Край!

Кели цъкна с език и промени курса си, за да остане на почетно разстояние от малкия катер.

— Добре е човек да знае, че териториалните ни води са в такива надеждни ръце, брегова охрана. Особено пък преди уикенда.

— Внимавай, „Спрингър“, или, току-виж, сме ти направили една бърза проверка!

— Искаш да пуснеш парите на данъкоплатците в действие?

— Мразя да гледам как се пропиляват.

— Просто исках да се уверя, че не спите, брегова охрана.

— Прието. Много сме ви задължени, сър. Вече почнахме да дремем. Приятно е да знаеш, че наоколо се навъртат професионалисти като теб, които да ни държат нащрек.

— Попътен вятър, Португалец.

— Подобно, Кели. Край.

В ефира отново се възцари обичайната тишина.

„Погрижихме се и за това“ — помисли си Кели. Нямаше да е много приятно, ако Португалеца наминеше при него да си побъбрят. Не и сега. Кели остави микрофона и слезе долу. Източният хоризонт вече бе оранжев. След десетина минути слънцето щеше да изгрее.

— Какво беше това? — попита Били.

Кели си наля нова чаша кафе и провери автопилота. Вътре беше доста топло и той съблече ризата си. Белезите по гърба му, оставени от пушката, едва ли можеха да се виждат по-ясно дори и в слабо осветената каюткомпания. Последва дълго изразително мълчание, подчертано от дълбока въздишка.

— Ти си...

Този път Кели се обърна и погледна голия мъж, завързан за халката на пода.

— Позна.

— Но аз те убих — възрази Били.

Той никога не го бе казвал. Хенри забрани, защото смяташе темата за маловажна.

— Така ли мислиш? — попита Кели и отново погледна през люка.

Единият от дизелите му загряваше и той си каза, че трябва да провери охладителната система, след като свърши останалата работа. Иначе яхтата бе послушна както винаги. Почти невидимите вълни леко поклащаха корпуса и тя се движеше с двадесет възела и с леко повдигнат нос. Кели отново се протегна и позволи на Били да види белезите му и онова, което е под тях.

— Значи затова... тя ни разказа всичко за теб, преди да я пречукаме.

Кели провери уредите и погледна картата, защото наближаваше моста над залива. Скоро щеше да мине в източната страна на плавателния канал. Вече поглеждаше часовника на яхтата — наричаше го „хронометър“ — всяка минута.

— Пам беше страхотна кучка. Остана си такава до края — опита се да подразни мъчителя си Били. Той пълнеше тишината със зловните си думи и сякаш намираще кураж в тях. — Въпреки това не беше много умна. Не беше.

Точно когато отмина моста, Кели изключи автопилота и обърна руля с десет градуса към пристанището. Сутринта нямаше много движение, но той все пак се огледа внимателно преди маневрата. Чифт светлини на хоризонта му подсказаха, че към него се приближава търговски кораб. Вероятно бе на около дванадесет километра. Кели можеше да включи радара и да провери, но при тези атмосферни условия това щеше да си бъде чисто прахосване на електричество.

— Разказа ли ти от какво са белезите? — злорадстваше Били. Той не успя да види, че ръцете на Кели се стягат около руля.

„Белезите по гърдите, изглежда, са направени с чифт обикновени клещи“ — твърдеше докладът на патолога. Кели бе запомнил всяка думичка от сухата медицинска фразеология. Те изпъкваха в съзнанието му, сякаш бяха изрязани с диамантено перо върху стоманена плоча. Зачуди се дали лекарите чувстват нещата по същия начин. Вероятно. Гневът им сигурно се изразяваше в сухия език на писанията. Професионалистите бяха такива.

— Знаеш ли, че тя се разпя и ни разказа всичко? Как си я взел на стоп, как сте си прекарвали заедно. Ние сме я учили на това, господинчо. Ти си ни длъжник! Сигурно не ти е разказала, че преди да избяга, се чука с всички ни по три-четири пъти. Трябва да се е мислила

за голяма хитруша. Предполагам, и през ум не ѝ е минавало, че отново ще я чукаме.

„0+, 0-, АВ-“ — помисли си Кели. Нулева кръвна група бе най-често срещаната и трите вероятно не означаваха само трима мъже. „Каква е твоята кръвна група, Били?“

— Малка уличница. Хубава, но просто скапана уличница. Точно така си умря. И това ли не знаеш? Умря, докато я чукаше един пич. Удушихме я и сладкото ѝ задниче продължаваше да се движи, докато лицето ѝ не стана мораво. Беше доста забавно — увери го Били с похотлива усмивка, която Джон не искаше да вижда. — Аз също се забавлявах с нея. Три пъти, човече! Бих я, удрях я, чуваш ли ме?

Кели дишаше бавно и ритмично с широко отворена уста. Не искаше мускулите му да се напрягат. Утринният вятър леко се усиливаше и сега яхтата се отклоняваше с около пет градуса вляво и вдясно от оста си. Кели остави тялото си да се люлее в успокояващия ритъм на вълните.

— И какво толкова е станало? Та тя е просто една мъртва курва. Смятам, че двамата с теб ще успеем да се разберем. Знаеш ли колко си тъп? В къщата имаше седемдесет бона, тъпо копеле. Седемдесет бона!

Били спря. Тирадата му не вършеше работа. И все пак разгневеният човек греша, а той бе успял да ядоса Кели преди, затова продължи:

— Сигурно ти е най-кофти, че тя е трябвало да се тъпче с наркотици. Ако е знаела друго място, на което да ги потърси, никога нямаше да ви открием. След това и ти сгафи, помниш ли?

„Да, помня.“

— Искам просто да ти кажа, че излезе голям малоумник. Да не би да не си чувал за телефони? След като заседнахме на онова място, се обадохме на Бърт. Той докара неговата кола и ние тръгнахме просто да обикаляме. И, хоп, ето ви и вас, лъснали в онзи джип. Тя сигурно ти е изпила мозъка, човече.

„Телефон? Нима нещо толкова просто е убило Пам? — запита се Кели и мускулите му се стегнаха. — Наистина си пълен идиот, Кели.“ Раменете му се отпуснаха само за секунда. Той разбра колко е виновен всъщност за смъртта ѝ и осъзна безплодието на опитите си за отмъщение. Безплодни или не, Джон щеше да ги довърши. Той се изправи в стола си.

— Искам да кажа колко ли тъп трябва да е човек, за да остави добре забележимата таратайка като своята по средата на улицата? — попита Били, който бе забелязал, че усилията му дават резултат. Сега вече можеше да започне с преговорите. — Малко съм изненадан, че си жив, но трябва да знаеш, че нямам никакво лично отношение към теб. Може би не си знаел какво е вършела за нас. Не можехме да я пуснем да си отиде след всичко, което бе научила, нали? Виж, хайде да се разберем. Ще компенсирам загубата ти.

Кели провери автопилота и водата около яхтата. „Спрингър“ се движеше равномерно по постоянен курс и наоколо не се виждаше нищо опасно. Той стана от стола си и седна на друг — по-близо до Били.

— Казала ви е, че сме дошли, за да си вземем наркотици, така ли? Това ли ви е казала? — попита Кели, вперил поглед в очите на Били.

— Да, точно така — отвърна пленникът му успокоен.

Сълзите, които потекоха от очите на Кели, го изненадаха. Може би сега бе удобният момент да се измъкне.

— Божичко, съжалявам, човече — каза Били с погрешна интонация. — Искам да кажа, че просто си нямал късмет.

„Нямал съм късмет? — Той затвори очи само на няколко сантиметра от лицето на Били. — Милостиви Боже, тя се е опитвала да ме предпази. Дори и след като попадна в ръцете им заради мен. Не е знаела дали съм жив или мъртъв, но все пак е лъгала, за да ме предпази.“ Това му дойде в повече и Кели просто се срина за няколко минути. Но дори и това си имаше определена цел. След известно време Джон обърса сълзите и заедно с тях изчезнаха всички човешки чувства, които можеха да са полезни на пленника му.

Джон се изправи и се върна на капитанския стол. Не искаше повече да гледа малкото копеленце. Можеше наистина да изгуби контрол, а това бе опасно.

— Том, в крайна сметка може и да се окажеш прав — каза Райън.

Според шофьорската книжка — вече бе проверено — нямаше арести, но затова пък не можеше да се оплаче от липса на пътни нарушения — Ричард Оливър Фармър бе двадесет и четири годишен и

никога нямаше да навърши двадесет и пет. Бе издъхнал от един-единствен удар с нож в сърцето. Острието бе минало през перикардия и разрязало сърдечния мускул. Размерът на раната — обикновено такива травми се затваряха бързо и ставаха трудни за намиране — показваше, че нападателят е завъртял острието, доколкото му е позволявало разстоянието между ребрата. Раната бе голяма и сочеше, че острието на ножа е широко около пет сантиметра. Имаше обаче и допълнителна информация, която бе по-важна.

— Не е бил много умен — забеляза съдебният лекар.

Райън и Дъглас кимнаха. Господин Фармър носеше голяма свободна бяла риза. На вратата висеше окачено и сако. Убиецът му бе избърсал ножа си в ризата. Три следи, едната от които много ясна и направена с кръвта на жертвата. Ричард още носеше пистолета на кръста си, но не бе имал възможност да го използва. Още една жертва на умениято и изненадата. По-младият от двамата полицаи посочи едно от петната с молив.

— Знаеш ли какво е това? — попита Дъглас. Въпросът му бе реторичен и той побърза да отговори сам: — Стандартен боен нож на морски пехотинец. Самият аз имам един къщи.

— Добре са го наточили — забеляза лекарят. — Прорезът е много чист. Пробил е кожата почти като хирург. Вероятно е срязал сърцето наполовина. Много точно свършена работа, господа. Ножът е минал по идеална траектория, без да засегне никакви ребра. Само един удар. Нашият човек добре е знаел какво прави.

— Още един, Ем. Убит от въоръжен престъпник. Нашият приятел се е приближил и го е очистил бързо.

— Да, Том, сега вече ти вярвам — кимна Райън и се качи горе при другия екип детективи.

В предната спалня се виждаха куп мъжки дрехи, платнена торба, пълна с пари, нож и пистолет. В средата бе сложен матрак, по който имаше следи от семенна течност — някои все още незасъхнали. Имаше и дамска чантичка. Въобще един куп доказателства, които да бъдат описани от по-младите му колеги. Трябваше да се изследват кръвните групи от семенната течност, да се свалят и трите идентификации — предполагаша, че са три. Пред къщата имаше дори кола. Най-сетне нещо подобно на истински случай за убийство. Фотографите вече бяха изщракали по половин дузина ленти. Но за

Райън и Дъглас нещата като че ли вече бяха ясни по някакъв странен начин.

— Познаващ ли онзи Фарбър в „Хопкинс“?

— Да, Ем, той работи с Франк Алън по случая „Гудинг“. Наистина си го бива — позволи си да допълни Дъглас. — Странен е, но си го бива. Между другото тази сутрин трябва да се явя в съда.

— Добре, аз ще се оправя тук. Дължа ти една бира, Том. Ти се сети преди мен за нашия човек.

— Благодаря, някой ден може и аз да стана лейтенант.

Райън се засмя, извади цигара и слезе по стълбите.

— Ще се съпротивляваш ли? — попита с усмивка Кели. Той току-що бе слязъл отново в каюткомпанията, след като завърза яхтата на кея.

— И защо трябва да ти помагам с нещо? — отвърна Били, както си мислеше, непокорно.

— Добре. — Кели извади ножа си приближи до едно особено чувствително място. — Щом искаш, можем да започнем веднага.

Цялото тяло потръпна, но един орган повече от другите.

— Добре, добре!

— Така. Искам да научиш нещо от цялата тази история. А то е — никога повече да не причиняваш болка на жена.

Кели освободи Били от халката на пода и го изправи с все още здраво вързани ръце.

— Мамка ти, човече! Ти ще ме убиеш! Няма да ти кажа нищичко.

Кели го завъртя към себе си и го погледна в очите.

— Няма да те убия, Били. Ти ще напуснеш този остров жив. Обещавам.

Объркването, изписано по лицето на пленника му бе толкова развеселяващо, че Кели дори се усмихна за секунда. После поклати глава. Каза си, че прокарва много тясна и опасна пътечка между две еднакво дълбоки пропасти. И в двете лежеше лудостта — различна по вид, но еднакво разрушителна. Джон трябваше да се откъсне от действителността и същевременно да не я изпуска от очи. Кели помогна на Били да слезе и го поведе към бункера с работилницата.

— Жаден ли си?

— Трябва и да се изпикая.

Кели го избута към някаква трева.

— Давай — каза той и изчака.

Били явно не обичаше да бъде гол. Не и пред друг мъж и не в такова зависимо положение. Той вече не се опитваше да говори с Кели, не и по правилния начин, което бе глупаво. В страха си Били бе опитал не толкова говори с Кели като човек, а чрез спомените си за смъртта на Пам да си създаде илюзия за сила. В същото време тишината може би щеше... не, сигурно нямаше да го спаси. Въпреки това тя можеше да създаде съмнения, особено пък ако Били бе достатъчно умен, за да измисли някоя достоверна история. Но страхът и глупостта често са приятели, нали? Кели отвори секретната ключалка, пусна осветлението и блъсна Били вътре.

В бункера имаше стоманен цилиндър с диаметър четиридесет сантиметра и колелца от лята стомана. Капакът му висеше на пантите си.

— Ще влезеш вътре — каза Кели.

— Гледай си работата, човече! — отвърна Били и в тона му отново пролича упорство.

Кели го удари с тъпото на ножа в тила и Били падна на колене.

— Така или иначе ще влезеш вътре. Не ми пука дали ще си разкъравен или не.

Последното бе лъжа, но подейства. Джон го вдигна за врата и вкара главата и раменете му в отвора.

— Не мърдай.

Стана по-лесно, отколкото очакваше. Кели взе един ключ от стената и отключи белезниците на Били. Усещаше напрежението на пленника си, който си мислеше, че може да направи нещо. Джон обаче действаше бързо. Трябваше само да развие един болт, да освободи двете ръце и да бодне Били с ножа. Това бе достатъчно, за да го откаже от мисълта за съпротива и да го задържи вътре. Били бе твърде страхлив, за да приеме болката като цена за бягството си. Той трепна, но не оказа никаква съпротива въпреки геройските си мисли.

— Вътре!

Кели го бутна в цилиндъра и когато и краката му влязоха, дръпна капака и го зави. После излезе и угаси осветлението. Трябваше да

хапне нещо и да подремне. Били можеше да почака. Това щеше да улесни нещата.

— Ало? — Гласът ѝ прозвуча доста разтревожено.

— Здравсти, Санди, обажда се Джон.

— Джон! Какво става?

— Как е тя?

— Имаш предвид Дорис? Сега спи — каза Санди. — Джон, кой... искам да кажа, какво ѝ се е случило?

Кели стисна телефонната слушалка.

— Санди, искам да ме изслушаш много внимателно. Много е важно.

— Добре, казвай.

Санди бе в кухнята и наглеждаше кафето. През прозореца се виждаха съседските деца, които играеха на поляната. Гледката обикновено ѝ действаше успокояващо, но не и сега.

— Първо, не казвай никому, че тя е при теб. Най-вече на полицията.

— Джон, тя е в ужасно състояние. Пристрастена е към хапчетата, а на всичко отгоре сигурно е и болна. Трябва...

— Тогава се обади на Сам и Сара. На никого друго. Разбра ли ме, Санди? На никого. Санди... — Кели се поколеба. Беше му трудно да го каже, но трябваше да изясни нещата. — Поставих те в опасност. Хората, които са малтретирани Дорис, са същите...

— Знам, Джон. Сетих се сама. — Тонът на сестра О'Тул бе неутрален, но тя също бе виждала снимките на Памела Маден. — Джон, тя ми каза, че... си убил някого.

— Да, Санди, направих го.

Сандра О'Тул не се изненада. Преди няколко часа сама бе достигнала до правилните изводи, но трябваше да го чуе от него. Имаше нещо в начина, по който Кели го каза. Спокойно, сякаш между другото. „Да, Санди, направих го.“ Изхвърли ли боклука? Да, Санди, изхвърлих го.

— Санди, това са много опасни хора. Нима можеш да оставя Дорис при тях? За бога, Санди, видя ли какво са...

— Да.

Санди отдавна бе напуснала „Бърза помощ“ и спомените за това, което хората си правеха един на друг, вече бяха избледнели.

— Съжалявам, че...

— Стореното — сторено, Джон. Аз ще се оправя.

Кели замълча за момент и събра сили от гласа ѝ. Може би това бе разликата между тях. Неговите инстинкти диктуваха да намира хората, вършещи злини, и да се разправя с тях. „Открий и унищожи.“ Той се предпазваше по различен начин и с изненада установи, че тази жена може би бе по-силна от него.

— Трябва да преценя точно какво лечение ѝ е нужно.

Санди се замисли за младата жена на втория етаж. Тя ѝ бе помогнала да се изкъпе и белезите от ужасното физическо насилие я бяха потресли. Но най-много я тревожеха очите на момичето. Те бяха напълно мъртви. В тях липсваше дори пламъчето на последната надежда, което обикновено блещукаше в погледите на обречените пациенти. Въпреки всичките години, през които се бе занимавала с хора в критично здравословно състояние, Санди никога не бе осъзнавала, че човек може да бъде унищожен от друго нарочно, със садистична злоба. Тя знаеше, че сега също може да стане обект на внимание от страна на тези хора, но страхът ѝ не бе по-голям от ненавистта към тях.

Кели изпитваше противоположните чувства.

— Добре, Санди, но ми обещавай, че ще внимаваш. Обещавай ми.

— Ще внимавам: Смятам да се обадя на доктор Роузън. — Тя замълча. — Джон?

— Да, Санди?

— Това, което вършиш... не е хубаво, Джон.

Санди се мразеше заради тези думи.

— Знам — отвърна Кели.

Санди затвори очи. Виждаше децата на поляната отвън и Джон, където и да се намираше той. Виждаше и изражението на лицето му. Знаеше, че трябва да каже на глас и другата част от мисълта си, затова дълбоко си пое дъх:

— Но не ме интересува. Вече не. Разбирам те, Джон.

— Благодаря — прошепна Кели. — Добре ли си?

— Не се тревожи.

— Ще се опитам да се върна възможно най-бързо. Не знам какво ще правим с нея...

— Остави това на мен. Ще се погрижим за Дорис. Все ще измислим нещо.

— Добре, Санди... Санди?

— Какво, Джон?

— Благодаря.

Линията прекъсна.

„Няма защо“ — каза си тя и затвори. Какъв странен човек. Той убиваше хора. Отнемаше живота на човешки същества напълно безмилостно и го заявяваше съвсем спокойно. И все пак се бе изложил на опасност, за да спаси Дорис. „Не мога да го разбера“ — каза си Санди и набра някакъв номер.

Доктор Сидни Фарбър напълно се покриваше с представата на Емет Райън: около четиридесетгодишен, нисък, с брада, еврейски черти и лула в устата. Той не стана при влизането на детектива, а просто му махна с ръка към един стол. Преди обяд Райън бе изпратил на психиатъра откъси от досието по случая и явно докторът ги бе прочел. Те лежах на бюрото пред него, подредени в две купчинки.

— Познавам колегата ви, Том Дъглас — каза Фарбър и изпусна облаче дим от лулата си.

— Да, сър. Той ми предаде, че сте оказали голяма помощ при разрешаването на случая „Гудинг“.

— Господин Гудинг бе много болен човек. Надявам се, че ще получи лечението, от което се нуждае.

— И този ли е толкова болен? — попита лейтенант Райън.

Фарбър вдигна поглед.

— Този е здрав поне колкото нас. От психиатрична гледна точка дори по-здрав. Но това не е толкова важно.

— Току-що казахте „този“. Значи приемате, че убийствата са извършени от един и същ човек. Защо?

Психиатърът се облегна на стола си.

— В началото не мислех така. Всъщност Том го забеляза преди мен. Свързващото звено във всички случаи е майсторството.

— Правилно.

— С психопат ли си имаме работа?

Фарбър поклати глава.

— Не. Истинският психопат е човек, който не може да се справи с живота. Той възприема реалността по много индивидуален и ексцентричен начин. Светогледът му доста се различава от този на останалите хора. В почти всички случаи това объркване се проявява по прост и лесен за разбиране начин.

— Но Гудинг...

— Господин Гудинг е онова, което... Има един нов термин: „дисциплиниран психопат“.

— Добре, но съседите му не са разбрали, че е такъв.

— Вярно е, но психичната обърканост на господин Гудинг се извява в жестокия начин, по който е убивал жертвите си. Във вашите убийства обаче липсва ритуалният елемент. При тях няма обезобразяване. Освен това не личат никакви сексуални подбуди. Както знаете, те обикновено се изразяват в рани по шията. Не — поклати отново глава Фарбър, — този човек действа професионално. Той въобще не освобождава емоции. Просто убива хора и го прави заради напълно рационална причина. Поне на него му изглежда такава.

— Тогава защо?

— Очевидно е, че не става въпрос за кражба. Мотивът трябва да се търси другаде. Той е ужасно разгневен на нещо и струва ми се, че съм срещал подобни чувства и преди.

— Къде? — попита Райън.

Фарбър посочи отсрещната стена. В орехова рамка върху парче червено кадифе се виждаха закачени пехотинска значка, парашутистки вензели и медал. Детективът не можа да съдържа изненадата си.

— Доста глупаво, нали? — махна пренебрежително Фарбър. — Малкото еврейче иска да покаже какъв голям мъж е станало. Е — усмихна се психиатърът, — мисля, че наистина показах.

— Аз не харесвам много Европа, но в интерес на истината не съм разглеждал забележителностите.

— В каква част сте служили?

— Втора рота на Пет-нула-шест.

— Военновъздушни сили. Парашутист, нали?

— През цялото време, док — отвърна детективът и потвърди, че навремето и той е бил млад и глупав. Райън си спомни колко бе слаб,

когато скачаше през люковете на С-47. — Скачал съм над Нормандия и Айндховен.

— А Бастон?

Райън кимна.

— Там съвсем не беше приятно, но поне влязохме с камиони.

— Е, тогава знаете срещу какво сте изправен, лейтенант Райън.

— Обяснете ми.

— Ето ключа към загадката — подаде му Фарбър показанията на госпожа Чарлз. — Маскировката. Трябва да е бил маскиран. За да забиеш нож в основата на черепа, се изисква здрава ръка. Убиецът ви не е бил алкохолик. Те повсеместно имат проблеми със здравето и физиката си.

— Но това въобще не отговаря на шаблона — възрази Райън.

— Мисля, че отговаря, но не е така очевидно: Да се върнем назад. Представете си, че сте в армията и сте член на елитна част. Преди всяка мисия разущавате целта си, нали?

— Винаги — съгласи се детективът.

— Сега пренесете ситуацията в градски условия. Как ще го направите? Просто ще се маскирате. И така нашият приятел е решил да се превъплъти в бездомен алкохолик. Колко такива хора има по улиците? Мръсни, вмирисани, но съвършено безобидни за останалите. Те са невидими и човек просто ги изключва от околната среда. Всички го правят.

— Все още не...

— Но как влиза и излиза? Мислите ли, че взема автобус или пък такси?

— Кола?

— Маскировката е нещо, което след употреба се сваля. — Фарбър вдигна една от снимките, направени при убийството на младежа. — Той убива двамата пласъори на няколко пресечки по-нататък и идва тук. Защо?

На снимката ясно се виждаше празното място между две коли.

— Проклет да съм! — Райън не се опита да прикрие неудобството си. — Какво друго съм пропуснал, докторе?

— Наричайте ме Сид. Не много. Нашият човек е много умен. Той променя методите си и единствено тук е дал воля на гнева си. Тук личи добре. Това е единственото престъпление, извършено от гняв, ако не

броим тазсутрешното, но него засега ще го оставим настрана. Тук гневът изпъква на преден план. Първо осакатява жертвата, а след това я убива по един доста труден начин. Защо? — Фарбър направи пауза, за да пусне няколко замислени облачета дим. — Бил е ядосан, но защо? Явно това убийство не е влизало в плановете му. Той не е възнамерявал да се среща с госпожа Чарлз. По някаква причина се е наложило да извърши нещо, което не е възнамерявал да прави, и то го е разгневilo. Освен това я е пуснал да си иде, при положение че е знаел, че го е видяла.

— Все още не сте ми казали защо?

— Той е ветеран от войната. При това в отлична форма. Следователно е по-млад от нас и чудесно подготвен. Рейнджър, Зелена барета, нещо такова.

— И защо го прави?

— Не знам. Ще се наложи да попитате него. Но със сигурност сте изправени срещу пресметлив човек. Той наблюдава жертвите си. Избира едно и също време от денонощието — когато са изморени, когато движението по улицата е съвсем слабо, за да намали вероятността да го забележат. Той не ги ограбва. Може и да взема парите им, но това не е едно и също. А сега ми разкажете за последното убийство — подкани го Фарбър меко, но с нетърпящ възражение тон.

— Вече сте видели снимките. В една чанта на втория етаж открихме сума пари. Все още не сме ги преброили, но не са по-малко от петдесет хиляди.

— Наркопари?

— Така мислим.

— В къщата е имало и други хора. Отвлякъл ли ги е?

— Смятаме, че е имало още двама. Със сигурност един мъж и вероятно жена.

Фарбър кимна и пуши мълчаливо в продължение на няколко секунди.

— Има две възможности. Или вече е хванал човека, когото преследва, или е направил поредната си крачка към нещо друго.

— Значи убитите пласъори са само за камуфлаж?

— Първите двама, които сте намерили вързани...

— Разпитвал ги е — направи гримаса Райън. — Трябваше и сами да се сетим. Те бяха единствените, което не намерихме убити направо на улицата. Направил го е, за да има повече време.

— Когато гледаш от разстояние, винаги е по-лесно — забеляза Фарбър. — Не се обвинявайте напразно. Първото убийство наистина ужасно прилича на грабеж, пък и тогава не сте имали на какво друго да се опрете. Когато дойдохте тук, вече разполагахте със значително повече информация. — Психиатърът се облегна и се усмихна на тавана. Обожаваше да си играе на детектив. — Но до този случай — потупа той снимките от последното убийство — все пак не сте имали достатъчно сведения. Именно той изяснява картината. Вашият човек е на ти с оръжието. Той разбира от тактика и е много търпелив. Дебне жертвите си като ловец — сърна. Постоянно сменя методите си, за да ви обърка, но днес е допуснал грешка. Тук отново е демонстрирал гнева си и е издал сръчността си при боравенето с нож, защото веднага го е избърсал.

— Но твърдите, че не е луд.

— Да. Съмнявам се, че от клинична гледна точка въобще има някакъв недостатък, но със сигурност е мотивиран. Хора като него са изключително дисциплинирани — също както сме били ние с вас преди години. Дисциплината показва как действа, но гневът му ще ни каже защо го прави. Нещо го е подтикнало към всичко това.

— „Госпожо“.

Фарбър се сепна.

— Точно така! Отлично. Защо не я е убил? Тя е единствената свидетелка, която ни е известна. Отнесъл се е учтиво към нея. Пуснал я е да си иде... интересно... но всъщност крайно недостатъчно.

— Можем със сигурност да твърдим само, че не убива за удоволствие.

— Правилно — кимна Фарбър. — Всичките му действия водят към определена цел. Той ще приложи познанията си, получени в специалната подготовка, за да завърши мисията си. Защото това е мисия. По улиците броди една наистина опасна котка.

— Ясно е като бял ден, че целта му са хора, свързани с наркотиците — каза Райън. — Отвлякъл е един, а може би и двама...

— Ако едната е жена, тя ще оцелее. Мъжът обаче — не. От състоянието на тялото му ще сме в състояние да кажем дали той е бил

целта.

— Омраза?

— Ще е очевидна. И още нещо — ако ще търсите този човек, запомнете, че той борави с оръжие почти перфектно. Ще изглежда безобиден. Ще избягва сблъсъците. Той не иска да убива невинни хора, иначе нямаше да пожали госпожа Чарлз.

— Но ако го хванем натясно...

— Не вярвам, че наистина го искате.

— Как сме? — попита Кели.

Камерата под налягане бе една от неколкостотинте произведени по флотска поръчка от „Леярна компания за производство на инструменти — Дикстра“, Хюстън, Тексас. Поне така твърдеше металната табелка върху нея. Бе произведена от висококачествена стомана и предназначена да възпроизвежда точно подводните условия при гмуркане на леководолази. От едната страна имаше тройно квадратно прозорче от плексиглас с дължина десет сантиметра. Виждаше се дори и малък отвор, през който можеха да се подават разни неща, като например вода и храна. В камерата бе монтирана и двадесетватова лампичка. Под самата камера се намираше въздушният компресор, работещ с газ. Той се контролираше от пулт, върху който имаше два манометъра. Единият показваше налягането в паунди върху квадратен инч и килограми на квадратен сантиметър, и „бари“, което е един килограм на квадратен сантиметър. Другият манометър показваше еквивалента на морската дълбочина във футове и метри. Всеки десет метра мнима дълбочина вдигаха атмосферното налягане с един килограм на квадратен сантиметър, или един бар.

— Виж, каквото и да искаш да знаеш, добре... — чу Кели по разговорката.

— Знаех си, че ще се разберем.

Джон дръпна въженцето на мотора и включи компресора. После се увери, че клапата до манометрите е здраво затворена. Кели отвори вентила към камерата и компресорът започна да вкарва въздух в нея. Стрелкичките трепнаха и започнаха бавно да се движат.

— Знаеш ли да плуваш? — попита Кели и погледна пленника си в очите.

Били потрепери от ужас.

— Какво... чакай малко, не ме дави, чуваш ли?

— Можеш да си сигурен, че няма да го направя. И така, можеш ли да плуваш?

— Да, разбира се.

— А гмуркал ли си се някога с леководолазна екипировка? — зададе следващия си въпрос Кели.

— Не, не, не съм — отвърна объркано търговецът на наркотици.

— Добре, сега ще разбереш какво усеща човек под водата. Хубаво е да се прозяваш, за да свикнеш с налягането — посъветва го Джон и погледна едната стрелка, която приближаваше десет метра.

— Виж, защо не зададеш скапаните си въпроси, а?

Кели изключи разговорката. В гласа на Били имаше твърде много страх. Джон въобще не обичаше да причинява толкова много болка и се опасяваше, че ще се смили над Били. Той изчака, докато стрелката достигна тридесет метра и затвори вентила, но без да спира мотора. Докато пленникът му свикваше с налягането, Кели намери един маркуч, който прикачи към ауспуха на мотора и го изкара извън бункера. Щеше да се наложи да почака и не искаше изгорелите газове да замърсяват въздуха в помещението. Джон вършеше всичко по спомени и това го притесняваше. От външната страна на камерата се виждаше полезна, но твърде повърхностна инструкция за експлоатация. Последният ѝ ред съветваше потребителите да прочетат някакъв наръчник, с който Кели за съжаление не разполагаше. Напоследък се бе гмуркал доста рядко. Последната му сериозна работа бе взривяването на нефтената сонда. В продължение на около час Кели поразчисти бункера, като събираше спомени и омраза. После отново седна на стола зад командния пулт.

— Как се чувстваш?

— Виж какво, добре, давай, готово — отвърна му един нервен глас.

— Готов ли си да отговориш на няколко въпроса?

— На всичко! Само ме пусни оттук!

— Добре. — Кели взе един бележник. — Арестували ли са те някога, Били?

— Не.

Джон долови горда нотка в отговора. Добре.

— Служил ли си?

— Не.

Какъв тъп въпрос.

— Значи никога не си бил в затвора, не са ти вземали отпечатъци, нищо подобно?

— Никога.

Главата в камерата се поклати.

— И как да разбере, че не ме лъжеш?

— Не те лъжа, човече! Не лъжа!

— Да, вероятно е така, но аз съм длъжен да проверя, нали?

Кели протегна лявата си ръка и отвори вентила. Въздухът излезе със свистене от камерата.

Били не знаеше какво да очаква и ефектът определено го изненада неприятно. Той бе прекарал изминалия час в четири пъти по-високо от нормалното атмосферно налягане и тялото му бе свикнало с него. Поетият чрез дробовете въздух под налягане бе проникнал в кръвоносната система и сега целият му организъм бе под натиск от четири килограма на квадратен сантиметър. Различни балончета от газ — предимно азот, — намиращи се в кръвоносната му система, започнаха да се разширяват, когато Кели смъкна налягането. Тъканите около балончетата не можеха добре да се съпротивляват на натиска и почти едновременно стените на клетките се опънаха, а някои от тях се разкъсаха. Болката се появи първо като тъпо, но разпростиращо се болезнено усещане, за да прерасне бързо в най-неприятното преживяване в живота на Били. Тя пулсираше из цялото му тяло, сляла се със забързания ритъм на сърцето. Когато налягането стана два килограма на квадратен сантиметър, Кели чу стенанието, преминаващо в писък. Той затвори вентила и отново започна да сгъстява въздуха в камерата. След минута налягането отново стана четири бара. Това почти премахна болката и остави Били с усещането за изтощение, сякаш бе вършил изморителна работа. Пленникът на Кели явно не бе свикнал с подобни преживявания и нямаше нужната подготовка за тях. Разширените му от ужас очи подсказаха на Джон, че Били е напълно размекнат. В тях нямаше нищо човешко и това бе добре.

Кели отново включи разговорката:

— Това е наказанието за лъжа. Просто исках да сме наясно. Сега, бил ли си някога арестуван, Били?

— Исусе, не, човече!

— Никога не си попадал в затвора и отпечатъците ти...

— Не, само са ме глобявали за пътни нарушения. Никога не са ме арестували.

— В армията?

— Не, и това ти казах!

— Добре, благодаря ти. — Кели отметна първата група въпроси.

— Сега да поговорим за организацията на Хенри.

В момента се осъществяваше и друг процес, за който Били не подозираше. При налягане от три бара азотът, който е в основата на въздуха, има упойващ ефект, подобен на предизвиквания от алкохола и наркотиците. Макар и да бе изплашен до смърт, Били постепенно бе обзет от еуфория, която пречеше на преценките му. Това беше още един от плюсовете в техниката на разпит, която Кели бе избрал главно заради огромните ѝ поражения върху човешкия организъм.

— Оставил парите, казваш? — попита Тъкър.

— Повече от петдесет хиляди. Когато тръгнах, все още ги брояха — отвърна Марк Шарън.

Бяха в киното и освен тях на балкона нямаше други посетители. Детективът забеляза, че този път Хенри не яде пуканки. Не му се случваше често да вижда Тъкър възбуден.

— Трябва да разбере какво става. Каж ми всичко, което знаеш.

— През изминалата седмица или може би десетина дни бяха убити няколко пласьори...

— Джу-Джу, Бандана и двама, които не познавам. Това го знам. Мислиш ли, че има връзка?

— Това е всичко, с което разполагаме, Хенри. Били ли изчезна?

— Да. Рик е мъртъв. С нож ли?

— Някой му е срязал сърцето надве — преувеличи Шарън. — Било ли е там и едно от момичетата ти?

— Дорис — кимна Хенри. — Оставил парите... Защо?

— Възможно е да става въпрос за провален грабеж, макар да не виждам какво може да го е провалило. И Джу-Джу, и Бандана бяха ограбени... По дяволите, може пък въобще да няма връзка. Може би случилото се снощи е нещо друго.

— Какво например?

— Например директен удар срещу организацията ти, Хенри — отвърна търпеливо Шарън. — Познаваш ли хора, които биха искали да извършат подобно нещо? Няма нужда да си ченге, за да разбираш от мотиви. — Част от полицаия, една голяма част, се радваше, че е сложила ръка на Хенри, макар и за малко. — Какво знае Били?

— Много... Мамка му, току-що бях започнал да го водя... — Хенри спря.

— Всичко е наред. Не искам, пък и не ми трябва да зная. Някой друг обаче иска и най-добре е да помислиш за него.

Малко късничко Марк Шарън започна да осъзнава колко тясно е свързано бъдещето му с това на Хенри Тъкър.

— Защо поне не са се опитали да го представят като грабеж — попита Тъкър, вперил невидждащ поглед в екрана.

— Някой ти праща послание, Хенри. Оставянето на парите е в знак на презрение. На кого от хората, които познаваш, не му трябва пари?

Письците се усилиха. Били току-що бе предприел нов излет до двадесет метра дълбочина и бе останал там две минути. Кели наблюдаваше лицето на пленника си и черпеше полезна информация от него. Той видя, че Били се хваща за ушите, защото и двете мембрани на тъпанчетата му се разкъсаха за по-малко от секунда. Следващите жертви бяха очите и синусите му. После щеше да дойде ред на зъбите. Болката щеше да проникне през дупките по тях, но Кели не искаше да го тормози толкова много. Все още.

— Били — каза той, след като възстанови налягането и прогони по-голямата част от болката. — Не съм сигурен, че ти вярвам.

— Копеле такова! — изкрещя по микрофона човекът в камерата. — Аз я удуших. Гледах как кукличката ти умира, докато Хенри я чукаше, а после те видях да ревеш като смахнато недоносче за това, задник мръсен.

Кели долепи лице до плексигласа и ръката му върна Били обратно на тридесет метра дълбочина, просто за да оправи вкуса в устата му. Сега ставите щяха да започнат да кървят, защото по една или друга причина балончетата азот се събират именно там.

Инстинктивната реакция на човек, изпитал действието на прогресивно намаляващото налягане, е да се свие на кълбо, откъдето идва и наименованието на болестта — „завиване“. Но колкото и да се опитваше, Били просто не можеше да се свие в камерата. Централната нервна система също бе засегната и фините влакънца започнаха да се разтягат. Били изпитваше ужасни болки в ставите и конвулсии по цялото тяло. Нервните влакънца реагираха срещу разтягането и тялото на жертвата бе разтърсено от спазми, сякаш ударено с електрически ток. Засягането на нервната система в толкова ранен етап на разпита леко разтревожи Кели. Засега бе достатъчно. Той възстанови налягането и спазмите полека престанаха.

— Сега разбра ли какво е изпитвала Пам, Били? — попита Кели просто за да си напомни.

— Болка.

Пленникът му вече плачеше. Той бе закрил лицето си с ръце, но не можеше да скрие агонията.

— Били — започна търпеливо Джон, — нали разбра как ще работим? Ако си помисля, че ме лъжеш, следва болка. Ако отговорите ти не ми харесват — отново болка. Искаш ли да те заболи отново?

— Исусе, не, моля те!

Били свали ръце и Кели видя, че очите му са на километри едно от друго.

— Тогава да се опитаме да бъдем по-любезни.

— ... съжалявам...

— Аз също, Били, но трябва да ме слушаш, нали?

Джон получи кимване на въпроса си и посегна към една чаша вода. Той провери херметизацията, отвори малкото прозорче и постави чашата вътре.

— Така, ако отвориш прозорчето до главата си, можеш да пийнеш нещо.

Били послуша съвета му и засмука водата през една сламка.

— А сега да се хващаме на работа. Кажете ми нещо повече за Хенри. Къде живее?

— Не знам — изпъшка Били.

— Грешен отговор! — извика Кели.

— Моля те, недей! Не знам! Срещаме се на едно място до магистрала 40. Не ни казва къде...

бе там, че по-слабите се намираха в най-важните органи на тялото му. Очите го боляха и се напъваха да изскочат от местата си. Синусите се разширяваха и още повече влошаваха нещата. Лицето му сякаш искаше да се отлепи от черепа. Ръцете му пък плуваха около него въпреки отчаяните му усилия да ги държи на едно място. Болката надминаваше всичко, изпитано и причинено от него досега. Краката му бяха сгънати, доколкото им позволяваше камерата, и капачките на коленете толкова силно притискаха стоманата, че щяха да я пробият. Можеше да движи единствено ръцете си, които се въртяха около гърдите му в търсене на облекчение. Те се опитваха да задържат очите в очните кухини, но само усилваха болката. Били вече не можеше дори да вика. Времето спря и настъпи вечността. Нямаше нито светлина, нито мрак, нито звуци, нито тишина. Всичко бе болка.

— ... моля те... моля те — разнесе се шепотът му от високоговорителя до Кели.

Джон бавно възстанови налягането и спря на тридесет и пет метра.

Лицето на Били бе променено. Все едно че се бе изринал от някаква ужасна алергия. Някои от кръвоносните съдове точно под кожата се бяха спукали. „Бялото“ на лявото му око бе станало почти виолетово и това почти го оприличаваше на изплашено злобно животинче, каквото всъщност бе.

— Последният ми въпрос бе за начина, по който наркотиците влизат в страната.

— Не знам — изскимтя пленникът му.

Кели заговори бавно в микрофона:

— Били, трябва да разбереш едно нещо. Признавам, че всичко, което ти се случи дотук, бе доста болезнено, но аз все още не съм ти причинил истинска болка. Искам да кажа истинска.

Очите на Били се разшириха. Ако можеше да разсъждава трезво, той сигурно щеше да достигне до извода, че ужасът трябва да свършва някъде. И щеше едновременно да бъде прав и да греши.

— От всичко, случило ти се досега, можеш да се излекуваш. — Кели почти казваше истината. Следващото му твърдение обаче бе абсолютно вярно: — Когато следващия път изпусна въздуха, ще настъпят необратими промени. Кръвоносните съдове в очите ти ще се спукат и ще ослепееш. Те няма да са единствени. Ще поддадат и

кръвоносните съдове в мозъка ти, които също не могат да бъдат възстановени. Ще се превърнеш в луд слепец. Но въпреки това болката няма да си отиде. Останалата част от живота ти ще бъде съчетание от лудост, слепота и болка. На колко си сега? На двадесет и пет? Още доста ще си поживееш. Да кажем, още четиридесет години — луд, сляп и осакатен. Искам просто да ти кажа, че идеята с лъжите не я бива. Сега, как влизат наркотиците в страната?

„Никаква милост“ — каза си Кели. Ако на мястото на този... предмет бе някое куче, котка или елен, то досега щеше да е умряло. Но Били не беше нито куче, нито котка, нито пък елен. Той бе човешко същество, макар и с известни уговорки. Човешко същество, което стоеше по-ниско от сводник, по-ниско от пласьор на наркотици. Ако не бе така, то Били нямаше да изпитва чувствата, които търпеше в момента. Той беше същество с прекалено ограничен светоглед. Живееше във вселена, населена от него и от различни предмети, които трябваше да му носят удоволствие или печалба. Били обичаше да причинява болка, обичаше да властва над предметите, без да се съобразява с чувствата им, дори те наистина да съществуваха. Той някак си бе пропуснал факта, че в тази вселена има и други хора със същото право на живот и щастие като него. Именно заради това бе поел риска да нарани друг човек, чието съществуване никога не бе признавал. Сега разбираше, че е сгрешил, но може би вече бе късно. Били научаваше, че действително е обречен да живее в самотна вселена, в която компания щяха да му правят не хората, а болката. Той бе достатъчно умен, за да прозре в бъдещето си, и това го пречупи. Поражението бе изписано на лицето му. Били заговори с изплашен, неравен глас, който най-сетне казваше истината. Кели реши, че пленникът му е закъснял с около десет години, и погледна към изпускащия вентил. В гласа на Били личеше съжаление към хората, споделили неговата необичайна вселена. „Вероятно и през ум не му е минавало — помисли си Кели, — че някой може да му стори същото, което той е вършил с по-слаби от него хора.“ Но това осъзнаване също идваше твърде късно. Твърде късно за Били, безвъзвратно късно за Пам и до известна степен късно за Кели. Светът бе пълен с несъвършенства и почти празен откъм справедливост. Беше просто като две и две четири, нали? Били не бе разбрал, че правосъдието го чака зад някой ъгъл, а и то не си бе направило труда да го предупреди.

Той бе решил да рискува. И бе изгубил. Кели щеше да спести милостта си за други.

— Не знам... не...

— Предупредих те, нали?

Кели отвори вентила и го върна на петнадесет метра „дълбочина“. Очните кръвоносни съдове вероятно се бяха спукали, преди Джон да спре. Той си помисли, че вижда малко червено в зениците, които бяха ужасно разширени, докато собственикът им продължаваше да крещи, макар и без въздух в дробовете си. Коленете, раменете и лактите му барабаняха по стоманата. Кели изчака всичко това да се случи, преди отново да възстанови налягането.

— Каж ми какво знаеш, Били, или ще стане още по-лошо. Побързай.

Пленникът му вече признаваше. Информацията звучеше малко странно, но бе вярна. Никой човек в подобно състояние не можеше да измисли такава история. Последният етап от разпита продължи три часа, през които само веднъж се чу „хссс“, и то за две-три секунди. Кели изчака малко и провери въпросите си, за да види дали информацията се променя. Били казваше истината и сега думите му носеха нови подробности, които помогнаха на Джон още повече да изясни картината. В полунощ той вече бе сигурен, че е изсмукал цялата полезна информация от мозъка на пленника си.

Когато остави молива, Кели почти бе обзет от хуманност. Ако Били бе проявил поне малко милост към Пам, Джон може би щеше да постъпи другояче. В края на краищата собствените му рани не бяха резултат на лични чувства. Той бе станал жертва на глупостта си и не можеше с чиста съвест да накаже човек за своите грешки. Но Били не се бе задоволил с него. Той бе изтезавал млада жена, която Кели обичаше, и заради това пленникът му не бе човек. Били не заслужаваше милост.

Но това вече нямаше значение. Пораженията не можеха да бъдат спрени. Налягането разкъсваше тъканите, които запушваха кръвоносните съдове един по един. Най-страшното, разбира се, се случи в мозъка на Били. Скоро невиждащите му очи разкриха лудостта, която се криеше зад тях. Въпреки че последното намаляване на налягането бе бавно и постепенно, това, което излезе от камерата, не бе човек. Но нима там бе влязъл човек?

Кели отви болтовете на капака. Отвътре се разнесе воня, която би трябвало да се очаква, но Джон не я бе предвидил. Повишаването и спадането на налягането в отделителната система на Били бе дало естествените си резултати. „После ще трябва да почистя“ — каза си Кели, докато измъкваше пленника си от камерата. Той пусна Били на бетонния под и се зачуди дали да не го върже. Но тялото в краката му вече бе съвсем безполезно за собственика си. Главните стави бяха почти разрушени, а нервната система можеше да предава само болка. Били обаче все още дишаше и това бе добре. Доволен от свършеното, Кели се запъти към леглото си. С малко повече късмет това бе последната му подобна процедура. Ако пък Били имаше късмет и попаднеше на добри лекари, щеше да живее още няколко седмици. Дали съществуването му можеше да се нарече живот? Труден въпрос.

21. ВЪЗМОЖНОСТИ

Кели бе малко смутен от здравия си и спокоен сън. Не бе много нормално да спи непробудно цели десет часа след онова, което бе сторил с Били. „Съвестта ми избира странно време да ме тревожи“ — помисли си Кели, докато се бръснеше. Ако някой се захване с малтретиране на жени и пласиране на наркотици, трябва да се примири с възможните последствия. Джон избърса лицето си. Бе сигурен, че не изпитва никакво удоволствие от болката, която бе причинил. В случая ставаше въпрос само за събиране на необходима информация в съчетание с раздаване на нужното правосъдие. Фактът, че класифицираше действията си с познати термини, му помагаше да успокои съвестта си.

Сега бе време за път. Кели се облече, взе едно голямо парче мушама и застла задната част на палубата. Багажът му вече бе готов и Джон го качи на борда.

Няколкочасовото пътуване обещавахе да бъде изморително. Половината от времето щеше да пътува в тъмнина. „Спрингър“ се насочи на юг към Пойнт Локаут. Кели оглеждаше множеството изоставени кейове край остров Блъдсуърт. Строени през Първата световна война, те представляваха доста пъстра колекция. Някои бяха дървени, други — бетонни, но всички бяха преживели първата организирана битка на подводници в световен мащаб. Те обаче бяха изгубили значението си още през двадесетте години на века, а сега влекачите, порещи водите на залива, ги правеха напълно неизползваеми. Кели включи автопилота и излезе на мостика, за да огледа кейовете по-внимателно с бинокъла си. Един от тях вероятно щеше да го заинтересува. Не видя никакво движение. Нямаше и плавателни съдове. „Е, това можеше да се очаква“ — помисли си Джон. Надали някой се интересуваше от кейовете, въпреки че те определено представляваха удобно скривалище за бизнеса, в който Били доскоро бе участвал. Джон промени курса си на западен.

Работата трябваше да почака. Кели съвсем съзнателно положи усилие да промени начина си на мислене. Скоро отново щеше да се присъедини към екип, съставен от хора като него. „Промяната е добре дошла — помисли си той. — Ще имам време да обмисля следващия етап на операцията си.“

Полицайте знаеха съвсем повърхностно какво точно се е случило с госпожа Чарлз. Предпазливостта им бе продиктувана от начина, по който нападателят ѝ бе намерил края си. Това бе достатъчно, за да направи допълнителните предупреждения излишни. Задачата обикновено се изпълняваше от патрулни коли с двама полицаи. Срещаха се обаче и опитни — или прекалено самонадеяни — единици, които направо си просека гнева на Дъглас и Райън. Тактиката на двойките бе проста — единият полицай се приближаваше към обекта, а другият стоеше встрани с ръка на пистолета си. По-старшият претърсваше бездомника за оръжие и често намираще ножове, но не и пистолети. Пистолетите струваха пари, с които можеше да се купи алкохол, а понякога и наркотици. Все пак през първата нощ бяха открити единадесет скитници с огнестрелно оръжие, двама от които арестувани за „некоректно държание“. Въпреки това до края на смяната все още нямаше никаква полезна информация.

— Разбрах нещо — каза Шарън.

Колата му стоеше до един кадилак на паркинга пред супермаркет.

— Какво?

— Търсят човек, преоблечен като скитник.

— Будалкаш ли се? — попита раздразнено Тъкър.

— Така разправят, Хенри — увери го детективът. — Заповядано им е да подхождат внимателно.

— По дяволите — изсумтя наркотрафикантът.

— Бял, не много висок, около четиридесетгодишен. Доста силен и когато се наложи — повратлив. Не бързат с изводите, но по същото време, когато е очистил онзи хулиган, са били убити и двама пласьори. Обзалагам се, че това е човекът, който избива твоите хора.

Тъкър поклати глава.

— И Рик, и Били ли? Не се връзва.

— Хенри, не знам какво се връзва и какво не, но засега така се говори. Съветвам те да подходиш към нещата сериозно. Който и да е този човек, той е професионалист. Разбра ли? Професионалист.

— Тони и Еди — каза тихо Тъкър.

— И аз се сецам за тях, Хенри, но това е само предположение — каза Шарън и потегли.

„Но нима има някакъв смисъл“ — запита се Тъкър и подкара по авеню „Едмъндсън“. Защо щяха да се опитват Тони и Еди да направят... какво? Какво, по дяволите, ставаше? Те не знаеха почти нищо за операцията му, освен че съществува и че иска да го оставят на мира в района му. Освен това Тъкър бе главният им доставчик. Не беше логично да се опитват да подчинят бизнеса му, без преди това да са открили как внася стоката. Да подчинят... думата бе неправилна... но...

Подчинен. Ами ако Били все още бе жив? Ами ако Били бе сключил някаква сделка, с която Рик не се е съгласил? В края на краищата Рик бе по-слаб, но по-надежден от Били.

„Били убива Рик, взема Дорис и я изхвърля някъде. Той знае как да го направи, нали? И защо? Влязъл е във връзка... с кого? Този амбициозен копелдак Били — каза си Тъкър. — Не е чак толкова умен, но е амбициозен и знае кога да покаже силата си.“

„Възможности. Били влиза във връзка с някого. С кого? Какво знае Били? Знае къде се обработва стоката, но не и откъде идва. Може би миризмата... миризмата на формалдехид от найлоновите пликчета.“ Преди Хенри бе действал внимателно. Когато Тони и Еди бяха дошли да му помагат, той си бе направил труда да преупакова цялата стока просто за да не поема излишни рискове. Но не и последните два пъти... по дяволите. Това беше грешка. Били знаеше долу-горе къде се намира „лабораторията“, но дали можеше да я намери сам? Според Тъкър — не. Били не разбираше много от лодки и яхти и дори не ги обичаше, а навигацията е трудно изкуство.

„Еди и Тони разбират от лодки, идиот такъв“ — напомни си Хенри.

Но защо щяха да се изпречат на пътя му точно когато бизнесът процъфтяваше?

Кого друго го бе засегнал? Можеха да бъдат например нюйоркските пласьори, макар че Тъкър никога не бе имал контакти с тях. И все пак бе нахлул на пазара им, възползвайки се от недостига на стока. Дали ги бе раздразнил достатъчно?

А хората от Филадельфия? Те се бяха превърнали в посредник между него и Ню Йорк и сигурно не им липсваше апетит. Вероятно бяха разбрали за Били.

Вероятно Еди въртеше своя игра и забиваше нож в гърба както на Хенри, така и на Тони.

Вероятностите бяха многобройни. Каквото и да ставаше, Тъкър все още контролираше вноса на стоката. Нещо повече, сега бе времето да се изправи и да защитава постигнатото, периметъра и връзките си. Бизнесът тъкмо бе започнал да му се отплаща добре. „За да стигна дотук, ми трябваша години“ — помисли си Хенри и се насочи към дома си. Едно ново начало означаваше повтаряне на рискове, което, веднъж поети, не се преодоляваха лесно. Нов град, нова мрежа... Освен това положението във Виетнам скоро щеше да се укроти. Трупове, на които толкова разчиташе, вече намаляваха. Един проблем сега, и всичко можеше да отиде по дяволите. А ако успееше да продължи операцията си, в най-лошия случай щеше да приключи с над десет милиона в банката. Трябваше само да изиграе картите си правилно и парите щяха да се удвоят, а той — да се оттегли. Съвсем не звучеше зле. Имаше нужда само от още две години. А ако сега всичко се провалеше, можеше и да не успее да започне от нищо. Трябваше да се бори.

„Трябва да се бориш, моето момче.“ В главата на Тъкър започна да се оформя план. Щеше да разпространи слуха, че иска Били, и то жив. Трябваше да говори с Тони и да го убеди, че Еди върти някакви игрички и се е свързал с конкуренцията на север. По този начин щеше да събере информация и да започне да мисли как да я използва.

„Онова местенце е хубаво“ — помисли си Кели. „Спрингър“ едва-едва пълзеше край брега. Трябваше да намери някое кътче, което не е безлюдно, но не е и прекалено оживено. Мисията му не бе чак толкова трудна. След един завой на реката Джон откри онова, което му трябваше. Той огледа внимателно брега. Сградата приличаше на

училище — вероятно пансион — и прозорците ѝ не светеха. Зад училището се гушеше някакво малко заспало градче. В него блещукаха само няколко светлинки. През две-три минути минаваха коли, но те вървяха по главния път и със сигурност не можеха да го забележат. Кели остави яхтата си да премине целия завой и видя още по-хубаво място. Ферма — вероятно тютюнева — с малка къща — на около шестстотин метра от брега. Собствениците бяха вътре, оставили се на грижите на климатичната инсталация. През светещите прозорци се виждаха отблясъците на телевизора, който със сигурност им пречеше да виждат в тъмнината отвън. Джон реши да рискува тук.

Той изгаси двигателите и отиде на носа, за да хвърли малката си котва. После спусна надуваемата си лодка във водата. Кели лесно прехвърли Били през перилата, но не успя да го сложи в лодката. Той се върна в склада и облече Били със спасителна жилетка, преди да го хвърли във водата. Така беше по-лесно. После завърза спасителната жилетка за лодката и скочи в нея. Пътят до тинестия бряг му отне три-четири минути. Сградата наистина бе училище. Вероятно в нея имаше някакъв летен курс и обслужващият персонал със сигурност щеше да се появи на сутринта. Кели слезе от лодката, измъкна Били от водата и свали предпазната му жилетка.

— Оставаш тук.

— ... оставаш...

— Точно така.

Кели блъсна лодката си обратно в реката. Докато се отдалечаваше към брега, той хвърли поглед към Били. Беше го оставил гол, без никакви документи. По тялото му нямаше никакви отличителни белези освен направените от Кели. Ако думите му, че никога не са му вземали отпечатъци, се окажеха верни, то полицията щеше да го идентифицира адски трудно, ако въобще успееше да го стори. Освен това при сегашното си състояние Били нямаше да живее още дълго. Мозъчните му поражения бяха доста по-сериозни, отколкото Джон възнамеряваше да бъдат. Положението с вътрешните органи сигурно не бе по-различно. Но в крайна сметка Джон бе показал известна милост. Били нямаше да бъде надупчен от клюновете на враните. Щяха да го човъркат само лекари. Не след дълго „Спрингър“ продължи пътя си нагоре по Потомак.

Два часа по-късно Кели видя пристана на военноморската база „Куантико“. Той бе изморен и внимателно заманеврира към едно свободно място на кея за гости.

— Кой е там? — разнесе се глас от тъмнината.

— Името ми е Кларк — отвърна Кели. — Би трябвало да ме очаквате.

— А, да. Хубава яхта — каза човекът и се запъти към малката постройка на дока.

След няколко минути откъм офицерските помещения пристигна кола.

— Подрания сте — посрещна го Марти Йънг.

— Мога да започна веднага, сър. Ще се качите ли?

— Благодаря, господин Кларк. — Той огледа каюткомпанията. — Откъде сте намерили тази красавица? Аз се измъчвам с една черупка.

— Не знам дали е редно да го казвам, сър — отвърна Кели, — но съжалявам.

Генерал Йънг добродушно прие шегата.

— Дъч твърди, че ще участвате в операцията.

— Да, сър.

— Сигурен ли сте, че ще се справите?

Йънг забеляза татуировката върху предмишницата на Кели и се зачуди какво ли означава.

— Работих във Феникс повече от година, сър. Какви хора сте подбрали?

— Всичките са морски пехотинци от разузнаването. Тренират доста здраво.

— В пет и половина ли ги вдигате? — попита Кели.

— Точно така. Ще изпратя някой да ви събуди — усмихна се Йънг. — И вас трябва да вкараме във форма.

— Става, генерале — отвърна също с усмивка Джон.

— Какво толкова важно се е случило? — попита Пиаджи раздразнен, че го безпокоят вечер, и то през уикенда.

— Мисля, че някой се опитва да ми направи мръсно. Искам да знам кой.

— О? — Макар и в неподходящо време срещата веднага стана важна. — Казвай какво се е случило.

— Някой убива пласьори в западната част.

— Знам, чета вестници — увери го Тони.

Той напълни чашата на госта си с вино. В такива моменти бе важно обстановката да изглежда нормална. Тъкър никога нямаше да стане член на фамилията, към която принадлежеше Тони, но въпреки това си оставаше ценен съдружник.

— И защо според теб това е толкова важно, Хенри?

— Същият човек е убил и двама от хората ми — Рик и Били.

— Същият, който...

— Точно така. Изчезнало е и едно от момичетата ми.

Тъкър вдигна чашата си и отпи, без да сваля поглед от очите на Пиаджи.

— Грабеж?

— Били имаше седемдесет хиляди в брой. Ченгетата ги намерили непокътнати. — Хенри разказа и останалите подробности. — Полицаяте твърдят, че е работа на професионалист.

— Имаш ли други врагове на улицата? — поинтересува се Тони.

Въпросът му не бе много умен, защото всеки в бизнеса си имаше врагове, но трябваше да го зададе.

— Погрижил съм се ченгетата да знаят кои са по-важните ми конкуренти.

Пиаджи кимна. Това влизаше в правилата на играта, макар и да бе малко рисковано. Тони обаче пропъди мисълта от главата си. Вярно, че Хенри можеше да се държи като каубой и да навлече истински неприятности на него и фамилията му. От друга страна обаче, Тъкър знаеше кога да внимава и умееше да съчетава двете си качества.

— Да не би някой да иска да си върне за нещо?

— Не, нямаше да оставят парите.

— Вярно — съгласи се Пиаджи. — Самият аз не бих зарязал такава пачка.

„Така ли?“ — каза си Хенри, без да променя изражението на лицето си.

— Тони, или човекът нещо е стафил, или пък се опитва да ми изпрати послание. Той е убил седем-осем души, при това доста

майсторски. Рик е получил нож между ребрата. Това ме навежда на мисълта, че не може да е грешка, схващаш ли?

Странното бе, че и двамата събеседници мислеха ножа за оръжие на другия. Хенри бе с впечатлението, че италианците обожават ножове. Пиаджи пък смяташе хладното оръжие за запазена марка на черните.

— Аз пък чух, че пласьорите са избити с малокалибрен пистолет.

— Единият е очистен с пушка. Стреляли са в корема му. Ченгетата претърсват всички скитници, но го правят много внимателно.

— Не знаех — призна Пиаджи.

Този човек имаше страхотни източници на информация. От друга страна обаче, живееше близо до онези квартали и бе нормално разузнавателната му мрежа да работи по-бързо от тази на Пиаджи.

— Изглежда ми като работа на професионалист заключи Тъкър.
— Някой наистина добър, разбираш ли?

Пиаджи кимна утвърдително, макар и да бе доста объркан. Съществуването на опитни и отлично подготвени убийци на мафията бе до голяма степен измислица на писателите и сценаристите. Болшинството от убийствата, дело на организираната престъпност, бяха извършвани от хора, занимаващи се с друга дейност, предимно събиране на пари. Класата на убийците, които чакат да им се обадят, правят удара си и се връщат в скъпите си апартаменти в очакване на ново позвъняване, бе просто илюзия. Наистина имаше членове на фамилии доста обиграни в убиването на хора, но това бе съвсем друго нещо. На човек просто му излизаше име, че е добър убиец, и в повечето случаи това означаваше, че ще свърши работата си без много шум, а не непременно майсторски. Истинските социопати бяха рядкост дори в мафията, а нескъпосаните убийства бяха повече правило, отколкото изключение. Така че „работа на професионалист“, за която споменаваше Тъкър, бе просто фикция — телевизионен образ на костюмирания мафиот. Но как, по дяволите, можеше Тони да обясни подобно нещо?

— Не е от моите хора, Хенри — каза той след няколко секунди размисъл.

„А фактът, че въобще нямам такива хора, е съвсем друг въпрос“ — каза си Пиаджи, докато наблюдаваше въздействието на думите си. Хенри винаги бе смятал, че Тони е сведущ по въпросите на

убийството. Пиаджи пък знаеше, че Тъкър има по-голям опит с тази част на бизнеса, която и бездруго не искаше да опознава. Това обаче отново изискваше обяснения, а моментът за тях бе неподходящ. Засега Тони се задоволи просто да наблюдава лицето на събеседника си и да отпива от чашата си с кианти^[1].

„Как мога да съм сигурен, че казва истината?“ Мисълта сякаш бе изписана на челото му.

— Трябва ли ти помощ, Хенри? — попита Пиаджи, за да наруши неловкото мълчание.

— Не съм си мислел, че е твоя работа. Ти си твърде умен — отвърна Тъкър и пресуши чашата си.

— Радвам се да го чуя — увери го Пиаджи и отново наля вино.

— Ами Еди?

— Какво Еди?

— Ще го приемат ли някога във фамилията?

Тъкър разклащаше виното в чашата си и гледаше кръговете. Хубавото на Тони бе, че той винаги създаваше приятна атмосфера за разговор. Това бе и едно от нещата, които поддържаха връзката им. Пиаджи бе мълчалив, замислен, винаги любезен дори и когато му зададяха деликатен въпрос.

— Темата е малко неподходяща за разговор, Хенри, и не би трябвало да я обсъждам с теб. Самият ти никога няма да бъдеш приет във фамилията и го знаеш.

— Да, при вас хората нямат равни възможности, нали? Това няма значение. Сигурно не бих паснал в екипа. Стига ми, че двамата можем да работим заедно, Антъни.

Тъкър се усмихна, за да разсее напрежението и за да се опита да направи отговора на въпроса си по-лесен за Тони. Щастieto му се усмихна.

— Не — каза Пиаджи след кратък размисъл, — никой не смята, че Еди разполага с нужните качества.

— Може би той търси начин да докаже, че е обратното.

Пиаджи поклати глава.

— Не мисля. Еди ще направи добри пари от нашето предприятие и той го знае.

— Тогава кой? — попита Тъкър. — Кой друг знае достатъчно? Кой друг ще направи серия убийства, за да замаскира такъв ход? Кой

друг ще успее да представи работата за дело на професионалист?

„Еди не е достатъчно умен“ — помисли си Пиаджи. Той го знаеше или поне смяташе, че го знае.

— Хенри, отстраняването на Еди ще предизвика големи проблеми. — Тони замълча. — Но все пак ще поразпитам.

— Благодаря — отвърна Тъкър. Той стана и остави Пиаджи насаме с виното му.

Пиаджи остана на масата. Защо нещата трябваше да бъдат толкова объркани? Дали Хенри казваше истината? „Вероятно“ — реши Тони. Той бе единствената връзка на Тъкър с фамилията и прекъсването ѝ щеше да донесе проблеми на всички. Партньорът му можеше да стане много значим, но никога част от организацията. От друга страна, бе умен и намираше начин да доставя стока. Фамилията разполагаше с доста такива хора, вътрешно-външни, асоциирани членове или както там се наричаха, чието положение се определяше от полезността им. Много от тях имаха дори повече власт от истинските членове на фамилията, но разлика винаги съществуваше. Когато въпросът станеше сериозен, предимството да си член на фамилията тежеше много и често решаваше всичко.

Това можеше да обясни нещата. Дали Еди не ревнуваше Хенри заради положението му? Дали не копнееше да бъде приет във фамилията толкова много, че пренебрегваше изгодите на сегашния си бизнес? „Звучи глупаво“ — каза си Пиаджи. Но кое звучеше разумно?

— Хей там, на „Спрингър“! — извика някакъв глас.

Ефрейторът от морската пехота бе изненадан, че вратата на каютата се отвори веднага. Той очакваше, че ще се наложи да изрита този... цивилен... от пухените завивки. Вместо цивилния обаче от каютата се появи мъж с камуфлажно облекло и ботуши. Е, не носеше униформа на морски пехотинец, но облеклото му показваше, че е сериозен. По-тъмните петна на камуфлажното облекло показваха къде са стояли отличителните знаци и това придаде на господин Кларк още по-сериозен вид.

— Оттук, сър — посочи ефрейторът.

Кели го последва, без да каже дума. Той знаеше, че „сър“ не означава нищо. Ако един морски пехотинец се съмнява, той ще нарече

и светофара „сър“. Джон последва младежа до колата и потеглиха. Първо прекосиха някакви релси, а после се насочиха нагоре по хълма. През цялото време Кели си мечтаеше за още няколко часа сън.

— Шофьор на генерала ли си?

— Да, сър. — С това разговорът им приключи.

Бяха около двадесет и пет души. Стояха в сутрешната мъгла, протягаха се и бърбеха, докато сержантите оглеждаха дали има замъглени погледи и уморени лица. Когато колата на генерала спря и от нея излезе някакъв човек, всички обърнаха глави към него. Той носеше униформа, различна от тяхната, и по нея не се виждаха отличителни знаци. Всички се зачудиха какъв ли, по дяволите, е този човек. Новият се насочи към най-старшия сержант.

— Вие ли сте сержант Ървин? — попита Кели.

Старши сержант Пол Ървин любезно кимна и премери посетителя с поглед.

— Да, сър. А вие господин Кларк ли сте?

Кели кимна.

— Поне се опитвам да бъда толкова рано сутринта.

Двамата мъже размениха погледи. Пол Ървин бе мургав, със сериозно изражение. Фигурата му не излъчваше заплашителността, която Джон бе очаквал, но очите му гледаха внимателно и замислено, точно както можеше да се предполага за мъж с неговата възраст и опит.

— В каква форма сте? — попита Ървин.

— Има само един начин да разберем — отвърна „Кларк“.

Сержантът се усмихна широко.

— Добре, в такъв случай ще ви оставя да водите, сър. Нашият капитан отсъства.

„По дяволите.“

— Време е да се поразкършим.

Ървин се върна обратно при подразделението и го строи. Кели зае място от дясната страна до втория по ранг.

— Добро утро, морски пехотинци!

— Разузнавачи! — изгърмяха в отговор те.

Комплексът от дузина упражнения не бе най-подходящият начин за започване на деня, но Кели не го показа. Джон не изпускаше от поглед Ървин, който от минута на минута ставаше все по-сериозен и изпълняваше упражненията си като робот. След половин час всички се

почувстваха наистина разкършени и Ървин ги строи за сутрешния крос.

— Господа, искам да ви представя новия член на екипа ни. Това е господин Кларк. Днес ще водим кроса заедно с него.

Кели зае мястото си и прошепна:

— Не знам къде, по дяволите, отиваме.

Ървин се усмихна злорадо:

— Няма проблем, сър. Щом се изморите, можете да тичате след нас.

— Хайде тръгвай, умнико — засегна се на професионална гордост Кели.

Четиридесет минути по-късно Джон все още бе в челото на колоната. Това му позволяваше да определя ритъма, което изглеждаше единственото предимство на положението. Другата му грижа бе да не се препъва, тъй като, когато тялото се измори, първо се нарушава балансът на движенията.

— Наляво — посочи Ървин.

Кели не можеше да знае, че в продължение на десет секунди сержантът бе събирал въздух, за да изрече думата. Освен всичко друго Ървин трябваше и да отмерва на глас ритъма. Новата занемарена пътека ги отведе в борова гора.

„Сгради. О, Господи, дано там да спрем.“ Дори мислите на Джон бяха задъхани. Пътечката леко изви и се видяха коли и... какво? Кели почти спря от изненада и извика:

— Ходом! — за да намали темпото.

„Манекени?“

— Подразделение — обади се Ървин, — стой! Свободно — добави той.

Кели се закашля и леко се приведе. Мислено благославяше кросовете из парка и на острова, които му бяха позволили да преживее тази сутрин.

— Бавно — беше единственият коментар на сержанта.

— Добро утро, господин Кларк.

Оказа се, че една от колите е истинска. Джеймс Гриър и Марти Йънг се приближиха към него.

— Добро утро. Надявам се, че сте спали добре — каза Кели.

— Сам ли поиска да водиш, Джон? — попита Гриър.

— Тази сутрин закъснях с четири минути — забеляза Йънг. — Все пак не е лошо постижение за един шпионин.

Кели се обърна и се огледа презрително. Трябваше му около минута, за да разбере къде е попаднал.

— Проклет да съм!

— Ето го твоя хълм — посочи Йънг.

— Тук дърветата са по-високи — забеляза Кели, като преценяваше разстоянието.

— Хълмът също. Всичко е готово.

— Тази вечер ли? — попита Кели. Не беше трудно да се схване подтекстът в думите на генерала.

— Мислиш ли, че си готов?

— Предполагам, че трябва да разберем. Кога започва мисията?

— Все още не е нужно да знаеш — намеси се Гриър.

— С колко време ще разполагам, за да се настроя?

Адмиралът от ЦРУ се замисли, преди да отговори:

— Три дни преди тръгването. След няколко часа ще обсъдим подробностите на мисията. Засега наблюдавай приготвянията на тези момчета.

Гриър и Йънг се запътиха към колата си.

— Слушам — отвърна Кели на гърбовете им.

Морските пехотинци получаваха сутрешното си кафе. Джон също взе една чаша и започна да опознава екипа.

— Не беше зле — каза Ървин.

— Благодаря. Винаги съм си мислел, че това е едно от най-важните неща, които трябва да научиш в професията.

— И кое е то? — попита сержантът.

— Как да избягаш възможно най-бързо и най-далеч.

Ървин се засмя. Предстоеше първата задача за деня, която даваше възможност на хората да починат и сами да се посмеят. Те започнаха да разместват манекените. Това се бе превърнало в нещо като ритуал и всички знаеха кое дете с коя жена върви. Морските пехотинци бяха открили, че манекените могат да заемат различни пози и това ужасно ги забавляваше. Двама войници бяха донесли новите костюми и в момента обуваха твърде ефирни бикини на дамските манекени. Кели с безгранично учудване забеляза, че в интерес на обективността моделите, облечени с бански костюми, бяха боядисани в

по-тъмни цветове. „Исусе — помисли си той, — а после разправят, че моряците били ненормални!“

„Огдън“ бе сравнително нов кораб в американския флот, напуснал нюйоркската военноморска корабостроителница през 1964 година. Той бе с дължина сто и осемдесет метра и имаше странна форма. На носа всичко изглеждаше нормално с обичайната надстройка и осем оръдия, които да стряскат приближаващите самолети. Необичайното бе в задната част на палубата му, която беше идеално равна. Под нея имаше кухо пространство. Тази част на палубата бе идеална за кацане на хеликоптери, а пространството под нея бе проектирано така, че да може да се пълни с вода и да улеснява слизането на брега с лодки. Задачата на подобни кораби — общо дванадесет — бе да подпомагат дебаркирането на морски пехотинци на брега. Тези мисии бяха въведени през 1920 и усъвършенствани през 1940 година. В момента обаче амфибиите бяха без работа, тъй като морските пехотинци се намираха на брега. Дотам достигаха предимно чрез самолети. И така „Огдън“ и побратимите му изпълняваха други задачи.

Крановете вдигаха няколко фургона на борда. Когато бяха надеждно закрепени на палубата, от тях се издигнаха различни антени. Други подобни съоръжения пък накацаха по надстройката. Цялата операция ставаше на открито — един 17 000-тонен кораб трудно може да бъде скрит — и „Огдън“ заедно с още две амфибии очевидно се превръщаше в платформа за събиране на електронна разузнавателна информация. Към залез-слънце корабът отплава от военноморската база „Сан Диего“ без ескорт и без батальона морски пехотинци, които бе предназначен да превозва. Екипажът от тридесет офицери и четиристотин и деветдесет моряци се зае с обичайните си задължения и тренировки. Всички вършеха онова, за което бяха избрали именно морето пред опасностите на джунглата. Когато падна нощта, „Огдън“ вече се бе изгубил от хоризонта и съобщаваше мисията си на заинтересуваните екипажи, далеч не всички приятелски. Множеството фургонали на борда и стърчащите на всички страни антени, подобни на изгорели дървета, ясно показваха, че корабът не възнамерява да

атакува никого. Това бе повече от очевидно за всички, които виждаха „Огдън“.

Дванадесет часа и двеста мили по-късно боцманите събраха обърканите си подчинени на палубата и им наредиха да освободят от подпорите всички фургони — които бяха празни — освен един. Трябваше да свалят и антените върху тях. Щяха да останат само онези, монтирани на надстройката. Антените първи влязоха в огромния трюм. Последваха ги фургоните и не след дълго на палубата вече нямаше нищо.

Във военноморската база Субик Бей капитанът, помощник-капитанът и артилеристът на „Нюпорт нюз“ преглеждаха оперативните планове за следващия месец. Корабът бе един от последните истински кръстосвачи в света, екипиран с 203-милиметрови оръдия. Те бяха полуавтоматични и се зареждаха със снаряди, които се различаваха от обикновените куршуми за лов на елени само по големина. „Нюпорт нюз“ можеше да сее огън в радиус от четиридесет километра, както само преди две седмици за свое нещастие бе открил един батальон от северновиетнамци. Всяко оръдие бе в състояние да изстрелва по четиридесет снаряда в минута. Главното оръдие на втора кула бе извън строя и кръстосвачът можеше да изстрелва само четиристотин снаряда в минута към целта. Това се равняваше на една петдесеттонна бомба. Капитанът научи, че следващата задача на кораба му е да атакува точно определена зенитна батарея на виетнамския бряг. Това напълно го устройваше, въпреки че съкровената му мечта бе някоя нощ да влезе в пристанището на Хайфон.

— Вашето момче май си разбира от работата. Поне засега — допълни генерал Йънг в около един и четиридесет и пет след полунощ.

— Не ти ли се струва, че е прекалено да го караш да прави подобно нещо още първата нощ, Марти? — осмели се да попита Дъч Максвел.

— По дяволите, Дъч, ако иска да работи с моите морски пехотинци...

Такъв си беше Йънг. Всички морски пехотинци бяха „негови“. Той бе летял с Фос над Гуадалканал^[2], бе прикривал полка на Чести Пулър над Корея и бе един от хората, шлифовали въздушното прикритие до изкуството, което представляваше сега.

Стояха на върха на хълма и оглеждаха издигнатото съвсем скоро от Йънг съоръжение. Петнадесет морски пехотинци се намираха по склоновете със задачата да открият и унищожат Кларк, който се катереше към тях. Йънг също смяташе, че подлага на твърде суров тест Кларк, и то още от първия ден, но Джим Гриър си го бе изпросил е натякванията си колко сръчен е човекът му. Шпионите трябваше да си знаят мястото. Дори Дъч Максвел мислеше така.

— Какъв отвратителен начин да изкарваш прехраната си — забеляза адмиралът с хиляда и седемстотин приземявания върху самолетносач зад гърба си.

— Не е лесно — съгласи се Йънг. — За бога, всъщност въобще не очаквам да успее от първия път. Разполагаме с чудесни момчета, нали, Ървин?

— Да, сър — съгласи се незабавно старши сержантът.

— Какво мислиш за господин Кларк? — попита генералът.

— Изглежда, знае някои работи — позволи си да отбележи Ървин. — За един цивилен формата му е прилична. Харесвам очите му.

— Така ли?

— Забелязахте ли, сър? Той има студени очи. Знае как стоят нещата.

Говореха шепнешком. Кели трябваше да дойде при тях, но не искаха гласовете им да улеснят задачата му или пък да надвият шума на гората.

— Но не и тази вечер. Казах на хората си какво ще стане, ако този цивилен ги премине още първата вече.

— Нима морските пехотинци не играят по правилата? — усмихна се в мрака Максвел.

— „По правилата“ — отвърна Ървин — означава хората ми да се приберат у дома живи и здрави. Майната им на другите, с извинение, сър.

— Странно, сержант, но и моята дефиниция за игра по правилата е същата. — „От този човек ще излезе прекрасен офицер“ — помисли си Максвел.

— Следиш ли бейзболния шампионат, Марти?

Мъжете се отпуснаха. Кларк просто не можеше да успее.

— „Скорците“ се представят доста добре.

— Господа, мисля, че се разконцентрираме — обади се дипломатично Ървин.

— Точно така. Моля да ни извините — отвърна генерал Йънг.

Двамата висши военни замръзнаха по местата си и погледнаха светещите циферблати на часовниците си. Три часа бе крайният срок за изпълнение на задачата. През цялото време Ървин мълчеше. Не се чуваше дори дишането му. Това продължи около час. Генералът от морската пехота се чувстваше прекрасно, но адмиралът бе неспокоен заради всичките кръвосмучещи насекоми — може би имаше и змии — и други гадини, които не се срещаха в кабината на един самолет например. Тримата се вслушваха в шума на боровете, пърхането на прилепи, бухали и други нощни птици. Най-после часът стана два и петдесет и пет. Марти Йънг се изправи, протегна се и извади цигара от джоба си.

— Някой да има повече цигари? Аз свърших и не бих се разсърдил на една — измърмори някакъв глас.

— Заповядай, пехотинец — каза благородно генерал Йънг. Той подаде една цигара на сянката до себе си и щракна със зипото. Лицето на осветената от пламъка фигура го накара да отскочи назад. — Мамка му!

— Според мен, генерале, тази година Питсбърг изглеждат по-добре. „Скорците“ имат по-слаби питчъри.^[3]

Кели всмукна от цигарата, без да гълта дима, и я хвърли.

— Откога си тук? — попита Максвел.

— „Не е лесно, за бога“ — изимитира Кели. — „Убих“ ви около един и тридесет, сър.

— Мръсник такъв! — каза Ървин. — Убил си мен!

— Трябва да отбележа, че мълчахте много любезно, сержант.

Максуел включи фенерчето си. Господин Кларк — адмиралът реши да промени името на Кели дори и в съзнанието си — стоеше до тях с гумен нож в ръка и е нацапано в зелено и черно лице. За пръв път от битката за Мидуей^[4] Максвел потрепери от страх. Младото лице срещу него се усмихна и Кели прибра „ножа“ си.

— Как, по дяволите, успя да го направиш? — попита Дъч Максвел.

— Мисля, че се справих доста добре, адмирале — отвърна весело Кели и се пресегна за манерката на Марти Йънг. — Ако ви кажа, сър, тогава всички ще умеят да вършат работата ми, нали?

Тървин стана от мястото си и се приближи до цивилния.

— Господин Кларк, мисля, че ще успеете.

[1] Кианти — червено италианско вино. — Б.пр. ↑

[2] Гуадалканал — един от Соломоновите острови, където през 1942 г. японците са разбити от американците в едно от решаващите сражения за контрол над Тихоокеанския район. — Б.пр. ↑

[3] Питчър — пост на играч в бейзбола. — Б.пр. ↑

[4] Мидуей — атол от Хавайския архипелаг, където през Втората световна война са се водили ожесточени сражения между американските и японски войски. — Б.пр. ↑

22.

ЗАГЛАВИЯ

Гришанов се намираше в посолството. Ханой бе странен град — смесица от френска архитектура, малки жълти хора и ровове от бомби. Пътуването из страна, която се намираше във война, също бе необичайно преживяване. Още повече, ако се извършваше с кола, боядисана в камуфлажни цветове. Всеки връщач се от мисия американски бомбардировач с излишни бомби или пък някое внезапно появило се оръдие можеше да използва автомобила за учебна мишена, въпреки че никога не го правеха. Късметът се преобрази в намръщен облачен ден, който намаляваше до минимум въздушната опасност и позволи на Гришанов да се отпусне, но не и да се наслаждава на пътуването. Шосетата изобилстваха от дупки и навсякъде се виждаха разрушени мостове, така че пътуването отне два пъти повече време от нормалното. Руснакът знаеше, че с хеликоптер ще стигне много по-бързо, по летенето си бе чиста лудост. Американците, изглежда, живееха с илюзията, че и гражданите могат да притежават автомобили — и то в страна, където велосипедът бе национален символ! От друга страна, хеликоптерът със сигурност бе военно приспособление, което си струваше свалянето, дори в него да имаше само един човек. Пристигнал в Ханой, Гришанов се зарадва на възможността да се подслони в бетонна сграда, в която електричеството бе рядък гостенин — в момента отсъстваше, — а климатичната инсталация абсурдна фантазия. Отворените прозорци и лошо поставените мрежи позволяваха на насекомите да царуват в помещенията, препълнени с изпотени работещи хора. Въпреки това пътуването до посолството си струваше усилията. Тук Гришанов можеше да говори на родния си език и за няколко скъпоценни часа да престане да бъде полудипломат.

— Е? — попита генералът.

— Върви добре, но ми трябват още хора. Много е трудно за сам човек.

— Невъзможно.

Генералът наля на госта си чаша минерална вода, в чийто състав доминираше солта. Руснаците във Виетнам поглъщаха огромни количества от тази течност.

— Николай Евгениевич, онези отново се инатят.

— Другарю генерал, отлично знам, че съм пилот, а не политически теоретик. Знам, че нашите братски социалистически съюзници са на предната линия на конфликта между марксизма-ленинизма и реакционния капиталистически Запад. Знам също, че тази националноосвободителна война е жизненоважна част от борбата ни за освобождаване на света от потисничество...

— Да, Коля — усмихна се дяволито генералът и прекрати идеологическата тирада на госта си, който не бе политически теоретик. — Всички го знаем. Давай по същество, моля те. Предстои ми тежък ден.

Полковникът кимна разбиращо.

— Тези арогантни малки копеленца не искат да ни помагат. Използват ни. Използват мен и моите пленници, за да ни изнудват. Ако това е марксизъм-ленинизъм, то аз съм троцкист.

Шегата едва ли би се разминала на мнозина, но бащата на Гришанов бе член на Централния комитет с безупречно партийно минало.

— Какво научихте, другарю полковник? — попита генералът, за да върне разговора в нормалното му русло.

— Полковник Захариас напълно отговаря на данните, които имаме за него, но знае много повече. В момента планираме как да защитаваме родината от китайците. Той е ръководителят на отряда за бързо реагиране.

— Какво? — премигна генералът. — Обясни ми!

— Този човек е не само пилот на изстребител, но и експерт в областта на противовъздушната отбрана. Можете ли да си представите, той е управлявал самолети единствено по своя прищявка. Всъщност планира операции на американското стратегическо авиационно командване и е помагал в разработване на доктрината за преодоляване на противниковата противовъздушна отбрана. Сега върши същата услуга и на мен.

— Бележки?

Лицето на Гришанов потъмня.

— В лагера са. Нашите социалистически братя ги „изучават“. Другарю генерал, знаете ли колко важна е тази информация?

По професия генералът бе танкист, а не авиатор, но освен това бе една от изгряващите звезди на съветската армия. Задачата му във Виетнам бе да изучава всички ходове и похвати на американците. Сегашният му пост определено се считаше за привилегия в съветските военни среди.

— Сигурен съм, че е ценна.

Коля се наведе напред.

— След около два месеца, може би дори шест седмици, ще съм в състояние да разгадая плановете на стратегическото военно командване. Ще разбере начина им на мислене. Не само ще знам непосредствените им намерения, но ще съм способен да предвиждам бъдещите им ходове. Извинете ме, не се опитвам да си придам важност — каза искрено той. — Този американец ще ми даде висше образование по американската военна доктрина и философия. Виждал съм разузнавателните доклади на КГБ и ГРУ Поне в половината от тях се правят погрешни изводи. И това са сведения само от един човек. Друг пък ми разказва за самолетносачите им, трети — за военните плановете на НАТО. Машината се завъртя, другарю генерал.

— Как постигате всичко това, Николай Евгениевич?

Генералът бе нов на поста си и срещаше Гришанов едва за втори път, макар че знаеше за безупречната му професионална репутация.

Коля се отпусна в стола си.

— Със съчувствие и симпатия.

— Към враговете ни? — попита остро генералът.

— Нима задачата ни е да причиняваме болка на тези хора? — Гришанов махна към прозореца. — С това се занимават те. И какво получават в замяна? Добре премерени лъжи. Отделът ми в Москва отхвърли почти всичко, изпратено от тези маймуни. Наредиха ми да дойда тук и да събера информация. Това и правя. Ще изтърпя всякакви критики, за да получа сведения като тези.

Генералът кимна.

— И защо сте тук?

— Трябват ми още хора! Работата не е по силите на сам човек. Ами ако ме убият? Ами ако хвана малария или се натровя с храна? Кой ще върши работата ми? И без това не мога сам да разпитвам всички

пленници. Особено пък сега, когато започнаха да говорят. Отделям все повече и повече време на всеки от тях и оставам без сили. В денонощието просто няма достатъчно време.

Генералът въздъхна.

— Опитах. Предлагат ти най-добрите си...

Гришанов едва сдържа избухването си.

— Най-добрите си какво? Варвари ли? Те ще опропят усилията ми. Трябват ми руснаци. Хора, културни хора! Авиатори, опитни мъже. Американците знаят много, защото са интелигентни и точно по тази причина не се поддават на грубости и мъчения. Знаете ли от какво имам най-голяма нужда? От един добър психиатър. И още нещо — добави Гришанов, разтреперан от дързостта си.

— Психиатър? Но това е несериозно. Освен това силно се съмнявам, че ще успеем да вкараме други хора в лагера. Москва бави доставките на противовъздушни ракети по „технически съображения“. Както вече отбелязах, местните ни съюзници отново стават неговорчиви и тенденцията се засилва. — Генералът се облегна на стола и избърса потното си чело. — Какво е другото нещо?

— Надежда, другарю генерал. Трябва ми надежда.

Полковник Николай Евгениевич Гришанов се стегна.

— Не ви разбирам.

— Някои от пленниците ми осъзнават положението, в което се намират. Вероятно всички подозират какво ги очаква. Те са инструктирани какво се случва с пленниците във Виетнам и знаят, че не ги третираме по обичайния начин. Другарю генерал, познанията на тези хора са енциклопедични. Те с години са трупали полезна информация.

— Какво по-точно намекувате?

— Не можем да ги оставим да умрат — каза Гришанов и веднага се опита да омекоти удара. — Не всички. Някои наистина са ни необходими. Някои ще се съгласят да ни сътрудничат, но трябва да им предложат нещо в замяна.

— Искаш да ги върнем обратно?

— След ада, който са преживели тук...

— Те са врагове, полковник! Всички са обучавани да ни убиват! Спестете съчувствието за сънародниците си! — избумтя човекът, който се бе сражавал в снежните преспи пред Москва.

Гришанов се зае да отбранява позицията си не по-малко храбро от генерала навремето.

— И те са хора като нас, другарю генерал. Притежават ценни за нас сведения и трябва само да приложим малко повече разум, за да ги извлечем. Просто е. Нима е много да се отнасяме към тях цивилизовано и да им дадем нещо в замяна на знанията, позволяващи ни да предпазим страната си от унищожение? Разбира се, че можем да ги измъчваме, както правят нашите „братски социалистически съюзници“, и да не получим нищо! Нима това ще е от полза за родината?

Всичко се свеждаше до това и генералът го знаеше отлично. Той погледна полковника от ПВО и каза най-логичното в такива случаи:

— Искаш да рискувам кариерата си заедно с твоята? Моят баща обаче не е в Централния комитет. — „Този човек е изключително ценен“ — добави мислено той.

— Баща ви е бил войник — забеляза Гришанов. — И то добър — също като вас.

Ходът бе майсторски и двамата го знаеха. Въпросът обаче бе в разума и значението на предлаганото от Гришанов. В крайна сметка това си бе чист преврат в разузнаването, от който шпионите на КГБ и ГРУ щяха да онемееят. Всеки истински войник щеше да реагира по един-единствен начин.

Генерал-лейтенант Юрий Константинович Рокосовски извади бутилка водка от бюрото си. Беше „Старка“ — тъмна, мътна течност, смятана за най-хубавата. Той наля две малки чашки.

— Не мога да ти дам повече хора. Не мога да ти намеря и психиатър, пък бил той и униформен, Коля. Но със сигурност ще се опитам да ти осигуря надежда.

Третият пристъп от пристигането ѝ в къщата на Санди бе слаб, но все пак обезпокоителен. Сара я бе укротила с възможно най-малката доза успокоителни, която се осмеляваше да ѝ даде. Кръвните проби вече бяха готови и показваха, че Дорис е същинска плетеница от проблеми. Две венерически болести, симптоми на инфекция и голяма вероятност от диабет. Сара вече се опитваше да лекува първите три със силни антибиотици. Захарната болест трябваше да бъде атакувана с

диета и нови изследвания. За Сара белезите от физическо насилие приличаха на кошмари, дошли от друг свят и друго поколение. Най-страшни, разбира се, бяха психичните последици, проявяващи се дори когато Дорис Браун затваряше очи и се унасяше в сън.

— Докторе, аз...

— Санди, моля те, наричай ме Сара. Нали не си забравила, че сме в твоята къща?

Сестра О'Тул се усмихна смутено.

— Добре, Сара. Искрах да кажа, че съм разтревожена.

— Аз също. Тревожат ме психичното й, физическото й състояние, „приятелите“ й...

— Безпокоя се за Джон — каза смутено Санди.

За Дорис се полагаха професионални грижи и сестра О'Тул го виждаше. Сара Роузън бе талантилив лекар, който се тревожеше за пациентите си, както впрочем всички добри доктори.

Сара излезе от стаята. На долния етаж имаше кафе. Ароматът му се разнасяше из къщата и неудържимо я привличаше. Санди слезе с нея.

— Да, и аз изпитвам известни опасения. Той е много странен и интересен мъж.

— Аз нямам навика да изхвърлям вестниците си. Всяка седмица по едно и също време ги събирам на вързопи и ги давам на вторични суровини. Така че преглеждам последните страници.

Сара наля две чаши. Изящните й движения направиха впечатление на Санди.

— Кажи какво си мислиш, защото аз знам собственото си мнение — каза д-р Роузън.

— Мисля си, че убива хора.

Думите й причиниха физическа болка.

— Аз пък смятам, че си права — отвърна Сара Роузън и разтърка очи. — Ти никога не си виждала Пам. Тя бе по-хубава от Дорис, много слаба, вероятно от нередовно хранене. Пам се отказа от наркотиците много по-лесно. Не бе толкова зле във физическо състояние, но психичните й травми бяха същите. Ние така и не научихме цялата й история, но Сам твърди, че Джон я знае. Това обаче не е толкова важно. — Сара вдигна поглед и видя болката по лицето на сестра

О'Тул. — Ние я бяхме спасили, Санди. После нещо се случи и Джон... Джон се промени.

Санди се обърна към прозореца. Навън хората излизаха от къщите си по пижами и халати, за да приберат сутрешния вестник и бутилките с мляко. Първата тълпа вече се отправяше към колите си. В квартала ѝ това оживление продължаваше докъм осем и половина. Тя отново погледна Сара.

— Не, нищо не се е променило. То винаги си е било в него. Просто се е освободило или е излязло навън, не знам. Все едно да отвориш клетка. Какъв човек! Една част от него ми напомня Тим, но другата просто не мога да я разбера.

— А семейството му?

— Няма семейство. Баща му и майка му са починали. Бил е женен...

— Да, знам за това. И после идва Пам. — Сара поклати глава. — Какъв самотен човек.

— Нещо в мен ми казва, че е добър, но, от друга страна... — гласът на Санди потрепери и секна.

— Моминското ми име е Рабиновиц — каза Сара и отпи от кафето си. — Семейството ми е дошло от Полша. Баща ми ни е напуснал, когато съм била твърде малка, за да го помня, а мама почина от перитонит. Тогава бях деветгодишна. Войната започна, когато бях на осемнадесет — продължи тя. За нейното поколение „войната“ означаваше едно-единствено нещо. — В Полша имахме много роднини. Спомням си, че им пишех писма. После изведнъж всички изчезнаха. Просто ги нямаше... Дори и сега ми е трудно да го повярвам.

— Съжалявам, Сара, не знаех.

— Човек не обича да говори за такива неща — повдигна рамене д-р Роузън. — Тогава имах усещането, че хората са ми отнели нещо и аз съм напълно безпомощна да си го върна. Много обичах да си пиша с братовчедката си Рева. Предполагам, че са я убили, въпреки че не успях да разбера кой и къде. Тогава бях твърде млада, за да го разбера. По-късно се разгневих, но нямах накъде да насоча гнева си. Не направих нищо. Просто не можех. Празнотата, оставена от Рева в душата ми, обаче все още стои. Все още пазя черно-бялата ѝ снимка:

дванадесетгодишно момиченце с плитки. Искаше да стане балерина. — Сара вдигна поглед. — Кели също чувства празнота в гърдите си.

— Но отмъщението...

— Да, отмъщението — продължи Сара с мрачно изражение. — Знам. Би трябвало да го мислим за лош човек, нали? Би трябвало дори да се обадим в полицията и да го предадем.

— Не мога... Искам да кажа да, но просто...

— Аз също няма да го сторя, Санди. Ако Джон бе лош човек, тогава защо е докарал Дорис тук? Той рискува живота си по два начина.

— Но в него има нещо много страшно.

— Можел е просто да я подмине — продължи Сара, без да чува думите на Санди. — Може би е от онези хора, които смятат, че сами трябва да се грижат за всичко. Но сега трябва да му помогнем.

Това откъсна Санди от мислите ѝ.

— Какво ще правим с нея?

— Ще я излекуваме колкото можем по-бързо и ще я оставим да реши сама. Какво друго ни остава? — попита Сара.

Лицето на Санди отново се промени и медицинската сестра се замисли за собствената си дилема.

— Ами Джон?

Сара я погледна.

— Аз никога не съм го виждала да прави нещо незаконно. А ти?

Денят бе предназначен за стрелкови учения. Гъстите облаци по небето означаваха, че никакъв спътник — бил той американски или съветски — не можеше да види какво става на земята. Мукавените мишени бяха наредени около постройката и манекените по люлките и в пясъчника следяха с безжизнени очи как морските пехотинци изскачат от гората, преодоляват мнимата ограда и стрелят в целта. Мишените бяха разкъсани за секунди. Две картечници М-60 изсипваха огъня си през отворената врата на „войнишките помещения“, които вече трябваше да бъдат полуразрушени от минометите. Останалата част от отряда се втурна към „затвора“. Там в отделни стаи бяха разпределени двадесет и пет манекена. Всеки от тях тежеше около седемдесет и пет килограма, макар че американците в ЗЕЛЕН

ЧИМШИР сигурно нямаше да бъдат толкова тежки. Манекените бяха измъкнати от сградата под прикриващия огън на картечниците.

Кели стоеше до капитан Пийт Олби, който в това учение бе „мъртъв“. Той бе единственият офицер в отряда — фриволност, компенсирана от присъствието на голям брой сержанти. Пред погледите на двамата манекените бяха пренесени до старите корпуси на спасителни хеликоптери, натоварени върху ремаркета. Когато и последният човек се качи на борда, Кели спря хронометъра си.

— Пет секунди по-бързо, капитане — показва му часовника си Джон. — Момчетата наистина си ги бива.

— Да не забравяме, че там ще действат през нощта, господин Кларк, нали? — Олби също бе посветен в естеството на операцията. Морските пехотинци все още не знаеха в какво точно се състои задачата им — поне не официално, — въпреки че доста от тях се догаждаха. Капитанът се обърна и се усмихна. — Добре, това е само третото учение.

Двамата мъже влязоха при декорите. От мишените се виждаха само парчета, а броят им бе два пъти по-голям от най-лошите очаквания за охраната в ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Те отново мислено разиграха нападението. Разположението на лагера си имаше както предимства, така и недостатъци. Точното следване на параметрите в някакъв неизвестен справочник от източния блок не гарантираше най-добрата прилика на местността в Куантико. Тук за голямо удобство на всички най-хубавият и безопасен маршрут за проникване съвпаднаше с главния портал. Това, разбира се, позволяваше почти сигурно да се предотврати бягството на затворниците, но, от друга страна, увеличаваше шансовете за успех на нападение отвън. Но те не очакваха такова нападение, нали?

Кели отново разигра плана в главата си. Морските пехотинци щяха да бъдат свалени на съседния хълм до ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Пътят до лагера щеше да им отнеме тридесет минути. За атака на кулите бяха предвидени гранатомети М-79. Двете оръдия на хеликоптерите — спечелили прозвището „змии“ заради елегантната си смъртоносност — щяха да обстрелват помещенията на охраната и да осигурят чудесно огнево прикритие. Кели обаче бе сигурен, че пехотинците, въоръжени с гранатомети, можеха да се справят с кулите за пет секунди и да насочат огъня си към помещенията на охраната. Врагът нямаше да

успее да реагира толкова бързо, така че щеше да изгори жив и без помощта на хеликоптерите. Колкото и малка да изглеждаше операцията, важноста на обекта и качествата на нападателите изискваха допълнителна подsigуровка. За Кели мисията си беше чисто клане — термин, който не се отнасяше само до ядреното оръжие. Сигурността в бойните операции се подsigуряваше от възможността да не дадеш на другата страна никакъв шанс. Да си готов да го убиеш два, три, десет пъти за възможно най-кратко време. Бойните операции нямаха нищо общо с честността и правилата. Засега според Кели нещата вървяха идеално.

— Ами ако имат мини? — попита разтревожено Олби.

— На собствената им територия? — учуди се Кели. — На снимките не се вижда никакъв признак за това. Земята е непокътната. Освен това никъде няма предупредителни знаци за техните хора.

— Но местните жители сигурно знаят, нали?

— На една от снимките точно до оградата се разхождаше някакъв козел.

Олби кимна леко смутен.

— Да, прав си. Ще го запомня.

— Нека не си създаваме сами усложнения — каза му Кели.

Той замълча за момент и си припомни, че всъщност е прост старшина, който говори като равен — по-точно като висшестоящ — с капитан от морската пехота. Дали това бе неправилно? Но в такъв случай защо се справяше толкова добре и защо капитанът приемаше думите му? Защо бе „господин Кларк“ в очите на този опитен офицер?

— Ще успеем.

— И аз така мисля, господин Кларк. А вие как ще се измъкнете?

— Веднага след пристигането на хеликоптерите ще счупя олимпийския рекорд по спринт от хълма надолу към десантната зона. Да кажем, че ще ми трябват две минути.

— През нощта? — попита Олби.

Кели се засмя.

— През нощта бягам особено бързо, капитане.

— Знаеш ли колко войнишки ножа като нашия има?

Тонът на Дъглас подсказа на лейтенант Райън, че новината ще е лоша.

— Не, но предполагам, че след малко ще науча.

— Миналия месец „Съни сърплъс“ е доставила хиляда броя. Морските пехотинци явно си имат достатъчно и сега всяко момченце може да си купи такава проклетия за четири и деветдесет и пет. И това е само в един магазин. Нямах си и понятие колко много хора с ножове на морски пехотинци се разкарват по улицата.

— Аз също — призна Райън.

Тези ножове бяха големи, с широко острие. Уличните хулигани предпочитаха по-малките сгъваеми ножчета, въпреки че пистолетите оставаха най-често срещаното оръжие.

Фактът, който и двамата не искаха да признаят, бе, че отново буксуваха въпреки изобилието от вещественни доказателства в кафявата къща. Райън погледна отворената на бюрото му папка, в която се мъдреха двадесетина снимки. Почти сигурно в къщата бе имало и жена. Убитата жертва — вероятно престъпник, но все пак жертва — бе идентифицирана почти веднага от кредитните карти в портфейла. Въпреки това на адреса, посочен в шофьорската му книжка, имаше необитаема къща. Многобройните му глоби от пътнотранспортни нарушения бяха плащани навреме и в брой. Ричард Фармър се бе сблъсквал с полицията, но не достатъчно сериозно, за да заслужи по-подробно разследване. Издирването на семейството му не бе донесло нищо. Майка му — баща си бе загубил отдавна — го мислеше за търговски пътник. Някой обаче бе разрязал сърцето му с войнишки нож толкова бързо и решително, че пистолетът на жертвата си стоеше непобутнат. Отпечатъците на Фармър не направиха нищо повече от това да създадат ново досие. ФБР не го бе регистрирало досега. В местната полиция също нямаше нищо и въпреки че отпечатъците тепърва щяха да се сравняват с огромен брой неизвестни, Райън и Дъглас не се надяваха напразно. По прозорците в спалнята бяха открили отпечатъци от пръстите на Фармър, а петната от семенна течност съвпадаха с кръвната му група — „0“. Други петна показваха, че убиецът или вероятният (всъщност съвсем несигурен) собственик на плимута е имал кръвна група „АВ“. Всичко, което знаеха, бе, че убиецът вероятно се е възползвал от възможността за бърз секс с

жената. Освен ако не ставаше въпрос за хомосексуалист, но тогава жената въобще не съществуваше.

Откриха и неясни отпечатъци на жена (на тази мисъл ги навеждаше размерът им) и на мъж (също предположение), но те бяха толкова замазани, че детективите не очакваха нищо от тях. И най-лошото от всичко: когато момчетата от лабораторията бяха излезли да свалят отпечатъци от плимута, който според документите принадлежеше на някой си Уилям Питър Грейсън, августовското слънце толкова бе напекло колата, че по нея имаше само смътни петна. Фактът, че отпечатъци с по-малко от десет точки на идентификация са, меко казано, трудни за обработка, не е много известен.

Проверката в компютъра за „Национална информация за престъпността“ на ФБР не бе казал нищо за Грейсън или Фармър. И най-накрая в отдел „Наркотици“ на Марк Шарън също не си спомняха да са чували двете имена. Не ги притесняваше толкова много фактът, че отново бяха на изходна позиция, колкото обстоятелството, че не можеха да извлекат нищо от данните, с които разполагаха. Но работата в отдел „Убийства“ често бе такава. Детективите работеха с информация, която бе комбинация на обикновеното и поразителното. Първото обаче определено имаше огромен превес. Експертните заключения наистина играеха важна роля в едно разследване. Райън и Дъглас разполагаха с отпечатък от обикновена гуменка — нова. Това им казваше с каква дължина е крачката на убиеца, от което вадеха заключение за ръста — от сто седемдесет и пет до сто и деветдесет сантиметра. За нещастие госпожа Чарлз го бе описала като по-нисък, но двамата детективи вярваха на фактите. Знаеха, че е бял, знаеха, че е силен. Знаеха, че или адски му работи късметът, или е изключително опитен с всякакъв вид оръжие. Знаеха, че има поне повърхностни познания по ръкопашен бой „или — въздъхна мислено Райън — отново е извадил късмет“. В крайна сметка разполагаха само с един такъв случай и на всичко отгоре жертвата бе наркоман със съдържание на хероин в кръвта. Знаеха, че се преоблича като бездомник.

В крайна сметка излизаше, че не знаят почти нищо. Повече от половината мъже в света попадаха в тази ръстова граница. Със сигурност повече от мъжете в района на балтиморския мегаполис бяха бели. В Америка имаше милиони ветерани от войните. В интерес на истината ръкопашният бой си е ръкопашен бой и въобще не бе

задължително да си ветеран от войната, за да го владееш. В радиус от тридесет километра вероятно имаше около тридесет хиляди мъже, отговарящи на описанието и обладаващи необходимите умения, за да бъдат заподозрени. Дали убиецът също участваше в бизнеса с наркотици? Дали беше крадец? Дали, както предполагаше Фарбър, изпълняваше някаква мисия? Райън бе привърженик на последната хипотеза, но не можеше напълно да пренебрегне и останалите две. Психиатрите и детективите също грешаха. И най-елегантната теория може да се пръсне на парчета от един-единствен факт. По дяволите. „Не — каза си той. — Фарбър е абсолютно прав.“ Човекът не бе престъпник. Той бе убиец — нещо съвсем различно.

— Трябва ни само едно нещо — каза тихо Дъглас. Той добре знаеше какво означава изречението на лейтенанта.

— Едно нещо — повтори Райън.

Двамата се разбираха и без думи. „Едното нещо“, което можеше да разкрие случая, бе име, адрес, регистрационен номер на кола, човек, който знае нещо. Винаги едно и също, макар и често различно, това бе решителното парченце от мозайката, което правеше картината на детектива ясна. За престъпника пък това „едно нещо“ бе тухлата, без която стената му се срутваше. Райън знаеше, че „нещото“ е някъде отвън. Трябваше да бъде там, защото убиецът бе прекалено хитър, за да успее. Подобен човек можеше лесно да убие някого и да потъне завинаги в земята. Но в случая той явно не се задоволяваше с едно убийство. Мотивът му нямаше нищо общо със страст или с пари. Той изпълняваше план, чиито фази бяха изключително опасни. Това щеше да го провали. Райън бе убеден в извода си. Макар и убиецът да бе умен, опасностите щяха да растат в геометрична прогресия и да се трупат една върху друга, докато някоя не изпаднеше от купчината. „Може дори вече да се е случило нещо такова“ — помисли си основателно Райън.

— Две седмици — каза Максвел.

— Толкова скоро? — учуди се Гриър и се наведе напред, като облегна лакти на коленете си. — Дъч, това наистина е бързо.

— Да не би да искаш още да се мотаем? — попита Подулски.

— По дяволите, Каз, не казах, че е погрешно, а че е бързо. Значи още две седмици учения и една за пътуване и подготовка? — Събеседниците му кимнаха. — Ами времето?

— На него не можем да заповядаме — призна Максвел. — Но времето е нож с две остриета. Вярно е, че затруднява летенето, но освен това обърква радарите и зенитчиците.

— Как, по дяволите, успяхте да задвижите всичко толкова бързо? — попита Гриър, едновременно невярващо и възхитено.

— Има си начини, Джеймс. В крайна сметка какво сме ние, адмирали или лукови глави? Издаваме заповеди и понякога дори ни се подчиняват.

— Значи след двадесет и един дни вратата се отваря?

— Точно така. Утре Каз излита за „Констелейшън“. Започваме да инструктираме момчетата, което ще ги прикриват по въздух. „Нюпорт нюз“ вече е включен — донякъде, разбира се. Засега мислят, че ще претърсват брега за зенитни батареи. Флагманският ни кораб вече тръгна през океана. На него също не знаят нищо, освен че ще се срещат с TF-77.

— Доста ще има да инструктираме — засмя се Каз.

— А хеликоптерите?

— Екипажите им се подготвят в Коронадо. Довечера отиват в Куантико. Всъщност засега всичко върви като по ноти. Планът е доста ясен. Какво казва твоят човек „Кларк“?

— Моят човек ли стана вече? — попита Гриър. — Казва ми, че засега е доволен. Как се почувствахте, когато ви „убиха“?

— Значи ти е казал? — усмихна се Максвел. — Джеймс, знаех, че момчето си го бива от работата, която свърши със сина ми, но усещането е съвсем друго, когато го видиш със собствените си очи. Какво говоря: когато нито го видиш, нито го чуеш. Той направо затвори устата на Марти Йънг, което съвсем не е малка работа. Освен това смачка фасона на сума ти морски пехотинци.

— Кажете ми кога ще има окончателно разрешение — каза Гриър.

Сега вече всичко беше сериозно. Той винаги бе считал, че операцията си струва, и подготовката го бе научила на доста неща, които искаше да знае. Гриър вече вярваше в успеха. ЗЕЛЕН ЧИМШИР щеше да се увенчае с щастлив край, ако разрешаха провеждането ѝ.

— Сигурен ли си, че господин Ритър няма да ни издъни?

— Не мисля, че ще го направи. Всъщност той вече е един от нас.

— Не и докато всичко не застане по местата си — намеси се Подулски.

— Ритър иска да види една от тренировките — предупреди ги Гриър. — Преди да накарате един човек да заложи кариерата си, трябва да му вдъхнете увереност в успеха.

— Добре, има право да го иска. Утре вечер ще има учение при напълно реални условия.

— Ще бъдем там, Дъч — обеща Гриър.

Отрядът морски пехотинци бе разположен в старо помещение с капацитет поне за шестдесет човека. Имаше толкова място, че на никого не се налагаше да спи на горно легло. Кели разполагаше с отделна стая в същото помещение, която обикновено се заемаше от сержантите. Той бе решил да не живее на яхтата, защото човек не може да е част от един екип и в същото време да е отделен от него.

Това бе първата свободна нощ след пристигането им в Куантико и нечия добра душа бе осигурила три каси бира. Това правеше точно по три бутилки на всеки, защото един от пехотинците пиеше само „Д-р Пепър“^[1]. Сержант Ървин пък следеше никой от хората му да не превишава дажбата си.

— Господин Кларк — каза един от гренадирите, — за какво всъщност става въпрос?

„Не е честно — помисли си Кели — да ги карат да тренират, без да им казват за какво.“ Пехотинците се подготвяха за опасностите, без да знаят защо и заради каква цел рискуват живота и бъдещето си. Въобще не беше честно, но такава бе практиката в армията. Джон погледна човека в очите.

— Не мога да ти кажа, пехотинец. Единственото, което трябва да знаеш засега, е, че ще е нещо, с което ще се гордееш. Обещавам ти.

Двадесет и една годишният ефрейтор, който бе най-млад и с най-нисък чин от всички, не бе очаквал отговор, но бе длъжен да попита. Той прие думите на Кели с вдигната в наздравица бутилка.

— Знам какво означава тази татуировка — обади се друг морски пехотинец.

Кели се усмихна и отвори втора бира.

— Една нощ попрекалих с пиенето и вероятно са ме объркали с друг.

— Тюлените могат единствено да балансират топки по носа си — подхвърли един набит сержант и се оригна.

— Искаш ли да демонстрирам с твоите? — отвърна бързо Кели.

— Добър отговор! — похвали го сержантът и му хвърли нова бутилка.

— Господин Кларк? — извика го Ървин и махна към вратата.

Отвън също бе толкова горещо, както и вътре, но тук поне подухваше лек ветрец. Боровите иглички тихо шумяха, а от време на време прелиташе прилеп, преследващ невидими насекоми.

— Какво има? — попита Кели и отпи голяма глътка.

— Това е и моят въпрос, господин Кларк — отвърна тихо Ървин, но после тонът му се промени: — Познавам ви.

— Така ли?

— Трета специална оперативна група. Моята част подсигуряваше тила ви по време на ХЕРМЕЛИНОВО ПАЛТО. Доста далеч сте стигнали за един боцман — забеляза Ървин.

— Не искам да се разчува, но преди да се оттегля, станах главен боцман. Знае ли и някой друг?

Ървин цъкна с език.

— Не. Ако капитан Олби разбере, със сигурност ще се оттегли от операцията, а генерал Йънг без съмнение ще побеснее. Ще си остане между нас, господин Кларк — увери го Ървин. Сега всичко зависеше от честността му.

— Идеята да съм тук не е моя. Предполагам, знаеш, че никак не е трудно да впечатлиш един адмирал.

— Не и мен, господин Кларк. Едва не получих сърдечен удар от онзи ваш гумен нож. Не помня името ви, искам да кажа истинското, но вие сте човекът, когото наричаха „Змията“, нали? Вие сте онзи, който очисти ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ.

— Това съвсем не е най-разумната ми постъпка — забеляза Кели.

— И в тази операция трябваше да ви прикриваме. Проклетият хеликоптер се счупи. Моторът спря на три метра от земята и паднахме като зряла круша. Заради това не успяхме. Най-близката възможност беше Първи кавалерийски и това ни забави.

Кели се извърна. Лицето на Ървин бе черно като нощта.

— Не знаех.

Старшият сержант повдигна рамене в тъмнината.

— Видях снимките от онова, което се е случило. Шефът ни каза, че сте голям глупак, задето сте нарушили заповедите. Но грешката бе наша. Трябваше да бъдем при вас двадесет минути след обаждането. Ако бяхме успели, може би едно или две от онези момиченца нямаше да умрат. Както и да е, причината се оказа някакъв скъсан ремък в мотора. Просто парче гума.

Кели изръмжа. Понякога от такива дреболии зависеше съдбата на цяла нация.

— Можеше да е и по-зле. Ако се бе случило на по-голяма височина, сигурно щяхте здраво да се изпотрошите.

— Вярно. Каква тъпашка причина за смъртта на едно дете, нали?
— Ървин замълча, загледан в тъмнината на боровата гора. Той не се различаваше много от колегите си — постоянно се оглеждаше и слушваше. — Разбирам защо сте го направили. Искях просто да знаете. Вероятно и аз щях да постъпя така. Може би нямаше да се справя толкова добре, но със сигурност щях да опитам. В никакъв случай нямаше да оставя онова копеле живо, независимо от заповедите.

— Благодаря, сержант — каза тихо Кели и отново премина на военен език.

— Сонг Тай е, нали? — попита тихо Ървин. Знаеше, че сега вече ще получи отговор.

— Да, нещо подобно. Съвсем скоро ще ви кажат.

— Трябва да знам още, господин Кларк. Морските пехотинци са поверени на мен.

— Сградите, върху които тренираме, са точно копие на местността. Хей, и аз идвам с вас, забрави ли?

— Продължавайте — нареди меко Ървин.

— Помогнах при изготвянето на плана. Ако разполагаме с нужните хора, ще успеем. Момчетата ти са доста добри. Не искам да те баламосвам, че е лесно, и да ти разправам небивалици, но не е чак толкова трудно. Аз съм вършил и по-трудни неща — ти също. Тренировките вървят добре. Лично на мен всичко ми изглежда в ред.

— Сигурен ли сте, че си заслужава?

Въпросът имаше толкова дълбок подтекст, че малцина биха го разбрали. Ървин бе ходил два пъти във Виетнам и въпреки че Кели не бе видял колекцията му от ордени, той бе сигурен, че сержантът е стопроцентов професионалист. Сега Ървин всеки ден наблюдаваше учения за нещо, което можеше да струва живота на хората му. Момчетата умираха, за да превземат хълмове, които изоставяха веднага щом приберат мъртвците си. След половин година се връщаха да повторят упражнението. Във всеки професионален войник обаче има нещо, което мрази повторенията. Военните учения точно пресъздаваха действителната война — борба за определено място. По този начин човек разбираше дали напредва. Преди да погледне към новата цел, войникът трябва да се обърне, да види откъде е дошъл и да претегли шансовете си за успех в зависимост от натрупания опит. Но когато за трети път видиш как хората умират за едно и също място, истината те удря право по челото и разбираш как ще свърши всичко. Страната им продължаваше да изпраща хора на онова място и да ги кара да рискуват живота си за кал, вече напоена с американска кръв. Истината бе, че Ървин не би се записал доброволно за трета мисия във Виетнам. Не ставаше въпрос за храброст или любов към родината. Ставаше въпрос за това, че животът му е твърде ценен, за да бъде рискуван напразно. Заклел се да защитава страната си, Ървин имаше правото да поиска нещо в замяна — истинска операция, а не някакви отвлечени глупости. И въпреки това сержантът се чувстваше виновен. Виновен за това, че е излъгал вярата, че е предал мотото на морските пехотинци *Semper Fidelis*: Винаги верни. Вината го бе накарала да се запише като доброволец за още една, последна мисия въпреки въпросите и съмненията си. Подобно на съпруг, чиято любима жена е спала с друг мъж, той не можеше да престане да обича. Ървин поемаше вината, която другите не искаха да признаят.

— Сержант, това не мога да ти кажа, но все пак ще го направя. Както правилно предполагаш, мястото, което ще нападнем, е военнопленнически лагер.

Ървин кимна:

— Не е обикновен. Не може да бъде.

— Вярно е, че не е. Хората в него официално са обявени за мъртви, сержант. — Кели хвърли бутилката. — Виждам съм снимките. Със сигурност идентифицирахме един от нашите хора там —

полковник от военновъздушните сили. Северновиетнамците твърдят, че е мъртъв. Ние пък мислим, че тези момчета никога няма да се приберат у дома, ако не отидем да ги измъкнем. Аз също не се натискам да се върна обратно. Страх ме е. Разбира се, че съм добър. Може би дори много добър. Подготвен съм отлично, пък и, току-виж, съм взел медал.

Кели повдигна рамене. Не искаше да довършва мисълта си.

— Да, но не можеш винаги да си победител — каза Ървин и му подаде нова бира.

— Мислех си, че се падат по три на човек.

— Аз съм методист и въобще не трябва да пия — цъкна с език сержантът. — Хора като нас, господин Кларк.

— Какви тъпи копелета сме, нали? В лагера вероятно има руснаци, които разпитват нашите хора. Всички момчета са с висок чин и официално са обявени за мъртви. Вероятно в момента ги въртят на шиш заради информацията, с която разполагат. Знаем, че са там, и ако не направим нищо... в какво се превръщаме тогава?

Кели се спря. Внезапно почувства нужда да разкаже какво друго прави, защото бе попаднал на човек, който наистина можеше да го разбере. Въпреки манията за отмъщение, обзела го след смъртта на Пам, душата му бе натежала.

— Благодаря ви, господин Кларк. Мисията наистина си я бива — обърна се старши сержант Пол Ървин към боровете и прилепите. — Значи вие влизате пръв и излизате последен?

— И друг път съм работил сам.

[1] „Д-р Пепър“ — американска газирана безалкохолна напитка. — Б.пр. ↑

23.

АЛТРУИЗЪМ

— Къде съм? — попита почти неразбираемо Дорис Браун.

— В моята къща — отвърна Санди.

Тя изгаси нощната лампа и остави настрана книгата, която четеше от няколко часа.

— Как съм попаднала тук?

— Доведе те един приятел. Аз съм медицинска сестра. Лекарят е долу и приготвя закуската. Как се чувстваш?

— Ужасно. — Тя затвори очи. — Главата ми...

— Това е нормално, макар че наистина е болезнено.

Санди стана, приближи се и докосна челото на момичето. Нямаше температура и това бе добре. Медицинската сестра напипа пулса. Той се чуваше отлично и биеше равномерно, макар все още бързичко. От болезнено стиснатите очи на Дорис Санди се досети, че продължителната липса на наркотици вероятно ѝ се е отразила доста неприятно, но това също бе нормално. Момичето миришеше на пот и повръщано. Бяха се опитали да я поддържат чиста, но безуспешно. Пък и в сравнение с другите ѝ мъки тази едва ли ѝ правеше впечатление. Поне засега. Кожата на Дорис бе пожълтяла и отпусната, сякаш човекът в нея се бе смалил. От пристигането си в къщата момичето бе загубило около шест-седем килограма. Това само по себе си не бе чак толкова лошо, но слабостта все още пречеше на Дорис да забележи ремъците, които придържаха краката, ръцете и кръста ѝ към леглото.

— Колко време?

— Почти седмица. — Санди взе една кърпа и избърса лицето ѝ.
— Доста ни изплаши.

Последното бе твърде меко казано. Втората от седемте конвулсии на Дорис почти бе изкарала ума както на медицинската сестра, така и на лекарката. Последният пристъп — седми поред — бе преминал още преди осемнадесет часа, и то без сериозни последици. Пациентката им

вече се възстановяваше. Ако имаха късмет, всичко лошо вече бе зад гърба им. Санди даде на Дорис малко вода.

— Благодаря — каза момичето със слаб глас. — Къде са Били и Рик?

— Не ги познавам — отвърна Санди.

На практика това беше вярно, тъй като тя винаги прескачаше имената в статиите на местните вестници. Сестра О'Тул постоянно си повтаряше, че всъщност не знае нищо. Това се оказа ефикасна вътрешна защита. Чувствата ѝ бяха толкова объркани, че ако се бе заела да ги изследва, само щеше да се оплете още повече в тях. Така или иначе сега нямаше време да гледа фактите в очите. Сара твърдеше същото. Сега бе време да се съобразява единствено с формата на нещата, не и със съдържанието им.

— Да не би да са онези, които са те подредили така?

Дорис бе напълно гола, ако не се смятаха ремъците на ръцете ѝ и голямата пелена, използвана при пациенти, неспособни сами да удовлетворяват физиологичните си нужди. Ужасяващите белези по гърдите и тялото ѝ вече изчезваха. Чудовищните синьо-черни и червено-виолетови петна и резки избледняваха и се превръщаха в едва забележими жълто-кафяви отоци. Тялото на Дорис се опитваше да се излекува. „Тя е толкова млада — помисли си Санди — и има достатъчно време да оздравее както от външните, така и от вътрешните рани.“ Инфекциите в организма вече се огъваха под влиянието на огромните дози антибиотици. Треската бе преминала и сега тялото се занимаваше с по-земни задачи.

Дорис обърна глава и отвори очи.

— Защо правите това за мен?

Отговорът на този въпрос бе лесен:

— Аз съм медицинска сестра, госпожице Браун. Работата ми е да се грижа за болни хора.

— Били и Рик — спомни си отново Дорис. За нея паметта бе доста разпокъсано и несигурно нещо, главно болезнени преживявания.

— Няма ги тук — увери я сестра О'Тул. Тя замълча за момент, преди да продължи, и за свое учудване откри задоволство в собствените си думи: — Не мисля, че отново ще те безпокоят. — „В погледа ѝ почти проблесна разбиране“ — помисли си Санди. Почти. Това бе окуражително.

— Трябва да стана. Моля те... — Тя се размърда и тогава забеляза ремъците около китките и глезените си.

— Добре, чакай малко. — Санди ги разкопча. — Мислиш ли, че ще успееш да се изправиш?

— ... опитам — изпъшка Дорис.

Тя успя да се надигне на около тридесет градуса преди тялото ѝ да я предаде. Санди ѝ помогна да седне, но момичето не можеше да държи главата си изправена. Ставането на крака се оказа още по-трудно, но банята бе близо, пък и самочувствието, което щеше да донесе посещението ѝ на Дорис, си струваше усилията. Санди ѝ помогна да седне и без да я пуска, започна да мие лицето ѝ с една ръка.

— О, напредваме — забеляза от вратата Сара Роузън.

Санди се извърна и с усмивката си съобщи какво е състоянието на пациентката им. След като свършиха с измиването, двете жени облякоха Дорис с един халат и я върнаха в спалнята. Докато Санди сменяше чаршафите и пелената, Сара помогна на пациентката им да изпие чаша чай.

— Днес изглеждаш доста по-добре, Дорис — каза д-р Роузън.

— Чувствам се отвратително.

— Няма нищо, Дорис. Преди подобрението винаги има тежки моменти. Вчера например въобще не усещаше нищо. Мислиш ли, че ще успееш да преглътнеш филийка препечен хляб?

— Толкова съм гладна.

— Още един добър признак — забеляза Санди.

Изражението на Дорис бе толкова ужасно, че и лекарката, и сестрата почувстваха режещата болка в главата ѝ. Днес щяха да я лекуват само със студени компреси. Бяха прекарали цяла седмица в изцеждане на наркотиците от организма ѝ и щеше да е глупаво отново да ги вкарат там.

— Отпусни глава назад.

Дорис се подчини и облегна тил в подплатения с възглавници стол, купен от Санди на една разпродажба на старо. Очите ѝ се затвориха, а крайниците ѝ бяха толкова слаби, че просто се отпуснаха безпомощно върху облегалките. Сара започна да я храни, а Санди — да сресва косата ѝ. „Мръсна е и трябва да се измие, но засега сресването ще помогне“ — каза си сестра О’Тул. Санди знаеше от опит, че болните придават изключително значение на външния си вид,

и затова се стараеше да го подобри. Трепването на Дорис минута по-късно я изненада.

— Жива ли съм? — попита тя с удивителна тревога в гласа.

— Можеш да си сигурна, че е така — отвърна с усмивка Сара и премери кръвното ѝ налягане. — Сто двадесет и две на седемдесет и осем.

— Отлично! — възкликна Санди. Това беше най-добрият показател през цялата седмица.

— Пам...

— Какво за нея? — попита Сара.

Дорис замълча за момент. Все още не можеше да разбере дали е на този или на онзи свят и ако е на онзи, в коя точно негова част се намира.

— Косата... когато бе мъртва... сресвах ѝ косата.

„Боже милостиви“ — възкликна мислено Сара. Сам ѝ бе разказал тази част от патологичния доклад през една тъжна вечер в дома им в Грийн Спринг вали. Не бе казал нищо повече. Нямаше и нужда. Снимката на първа страница на вестника бе напълно достатъчна. Д-р Роузън докосна лицето на пациентката си възможно най-нежно.

— Кой уби Пам, Дорис?

Сара си мислеше, че може да зададе този въпрос, без да увеличи болката на пациентката си. Оказа се, че греши.

— Рик и Били, и Бърт, и Хенри... я убиха... гледахме...

Момичето се разплака и стоновете ѝ само усилиха жестоката болка в главата. Сара отдръпна препечената филийка, защото можеше да предизвика гадене.

— Накарали са ви да гледате?

— Да... — Гласът на Дорис сякаш идваше от отвъдното.

— Да не мислим за това.

Сара докосна бузата на момичето и тялото ѝ потрепери от гробовен хлад.

— Ето! — каза весело Санди с надеждата да я откъсне от мрачните мисли. — Сега е много по-добре.

— Изморена.

— Добре, веднага те връщаме обратно в леглото, скъпа.

Двете жени я преместиха. Санди не съблече халата от раменете ѝ и сложи леден компрес върху челото. Дорис заспа моментално.

— Закуската е готова — прошепна Сара на сестрата. — Можеш да не закопчаваш ремъците.

— Сресвала ѝ косата? Какво беше това? — попита Санди, докато слизаха по стълбите.

— Не съм чела доклада...

— Видях снимката, Сара. Онова, което са направили с нея — името ѝ бе Пам, нали? — е ужасно. — Санди бе много уморена, за да може да си спомня всичко.

— Да, тя също ми бе пациентка — отвърна д-р Роузън. — Сам каза, че гледката наистина е била отблъскваща. Странното било, че след смъртта на Пам някой е сресал косата ѝ. Предполагам, че е била Дорис.

— Разбирам — каза Санди и извади мляко за сутрешното кафе от хладилника.

— А аз не — отвърна гневно д-р Роузън. — Не разбирам как човешки същества могат да вършат подобни неща. Само няколко месеца са делели Дорис от смъртта. Малко закъснение, и...

— Учудих се, че не я изпрати в болницата — забеляза Санди.

— След случилото се с Пам подобни рискове биха означавали...

О'Тул кимна.

— Да, Джон щеше да бъде застрашен. Това разбирам аз.

— Какво?

— Убили са приятелката ѝ и са я накарали да гледа... Всичко, което са ѝ причинили... За тях тя е била просто предмет!... Били и Рик — каза на висок глас Санди, без да го осъзнава.

— Бърт и Хенри — поправи я Сара. — Не мисля, че другите двама вече ще причинят някому зло.

Двете жени се спогледаха над чиниите със закуска. Мислеха си едно и също нещо, макар и да бяха леко шокирани от откритието, че въобще могат да имат подобни мисли и още повече — да ги смятат за нещо естествено.

— Точно така.

— Претърсихме всеки скитник на запад от „Чарлз стрийт“ — каза Дъглас на лейтенанта си. — Един от хората ни беше намушкан. Нищо сериозно, но скитникът вече е на сухо в отрезвителя. Върху

няколко други пък повръщаха — продължи с усмивка сержантът, — но въпреки това не знаем нищо. Той не е на улицата, Ем. За цяла седмица не се е случило нищо ново.

И това беше самата истина. Макар и учудващо бавно слухът все пак се бе разпространил по улиците. Пласьорите бяха станали мнителни почти до границите на параноята. Тази мнителност може би бе или не бе причината никой от тях да не загуби живота си през последната седмица.

— Все още е там, Том.

— Може и да си прав, но не прави нищо.

— Значи целта му са били Фармър и Грейсън — забеляза Райън, без да откъсва поглед от сержанта си.

— Не си вярваш, нали?

— Не, не си вярвам, но не ме питай защо. Не мога да ти кажа.

— Нямаше да е зле, ако Шарън ни помогнеше с нещо. Той е доста добър при залавянето на пласьори. Помниш ли онзи арест, който извърши заедно с бреговата охрана?

Райън кимна.

— Наистина беше добър удар, но напоследък нещо издиша.

— Ние също, Ем — забеляза сержант Дъглас. — Единственото сигурно нещо, което знаем за този човек, е, че е бял, носи нови гумени и е много силен. Не знаем колко тежи, колко е висок, какъв му е мотивът, каква кола кара.

— Мотив. Знаем, че нещо го е вбесило. Знаем, че е специалист по убийствата. Знаем, че е достатъчно безмилостен, за да убива единствено за да прикрие целта си... Освен това е търпелив. — Райън се облегна. — Достатъчно търпелив, за да си позволи почивка?

Том Дъглас обаче имаше по-тревожеща идея.

— Достатъчно умен, за да смени тактиката си.

Това беше неприятна перспектива и Райън се замисли над нея. Ами ако бе видял претърсванията на бездомниците? Ами ако бе решил, че една тактика не може вечно да бъде печеливша? Ами ако бе изтръгнал някаква информация от Уилям Грейсън и сега тя го водеше в друга посока? Може би дори извън града? Ами ако не успееш да разрешат тези случаи никога? Райън мразеше да оставя случаите си неприключени и за него това си беше чиста професионална обида, но, от друга страна, трябваше да се подготви за всяка възможност.

Въпреки многобройните разпити по улицата бяха успели да открият един-единствен свидетел. Вирджиния Чарлз обаче бе толкова травмирана от случилото се с нея, че думите ѝ звучаха неправдоподобно. Нещо повече — те противоречаха на заключенията на експертите. Заподозреният трябваше да е по-висок, отколкото го описваше жената, по-млад и със сигурност як като бик. Той не бе бездомник, макар и да се маскираше като такъв. Тези хора бяха незабележими. Нима човек можеше да опише бездомно улично псе?

— Невидимият — каза тихо Райън и най-после даде име на случая. — Трябвало е да убие госпожа Чарлз. Знаеш ли с кого си имаме работа?

Дъглас изсумтя.

— С човек, когото не искам да срещам насаме.

— Три групи за обезвреждането на Москва?

— Разбира се, защо не? — учуди се Захариас. — Там е политическото ви ръководство, нали? Освен това е огромен координационен център. Дори и да успеете да измъкнете Политбюро, по-голямата част от политическото и военното ви командване ще остане...

— Имаме си начини да спасим важните хора — възрази наранената професионална и национална гордост на Гришанов.

— Разбира се — едва не се изсмя Робин и руснакът го забеляза. Една част от него се чувстваше обидена, но другата го поздравяваше, че е успял така добре да предразположи американския полковник. — Коля, ние също разполагаме с подобни планове. В Западна Вирджиния за конгресмените е построено укритие, не по-малко луксозно от „Риц“. В базата „Андрюс“ 1-ва хеликоптерна ескадрила в пълна бойна готовност. Ще повярваш ли обаче, ако ти кажа, че хеликоптерите не могат да прелетят цялото разстояние на отиване и връщане, без да презаредят с гориво? Никой не се е замислил по този въпрос, когато са избирали мястото за укритието, защото решението е било политическо. И още нещо любопитно. Ние никога не сме изпробвали системата си за евакуация. А вие вашата?

Гришанов седна на бетонния под до Захариас и опря гръб о мръсната стена. Николай Евгениевич сведе поглед и поклати глава.

Току-що бе научил още нещо от американеца.

— Виждаш ли? Виждаш ли защо говоря, че никога няма да избухне война помежду ни? Ние си приличаме! Не, Робин, ние също никога не сме изпробвали системата за евакуация на Москва още откакто бях дете. Нашето голямо убежище е в планината Жигули. То представлява голям камък — не е планина, а нещо като огромен... балон? Не знам точната дума, но представлява наистина голям каменен кръг, идващ от центъра на Земята.

— Мегалит? Като Каменната планина в Джорджия?

Гришанов кимна. Тайните, чути от този човек, нямаше да излязат от лагера.

— Геолозите твърдят, че скалата е невероятно твърда. Пробихме тунел в нея още в края на петдесетте години. Лично аз съм ходил там два пъти. Помагах при строежа на помещенията за противовъздушната отбрана. Плановете ни са — и това е самата истина, Робин — да придвижим хората си дотам с влак.

— Това няма да има значение. И без това го знаем. Щом знаеш местонахождението на скривалището, въпросът опира до това колко бомби да хвърлиш отгоре му. — Американецът вече бе изпил сто грама водка. — Вероятно и китайците го знаят, но те и без това ще атакуват Москва, особено ако решат да действат с изненада.

— Значи три групи?

— Поне аз бих го направил така. — Робин разпери крака около въздушно-навигационната карта на Югоизточния Съветски съюз. — От тези три бази тръгват три вектора. Във всяка група има по три самолета. Два бомбардировача и един прикриващ. Прикриващият води. Разполагаме трите групи на една линия на приблизително такова разстояние. — Робин очерта приблизителните курсове на картата. — Оттук започва спускането. Прекарваме ги през тези долини и когато стигнат равнината...

— Степта — поправи го Коля.

— Вече са минали през първата ви защитна линия, нали? Летят ниско, на около сто метра. В началото вероятно няма дори да задействат радарите. Въпросът е какво ще направят вашите специално обучени хора.

— Не те разбирам, Робин.

— Над Москва има ли нощни полети на гражданската авиация?

— Разбира се.

— Вземи един бомбардировач, остави осветлението му включено, монтирай примигващи светлини в долната част на корпуса, и ето че получаваш граждански самолет.

— Какво, какво?

— Навремето имахме и такава идея. Мисля, че все още има една такава ескадрила... май беше в Пиза. По онова време обаче В-47 бяха базирани в Англия. Тъй като човек трябва да се застрахова срещу всяка възможност, това беше един от нашите планове в случай на нападение от ваша страна. Наричаше се ДЖЪМПШОТ и бе един от специалитетите на Лео Мей. Сега сигурно вече събира прах в досиетата. Целите ни бяха Москва, Ленинград, Киев и Жигули. Към всяка щяха да се насочат три самолета с по две бомби всеки. Трябваше да унищожим цялото ви политическо и военно командване. С „граждански“ самолети!

„И са щели да успеят“ — помисли си Гришанов и потръпна. При правилно избрано време и правилно избран курс... бомбардировачът се появява замаскиран като граждански самолет. Макар и по време на криза илюзията за нещо нормално щеше да бъде пропускана без много церемонии. Хората щяха да търсят необичайното. В крайна сметка вероятно поделението на противовъздушната отбрана щеше да вдигне един самолет, управляван от новобранец, за да могат старите да се наспят. Той щеше да се приближи на около хиляда метра, но през нощта... през нощта разумът вижда онова, което му казва мозъкът. Примигващи светлини в долната част на корпуса — разбира се, че е граждански самолет. Нима бомбардировачите се осветяват? КГБ никога не бе разглеждал такъв оперативен план, нито пък бе мислено за евентуално противодействие. Колко ли още тайни щеше да му разкрие Захариас?

— Както и да е. Ако бях Джон Китаеца, нищо чудно да избира именно този начин. Ако пък страдат от липса на въображение, могат да поемат риска на директната атака. Над този релеф няма да им е особено трудно. Вероятно една от групите им ще бъде просто диверсионна. Истинската им цел е по-близо от Москва и ще изберат този вектор, като летят на голяма височина. Някъде тук — посочи Захариас — ще направят рязък завой и ще ударят. Какво ще ударят ли? Можеш да си избереш. Наоколо има доста на брой съблазнителни

цели. Вашият шанс е изстребителите ви да не ги изпускат нито за миг, нали?

— Да.

— Останалите две групи ще нахлуят от друга посока и ще се спуснат ниско над земята. Едната от тях ще успее да ви премине. Разигравали сме вариантите милиони пъти, Коля. Познаваме радарите ви, знаем къде са базите ви, къде държите самолетите си, как обучавате хората си. Не сте чак толкова трудни за побеждаване. На всичко отгоре китайците са се учили от вас, нали? Те знаят наизуст доктрината ви и въобще всичко.

Тонът на Захариас казваше повече от думите му. Той говореше искрено. И това бе човек, пробивал северновиетнамската противовъздушна отбрана над осемдесет пъти. Осемдесет пъти.

— И как да...

— Да се защитаваш ли? — Робин повдигна рамене и отново се наведе да огледа картата. — Ще са ми нужни по-добри карти, но на първо време трябва да огледаш всички възможни места за проникване. Не забравяй, че бомбардировачът не е изстребител. Той въобще не е добър в маневрирането, особено пък на малка височина. Най-голямата грижа на пилота е да не разбие самолета в земята. Не знам за теб, но мен лично това ме изнервя. Така че бомбардировачът ще трябва да намери удобна за маневриране долина. Особено пък през нощта. Ще сложите изстребителите си тук. Земните радари пък разполагате ей там. Не ви трябва никакви чудеса на техниката, а просто звънец, който да звънне, щом мине самолетът. Подгответе си нещата така, че да го ударите точно на излизане.

— Искаш да дръпна противовъздушната си отбрана назад? Не мога да го направя!

— Противовъздушната отбрана се разполага там, където ще върши работа, Коля, а не върху пунктираната линия на картата. Или пък много ти се е прияла китайска кухня? Това винаги ви е било слабост. Освен това по този начин общата дължина на линията се намалява. Не съм ли прав? Пестите пари и техника. Не бива също да забравяш, че и противникът ти познава психиката на пилотите. Възможно е да пуснат камуфлажни самолети с цел да изкарат хората ви от прикритието. Ние например разполагаме с купища радарно ехо, което смятаме да използваме. Имай го предвид. Ти контролираш

хората си. Те ще стоят по местата си, докато нямаш наистина основателна причина да ги извадиш оттам...

Полковник Гришанов бе изучавал професията си в продължение на двадесет години. Той се бе ровил не само из документите на Луфтвафе, свързани с разпитите на пленници, но и в секретната информация за линията „Камхубер“. Чутото току-що му звучеше толкова невероятно, че той едва не хвана манерката с водка. Това не беше разузнавателна сводка, нито пък пропуск за академията „Ворошилов“. Това беше книга. Наистина строго секретна, но книга: „Възникване и развитие на американската бомбардировъчна доктрина“. Тази книга можеше да му донесе направо маршалски звезди, и то благодарение на американския му приятел.

— Предлагам всички да останем тук — каза Марти Йънг. — Днес ще стрелят здраво, при това с истински амуниции.

— Звучи разумно — съгласи се Дъч. — Лично аз съм свикнал куршумите да не приближават на повече от двеста метра от мен.

— И ако може да се движиш с четиристотин възела, нали? — подкачи го Гриър.

— Нямам нищо против, Джеймс — отвърна Максвел.

Стояха зад земно укритие — официалното название на купчината пръст, намираща се на двеста метра от лагера. Изгледът оттук не беше много добър, но двама от петимата имаха авиаторски очи и знаеха къде да гледат.

— От колко време напредват?

— От около час. Ще нападнат всеки момент — прошепна Йънг.

— Нищо не чувам — отвърна също шепнешком адмирал Максвел.

Самият лагер се различаваше доста трудно. Сградите се виждаха единствено заради идеално правите си контури — нещо, което поради една или друга причина природата мрази. Ако се вгледаше по-упорито в тях, човек можеше да различи прозорците. Издигнатите едва днес вишки за пазачите също бяха много трудно забележими.

— Ще използваме няколко фокуса — уведоми ги Марти Йънг.

— Всички от момчетата ще получат таблетки с витамин А, което ще подобри зрението им през нощта с няколко процента. Все пак е

нещо, нали? Трябва да използваме всяка възможност.

Чуваха единствено шума на вятъра във върховете на дърветата. Около петимата мъже, притаили се в гората, витаеше някаква сюрреалистична атмосфера. Свикналите с тихото бръмчене на самолетния двигател и бледите светлини на уредите Максвел и Йънг автоматично оглеждаха между дърветата за неприятелски самолет. Макар и приковани на земята, те имаха чувството, че се носят из небесата, и горяха от нетърпение да видят нещо необичайно.

— Ето!

— Никак не е добре, ако си го видял да мърда — забеляза Максвел.

— Сър, в ЗЕЛЕН ЧИМШИР няма паркинг, пълен с бели коли — възрази гласът.

Бягащата сянка бе забелязана точно на фона на колите, и то единствено от Кели.

— Предполагам, че сте прав, господин Кларк.

Досега радиото, стоящо на купчината, ловеше само атмосферни смущения. Внезапно от него прозвучаха четири дълги сигнала. Отговорът бе предаден с къси сигнали — първо един, после два, три и четири.

— Момчетата са на мястото — прошепна Кели. — Запушете уши. Най-старшият гранатометчик ще стреля, когато е готов, и това е сигнал за атаката.

— По дяволите — обади се Гриър и скоро съжали за това.

Първото нещо, което чуха, бе приглушеното пърпорене на хеликоптер. То трябваше да предизвика обръщане на глави в неговата посока и макар всички да знаеха плана до най-малката подробност, номерът успя. Кели бе доволен, че главите на останалите се обръщат, тъй като все пак по-голямата част от плана бе негова.

Джон си помисли, че е уловил проблясването от боядисаната със светещ тритий цев на гранатомета, но лесно можеше да се е объркал с някоя светулка. Той забеляза бледата светкавица на първия изстрел. След по-малко от секунда в основата на първата кула се появиха бяло-червено-черните пламъци, предизвикани от гранатата. Внезапният остър гърмеж накара хората около него да подскочат, но Кели не ги забеляза. Вниманието му бе приковано в кулата, където в момента би трябвало да „умират“ хора. Ехото още не бе успяло да проникне между

боровете, когато и останалите три кули бяха сполетени от същата участ. Пет секунди по-късно миниоръдията на хеликоптерите вече сипеха огън от около петдесет метра височина. Гранатометчиците вече сипеха през прозорците гранати с бял фосфор и след минута способността за виждане през нощта стана безполезна.

— Божичко!

Пламтящият в бараките фосфор чудесно осветяваше сипещия се по входовете огън от небето и правеше гледката още по-ужасяваща.

— Да-а — каза Кели високо, за да бъде чуто. — Всеки, който е останал вътре, вече се е превърнал във въглен. Онези пък, които се имали достатъчно ум, за да побегнат към вратата, са били посрещнати от огъня на хеликоптера. Щрак.

Докато едната част от морските пехотинци продължаваше да излива огън срещу помещенията на охраната и административните сгради, другата атакуваше затвора. Сега иззад бойните хеликоптери се появиха двата спасителни и кацнаха близо до главния портал. Половината от нападащите пехотинци зарязаха стрелбата и се разгърнаха около кацналите хеликоптери. Една от двете висящи във въздуха машини започна да кръжи над лагера като овчарско куче в търсене на вълци.

Появиха се и първите морски пехотинци, влачещи мнимите затворници. Кели видя, че Ървин стои на оградата и прилежно проверява и брой хората. Сега вече се чуваха викове. Мъжете крещяха имена и номера, които почти се заглушаваха от мощния рев на хеликоптерите. Последни се качиха гранатометчиците. Хеликоптерите се издигнаха.

— Бързичко се справиха — прошепна Ритър.

След момент двата бойни хеликоптера поставиха точка на операцията с няколко допълнителни експлозивни устройства.

— Петнадесет секунди по-бързо от уреченото — осведоми го Кели и погледна часовника си.

— Ами ако нещо не мине както трябва, господин Кларк? — попита Ритър.

По лицето на Джон се изписа дяволита усмивка.

— По време на тази тренировка се случиха няколко „непредвидени“ неща, сър. Четирима от хората ни бяха „убити“. Предполагам, че има и един-два счупени крака...

— Чакайте малко, да не искате да кажете, че има вероятност...

— Искате ли да ви обясня? — каза Кели. — Снимките не ни дават основание да предполагаваме, че в близост до лагера има някакви хора. По тези хълмове не се развива селскостопанска дейност. За тазвечерното учение аз напосоки елиминирах четирима от нашите. Да кажем, че са си счупили крак. Ако не сте забелязали, тези хора бяха внесени и изнесени от лагера. Трябва да сме изцяло застраховани. Сър, аз не очаквам никакви усложнения и излишно натоварих учението просто за да бъдем сигурни.

Ритър кимна, очевидно впечатлен.

— Очаквах, че тази вечер всичко ще мине точно по плана.

— В истинска бойна обстановка нещата често се объркват и реших да си позволя тази волност. Така всеки човек е подготвен да извърши поне една допълнителна задача. — Кели се почеса по носа. Той също бе нервен. — Въпреки по-големите усложнения тази вечер вие бяхте свидетел на една успешно проведена операция. Ще успеем, сър.

— Господин Кларк, вие ме спечелихте за делото — каза офицерът от оперативния отдел на ЦРУ и се обърна към другите: — А как е уреден въпросът с медицинската помощ?

— Когато „Огдън“ се срещне с Подразделение 77, една група медицински лица ще се прехвърлят на него — обясни Максвел. — Каз е на път за натам и ще инструктира хората. Капитанът на „77“ е мой човек и ще се съгласи да ни сътрудничи. От друга страна, „Огдън“ е доста голям кораб, така че ще има достатъчно място за всички — медици, разузнавачи и тъй нататък. В момента плава към Субик Бей. Ще изведем нашите хора от базата „Кларк“ със светлинна скорост. От минутата, в която хеликоптерите се вдигнат от лагера, до пристигането им в Калифорния ще изминат... четири дни и половина.

— Добре, тази част от операцията изглежда чудесно. А останалата?

С отговора се нагърби Максвел:

— Цялата въздушна група на „Констелейшън“ ще ни подкрепя. „Ентърпрайз“ ще е по на север и ще се занимава с района около Хайфон. Това би трябвало напълно да ангажира вниманието на противовъздушната отбрана и командването им. През следващите няколко седмици „Нюпорт нюз“ ще обикаля нагоре-надолу по

крайбрежието и ще тормози зенитните батареи. Когато ни потрябва, ще си бъде на мястото. Оръдията на „Нюпорт нюз“ са достатъчно далекобойни, за да достигнат пояса от противовъздушни установки. Целта ни е между кръстосвача и самолетоносача да се получи коридор, през който да вкараме и изкараме хеликоптерите. В общи линии ще вършим толкова много неща наведнъж, че не би трябвало да забележат операцията, докато не е станало твърде късно.

Ритър кимна. Той бе чел плана, но искаше да го чуе от устата на Максвел. По-точно, искаше да чуе как се изразява адмиралът. За негова изненада Дъч обясни всичко спокойно и уверено.

— И все пак си остава доста рисковано — забеляза той.

— Наистина е така — съгласи се Йънг.

— И какво значение има този риск за страната ни, ако хората в лагера кажат всичко, което знаят? — попита Максвел.

Кели не искаше да участва в този етап на обсъждането. Безопасността на страната бе тема, надвишаваща компетентността му. Неговата действителност бе ограничена до нивото на малка военна част — а доскоро и на по-ниско ниво. И въпреки че безопасността и благоденствието на родината му започваха именно от това ниско ниво, то националната сигурност безспорно изискваше широта на погледа, с която Джон не разполагаше. В момента обаче просто не можеше да се оттегли без да наруши етикецията, и затова Кели остана и продължи да слуша.

— Искате ли да ви отговоря искрено? — попита Ритър. — Ще го сторя — никакво.

Максвел прие думите му с изненадващо спокойствие, зад което се криеше ярост.

— Искаш ли да ми обясниш и по-подробно, синко?

— Това е просто въпрос на гледна точка, адмирале. Руснаците искат да знаят много за нас. Ние за тях — също. Добре, Захариас може да им разкаже за военните планове на Стратегическото авиационно командване, а другите пленници — за друго. Ние пък можем да си променим плановете. Вие се тревожите за стратегическите сведения, така ли? Първо тези планове се променят ежемесечно. Второ, наистина ли мислите, че някога ще влязат в действие?

— Може и да се наложи.

Ритър извади цигара.

— Адмирале, искате ли да се налага?

Максуел се изпъна.

— Господин Ритър, аз прелетях с моя F6F над Нагасаки веднага след края на войната. Виждам какъв могат атомните бомби и не забравям, че там беше хвърлена малка.

Отговорът бе напълно достатъчен.

— Те разсъждават по абсолютно същия начин. Как ви се струва това, адмирале? — Ритър поклати глава. — Те също не са луди. В интерес на истината руснаците повече се страхуват от нас, отколкото ние от тях. Наученото от онези пленници може доста да ги изплаши и дори да ги отрезви. Наистина става така, независимо дали ви се вярва или не.

— Тогава защо ни подкрепяте? Подкрепяте ли ни въобще?

— Разбира се, че ви подкрепям. — „Що за тъп въпрос“ — допълни тонът на Ритър и вбеси Марти Йънг.

— И защо по-точно? — попита Максуел.

— Там в онзи лагер има наши хора. Ние сме ги изпратили. Затова и ние трябва да ги върнем обратно. Нима това не е достатъчно основателна причина? Не ми говорете обаче за жизненоважни за националната сигурност интереси. Тези бабини деветини можете да ги пробутате в Белия дом, дори на Хълма, но не и на мен. Или ще поддържаме вярата на хората си у нас, или не — каза шпионинът от оперативния отдел. Той бе рискувал кариерата си, за да спаси чужденец, когото дори не харесваше много. — Ако веднъж излъжеш тази вяра, бързо ще свикнеш да го правиш постоянно и тогава и теб няма да те защитават или пък спасяват. А когато хората спрат да ти помагат, наистина затъваш много здраво.

— Не съм много сигурен, че ми харесвате, господин Ритър — каза генерал Йънг.

— Операция като тази може да преследва една-единствена цел — спасяване на хората ни. Това ще ни издигне в очите на руснаците, ще им покаже, че се отнасяме сериозно към работата си. На свой ред аз по-лесно ще прокарам шпиони зад завесата. Това означава нови агенти и нова информация, от която вие имате нужда. Играта продължава, докато не се появи нова, по-интересна. — Ритър свърши речта си и се обърна към Гриър: — Кога искаш да уведомя Белия дом?

— Ще ти кажа по-късно. А сега сериозно, Боб, подкрепяш ли ни?

— Да, сър — отвърна Ритър.

Другите не разбираха подбудите му, нито пък им вярваха, но трябваше да ги приемат.

— Е? Какво е станало?

— Виж, Еди — започна търпеливо Тони, — приятелят ни има проблем. Някой е очистил двама от хората му.

— Кой? — попита Морело.

Той не беше в много добро настроение. Току-що, за пореден път, бе научил, че не е измежду кандидатите за приемане във фамилията. И то след всичко, което бе направил. Морело се чувстваше предаден. Тони се бе сдушил с някаква чернилка вместо с човек от собствената си кръв — в крайна сметка бяха далечни братовчеди. Невероятно! И сега копелето сигурно се бе домъкнало да го моли за помощ.

— Не знаем. Нито аз, нито той успяхме да открием нещо.

— Доста неприятно. — Еди се захвана със собствените си проблеми: — Тони, той дойде при мен, помниш ли? Свърза се чрез Анджело. Добре, може би Анджело се опита да ни пързала, но ние му платихме, нали? Тогава пак аз свърших работата. И какво става сега? Мене ме изригват, а той продължава да напредва. Какво става, Тони, да не би да го гласиш за член на фамилията?

— Я стига, Еди.

— Защо не си се застъпил за мен? — попита Морело.

— Не зависи от мен, Еди. Съжалявам, но не мога.

Пиаджи знаеше, че разговорът няма да протече гладко, но не бе очаквал нещата толкова бързо да вземат лош обрат. Разбира се, че Еди бе разочарован. Разбира се, че е очаквал да го приемат. Но тъпият непрокопсаник си изкарваше добри пари и Тони не можеше да разбере за какво толкова се натиска. Да е във фамилията или да живее добре? Хенри можеше да направи разликата. А защо Еди не успяваше? Морело продължи да настоява:

— Аз ти уредих тази сделка. Сега изниква някакво си проблемче и при кого идваш — при мен! Длъжник си ми, Тони.

Намекът бе твърде прозрачен, за да убегне на Пиаджи. От гледна точка на Еди всичко изглеждаше просто. Тони се издигаше във фамилията. С Хенри до себе си като потенциален — всъщност

напълно реален — основен дистрибутор Пиаджи нямаше просто да се издига, а да има влияние. Разбира се, щеше да се налага да демонстрира необходимото уважение към висшестоящите, но управлението на фамилията бе невероятно гъвкаво. Освен това маниакалната предпазливост на Хенри относно източника на стоката му осигуряваше на Тони абсолютна сигурност в организацията. А сигурността в тези среди бе нещо рядко и особено ценно. Грешката на Пиаджи бе, че не правеше следващата логична стъпка. Вместо навън той гледаше навътре. Там, разбира се, виждаше, че Еди може да го смени, да стане посредник, да влезе във фамилията и да прибави обществено положение към материалното си благополучие. За целта Тони просто трябваше услужливо да умре в необходимото време. Хенри беше бизнесмен и бързо щеше да се приспособи към новата обстановка. Пиаджи го знаеше. Еди също.

— Не виждаш ли какво прави? Той те използва, човече.

Най-странното бе, че докато Морело започваше да разбира как Тъкър манипулира и двамата им, Пиаджи — обектът на манипулацията — не схващаше. В резултат верният извод на Еди бе изтълкуван по друг начин.

— Мислил съм по въпроса — излъга Пиаджи. — И какво може да получи от това? Връзката с Филадельфия и Ню Йорк?

— Може би. Може би си мисли, че ще се справи. Този човек иска да надскочи ръста си, Тони.

— Отново ще си поговорим за това, макар че лично аз не виждам такива стремежи. Засега искаме да знаем кой убива хората му. Чувал ли си за някой гастролър?

„Притисни го към стената — помисли си Тони. — Накарай го да запее.“ Пиаджи не изпускаше от поглед събеседника си, който бе твърде ядосан, за да гадае мислите на човека срещу себе си.

— Въобще не съм чувал за такива дивотии.

— Тогава се послушай — заповяда Тони.

Морело трябваше да се подчини и да изпълни заповедта.

— Ами ако той самият премахва хората си заради вътрешни проблеми? Мислиш ли, че вярва на някого?

— Не. Но и не смятам, че убива собствените си хора. — Тони се изправи и даде последна заповед: — Провери.

— Разбира се — изсумтя Еди и остана сам на масата си.

24.

ЗАПОЗНАНСТВА

— Момчета, упражнението мина много добре — обяви капитан Олби и с това приключи разбора си за учението. Разбира се, в придвижването имаше някои дребни неточности, които обаче не бяха от съществено значение. Що се отнася до бойната фаза, дори и неговото набито око не бе успяло да долови някакво несъвършенство. Пехотинците бяха проявили нечовешка точност в стрелбата. Момчетата имаха такова доверие един в друг, че спокойно тичаха към целта си само на метри от огнените потоци. В дъното на стаята екипажите на двата бойни хеликоптера „Кобра“ обсъждаха своето представяне. Морските пехотинци се отнасяха с нужното уважение към пилотите и артилеристите, които щяха да ги подкрепят от въздуха. Обичайната антипатия между представителите на различни родове войски бе приела формата на приятелски шеги. Съвместните учения почти я бяха стопили и тя бе на път напълно да изчезне.

— Господа — каза Олби, — след малко ще научите каква е целта на нашия малък пикник.

— Стани! Мирно! — извика Ървин.

Вицеадмирал Уинслоу Холанд Максвел и генерал-майор Мартин Йънг излязоха пред войниците. И двамата носеха най-хубавите си парадни униформи. Бялата куртка на Максвел определено блестеше на неравномерната светлина в помещението, а военноморската униформа на Йънг бе толкова колосана, сякаш бе изрязана от шперплат. Един лейтенант от морската пехота домъкна голяма дъска и я постави на статив пред войниците. Максвел застана зад малката трибуна. Старши сержант Ървин наблюдаваше младите лица в публиката от своя ъгъл и си напомняше, че при съобщението трябва да изрази изненада.

— Седнете, пехотинци — започна благо Максвел и изчака, докато войниците заемат местата си. — Първо искам да ви кажа лично от мое име, че съм изключително горд от познанството си с вас.

Всички ние отблизо следяхме подготовката ви. Вие пристигнахте тук, без да знаете защо, и се раздадохте до последно. Ето защо го правихте.

Лейтенантът махна покривката от статива и откри една въздушна снимка.

— Господа, тази операция се нарича ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Целта ви е да спасите двадесет мъже, американци като вас, които са в ръцете на врага.

Кели стоеше до Ървин и също като него гледаше лицата на пехотинците, а не адмирала. Повечето бяха по-млади от неговото, но не с много. Погледите на войниците бяха приковани в снимката от „Бъфало Хънтър“. По-голям успех не би пожънала дори и екзотична танцьорка. По лицата обаче нямаше и следи от емоция. Пред Кели седяха млади, хубави, прекрасно изваяни статуи, които със затаен дъх поглъщаха думите на адмирала.

— Този човек е полковник Робин Захариас от ВВС — продължи Максвел, като показваше с дълга дървена показалка. — Виждате какво правят с него виетнамците само защото си е позволил да погледне към устройството, заснело кадъра. — Показалката се премести върху пазача, готов да удари Захариас с приклада си. — Само защото е погледнал.

Кели видя, че при тези думи всички очи се присвиха. Това бе мълчалив, решителен гняв, подчинен на строга дисциплина, което го правеше смъртоносен. Кели потисна усмивката си, която само той щеше да разбере. На морските пехотинци в залата не им бе до усмивки. Всеки от тях знаеше за очакващите го опасности. Всеки бе прекарал поне тринадесет месеца в огъня на бойните операции. Всеки бе виждал как приятелите му умират по възможно най-болезнения и шумен начин, сякаш излязъл от черните кошмари. Но животът бе нещо повече от страх. Вероятно някакъв поход. Чувство за дълг, което малцина можеха да формулират, но всички изпитваха. Общ възглед за света, споделян от седналите в залата мъже. Всеки от пехотинците бе виждал смъртта в ужасяващото ѝ великолепие и отлично знаеха, че животът си има край. Те обаче знаеха още, че животът е нещо повече от избягване на смъртта. Животът трябва да има цел и една такава цел можеше да бъде службата в името на другите. Въпреки че никой от мъжете в залата нямаше лесно да продаде живота си, всеки щеше да го рискува, уповавайки се на Бог, късмет или съдба, защото знаеше, че и

другите ще направят същото. Морските пехотинци не познаваха мъжете от снимките, но те бяха другари — нещо повече от приятели, — на които дължаха вяност. И те щяха да рискуват живота си, за да я дадат.

— Няма нужда да ви казвам колко опасна е мисията — заключи адмиралът. — В интерес на истината вие го знаете по-добре от мен. Искам само да ви кажа, че тези хора са американци и имат право да очакват помощ от нас.

— Дяволски сте прав, сър! — извика някакъв глас за изненада на останалите пехотинци.

В този момент Максвел едва не изгуби самообладание. „Истина е — каза си той. — Наистина има значение. Няма значение, че грешим, ние сме си все същите.“

— Благодаря ти, Дъч — каза Марти Йънг и се приближи до него. — И така, морски пехотинци, вече знаете. Дошли сте тук доброволно и можете също така доброволно да си идете. Някои от вас имат семейства, приятелки. Няма да ви задържаме насила. Някои може би са размислили — продължи генералът, докато оглеждаше съвсем умишлено предизвиканата обида по лицата на младежите. — Давам ви днешния ден за размисъл. Свободни сте.

Морските пехотинци се изправиха под акомпанимента на стържещите по пода столове. Когато всичко утихна, гласовете им изреваха като един:

— РАЗУЗНАВАЧИ!

Онези, които виждаха лицата им, разбираха всичко. Отказването от мисията бе равнозначно на отказ от мъжествеността. Сега вече пехотинците се усмихваха. Те започнаха да разменят забележки с приятелите си. Очите им не виждаха слава. Пред тях сякаш изникваха образите на мъжете, чийто живот щяха да спасят. „Ние сме американци и идваме да ви отведем у дома.“

— Господин Кларк, вашият адмирал изнесе доста добра реч. Трябваше да я запишем.

— Ти си твърде старо куче, за да се впечатляваш от такива неща, сержант. Ще бъде доста напечено.

Ървин се усмихна учудващо палаво.

— Знам. Но ако наистина си мислите, че е така, защо, по дяволите, ще действате сам?

— Помолиха ме — поклати глава Кели и се запъти с лична молба към адмирала.

Тя успя да слезе от втория етаж, като се държеше за перилата. Главата все още я болеше, но вече не чак толкова лошо и тя следваше мириса на кафе и глъчката на разговора.

При вида ѝ Санди се усмихна.

— Добро утро!

— Здравсти — отвърна Дорис, все още слаба и бледа. Момичето обаче намери сили да се усмихне, докато влизаше през вратата, без, разбира се, да я изпуска и за миг. — Гладна съм като вълк.

— Надявам се, че обичаш яйца.

Санди ѝ помогна да седне на един стол и постави пред нея чаша портокалов сок.

— Ще ги изям с черупките — отвърна Дорис и за пръв път показва чувството си за хумор.

— Можеш да започнеш с тези и не се безпокой за черупките — каза Сара и изсипа началото на закуската от тигана в чинията пред момичето.

Дорис бе прескочила трапа. Движенията на момичето бяха болезнено бавни и координацията ѝ наподобяваше тази на малко дете, но подобрението в сравнение със състоянието отпреди двадесет и четири часа бе просто невероятно. Кръвната проба от предния ден показваше още по-окуражителни знаци. Огромните дози антибиотици бяха заглушили инфекциите на Дорис, а натрупваното продължително време влияние на успокоителните вече почти не личеше. Остатъците се дължаха на наскоро предписаните и инжектирани от Сара дози, които нямаше да бъдат повторени. Но най-окуражителният белег бе апетитът на Дорис. Макар и с неуверени движения, тя разгъна салфетката и я сложи в скута си. Момичето не се зае да ровичка храната в чинията, а започна да унищожава първата си истинска закуска от месеци по най-възпитания начин, който ѝ позволяваше гладът. Дорис отново се превръщаше в човек.

Но двете жени все още не знаеха нищо друго освен името ѝ — Дорис Браун. Санди си наля чаша кафе и седна на масата.

— Откъде си? — попита тя с възможно най-невинен глас.

— От Питсбърг.

За гостенката ѝ градът явно бе не по-малко отдалечен от обратната страна на Луната.

— Имаш ли семейство?

— Само баща. Мама почина през 65-а от рак на гърдата — каза бавно Дорис и после несъзнателно бръкна под хавлията си.

За пръв път гърдите не я боляха от ласките на Били. Санди забеляза движението и се досети какво означава то.

— Никой друг ли си нямаш? — попита спокойно сестрата.

— Брат ми... Виетнам.

— Съжалявам, Дорис.

— Няма нищо.

— Моето име е Санди, нали помниш?

— Аз съм Сара — намеси се д-р Роузън и замени празната чиния пред момичето с пълна.

— Благодаря, Сара.

Усмивката ѝ бе малко измъчена, но Дорис Браун вече реагираше на света около себе си и това бе много по-важно, отколкото изглеждаше отстрани. „Бавничко — каза си Сара. — Няма закъде да бързаме. Просто трябва да вървим в правилната посока.“ Медицинската сестра и лекарката се спогледаха.

Беше нещо невероятно. Външен човек едва ли би го разбрал. Двете със Санди бяха бръкнали в гроба и бяха издърпали момичето от здравата прегръдка на земята. След още три месеца, а може би дори и по-малко тялото на Дорис щеше да е толкова слабо, че и най-незначителното външно въздействие щеше да пресече живота в него само за часове. Но сега вече не. Сега момичето щеше да живее. Двете жени отново се спогледаха. Изпитваха чувството, което сигурно бе имал Бог, когато е вдъхнал живот на Адам. Те бяха победили смъртта и бяха подарили Божествен дар. Именно поради тези причини двете упражняваха професията си. Такива моменти ги възнаграждаваха и заради разочарованията, мъката и тъгата от загубата на други пациенти.

— Не яж толкова бързо, Дорис. Когато известно време гладуваш, стомахът ти се свива — каза Сара и отново влезе в ролята си на лекуващ лекар.

Нямаше смисъл да я предупреждава за проблемите и болките, които със сигурност щеше да почувства в стомашната област. Те просто не можеха да бъдат предотвратени. Сега най-важното бе Дорис да се нахрани.

— Добре, и без това започнах да се надувам.

— Тогава си почини малко и ни разкажи за баща си.

— Избягах — отвърна веднага Дорис. — Веднага след като Дейвид... след телеграмата и татко... имаше проблеми и обвини мен.

Реймънд Браун бе ръководител на бригада при Трета главна леярска пещ на стоманопреработвателната компания „Джоунс и Лафлин“. Къщата му се намиреше на улица „Дънливи“ в средата на един от многобройните стръмни градски хълмове. Тя бе просто една от множеството къщи, строени в началото на века. Дървените ѝ стени имаха нужда от нова боя на всеки две-три години в зависимост от суровостта на зимните ветрове, духащи през долината Мононгела. Реймънд работеше нощна смяна, защото през нощта къщата му бе особено празна. Той никога повече нямаше да чуе гласа на жена си, никога нямаше да заведе сина си на детски мач по бейзбол, никога нямаше да се тревожи за срещите на дъщеря си с момчета през уикенда.

Той се бе опитал, бе положил всички сили, но, разбира се, след като бе станало твърде късно. Наистина му се бе насъбрало много. Жена му, все още млада и хубава, на тридесет и седем години бе открила малка бучка в гърдата си. Реймънд я бе поддържал, доколкото можеше, след операцията, но после се бе появила нова бучка, нова операция и тъжното пътуване надолу по хълма. Той не можеше да си позволи да е слаб пред нея по време на болестта. Само това нещастие бе достатъчно да разбие живота му, но то не бе дошло само. Единственият му син Дейвид бе мобилизиран във Виетнам и само две седмици по-късно — убит в някаква безименна долина. Съчувствието на колегите му, стекли се на погребението на Дейви, не му бе попречило да търси утеха на дъното на бутилката. Реймънд не бе разбрал и тъгата на Дорис, която скърбеше по свой начин. Една вечер след късното ѝ прибиране у дома с измачкани дрехи бащата бе наговорил зловни и жестоки думи на дъщеря си. Той все още помнеше всяка казана дума, както и кухия звук от затръшването на вратата.

Бе се осъзнал още на другия ден и със сълзи на очи бе отишъл в полицейския участък. Отчаяно искаше да върне отново малката си дъщеря и да измоли от нея прошката, която сам не можеше да си даде. Но Дорис бе изчезнала. Полицаяте направиха каквото можаха, а то съвсем не бе много. И така в продължение на две години Реймънд Браун продължи да живее на дъното на бутилката. Най-сетне двама негови колеги събраха куража да се намесят в живота му и да говорят с него. Сега местният свещеник беше чест гост в дома му. Реймънд Браун продължаваше да си попийва, но никога не пиеше до забрава и се опитваше окончателно да спре с алкохола. Той знаеше, че като истински мъж трябва смело да приеме самотата и да се пребори с нея. Достойнството на подобно поведение често звънти на кухо, но Реймънд нямаше друго на този свят. Молитвите също му помагаша малко. Повтарящите се думи често водеха със себе си съня, макар и не онези цветни сънища за семейството му, което някога пълнеше къщата. Той се въртеше из леглото си и се потеше от жегата, когато телефонът иззвъня.

— Ало?

— Ало, Реймънд Браун ли е?

— Да, кой се обажда? — попита той със затворени очи.

— Името ми е Сара Роузън. Аз съм лекар от Балтимор, работя в болницата „Джон Хопкинс“.

— Да?

Тонът на жената го накара да отвори очи. Той се загледа в празната белота на тавана, която толкова много приличаше на живота му. Внезапно почувства страх. Защо му се обаждаше тази лекарка от Балтимор? Мозъкът му трескаво работеше, за да наименува опасността, когато женският глас бързо заговори:

— При мен има един човек, който иска да говори с вас, господин Браун.

— Какво?

Той чу приглушени звуци, които можеха да бъдат и шумове от линията, но не бяха.

— Не мога.

— Нямах какво да губиш, скъпа — каза Сара и ѝ подаде телефона. — Той ти е баща. Повярвай му.

Дорис хвана слушалката с две ръце, доближи я до лицето си и прошепна:

— Татко?

Макар и от стотици километри прошепнатата дума прозвуча ясно като църковна камбана. Реймънд Браун три пъти си пое въздух, преди да отговори, и гласът му прозвуча като стон:

— Дор?

— Да, татко... съжалявам.

— Добре ли си, миличко?

— Да, татко, чудесно съм.

Колкото и невероятно да звучеше това твърдение, то не бе лъжа.

— Къде си?

— Чакай малко.

Гласът отсреща се промени:

— Господин Браун, отново говорите с доктор Роузън.

— Там ли е тя?

— Да, господин Браун, тук е. Лекувахме я в продължение на една седмица. Беше много болна, но ще се оправи. Разбирате ли ме? Ще се оправи.

Сърцето на Браун приличаше на стоманен юмрук и той дишаше толкова тежко, че ако в близост до него имаше лекар, това със сигурност би го разтревожило.

— Добре ли е? — попита нетърпеливо той.

— Ще бъде чудесно — увери го Сара. — Не се съмнявайте в това, господин Браун. Моля ви, повярвайте ми.

— О, Исусе! Къде, къде сте?

— Господин Браун, все още няма да можете да я видите. Ще я докараме при вас веднага след като напълно се възстанови. Чудех се дали е редно да ви се обаждам, преди да можете да се видите, но... но просто не можехме да не ви съобщим. Предполагам, разбирате.

Сара трябваше да изчака две минути, преди да чуе нещо разбираемо, но звуците, които долетяха по жицата, я трогнаха. С посягането в един гроб тя бе извадила два живота.

— Наистина ли е добре?

— Преживяла е тежки неща, господин Браун, но ви обещавам, че ще се възстанови напълно. Аз съм добър лекар. Нямахте да ви го казвам, ако не бе истина.

— Моля ви, моля ви, дайте ми отново да говоря с нея. Моля ви!

Сара подаде слушалката и скоро от двете страни на линията имаше четирима разплакани човека. Медицинската сестра и лекарката бяха най-щастливи и се прегръщаха радостни от победата над жестокостите на света.

Боб Ритър спря колата си на едно от местата по бившата улица, разделяща Белия дом и сградата на изпълнителната власт. Той излезе и се приближи към последната — вероятно най-отвратителната сграда във Вашингтон. Някога тук се бяха намирали по-голямата част от правителствените служби — Държавният департамент, Министерството на отбраната, Военноморското министерство. Тук се намираше и стаята за преговори с индианци, предназначена да сплашва примитивните посетители с пищната викторианска архитектура и великолепието на правителството, построило тази гигантска колиба. Стъпките на Ритър отекваха по мрамора на широките коридори, докато той търсеше нужната му стая. Намери я на втория етаж. На вратата пишеше: „Роджър Макензи, специален помощник на президента по въпросите на националната сигурност“. По ирония на съдбата „специален“ означаваше, че Макензи свири втора цигулка на поста. Съветникът по националната сигурност притежаваше ъгловия кабинет в западното крило на Белия дом. Кабинетите на подчинените му бяха другаде. Въпреки че отдалечеността от властта ограничава влиянието, тя не може да премахне самодоволството, идващо от службата. Макензи трябваше да има свой собствен екип, който да му напомня колко е важен, независимо дали наистина е. „Не е чак толкова лош — помисли си Ритър. — Всъщност е доста умен.“ Въпреки това Макензи ревниво пазеше поста си и в други времена сигурно щеше да бъде чиновник, съветващ канцлера, който пък от своя страна съветва краля. Днес положението му бе долу-горе същото с малката разлика, че имаше секретарка.

— Здравсти, Боб. Как са работите в Ленгли? — попита Макензи пред секретарите си, за да им покаже, че все още е достатъчно важен, за да бъде посещаван в кабинета си от служители на ЦРУ.

— Както обикновено — усмихна се в отговор Ритър. „Омръзнаха ми тези глупости.“

— Задръстване ли имаше? — попита Макензи, за да покаже на Ритър, че е почти, ако не и напълно, закъснял за срещата.

— Да, имаше някакъв проблем на „Джордж Вашингтон“.

Ритър кимна към кабинета на Макензи и домакинът му го разбра.

— Уоли, ще ни трябва човек да води бележките.

— Идвам, сър.

Помощникът му стана от бюрото си и се приближи с бележник в ръка.

— Боб Ритър, това е Уоли Хикс. Не мисля, че сте се срещали.

— Добър ден, сър — протегна ръка Хикс.

Ритър я пое. Пред него стоеше още един ревностен помощник от Белия дом. Момчето говореше с акцент от Нова Англия, изглеждаше съобразително и бе любезно. Ритър не очакваше нищо повече от подобни хора. След минута вече седяха в кабинета на Макензи. И вътрешната, и външната врата бяха прилепнали към стоманените си рамки, които придаваха на цялата сграда непромокаемия вид на военен кораб. Хикс се засуети да направи кафе за всички. Сякаш спазваха някакъв стар дворцов ритуал, което съвсем не беше далеч от истината за организацията на бюрокрацията на най-мощната демокрация в света.

— И какво те води насам, Боб? — попита иззад бюрото си Макензи. Хикс отвори бележника си и започна да се бори с химикала, за да запише всяка дума.

— Роджър, във Виетнам ни се представя уникална възможност.

Два чифта очи се отвориха по-широко, а два чифта уши се наостриха.

— И каква е тя?

— Югоизточно от Хайфон открихме специален военнопленнически лагер — започна Ритър и набързо нахвърли откритията и подозренията им.

Макензи слушаше напрегнато. Макар и да се отличаваше с известна помпозност, навремето банкерът бе управлявал бойни самолети. По време на Втората световна война Роджър бе летял на В-24 и бе участвал в драматичната, но неуспешна акция над Плоещ.

„Патриот с уговорки“ — охарактеризира го мислено Ритър. Той щеше да се опитва да апелира към първото и да тушира второто.

— Дай да видя материалите — каза след няколко минути бюрократът, като ловко избягна лаическата дума „снимки“.

Ритър извади албума от куфарчето си и го сложи на бюрото. Макензи го отвори и измъкна една лупа от бюрото си.

— Знаем ли кой е този човек?

— От другата страна има по-хубава снимка — осведоми го услужливо Ритър.

Макензи свери семейната фотография с тази от лагера, а после с увеличеното копие.

— Доста голяма прилика. Не мога да съм категоричен, но приликата е голяма. Кой е той?

— Полковник Робин Захариас от ВВС. Прекарал е доста време във военновъздушната база „Офът“ при изготвянето на военните планове на САК. Той знае всичко, Роджър.

Макензи вдигна поглед и подсвирна. Според него това бе идеалната реакция при подобни обстоятелства.

— Този човек не е виетнамец.

— Не, той е полковник от съветските ВВС. Не знаем името му, но не е трудно да се сетим защо е там. А ето и най-важното.

Ритър подаде копие от съобщението за смъртта на Захариас.

— По дяволите.

— Да, изведнъж всичко става ясно, нали?

— Подобно нещо може да провали мирните преговори — заразсъждава на глас Макензи.

Уолтър Хикс не можеше да каже нищо. Той трябваше да мълчи. Приличаше на полезен уред — автоматична пишеща машина. Намираше се в стаята единствено защото шефът му искаше разговорът да бъде записан. Да провали мирните преговори — написа той и се постара да го подчертае. Въпреки че никой не забеляза, пръстите му побеляха от стискане на химикалката.

— Роджър, хората в онзи лагер знаят ужасно много. Достатъчно, за да застрашат сериозно националната ни сигурност. И когато казвам сериозно, имам предвид точно това — каза спокойно Ритър. — Захариас е в течение на ядрените ни планове, помагал е при изготвянето на ЕОП. Това е много сериозно.

Само с изговарянето на сричките „е-оп“, само със споменаването на ужасното съкращение на „Единен оперативен план“ Ритър съвсем съзнателно бе вдигнал нивото на разговора. Оперативният офицер от ЦРУ остана изумен от майсторството на лъжата си. Недоносчетата от Белия дом със сигурност нямаше да схванат, че хората трябва да се спасяват само защото са хора. Те си имаха своите спешни проблеми за разрешаване, в които най-нетърпящи отлагане бяха ядрените военни планове.

— Имаш цялото ми внимание, Боб.

— Господин Хикс бяхте, нали? — извърна глава Ритър.

— Да, сър.

— Ще ни извините ли за малко?

Младшият помощник погледна шефа си. Безизразното му лице умоляваше Макензи да го остави в стаята, но това нямаше да стане.

— Уоли, мисля, че засега ще се справим и без теб — каза специалният помощник на президента и се опита да омекоти удара с приятелска усмивка и красноречив жест към вратата.

— Да, сър.

Хикс се изправи, излезе от стаята и тихо затвори вратата след себе си. „Мамка му“ — беснееше Уоли, докато седнаше на бюрото си. Как щеше да съветва шефа си, без да знае какво му говорят? „Робърт Ритър — ядосваше се Хикс. — Човекът, който едва не провали изключително важни преговори в изключително важен момент, като пренебрегна заповеди, за да измъкне някакъв си шпионин от Будапеща.“ Информацията, която бе донесъл, някак си бе променила американската позиция на мирната конференция. В резултат преговорите се бяха забавили с цели три месеца, защото американците бяха решили да изстискат нещо друго от руснаците. Те пък се бяха оказали достатъчно сговорчиви, за да запазят постигнатото и с това да спасят кариерата на Ритър. Това вероятно още повече насърчаваше идиотските му идеи, че отделните хора могат да бъдат по-важни от световния мир, макар да бе очевидно, че от мира няма нищо по-важно.

Освен това Ритър умееше да манипулира Роджър. Всички тези военни планове си бяха чиста алабалистика. Стените в кабинета на Макензи бяха покрити със снимки от старите дни, в които бе карал някакъв брадясал самолет до ада и обратно. Сега си мислеше, че лично е победил Хитлер и е спечелил войната. Още една скапана война, която

умелата дипломация е можела да предотврати, стига само хората да са били насочили силите си в правилната посока. Също както той и Питър щяха да го направят някой ден. Тук не ставаше въпрос за военни планове, за ЕОП или за която и да е от другите опашати глупости, с които хората в тази част на Белия дом се занимаваха всеки божи ден. Ставаше въпрос за хора, за бога. За шапкари. За тъпи военни. За същества с широки рамене и тесни умове, които не правеха нищо друго, освен да убиват, и си мислеха, че вършат услуга на света. „Освен това — продължаваше мислено да се пени Хикс — те са знаели за рисковете и доброволно са ги поели.“ Ако толкова са искали да бомбардират такива миролюбиви и приятелски настроени хора като виетнамците, трябвало е да помислят, че в един момент противникът им ще престане да си играе на жертва. И най-важното — тези хора са били достатъчно тъпи, за да рискуват живота си, следователно са приели възможността да го изгубят. Защо тогава Уоли Хикс и другите като него трябваше да чувстват някакво угризение, щом нещата станеха напечени? На онези сигурно всичко това им харесваше. Те несъмнено привличаха вниманието на жените, смятащи мозъка за обратнопропорционален на размера на половите органи. Жени, които обичаха мъжкарите да си помагат при ходене с ръце — подобно на наконтени шимпанзета.

„Това може да провали мирните преговори. Дори Макензи си го помисли.“

Толкова много мъртви деца от неговото поколение. А сега някакви си празноглавци искаха да рискуват да отдалечат края на войната в името на петнадесет-двадесет професионални убийци, които вероятно обичаха професията си. Звучеше безумно. „Какво ще стане, ако обявят война и никой не иска да се бие?“ Това бе един от любимите афоризми на поколението му, но за съжаление си оставаше чиста фантазия. Хора като онзи от снимката — Захариас — винаги щяха да успеят да изкушат другите след себе си, защото дребните души нямаха знанията и перспективата на Хикс. Те просто не можеха да видят, че всичко е чисто и просто загуба на сили. И това бе най-удивителното от всичко. Нима не бе очевидно, че войната е нещо ужасно? Колко умен трябва да е един човек, за да го разбере?

Хикс видя, че вратата се отваря. От кабинета излязоха Макензи и Ритър.

— Уоли, ще отидем отсреща за няколко минути. Ще кажеш ли на човека, с когото имам среща в единадесет, че ще се върна възможно най-бързо?

— Да, сър.

Типичен случай. Прелъстяването на Ритър бе приключило. Макензи толкова здраво бе налапал въдицата, че сам щеше да изложи фактите пред съветника по националната сигурност. Вероятно на масата за преговори отново щеше да настане невъобразима бъркотия, която да забави мира с нови три месеца. Освен ако някой не се окаже достатъчно разумен. Хикс вдигна телефона и набра някакъв номер.

— Кабинетът на сенатор Доналдсън.

— Добър ден, търся Питър Хендерсън.

— Съжалявам, но двамата със сенатора са в Европа. Ще се върнат следващата седмица.

— О, точно така, как можах да забравя. Благодаря.

Хикс затвори. „По дяволите.“ Толкова се бе разстроил, че напълно изключи.

Някои неща трябва да бъдат правени много внимателно. Питър Хендерсън дори не знаеше, че кодовото му име е Касий. То му бе прикачено от някакъв аналитик в института „Америка-Канада“, който обичаше Шекспир не по-малко от възпитаник на Оксфорд. Снимката в досието заедно с краткото резюме на агента напомняха за егоистичния „патриот“ в трагедията на „Юлий Цезар“.

Сенаторът му бе в Европа на обиколка по събиране на факти, свързани с НАТО. Въпреки това щяха да минат и през мирните преговори в Париж, за да заснемат някои кадри, предвидени за излъчване през есента по телевизията на Кънектикът. В интерес на истината „обиколката“ си бе чисто пазаруване със задължения за инструктаж през ден. Хендерсън се наслаждаваше на първото си подобно пътуване. Като сенаторски експерт по въпросите на националната сигурност той трябваше да присъства на инструктажите, но с останалото си време разполагаше напълно свободно и можеше да го прекарва както си иска. В момента разглеждаше Белия Тауър — известната централна част от кралския лондонски Тауър, който вече девет века бдеше над водите на Темза.

— Лондон се радва на топъл ден днес — забеляза някакъв друг турист.

— Чудя се дали тук има бури — отвърна небрежно американецът, загледан в забележителната броня на Хенри VIII.

— Имат — отвърна другият, — но съвсем не са толкова свирепи, колкото във Вашингтон.

Хендерсън се огледа за изход и се запъти натам. След минута двамата с новия му събеседник обикаляха около Зеления Тауър.

— Английският ви е превъзходен.

— Благодаря, Питър. Казвам се Джордж.

— Здравсти, Джордж — усмихна се Хендерсън, без да поглежда новия си приятел.

Наистина приличаше на филмите с Джеймс Бонд. Особено пък тук, в Лондон, и то в историческото седалище на британското кралско семейство. Забележително!

Джордж бе истинското му име, всъщност Георгий, което е руският еквивалент, — но той вече рядко се заемаше с операциите сам. Макар и високоефективен оперативен офицер от КГБ, Георгий притежаваше също отлични аналитични способности. Поради това преди пет години го бяха прибрали в Москва, бяха го направили полковник и го поставиха начело на отдел. Джордж вече с основание поглеждаше към генералски звезди. Причината, поради която бе дошъл в Лондон — през Хелзинки и Брюксел, — бе желанието му със собствените си очи да види Касий и, разбира се, да напазарува за семейството си. Само трима мъже на неговата възраст в КГБ имаха новия му пост, а жена му обичаше да носи западни дрехи. Къде другаде да ги купи освен в Лондон? Джордж не говореше нито френски, нито италиански.

— Това ще бъде единствената ни среща, Питър.

— Трябва ли да се чувствам поласкан?

— Ако искаш. — Джордж бе необичайно добродушен за руснак, макар че това бе част от дегизировката му. Той се усмихна на американеца. — Сенаторът ти има достъп до много неща.

— Да, така е — съгласи се Хендерсън, загледан в церемониите на стражата. Нямаше нужда да добавя, че той също има достъп до тези неща.

— Подобна информация може да ни е много полезна. Правителството ви и особено новият ви президент, честно казано, ни плашат.

— Той плаши и мен — призна си Хендерсън.

— В същото време обаче — продължи с разумен и разсъдлив тон Джордж — има и проблясъци на надежда. Той е реалист. Моята страна гледа на предложението му за detente^[1] като знак, че можем да постигнем широко международно разбирателство. Именно заради това искаме да проверим дали предложението му да дискутираме е искрено. За нещастие ние също имаме проблеми.

— Какви?

— Вашият президент вероятно е добронамерен. Казвам го съвсем искрено, Питър — прибави Джордж. — От друга страна обаче, в негово лице имаме силна... конкуренция. Ако знае твърде много за нас, може да ни притисне в определени области и това, разбира се, ще попречи на постигането на желаното и от двете страни разбирателство. Във вашето правителство има разнородни политически елементи. В нашето също — останки от сталинската ера. Ключът към успеха в подобни преговори — които скоро могат да започнат — е и двете страни да действат разумно. Вашата помощ ни е необходима, за да контролираме неразумните политически елементи на правителството ви.

Хендерсън се изненада, че руснаците могат да бъдат толкова искрени, почти като американци.

— И как мога да постигна това?

— На определена информация не може да бъде позволено да изтича. Ако това стане, шансовете ни за detente ще пропаднат. Ако знаем твърде много за вас или пък вие знаете прекалено много за нас, играта става нечестна. Едната страна ще търси само предимства и по този начин няма да се получава равноправие, а доминация, което, разбира се, е неприемливо. Разбирате ме, нали?

— Да, звучи разумно.

— Това, което искам от вас, Питър, е от време на време да ни уведомявате за някои специални неща, които сте научили. Дори няма да ви казвам какво точно. Смятам, че сте достатъчно интелигентен, за да се досетите сам. Ние ще ви се доверим. Войната вече е зад гърба ни. Приближаващият се мир, ако наистина дойде, ще зависи от хора като

вас и мен. Между нациите ни трябва да цари доверие, а доверието започва от вратата между двама души. Друг път просто няма. Бих искал да не е така, но мирът трябва да тръгне именно оттук.

— Мирът наистина е нещо прекрасно — забеляза Хендерсън, — но първо трябва да приключим с тази проклета война.

— Както знаете, краят ѝ вече се вижда. Ние... не може да се каже натискаме, но окуражаваме приятелите си да заемат по-умерени позиции. Достатъчно млади мъже намериха смъртта си. Време е да се сложи край, и то приемлив и за двете страни.

— Приятно ми е да го чуя, Джордж.

— И така, ще ни помогнете ли?

Бяха заобиколили Зеления Тауър и сега се намираха пред параклиса. Там се виждаше дръвник. Хендерсън си нямаше представа дали някога е бил използван по предназначението си. Дръвникът бе обграден с вериги, а върху него се виждаше кацнал гарван — един от онези, които служителите в Тауър отглеждат от суеверие или пък от уважение към традицията. От дясната им страна един екскурзовод говореше на група туристи.

— Досега ви помагах, Джордж.

И това бе самата истина. Хендерсън кълвеше на въдицата на КГБ от две години. Работата на руския полковник бе да смени примамката и да види дали американецът ще глътне куката.

— Да, Питър, знам, но сега те молим за малко по-важна информация. Трябва да решиш сам, приятелю. Лесно е да се подпали война, но спечелването на мира може да бъде наистина опасна задача. Никой няма да узнае за ролята, която ще изиграеш. Важните клечки от двете министерства ще постигнат споразуменията и ще раздрусат ръце над масата. Фотоапаратите ще запечатат лицата им за историята и имената на хора като мен и теб никога няма да попаднат в учебниците. Но нашите дела имат значение, приятелю. Именно хора като нас подготвят срещите на министрите. Не мога да те насилвам, Питър. Трябва сам да решиш дали искаш да ни помогнеш за своя сметка. Освен това също сам ще решаваеш какво трябва да знаем и какво не. Ти си умен млад човек и връстниците ти в Америка научиха всички уроци, които трябва да знаят. Ако поискаш, ще ти дам време за размисъл и...

Хендерсън се извърна и взе решението.

— Не, вие сте прав. Някой трябва да помогне на мира и потриването не е в ничия полза. Ще ви помогна, Джордж.

— Работата е опасна и ти го знаеш — предупреди го Джордж.

Той се насили да изрече последните думи, но Хендерсън вече преглътваше куката и офицерът от КГБ трябваше да я заклеши здраво.

— Ще поема необходимите рискове. Струва си.

„Аха.“

— Хора като теб трябва да бъдат пазени. Когато се върнеш у дома, ще влязат в контакт с теб. — Джордж направи пауза. — Питър, аз съм баща. Имам дъщеря на шест и син на две години. Заради твоята и моята работа те ще израснат в един по-хубав свят, мирен свят. Благодаря ти от тяхно име, Питър. Сега трябва да вървя.

— Довиждане, Джордж — каза Хендерсън.

Думите му накараха руснака да се обърне и да се усмихне.

— Не, Питър, вече няма да се видим.

Джордж слезе по каменните стълби към изхода „Трейтър“. Той употреби всичките си сили, за да не се разсмее на глас от комбинацията между току-що постигнатото и гледката на величествената крепост пред него. Пет минути по-късно офицерът от КГБ се качи в едно черно такси и насочи шофьора към магазин „Хародс“ в Найтсбридж.

„Касий“ — помисли си Георгий. Не, името не бе подходящо. Вероятно по би му отивало „Каска“, но вече бе твърде късно за промени, а и нима някой щеше да забележи хумора в цялата история? Глазов бръкна в джоба си и извади листа с поръчки за подаръци.

[1] Разведряване (фр.). — Б.пр. ↑

25.

ЗАМИНАВАНИЯ

Една демонстрация, колкото и идеално да е изпълнена, не е достатъчна. Репетицията бе повторена през всяка една от следващите четири нощи и два пъти през деня. Искаха да са сигурни, че всеки добре е запомнил мястото и ролята си. Атакуващата затвора група щеше да се движи само на десет метра от огъня на картечниците. Изискваше го архитектурата на лагера и всички бяха доста притеснени. Това бе най-опасната техническа подробност на атаката. В края на седмицата отрядът за нападение на ЗЕЛЕН ЧИМШИР беше подготвен в максимална степен. Морските пехотинци го знаеха, знаеха го и генералите. Тренировките не станаха по-небрежни, но започнаха да преминават в по-стабилно темпо, за да не се получи ефект на претренираност. Следваше последният етап на подготовката. Докато тренираха, пехотинците разменяха реплики помежду си. Добрите идеи веднага се препращаха до сержантите или капитан Олби и често подобряваха някоя част от плана. Това бе така наречената „интелектуална част“ от работата, която караше всеки войник в по-малка или по-голяма степен да почувства, че влияе върху процеса. Оттук идваше увереността. Не самохвалството, което често се свързва с елитните армейски части, а сериозната и важна професионална преценка, която изпилва нещата докрай и спира.

Забележителното бе, че сега и свободните им часове бяха по-спокойни. Те знаеха в какво се състои мисията и това караше буйните лудории, присъщи на младите мъже, да отстъпят назад. Пехотинците гледаха телевизия, четяха книги или списания в очакване на заповедта. Живееха с пълното съзнание, че от другата страна на океана други мъже също чакат и двадесет и пет мозъка едновременно си задаваха въпроси. Дали нещата щяха да минат добре или зле? Ако бе първото, какво ли щяха да почувстват? Ако бе второто... независимо от очаквания резултат човек просто не може да обърне гръб на подобна мисия. Те бяха призовани да върнат съпрузи на жените им, бащи на

децата им и граждани на родината. Всеки от морските пехотинци знаеше, че ако трябва да рискува живота си, именно сега е времето да го направи.

По молба на сержант Ървин при групата пристигнаха свещеници и момчетата изчистиха съвестта си. Бяха депозирани и няколко завещания — „за всеки случай“, обясниха пехотинците на посещаващите офицери. Лека-полека войниците изхвърляха от разсъдъка си всички външни грижи и се концентрираха върху нещо, наименувано с две произволни кодови думи. Всеки от тях се разхождаше до макета, обикновено с непосредствените си колеги за операцията, проверяваше разположение, ъгли и пътища на придвижване след започването на стрелбата. Всеки започна да тренира по собствена програма и да пробягва два-три километра допълнително просто за да е сигурен, че ще се справи, както и да свали напрежението. Един страничен наблюдател с набито око щеше да види всичко, изписано по лицата на момчетата: сериозни, но не напрегнати, съсредоточени, но не вманиачени, уверени, но не самонадеяни. Другите морски пехотинци в Куантико се държаха на разстояние от пришълците. Те се чудеха какво означават специалното място и странният режим, защо Кобрите са в постоянна готовност, какво правят пилотите на спасителните хеликоптери в офицерския клуб? Израженията на морските пехотинци от боровата горичка обаче бяха достатъчно сериозно предупреждение, за да пресекат въпросите им в зародиш и да ги държат на разстояние. Ставаше нещо сериозно.

— Благодаря, Роджър — каза Боб Ритър в канцеларията си в Ленгли. Той изключи линията и набра вътрешен номер. — Джеймс? Боб е. Готово. — Започвай да натискаш бутоните.

— Благодаря, Джеймс.

Дъч Максвел се завъртя в мекия стол и погледна синия алуминиев панел на стената — част от изтребителя му F6F „Хелкат“. Върху него бяха изрисувани редици червено-бели флагчета, всяко от които изобразяваше една от жертвите на майсторството му. Това бе личната гордост от професията му.

— Свързочник Графтън — извика той.

— Да, сър — появи се един старшина на вратата.

— Изпрати сигнал до адмирал Подулски на „Констелейшън“: „Зелена маслина“.

— Тъй вярно, сър.

— Докарай колата ми и после се обади в Анакостия. След петнадесет минути ще ми трябва хеликоптер.

— Да, адмирале.

Вицеадмирал Уинслоу Холанд Максвел от американския флот стана от бюрото и излезе от кабинета си. Първата му спирка бе в един от кабинетите на военновъздушното крило на сградата.

— Гари, ще ми трябва превозът, за който говорихме.

— Имаш го, Дъч — отвърна генералът, без да задава въпроси.

— Съобщи подробностите в кабинета ми. Аз излизам, но ще се обаждам на всеки час.

— Да, сър.

Колата на Максвел го чакаше на Речния изход. Зад волана стоеше старшина от ВВС.

— Накъде, сър?

— Към Анакостия, старшина. При хеликоптерите.

— Слушам.

Старшината включи на скорост и се отправи към реката. Той разбираше, че става нещо, но не знаеше какво. Старецът стъпваше весело. Приличаше на дъщерята на старшината, когато отива на среща.

Кели отново тренираше в гората както през последните седмици. Бе изпразнил оръжието си с надеждата, че няма да му се наложи да изстреля и един патрон. Основното му оръжие бе автоматът CAR-15. В кобура под мишницата му висеше 9-милиметров автоматичен пистолет със заглушител, но истинското му оръжие бе радиото. Той носеше два апарата, за да е сигурен, храна, вода, карта и резервни батерии. Общо товарът му бе единадесет килограма и половина, без да се брои екипировката, необходима за проникването. Не беше чак толкова много и Кели откри, че може да се движи през гората и по хълмовете, без дори да забелязва допълнителната тежест. Джон се движеше тихо и бързо за човек с неговите габарити. Тишината зависеше от местата, по които стъпва. Трябваше да внимава къде точно поставя крака си, как

минава между дървета и храсти и да наблюдава с еднаква бдителност както пътеката, така и местността около себе си.

„Прекаляваш с тренировките каза си той. Сега вече трябва да ги намалиш малко.“ Кели се изправи и заслиза надолу по хълма, подчинил се изцяло на инстинктите си. Морските пехотинци се упражняваха на групички, имитирайки стрелба с оръжието си. Капитан Олби разговаряше с екипажите на четирите хеликоптера. Кели тъкмо приближаваше построичките, когато наблизко се приземи син военноморски хеликоптер и от него слезе адмирал Максвел. По случайност Джон го видя пръв. Той разбра целта на посещението и съобщението, което се готвеха да им предадат още преди адмиралът да бе отворил уста.

— Тръгваме ли?

— Тази вечер — кимна утвърдително Максвел.

Въпреки очакването и ентузиазма Кели почувства обичайното потръпване. Тренировките бяха свършили. Животът му отново заставаше на фронтовата линия. Хората щяха да зависят от него. Трябваше да свърши работата си. „Е — каза си Джон, — поне знам как да го направя.“ Кели остана при хеликоптера, а Максвел се приближи до капитан Олби. Колата на генерал Йънг също пристигна, за да може и той да предаде новината. Пред погледа на Кели бяха разменени приветствия. Олби разбра какво е станало и леко изпъна гръб. Морските пехотинци се събраха. Те реагираха доста спокойно и някак си примирено. В началото разменяха многозначителни погледи, но после започнаха просто решително да кимат. Операцията започваше. Новината бе предадена. Максвел се върна при хеликоптера.

— Предполагам, че искаш своята кратка отпускат.

— Казахте, че ще ми я дадете, сър.

Адмиралът потупа младия мъж пред себе си по рамото и посочи към хеликоптера. Вътре и двамата сложиха чифт слушалки, докато екипажът се справяше с двигателя.

— Кога, сър?

— В полунощ трябва да си тук.

Пилотът от дясната седалка се обърна и погледна към тях. Максвел му направи знак да не тръгва.

— Тъй вярно, сър.

Кели свали слушалките от ушите си, скочи от хеликоптера и се запъти към генерал Йънг.

— Дъч ми каза — посрещна го Йънг с неодобрителен тон. Според него просто не можеше да се постъпва така. — Какво искаш?

— Отивам на яхтата да се преоблека, а после ми трябва кола до Балтимор. Ще се прибера сам.

— Виж, Кларк...

— Генерале, аз помогнах при планирането на тази операция. Ще отида пръв и ще се върна последен.

На Йънг му се прииска да изругае, но не го направи. Вместо това посочи Кели на шофьора си.

След петнадесет минути Джон бе в друг живот. Откакто бе завързал „Спрингър“ на кея за гости в Куантико, светът бе спрял да се върти и Кели се бе върнал във времето. Сега за кратко отново отиваше напред. Един бърз поглед го увери, че от дока наглеждат яхтата му. Джон си дръпна един душ, преоблече се в цивилни дрехи и се върна в колата на генерала.

— В Балтимор, ефрейторе. Всъщност искам да те улесня. Закарай ме на летището. Аз ще хвана такси за останалия път.

— На вашите услуги, сър — отвърна ефрейторът към вече спящия си пътник.

— И каква е тази история, господин Макензи? — попита Хикс.

— Одобрива я — отвърна специалният помощник, докато се занимаваше с някакви книжа. Едни получаваха подписа му, а други заминаваха за архива, от който бъдещите историци щяха да научат името му като това на малка пионка в голямата игра на неговото време.

— Можете ли да ми кажете какво по-точно?

„Защо пък не, по дяволите?“ — помисли си Макензи. Хикс имаше инструктаж по секретност, пък и един урок за това колко важен е шефът му нямаше да навреди. За две минути той разказа по-важните аспекти на ЗЕЛЕН ЧИМШИР.

— Но това е агресия — забеляза с възможно най-спокоен тон Хикс въпреки тръпките по кожата и възела в стомаха му.

— Те сигурно мислят така, но аз — не. Доколкото си спомням, те нападнаха три суверенни страни.

Малко по-настойчиво:

— Но какво ще стане с мирните преговори? Вие сам го казахте.

— Майната им на мирните преговори! По дяволите, Уоли, тук става въпрос за хора с жизненоважни за националната сигурност познания. Освен това — усмихна се той помогнах идеята да мине пред Хенри.^[1] — „И ако операцията успее...“

— Но...

Макензи вдигна поглед. Нима това дете все още не разбираше?

— Но какво, Уоли?

— Опасно е.

— Ако все още не знаеш, трябва да ти кажа, че войната наистина е много опасно нещо.

— Сър, аз мога да говоря тук, нали? — наблегна на думите си Хикс.

— Разбира се, че можеш, Уоли. Говори.

— В момента мирните преговори се намират на много деликатен етап...

— Мирните преговори винаги са в деликатен етап. Продължавай — нареди Макензи, който се забавляваше от часа по педагогика. В крайна сметка това хлапе можеше и да научи нещо.

— Вече загубихме прекалено много хора. Убихме един милион техни граждани. И за какво? Какво спечелихме? Спечели ли въобще някой нещо? — Гласът му звучеше почти умолително.

Макензи съвсем не чуваше подобни думи за пръв път и вече се бе уморил да обяснява.

— Ако се опитваш да ме накараш да защитавам начина, по който се набъркахме в тази каша, Уоли, губиш си времето. Още от самото начало всичко си беше авантюра, но тя не е дело на тази администрация, нали? Бяхме избрани, за да измъкнем страната от глупавото положение.

— Да, сър — съгласи се Хикс, както и трябваше да стори. — Точно това искам да кажа и аз. Провеждането на тази операция може само да попречи на намеренията ни. Според мен тя е грешка.

— Добре — отпусна се Макензи и погледна благосклонно съветника си. — Тази гледна точка може... не, ще бъде благороден, тя има определени достойнства. А какво ще кажеш за хората, Уоли?

— Те са рискували и са загубили — отвърна Хикс със студенината, присъща на младостта.

— Отношението ти вероятно има приложение, но разликата между мен и теб е, че аз съм бил там, а ти — не. Ти никога не си обличал униформа, Уоли, и това е срамно. Можеш да научиш нещо.

Хикс съвсем искрено бе изненадан от промяната в темата.

— Не знам какво полезно бих могъл да намеря там, сър. Само ще прекъсна обучението си.

— Животът не е учебник, синко — отвърна Макензи. Той използва обръщението, за да изрази привързаност, но помощникът му го прие като опит за покровителство. — Истинските хора кървят. Истинските хора имат чувства. Истинските хора мечтаят, имат семейства. Те имат истински живот. Това, което можеш да научиш, Уоли, е, че те може и да не приличат на теб, но това не ги прави по-малко истински. И щом работиш в това правителство в името на хората, не можеш да си сляп за подобни неща.

— Да, сър.

Какво друго би могъл да каже? Нямаше начин да спечели спора. По дяволите, наистина трябваше да поговори с някого.

— Джон!

За две седмици не се бе обадил нито веднъж. Тя се бе изплашила, че нещо му се е случило, но сега трябваше да погледне в очите възможността, че може би отново е вършил онова, за което О'Тул не смееше и да си помисли.

— Здравей, Санди — усмихна се Кели.

Отново бе облечен порядъчно — с вратовръзка и син костюм. Облеклото му обаче съвсем очевидно бе дегизировка. Джон бе толкова различен от последния път, че дори и видът му я смущаваше.

— Къде беше? — попита Санди и му махна да влезе вътре. Не искаше съседите да го виждат.

— Трябваше да свърша нещо — отклони въпроса Кели.

— Какво по-точно? — настоя за ясен отговор Санди.

— Уверявам те, че не е нищо незаконно — бе всичко, което получи.

— Сигурен ли си?

Изведнъж двамата попаднаха в много деликатна ситуация. Кели просто стоеше в коридорчето точно до вратата, разкъсван между гнева и вината, и се чудеше защо бе дошъл тук. Защо трябваше да моли адмирал Максвел за тази голяма услуга? Джон наистина не знаеше отговора на въпросите си.

— Джон! — извика Сара и заслиза по стълбите, за да ги спаси от мислите им.

— Здравсти, док — отвърна Кели, доволен от промяната.

— Имаме изненада за теб!

— Каква?

Д-р Роузън слезе при тях. Въпреки усмивката си изглеждаше старомодна както винаги.

— Променил си се.

— Напоследък често се занимавам с физически упражнения — обясни Кели.

— Какво те води насам? — попита Сара.

— Ще заминавам и реших да се отбия, преди да тръгна.

— Къде отиваш?

— Не мога да ти кажа.

Отговорът му сякаш охлади стаята.

— Джон — обади се Санди, — ние знаем.

— Добре — кимна Кели, — предположих, че ще се сетите. Как е тя?

— Оправя се благодарение на теб — отвърна Сара.

— Джон, трябва да поговорим — настоя Санди.

Д-р Роузън отстъпи пред желанието ѝ и се качи обратно по стълбите. Медицинската сестра и бившият пациент влязоха в кухнята.

— Джон, с какво точно се занимаваш?

— Напоследък ли? Не мога да ти кажа, Санди. Съжалявам, но не мога.

— Имам предвид... имам предвид всичко. Какво точно си намислил?

— По-добре да не знаеш, Санди.

— Били и Рик? — каза сестра О'Тул и сложи картите си на масата.

Кели кимна към горния етаж.

— Видя ли какво са направили с нея? Повече няма да вършат такива неща.

— Джон, не можеш да правиш това. Полицията...

— ... е корумпирана — завърши Кели. — Организацията им е вербувала полицейски служител, вероятно с висок пост. Именно заради това не мога да се доверя на полицията. Ти също, Санди — каза Кели с възможно най-разумен тон.

— Но има и други, Джон. Има и други, които... — Внезапно Санди вникна в думите му. — Откъде знаеш?

— Задахох на Били няколко въпроса. — Лицето ѝ отново го накара да се чувства виновен. — Санди, да не би да мислиш, че някой ще си помръдне пръста, за да разследва убийството на проститутка? Те мислят по този начин за нея. Смяташ ли, че някой го е грижа за тях? Питал съм те и преди, помниш ли? Тогава ти каза, че дори не съществува програма за работа с тях. На теб ти пука и затова доведох момичето тук. Но дали полицаите също ги е грижа? Не. Може би ще успее да извлекат информация и да разрушат организацията за доставка на наркотици. Вярно е, че нямам нужната за това подготовка, но въпреки това се опитвам да го направя. Ако искаш да ме предадеш в полицията, няма да те спирам. Освен това няма да ти причиня зло...

— Знам! — почти изкрещя Санди. — Джон, не можеш да правиш това — прибави по-спокойно тя.

— И защо не? — попита Кели. — Те убиват хора, вършат ужасни неща и никой не си прави труда да ги спре. Ами жертвите, Санди? Кой ще се погрижи за тях?

— Законът!

— А какво става, когато законът не успее? Просто ги оставяме да си умрат, така ли? Просто да умрат? Помниш ли снимката на Пам?

— Да — отвърна Санди. Тя усещаше, че колкото и да не ѝ се иска, губи спора.

— Играли са си с нея в продължение на часове, Санди. Твоята гостенка е гледала. Накарали са я да гледа.

— Каза ми. Тя ни разказа всичко. Двете с Пам са били приятелки. След... след смъртта на Пам тя е сресала косите ѝ, Джон.

Реакцията му я изненада. Тя внезапно разбра, че мъката на Кели е заключена зад врата и определени думи могат да я извадят наяве

необикновено бързо и болезнено. Той извърна глава за миг и си пое дълбоко въздух, преди отново да погледне Санди.

— Добре ли е?

— След няколко дни ще я отведем у дома ѝ. Двете със Сара ще я закараме.

— Благодаря, че ми го каза. Благодаря, че сте се погрижили за нея.

Най-много я поразяваше двойствеността. Той говореше за убиване на хора толкова спокойно, колкото и Сам Роузън обсъждаше сложен хирургически похват. И също като хирурга Кели бе загрижен за хората, които... спасяваше? За които отмъщаваше? Дали това бе едно и също нещо? Той очевидно мислеше, че е така.

— Санди, нещата са прости. Те убиха Пам. Изнасилили са я, измъчвали са я, убили са я, за да послужи за назидание и да могат да използват други момичета по същия начин. Ще ги убия всички и в замяна на това рискувам живота си. Съжалявам, ако това мое качество не ти харесва.

Санди пое дълбоко дъх. Нямахше какво повече да каже.

— Спомена, че заминаваш.

— Да. Ако всичко мине нормално, ще се върна след около две седмици.

— Опасно ли ще бъде?

— Не и ако свърша работата си както трябва. — Кели знаеше, че Санди ще разбере за мисията му.

— И какво ще правиш?

— Ще участвам в спасителна операция. Това е всичко, което мога да ти кажа. Моля те, не го повтаряй пред другото. Тръгвам довечера. Досега се подготвих за задачата в една военна база.

Сега бе ред на Санди да извърне глава към кухненската врата. Той не ѝ даваше шанс. В него имаше твърде много противоречия. Бе спасил момиче, което в противен случай със сигурност щеше да умре, но го бе направил с цената на убийство. Обичаше едно мъртво момиче и бе готов да убива заради тази любов. Да рискува всичко. Бе се доверил на нея, на Сара и на Сам. Дали бе добър или лош човек? Санди усещаше, че ѝ е невъзможно да разплете кълбото от възгледи и факти. Докато се опитваха да спасят Дорис, както и после, когато чу гласа ѝ и гласа на нейния баща, всичко ѝ се струваше много просто.

Въобще винаги бе много лесно да прецениш нещата безпристрастно, когато си на разстояние от тях. Но не и сега. Сега пред нея стоеше човекът, извършил всичко онова, и обясняваше постъпките си спокойно и прямо. Той не лъжеше, не се опитваше да скрива нищо, а просто казваше истината и отново ѝ се доверяваше да го разбере.

— Във Виетнам ли отиваш? — попита след известно време Санди, като се опитваше да организира разбърканите си мисли.

— Точно така. — Кели направи пауза. Трябваше да ѝ обясни поне малко, за да ѝ помогне да го разбере. — Там има няколко човека, които не могат да се приберат у дома, ако не им помогнем, и аз съм част от операцията.

— Но защо отиваш точно ти?

— Защо аз ли? Все някой трябва да отиде и се случи така, че помолиха мен. Защо вършиш своята работа, Санди? Спомни си, че и преди съм те питал.

— Върви по дяволите, Джон! Бях започнала да те обичам — избъбри тя.

Болката отново се върна на лицето му.

— Недей. Може отново да бъдеш наранена, а аз не искам това. — Кели избра най-погрешното нещо, което можеше да каже. — Хората, които се привързват към мен, често страдат, Санди.

В този момент Сара доведе Дорис в кухнята и спаси двамата от самите тях. Момичето бе преобразено. Сега в очите ѝ блестяха живи пламъчета. Санди я бе подстригала и облякла в прилични дрехи. Дорис все още бе слаба, но се движеше без чужда помощ. Меките ѝ кафяви очи се спряха върху Кели.

— Същият си — каза тихо тя.

— Сигурно е така. Как си?

Тя се усмихна.

— Скоро ще се прибера у дома. Татко... татко ме иска при него.

— Разбира се, че ви иска, госпожице — увери я Кели.

Момичето пред него бе толкова различно от жертвата преди няколко седмици. Може би в крайна сметка всичко имаше смисъл?

Точно тогава същата мисъл премина и през главата на Санди. Дорис бе абсолютно невинна, жертва на тъмни сили и без намесата на Кели щеше да е мъртва. Нищо друго нямаше да може да я спаси.

Вярно, че за спасяването ѝ бяха необходими други смърти, но... но какво от това?

— Може и да е бил Еди — каза Пиаджи. — Наредих му да се поослуша наоколо и той твърди, че не е намерил нищо.

— Откакто говори с него, не се е случвало нищо. Всичко си върви нормално, постарому — отвърна Хенри с информация, която Антъни Пиаджи вече знаеше. Той изказа на глас и един вече направен от партньора му извод: — Ами ако просто се е опитвал да ме пораздруса? Ако просто е искал да покаже колко е важен, Тони?

— Възможно е.

Това водеше към следващия въпрос:

— На колко искаш да се обзаложим, че ако изпратим Еди на малко пътешествие, няма да се случи нищо повече?

— Мислиш, че се е изправил срещу нас?

— Имаш ли друго разумно предложение?

— Ако с Еди се случи нещо, можем да си имаме неприятности. Не мисля, че мога...

— Искаш ли да го направя аз? Имам един начин, по който всичко ще мине тихо и кротко.

— Кажи да го чуя — нареди Пиаджи. След две минути Тони кимна одобрително.

— Защо дойде тук? — попита Санди, докато двамата с Кели почистваха масата след вечеря. Сара заведе Дорис на втория етаж, за да си почине.

— Исках да видя как се справя.

Това обаче бе лъжа, и то не много умела.

— Самотно ти е, нали?

Отговорът на Кели доста се забави:

— Да.

Санди го бе накарала да обърне внимание на нещо. Той не искаше да прекара живота си в самота, но съдбата и характерът му засега го караха да го прави. Всеки път, когато бе протягал ръце от черупката си, се бе случвало нещо ужасно. Отмъщението срещу онези,

превърнали живота му в празна къща, наистина даваше някаква цел, но не запълваше празнотата. И сега Джон разбираше, че делата му само го отдалечават от един друг човек. Защо животът му бе толкова объркан?

— Не мога да се съглася с теб, Джон. Бих искала, но не мога. Спасяването на Дорис е чудесно, но не и убийството на хора. Би трябвало да има друг начин...

— ... а ако няма?

— Остави ме да завърша — каза тихо Санди.

— Извинявай.

Тя докосна ръката му.

— Моля те, внимавай.

— Обикновено го правя, Санди. Честна дума.

— Това, което ще правиш... Там, където отиваш... Нали не е...

Той се усмихна.

— Не, това е истинска работа. Съвсем официално и тъй нататък.

— Две седмици ли?

— Ако всичко мине по плана, да.

— А ще мине ли?

— Понякога наистина става така.

Санди стисна ръката му.

— Джон, моля те, обмисли всичко. Моля те. Опитай се да намериш друг начин. Откажи се. Спри. Вече спаси Дорис. Това е прекрасно. Може би с наученото ще успееш да спасиш и другите без... нови убийства.

— Ще опитам. — Кели не можеше да откаже. Не и с топлатата ръка върху неговата. Лошото в неговия случай бе, че веднъж дадена, думата му не можеше да бъде върната назад. — Както и да е, сега трябва да мисля за други неща. — Което бе истина.

— Как ще науча... Имам предвид...

— За мен ли?

Кели се изненада, че Санди искаше да знае.

— Джон, не можеш да ме оставиш в неведение.

Кели се замисли за момент, извади молив от джоба на самото си и написа един телефонен номер.

— Този номер ще те свърже с един адмирал — казва се Джеймс Гриър. Той ще знае.

— Моля те, внимавай.

В очите ѝ се четеше отчаяние.

— Ще внимавам. Обещавам. Аз си разбирам от работата, Санди.

„Тим също“ — не каза Санди. Очите ѝ обаче го казаха и Кели разбра колко жестоко е да изоставиш някого след себе си.

— Сега трябва да тръгвам, Санди.

— Искам само едно — да се върнеш обратно.

— Ще се върна. Обещавам.

Думите обаче звучаха кухо дори и за самия него. Кели искаше да я целуне, но не можеше. Той се дръпна от масата, а ръката на Санди все още пареше върху неговата. Сандра О'Тул бе висока, силна и храбра жена, която бе претърпяла голям удар от съдбата. Кели се плашеше от мисълта, че може да внесе още болка в живота ѝ.

— Ще се видим след две седмици. Поздрави Сара и Дорис от мен.

— Добре. — Тя го изпрати до вратата. — Джон, когато се върнеш, ще спреш да се занимаваш с това.

— Ще си помисля — отвърна той, без да се обръща, защото се страхуваше да я погледне. — Наистина ще помисля.

Кели отвори вратата. Навън беше тъмно и щеше да се наложи да побърза, за да се върне в Куантико навреме. Дишането на Санди се чуваше зад гърба му. Съдбата му бе отнела две жени — едната, загинала при катастрофа, другата, убита. Сега може би в живота му се появяваше трета и той се опитваше да я прогони сам.

— Джон?

Тя отново бе хванала ръката му и Кели трябваше въпреки страха си да се обърне.

— Да, Санди?

— Върни се.

Той докосна лицето ѝ, целуна ѝ ръка и тръгна. Тя го изгледа как се качва във фолксвагена и потегли.

„Дори и сега — помисли си Санди. — Дори и сега се опитва да ме предпази.“

„Достатъчно ли е? Мога ли вече да спра?“ Но какво означаваше „достатъчно“?

— Помисли си добре — каза гласно той. — Какво знаеш, което може да е от полза за другите?

Всъщност знаеше доста. Били му бе доверил голямо количество съществена информация. Наркотиците се обработваха на един от изоставените кораби. Знаеше имената на Хенри и Бърт. Знаеше също, че Хенри ползва услугите на старши офицер от отдел „Наркотици“. Можеше ли полицията въз основа на това да изготви достатъчно солидно обвинение и да ги вкара зад решетките за наркотрафик и убийство? Можеше ли да осъдят Хенри на смърт? И ако отговорът на всичките му въпроси бе „да“, достатъчно ли бе това?

Към съмненията на Санди се прибавяха и въпросите, свързани с морските пехотинци. Какво щяха да си помислят те, ако разберяха, че работят с убиец? Дали щяха да погледнат на него така, или щяха да проявят разбиране и да му влязат в положението?

— Торбичките вонят — бе казал Били. — Вонят на трупове. На онова нещо, с което ги обработват.

„Какво, по дяволите, означава пък това?“ — питаше се Кели, докато за пореден път минаваше през града. Полицейските коли патрулираха. Не можеха да ги карат все корумпирани ченгета, нали?

— Мамка му — извика Кели по посока на движението. — Стегни се, матрос, чака те работа. Истинска работа.

И тук сякаш се криеше отговорът на загадката. ЗЕЛЕН ЧИМШИР беше истинска работа и осъзнаването на този факт проблесна толкова ярко, колкото и светлините на колите насреща му. Ако някой като Санди не разбираше, то можеше да продължиш работата насаме с мислите, гнева и самотата си. Но ако и други хора, хора, които те обичат и знаят точно за какво става въпрос... Когато такива хора те помолят да спреш...

Кое беше правилно? Кое беше грешно? Къде лежеше разделителната линия между тях? На магистралата бе лесно. Пътните работници начертаваха линиите и ти трябваше просто да стоиш в своето платно. Животът обаче бе далеч по-сложен.

След четиридесет минути Кели се намираше на междуцатска магистрала 495 — околоръстния път на Вашингтон. Кое бе по-важно, убийството на Хенри или спасяването на останалите жени?

Още четиридесет минути и вече над реката, на път към Вирджиния. Той бе видял Дорис — какво тъпо име — жива, след като онзи път тя бе изглеждала почти толкова мъртва, колкото и Рик.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече му харесваше мисълта.

ЗЕЛЕН ЧИМШИР не целеше убийството на врагове. Операцията бе за спасяване на хора.

Джон зави на юг по междущатска магистрала 95 и след около четиридесет и пет минути влезе в Куантико. Когато пристигна при макета на лагера, часовникът му показваше единадесет и половина.

— Радвам се, че успя — забеляза кисело Марти Йънг. Той носеше куртка вместо неизменната си маскировъчна униформа.

Кели погледна твърдо в очите на генерала:

— Сър, имах доста тежка нощ. Бъдете човек и не се заяждайте.

Йънг прие забележката като истински мъж, какъвто всъщност бе.

— Господин Кларк, виждам, че сте готов.

— Не аз, сър, онези момчета в ЗЕЛЕН ЧИМШИР са готови.

— Така да бъде.

— Мога ли да оставя колата тук?

— При тези брички ли?

Кели замълча за момент, но бързо взе решение.

— Тя си свърши работата. Изхвърлете я заедно с останалите.

— Хайде, автобусът вече чака под хълма.

Кели прибра личните си вещи и ги прехвърли в колата на генерала. Двата с Йънг се настаниха на задната седалка. Караше същият ефрейтор.

— Какво мислиш, Кларк?

— Мисля, че имаме доста добри шансове.

— Знаеш ли как ми се иска поне веднъж, един-единствен път, да можем да си кажем със сигурност: „Да, тази операция ще успее.“

— Значи никога не ви се е случвало? — попита Кели.

— Не — призна Йънг, — но продължавам да се надявам.

— Как беше в Англия, Питър?

— Доста добре. В Париж обаче валеше. Трябва да си призная, че Брюксел доста ми хареса, макар да бях там за пръв път — отвърна Хендерсън.

Апартаментите им се намираха само на две пресечки един от друг. Бяха уютни местенца в Джорджтаун, строени през тридесетте

години, за да посрещнат наплива от бюрократи в постоянно разрастващото се правителство. Архитектурата им бе много поиздържана в стилно отношение от повечето съвременни сгради. Хикс държеше апартамент с две спални, които компенсираха сравнително малкия хол-трапезария.

— Какво е онова, заради което искаше да ме видиш? — попита помощникът на сенатора, все още невъзстановен от часовата разлика.

— Отново ще нападаме Севера — отвърна помощникът в Белия дом.

— Какво? Хей, та аз се връщам от мирните преговори. Видях с очите си, че нещата се движат. Другата страна току-що се съгласи на големи отстъпки.

— Е, засега можеш да се простиш с тези новини — каза умърлушено Хикс.

На малката масичка пред него лежеше пликче с марихуана и той започна да си свива цигара.

— Трябва да зарежеш тези боклуци, Уоли.

— От тях поне не ме гони махмурлук както от бирата. По дяволите, Питър, какво значение има?

— Значението е проклетият ти инструктаж за секретност! — натърти Хендерсън.

— Инструктаж за секретност. Питър, те просто не се вслушват в думите ти. Можеш да им говориш до утре и те отново няма да те чуят. — Хикс запали и дръпна дълбоко. — Но аз и без това скоро ще напусна. Татко иска да се върна у дома и да поема семейния бизнес. Може би, като направя няколко милиона, хората ще започнат да се вслушват какво говоря.

— Не бива да се отчайваш, Уоли. Трябва време. Да не мислиш, че за една нощ можем да оправим всичко?

— Въобще не си мисля, че можем да оправим нещо. Знаеш ли на какво ми прилича това? На трагедия от Софокъл. Ние правим фаталната си грешка и те също правят тяхната. И когато скапаният *deus* излезе *ex* шибаната *machina*^[2], *deus*-ът ще бъде просто гъбовиден облак и всичко ще свърши, Питър. Точно както си го мислехме преди няколко години в Ню Хемпшир.

Хендерсън разбра, че това не е първата цигара на приятеля му за вечерта. Опиянението винаги правеше Хикс меланхоличен.

— Уоли, кажи ми какъв е проблемът.

— Там вероятно има някакъв лагер — започна Хикс, без да вдига глава и без да гледа приятеля си, докато говори.

— Това е лоша новина.

— Мислят си, че там има няколко човека, но това е просто предположение. Знаем само за един. Ами ако си играем с мирните преговори заради един-единствен човек, Питър?

— Разкарай това проклето нещо — отвърна Хендерсън и отпи от бирата си. Той не обичаше дори мириса на марихуаната.

— Не — всмукна отново Уоли.

— Кога започват?

— Не съм сигурен. Роджър не каза точна дата.

— Уоли, трябва да останеш в Белия дом. Необходими са ни хора като теб в системата. Все някога ще ни послушат.

Хикс го погледна.

— И кога, мислиш, ще стане това?

— Ами ако операцията се провали? Ами ако излезе, че ти си прав? Тогава Роджър ще започне да те слуша, а Хенри пък слуша Роджър, нали?

— Да, понякога.

„Каква забележителна възможност“ — помисли си Хендерсън.

Автобусът пътуваше към военновъздушната база „Андрюс“ и минаваше почти по същия път, по който бе дошъл Кели. На пистата стоеше нов С-141, боядисан в бяло и сиво, с включени светлини. Морските пехотинци излязоха от автобуса и откриха, че Максвел и Гриър ги чакат.

— Късмет — пожела Гриър на всеки един.

— Успешен лов — каза им на свой ред Дъч Максвел.

Построен за доста повече хора, отколкото щеше да превозва този път, „Локхийд старлифтър“ бе приспособен за транспортиране на болни и ранени. В главния му салон имаше осемдесет легла, както и стая за санитарите, побираща двадесетина човека. Морските пехотинци щяха да имат достатъчно място за почивка, както и свободни легла за пленниците, които очакваха да освободят. Нощта

улесняваше всички и моторите на „Старлифтър“ забръмчаха веднага щом люковете се затвориха.

— За бога, дано успеем — каза Максвел, докато гледаше как самолетът потъва в мрака.

— Вие сте ги подготвяли, адмирале — забеляза Боб Ритър. — Кога започват?

— След три дни, Боб — отвърна Джеймс Гриър. — Освободил ли си календара си за мероприятияето?

— За това ли? Можеш да си сигурен.

[1] Хенри Кисинджър — тогава съветник по националната сигурност — Б.пр. ↑

[2] *Deus ex machina* (лат.) — бог от машина. В старогръцката трагедия нещата се разрешавали със спуснат чрез механизъм бог. — Б.пр. ↑

26.

ПРЕХВЪРЛЯНЕ

Макар и нов, „Старлифтър“ бе отчайващо бавен самолет. Той летеше само с 478 мили в час и първата им спирка, след осем часа и 3350 мили, се оказа военновъздушната база „Елмендорф“ в Аляска. Кели все още не бе престанал да се удивлява, че най-късото разстояние между две точки на Земята е дъга. Това обаче се дължеше на факта, че бе свикнал с плоски карти, а Земята бе сфера. Големият дъгообразен път от Вашингтон до Дананг минаваше над Сибир, а според навигатора им това определено не ги устройваше. Когато пристигнаха в „Елмендорф“, морските пехотинци вече бяха отпочинали и на крак. Те излязоха от самолета, за да погледат снега по близките планини. Само преди няколко часа бяха напуснали място, където горещината и влажността бяха в непрестанна конкуренция за надмощие. Останаха изненадани от размерите на москитите в Аляска. Те бяха така огромни, че няколко от тях без затруднения можеха да отвлекат човек. Повечето от пехотинците използваха възможността да пробягат няколко километра за учудване на персонала на военновъздушната база, който рядко виждаше морски пехотинци. Обслужването на С-141 продължи, както бе предвидено, два часа и петнадесет минути. След презареждането и някои дребни поправки на уредите морските пехотинци с радост се качиха отново на самолета за втората част от пътуването до Якода, Япония. Три часа по-късно Кели влезе в пилотската кабина, отегчен от шума и тясното пространство, в което бе затворен.

— Какво е онова там? — попита той.

В далечината се виждаше кафяво-зелената линия на нечий бряг.

— Русия. В момента сме се показали на радарите им.

— О, колко мило — забеляза Кели.

— Светът е малък, а те притежават доста голяма част от него.

— Говорите ли с тях? Имам предвид с диспечерите им.

— Не — засмя се навигаторът. — Не се държат особено приятелски. Сега контактуваме с Токио на високите честоти. След Якода ще ни прехвърлят на Манила. Харесва ли ви пътуването?

— Засега няма проблеми, макар че ми се струва малко дългичко.

— Наистина е така — съгласи се навигаторът и отново се загледа в уредите пред себе си.

Кели се върна в главния салон. С-141 бе шумен самолет. Навсякъде се чуваха постоянното високочестотно бръмчене на двигателите и свистенето на въздуха. За разлика от гражданската авиация военновъздушните сили не харчиха грешни пари за звукоизолация. Всички морски пехотинци бяха запушили ушите си с тапи и това определено затрудняваше разговорите. След определено време обаче и тапите не помагаша. „Най-лошото на пътуването със самолет е досадата — помисли си Кели — в комбинация с принудителното мълчание.“ Единственото развлечение бе сънят. Някои от момчетата точеха ножове, които сигурно никога нямаше да използват, но добрият войник трябваше да има хубав нож. Други пък правеха лицеви опори на металния под. Екипажът на самолета мълчаливо наблюдаваше странните занимания на пътниците си и се стараеше да не се смее. Пилотите несъмнено се питаха за какво ли се е събрала тази елитна част, но не можеха да изразят въпроса си гласно. Той щеше да остане още една от неразрешените за тях загадки. Летците бяха свикнали с тайните в професията си и мислено пожелаха успех на морските пехотинци, където и да отиваха те.

Още със събуждането проблемът изникна в съзнанието му. „Какво да правя сега?“ — запита се сърдито Хендерсън.

Въпросът не опираше до това какво иска, а до това какво може да направи. Питър и преди бе доставял информация. В началото несъзнателно, чрез приятелите си в движението за мир. Тогава не бе предавал информация в истинския смисъл на думата, а бе участвал в разгорещени спорове, които постепенно ставаха все по-тясно насочени. Най-накрая една приятелка му бе задала твърде пряк въпрос, за да е случаен. Тя го бе попитала съвсем приятелски, и то в твърде „приятелски“ момент, но погледът ѝ бе по-заинтересуван от отговора, отколкото от самия Хендерсън. След получаването на нужното

сведение, разбира се, ситуацията се бе променила. „Получих си захарчето“ — си бе помислил тогава Питър, объркан от факта, че е попаднал в такъв очевиден и старомоден капан. Не без помощ от своя страна, разбира се. Той я харесваше, вярваше също като нея в определен обществен ред и бе раздразнен, че момичето е решило да използва тялото му, за да получи информация, която мозъкът и интелектът на Питър щяха да предоставят със същата готовност... вероятно щяха.

Сега вече момичето го нямаше, бе изчезнало нанякъде. Хендерсън не знаеше къде, но бе сигурен, че никога повече няма да я види. В интерес на истината това бе тъжно. Момичето си го биваше в леглото. Едно нещо естествено бе довело до друго и възходящата градация от стъпки го отведе до онзиденшната среща в лондонския Тауър. И сега... сега разполагаше със сведения, от които другата страна със сигурност щеше да се заинтересува. Проблемът бе, че Питър нямаше на кого да ги съобщи. Дали руснаците наистина знаеха с какво всъщност разполагат в онзи проклет лагер югозападно от Хайфон? Там имаше информация, която при разумно използване можеше доста да им помогне при *detente*. Тя щеше да им позволи да се отдръпнат и да накара американците да сторят същото. Така трябваше да започне процесът. Жалко, че Уоли не успяваше да го проумее. Трябваше да се започне постепенно, от малките неща. Човек не можеше да промени света изведнъж. Питър знаеше, че трябва да предаде информацията на другата страна. Не можеше да позволи на Уоли да напусне държавната служба точно сега, за да се превърне в жалко финансистче. И без него тези влечуги бяха задръстили света. Уоли можеше да му бъде полезен само на сегашното си място. Хубавото бе, че приятелят му обичаше да говори — факт, свързан с емоционалната му нестабилност. „И с употребата на наркотици“ — добави мислено Хендерсън, докато се бръснеше.

Следваха закуската и сутрешният вестник. Ето го отново, на първа страница както всеки ден. Някаква незначителна битка за безименен хълм преминавал поне дузина пъти от едните ръце в другите. X броя американци и Y броя виетнамци — всичките мъртви. Влиянието на една или друга бомбардировка върху хода на мирните преговори — поредната отегчителна и позната уводна статия. Нови демонстрации. „Хип-хип-хип-ура, не искаме скапаната ви война“.

Сякаш подобни тъпашки лозунги означаваха нещо. Хендерсън знаеше, че в известна степен не е прав. Демонстрациите оказваха някакво влияние на политиците и привличаха вниманието на медиите. Определена маса политици също като него желаше прекратяването на войната, но тя все още не бе станала критична. Ето например неговия сенатор — Робърт Доналдсън — продължаваше да се колебае. Хората го смятаха за разумен и разсъдлив човек, но Хендерсън го намираще нерешителен. Сенаторът винаги сто пъти мереше, преди да отреже, и в крайна сметка се понасяше по течението, сякаш въобще не бе мислил по въпроса. Нещата трябваше да се решават по по-друг начин и Хендерсън вече работеше в тази насока. Той даваше предпазливи съвети, леко насищаше цветовете и внимателно се превръщаше в доверен човек, който щеше да получава информация, предназначена единствено за ушите на сенатора. С тайните бе така. „Човек просто изгаря от желание да ги сподели“ — помисли си Питър и излезе.

Хендерсън ходеше на работа с автобус. Паркирането на Хълма носеше само главоболия, а автобусът услужливо спираше пред самата врата на службата му. Той си намери свободно място в задната част, където можеше спокойно да дочете вестника. След две пресечки Питър почувства, че автобусът спира и някакъв човек сяда до него.

— Как беше в Лондон? — попита непознатият приятелски. Гласът му едва надвишаваше шума от двигателя. Хендерсън го погледна бегло. Не си спомняше да го е срещал преди. Нима бяха толкова ефикасни?

— Срещнах един човек — каза предпазливо Питър.

— Аз имам приятел в Лондон. Казва се Джордж. — В гласа на непознатия нямаше и следа от акцент. Сега, след като бе установил контакта, той спокойно преглеждаше спортната страница на „Вашингтон пост“. — Сенаторите май няма да стигнат до плейофи тази година. Вие как мислите?

— Джордж каза, че има... приятел в града.

Човекът се усмихна на боксовите резултати.

— Казвам се Марвин. Можеш да ме наричаш така.

— Как ще... как ще...

— Какво ще правиш тази вечер? — попита Марвин.

— Нищо особено. Искаш ли да наминеш?

— Не, Питър, така не бива. Знаеш ли един ресторант на име „Албертоз“?

— Да, на авеню „Уисконсин“.

— В седем и половина — каза Марвин и стана.

На следващата спирка непознатият слезе.

Последната част от пътуването започна от военновъздушната база „Якода“. След обичайните два часа и петнадесет минути престой „Старлифтър“ насочи нос нагоре и отново се отправи към небесата. Именно тогава нещата започнаха да придобиват реални измерения за всички. Морските пехотинци съвсем целенасочено се опитваха да откраднат малко сън. Това бе единственият начин да се справят с напрежението, което се увеличаваше в геометрична прогресия с намаляването на разстоянието до целта им. Сега нещата изглеждаха по съвсем различен начин. Вече нямаше тренировки и войниците се опитваха да се нагодят към новата обстановка. Ако се намираха в граждански самолет, където можеха да разговарят, пехотинците вероятно щяха да си разменят шеги и истории за минали операции. Щяха да говорят за семействата, за дома, за бъдещите си планове. Шумът на С-141 обаче им пречеше и те само се усмихваха бодро, без да свалят предпазливите изражения от лицата си. Всеки бе останал насаме с мислите и страховете си, които бе принуден да изтърпи заради шума в главния салон на „Старлифтър“. Поради тази причина повечето от пехотинците се занимаваха с упражнения. Те им помагаша да прогонят стреса и да изморят телата си достатъчно, за да ги сполети забравата на съня. Кели наблюдаваше странната обстановка около себе си, от която бе неразделна част. Той също бе насаме с мислите си — по-объркани и страшни от тези на другите.

„Операцията е спасителна“ — каза си Джон. Цялото приключение бе започнало с опита за спасяване на Пам и грешката, довела неуспеха, бе изцяло негова. После бе убил, за да си върне, като през цялото време се убеждаваше, че го прави заради нейната памет и своята любов. Дали наистина бе така? Какво добро можеше да донесе смъртта? Кели бе измъчвал човешко същество и сега трябваше да си признае, че мъките на Били му бяха донесли удоволствие. Ами ако Санди научеше за това? Какво щеше да си помисли за него? Внезапно

отношението ѝ към него стана изключително важно. Санди, която толкова се бе старала да спаси момичето, която се бе грижила за Дорис и я бе запазила, без която простото измъкване на приятелката на Пам от онази бърлога нямаше да означава нищо. Какво щеше да си помисли тази жена, ако разбереше, че Кели е разкъсал тялото на Били клетка по клетка? В крайна сметка той не можеше да унищожи цялото зло на света, нали? Не можеше да спечели войната, в която отново се връщаше. Дори отрядът от морски пехотинци, колкото и опитни да бяха, не можеше да го направи. Те бяха тръгнали за нещо друго. Целта им бе да спасят, защото колкото малко е удоволствието от отнемане на живот, толкова дълбока и всеобхватна е гордостта от спасяването му. Такава бе мисията на Кели сега и такава трябваше да бъде тя и след завръщането му. Организацията на Хенри контролираше още четири момичета. По някакъв начин щеше да ги измъкне от лапите им... Може би щеше да намери и достатъчно доказателства, за да може полицията да се разправи с Хенри. Някак си. Не беше сигурен как точно. Но поне щеше да направи нещо, което паметта му нямаше да се опитва впоследствие да заличи.

Трябваше просто да оцелее в тази операция. „Детинска игра, нали“ — изръмжа на себе си Кели.

„Юначага“ — каза си той, но самочувствието му кънтеше на кухо дори затворено в черепа му. „Мога да го направя. Не ми е за пръв път.“ Странно как мозъкът забравя най-страшните аспекти, докато не стане твърде късно. Може би всичко зависеше от разстоянието. Може би опасностите изглеждаха по-безобидни от другия край на света, но когато ги доближиш, нещата се променят...

— Идва най-трудното, господин Кларк — каза високо Ървин и приседна до него. Току-що бе направил стоте си лицеви опори.

— Нали? — отвърна също така високо Джон.

— Трябва да запомниш едно нещо, приятелю. Става въпрос за онази нощ, когато се промъкна зад гърба ми с гумения си нож — усмихна се Ървин. — Аз съм дяволски добър.

— Те сигурно няма да ме очакват. Особено пък на собствена територия — забеляза след кратко мълчание Кели.

— Вероятно си прав. Във всеки случай няма да са така нащрек, както аз бях през оная нощ. По дяволите, та ние знаехме, че се промъкваш към нас. Обикновените войници не са като нас. Те си

мислят как вечер ще легнат при жена си, как ще му ударят по едно на вечеря и тъй нататък. Не са като нас, братче.

— Наистина не са — съгласи се Кели и после се ухили. — Не са толкова тъпи.

Ървин го удари по рамото.

— Умееш да се шегуваш, Кларк.

Старши сержантът се изправи и се приближи да окуражи следващия. Това бе неговият метод на работа.

„Благодаря, сержант“ — помисли си Кели, облегна се назад и се опита да заспи.

Ресторант „Албертоз“ все още не бе достигнал върха на славата си. Малко италианско заведение, посещавано предимно от семейства, той предлагаше чудесна шунка. В интерес на истината цялото меню бе добро и собствениците търпеливо чакаха кулинарния критик на „Пост“ да се отбие при тях и да донесе благоденствието със себе си. Дотогава щяха да продължат да разчитат на близкия джорджтаунски университет и на кварталната клиентела, без която никой ресторант не може да оцелее. Единственият недостатък бе музиката — протяжна италианска оперна музика, която се процеждаше през тонколониите. Семейството, държащо ресторанта, трябваше сериозно да се замисли по въпроса.

Хендерсън си избра едно сепаре в задната част. Келнерът — вероятно нелегално пребиваващ мексиканец, който комично се опитваше да представи акцента си за италиански — запали свещта на масата и отиде да донесе джина с тоник, поръчан от новия клиент.

Марвин пристигна след няколко минути. Бе облечен с ежедневни дрехи и носеше вечерния вестник, който остави на масата. Той бе на възрастта на Питър и въобще не се поддаваше на описание. Нито нисък, нито висок, нито слаб, нито дебел, със средно дълга кестенява коса и очила, които можеха да са с обикновени стъкла, но можеха и да не са. Носеше синя риза с къс ръкав без вратовръзка и приличаше на посетител от квартала, комуто е омръзнало да вечеря сам.

— Сенаторите отново падат — каза Марвин, когато келнерът пристигна с поръчката на Хендерсън. — За мен червено вино — обърна се той към мексиканеца.

— Si — каза келнерът и се отдалечи.

„Марвин сигурно е от нелегалните“ — помисли си Питър, докато оглеждаше преценяващо човека срещу себе си. Като помощник на член на сенатската комисия по разузнаването Хендерсън бе преминал инструктаж при сериозно изглеждащи представители на разузнавателния отдел във ФБР. „Легалните“ агенти се ползваха с дипломатически имунитет и при залавяне можеха само да ги обявят за персона нон грата и да ги изпратят у дома. Това, от една страна, бе добре за тях, тъй като американското правителство не можеше да им навреди сериозно. От друга обаче, проследяването им бе далеч по-лесно, защото жилищата и автомобилите им бяха добре известни. „Нелегалните“ съветски агенти пристигаха в страната с фалшиви документи и при залавяне отиваха да гният по федералните затвори в очакване на следващата междуправителствена размяна. Очакването можеше да продължи години. Това обясняваше перфектния английски на Марвин. Всяка негова грешка неминуемо водеше след себе си сериозни последици, което пък правеше свободното му и непринудено държание още по-забележително.

— Май сте бейзболен запаляно?

— Научих играта преди доста години. Бях доста добър, но така и не усвоих тънкостите — усмихна се събеседникът на Хендерсън.

Питър също отвърна с усмивка. Той бе виждал снимки на онова интересно малко градче край Москва, в което Марвин бе научил занаята си.

— Как ще работим?

— Харесвате ми. Така, да говорим по същество. Няма да контактуваме много често, предполагам, се досещате защо.

Нова усмивка.

— Да, разправят, че зимите в Левънуърт са истинско мъчение.

— Съвсем не е смешно, Питър — забеляза офицерът от КГБ. — Работата ни е изключително сериозна. — „За бога, дано отново не са ми пратили някой каубой“ — помисли си Марвин.

— Знам, извинете — каза Хендерсън. — Все още съм нов в занаята.

— Първо трябва да уточним начина, по който ще се свързваш с мен. На предните прозорци на апартамента ти има завеси. Когато са изцяло спуснати или изцяло дръпнати, значи няма нищо за мен. Когато

искаш да се свържем, ги остави наполовина спуснати. Ще проверявам два пъти седмично, във вторник и петък сутрин, да кажем, около девет. Става ли?

— Да, Марвин.

— За начало, Питър, ще използваме прост метод за предаване на сведения. Ще паркирам колата си на улица в близост до апартамента ти. Тя е тъмносин плимут „Сатълайт“ с регистрационен номер HVR-309. Повтори го и не го записвай никъде.

— HVR-309.

— Ще слагаш съобщенията си в това. — Той подаде нещо под масата. — Не го приближавай до часовника си, защото вътре има силен магнит. Когато минаваш покрай колата ми, се наведи, сякаш си изпуснал нещо, или пък вдигни крак на бронята да си завържеш обувките. Просто долепи контейнера до вътрешната страна на калника. Магнитът ще го задържи.

Процедурата се стори доста сложна на Хендерсън, въпреки че всичко чуто му се струваше като детска игра на стражари и апаши. Методът бе подходящ за лятото, но през зимата трябваше да се измисли нещо друго. Менюто пристигна и двамата си поръчаха шунка.

— Имам нещо, което може да ви заинтересува още сега — каза Хендерсън на офицера от КГБ. „Трябва да им покажа, че съм доста интересен.“

Марвин, чието истинско име бе Иван Алексеевич Егоров, имаше сериозна работа и всичко останало, необходимо за едно добро алиби. Нает от застрахователната компания „Етна“, той бе преминал през школата за обучение „Фармингтън авеню“ в Хартфорд, Кънектикът, преди отново да се върне във вашингтонския офис. Работата му бе да преценява какви са рисковете от евентуално застраховане на даден клиент. Подбран главно поради възможностите за постоянно движение — Марвин разполагаше с хубава служебна кола, — постът предлагаше отличната възможност за често посещение в различни държавни канцеларии, чиито служители невинаги бяха достатъчно предпазливи, за да прибират документите от бюрата си. Непосредственият началник на Иван Алексеевич бе много доволен от работата му. Новият служител изпълняваше точно всички указания и прецизно водеше

документацията. Той вече бе отклонил едно предложение за повишение и преместване в Детройт („Съжалявам, шефе, но просто прекалено много харесвам Вашингтон“), което, разбира се, съвсем не притесняваше началника му. Човек с качествата на Марвин, получаващ толкова ниска заплата, просто вдигаше реномето на неговия офис. За Марвин пък службата означаваше, че е в движение четири от петте работни дни и може да се среща с хора където и когато пожелае. Освен това можеше да ползва служебна кола — „Етна“ плащаше бензина и сервиза. С една дума, ако Иван Алексеевич вярваше в Бога, той с пълно право би могъл да си помисли, че е попаднал в рая. Искрената любов към бейзбола пък често го водеше на стадион „Робърт Ф. Кенеди“, който нямаше равен на себе си за конспиративни срещи. Дори оперативните справочници на КГБ не описваха по-удобно място. В крайна сметка капитан Егоров се изкачваше нагоре по стълбицата на успеха, бе доволен от прикритието си и служеше вярно на родината. На всичко отгоре бе пристигнал в Америка точно навреме, за да хване сексуалната революция. Единственото, което му липсваше, бе водката — американците я правеха доста лошо.

„Дали наистина заслужава интерес?“ — питаше се Марвин вече в апартамента си. Струваше му се доста забавно да научи за строго секретна руска разузнавателна операция от един американец. Пред него се откриваше шанс да уязви главния противник на родината си чрез предатели — разбира се, ако хората в Москва успеяха да се задвижат достатъчно бързо. Освен това щеше да уведоми началниците за ходовете на онези недоносчета от съветската противовъздушна отбрана. Последната информация без съмнение имаше огромно значение за отбраната на Съветския съюз. Шефовете му вероятно щяха да се опитат да вземат операцията в свои ръце. Човек не можеше да вярва на пилотите за толкова важни неща като националната сигурност. Марвин бе убеден, че разпитите във Виетнам се водят от офицер от командването на ПВО. Той написа докладите си, снима ги и разпредели филма в малки касетки. Първата му работа на следващата сутрин бе посещение при местен клиент. Оттам щеше да отиде да закуси в „Хауърд Джонсънс“, където щеше да предаде доклада. След два-три дни филмът щеше да бъде в Москва, най-вероятно изпратен с дипломатическа поща.

Капитан Егоров приключи вечерната си работа точно навреме, за да хване последната част от мача на „Сенаторите“. Въпреки добрата игра на Франк Хауърд те отново загубиха, този път от Кливланд с 3:5. „Нима не е забележително?“ — помисли си Марвин, докато отпиваше от бирата си. Хендерсън сам по себе си бе цяла находка, а освен това никой не си бе направил труда да му каже — вероятно дори не знаеха, — че има собствен източник в департамента по националната сигурност на Белия дом. Страхотно!

Въпреки стреса от мисията облекчението от кацането на С-141 в Дананг бе голямо. Морските пехотинци бяха прекарвали цели двадесет и три часа в шумен и изморителен полет, който им бе омръзнал до смърт. Реалността обаче бързо ги отрезви. Още не бяха отворили багажното отделение, когато миризмата ги удари в носа. Всички ветерани веднага безпогрешно познаха на какво им мирише — на Виетнам. Тук съдържанието на всички гърнета и походни тоалетни се изливаше в бидони и се гореше с нефта.

— Мирише на дома! — провикна се шеговито един от морските пехотинци и предизвика откъслечно полуизненадано ръмжене.

— Опаковайте багажа! — извика Ървин, щом шумът от двигателите замря.

Работата им отне малко време, въпреки че реакциите на войниците бяха забавени от умората и схванатите мускули. Мнозина разклащаха глави, за да прогонят световъртежа, предизвикан от тапите за уши. Морските пехотинци се запрозяваха и запротягаха — типична реакция, която всеки психолог би окачествил като проява на безпокойство.

Когато пехотинците слязоха, членовете на екипажа отидоха в главния салон на самолета. Капитан Олби се приближи да им благодари за пътуването, което бе преминало гладко въпреки продължителността си. Сега екипажът на С-141 щеше да се отдаде на заслужена почивка след маратонския полет. Членовете му все още не знаеха, че вероятно ще останат в района до завръщането на пехотинците обратно. Вероятно междувременно щяха да извършат няколко товарни полета до базата „Кларк“ и обратно. След като изпълни задължението си, Олби слезе от самолета и поведе хората си.

Два камиона отведоха морските пехотинци на две различни места във военновъздушната база. Очакваха ги два военноморски самолета С-2А „Грейхаунд“. С откъслечни стонове пехотинците заеха места за следващата част от пътуването си — едночасов полет до самолетоносача „Констелейшън“. Оттам с помощта на два хеликоптера СН-46 „Сий найтс“ се прехвърлиха на кораба „Огдън“. Най-сетне, напълно объркани и изтощени, войниците бяха отведени в големи спални помещения. Кели ги изгледа как се тръшкат по леглата и се зачуди какво ли му предстои.

— Как мина пътуването?

Джон се обърна и видя адмирал Подулски, облечен в измачкана маскировъчна униформа и твърде радостен, за да може да му влезе в положението.

— Летците сигурно до един са ненормални — изруга Кели.

— Съгласен съм, че от време на време полетите стават продължителни. Ела с мен — нареди адмиралът и го поведе към надстройката.

Кели се огледа наоколо. На хоризонта се виждаше „Констелейшън“. От единия му край излиташе самолет, а около другия кръжаха няколко с явното намерение да кацнат на палубата. По-близо до „Огдън“ стояха два кръстосвача. Формацията се допълваше от един разрушител. Джон рядко бе виждал морска бойна формация в действие и сега се оглеждаше любопитно наоколо.

— Какво е онова? — попита той и посочи с пръст.

— Руски риболовен траулер — отвърна Подулски и махна на Кели към една врата.

— Прекрасна компания!

— Не се безпокой, можем да се справим с него — увери го адмиралът.

Двамата мъже влязоха в надстройката и се заизкачваха по серия от стълби, водещи към адмиралските помещения или онова, което играеше ролята им в момента. За престоя си на „Огдън“ адмирал Подулски се бе настанил в капитанската каюта. Капитанът на свой ред бе заел по-малко помещение в близост до мостика. Намериха го в уютна приемна.

— Добре дошли на борда! — посрещна го капитан Тед Франкс. — Вие сте Кларк, нали?

— Да, сър.

Франкс бе петдесетгодишен професионалист, плаващ по амфибии още от 1944 година. „Огдън“ бе петият и последен кораб, който командваше. Нисък, набит и леко оплешивяващ мъж, капитанът все още не бе загубил войнишката си физиономия. Лицето му имаше способността да става ту добродушно, ту адски сериозно. В момента бе приело второто изражение. Франкс махна на Кели към една маса, върху която стоеше бутилка „Джек Даниълс“.

— Това е незаконно — възрази веднага Кели.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се капитан Франкс, — но авиаторите явно не мислят по същия начин.

— Аз наредих да го доставят — обясни Казимир Подулски.

— Донесоха бутилките от „Констелейшън“. След цялото това време, прекарано във въздуха, ви е необходимо подкрепление.

— Никога не споря с адмирали, сър — каза Кели, пусна две бучки лед във водна чаша и ги покри с алкохол.

— Помощникът ми говори с капитан Олби и хората му. Те също се забавляват — прибави Франкс, което означаваше, че всеки морски пехотинец е намерил до леглото си две малки бутилчици. — Моят кораб е ваш, господин Кларк. Можете да разполагате с цялото ни имущество.

— Не мога да отрека, че умееете да посрещате гости, капитане. — Кели отпи от чашата си и първата глътка го накара да почувства смазващата умора в тялото си. — Кога започваме?

— След четири дни. Трябва да се възстановите от пътуването — обясни адмиралът. — Подводницата ще се присъедини към нас след два дни. В зависимост от времето морските пехотинци най-вероятно ще тръгнат в петък сутринта.

— Добре. — Не можеше да каже нищо друго.

— Засега само двамата с помощника ми знаем нещо за операцията. Опитайте се да не говорите много. Това, разбира се, не означава, че не разполагаме с отличен екипаж. Разузнавателният екип също е на борда и вече работи. Медиците пристигат утре.

— Как е разузнаването?

С отговора се зае Подулски:

— По-късно днес ще получим снимки на лагера, доставени чрез „Констелейшън“. Дванадесет часа преди тръгването ще има нови.

Разполагаме и с фотографии, направени от „Бъфало Хънтър“ преди пет дни. Лагерът е все още там, охраната също и всичко е както преди.

— А целта? — попита Кели, като имаше предвид затворниците.

— Имаме само три снимки на американци в района — повдигна рамене Подулски. — Все още не са измислили камера, която да снима през покрива.

— Правилно. — Физиономията на Кели казваше всичко.

— Аз също се притеснявам за това — призна Каз.

Джон се обърна.

— Капитане, разполагате ли с някаква тренировъчна площадка или нещо подобно?

— Да, зала за вдигане на тежести зад помещенията на екипажа. Както казах, тя е изцяло на ваше разположение.

Кели довърши питието си.

— Май имам нужда от малко почивка.

— Настанете се при морските пехотинци. Храната ще ви хареса — обеща капитан Франкс.

— Нямам нищо против.

— Видях двама души без каски — обърна се Марвин Уилсън към началника.

— Ще поговоря с тях.

— Като оставим това настрана, съм ви много благодарен за съдействието.

Той бе направил общо единадесет препоръки по охраната на труда, до една приети от собственика на циментовата компания, който се надяваше следващите застрахователни такси да са по-ниски. Марвин свали бялата предпазна каска и избърса потта от челото си. Денят обещавахе да е горещ. Лятото тук не се различавахе много от московското, само че бе по-влажно. Добре поне, че зимният климат бе мек.

— Ако каските се произвеждаха с малки отвори за вентилация, щяха да са далеч по-удобни за носене.

— И аз съм го казвал много пъти — съгласи се капитан Егоров и се отправи към колата си.

След петнадесет минути спря пред „Хауърд Джонсънс“. Синият плимут паркира от западната страна на сградата. Докато Марвин излизаше от колата, един клиент допи кафето си на бара, остави четвърт долар бакшиш на келнерката и стана. Ресторантът бе снабден с двойна врата, за да се намалят разходите за климатична инсталация. Когато двамата мъже се срещнаха на изхода, филмът премина от единия в другия под прикритието на дебелия стъкло. Егоров/Уилсън влезе в заведението, а „легалният“ майор от КГБ на име Иваненко продължи по пътя си. Изпълнил задачата си за деня, Марвин Уилсън си избра място на бара и реши да започне закуската с портокалов сок. В Америка имаше толкова богат избор на хубава храна.

— Ям ужасно много.

Това вероятно бе истина, но Дорис не спря да напада купчината топли палачинки.

Сара не можеше да разбере страстта на американците към прекалените диети.

— През последните две седмици доста отслабна. Няма да ти навреди, ако сложиш нещо отгоре си — каза Сара Роузън на оздравялата си пациентка.

Буикът на Сара чакаше отвън, за да ги отведе в Питсбърг. Санди се бе постарала над прическата на Дорис и бе купила нови, подходящи за специалния случай дрехи. Сега бившата им пациентка носеше бежова копринена блуза и виненочервена пола, дълга до над коленете. Блудният син можеше да се завърне у дома и в дрипи, но дъщерята трябваше да се яви пред баща си в прилично облекло.

— Не знам какво да кажа — измърмори Дорис Браун и стана, за да прибере чиниите си.

— Просто продължавай да се подобряваш — отвърна Сара.

Отидоха при колата и Дорис се настани на задната седалка. Ако не друго, Кели поне ги бе научил на предпазливост. Д-р Сара Роузън потегли бързо, зави на север по булевард „Лок Рейвън“ и излезе на околоръстния балтиморски път, за да поеме по междущатска магистрала седемдесет. Ограничението на скоростта по скоро построеното шосе бе седемдесет мили в час, но Сара го превиши и подкара тежкия буик на северозапад към планината Катоктин. Всеки

километър, отдалечаващ ги от Балтимор, им вдъхваше повече увереност. Най-сетне стигнаха до Хагърстаун, където вече намалиха скоростта и започнаха да се наслаждават на пътуването. В крайна сметка рискът да бъдат забелязани, докато са в движеща се кола, бе минимален, нали?

Пътуването премина учудващо мълчаливо. През дните, в които Дорис се бе връщала към приблизително нормално състояние, сякаш се бяха изприказвали. Момичето все още имаше нужда от успокоителни и определено трябваше да говори с психиатър. Сара се бе погрижила за последното с помощта на една колежка от чудесния медицински колеж в питсбъргския университет. Приятелката ѝ бе шестдесетгодишна жена, която знаеше кога да се обажда в полицията. Още повече че Сара я бе уверила в надеждността на новата ѝ пациентка.

Сред царящата в колата тишина Санди и Сара усещаха увеличаващото се напрежение. Те вече бяха говорили по въпроса. Дорис се връщаше у дома при родител, когото бе напуснала завинаги. Сега месеци напред основната част от живота ѝ щеше да заема вината — както заслужена, така и самоналожена. В крайна сметка обаче Дорис се бе оказала момиче с късмет, макар и все още да не го съзнаваше. Най-важното бе, че е жива. С помощта на вярата в себе си и възстановеното самочувствие след две-три години тя щеше да е в състояние да води толкова нормален живот, че никой да не подозира за миналото ѝ или пък да забелязва нарастващите рани. Отново спечеленото здраве щеше да промени Дорис и да я върне не само при баща ѝ, но и в света на истинските хора.

Сара дори се надяваше, че ако психиатърката подходи бавно и внимателно, момичето може да стане по-силно, отколкото е било преди. Доктор Мишел Брайънт се ползваше с бляскава репутация. За д-р Роузън, която продължаваше да кара в западна посока с малко повече от позволената скорост, настъпваше най-трудният момент от работата. Тя трябваше да пусне все още не напълно излекуваната си пациентка в живота. Сара и преди се бе сблъсквала с подобни случаи в практиката си и знаеше, че при хората, употребявали наркотици, работата всъщност никога не свършва. Просто в лечението настъпваше един момент, когато трябва да оставиш пациента да си иде и да му повярваш, че сам ще свърши останалата част от работата. „Сигурно

майките изпитват същото, когато дъщерите им се омъжват“ — помисли си Сара. Можеше да бъде и много по-лошо. По телефона бащата на Дорис бе звучал като почтен човек. Д-р Роузън нямаше нужда от специални познания по психиатрия, за да се досети, че сега момичето има нужда от стабилен и обичащ човек, който да ѝ помогне някой ден да свърже пътя си за цял живот с друг такъв. Сара предоставяше пациентката си в други ръце, но това не ѝ пречеше да се тревожи за нея. Всеки лекар можеше да се превърне в загрижена майка и д-р Роузън просто не можеше да се избави от това усещане.

Питсбърг е разположен върху стръмни хълмове. Дорис ги упъти да вървят по течението на река Мононгела, докато стигнат търсената улица. Докато Санди оглеждаше номерата на къщите, момичето внезапно се напрегна. Ето я. Сара спря червения буик и всички въздъхнаха дълбоко.

— Добре ли си? — обърна се тя към Дорис и получи изплашено кимване в отговор.

— Ето го баща ти, скъпа. Той те обича.

След миг Сара видя, че Реймънд Браун е съвсем обикновен човек. Сигурно бе чакал зад вратата с часове. Той също бе нервен и докато слизаше по напуканите бетонни стъпала, ръката му, държаща се за парапета, трепереше. Той отвори вратата на колата и със странна галантност помогна на Санди да излезе. После посегна вътре и макар да се опитваше да бъде твърд и храбър, щом пръстите му докоснаха Дорис, баща ѝ избухна в сълзи. Дъщерята излезе, залитайки, от колата и Реймънд Браун я хвана и я притисна към гърдите си.

— О, татко!

Санди О’Тул се извърна не толкова защото бе развълнувана, а защото искаше баща и дъщеря да изживеят вълненията си насаме. Погледите, които си размениха с д-р Роузън, бяха кулминация на професионална гордост. Двете прехапаха устни и се вгледаха в навлажнените си очи.

— Да влизаме вътре, миличка — каза Рей Браун и поведе малкото си момиче нагоре по стълбите. Той искаше да я има в къщата си, да я защитава. Другите две жени ги последваха, без да чакат изрична покана.

Дневната бе учудващо сумрачна. Тъй като работеше през нощта и спеше през деня, Браун бе обзавел дома си с тъмни завеси, които

този ден бе забравил да вдигне. Подът бе застлан със стари килими, а многобройните мебели бяха в стил четиридесетте години. Навсякъде бяха окачени снимки. Починала съпруга. Мъртъв син. Загубена дъщеря — нейните фотографии бяха четири. В тъмната сигурност на къщата бащата отново прегърна дъщеря си.

— Скъпа — каза той думите, които бе репетирал дни наред. — Онова, което ти наговорих... Сбърках. Излязох ужасен глупак!

— Няма нищо, татко. Благодаря ти, че... че ми позволи да си дойда...

— Дор, ти все още си малкото ми момиче.

Нямаше нужда от повече думи. Прегръдката продължи около минута и после момичето най-сетне се засмя.

— Извинявай, но трябва да те оставя за малко.

— Банята е на същото място — каза баща ѝ и избърса сълзите си.

Дорис се отдалечи и се заизкачва по стълбите. Реймънд Браун се обърна към гостите си.

— Аз, въ, вече приготвих обяда. — Последва неловко мълчание. Сега не бе момент за изискани обноски и добре премерени думи. — Не знам какво трябва да кажа.

— Няма нищо. — Сара пусна в действие успокоителната си служебна усмивка, която казваше, че всичко е наред, макар и да не бе съвсем така. — Трябва обаче да поговорим. Между другото това е Санди О'Тул. Санди е медицинска сестра и в интерес на истината има по-големи заслуги от мен за оздравяването на дъщеря ви.

— Здравейте — усмихна се Санди и се ръкува с бащата на Дорис.

— Дъщеря ви все още се нуждае от огромна подкрепа, господин Браун — каза д-р Роузън. — Тя е преживяла ужасни неща. Наистина искам да поговорим, може ли?

— Да, госпожо. Моля, седнете. С какво мога да ви помогна? — попита настойчиво той.

— Уредих преглед на дъщеря ви с един лекар в питсбъргския медицински колеж. Казва се Мишел Брайънт. Тя е психиатър...

— Искате да кажете, че Дорис е... болна?

Сара поклати глава.

— Не, всъщност не е болна, но наистина е преживяла ужасни неща и подходящите медицински грижи ще ѝ помогнат да се

възстанови далеч по-бързо. Разбирате ли ме?

— Докторе, ще направя всичко, което ми кажете. Компанията, в която работя, се е погрижила за пълната ми медицинска застраховка.

— Не се тревожете за това. Мишел ще пристъпи към работата като към професионална услуга. Трябва обаче да отидете с Дорис. Изключително важно е да разберете, че дъщеря ви е преживяла наистина ужасяващи неща. Ужасяващи. Тя ще се оправи, състоянието ѝ ще се подобри, но вие също трябва да помогнете. Мишел ще ви обясни всичко по-добре от мен. Искам просто да ви кажа, господин Браун, че каквито и страхотии да чуете, моля ви...

— Докторе — прекъсна я меко той, — вие току-що доведохте малкото ми момиче. Тя е всичко останало ми на този свят и не възнамерявам... да върша глупости и отново да я губя. По-скоро бих умрял.

— Господин Браун, точно това искахме да чуем.

Кели се събуди в един часа след полунощ местно време. Голямата доза уиски преди лягане слава богу не му бе донесла махмурлук. Точно обратното — Джон се чувстваше необикновено отпочинал. Лекото поклащане на кораба бе успокоило тялото му и сега, легнал в тъмнината на каютата, той долавяше лекото скърцане от свиването и разширяването на стоманата. „Огдън“ се отправяше към брега. Кели отиде в банята и се изкъпа със студена вода, за да се разсъни. След десет минути вече бе облечен и в добро разположение на духа. Време бе да огледа кораба.

Военните кораби никога не заспиват. Въпреки че повечето от работата все пак се върши през деня, безспирната морска вахта кара хората постоянно да се движат. Поне сто човека от екипажа на кораба постоянно изпълняваха задълженията си, а мнозина други забързано сновяха по коридорите в изпълнение на по-малки задачи. Останалите прекарваха времето си в каютите в четене, писане на писма или сън.

Кели бе облякъл маскировъчна униформа. На куртката му имаше етикет с името „Кларк“, но не се виждаха никакви отличителни знаци. В очите на екипажа това правеше господин Кларк цивилен. Говореше се, че е от ЦРУ, и матросите си разменяха обичайните шеги за Джеймс Бонд, които обаче веднага секваха при вида му. При среща с него из

коридорите членовете на екипажа се отдръпваха от пътя и го поздравяваха с почиттелно кимване, на което той отговаряше. Кели бе доста развеселен от факта, че към него се отнасят като към офицер. Въпреки че само капитанът и помощникът му знаеха естеството на мисията, матросите не пасяха трева. Човек не можеше да изпрати цял кораб от Сан Диего, само и само да подкрепи някакъв миниатюрен взвод от морски пехотинци, освен ако няма доста основателна причина. Шайката, която бе дошла на борда, изглеждаше толкова заплашителна, че вероятно и Джон Уейн^[1] предпазливо би направил крачка назад.

Кели излезе на палубата за излитане. На нея имаше трима матроси. „Констелейшън“ все още бе на хоризонта и обслужваше самолети, чиито светлини блещукаха като малки звезди. След няколко минути очите на Джон свикнаха с тъмнината. На няколко хиляди метра от „Огдън“ се виждаха разрушителите. В задната част на кораба антените на радарите за миг бяха привлечени от шума на електрическите двигатели, но, общо взето, най-добре се чуваше как стоманеният корабен нос пори водата.

— Господи, колко е хубаво — каза на себе си той.

Кели се върна в надстройката и се залута в търсене на бойния информационен център. Там намери Франкс, който подобно на повечето капитани спеше съвсем малко.

— По-добре ли сте? — попита го капитанът.

— Да, сър.

Джон погледна картата, върху която бяха изобразени корабите от формацията им с кодовото име TF-77.1. Повечето от радарите наоколо работеха, защото северновиетнамците разполагаха със самолети и някой ден можеше да им хрумне да започнат да вършат глупости.

— Къде са руснаците?

— Руският приятел е ето тук — посочи Франкс екрана на радара.

— Върши същата работа като нас. Явно се забавляват — продължи капитанът. — Обикновено излизат с малки кораби. За тях нашата красавица е като „Куин Мери“.

— Наистина сме големички — съгласи се Кели. — Изглеждаме и почти толкова празни.

— Така е. Е, поне няма да се тревожим, че моите момчета и морските пехотинци ще се скарат за място на палубата. Искаш ли да

огледаш някои карти? В касата на каютата ми има цял пакет.

— Добра идея, капитане. Малко кафе също няма да ми се отрази зле.

Каютата на Франкс бе доста уютна. Един стюард им донесе кафе и закуска. Кели разгъна картата и отново разгледа реката, по която щеше да се придвижва.

— Хубава и дълбока — забеляза Франкс.

— Колкото ми се иска — съгласи се Кели и отхапа от една препечена филийка. — Обектът е точно тук.

— Ти го знаеш по-добре от мен, приятелю.

Франкс извади от джоба си пергел и премери разстоянието.

— Откога си в този бизнес?

— С амфибиите ли? — изсмя се Франкс. — В Анаполис стоях само две години и половина. Исках да работя на разрушители и те ме сложиха на амфибия. В началото естествено бях помощник-капитан. Първия си десант направих край Пелилей. При Окинава вече бях капитан. Последваха Инкон, Вонсан, Ливан. Оставил съм доста боя по доста брегове. Мислиш ли... — попита Франкс и вдигна поглед.

— Не сме дошли тук, за да се дъним, капитане.

Кели бе запомнил абсолютно всички извивки на реката. Въпреки това продължаваше да изучава картата, която бе точно копие на онази в Куантико, с надеждата да открие нещо незабелязано преди. Такова нямаше. Въпреки това Джон продължи да гледа.

— Ще влизаш сам, нали? Доста ще ти се наложи да поплуваш, господин Кларк — забеляза Франкс.

— Ще имам подкрепление, пък и няма да се налага да плувам обратно, нали?

— Предполагам, че не. Добре ще е да измъкнем тези момчета.

— Да, сър.

[1] Джон Уейн — американски актьор, известен главно от уестърните. — Б.пр. ↑

27.

ПРОНИКВАНЕ

Първият етап на операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР започна точно преди зазоряване. При получаването на единична кодова дума американският самолетоносач промени южния си курс на сто и осемдесет градуса. Два кръстосвача и шест разрушителя повториха маневрата на флагманския кораб и девет ръчки в девет различни машинни отделения бяха поставени в положение „пълнен напред“. Корабните двигатели на цялата формация вече бяха подготвени за маневрата и започнаха бързо да увеличават скоростта. Маневрата определено изненада руския траулер. На борда му очакваха „Констелейшън“ да се обърне на другата страна, по вятъра, и да започне тренировъчни полети. Необяснимо защо обаче американският самолетоносач не демонстрира никаква друга активност освен бързия ход в североизточна посока. Разузнавателният траулер също промени курса си и на свой ред увеличи скоростта с напразната надежда скоро да се изравни с американската бойна група. Така „Огдън“ остана с ескорт от два разрушителя ракетноосци от клас „Адамс“. Предвид скорошната случка с американския самолетоносач „Пуебло“ край корейския бряг предпазната мярка бе доста разумна.

Капитан Франкс проследи как след час руският кораб изчезна от хоризонта. Той изчака още два часа просто за да бъде сигурен. В осем часа на същата сутрин два хеликоптера АН-1 „Хю Кобра“ завършиха самотния си презморски полет от военноморската база „Дананг“ до борда на „Огдън“. Руснаците сигурно искрено щяха да се учудят какво правят два бойни хеликоптера на борда на кораб, за който информацията им твърдеше, че се занимава с електронно разузнаване. Хората по поддръжката и техниците незабавно придвижиха кобрите до навеси и започнаха пълна проверка, която да установи, че всяка част е в изправност. Механиците от екипажа на „Огдън“ предоставиха работилниците си изцяло на разположение на гостите. Те все още не знаеха за операцията, но бе повече от очевидно, че става нещо

наистина необичайно. Вече никой не задаваше въпроси. Каквото и, по дяволите, да бе започнало, целият им кораб бе на разположение още преди офицерите да успеят да предадат заповедта. Хеликоптерите „Кобра“ означаваха действие, а всички матроси отлично знаеха, че в момента се намират по-близо до Северен, отколкото до Южен Виетнам. Изказваха се различни предположения, но те се въртяха все в една насока. На борда имаше разузнавателен екип, морски пехотинци, бойни хеликоптери, а този следобед щяха да кацнат и нови. На корабния медицински екип бе наредено да създаде условия за нови работни места в лазарета.

— Ще ги разбием тези копелета — каза един помощник-боцман на шефа си.

— Недей да дрънкаш много-много — изръмжа в отговор двадесет и една годишният ветеран.

— Че на кого, на майната си, мога да кажа? Хей, човече, и аз съм в кюпа.

„Накъде е тръгнал моят флот?“ — запита се ветеранът от залива Лейт^[1].

— Ти, ти и ти — посочи няколко млади матроси помощникът му. — Елате да огледаме площадката за кацане. — Четиримата започнаха внимателно да се оглеждат за предмети, които биха могли да попаднат в двигателите на хеликоптерите.

— С твое разрешение, боцман — добави след малко помощникът.

— Върши си работата.

„Колежанчета — помисли си боцманът, — които са пуснали връзки, за да не ги пратят в джунглата.“

— И само да видя, че някой пуши тук. Ще го накарам да си изяде цигарите — закани се на младите моряци намусеният помощник.

Истинската работа обаче се вършеше в офицерските помещения.

— Нищо необичайно — осведоми гостите си разузнавателният офицер.

— Напоследък работим над телефоните им — обясни Подулски. — Това ги кара по-често да използват радиовръзка.

— Умно — забеляза Кели. — Някаква информация от обекта?

— Снощи проведоха разговор на руски.

— Ето това е индикаторът, който ни трябва! — обади се веднага адмиралът. Имаше само една причина, която можеше да задържа руснак в лагера. — Надявам се да заловим това копеле!

— Сър, ако е там, ще го имаме — обеща с усмивка Олби.

Настроението отново се бе променило. Отпочинали и в близост до целта, всички бяха прогонили абстрактния страх и се съсредоточаваха над непосредствената задача. Увереността отново личеше в хората. Тя, разбира се, бе подплатена с предпазливост и загриженост, но пехотинците и шефовете им бяха подготвени за задачата. Сега мислеха само за успеха.

Последният набор снимки бе направен от RA-5 „Виджилант“, който бе профучал над три ракетни установки, за да скрие истинската си цел — малко и потайно място. Кели вдигна увеличените фотографии.

— По кулите все още се виждат пазачи.

— Охраняват нещо — съгласи се Олби.

— Не виждам промени — продължи Джон. — Само една кола. Няма камиони... Около лагера също не се вижда нещо необичайно. Господа, обстановката ми изглежда напълно нормална.

— „Констелейшън“ ще стои на позиция на петдесет мили от брега. Медиците пристигат днес. Командният екип идва утре, а на следващия ден... — Франкс погледна през масата.

— Аз отплувам — довърши Кели.

Касетката с непромития филм стоеше в сейфа на служител на КГБ в станция Вашингтон. Тя на свой ред бе част от съветското посолство и се намиреше на няколко пресечки от Белия дом. Къщата, принадлежала някога на Джордж Мортимър Пулман — и откупена от правителството на Николай II — приютяваше втория асансьор, построен във Вашингтон, и най-голямата шпионска централа в града. Огромният обем информация, доставян от над сто опитни оперативни офицери, просто не можеше да бъде обработван изцяло на място. Капитан Егоров бе достатъчно нископоставен в йерархията и служителят в станцията не бе сметнал за нужно лично да прегледа сведенията му. Той най-сетне постави касетката с филма в голям плик, запечатана го с восък и го пусна в голямата торба на дипломатическия

куриер. Той на свой ред зае първокласното си място в полета на „Еър Франс“ за Париж. При пристигането си на летище „Орли“ след осем часа куриерът хвана самолета на „Аерофлот“ за Москва. Новият тричасов полет премина в приятен разговор със служител от отдела по сигурността в КГБ, който бе официален ескорт на дипломатическия куриер през тази част от пътуването. Куриерът се бе научил да съчетава полезното с приятното и по време на пътуванията си на Запад той често се връщаше натоварен с вносни стоки. Този път изборът му бе паднал върху чорапогащи, два чифта от които бяха продадени на придружаващия го служител от КГБ.

При пристигането си в Москва и след обичайната митническа проверка дипломатическият куриер се качи на чакащата го кола. Първата спирка не бе външното министерство, а главната квартира на КГБ на площад „Дзержински“ 2. Повече от половината дипломатическа поща бе оставена именно там. Чорапогащите също намериха голяма част от новите си притежатели в сградата. След още два часа куриерът вече бе купил бутилка водка и се бе прибрал в апартамента си за заслужена почивка.

Касетката с филма завърши пътешествието си върху бюрото на майор от КГБ. Етикетът му каза кой оперативен офицер е изпратил материала. Майорът попълни една бланка и се обади на секретарката си да занесе филма във фотолабораторията за промиване. Макар и голяма, лабораторията бе претрупана с работа и секретарката уведоми шефа си, че ще трябва да почака ден или два за резултатите. Майорът кимна. Макар и обещаващ, Егоров бе все още нов оперативен офицер. Той наистина имаше връзка с интересен агент, но в централата на КГБ не очакваха Касий в скоро време да съобщи нещо наистина важно.

След първото си посещение в медицинския факултет на питсбъргския университет и срещата с д-р Брайънт Реймънд Браун полагаше всички усилия да не се разтрепери от гняв. Всъщност първият сеанс бе преминал доста добре. Дорис бе разказала по-голямата част от преживяното през последните три години с треперещ глас. Баща ѝ и за миг не бе изпуснал ръката на дъщеря си, за да я подкрепя както физически, така и морално. Всъщност Реймънд Браун обвиняваше единствено себе си за всичко преживяно от детето му.

Само ако през онази така далечна петъчна вечер бе успял да сдържи гнева си... но не бе. Злото бе сторено. Нищо не можеше да се промени. Тогава Реймънд Браун бе съвсем различен човек. Сега бе по-стар, помъдър и това му помогна да сдържи гнева си по пътя за колата. Трябваше да мисли за бъдещето, а не за миналото. Лекарката му го бе заявила недвусмислено и той бе решен да следва точно всички указания.

Баща и дъщеря вечеряха в тих семеен ресторант — Реймънд така и не се бе научил да готви добре. Говориха за живота в квартала и за това кой от приятелите на Дорис с какво се занимава. Опитваха се бавно и внимателно да се върнат отново към нормалния живот. Реймънд говореше тихо, напомняше си да се усмихва често и да позволи на дъщеря си да води разговора. От време на време гласът на Дорис секваше и на лицето ѝ се появяваше измъчено изражение. Тогава бащата поемаше нещата в свои ръце, правеше комплименти за външността ѝ и пускаше по някоя историйка от цеха. На всяка цена трябваше да покаже на дъщеря си, че може да разчита на него. През деветдесетте минути на първата им среща с лекарката Реймънд Браун бе научил, че страховете му в последните три години са били основателни. Той чувстваше, че има още много неказани неща, които са още по-ужасни. Щеше да стиска зъби, да се бори с гнева си и да бъде онова, от което малкото му момиче се нуждаеше. „Трябва да съм скала“ — каза си бащата. Голяма, непоклатима скала, за която Дорис да се хване. Здрава и вечна като хълмовете, върху които бе построен градът. Тя имаше нужда и от друго. Трябваше да преоткрие Бог. Лекарката се бе съгласила с него по този въпрос и Рей Браун щеше лично да се погрижи за това. „С помощта на пастора, разбира се“ — обеща си той, без да откъсва поглед от очите на детето си.

Хубаво бе отново да се върнеш на работа. Санди пое работата на етажа в свои ръце. Двуседмичното ѝ отсъствие бе записано от Сам Роузън като специален служебен ангажимент. Репутацията на професора и служебното му положение като ръководител на отделението гарантираха, че никой няма да задава излишни въпроси на Санди. Възстановяващите се след операция пациенти представляваха обичайната смесица от леки и тежки случаи. Екипът на Санди се

грижеше за тях. Две от медицинските сестри я подпитаха за отсъствието. Тя отвърна, че е правила специално изследване за професор Роузън, и това бе напълно достатъчно, особено пък при наличието на толкова много пациенти. Колежките ѝ забелязаха, че не е така съсредоточена както преди. От време на време погледът ѝ започваше да блуждае, мислите ѝ отлитаха нанякъде в неизвестна посока. Сестрите не знаеха за какво мисли Санди, макар че се надяваха най-сетне в живота ѝ да се е появил нов мъж. Санди се оправяше по-добре от всяка друга с лекарите, а подкрепата на д-р Роузън гарантираше спокойното съществуване на медицинските сестри.

— Подмени ли вече Били и Рик? — попита Морело.

— Това изисква повече време, Еди — отвърна Хенри. — Доставките ни ще бъдат нарушени.

— Стига измишльотини! Ти и без това достатъчно си усложнил всичко.

— Млъквай, Еди — намеси се Тони Пиаджи. — Хенри е организиран работата си добре. Системата е надеждна и функционира...

— Кое то не ѝ пречи да е сложна и объркана. И кой ще поеме Филадельфия сега? — попита Морело.

— Работим по въпроса — отвърна Тони.

— Какво толкова правите, за бога? Трябва само да оставите стоката и да приберете парите! Те не мислят да ограбват никого. Имаме си работа с бизнесмени, забравихте ли? — „Това не са никакви си улични чернилки — не добави Еди, но намекът му бе изтълкуван чудесно. — Не се обиждай, Хенри.“

Пиаджи допълни чашите с вино. Морело намираше този навик на Тони за покровителствен и дразнещ.

— Вижте — наведе се напред Морело. — Сигурно не сте забравили, че помогнах да се организира всичко. Ако не бях аз, и досега нямаше да сте стъпили във Филадельфия.

— Какво се опитваш да кажеш, Еди?

— Ще правя проклетите ви доставки, докато Хенри успее отново да събере боклуците си. Толкова ли е трудно? По дяволите, та тази работа я вършат твоите уличници! — „Покажи им малко твърдост —

мислеше си Морело. — Покажи им, че имаш необходимите качества.“ По дяволите, поне щеше да се покаже пред хората във Филадельфия и може би те щяха да направят за него онова, което Тони не бе успял. Точно така.

— Сигурен ли си, че наистина искаш да опиташ, Еди? — попита Хенри и вътрешно се усмихна. Този жабар не бе чак толкова труден за разгадаване.

— Разбира се, че искам, мамка му.

— Добре — обади се Тони и показа колко е впечатлен. — Обади се и уреди работата.

„Хенри е прав“ — каза си Пиаджи. Еди през цялото време е действал зад гърба им и си е плетял кошницата. Какъв глупак! Лесно щяха да се справят с него.

— Все още нищо — каза Емет Райън като обобщение на случая с Невидимия. — Толкова много веществени доказателства и все пак нищо.

— Единственото смислено нещо, Ем, е, че някой подготвя почвата за действие.

Нямаше убиец, който просто да почва и да спира. Трябваше да има мотив. Наистина в отделни случаи мотивът бе труден за откриване, но тук бяха изправени пред внимателно организирана серия от убийства. Всичко се свеждаше до две възможности. Едната бе, че някой е извършил поредица убийства, за да прикрие истинската си цел. Тази цел сигурно бе Уилям Грейсън. Той бе изчезнал от лицето на земята и вероятно никога повече нямаше да се появи на нея. Може би дори нямаше да открият и трупа му. Някой, много ядосан от нещо, много внимателен и много опитен. И този някой — Невидимия — бе достигнал до едно място и спрял.

„Каква е вероятността да е така?“ — запитва се Райън. Отговорът на въпроса му бе труден, но цикълът „започване-спиране“ изглеждаше доста произволен. Твърде много усилия за една-единствена, и то с нищо несвързана цел. Какъвто и да бе Грейсън, той със сигурност не бе шеф на никаква организация. Ако убийствата са били извършвани с точно определена цел, то тя в никакъв случай не можеше да е Грейсън. „Поне — намръщи се Райън — така твърдят инстинктите ми.“ А той се

бе научил да се доверява на неопределените си вътрешни усещания, както го правят всички ченгета. И въпреки това убийствата бяха спрели. През последните няколко седмици умряха нови трима пласьори. Двамата с Дъглас ходиха и на трите местопроизшествия, но се оказа, че в двата случая става въпрос просто за убийство, а в третия — за борба за надмощие, която убитият бе изгубил. Невидимия бе изчезнал или поне се спотайваше и този факт сригваше из основи най-правдоподобната теория на Райън.

В известен смисъл другата теория изглеждаше по-разумна. Някой предприемаше мерки срещу все още неоткрита от Марк Шарън и хората му организация за пласиране на наркотици. Чрез убийството на пласьори този „някой“ вероятно искаше да накара другите сами да дойдат при него. В тази хипотетична теория на Уилям Грейсън бе отредено по-важно място. Вероятно имаше и още едно-две неразкрити убийства, които са ликвидирали лидерите на въображаемата организация. С малко повече фантазия Райън откриваше, че организацията, преследвана от Невидимия, е същата, след която той и Дъглас тичаха вече месеци наред. Всичко това можеше да се върже в доста стройна хипотеза.

Но убийците рядко действаха по точно и строго определен план. Истинските убийства нямаха нищо общо с криминалните телевизионни сериали. Човек никога не можеше докрай да обясни загадката. Ако откриеш кой, може никога да не разбереш защо или поне отговорът да не те задоволява. Основният проблем с прилагането на елегантно построените теории в истинския живот бе, че хората рядко се вместили в шаблони. Имаше и друго. Ако логическата постройка за събитията през последния месец бе вярна, то значи в града на Райън действа безмилостен и изключително ефективен човек със смъртоносни намерения. Новината въобще не можеше да се определи като хубава.

— Том, просто не ми се вярва.

— Щом като според теб е супермен, тогава защо е спръл? — попита Дъглас.

— Да не би да бъркам нещо? Не беше ли ти човекът, който пробута тази идея?

— Е, и?

— Ами просто не помагаш достатъчно на лейтенанта си, сержант.

— Имаме на разположение цял уикенд, за да мислим по въпроса. Лично аз смятам да окося тревата, да отида на мач в неделя и въобще да се маскирам като обикновен гражданин. Нашия приятел го няма, Ем. Не знам къде е изчезнал, но го е направил така добре, че със същия успех може да се намира и на другия край на света. Най-правдоподобното ми обяснение е, че става въпрос за външен човек, който е дошъл в града, свършил си е работата и си е заминал обратно.

— Чакай малко!

Това беше съвършено нова теория. Наемен убиец, изскочил направо от филмовия екран. Такива хора просто не съществуваха. Дъглас обаче не искаше да говори повече и излезе от кабинета. Новите разговори сигурно щяха само да покажат, че и двамата са наполовина прави.

Учебната стрелба започна под бдителните погледи на командния екип и на неколцината моряци, успели да си намерят извинение, за да бъдат по това време в задната част на палубата. Морските пехотинци решиха, че двамата новопристигнали адмирала и мухльото от ЦРУ са точно толкова изморени от продължителния полет, колкото бяха и самите те при пристигането си. Войниците обаче не знаеха, че Максвел, Гриър и Ритър бяха прекосили Пасифика в удобни първокласни места с по-чести почивки и с питие в ръка.

Отпадъците бяха изхвърляни през борда на движещия се с благоразумната скорост от пет възела „Огдън“. Морските пехотинци надупчиха различните дървени и картонени мишени. Тренировката донесе повече забавление за матросите, отколкото някаква реална полза. Кели също мина по реда си и порази мишената с къси откоси на своя SAR-15. Щом приключиха, пехотинците почистиха оръжието си и се върнаха в помещенията. По пътя към надстройката един старшина спря Кели.

— Вие ли сте човекът, който ще действа сам?

— Струва ми се, че не би трябвало да го знаеш.

Помощникът на главния механик се усмихна и цъкна с език.

— Елате с мен, сър.

Двамата минаха покрай помещенията на морските пехотинци и влязоха във внушителното машинно отделение на „Огдън“. То бе предназначено не само да обслужва кораба, но и цялата подвижна техника, която евентуално е натоварена на него. Върху една от работните маси стоеше морската шейна, с която Кели щеше да се придвижва нагоре по реката.

— Качиха това нещо на борда още в Сан Диего, сър. Двамата с главния механик си поиграхме с него. Разглобихме го и почистихме всичко. Огледахме и акумулаторите, които между другото са добри. Херметизацията я бива и не би трябвало да пропуска вода. Дори го изпробвахме. В гаранцията пише, че ще издържи пет часа. Ние поработихме над него и сега ще успее да изкара седем — каза не без известна гордост старшината. — Помислихме си, че може да ви е от полза.

— Правилно сте си помислили, старшина. Благодаря.

— А сега да прегледаме автомата.

След моментно колебание Кели подаде оръжието си и старшината започна да го разглобява. След петнадесет секунди автоматът бе разглобен и готов за почистване, но новият познат на Джон не спря дотук.

— Чакай! — извика Кели, щом видя, че разглобяването продължава.

— Твърде шумен е, сър. Вие отивате сам, нали?

— Точно така.

Механикът дори не вдигна поглед.

— Искате ли да намаля гласа на тази играчка, или предпочитате да я чуят чак в Ханой?

— Но автоматите не могат да се заглушават.

— Така ли? На какво разстояние смятате, че ще ви се наложи да стреляте?

— На не повече от сто метра. Вероятно дори на по-малко. По дяволите, та аз дори не искам да го използвам.

— Защото е твърде шумен, нали? — усмихна се старшината. — Наблюдавайте ме, ако искате, сър. Ще научите нещо.

Механикът приближи дулото към една бормашина. Нужното свредло вече бе на място и пред любопитния поглед на Кели и на двама

младши механици старшината проби няколко дупки в първите петнадесет сантиметра на кухата метална тръба.

— Разбира се, свръхзвуковият куршум не може да бъде заглушен изцяло, но е възможно да се изолират всички газове и това със сигурност ще помогне.

— Дори и при такъв голям патрон?

— Гонзо, пригответе ли всичко?

— Да, старши — отвърна единият от помощниците на име Гонзалес.

Дулото бе закрепено на струг, който отдели тънки, но дълги метални влакънца от него.

— Позволих си да приготвя това предварително.

Старшината извади един заглушител с диаметър седемдесет и пет милиметра и дължина тридесет и пет сантиметра. Той пасна точно в току-що направената резба на дулото.

— Колко време си работил върху това?

— Три дни, сър. Когато огледах оръжието, което натоварихме, бързо отгатнах какво ще ви е необходимо. Освен това имах достатъчно свободно време, така че си поиграх със струга.

— Но как, по дяволите, разбра, че ще ходя...

— Поддържаме връзка с една подводница. Нима е толкова трудно да отгатне човек?

— А как си разбрал за подводницата? — попита Кели, макар и да знаеше отговора.

— Чували ли сте за кораб, на който има тайни? Капитанът си има свързочник, а свързочниците говорят — обясни механикът и завърши със сглобяването на автомата. — Оръжието става по-дълго с около двадесетина сантиметра, но се надявам да нямате нищо против.

Кели сложи автомата на рамото си. Всъщност сега балансът бе по-добър. Джон предпочиташе дулото на оръжието да е по-тежко, тъй като можеше да го контролира по-добре.

— Много добре.

Разбира се, трябваше да го изпробва. Кели и механикът се запътиха към задната част на кораба. По пътя старшината взе едно дървено сандъче. Джон зареди автомата си, а механикът хвърли сандъчето във водата и се отдръпна. Кели застопори оръжието на рамото си и натисна спусъка.

„Щрак.“ След момент куршумът се удари във водата и звукът бе по-силен от този на изстрела. Освен това Кели отчетливо чу презареждането. Механикът бе направил с автомата онова, което Кели бе сторил за пистолета си. Старшината се усмихна многозначително.

— Най-трудното е да оставиш достатъчно газове, които да вкарат нов патрон. Опитайте на автоматична стрелба, сър.

Кели го послуша и произведе шест изстрела един след друг. Разбира се, все още се чуваше шум от стрелба, но той бе с около деветдесет и пет процента по-малко от нормалното. Така никой не можеше да чуе изстрела на повече от двеста метра, което бе нищо в сравнение с хилядата метра, на които обикновено се разнася шумът.

— Отлична работа, старшина.

— Където и да отивате, сър, внимавайте — каза механикът и се отдалечи.

— Можеш да си сигурен в това — отвърна Кели.

Той си поигра още малко с оръжието и изпразни пълнителя по дървеното сандъче, преди да се е отдалечило прекалено много. Куршумите му направиха дъските на трески и вдигнаха малки водни фонтанчета.

„Готов си, Джон.“

След няколко минути Кели научи, че времето също е готово. В помощ на въздушните операции над Виетнам работеше може би най-голямата служба за метеорологични прогнози в света, макар че пилотите рядко оценяваха усилията ѝ по достойнство. Главният метеоролог бе пристигнал от „Констелейшън“ заедно с адмиралите. Той посочи картата с изобарите и последните спътникови снимки.

— Валежите започват от утре и с известни прекъсвания ще продължат през следващите четири дни. Очакваме да бъдат доста изобилни. Тази тенденция ще се запази, докато бавно движещата се зона на ниско налягане не отmine на север към Китай — обясни метеорологът.

Всичките офицери присъстваха на събирането. Четирите екипажа на хеликоптерите, участващи в мисията, прецениха положението трезво. Управлението на хеликоптер в силен дъжд не бе от най-приятните преживявания. Не бе за пренебрегване и фактът, че

никой авиатор не обича да лети при намалена видимост. От друга страна, дъждът щеше да заглуши шума от двигателите, а намалената видимост определено пречеше не само на тях. Най-голямата опасност за хеликоптерите бяха леките противовъздушни оръдия. Те се насочваха с оптически мерници и всичко, което пречеше на зенитчиците да виждат и чуват целта си, бе добре дошло за летателните екипажи.

— Каква ще е максималната скорост на вятъра? — попита единият от командирите на кобрите.

— В най-лошия случай поривите ще са около тридесет и пет до четиридесет възела. Положението във въздуха ще е малко нестабилно.

— Главният ни радар е доста добър по отношение на атмосферните смущения. Ще се опитаме да ви насочим по най-безопасния маршрут — обади се капитан Франкс.

Пилотите кимнаха.

— Какво мисли господин Кларк? — попита адмирал Гриър.

— Лично за мен дъждът е добра новина. Единственият начин, по който могат да ме забележат по време на прехода през реката, са балончетата въздух, които излизат на повърхността. Дъждът ще им попречи да ги видят. Доброто в случая е, че ако се наложи, ще мога да се движа и през деня. — Кели направи пауза, защото знаеше, че следващото изречение ще реши всичко. — „Скейт“ готова ли е вече?

— Чака заповедите ни — отвърна Максвел.

— В такъв случай от моя страна няма пречки за започването на операцията.

Кели усети тръпките по кожата си. Сякаш цялото му тяло се сви и стана по-малко. Но вече бе казал каквото трябваше.

Всички обърнаха очи към капитан Олби от американската морска пехота. Един вицеадмирал, двама контраадмирала и издигащ се в кариерата оперативен офицер от ЦРУ зависеха от думите на този млад офицер. Той трябваше да осигури основната бойна единица за операцията. Върху плещите му тежеше най-голямата оперативна отговорност. На младия капитан Олби му се струваше доста странно, че цяло съзвездие от пагони ще се съобрази с преценката му, но, от друга страна, животът на двадесет и пет морски пехотинци и на още двадесет други човека зависеше именно от нея. Сега вече операцията

зависеше от него и първият му опит трябваше да е най-добър. Той погледна към Кели и се усмихна.

— Бъдете изключително внимателен, господин Кларк. Според мен вече е време да се потопите. Операцията може да започне.

Никой от хората в стаята не показва никакъв особен ентузиазъм. Всъщност всички се вторачиха в картите на масата и се опитаха да превърнат двуизмерните мастилени изображения върху хартията в триизмерна действителност. В един момент всички вдигнаха поглед едновременно и прочетоха изражението на колегите си. Пръв заговори Максвел, който се обърна към един от екипажите на хеликоптерите:

— Мисля, че е време да загреете моторите. — После към Франкс: — Капитане, бихте ли подали сигнала към „Скейт“?

Отвърнаха му две дрезгави „тъй вярно, сър“ и мъжете се изправиха и се отдръпнаха от сигурността на картата.

„Вече е малко късно за трезви преценки и решения“ — помисли си Кели. Той се опита възможно най-пълно да се абстрахира от страха си и да насочи мислите си към двадесетте мъже. Струваше му се толкова странно да рискува живота си за хора, които дори не бе виждал, но нима човек можеше да рискува живота си разумно? Баща му го бе правил до края на дните си и бе загинал, спасявайки два човешки живота. „За да мога да се гордея с баща си — каза си Джон, — трябва да почета паметта му по възможно най-добрия начин.“

„Можеш да го направиш, Джони. Знаеш как.“ Кели почувства как целеустремеността надделява у него. Всички решения вече бяха взети. Трябваше да се пристъпи към действие. Лицето му прие сурово изражение. Вече не трябваше да се страхува от опасностите, а да се справи с тях. Да ги преодолее.

Максуел разгада мислите му. Той бе виждал същото изражение стотици пъти в стаите за подготовка на борда на самолетоносачите. Бе усещал как колегите му пилоти мислено преминават необходимата подготовка, преди заровете да бъдат хвърлени. Адмиралът също бе изпитвал подобни чувства. Той си спомни как мускулите му се стягаха, как се изостряше зрението. Да влезеш пръв в боя и последен да го напуснеш. Дъч често го бе правил лично със своя F6F „Хелкат“. Първо трябваше да елиминира вражеските изстребители, а после да придружи бомбардировачите по целия път обратно към дома. „Той ми е като втори син — внезапно си помисли Максвел. — Също толкова храбър и

умен като първия.“ Но той никога лично не бе изпращал първия си син в огъня, а освен това сега бе по-възрастен, отколкото при Окинава. По някакъв странен начин опасността, която човек предвижда за другите, е по-голяма, отколкото онази, която очаква за себе си. Всъщност точно така трябваше и да бъде. Максвел знаеше, че Кели му вярва точно както той навремето имаше доверие в Пийт Мичър. Бремето се увеличаваше и от това, че адмиралът с очите си виждаше лицето, което изпращаше само във вражеска страна. Кели улови погледа на Максвел и по устните му заигра разбираща усмивка.

— Не му мислете толкова, сър — каза той и отиде в каютата да събере нещата си.

— Знаеш ли, Дъч — обади се адмирал Подулски и запали цигара, — можехме да използваме това момче и преди няколко години. Според мен тогава щеше да пасне точно на мястото си.

Годините бяха доста повече от „няколко“, но Максвел знаеше, че Каз има право. Някога и двамата бяха млади воители, но сега трябваше да отстъпят място на новото поколение.

— Само се надявам да внимава, Каз.

— Ще внимава, също както го правехме и ние.

Морската шейна бе изкарана на палубата от хората, които я бяха подготвили. Двигателите на хеликоптера вече работеха и бръмченето им се разнасяше в тъмнината преди разсъмване. Кели излезе от надстройката и дълбоко си пое дъх. Никога преди не бе имал толкова голяма публика. Тук бяха Ървин заедно с още трима сержанти от морската пехота, капитан Олби, адмиралите и Ритър. Изпращаха го, сякаш бе мис Америка или нещо подобно. Кели обаче обърна най-голямо внимание на двамата флотски старшини, които се приближиха към него.

— Аккумуляторите са заредени. Екипировката ви е в контейнера. Шейната е херметизирана, така че няма да имате проблеми. Автоматът ви е зареден, в случай че ви се наложи да го използвате бързо. Предпазителят е спуснат. Радиопредавателите са с нови батерии, има и два набора резервни. Смятам, че сме направили всичко. За друго не се сещам — извика единият старшина, за да могат думите му да се чуят през шума на хеликоптера.

— И аз не се сещам! — извика в отговор Кели.

— Разкажете им играта, господин Кларк!

— Ще се видим пак. Благодаря!

Кели се ръкува с двамата старшини и се приближи към капитан Франкс. За да развесели обстановката, Джон се изпъна и отдаде чест:

— Разрешете да напусна кораба, сър.

Капитан Франкс също отдаде чест:

— Разрешавам, сър.

Кели огледа останалите си изпращачи. „Влизам пръв и излизам последен.“ Той леко се усмихна и кимна с глава. Това бе напълно достатъчно за момента. Интересното бе, че вместо той да черпи кураж от изпращачите си, те добиваха увереност от него.

Големият спасителен хеликоптер „Сикорски“ се издигна на около метър от палубата. Един моряк закачи шейната за хеликоптера и той продължи издигането си. Само след секунди металната птица изчезна в мрака.

Американската подводница „Скейт“ бе старомодна модификация на първата американска атомна лодка „Наутилус“. Корпусът ѝ повече приличаше на кораб, отколкото на тялото на кит и това намаляваше скоростните ѝ качества. Двата винта обаче правеха подводницата по-маневрена особено в плитки води. Години наред „Скейт“ изпълняваше ролята на крайбрежен разузнавателен кораб и плаваше близо до виетнамския бряг в опита си да прихване електронни и други излъчвания. Освен това доста често помагаше на различни хора да се прехвърлят на брега. Преди години Кели също се бе възползвал от услугите ѝ, въпреки че от онзи екипаж сега на борда на подводницата нямаше никой. Той я видя на повърхността — по-тъмна от водата сянка, чийто метален корпус блестеше на лунния сърп. Пилотът на хеликоптера внимателно постави шейната в предната част на палубата на „Скейт“, за да може екипажът да я закрепил добре. После Кели и личният му багаж бяха спуснати бавно върху подводницата. След минута Джон вече бе на капитанския мостик.

— Добре дошли на борда — поздрави го капитан Силвио Естевес в очакване на първата си водолазна мисия. Всъщност това бе и първата му командирска година и той все още не бе много опитен.

— Благодаря. На какво разстояние от брега се намираме?

— След шест часа ще можете да огледате всичко през перископа. Кафе? Храна?

— Можете ли да ми предложите легло?

— В каютата на помощника ми има свободна койка. Ще се погрижа да не ви безпокоят.

Така Кели бе настанен по-добре от служителите на Агенцията за национална сигурност, които се намираха на борда.

Джон се отпрати към последната си истинска почивка в предстоящите три дни — ако нещата преминеха според плана, разбира се. Преди подводницата да се потопи обратно в черните води на Южнокитайско море, той вече спеше.

— Интересно — каза майорът.

Той остави превода на бюрото на прекия си началник, който също бе майор, но с големи изгледи скоро да бъде произведен в чин подполковник.

— Чувал съм за мястото. ГРУ провежда операцията там или поне се опитва. Нашите братски социалистически съюзници не са от най-услужливите. Значи американците най-после са разбрали за лагера, а?

— Прочетете го до края, Юрий Петрович — предложи подчиненият му.

— Вярно! — Той вдигна поглед. — Кой е този Касий?

Юрий и преди бе виждал името, поставено под огромни количества маловажна информация, идваща главно от американската левица.

— Глазов съвсем скоро го е вербувал окончателно.

Майорът обясни какво точно се бе случило.

— В такъв случай той трябва да знае. Учуден съм, че Георгий Борисович не се занимава със случая лично.

— Сега вече ще се занимае.

Знаеха, че ще се случи нещо лошо. Северновиетнамците бяха осеяли целия си бряг с радари. Главната им задача бе да предупреждават за ударите от страна на американски самолетносачи,

плаващи към станция „Янки“. Виетнамците наричаха мястото другояче. Радарите често биваха заглушавани, но никога толкова зле. Този път смущението бе изключително мощно и екранът руско производство се покри с гъста бяла пелена. Операторите се наведоха напред и впиха напрегнато очи в търсене на по-светли точки, които да показват присъствието на кораб сред всичките тези смущения.

— Кораб! — извика някакъв глас в оперативния център. — Кораб на хоризонта.

Това бе още един от случаите, в които човешкото око се справяше по-успешно от радара.

„Какво съм виновен, че са сложили оръдията и радарите си по върховете на хълмовете?“ — запита се главният артилерист. Той се намираше в „Първи пост“ — предната кула за насочване на огъня, която придаваше елегантност на корабния силует. Гледаше през окулярите на най-доброто американско оптическо оборудване, конструирано още през тридесетте години. Ръцете му въртяха малкото колелце за настройка, което действаше също като фокусиращия механизъм на фотоапарат и изясняваше образа. Артилеристът се опитваше да фокусира радарната антена, която в момента не бе покрита с камуфлажни мрежи и представляваше чудесна мишена.

— Данни!

Другият артилерист, който стоеше до него, включи микрофона си и издиктува цифрите от скалата.

— Обсег едно-пет-две-пет-нула.

В централната артилерийска рубка, намираща се на сто метра под „Първи пост“, компютърът прие информацията и я подаде към осемте оръдия на кръстосвача. Следващите действия бяха прости. Заредените вече оръдия извъртяха кулите си така, че да заемат нужния ъгъл, изчислен още преди едно поколение от млади жени — сега вече баби — посредством механични калкулатори. Скоростта и курсът на кръстосвача бяха подадени към компютъра и тъй като стреляха по статична цел, на екрана бе изобразен съответният подвижен вектор.

— Огън! — нареди главният артилерист.

Един млад моряк изпълни заповедта и „Нюпорт нюз“ се разтресе от първия залп за деня.

— Добре, по азимут сме по-близо с... триста... — каза тихо артилеристът, докато гледаше фонтаните от пръст на хълма.

— Триста нагоре! — предаде свързочникът и следващият залп отекна след петнадесет секунди.

Той не знаеше, че първият залп бе разрушил командния бункер на радарния комплекс. Снарядите вече пореха въздуха.

— Тези ще свършат работа — прошепна главният артилерист и се оказа прав. Три от осемте снаряда се приземиха в радиус от петдесет метра около радарната антена и я повалиха.

— Цел — каза той по микрофона в очакване пушилката да се разсее. — Целта е поразена.

— Самолетите ряпа да ядат — каза капитанът, който наблюдаваше от мостика.

Той бе научил занаята още преди двадесет и пет години като млад артилерийски офицер на „Мисисипи“. Тогава в западния Пасифик го учиха да бомбардира движещи се цели по брега. Сегашната стрелба със сигурност бе измежду последните истински корабни бомбардировки и капитанът бе решил, че ще покажат на какво са способни.

След миг на около хиляда метра от разрушителя се появиха водни фонтани. Те вероятно бяха дело на използваните от северновиетнамците 130-милиметрови далекобойни оръдия. Трябваше първо да се занимаят с тях, преди да продължат със зенитните установки.

— Контраогън! — извика капитанът към централната огнева рубка.

— Тъй вярно, сър, започваме.

След минута „Нюпорт нюз“ отново избълва огън. Оръдията й запретърсваха брега и откриха шест виетнамски 130-милиметрови, които имаха неблагоприятното да се заяждат.

Капитанът знаеше, че става въпрос за диверсия. Със сигурност бе така. Някъде другаде ставаше нещо. Той не знаеше точно какво, но сигурно бе нещо приятно, щом разрешаваха на разрушителя му да поразтрие северните брегове. „Всъщност нямам нищо против“ — каза си капитанът при новия залп. След половин час огромен оранжев облак оповести обезвреждането на бреговата батарея.

— Май поразчистихме — забеляза капитанът.

Матросите около него се засмяха и се заеха за обичайната си работа.

— Ето вижте — каза капитан Мейсън и се отдръпна от перископа.

— Доста е близо.

На Кели му бе достатъчен само един поглед, за да разбере, че Естевес е истински каубой. Подводницата почти опираше дъното. Перископът едва се бе показал над водата и тя се плискаше в лещите.

— Мисля, че е добре.

— Горевали доста здраво — забеляза Естевес.

— Точно „здраво“ ми трябва. — Кели допи кафето си. То бе истинско морско кафе с вкус на сол. — Ще ми свърши работа.

— Веднага ли?

— Да — кимна отсечено Кели. — Освен ако не възнамерявате да се приближите още — усмихна се предизвикателно той.

— За съжаление нямаме колела на дъното, иначе като нищо щях да опитам. — Естевес махна с ръка. — За какво всъщност става въпрос? Обикновено ми казват.

— Не мога да ви кажа, сър. Въпреки това ще си позволя да ви осведомя, че ако операцията завърши успешно, ще узнаете.

Естевес разбра, че ще трябва да се задоволи само с това.

— Тогава най-добре се пригответе.

Въпреки че водата отвън бе топла, Кели трябваше да се подготви за студа. Осем часа в реката със съвсем малка температурна разлика можеха да изсмучат силите от тялото му като пиявица. Той облече зелено-черен неопренов костюм и сложи на колана два пъти повече тежести от обичайното. Сам в каютата на помощник-капитана, Кели за последен път размишляваше преди операцията. Той помоли Бог да помогне не на него, а на хората, които отиваше да спасява. „Доста е странно да се моля след всичко, което извърших съвсем скоро“ — помисли си Кели. Той все пак помоли за прошка за всичко грешно, което бе сторил, макар да не бе съвсем сигурен дали е съгрешил. Именно сега трябваше да се замисли върху това, въпреки че разполагаше с твърде малко време. Трябваше да гледа напред. Може би Бог щеше да му помогне да спаси полковник Захариас, но той също трябваше да положи усилия. Последната мисъл на Джон, преди да напусне каютата, бе за самотния американец, който всеки момент

щеше да бъде ударен от приклада на някакъв малък северновиетнамски негодник. „Време е на това да се сложи край“ — помисли си той и отвори вратата.

— Изходът е оттук — упъти го Естевес.

Кели се изкачи по стълбичката пред погледите на капитана на „Скейт“ и шест-седем матроси.

— Постарай се да разберем къде отиваш — извика след него Естевес.

— Можеш да си сигурен, че ще опитам — отвърна Кели точно преди металният люк да се затвори зад него.

Аквалангът го очакваше. Всичко изглеждаше наред, но Кели се увери още веднъж, преди да вдигне водонепроницаемия телефон.

— Тук е Кларк. Готов съм за тръгване.

— От сонара съобщават, че навън има само силен дъжд. По перископа също не се вижда нищо. *Vaya con dios, Senor* Кларк.^[2]

— *Gracias*^[3] — отвърна Кели.

Той остави телефона на мястото му и отвори люка. Водата нахълта в камерата и атмосферното налягане внезапно се промени.

Кели погледна часовника си. Беше точно осем и шестнадесет минути, когато се придвижи към потопената под водата палуба на „Скейт“. Той освети морската шейна с фенерчето си. Тя бе закрепена с четири болта, но преди да ги развие, Джон се привърза към устройството. Нямахше да е никак приятно то да тръгне без него. Дълбокомерът показваше седемнадесет метра. Подводницата се намираще в опасно плитки води и колкото по-бързо Кели свършеше работата си с нея, толкова по-бързо екипажът ѝ отново щеше да бъде в безопасност. Той освободи шейната, включи двигателя и двата винта започнаха да се въртят на малки обороти. Добре. Кели извади ножа от колана си и удари два пъти силно по корпуса на подводницата. После се настани върху шейната и потегли по курс три-нула-осем.

„Вече няма връщане назад“ — помисли си Кели. Той обаче бе свикнал с такива ситуации.

[1] Едно от местата, където са се водили боеве при централно тихоокеанското настъпление на американците през 1943 г. — Б.пр. ↑

- [2] Бог да ви пази, господин Кларк (исп.). — Б.пр. ↑
- [3] Благодаря (исп.). — Б.пр. ↑

28.

ПРЪВ ПРИ ЦЕЛТА

Беше добре, че не може да усети мириса на водата. Поне не още в началото. Твърде малко са нещата, които могат да бъдат познервящи и объркващи от подводното плуване през нощта. За щастие хората, проектирали шейната, бяха водолази и го знаеха. Самата шейна бе малко по-дълга от ръста на Кели. Тя всъщност представляваше преустроено торпедо с ръчки, които позволяваха регулирането на курса и скоростта. Така торпедото се превръщаше в миниатюрна подводница, макар на външен вид повече да приличаше на детско самолетче. „Крилете“ — всъщност се наричаха перки — се контролираха ръчно. Шейната бе оборудвана с дълбокомер, циферблат, показващ състоянието на акумулаторите, и жизненоважен магнитен компас. Електрическият двигател и акумулаторите бяха измислени така, че да осигурят преход от десет хиляди метра при максимална скорост. Ако шейната се движеше по-бавно, тя можеше да стигне доста по-далеч. В този случай при скорост от пет възела Кели щеше да пътува пет до шест часа. Ако пък механиците на „Огдън“ се окажеха прави, може би щеше да стигне и по-далеч.

Пътуването странно напомняше на летенето със С-141. Пърпоренето на двата винта не можеше да бъде чуто на голямо разстояние, но Кели се намираше само на два метра под водата. Непрекъснатото равномерно бръмчене вече го караше да бърчи недоволно нос във водолазната маска. За това, разбира се, имаше вина и изпитото кафе. Джон трябваше да е постоянно нащрек, а кофеинът в организма му можеше да съживи и труп. Трябваше да внимава за толкова много неща. По реката плаваха кораби и лодки. Едни пренасяха боеприпаси от единия бряг на другия, други пък прекарваха влюбени младежи, тръгнали на среща с приятелките си, но лодки със сигурност имаше. Сблъскването с някоя от тях щеше да има смъртоносен изход. Разликата бе само в начина и бързината, с която щеше да дойде. По законите на Мърфи, разбира се, видимостта бе

почти нулева и Кели трябваше да приеме, че ще има на разположение най-много две-три секунди, за да предотврати евентуален сблъсък. Джон се стремеше да се придържа в средата на реката. На всеки половин час той намаляваше скоростта и вдигаше глава над водата, за да се ориентира. По бреговете не се виждаше никакво движение. В момента страната разполагаше с ограничено количество електроцентрали. Без лампи, на които да четат, и без радиоприемници, които да слушат, местното население явно водеше примитивен живот, което обаче превръщаше съществуването на враговете му в ад. Всъщност в това имаше нещо тъжно. Кели не смяташе виетнамците за по-войнствени от другите народи, но в страната им се водеше война и те явно не бяха безразлични към нея. Той се огледа и отново се спусна надолу. Внимаваше да не слиза на по-голяма дълбочина от три метра. Беше чувал за някакъв водолаз, който престоял няколко часа на пет метра дълбочина. После бързо се издигнал нагоре и намерил смъртта си от бързата смяна на налягането. Джон нямаше желание да последва примера му.

Времето пълзеше. От време на време облаците изтъняваха и полумесецът надникваше, за да освети дъждовните капки, падащи във водата. За Кели те представляваха крехки черни колелца, които се разширяваха и изчезваха в призрачносинята вода на три метра над главата му. После небето отново потъмняваше и водната повърхност се превръщаше в черен похлупак. Шумът от капките по водата се смесваше с бученето на двигателя. Другата опасност бяха халюцинациите. Въображението на Кели бе превъзбудено, а и околната среда благоприятстваше заблудата на сетивата. Най-лошото бе, че се подлъгваше и тялото му. Джон се намираще в безтегловно състояние. Сякаш отново бе върнат в утробата на майка си и самото успокоение, произтичащо от това обстоятелство, носеше нови опасности. Разсъдъкът му започваше да блуждае, а Кели не можеше да си позволи подобен лукс. Той си измисли различни занимания. Често поглеждаше към простите уреди и се опитваше да поддържа шейната в абсолютно равновесно положение, без да ползва ориентири. Последното обаче се оказа невъзможно. Онова, което пилотите наричат замайване, се проявяваше доста по-осезателно под водата, отколкото във въздуха. Кели откри, че не може да го изтърпи повече от петнадесет-двадесет секунди, след което започваше да се върти и да сменя дълбочината.

Той избягваше да гледа в една и съща точка и въртеше очи от водата към уредите на шейната и после обратно, докато не откри, че упражнението става опасно монотонно.

След два часа в реката Джон започна да си повтаря, че трябва да се концентрира, но откри, че не може да съсредоточи вниманието си само върху едно или дори върху две неща. Макар и да се чувстваше сравнително добре, той напълно съзнаваше факта, че всяко човешко същество в радиус от пет километра от все сърце желае смъртта му. Хората, които живееха наоколо, познаваха местността, реката и звуците ѝ. Страната им бе във война, което означаваше опасности и врагове. Кели си нямаше и представа дали правителството тук дава награда за жив или мъртъв американец, но идеята съвсем не му се струваше невероятна. Перспективата за награда стимулираше хората. Още повече, ако наградата се даваше за патриотизъм. Кели се зачуди как въобще се е стигнало до това. Не че имаше някакво значение. Хората в тази страна му бяха врагове и в скоро време нищо не можеше да промени факта. Със сигурност не и през следващите три дни — най-далечното бъдеще, за което Джон смееше да мисли. Дори и след тях да имаше нещо друго, той трябваше да се преструва, че то просто не съществува.

Следващото му планирано спиране бе на един подковообразен речен завой. Кели намали скоростта на шейната и внимателно вдигна глава. От северния бряг се носеше шум. Вероятно източникът му бе на около триста метра от него. Шумът се разнасяше над водата. Мъжки гласове говореха на език, който винаги бе изглеждал поетичен за Кели. Освен когато в него се примесваха гневни нотки — тогава ставаше отвратителен. Също като хората, които го говореха. Кели послуша около десетина секунди и отново смъкна шейната под водата. Загледан в компаса, той видя как курсът се променя, докато преминаваше плавния завой. Каква странна интимност, макар продължила само няколко секунди. За какво ли говореха? За политика? Не, това бе отегчителна тема в комунистическите страни. За земеделие? За войната? Вероятно, защото гласовете бяха приглушени. „Америка убива достатъчно много от младежите на тази страна, за да ни мразят жителите ѝ“ — помисли си Кели. Загубата на син тук едва ли бе различна, отколкото в неговата страна. Може би говореха гордо за изгубеното си в боевете момче — изгоряло в напалм, разкъсано от

картечница, изпепелено от бомба. Историите бързо се разчуваха, дори и да не бяха истински. Но това нямаше толкова голямо значение. Във всеки случай ставаше въпрос за дете, което някога е било малко и е пристъпвало несигурно с протегнати ръчички към баща си. Но някои от същите деца бяха израснали, за да се присъединят към ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ. За тяхната смърт Кели не съжаляваше. Разговорът, който бе дочул, звучеше човешки, макар и Джон да не разбираше езика. И тогава дойде естественият въпрос. С какво толкова бяха по-различни?

„Различни са, глупако! Нека политиките решават защо.“ Подобни въпроси отвличаха вниманието на Кели от факта, че нагоре по реката имаше двадесет мъже като него. Той изруга наум и отново се съсредоточи над управлението на шейната.

Малко неща бяха в състояние да откъснат пастор Чарлз Майър от подготовянето на съботната проповед. Тя бе най-важната част от професията му. Чрез нея хората трябваше ясно и точно да доловят Божието послание, защото виждаха свещеника си само веднъж седмично. Ако пасторът искаше усилията му наистина да имат ефект, то именно съботната проповед бе призвана да заздравя вярата в паството му. Майър бе свещеник от тридесет години — през целия си живот като възрастен — и присъщото му красноречие бе шлифовано до блясък. Той можеше да отвори Писанието напосоки, да избере произволен пасаж и да го превърне в морална поука за хората срещу себе си. Преподобният Майър не бе строг човек. Посланията, които изпращаше към вярващите, бяха главно за милосърдие и любов. Той често се усмихваше и шегуваше и макар по необходимост проповедите му да бяха сериозни — все пак спасението бе една от най-сериозните човешки цели, — пасторът смяташе, че задачата му е да разкрие истинската Божия същност. Любов. Милосърдие. Благотворителност. Спасение. „Целият ми живот — мислеше си Майър — е насочен към това да помагам на хората да се завърнат у дома, след като са им простили. Да прегърнат ближния си въпреки несъгласията.“ Тази задача бе толкова важна, че заради нея си струваше дори да се откъсне от съботната проповед.

— Добре дошла у дома, Дорис — каза Майър още с влизането си в къщата на Рей Браун. Пасторът бе среден на ръст. Посивялата коса по главата му придаваше достолепен и знаещ вид. Той взе ръцете на момичето в своите и се усмихна топло. — Бог чу молитвите ни.

Въпреки благото и предразполагащо държание на пастора и за тримата срещата щеше да бъде доста неловка. „Дорис е съгрешила, и то доста сериозно“ — реши Майър. Той долавяше признаците в момичето пред себе си, но се стараше да не изглежда като ангел отмъстител. Най-важното обаче бе, че блудният син се е завърнал. Притчата само в няколко стиха разкриваше истинската цел на Исус на земята. Там бе разказана цялата история на християнството. Няма значение колко ужасни грехове е сторил човек, той винаги ще бъде посрещнат топло, стига да има куража да се завърне у дома.

Бащата и дъщерята седнаха един до друг на стар диван, а Майър зае креслото от лявата страна. На ниската масичка пред тях стояха три чаши чай. Чаят бе подходяща напитка за подобни разговори.

— Изглеждаш изненадващо добре, Дорис — усмихна се пасторът, който с мъка прикриваше желанието си да предразположи момичето.

— Благодаря, пасторе.

— Било ти е тежко, нали?

Гласът ѝ потрепери:

— Да.

— Всички сме грешни, Дорис. Бог ни е направил несъвършени. Трябва да го приемеш и постоянно да се стремиш към по-добро. Хората невинаги успяват, но ти го стори. Завърна се. Лошото вече е зад гърба ти и с още малко усилия ще успееш да го забравиш завинаги.

— Ще се опитам — каза решително Дорис. — Честна дума. Виждала съм... и съм вършила... такива ужасни неща...

Майър трудно можеше да бъде шокиран. Работата на духовниците обикновено се състои в това да слушат истории за живота в ада. Грешниците не могат да приемат прошка, преди самите те да са си простили, а за това бе нужно някой да ги изслуша с готовност и да им говори любещо и разумно. Но тази история шокира пастора. Той се опита да остане спокойно на стола. Повтаряше си, че всичко е вече зад момичето. В продължение на двадесет минути Майър научи неща, за които дори не бе сънувал. Пренесе се в друго време, в друга

действителност, позната му още от годините, прекарани като армейски свещеник в Европа. Тук ясно личеше пръстът на дявола — нещо, за което вярата му го бе подготвила. Лицето на Луцифер обаче определено не бе за неопитни очи. Още повече пък за очите на младо момиче, изгонено от разгневен баща още в твърде младенческа и уязвима възраст.

Думите ставаха все по-ужасни. Сама по себе си проституцията бе достатъчно страшна. Раните, които тя нанасяше върху психиката на младите жени, можеха да останат за цял живот. Затова пасторът с облекчение разбра, че Дорис посещава д-р Брайънт — чудесен лекар, към когото самият той бе насочил двама членове на паството си. В продължение на няколко минути Майър споделя болката и срама на Дорис, докато Реймънд Браун храбро държеше ръката ѝ и се бореше със сълзите си.

След това момичето разказа за наркотиците. В началото за пристрастяването си към тях, а после за доставката им на други зли хора. Тя говореше искрено и макар че цялата трепереше, а сълзите ѝ се стичаха, Дорис без колебание се обърна към миналото и храбро посрещна изпитанието на спомените. Дъщерята на Реймънд разказа за сексуалното насилие и най-накрая дойде ред на най-ужасната част.

Картината оживя пред очите на пастор Майър. Дорис ясно си спомняше всичко — нима можеше да забрави подобно нещо? За прогонването на кошмарите щеше да е необходимо цялото умение на д-р Брайънт. Момичето разказа историята си изключително образно, без да пропуска нищо. Думите щяха да ѝ помогнат да прогони отровата от тялото си. След откровението си Дорис щеше да се почувства по-добре. Баща ѝ — също. Но Чарлз Майър по необходимост ставаше приемник на ужаса, който другите се опитваха да прогонят. Бяха убити хора. Бяха отнети невинни човешки животи. Две момичета — убити по начин, заслужаващ... „проклятие“ — каза си пасторът с горчивина и гняв.

— Добротата ти към Пам, скъпо дете, е едно от най-храбрите неща, които съм чувал през живота си — каза тихо пасторът, когато Дорис свърши. Самият той бе развълнуван до сълзи. — Бог те е осенил, Дорис. Бог е действал чрез теб, за да покаже добротата ти.

— Мислите ли? — попита тя и се разрида неудържимо.

Сега вече пасторът трябваше да стане и той коленичи пред бащата и дъщерята и пое ръцете на момичето в своите.

— Бог е дошъл при теб и те е спасил, Дорис. Двамата с баща ти се молихме за този миг. Ти се завърна и никога повече няма да правиш подобни неща.

Пастор Майър обаче не знаеше онова, което Дорис умишлено бе пропуснала. Той разбра, че за момичето са се погрижили някаква балтиморска лекарка и една медицинска сестра. Не разбра обаче за начина, по който Дорис се е спасила от онова място, и прие, че дъщерята на Реймънд е избягала също както се бе опитало да направи онова момиче — Пам. Не знаеше също, че д-р Брайънт е предупредена да запази тази информация единствено за себе си. Това обаче всъщност нямаше значение. Онези типове — Били и Рик — все още държаха насила други момичета. Пасторът бе посветил живота си на борба за спасяване на човешки души от Луцифер. Не трябваше да дава на Сатаната и човешките тела. И все пак бе нужно да действа внимателно. Подобни разговори бяха строго поверителни. Пасторът щеше да посъветва Дорис да отиде в полицията, въпреки че не можеше да я принуди да го стори. Като гражданин обаче и като Божи човек той бе длъжен да направи нещо, за да помогне на останалите момичета. Все още не знаеше точно какво. Щеше да се посъветва със сина си — млад сержант в питсбъргската полиция.

Тук. Главата на Кели се показваше над водата само колкото да могат очите му да виждат. Той се пресегна и свали гумената качулка от главата си, за да чува по-добре. Наоколо се носеха най-различни звуци — бръмчене на насекоми, пърхане на прилепи и плясъкът на дъжда, който бе преминал в ръмеж. На север се простираше тъмнината, от която привикналите му очи започнаха да оформят сенки. Ето там беше „неговият“ хълм. Намираше се на километър и половина от брега зад едно по-ниско възвишение. От въздушните снимки знаеше, че между сегашното му местоположение и целта няма населено място. На около стотина метра от реката минаваше път, който в момента бе напълно пуст. Наоколо цареше такава тишина, че всеки механичен звук щеше да го достигне. Но не чу нищо. Бе време.

Кели приближи шейната до брега. Избра си едно място с надвиснали над водата дървета, даващи му допълнително прикритие. От първия контакт със северновиетнамския бряг го побиха тръпки, но те скоро преминаха. Кели съблече неопреновия костюм и го прибра във водонепроницаемия резервоар на шейната, която сега се намираше на повърхността. После бързо облече камуфлажната униформа. Подметките на ботушите бяха с грайфери, използвани от северновиетнамската армия, в случай че отпечатъците привлекат нечие внимание. Кели намаза челото, скулите и челюстта си с тъмнозелена боя, а бузите и мястото под очите — с по-светла. Той нарами багажа си и включи двигателя на шейната, която се запъти към средата на реката. Празните ѝ резервоари бяха отворени и нахлуващата в тях вода задърпа миниподводницата към дъното. Кели се насили да не гледа отдалечаването на превозното си средство. Щеше да му донесе лош късмет. Също както наблюдаването на отдалечаващ се хеликоптер. Джон се обърна към сушата и отново се заслуша за някакъв механичен шум откъм пътя. Като не чу нищо, той се изкатери по стръмния бряг, бързо прекоси шосето и се шмугна в гъсталака от другата страна. Започна да се придвижва бавно нагоре по първия хълм.

Наоколо се виждаха изсечени дървета. Това бе лошо. Дали и на сутринта хората щяха да дойдат да секат? От друга страна обаче, празното пространство му позволяваше да се движи по-бързо и по-тихо. Напредваше леко приведен, като внимаваше къде стъпва. Очите и ушите му опипваха околността. Ръцете му здраво стискаха автомата. Пръстът му напипа предпазителя — бе затворен. В цевта вече имаше патрон — Кели бе проверил. Корабният старшина се бе постарал да приготви оръжието, макар да знаеше, че Кели не иска да се ползва от услугите му.

Изкачването на първия хълм продължи половин час. Щом стигна на върха, Джон намери удобно място, от което да огледа местността и да се ослуша. Наближаваше три сутринта. Единствените будни хора по това време бяха часовете, които сигурно не бяха много радостни от факта. Човешкото тяло е привикнало към цикъла ден/нощ и в тези часове сетивата му са притъпени.

„Нищо.“

Кели заслиза надолу по хълма и продължи пътя си. В основата на възвишението откри малко поточе, което се вливаше в реката. Джон се

възползва от възможността да напълни една от манерките си, като не забрави да пусне вътре таблетка за пречистване на водата. Отново се послуша, тъй като шумът се разнася най-добре над долини и водни пространства. Пак нищо. Той погледна „своя“ хълм — сива сянка под тъмното облачно небе. Когато започна изкачването си, дъждът отново се усили. Тук се виждаха по-малко отсечени дървета, което бе логично, тъй като пътят бе по-далеч. Склоновете на хълма бяха доста стръмни за земеделие, още повече че местността наоколо изобилстваше с хубава земя. Този факт караше Кели да се надява, че няма да има нежелани срещи с местни жители. „Вероятно заради това са построили ЗЕЛЕН ЧИМШИР тук“ — помисли си той. Около Джон не се виждаше нищо, което би могло да привлече внимание. Това бе нож с две остриета.

На половината на пътя към върха Джон за пръв път забеляза лагера. Той представляваше голо пространство в средата на джунглата. Не можеше да се прецени дали преди това на мястото е имало поляна, или пък дърветата са били изсечени. Едно разклонение на крайречния път заобикаляше хълма от другата страна и водеше към лагера. Откъм една от вишките проблесна огънче — без съмнение от цигара. Защо хората забравяха толкова прости неща? Очите се приспособяваха към мрака с часове, но една малка светлинка можеше да развали ефекта за секунда. Кели извърна поглед и продължи изкачването си. Той внимателно заобикаляше храстите и търсеше празни пространства, където униформата му нямаше да се закача по клончета и да предизвика опасни звуци. Върхът дойде малко неочаквано.

Той седна и за момент остана напълно неподвижен, за да се огледа и послуша, преди да започне изучаването на лагера. На пет-шест метра под върха се виждаше чудесно място за наблюдение. Далечната страна на хълма бе доста стръмна и неопитен човек би вдигнал шум при изкачването си. Освен това не можеха да го забележат отдолу. Мястото бе закътано сред храсталаци и не издаваше чуждото присъствие. Там щеше да се скрие. Кели бръкна в униформата и извади един от радиопредавателите.

— ЗМИЯ вика ЩУРЕЦ, край.

— ЗМИЯ, тук е ЩУРЕЦ. Чуваме те пет към пет — отвърна един от дежурните свързочници във фургона на палубата на „Огдън“.

— На мястото съм. Започвам наблюдение. Край.

— Прието. Край.

Свързочникът погледна изправения до него адмирал Максвел. Втората част от операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе приключила.

Третата част започна веднага. Кели извади морския бинокъл 7×50 от калъфа му и започна да оглежда лагера. И в четирите вишки имаше часови. Двама пушеха. Това означаваше, че офицерите спят, защото в северновиетнамската армия цареше желязна дисциплина. Смъртта бе често прилагано наказание дори и за дребни нарушения. Както и можеше да се очаква, до сградата на офицерите се виждаше паркиран автомобил. В лагера не се виждаха никакви светлини. Не се чуваха и звуци. Кели изтри влагата от очите си, провери фокуса на бинокъла и продължи наблюдението. Струваше му се, че отново се намира във военноморската база „Куантико“. Приликата между ъгъла на наблюдение и перспективата бе невероятна. В сградите се забелязваха малки разлики, но това можеше да се дължи както на мрака, така и на по-различния им цвят. Не, разбра след миг Кели. Причината бе в двора или може би го наричаха плац. На него нямаше трева. Земята бе гола, червенееше се само пръстта, характерна за този район. Различният цвят и липсата на растителност придаваха на сградите малко по-различен вид. Материалът, с който бе покрит покривът, също бе различен, но формата съвпаднаше. В крайна сметка пейзажът бе същият като в „Куантико“ и с малко повече късмет битката щеше да бъде толкова успешна, колкото и ученията. Кели се настани по-удобно и си позволи глътка вода. Тя бе дестилирана и безвкусна, от онази, която пият в подводниците — чиста, но странно чужда, както трябваше да е във вражеска страна.

В четири без петнадесет в едно от помещенията се появи трепкаща жълта светлина като от свещ. Вероятно часовите се сменяха. Двамата войници в най-близката до Кели вишка се протягаха и говореха помежду си. Джон долавяше шепота, но не можеше да различи ритъма на думите. Часовите бяха изморени. Такава бе службата им. Може би мърмореха против нея, но просто по навик. Алтернативата бе да ги изпратят през Хо Ши Мин към Лаос, а колкото и патриотично да бе настроен един войник, той надали желаше подобно бъдеще. Тук работата им се заключаваше в пазене на двадесет мъже, затворени в отделни килии. Затворниците вероятно бяха приковани към стената или заключени с пранги на краката. Шансовете

им да избягат от лагера надали бяха по-големи от вероятността Кели да ходи по вода. Дори обаче да успееш в това невероятно упражнение, какво ги очакваше навън? Щяха да бъдат сто и осемдесет сантиметрови бели мъже в страна, населена с жълти неприятелски настроени дребосъци. С една дума, лагерът бе по-сигурен и от федералния затвор „Алкатраз“, така че пазачите със сигурност се отегчаваха от скучната си служба.

„Това е добра новина — каза си Кели. — Продължавайте да скучаете, момчета.“

Вратата на едно от помещенията се отвори и отвътре излязоха осем войници. Не се виждаше сержант. Това бе интересно и малко необичайно за северновиетнамската армия. Войниците се разделиха на двойки и се запътиха към вишките. Както и можеше да се очаква, четирите смени се качиха горе, преди старите часови да слязат. Войниците си размениха няколко реплики и сменените слязоха от вишките. Двама от тях запалиха цигари и спряха да поговорят пред вратата на помещението. Кели наблюдаваше спокойно и нормално ежедневието на мъже, които месеци наред вършеха едно и също.

„Стоп. Двама от тях накуцват — забеляза Джон. — Ветерани.“ Това беше и добра, и лоша новина. Хората с боен опит просто бяха различни. Когато дойдеше време за действие, те вероятно щяха да реагират по възможно най-добрия начин. Дори без нужната подготовка инстинктите на ветераните щяха да се пробудят и да им помогнат да се отбраняват ефективно. От друга страна обаче, опитните войници без съмнение бяха по-отпуснати и отегчени от другите. Липсваше им постоянното неспокойствие на новите попълнения. Както всички мечове, и този бе с две остриета. Планът за операцията обаче предвиждаше подобно развитие на събитията. Внезапното нападение можеше да изненада всеки и да улесни нещата.

Както и да е, Джон откри едно от грешните си предположения. Обикновено часовете, охраняващи лагери за военнопленници, бяха лоши войници. Тези обаче имаха опит в боя, макар че раните им явно ги правеха негодни за по-нататъшна ефективна служба. „Какви ли други грешки сме допуснали?“ — зачуди се Кели. Все още не се виждаха такива.

Първата му информация от района на действие бе кратка кодова група, която предаде по морзовата азбука.

— ЛЕСНО МЯСТО, сър — каза свързочникът и предаде потвърждение, че е приел съобщението.

— Какви са новините? — попита капитан Франкс.

— Кодът означава, че всичко е според очакванията ни. Всъщност няма новини — отвърна адмирал Подулски. Максвел бе отишъл да дремне, но Каз не можеше да си позволи да спи до приключването на операцията. — Нашият приятел Кларк дори се е постарал да предаде съобщението навреме.

Полковник Глазов не обичаше да работи през почивните дни, също както и западните си съперници. Недоволството му бе увеличено и от факта, че помощникът му е забравил да сложи доклада в нужната купчина. Добре поне, че момчето бе признало грешката си и бе позвънило в дома му, за да го уведоми. Полковникът трябваше да се задоволи само да го смъмри за недоглеждането. От друга страна обаче, помощникът му заслужаваше похвала заради честността и чувството си за дълг. Глазов се качи на личната си кола и подкара от вилата си към Москва. Той намери свободно място за паркиране на гърба на сградата и се подложи на досадната проверка, преди да се качи в асансьора. После се наложи да разпечатва кабинета си и да праща заявка до централния архив за необходимите документи. Естествено в почивния ден му ги доставиха доста по-бавно. В крайна сметка от момента на нежеланото телефонно обаждане до пристигането на проклетата папка с документи в кабинета му изминаха два часа. Полковникът се подписа в документа на служителя от централния архив и го изчака да излезе.

— По дяволите — изруга Глазов на английски, щом остана сам в кабинета си на четвъртия етаж.

Касий имал приятел в департамента по национална сигурност на Белия дом? В такъв случай нищо чудно, че някои от сведенията бяха толкова добри. Всъщност достатъчно добри, за да накарат Георгий Борисович да отлети до Лондон и лично да вербува агента. Сега висшият офицер от КГБ трябваше да смъмри себе си. Касий явно умишлено бе задържал информацията, за да покаже колко е важен. Офицерът за връзка — капитан Егоров — я бе предал своевременно заедно с описанието на първата среща с агента.

— Зелен чимшир — каза на глас Глазов.

Кодово име на операция, избрано абсолютно напосоки — нещо, характерно за американците. Следващият въпрос бе дали трябваше да предаде информацията на вьетнамците или не. Това бе политическо решение, което трябваше да бъде взето бързо. Полковникът вдигна телефонната слушалка и набра номера на непосредствения си началник. Той също си бе у дома и естествено позвъняването развали настроението му.

Изгревът в този климат бе нещо несигурно. Цветът на облаците се промени от тъмносив в пушечносив. Някъде горе слънцето оповестяваше появяването си, макар че нямаше да огрее земята, докато фронтът на ниско налягане не се преместеше към Китай — поне така твърдяха синоптиците. Кели погледна часовника си и си отбеляза каква е обстановката в този час. Охраната на лагера се състоеше от четиридесет и четирима души плюс четирима офицери и вероятно един-двама готвачи. Точно след зазоряване всички — освен осемте часови по вишките — се строиха за сутрешната физзарядка. Мнозина от войниците доста трудно изпълняваха упражнението. Един от офицерите пък — старши лейтенант според пагоните — вървеше с бастун и начинът, по който го използваше, показваше, че и ръката му не е съвсем в ред. „Кой ли те е подредил така?“ — зачуди се Кели. Един осакатен старшина в лошо настроение обикаляше между редиците и ругаеше подчинените си с лекота, която издаваше упорити тренировки. Макар че гледаше през бинокъл, Кели успяваше да забележи гримасите, които войниците правеха зад гърба на дребния мръсник. Това придаваше на северновьетнамците човешки вид, което въобще не зарадва Кели.

Сутрешната физзарядка продължи половин час. След приключването ѝ войниците се запътиха към столовата съвсем безредно. През по-голямата част от времето колегите им от вишките ги наблюдаваха, подпрени на лактите си. Оръжието им вероятно не бе заредено — разумна предпазна мярка, която обаче щеше да се обърне против тях още тази или пък следващата нощ, в зависимост от времето. Кели отново се огледа наоколо. Не трябваше да се приближава повече до целта. Сега не можеше да се движи въпреки

сумрака, дошъл с утрото, но това не му пречеше да извърща глава, да се оглежда и да се ослушва. Той се стараяше да запомни обичайните за джунглата звуци, за да може веднага да долови промяната в тях. Джон бе покрил дулото на автомата си с парче зелен плат, носеше зелена шапка, а лицето му също бе боядисано в зелено, така че напълно да се слее с топлата и влажна околност и да стане невидим. „Защо, по дяволите, хората се бият за това проклето място?“ — запита се той. Вече чувстваше лазещите по кожата му буболечки. Препаратът, с който Джон се бе намазал, пропъждаше голяма част от буболечките, но имаше и по-смели, които явно не се плашеха лесно. Вбесяваше го не толкова слабото гъделичкане, колкото невъзможността да прави резки движения и да гони гадините. В подобна обстановка нямаше малки и големи рискове. Кели бе забравил толкова много неща. Ученията и упражненията бяха хубаво нещо, но никога не успяваха напълно да подготвят човек. Истинската опасност не можеше да бъде симулирана с нищо. Човек не можеше насила да ускори ритъма на сърцето си по време на учения, а в джунглата сърцебиенето изцеждаше силите дори и без да правиш нищо друго. Джон не бе забравил по-голямата част от наученото в джунглата, но не си спомняше всичко.

Храна, енергия, сила. Той бавно придвижи ръката си към джоба и измъкна хранителните блокчета. При други обстоятелства никога не би посегнал към такава храна, но сега тя бе жизненоважна. Кели разкъса опаковката със зъби и бавно задъвка. Силата, която вливаше храната в тялото му, бе по-скоро психическа, отколкото физическа, но и двата фактора имаха своето значение. Тялото му трябваше да се справя както с умората, така и със стреса.

В осем часовите отново се смениха. Приключилите с дежурството се запътиха към столовата. Двама войници застанаха на пост пред вратата. Отегчението бе изписано по лицата им още преди да стигнат дотам. Те трябваше да оглеждат път, по който вероятно никога нямаше да дойде нищо. Формирани бяха и няколко работни групички, които се заеха с дейност, съвсем очевидно безсмислена както за Кели, така и за стоически и мързеливо вършещите я войници.

Полковник Гришанов се събуди малко след осем часа. Миналата нощ бе стоял до късно и плановите му за ранно ставане тази сутрин

бяха осуетени от механичния будилник. Той най-сетне се бе предал пред корозията и отвратителния климат. Ръчният авиаторски часовник на Гришанов показваше осем и десет. „По дяволите.“ Тази сутрин щеше да мине без крос. Скоро времето щеше да стане прекалено горещо за бягане, а освен това, изглежда, щеше да вали цял ден. Полковникът си свари чаша чай на малката армейска печка. Отново нямаше да чете сутрешния вестник, нито пък да научи футболните резултати. Нямаше да прочете и рецензията за новия балетен спектакъл. В това скапано място липсваха всякакви развлечения. Колкото и важна да бе работата му тук, Гришанов, както и всеки друг, се нуждаеше от развлечения. Нямаше дори и канализация. С последното вече бе свикнал, но това не му помагаше особено. Господи, само веднъж да се прибере у дома, където хората говорят на родния му език. Само веднъж да се добере до някое цивилизовано място, където имаше с кого и за какво да си говори. Гришанов се намръщи на образа си в огледалото. Предстояха му още месеци работа, а той роптаеше като обикновен редник, като новобранец. Не трябваше да го допуска.

Униформата му трябваше да се изглади. Влагата разваляше памучния плат и сега куртката му приличаше на смачкана пижама. „Вече сменям трети чифт обувки“ — помисли си Гришанов, докато отпиваше от чая и преглеждаше бележките от разпитите предната вечер. Цялата тази работа без никаква почивка... а вече изоставаше от графика. Той се опита да запали цигара, но влагата бе повредила и кибрита му. Е, поне печката работеше. Къде, по дяволите, бе забутал запалката?

Имаше, разбира се, и малки радости — ако въобще можеха да бъдат наречени така. Виетнамските войници го уважаваха и го третираха едва ли не с обожание. Като не броим лагерния командир майор Винх, разбира се — този малък негодяй. Любезността към братските социалистически съюзници изискваше Гришанов да има ординарец. Бяха му дали някакво малко неграмотно еднооко селянче, което оправяше леглото и изхвърляше гърнето всяка сутрин. Това бе някаква утеха, тъй като полковникът знаеше, че когато вечер се върне, щеше да намери стаята си поне малко подредена. Освен това Гришанов имаше работата си — важна и стимулираща. Но за сутрешното издание на „Советский спорт“ можеше да убие човек.

— Добро утро, Иван — прошепна Кели.

Не му трябваше бинокъл, за да различи руснака. Издаваха го ръстът — бе висок над метър и осемдесет — и униформата, която бе далеч по-чиста и спретната от северновиетнамските. Джон вдигна бинокъла и разгледа лицето на руснака — бяло и румено с присвити очи. Той махна към някакво момче, което чакаше пред вратата. „Ординарец“ — реши Кели. Руските полковници тук явно обичаха удобствата. Със сигурност бе летец — крилете върху джоба на куртката му ясно го показваха. „Само един? — учуди се Джон. — Само един руски офицер ли помага при измъчването на затворниците? Странно, нали?“ Това обаче означаваше, че трябва да бъде убит само още един човек. Кели обаче не бе сигурен в последното. Той не разбираше много от политика, но знаеше, че убийството на руснак няма да зарадва никого. Полковникът прекоси плаца. Пресрещна го най-старшият виетнамски офицер, който се виждаше наоколо. „И този е куц“ — забеляза Кели. Дребничкият майор поздрави високия полковник.

— Добро утро, другарю полковник.

— Добро утро, майор Винх. — „Малкото копеленце дори не може да се научи да поздравява както трябва. Вероятно просто не може да козирува.“ — Какво става с дажбите на затворниците?

— Ще трябва да се задоволят с това, което вече получават — отвърна на лош руски niskият човек.

— Майоре, много е важно да ме разберете — каза Гришанов и се приближи, за да може да погледне по-сурово виетнамеца. — Трябва ми информацията, с която разполагат. Не мога да я получа, ако са твърде слаби, за да говорят.

— Товариш, имаме си достатъчно проблеми с изхранването на нашите хора. Искате да хабим храна за убийци? — попита тихо виетнамецът с тон, който едновременно изразяваше презрението му към чужденеца и уважение към собствените му войници. Те не трябваше да разбират естеството на разговора, защото мислеха руснаците за лоялни съюзници.

— Вашите хора нямат необходимите на страната ми сведения, майоре. А ако страната ми получи онова, което иска, тогава и вашата ще бъде по-добре.

— Имам заповеди, които трябва да спазвам. Ако изпитвате затруднения при разпитите на американците, то аз съм готов да помогна. — „Арогантно псе.“ Майорът не изказа гласно обръщението, но то бе разбрано. Виетнамецът знаеше как да настъпи опонента си по мазола.

— Благодаря ви, майоре, няма да се наложи.

Гришанов отдаде чест дори по-лошо от начина, по който го бе поздравил виетнамецът в началото, и се отдалечи. „Не бих имал нищо против да го очистя“ — помисли си руснакът и се насочи към помещенията на затворниците. Първата му „среща“ за днес бе с един американски пилот от флота, който не след дълго щеше да се пречупи.

„Нищо особено — помисли си Кели, който наблюдаваше сцената от неколкостотин метра. — Тези двамата сигурно се разбират доста добре.“ Джон вече се бе поуспокоил. Най-големият му страх бе, че охраната на лагера ще изпрати отряд за оглед на местността, както щеше да постъпи всеки разумен военен във вражеска страна. Виетнамците обаче не се намираха във вражеска страна и явно нямаха намерение да вземат подобни мерки. При следващата си радиовръзка с „Огдън“ Кели потвърди, че рискът е в границите на нормалното.

Сержант Питър Майър пушеше. Баща му не одобряваше порока, но го приемаше, при условие че синът му пуши отвън. Двамата бяха седнали на задната стълба в къщата на пастора след неделната вечеря.

— Става въпрос за Дорис Браун, нали? — попита Питър.

На двадесет и шест години той бе един от най-младите сержанти в участъка и както повечето си колеги — ветеран от Виетнам. Оставаха му само шест часа, за да завърши вечерното полицейско училище, и смяташе след това да подаде молба за постъпване в академията на ФБР. Слуховете за завръщането на разпътната дъщеря вече се носеха в квартала.

— Помня я. Преди няколко години ѝ се носеше славата на доста хубаво момиче.

— Питър, знаеш, че не мога да ти кажа. Става въпрос за тайната на изповедта. Ще накарам човека да говори с вас, когато му дойде времето, но...

— Виж, татко, напълно те разбирам. Ти обаче също трябва да разбереш, че става въпрос за две убийства. Два отнети живота плюс трафик на наркотици. — Питър смачка филтъра на салема си. — Това е доста сериозна работа, татко.

— Дори по-лошо — додаде пасторът тихо. — Те не само убиват момичетата. Те ги измъчват, упражняват сексуално насилие над тях. Ужасно е. Въпросният човек сега ходи при психиатър. Знам, че трябва да направя нещо, но не мога...

— Да, известно ми е, че не можеш. Добре, ще позвъня на хората в Балтимор и ще им съобщя онова, което току-що ми каза. Би трябвало да изчакаме, докато получим конкретни сведения, но както сам каза, трябва да направим нещо. Първата ми работа утре сутринта ще е да позвъня там.

— Това ще навлече ли някаква опасност за нея... имам предвид за човека? — попита преподобният Майър, объркан от факта, че се е изтървал.

— Не би трябвало — прецени Питър. — Ако се е измъкнала, не би трябвало да знаят къде се намира. В противен случай вече да са я премахнали.

— Как могат хората да вършат такива неща?

Питър запали нова цигара. Баща му бе твърде добър човек, за да разбере. Не че самият той разбираше.

— Татко, аз всеки ден се сблъсквам с подобни случаи и все още не мога да свикна с тях. Най-важното е да заловиш копелетата.

— Да, предполагам, че си прав.

Резидентът на КГБ в Ханой имаше чин генерал-майор. Задачите му бяха главно да шпионира непостоянните съюзници на страната си. Какви бяха истинските им цели? Дали предполагаемото им отчуждение от Китай бе искрено или мнимо? Щяха ли да си сътрудничат със Съветския съюз, ако войната завърши успешно за тях?

Биха ли позволили на съветския военноморски флот да използва базите след оттеглянето на американците? Бяха ли наистина толкова последователни в политическо отношение, колкото твърдяха? Резидентът си мислеше, че знае отговорите на тези въпроси, но заповедите от Москва и собственият му скептицизъм го принуждаваха да продължи да ги задава. Генерал-майорът вербуваше агентите си от виетнамската шпионска служба, от външното им министерство и отвсякъде, където може. Съгласието на виетнамците да дават информация на съюзниците можеше да им донесе само смърт. Естествено за запазване на добрите политически отношения смъртта щеше да бъде съобщена като „самоубийство“ или „нещастен случай“. Генералът знаеше, че куртоазията в социалистическите страни е по-важна, отколкото в капиталистическите, тъй като символите се правят по-лесно от действителността.

Декодираното съобщение на бюрото му бе интересно. Още повече че в него не се съдържаха указания как да постъпи. Колко си приличаха московските бюрократи! Те винаги бързаха да объркат неща, които не разбират. В случая не знаеха как да постъпят, но тъй като се страхуваха да бездействат, набъркваха него в кашата.

Разбира се, че знаеше за лагера. Макар операцията да се водеше от военното разузнаване, генералът разполагаше с хора в кабинета на аташето, които го осведомяваха какво става. В крайна сметка работата на КГБ бе да следи всички. Полковник Гришанов използваше необичайни методи на работа, но докладваше за добри резултати — по-добри от тези, които постигаха хората на резидента в отношенията си с малките диваци. Сега обаче Гришанов наистина излизаше със смела идея. Той искаше да заведе затворниците у дома в Русия и да не позволява на виетнамците да ги убиват. Сама по себе си идеята бе брилянтна и сега генералът се опитваше да отгатне къде ще се занимават с нея — дали в министерството или направо в Политбюро. Като цяло замисълът на полковник Гришанов имаше определени достойнства... и това решаваше нещата.

Колкото и забавен можеше да се струва на американците опитът да измъкнат хората си с тази операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР, толкова и поучителен щеше да бъде той за виетнамците. Акцията щеше да им покаже, че трябва по-тясно да си сътрудничат със Съветския съюз. Да им покаже, че всъщност са една зависима държава. От друга страна,

евентуалният успех на ЗЕЛЕН ЧИМШИР щеше да лиши родината на генерала от знанията на тези американци, а те ѝ бяха необходими.

„Колко дълго мога да забавя решението?“ — запита се резидентът на КГБ. Американците действаха бързо, но не чак толкова. Белият дом бе одобрил операцията едва преди седмица. В крайна сметка всички бюрократи си приличаха. Ако действието се развиваше в Москва, щеше да продължи вечно. Подготовката за операция СТОЖЕР също бе протекла доста мудро, поради което американците се бяха провалили. При онзи случай само отличният късмет на някакъв дребен агент в южните Съединени щати бе помогнал да предупредят Ханой — и то не много навреме. Сега обаче имаха доста добра преднина.

Политика. Тя просто не можеше да бъде отделена от разузнавателните операции. Преди винаги обвиняваха генерала, че постоянно бави нещата. Сега не трябваше да им дава основание за подобни твърдения. Дори и зависимите държави трябваше да бъдат третираны като другари. Резидентът вдигна телефона, за да си уговори среща за обяд. Щеше да покани човека в посолството, за да е сигурен, че ще хапнат нещо прилично.

29.

ПОСЛЕДЕН В КОЛОНАТА

Гледката предизвикваше някакво мълчаливо възхищение. Двадесет и петимата морски пехотинци приключиха тренировката си с крос около хеликоптерите на палубата. Моряците ги наблюдаваха притихнали. Слуховете вече упорито се носеха. Твърде много хора бяха видели морската шейна и като истински разузнавачи моряците бяха събрали фактите и ги бяха гарнирали с предположения. Морските пехотинци отиваха на север. Никой не знаеше каква е целта им, но всеки имаше своя хипотеза. Може би щяха да разрушат някоя ракетна установка и да донесат секретна техника. Другата възможна цел бе стратегически мост, но най-вероятно пехотинците отиваха на лов за хора. Виетнамски партийни лидери?

— Затворници — предположи един помощник-боцман, докато дояждаше хамбургера си. — Няма начин да не са затворници — добави той и кимна към новопристигналите медици, които се хранеха на отделна маса. — Шестима санитарии и четирима лекари, това е прекалено много, момчета. За какво, си мислите, са тук, а?

— Май че си прав — обади се друг моряк и отпи от млякото си.

— И ние ще закачим нещо, ако успеят — намеси се трети.

— Времето тази вечер ще е отвратително — забеляза един старшина. — Метеорологът, който дойде от „Констелейшън“, се радваше, а предната вечер си изповръща вътрешностите. Сигурно не може да понася нищо друго освен самолетоносач.

„Огдън“ наистина бе доста нестабилен в морето, което бе резултат от странната му конструкция. Силните западни ветрове само влошаваха положението на борда. Винаги бе забавно да гледаш как някакъв си метеоролог се разделя с обяда си — в този случай вечеря. Странното обаче бе, че той се радваше на лошото време. Това не бе случайно. Изводът се налагаше от само себе си.

— Господи, дано успеят.

— Хайде отново да почистим площадката за излитане на хеликоптери — предложи един матрос и другите кимнаха одобрително.

Работната бригада бе сформирана веднага и след час по въпросния отрязък от палубата не се виждаше дори и кибритена клечка.

— Момчетата ви са добри, капитане — забеляза Дъч Максуел, който наблюдаваше работата от мостика.

Всеки моряк, който минаваше покрай мястото за излитане на хеликоптерите и видеше „външно тяло“, се навеждаше и го вдигаше. Отпадъците по палубата можеха да попаднат в двигателя на хеликоптера и да предизвикат тъй наречената „повреда от външно тяло“. Екипажът на „Огдън“ всячески се стараеше да премахне пречките пред операцията, които бяха във възможностите му.

— Имам доста колежани — гордо обясни Франкс, който също наблюдаваше хората си. — Понякога си мисля, че матросите ми са толкова умни, колкото и офицерите.

Преувеличението спокойно можеше да му бъде простено. Франкс искаше да зададе въпроса, който бе на езика на всички: „Какви са шансовете за успех?“, но не посмя. Това можеше да донесе лош късмет. Дори самата мисъл бе в състояние да навреди на операцията, но колкото и да се опитваше, капитанът не успяваше да я прогони от главата си.

В помещението си морските пехотинци се бяха събрали около една маса, на която стоеше макет на целта. Вече бяха направили един разбор на операцията и сега го повтаряха. За следобед бе предвиден нов анализ. Щяха да обсъдят както действията на цялата група, така и задачите на отделните екипи. Пред очите на всички бе тренировъчната площадка в Куантико и те можеха да проведат операцията дори насън.

— Капитан Олби? — обърна се към командира на морските пехотинци току-що влязъл в помещението свързочник. Той подаде на Олби една бланка. — Съобщение от ЗМИЯ.

Капитанът се усмихна.

— Благодаря, моряк. Прочете ли го?

Свързочникът се изчерви.

— Извинете ме, сър, но го прочетох. Всичко е наред. — Той се поколеба за миг и добави: — Момчетата от моето отделение ви

пожелават успех. Разбийте ги, сър.

— Знаете ли, капитане — каза сержант Ървин след напускането на свързочника, — изведнъж всички моряци ми станаха симпатични.

Олби прочете съобщението.

— Момчета, нашият приятел е заел позиция. Преброил е четиридесет и четири часови, четирима офицери и един руснак. В лагера всичко е нормално и не се забелязват никакви отклонения от ежедневиия режим. — Капитанът огледа хората си. — Това е, пехотинци. Тази вечер тръгваме.

Един от младите войници извади от джоба си лепенка, нарисува върху нея две очи и я залепи върху макета на хълма, който всички наричаха „Змийския хълм“.

— Този приятел — обърна се той към колегите си — е страхотен.

— Запомнете едно — обади се високо Ървин. — Отнася се за момчетата от огневия екип. Когато се появим на мястото, господин Кларк ще слезе от хълма. Не искам никой да изпробва мерника си по него.

— Нямах проблеми, серж — увери го най-старшият от екипа.

— Към столовата, пехотинци. Искам този следобед да си починете добре. Хапнете добре, за да имате сили. Оръжието да е почистено и готово за преглед в седемнадесет нула нула — каза Олби. — Всички знаете къде отиваме. Нека запазим присъствие на духа, и резултатите ще дойдат сами.

Сега капитанът трябваше за последен път да се срещне и с екипажите на хеликоптерите и отново да прегледа плановете за проникването и изтеглянето.

— Тъй вярно, сър — отвърна от името на всички Ървин.

— Здравей, Робин.

— Здравсти, Коля — отвърна немощно Захариас.

— Все още се опитвам да осигуря по-хубава храна.

— Няма да е зле — съгласи се американецът.

— Опитай това.

Гришанов подаде парче черен хляб, изпратено от жена му. То вече бе започнало да мухлясва от влагата и горещината, но той бе

изстъргал мухъла с нож. Американецът го сдъвка и го прокара с глътка от манерката на Коля.

— Ще те направя руснак — усмихна се Гришанов. — Водката и хубавият хляб вървят ръка за ръка. Искане ми се да ти покажа страната си.

Руският полковник се опитваше да посее семената на идеята си в непринуден приятелски разговор.

— Имам семейство, Коля. Ако Бог рече...

— Да, Робин, ако Бог рече. — По-скоро, ако Виетнам или пък Съветският съюз рече. Или някой друг. Гришанов искаше да спаси този човек и останалите му сънародници. Сред тях вече имаше толкова много приятели. Познаваше ги добре, познаваше браковете им — сполучливи или не, — децата им, надеждите и мечтите на пленниците. Американците бяха толкова странни, така открити. — Освен това, ако Бог рече китайците да нападнат Москва, аз вече знам как да ги спра.

Той извади картата и я разтвори на пода пред тях. Върху нея бе резултатът от разговорите с американския му колега, всичко научено и премислено, изобразено върху лист хартия. Гришанов се гордееше с работата си. Той бе успял да състави прост и ясен план, който да реши сложните оперативни задачи.

Захариас прокара пръсти по хартията и прочете бележките на английски, които определено изглеждаха странно върху карта с легенда на кирилица. Американският полковник се усмихна одобрително. Този Коля бе умен и усвояваше бързо. Това личеше и от начина на разпределение на силите, и от маршрутите за патрулиране. Сега вече руснакът разбираше същността на противовъздушната отбрана. Батарейте земя-въздух бяха разположени в краищата на най-вероятните планински долини, през които щяха да нахлуят вражеските самолети. Коля разсъждаваше като пилот на бомбардировач вместо като каубой, управляващ изстребител. Това бе първата крачка към осмислянето на доктрината за противовъздушна отбрана. Ако всеки руски командир на ПВО започнеше да разсъждава по този начин, САК щеше доста да се поизмъчи...

„Милостиви Боже.“

Ръцете на Робин замръзнаха върху картата.

„Значи въобще не е ставало въпрос за китайците.“

Захариас вдигна глава. Мислите бяха изписани по лицето му и Гришанов ги прочете още преди американецът да бе намерил сили да ги изрече.

— Колко „язовеца“ имат китайците?

— В момента ли? Около двадесет и пет. Опитват се да се сдобият с още.

— Можеш да увеличиш мащаба на всичко, което съм ти казал.

— Вероятно ще се наложи, тъй като те увеличават военния си потенциал, Робин. Вече ти го казах — отвърна бързо и тихо Гришанов, но вече бе твърде късно. Поне в определено отношение.

— Разказал съм ти всичко — установи американецът и сведе поглед към картата.

Той затвори очи и раменете му се разтресоха. Гришанов го прегърна, за да намали силата на удара.

— Робин, ти ми обясни как да защитя синовете и дъщерите на страната си. Баща ми е напуснал университета, за да се бие с германците. Аз наистина трябваше да напусна Москва заедно с майка си. Не съм те излъгал и за приятелите, които изгубих през онази снежна зима — малки момчета и момичета, Робин, загинали от бяла смърт. Това наистина се е случило и аз съм го видял с очите си.

— А аз пък наистина предадох родината си — прошепна Захариас.

Осъзнаването на факта дойде с бързината и мощността на падаща бомба. Как можеше да е толкова сляп и глупав? Робин се облегна на стената и почувства стягаща болка в гърдите си. Той осъзна, че се моли да получи сърдечен удар. За пръв път в живота си желаше смъртта. Но молитвата му не бе чута. Болката бе предизвикана от свиването на стомаха му на топка. В него се отделяше киселина, предизвикваща язва. Подобна киселина отделяше и мозъкът му, но тя разяждаше душата на Робин Захариас. Той бе излъгал доверието на своята страна и на своя Бог. Бе прокълнат.

— Приятелю...

— Ти ме използва! — изсъска Робин и се опита да се освободи от прегръдката.

— Трябва да ме изслушаш, Робин — не го пускаше Гришанов. — Аз също като теб обичам родината си. Клел съм се да я защитавам.

Никога не съм те лъгал за това и сега дойде време да научиш още някои неща.

Робин трябваше да го разбере. Коля искаше да му изясни фактите така добре, както го бе сторил Захариас за него.

— И какви са тези неща?

— Робин, ти си мъртвец. Виетнамците са те обявили за убит. Никога няма да ти позволят да се завърнеш у дома. Именно затова ви държат тук, а не в официалния лагер — „Хоа Ло“ или както вие го наричате — „Хилтън“.

Робин разкъса сърцето на Коля с погледа си. Обвинението, което бе изписано по лицето на американеца, бе просто непоносимо за Гришанов. Когато отново заговори, гласът му прозвуча умолително:

— Ти си с грешна представа. Молил съм началниците си да ми позволят да те спася. Кълна се в живота на децата си: Няма да позволя да те убият. Наистина не можеш да се върнеш в Америка, но аз ще ти дам нов дом. Отново ще можеш да летиш, Робин! Ще започнеш нов живот. Способен съм и на много повече. Обещавам, че ако се отдаде възможност отново да се съберете с жена ти Елен и децата, ще я оползотворя. Аз не съм чудовище, Робин, аз съм човек като теб. Също като теб имам родина и семейство. В името на твоя Бог, човече, постави се на мое място. Как щеше да постъпиш? Как щеше да се чувстваш на мое място?

Отговорът на Робин бе само отчаян стон.

— Щеше ли да ги оставиш да ме измъчват? Аз мога да го направя. Знаеш ли, че в този лагер са умрели шест човека? Шест човека се били умъртвени преди пристигането ми. Заслугата да няма повече убити е моя! Откакто дойдох тук, е умрял само един човек. Само един и аз плаках за него, Робин! С удоволствие бих удушил онзи малък фашист майор Винх. Аз те спасих! Направил съм всичко по силите си и съм се молил за още отстъпки. Давам ти от собствената си храна, Робин, от хляба, който изпраца моята Марина!

— Аз пък ти казах как да убиваш американски пилоти...

— Мога да го сторя само ако нападнат страната ми, Робин! Само тогава! Нима искаш да убият семейството ми?

— Недей да извърташ нещата!

— Не ги извъртам, не виждаш ли? Това не е игра, Робин. Двамата с теб си имаме работа със смъртта и за да спасим човешкия живот,

трябва да знаем и как да го отнемем.

„Може би все пак ще успее да прозре тази проста истина“ — надяваше се Гришанов. Захариас бе умен и разсъдлив човек. Трябваше му само малко повече време, за да осъзнае, че животът е за предпочитане пред смъртта. Може би дори щяха да си останат приятели. „Едно е сигурно — каза си Коля. — Аз спасих живота на този човек. Дори за да ме наругае, американецът ще трябва да си поеме въздух.“ Полковник Гришанов щеше гордо да носи бремето си. Той бе събрал необходимата му информация и при това бе спасил човешки живот. Руският пилот от ПВО, избрал житейския си път още като изплашено дете, бягащо от Москва към Горки, бе доволен от себе си.

Кели забеляза руснак, който излезе от помещението на затворниците привечер. В ръцете си държеше някакъв бележник — без съмнение пълен с информация, изтръгната от американците.

— Ще съжаляваш за това, червен задник такъв — прошепна Кели. — Момчетата ще вкарат три гранати през този прозорец, синко, и ще те сготвят за вечеря заедно със скапаните ти записки, да знаеш.

Джон отново изпита познатото чувство да знаеш какво ще се случи. Божественото удоволствие от погледа в бъдещето. Той отпи глътка вода от манерката си. Не трябваше да допуска обезводняване на организма си. Вече с мъка се сдържаше. Пред погледа му се намираше сградата с двадесетте самотни, изплашени и изтерзани американци. Макар Кели никога да не ги бе срещал и да знаеше името само на едного, мисията му си струваше усилията. Той се опита да се разтовари, като си спомни една латинска фраза, научена в училище: *Morituri non cognant.* („Тези, които отиват на смърт, не знаят това.“) Кели нямаше нищо против.

— Отдел „Убийства“.

— Добър ден, мога ли да говоря с лейтенант Франк Алън?

Вече говорите — отвърна Алън. Той бе прекарал едва пет минути от тази понеделнична сутрин в кабинета си. — Кой се обажда?

— Сержант Питър Майър от Питсбърг — отвърна гласът. — Към вас ме насочи капитан Доли.

— От доста време не съм се чувал с Майк. Все още ли е почитател на Пиратите?

— Гледа ги всяка вечер, лейтенант. Аз също се опитвам да хвана някой мач.

— Искате ли да се обзаложим кой ще стигне до плейофите, серж? — усмихна се Алън.

— Едно към пет за нашите. Тази година Роберто е същинска хала. — Клементе наистина правеше отличен сезон.

— Така ли? Брукс и Франк също ги бива. — Братята Робинсън съвсем не се представяха зле. — С какво мога да ви помогна?

— Разполагам с информация, която може да ви заинтересува, лейтенант. Две убийства. И двете жертви са жени, около двадесетгодишни.

— Изчакайте за момент. — Алън взе чист лист хартия. — Какъв е източникът ви на информация?

— Все още не мога да ви го съобщя. Опитвам се да променя нещата, но не обещавам, че ще стане скоро. Да продължавам ли?

— Да, давайте по-нататък. Имената на жертвите?

— Втората се казва Памела Маден. Убийството е скорошно, извършено само преди няколко седмици.

Очите на лейтенант Алън се разшириха от изненада.

— За бога, трупът от фонтана. А другото име?

— Момичето се е казвало Хелън и е било убито миналата есен. И двете убийства са били жестоки, придружени с мъчения и сексуално насилие.

Алън се наведе напред и притисна слушалката до ухото си.

— Искаш да кажеш, че имаш свидетел на двете убийства?

— Точно така, сър. Мисля, че имам. Разполагам и с двама евентуални извършители — мъже, бели, единият се казва Били, а другият — Рик. Засега по-подробно описание липсва, но мога да го получа.

— Сега слушай. Случаят не е мой. С него се занимават двама полицаи от централния участък — лейтенант Райън и сержант Дъглас. Въпреки това знам и двете имена — имам предвид на жертвите.

Случаите са много важни и заплетени, серж. Достоверна ли е информацията ти?

— Мисля, че е изключително достоверна. Ще ви дам един пример: Косата на втората жертва — Памела Маден — е била сресана след смъртта ѝ.

Във всяко важно криминално разследване някои от фактите умишлено не се правят достояние на пресата, за да могат да се пресяват ненормалниците, които през пет минути звънят в полицията, за да признават вината си за това или онова. В случая за сресаната след смъртта коса на жертвата не знаеше дори и лейтенант Алън.

— С какво друго разполагаш?

— Убийствата са свързани с продажбата на наркотици. И двете момичета са били част от дистрибуторска мрежа.

— Бинго! — възкликна тихо Алън. — Да не би източникът ти да е в затвора?

— Вижте, тук навлизам в много деликатна материя, но... добре, ще говоря. Баща ми е свещеник и е изповядал момичето. Лейтенант, това последното е съвсем поверително.

— Разбирам. Какво искаш да направя?

— Просто да предадете информацията на полицаите, които водят разследването. Ако искат да ме намерят, могат да позвънят в участъка. — Сержант Майър даде телефонния си номер. — Сега имам един ангажимент и трябва да изляза, но ще се върна към четири следобед.

— Добре, сержант, ще изпълня молбата ти. Благодаря за информацията. Ем и Том непременно ще ти се обадят. Можеш да си сигурен.

„По дяволите, заради това си струва да дадем плейофите на Питсбърг.“ Алън затвори телефона и набра отново.

— Здравсти, Франк — каза лейтенант Райън. После много бавно остави чашата си с кафе на бюрото и взе химикалка в ръка. — Продължавай, записвам.

Тази сутрин сержант Дъглас пристигна на работа по-късно, забавен от катастрофа на магистралата. Той влезе в стаята с обичайните чаша кафе и сандвич в ръка и намери шефа си да записва панически.

— Косата ѝ била сресана, така ли? Това ли ти каза? — попита Райън. Дъглас се наведе над бюрото и видя погледа на Райън.

Лейтенантът приличаше на ловец, току-що дочул първото прошумоляване в листака. — Добре, какви са имената... — Ръката на детектива се сви в юмрук и той въздъхна дълбоко. — Чудесно, Франк, къде мога да го намеря? Благодаря. Чао.

— Следа?

— В Питсбърг — отвърна Райън.

— Какво?

— Обадил се е някакъв сержант от Питсбърг и е съобщил за вероятен свидетел на убийствата на Памела Маден и Хелън Уотърс.

— Майтапиш ли се?

— Това е момичето, което е сресало косата на Памела, Том. Познай какви други имена е казал този сержант?

— Ричард Фармър и Уилям Грейсън.

— Рик и Били. Според теб приличат ли си? Вероятно е пласирала наркотици. Чакай малко... — Райън се облегна назад и се вторачи в жълтия таван. — При убийството на Фармър в къщата е имало момиче. Или поне така мислим — поправи се той. — Това е връзката, Том. Памела Маден, Хелън Уотърс, Фармър, Грейсън, всички са свързани... което означава...

— Че също са пласьори и по някакъв начин са свързани в едно. Какво ги свързва, Ем? Знаем, че всички са били — вероятно — в бизнеса с наркотици.

— Но оръжието, с което е било извършено убийството, е различно, Том. Момичетата са били заклани като... не, дори и добитъкът не се коли толкова жестоко. Всички останали са били убити от Невидимия. Човек, преследващ определена цел! Така каза и Фарбър, човек с точна цел.

— Отмъщение — издума Дъглас и продължи анализа на Райън. — Ако едно от тези момичета ми е била приятелка... По дяволите, Ем, кой може да го обвини за това?

Имаше един-единствен човек, който е бил близък с едната жертва, и полицаите го познаваха добре. Райън грабна слушалката и отново се свърза с лейтенант Алън.

— Франк, как се казваше онзи човек, който ти помогна при случая „Гудинг“? Онзи, морякът?

— Кели, Джон Кели. Той намери оръжието близо до форт „Мак Хенри“ и после полицията го нае да обучава водолазите ни, не помниш

ли? О! Памела Маден! За бога! — възкликна Алън, прозрял връзката.

— Разкажи ми за него, Франк.

— Прекрасен човек. Тих, малко тъжен. Изгуби жена си в някаква автомобилна катастрофа.

— Ветеран е, нали?

— Водолаз, от групите за подводна диверсия. Така си изкарва хляба. Взривява разни неща. Имам предвид под водата, разбира се.

— Продължавай.

— Много здрав физически и поддържа формата си. — Алън замълча за миг. — Виждал съм го как се гмурка. По тялото му има белези. Явно е участвал в битки и не се е измъкнал навредим. Имам адреса му и още някои данни, ако те интересува, разбира се.

— Аз също ги имам, Франк. Благодаря, старче. — Райън затвори. — Той е нашият човек. Той е Невидимия.

— Кели?

— Тази сутрин трябва да ходя в съда. По дяволите! — изруга Райън.

— Приятно ми е да се видим отново — каза д-р Фарбър.

Докторът нямаше много работа в понеделник. Вече бе прегледал последния си за деня пациент и се канеше да посвети следобеда на партия тенис със синовете си. Полицайте го бяха хванали на вратата на кабинета.

— Какво знаете за момчетата от групите за подводна диверсия? — попита Райън, докато вървяха по коридора.

— Имате предвид водолазите? От флота?

— Точно така. Здравеняци са, нали?

Фарбър се усмихна, без да вади лулата от устата си.

— Те са без конкуренция. Дори и морските пехотинци не могат да се мерят с тях. Какво имате предвид? — Той замълча. Нещо в мозъка му прещрака. — Сега обаче има и по-добри.

— Как така по-добри? — попита лейтенантът.

— Ами аз все още се занимавам с някои проекти на Пентагона. В „Хопкинс“ изпълняваме доста правителствени поръчки. Повечето от работата се върши в лабораторията по приложна медицина. Знаете с какво съм се занимавал преди, нали? — Той отново замълча. —

Понякога извършвам психологически тестове, като например какво влияние оказва войната върху човешката психика. Сведенията са секретни. Съществува нова оперативна група, нещо като подразделение на групите за подводна диверсия. Наричат ги „тюлени“. Момчетата са командоси, и то доста добре подготвени, но за съществуването им знаят малцина. Те не са само здравеняци, а и доста интелигентни. Обучени са да мислят, да планират всеки ход предварително. Могат да се похвалят не само с мускули, но и с мозък.

— Татуировката — спомни си Дъглас. — На ръката му имаше татуиран тюлен.

— Док, какво ще стане, ако приятелката на един такъв „тюлен“ е зверски убита?

Отговорът бе повече от очевиден, но Райън все пак зададе въпроса си.

— Именно това е целта на вашето разследване — каза Фарбър и се насочи към вратата. Явно не искаше да дава повече информация дори и за полицейско разследване за убийство.

— Това е нашият човек — каза тихо Райън. — Ако, разбира се, не броим едно нещо.

— Да, липсата на доказателства. Разполагаме само с чудесен мотив.

Свечеряване. За всички в лагера — освен за Кели — бе изминал още един досаден ден. Плацът се бе превърнал в тресавище, осеяно с малки и големи локви дъждовна вода. Войниците цял ден се бяха опитвали да го подсушат. Дежурните на вишките постоянно променяха положението си, за да се предпазят от вятъра. Подобно време определено влияе на хората. Почти никой не обича да се мокри. Влагата прави човек раздражителен, притъпява мисленето му и го отегчава, още повече пък ако е на пост. В Северен Виетнам дъждът означаваше по-малко въздушни атаки и следователно по-голямо отпускане. Топлото време стимулираше облаците, увеличаваше влажността им, а те на свой ред бързаха да върнат влагата обратно на земята.

„Какъв скапан ден“ — вероятно си казваха часовете по време на вечерята. Сигурно всички кимаха утвърдително и се навеждаха над

чиниите си, вторачваха се навътре, а не навън. Дърветата също бяха мокри. За разлика от сухите листа влажните поглъщаха шума. Нямаше да има и сухи съчки, които да пращят. Влажният въздух щеше да поглъща шума, вместо да го разпространява. С една дума, всичко бе идеално.

Кели се възползва от тъмнината, за да се поразкърши. Тялото му бе схванато от продължителното обездвижване. Той седна под храста, избърса влагата от лицето си и хапна малко концентрирана храна. Изпразни цяла манерка вода в гърлото си и протегна ръце и крака. Виждаше въображаемата линия, зад която започваше територията на лагера, и се надяваше морските пехотинци да не натиснат спусъка, когато побегне към тях. В двадесет и един нула нула Джон проведе последния си радиосеанс.

„Светлозелено — записа свързочникът на листа си. — Обстановката е нормална.“

— Това е всичко. Повече не ни трябва — каза Максвел и огледа хората около себе си. Всички кимнаха.

— Четвъртата фаза на операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР започва в двадесет и един нула нула. Капитан Франкс, подайте сигнал към „Нюпорт нюз“.

— Тъй вярно, сър.

Хеликоптерните екипажи облякоха защитните си костюми и се отправиха да подготвят машините за излитане. Когато излязоха на палубата, откриха, че няколко матроси от „Огдън“ почистват прозорците на вертолетите. Морските пехотинци също се подготвяха за тръгване. Оръжието им бе почиствено. Пълнителите бяха заредени с нови муниции, току-що извадени от херметизираните сандъци. Войниците започнаха по двойки да мажат лицата си с камуфлажни цветове. Вече нямаше усмивки и шеги. Всички бяха сериозни като актьори пред премиера и деликатната работа по гримирането странно напомняше подготовката на театрално представление. Само един от тях изразяваше безпокойството си.

— По-внимателно с боята под очите, сър — каза Ървин на необичайно непохватния капитан Олби, който страдаше от нормалната командирска треска и имаше нужда от нечия подкрепа.

На самолетоносача „Констелейшън“ инструктажът се водеше от един млад и дребен ескадрилен командир на име Джошуа Пейнтър. Под командата му се намираха четири готови за полет изстребителя „Фантом“ F-4.

— Тази вечер ще прикриваме специална операция. Целта ни са ракетните установки южно от Ханой.

Той продължи да говори, без да знае истинската цел на операцията. Надяваше се тя да си заслужава риска на петнадесетте офицери, които щяха да летят тази вечер с него. И това бе само неговата ескадрила. От „Констелейшън“ щяха да излетят и десет „Интродър“ А-6, както и повечето от останалите самолети с цел да вдигнат възможно най-голям електронен шум. На Пейнтър му се искаше да вярва, че операцията е наистина толкова важна, колкото твърдеше адмирал Подулски. Нападението на ракетни установки земя-въздух не беше от най-приятните занимания.

„Нюпорт нюз“ се намираше на двадесет и пет мили от брега и напредваше към него, за да заеме позиция между „Огдън“ и сушата. Разрушителят бе с изключени радари и бреговата охрана надали знаеше точното му местоположение. След последните няколко дни северновиетнамците бяха станали по-внимателни в използването на бреговите си радари. Капитанът седеше в креслото си на мостика. Той погледна часовника, отвори плика в скута си и бързо прочете заповедите, които от две седмици събираха праха в сейфа му.

— Хм — изръмжа на себе си той и после добави по-високо: — Господин Шуман, предайте на механиците да подготвят за работа първи и четвърти котел. Искам възможно най-бързо да вдигнем пълна мощност. Тази вечер трябва да се носим като сърф по вълните. Предайте почитанията ми на помощник-капитана, артилерийския офицер и старшините. Нека веднага се явят в каютата ми.

— Слушам, сър.

Дежурният офицер веднага изпълни заповедите. С помощта на четирите си котела „Нюпорт Нюз“ можеше да развие скорост от

тридесет и четири възела, която да му помогне бързо да се приближи до брега и да се отдалечи от него.

— Пазете се, сърфисти! — запя рулевият веднага щом капитанът напусна мостика.

Това бе официалната корабна шега — защото капитанът я харесваше, — измислена преди няколко месеца от един моряк. Означаваше, че разрушителят бързо се приближава към брега, за да се поупражнява в стрелба.

— Пазете се, сърфисти, идваме при вас!

— Гледай си руля, Бейкър — извика вахтеният офицер след края на песента.

— Държа здраво на едно-осем-пет, господин Шуман — отвърна рулевият и заклати тяло в ритъма на песента си. „Пазете се, сърфисти.“

— Господа, ако все още се чудите с какво сме заслужили веселбата през последните няколко дни, то сега ще разберете — каза капитанът, който току-що се бе завърнал от мостика в каютата си.

В продължение на няколко минути той разясни заповедите. На бюрото му бе разстлана карта, върху която бе отбелязано местоположението на крайбрежните батареи според данните от въздушните и спътниковите снимки. Артилерийският офицер и помощниците му огледаха картата. Забелязваха се доста хълмове, които щяха да дадат добро радарно ехо.

— Значи така! — въздъхна един от старшините. — Всичко ли, сър? Дори и сто и петдесет милиметровите?

Капитанът кимна.

— Старшина Скели, ще бъда много разочарован от вас, ако се наложи да връщаме муниции обратно в „Субик Бей“.

— Сър, предлагам да използваме сто и петдесет милиметровите за тези хълмове и доколкото е възможно, да обстрелваме визуално, а не по уреди.

Стрелбата представляваше решаване на геометрична задача. Артилерийските експерти — между тях бе и капитанът — се наведоха над картата и бързо прецениха коя възможност ще е най-добра. Всички вече знаеха за задачата, единствената разлика от очакванията им бе, че се налагаше да обстрелват през нощта.

— Там просто няма да остане жив човек, за да стреля по хеликоптерите, сър.

Телефонът в капитанската каюта иззвъня. Капитанът грабна слушалката.

— Слушам?

— И четирите котела са под пълна пара, сър. В момента скоростта е тридесет възела, ще я качим на тридесет и три.

— Приятно ми е да науча, че хората ми в машинното не спят. Много добре. Продължавайте в същия дух. — Той затвори телефона и в същия момент прозвуча корабният звънец. — Господа — каза поверително капитанът, — ще трябва да прикриваме морската пехота.

Артилерийското отделение на „Нюпорт нюз“ можеше спокойно да се мери с най-добрите времена на „Мисисипи“. След две минути капитанът отново се появи на мостика.

— Господин Шуман, поемам командването. — Капитанът поема командването — повтори като ехо вахтеният офицер.

— Дясно на борд, нов курс две-шест-пет. — Тъй вярно, дясно на борд, поемаме нов курс две-шест-пет. — Рулевият Сам Бейкър изпълни заповедта. — Сър, рулят е надясно.

— Много добре — потвърди капитанът и добави: — Пазете се, сърфисти!

— Тъй вярно, сър! — изгърмя в отговор рулевият. Капитана наистина си го биваше.

Бе дошло време за игра на нерви. „Какво може да се обърка?“ — питаше се Кели на върха на хълма си. Много неща. Хеликоптерите можеха да се повредят във въздуха. Можеха да се натъкнат на неизвестна батарея и да бъдат свалени. Или пък някоя гайка или бурмичка да поддаде и да ги разбие в земята. Ами ако местната полиция бе планирала учение за тази вечер? Нещо винаги оставаше в ръцете на съдбата. Кели бе виждал как внимателно подготвени операции се провалят по най-тъпи и непредсказуеми причини. „Но не и тази вечер“ — обеща си той. Не и с всичките приготовления. Екипажите на хеликоптерите бяха тренирали усилено цели три седмици наравно с морските пехотинци. Машините също бяха подготвени грижливо. Моряците на „Огдън“ помогнаха с всичко, което могат. Рискът никога не можеше да бъде премахнат изцяло, но подготовката и тренировките го свеждаха до минимум. Кели се увери,

че автоматът му е напълно готов, и продължи да седи неподвижно. Седенето тук, разбира се, не приличаше на дебненето в балтиморската ъглова къща. Тук всичко бе истинско. Операцията щеше да му помогне да се пребори с призраците си. Опитът му да спаси Пам се бе провалил заради негова грешка, но в крайна сметка може би наистина всяко зло бе за добро. Този път Джон нямаше да допусне грешки. Никой нямаше да ги допусне. Този път не спасяваше само един човек, а цели двадесет души. Той погледна осветения циферблат на часовника си. Голямата стрелка пълзеше едва-едва. Кели затвори очи с надеждата, че когато отново ги отвори, времето ще тръгне по-бързо. Надеждата му остана напразна. Нямаше значение. Бившият боцман си пое дълбоко въздух и си нареди да продължи операцията. Това означаваше да остави автомата в скута си и да вдигне бинокъла. Разузнаването му трябваше да продължи до момента, в който първите гранати ударят вишките. Морските пехотинци разчитаха на него.

Е, може би сега хората от Филадельфия щяха да разберат колко важна е ролята му. Операцията на Хенри буксуваше и той щеше да поеме нещата в свои ръце. „Еди Морело не е случаен човек“ — мислеше си Еди и подклаждаше огъня на собственото си его, докато караше по път 40 към Абърдийн.

„Онзи идиот не може да проведе собствената си операция и да подбере надеждни хора. Казах му на Тони, че онзи е твърде хитър, за да не се хване в капана, че не е сериозен бизнесмен... О, не, много е сериозен. По-сериозен е от теб, Еди. Хенри ще е първият негър, приет във фамилията. Ти само гледай. Тони ще го направи... Но не можа да го направи за теб, нали? Собственият ти братовчед не си помръдва и малкото пръстче за теб, и то след като именно ти го свърза с Хенри. Скапаната сделка въобще нямаше да стане, ако не бях аз. Аз я осъществих тази сделка, но въпреки това не мога да вляза във фамилията.“

— Мамка му! — изръмжа той срещу един червен светофар. „Някой се опитва да провали операцията на Хенри и молят мен да проуча въпроса. Сякаш Хенри не може сам да се сети какво става. Вероятно все пак не може и въобще не е толкова умен за колкото се мисли. И сега какво — вмъква се между мен и Тони.“

„Ето за това е цялата работа, нали? — помисли си Еди. — Хенри иска да ме откъсне от Пиаджи, също както ни настрои срещу Анджело. Анджело бе първата му връзка. Анджело го запозна с мен... Аз го запознах с Тони... Аз и Тони държим връзката с Филадельфия и Ню Йорк... Двамата с Анджело сме служили просто за връзка... Анджело бе по-слабият... и отиде по дяволите...“

„Двамата с Тони представляваме друга връзка...“

„Но той има нужда само от единия, нали? Само от една връзка с останалата част на екипа.“

„Иска да ме раздели от Тони...“

„Мамка му.“

Морело затършува из джоба си за цигара и я запали със запалката на кадилака кабриолет. Бе свалил гюрука. Еди обичаше слънцето и вятъра. Сега му се струваше, че е излязъл с лодката си за риба. Освен това сваленият гюрук му даваше по-добра видимост. Не му бе хрумнала мисълта, че така могат по-лесно да го забележат и проследят. На пода до него стоеше малко кожено куфарче. Вътре имаше шест килограма чиста стока. Бяха му казали, че Филадельфия е доста закъсала и там сами щели да подготвят материала за употреба. Обещаваха големи пари. Същото куфарче сега пътуваше към него, пълно с не по-дребни от двадесетдоларови банкноти. Щеше да се срещне с двама души. Нямахше защо да се безпокои. Те бяха професионалисти и връзката им датираше отдавна. Нямахше защо да се тревожи и от обир, но въпреки това пистолетът му бе затъкнат в панталона под разпасаната риза. Еди го носеше на колана си — най-удобното място.

„Трябва добре да обмисля всичко“ — каза си Морело. Може би току-що бе открил истинската причина. Хенри ги манипулираше. Хенри манипулираше целия екип. Някакъв глупак се опитваше да ги надхитри.

И успяваше. Вероятно сам бе пречукал хората си. Той обичаше да се забавлява с жени — особено с бели. „Това е напълно в стила му“ — реши Морело. Всички си приличаха. Сигурно се мислеше за много умен. Е, всъщност наистина бе доста умен. Но не достатъчно. Вече не. Нямахше да е трудно да обясни ситуацията на Тони. Еди бе сигурен в това. Щеше да продаде стоката и да се върне. Трябваше да вечеря с Тони и да говори спокойно и разумно. Тони обичаше това. Сякаш бе

учил в Харвард или някъде на майната си. Сякаш бе скапан адвокат. После щяха да се справят с Хенри и да поемат операцията в свои ръце. Това си бе просто бизнес и хората му щяха да приемат свършения факт. Те сигурно не бяха влезли в играта просто от любов към Хенри. Играеха за пари, както и всички други. След това Еди и Тони щяха да сложат ръка на операцията и Еди Морело щеше да влезе във фамилията.

Точно така. Сега вече всичко си дойде по местата. Еди погледна часовника си. В уреченото време кадилакът му спря на полупразния паркинг пред малък ресторант. Заведението бе старомодно и се намираше в стар железопътен вагон — железопътната компания „Пенсилвания рейлроуд“ бе съвсем близо. Еди си спомни първата си вечеря в ресторант. Бяха двамата с баща му и отидоха в точно такъв железопътен вагон, от който се виждаха преминаващите отвън влакове. Спомените го накараха да се усмихне. Той извади нова цигара и я потупа върху арматурното табло.

Другата кола спря наблизо. Както и трябваше да се очаква, тя бе син олдсмобил. Отвътре излязоха двама души. Единият — с кожено куфарче в ръка — се приближи към него. Еди не го познаваше, но човекът бе облечен добре, имаше почтен вид и приличаше на бизнесмен, какъвто и трябваше да бъде. Приличаше на адвокат. Морело се усмихна и се опита да не гледа втренчено към олдсмобила. Другият човек остана до колата, за да подсигурия партньора си. Да, и двамата бяха сериозни бизнесмени. „Скоро ще разберат, че и Еди Морело е сериозен“ — помисли си той, без да вдига ръка от скута си и да я мести далеч от пистолета.

— Донесе ли стоката?

— Носите ли мангизите? — попита на свой ред Морело.

— Този път сбърка, Еди — каза другият и без предупреждение отвори куфарчето си.

— Какво искаш да кажеш? — попита Еди, който реагира с около десет секунди и един човешки живот по-късно.

— Искам да ти кажа сбогом, Еди — обясни човекът насреща му.

Погледът му казваше всичко. Морело незабавно посегна към оръжието си, но това само улесни другия.

— Полиция, не мърдай! — извика той точно преди първият му изстрел да пробие вдигнатия капак на куфарчето.

Еди тъкмо бе извадил пистолета си, но изстрелът му попадна в пода на колата. Ченгето се намираше само на метър от него и просто не можеше да пропусне целта. Прикриващият полицай вече тичаше към кадилака изненадан, че лейтенант Шарън не е успял да арестува заподозрения. Пред погледа му капакът на куфарчето падна, детективът протегна ръка и стреля право в сърцето на човека.

За секунда-две на Морело всичко му стана ясно. Хенри бе успял. Хенри бе успял да се промъкне във фамилията. Еди разбра, че единственото му предназначение в живота е било да събере Хенри и Тони заедно. Не изглеждаше голямо постижение, особено пък сега.

— Не мърдай! — изкрещя Шарън към умиращия човек. Той посегна и изтръгна пистолета от ръката на Еди. След минута, две коли на щатската полиция спряха на паркинга с пуснати сирени.

— Какъв глупак само — разказваше Шарън на колегата си пет минути по-късно. Детективът трепереше, както повечето хора след убийство. — Веднага посегна към пистолета, сякаш не виждаше, че е безсмислено.

— Точно така стана — потвърди младшият детектив, който си мислеше, че е видял сцената.

— Всичко е точно както казахте, сър — обади се един сержант от щатската полиция. Той отвори куфарчето от кадилака и видя, че е пълно с пликчета хероин. — Какъв удар само.

— Да — изръмжа Шарън, — само дето този нещастен глупак няма да разкаже на никого нищо.

И това бе самата истина. „Забележително“ — помисли си Шарън и потисна усмивката, предизвикана от черния хумор на положението. Полицаят току-що бе извършил идеалното престъпление, и то пред очите на свой колега. Сега организацията на Хенри нямаше от какво да се страхува.

Времето почти бе дошло. Часовите отново се сменяха. „За последен път.“ Дъждът продължаваше да вали като из ведро. „Добре.“ Войниците във вишките се свиваха в напразните си опити да останат сухи. Дъждовният ден ги бе отегчил дори повече от нормалното, а отегчените хора са невнимателни. В лагера вече не се виждаха светлини. Нямаше ги дори пламъчетата на свещите в помещенията.

Кели бавно и внимателно вдигна бинокъла си. В един от прозорците на офицерските помещения се виждаше човешки силует. Някой гледаше как е отвън. Руснакът, нали? „Значи това е спалнята ти, а? Прекрасно. Първият изстрел на гранатомет номер три — май беше ефрейтор Мендес — ще дойде точно при теб. Руско печено.“

„Хайде да свършваме. Така искам да се изкъпя. За бога, дали им е останал още «Джек Даниълс»?“ Режимът си беше режим, но специалните поводи не биваше да се пропускат.

Напрежението се увеличаваше. Сега не ставаше въпрос за опасност. Кели въобще не смяташе, че е в опасност. Що се отнася до него, то най-неприятната част — промъкването към лагера — бе отминала. Сега всичко бе в ръцете на хеликоптерите и морските пехотинци. „Моята работа е почти свършена“ — помисли си Кели.

— Открийте огън — заповяда капитанът.

„Нюпорт нюз“ бе включил радарите си само преди секунди. Навигаторът се намираще в огневата рубка и помагаше на артилерийското отделение да определи точното местоположение чрез радарни засечки на известни брегови точки. В интерес на истината тази вечер се престараваха, но операцията го изискваше. В момента навигационните и огневите радари помагаша целите да бъдат определени с точност до сантиметри.

Първият залп бе даден от сто и петдесет милиметровите оръдия, насочени към брега. Режещият звук от оръдията дразнеше ушите, но за сметка на това радваше очите. Всеки изстрел предизвикваше жълто огнено кълбо. Ефектът вероятно се дължеше на някаква емпирична особеност. За момент в мрака изникваше огнена змия, преследваща опашката си, която просъществуваше само няколко милисекунди и после изчезваше. На шест хиляди метра по-далеч първите два снаряда избухнаха и оцветиха хоризонта в същото металическо жълто, което преди малко се бе появило на дулата на оръдията. Зеленият мъкър пейзаж на Северен Виетнам се превърна в оранжев.

— Струва ми се, че трябва да вдигнем мерника с петдесет и седем милиметра нагоре. Виждам дори и хората по брега.

Определящото разстояние до целта устройство вече показваше нужните цифри. Старшина Кели настрои апаратурата изключително

внимателно. Данните бяха подадени към централната огнева рубка. Само десет секунди по-късно осем оръдия изтрещяха. Последваха ги още петнадесет и зенитната установка се превърна в облак от кал и огън.

— Първият залп попадна в целта. Обект „Алфа“ е унищожен.

Старшината започна подготовката за следващия залп. Също като капитана и той скоро щеше да се уволни. Може би това бе едно от последните им забавления.

Тътенът долетя като далечна гръмотевица, но не можеше да бъде сбъркан с природно явление. Най-изненадващото бе липсата на всякаква реакция в лагера. С помощта на бинокъла Кели видя как часовите извързват глави и вероятно си разменят забележки, но нищо повече. В крайна сметка страната се намираше във война и неприятните шумове бяха нещо нормално. Особено пък онези, които приличаха на далечна гръмотевица. Очевидно боят се водеше твърде далеч, за да представлява заплаха за часовите. Не се виждаха дори и отблясъците. Честно казано, Кели очакваше, че поне един-двама офицери ще излязат навън, за да видят какво става. На тяхно място той вероятно би го направил. Но те не мислеха така.

Още деветдесет минути.

Морските пехотинци се насочиха към задната част на кораба, понесли снаряжението си. Само неколцина моряци бяха излезли да ги наблюдават. Когато стигнаха до площадката за излитане, Олби и Ървин ги преброиха и ги насочиха към хеликоптерите.

Последните изпращачи бяха Максвел и Подулски. И двамата бяха облечени в най-износените си и протъркани маскировъчни униформи. Бяха ги носили по време на бойни акции и ги свързваха с приятни спомени и добър късмет. Дори и адмиралите бяха суеверни. Морските пехотинци за пръв път видяха, че бледият адмирал — така го наричаха помежду си — е награден с Медал на честта. Отличието привлече много погледи и няколко почтителни кимвания, на които напрегнатото му лице отвърна.

— Готово ли е всичко, капитане? — попита Максвел.

— Да, сър — отвърна спокойно Олби въпреки нервността си. Часът бе настъпил. — Ще се видим след около три часа.

— Успешен лов.

Максуел се изпъна като струна и отдаде чест на по-младия мъж.

— Изглеждат много впечатляващо — забеляза Ритър. Той също бе облякъл маскировъчна униформа, за да не се различава от другите. — О, за бога, дано успеят.

— Даа — въздъхна Гриър.

Корабът се обърна по посока на вятъра. Няколко матроси с прожектори в ръце се приближиха към хеликоптерите, за да им помогнат при излитането. Един по един двата големи „Сикорски“ се издигнаха, задържаха се няколко секунди неподвижно във въздуха и се обърнаха на запад към брега и операцията.

— Сега всичко е в техните ръце.

— Те са способни момчета, Джеймс — каза Подулски.

— Този Кларк също е доста впечатляващ. Най-важното е, че е умен — забеляза Ритър. — С какво се занимава в цивилния живот?

— Подочух, че напоследък не прави нищо. Защо?

— При нас винаги има място за човек, който мисли, докато ходи. Момчето има мозък в главата си — повтори Ритър и се отправи обратно към надстройката.

Екипажите на кобрите извършваха последни проверки. Те щяха да излетят след четиридесет и пет минути.

— ЗМИЯ, тук ЩУРЕЦ. Графикът се спазва. Потвърди.

— Отлично! — каза тихо Кели.

Той изчука три дълги тирета на ключа си и получи две в отговор. „Огдън“ току-що бе съобщил, че операцията е в ход, и бе получил потвърждението му.

— Още два часа до свободата, момчета — каза той на затворниците в лагера. Фактът, че не всички хора в лагера щяха да се почувстват свободни, не го засягаше.

Кели изяде последното блокче концентрирана храна и прибра обвивката в джоба на униформата си. После се измъкна от укрытието. Наоколо цареше мрак и Джон можеше да си го позволи. Той се пресегна към храста и се опита да заличи всички следи от

присъствието си. Подобна операция можеше да се повтори, но дори и да не станеше нужда от това, другата страна не трябваше да научава какво се е случило. От напрежение най-накрая му се допика. Джон се почувства като малко дете и го напуши смях, но в края на краищата през деня бе изпил два литра вода.

„Половин час полет до първата контрола и още половин час за приближаване дотук. Когато се появят над далечния хълм, ще вляза във връзка с тях, за да ги насоча по последната права.“

„Време е за действие.“

— Обръщаме огъня надясно. На мушка е обект „Хотел“ — докладва Скели. — Разстояние... девет-две-пет-нула.

Оръдията отново изтрецяха. На огъня отвръщаше само едно стомилиметрово брегово оръдие. Разчетът бе видял как „Нюпорт нюз“ унищожава останалата част от батареята и тъй като не можеха да напуснат поста си, им оставаше само да стрелят срещу чудовището, изпепеляващо виетнамския бряг.

— Ето ги хеликоптерите — обади се помощник-капитанът на мостика.

Точките на радара прекосяваха брега точно на мястото, където по-рано се намираха обектите „Алфа“ и „Браво“. Той вдигна телефона.

— Капитанът слуша.

— Помощникът е, сър. Хеликоптерите вече са над брега и навлизат в коридора, който им отворихме.

— Много добре. Пригответе се да прекратите стрелбата. След половин час ще се наложи отново да прикриваме хеликоптерите. Не откъсвайте поглед от радара, помощник.

— Слушам.

— За бога — възкликна операторът на радара. — Какво става тук?

— Първо ги разпердушиваме с оръдия — отвърна колегата му, — а после влизаме, за да им разкажем играта отблизо.

До пристигането на морските пехотинци оставаха броени минути. Дъждът продължаваше да се сипе като из ведро, макар че

вятърът бе утихнал.

Кели вече бе излязъл на открито. Нямаше страшно. Фигурата му се сливаше с пейзажа. Зад него се простираше буйна растителност. Дрехите и лицето му бяха в цветовете на джунглата. Очите му шареха на всички страни в търсене на опасност, на нещо необичайно, но не намираха нищо. Всичко наоколо бе потънало в кал. Влагата и ужасната червена глина на тези хълмове бяха проникнали в плата на униформата, във всяка негова пора, в организма му.

Той бе на десет минути път от лагера. Откъм брега продължаваше да се носи откъслечен тътен и самият звук сякаш намаляваше опасността. Сега грохотът приличаше още повече на гръмотевици и само Кели знаеше, че всъщност се разнася от сто и седемдесет милиметрови корабни оръдия. Той отново седна, подпря лакти на коленете си и заоглежда лагера през бинокъла. Все още не се виждаха нито светлини, нито пък движение. Смъртта препускаше към хората долу, а те дори не подозираха. Кели бе толкова концентриран върху зрението си, че за момент пренебрегна слуха.

Беше трудно да го долови през дъжда: далечен тътен, нисък и настойчив, който не изчезваше. Шумът продължи да се усилва. Кели отлепи очи от бинокъла, отвори уста и се опита да го различи.

„Двигатели.“

„Автомобилни двигатели. Да, наистина наблизо има път... Но не, главният път е твърде далеч... в друга посока.“

„Вероятно снабдителен камион, който носи продуктите и пощата.“

„Не е само един.“

Кели се изкачи на върха на хълма, прилепи се към едно дърво и се загледа в посоката, където калният път се вливаше в другия, минаващ по северния бряг на реката. Движение. Той вдигна бинокъла.

„Камион... два... три... четири... за бога...“

Бяха с включени фарове. Всъщност капациите им бяха пуснати и се виждаха само светли цепки. Значи военни камиони. Фаровете на втория осветяваха първия. В каросерията му от двете страни бяха насядали хора.

„Войници.“

„Спокойно, Джони, не се панирай. Помисли добре... може би...“

Камионите заобиколиха Змийския хълм. Часовият в една от вишките извика нещо. Викът му бе чут. Прозорците в офицерското помещение светнаха. Отвътре излезе човек — вероятно майорът — и изкрещя някакъв въпрос. Беше без униформа.

Първият камион спря пред вратата. Отвътре излезе човек и вероятно поиска да му отворят. Вторият камион също спря. Войниците заслizaха. Кели започна да брой... десет... двадесет... тридесет... още... Не броят им обаче имаше значение, а действията.

Кели не можа да издържи на гледката. Какво още можеше да му отнеме съдбата? Защо просто не вземеше живота му и не свършеше тази игра? Но съдбата не се интересувахе само от живота му. Винаги бе така. Той бе отговорен и за нещо друго. Кели извади радиопредавателя си и го включи.

— ЩУРЕЦ, тук ЗМИЯ, край.

Нищо.

— ЩУРЕЦ, тук ЗМИЯ, край.

— Какво става? — попита Подулски.

Максуел взе микрофона.

— ЗМИЯ, тук ЩУРЕЦ, предай съобщението си, край.

— Прекратете, прекратете, прекратете. Искam потвърждение — долетяха до тях думите от джунглата.

— Повтори, ЗМИЯ, повтори.

— Прекратете операцията — каза Кели твърде високо за собствената си безопасност. — Прекратете, прекратете, прекратете. Искam незабавно потвърждение.

Изминаха няколко секунди.

— Получихме заповедта ти за прекратяване. Потвърдено. Операцията е прекратена. Изчакай.

— Разбрано, чакам.

— Какво става? — попита майор Винх.

— Разполагаме с информация, че американците могат да опитат да нападнат лагера ви — отвърна капитанът и се обърна да огледа хората си. Войниците вече се разгръщаха. Половината се скриха зад

дърветата, а останалите започнаха да се окопават наоколо веднага щом заеха позицията. — Другарю майор, имам заповед да поема отбраната на лагера, докато пристигнат още подкрепления. Вие трябва да заведете руския си гост в Ханой, за да се гарантира безопасността му.

— Но...

— Заповедите са издадени от самия генерал Джиап, другарю майор.

Последното изречение изясни всичко. Майор Винх се прибра в стаята си, за да се облече. Свързочникът му тръгна да буди шофьора.

Кели не можеше да направи нищо друго, освен да гледа. Четиридесет и пет, може би и повече. Трудно му беше да ги преброи точно, защото войниците постоянно се движеха. Копаеха окопи за картечниците. В гората бяха разположени постове. Това вече го заплашваше пряко, но той все пак реши да изчака. Трябваше да се увери, че е постъпил правилно, че не се е панирал, че не е излязъл последен страхливец.

„Двадесет и пет срещу петдесет, с помощта на изненадата и с предварително изготвен план. Не е трудно. Двадесет и пет срещу сто, без никаква изненада... безнадеждно.“ Бе постъпил правилно. Нямаше смисъл двадесет и пет нови имена да се прибавят към списъка на загиналите във Вашингтон. В съвестта му нямаше място за подобна грешка, нито пък за толкова много мъртъвци.

— Хеликоптерите се връщат по същия коридор, по който влязоха, сър — обърна се операторът на радара към помощник-капитана.

— Много бързо — забеляза помощникът.

— По дяволите, Дъч! А сега какво...

— Операцията е прекратена, Каз — отвърна Максвел, без да вдига поглед от картата на масата.

— Но защо?

— Защото господин Кларк нареди — намеси се Ритър. — Той е зрението ни и той взема решенията. Знаете го много добре, адмирале. Все още имаме човек в джунглата, господа. Да не го забравяме.

— Имаме не един, а двадесет човека.

— Съвършено вярно, но тази вечер ще се върне само един. — „И то ако имаме късмет.“

Максуел погледна капитан Франкс.

— Насочете се към брега възможно най-бързо.

— Да, сър.

— Ханой? Но защо?

— Защото заповедите са такива — отвърна Винх, без да откъсва поглед от листа, даден му от капитана. — Значи американците са искали да ни дойдат на гости, а? Да се надяваме, че ще изпълнят намеренията си. Сонг Тай няма да се повтори!

Идеята за нощно сражение въобще не допадаше на Гришанов, пък и пътуването до Ханой означаваше, че ще може да иде в посолството.

— Изчакайте ме да се приготвя, майоре.

— Побързайте! — извика след него niskият мъж и се зачуди дали това пътуване до Ханой не означава понижение.

„Можеше да е и по-зле“ — мислеше си Гришанов, докато събираше записките в една папка. Сега целият му труд бе тук, след като Винх толкова любезно го бе върнал. Щеше да остави бележките в сигурните ръце на генерал Рокосовски и тогава можеше да се погрижи за живота на американците. „Дали няма да се наложи да преливам от пусто в празно?“ — запита се Гришанов, спомняйки си стария афоризъм.

Чуваше приближаването им. Бяха все още далеч и се движеха небрежно, вероятно уморени от нощната задача, но се приближаваха.

— ЩУРЕЦ, тук ЗМИЯ, край.

— Чувам те, ЗМИЯ.

— Изтеглям се. На хълма ми има хора, които се приближават към мен. Ще се насоча на запад. Можете ли да ми изпратите хеликоптер?

— Потвърждавам. Внимавай, синко — отвърна му все още загриженият глас на Максвел.

— Тръгвам. Край.

Кели прибра радиото и се насочи към върха. Там се забави за момент, колкото да сравни видяното преди с гледката пред очите си.

„През нощта бягам особено бързо“ — бе казал на морските пехотинци Кели. Бе дошло време да го докаже. Последен поглед към северновиетнамските войници, и Джон Кели изчезна в една пролука на листака надолу по хълма.

30. ПЪТНИ АГЕНТИ

За всички бе очевидно, че нещата се развиват зле. Двата спасителни хеликоптера се върнаха обратно на „Огдън“ само час след излитането си. Веднага дръпнаха единия настрана, а другия — пилотиран от по-опитен летец — бе презареден. Капитан Олби изскочи още щом хеликоптерът докосна палубата и спринтира към надстройката, където го очакваше командният екип. Докато бягаше, младият офицер усети, че „Огдън“ с пълна скорост се приближава към брега. Унилите морски пехотинци също слязоха, забиха погледи в палубата, и започнаха да почистват оръжието си.

— Какво стана? — попита Олби.

— Кларк отмени операцията. Знаем само, че е слязъл от хълма си. Каза, че там имало други хора. Ще се опитаме да го измъкнем. Къде мислиш, че ще отиде? — попита Максвел.

— Ще потърси място, откъде хеликоптерът може да го прибере. Дайте да погледна картата.

Ако имаше време за размисъл, Кели сигурно щеше да се зачуди колко бързо положението може да се промени от добро към лошо. Но Джон не разполагаше с време. Оцеляването бе изцяло поглъщаща вниманието игра и в момента единствената, която можеше да играе. Тя със сигурност не можеше да се нарече скучна и изискваше известна доза късмет. В лагера не бяха пристигнали толкова много войници — все още, — за да осигурят пълната му охрана и да започнат да претърсват джунглата наоколо. Ако се опасяваха от нова операция „Сонг Тай“, по-скоро нямаше да се отдалечават от охраняваната зона. За момента вероятно щяха да се задоволят да поставят постове по околните хълмове. Змийският хълм вече бе на половин километър зад Кели. Той забави ход и си пое дъх. Бе по-изтощен от страха, отколкото от умората, макар че двете се бореха за надмощие. Джон видя едно по-

малко възвишение и реши да си почине до склона му. Застанал неподвижно, той чуваше говора зад себе си. Говор — не стъпки. Добре, значи бе отгатнал тактическата ситуация. Вероятно скоро щяха да пристигнат още войници, но дотогава Кели възнамеряваше да е далеч оттук.

„Ако успеят да се промъкнат с хеликоптера.“

Приятна мисъл.

„Издадал съм и в по-трудни ситуации“ — обади се Самочувствието.

„Например?“ — подразни го тихо Песимизмът.

Единственото разумно нещо в момента бе да увеличи възможно най-много разстоянието между себе си и северновиетнамците. След това щеше да мисли как, по дяволите, да се измъкне оттук. Не бе време за паника, но не трябваше и да се размотава. С утрото тук щяха да пристигнат още войници и ако командирът им бе опитен, щеше да поиска да узнае дали наоколо няма вражески разузнавачи. Ако не се измъкнеше преди зазоряване, Кели чувствително намаляваше шансовете си някога да напусне тази страна. Тръгвай. Намери удобно място. Свържи се с хеликоптера. Разкарай се оттук, по дяволите. До зазоряването оставаха още четири часа. Хеликоптерът вероятно бе на не повече от тридесет минути път оттук. Да предположим, че намирането на удобно място и свързването с него му отнемеха два-три часа. Познаваше местността около лагера от разузнавателните снимки. В продължение на няколко минути Кели се оглежда около себе си, за да се ориентира. Най-прекият път към открито пространство бе оттам през завоя на пътя. Трябваше да рискува, но си струваше. Той презареди автомата си и премести резервните пълнители на по-удобно място. Най-много от всичко го плашеше пленяването. Не искаше да се оставя на милостта на хора като онези от ИЗКУСТВЕНО ЦВЕТЕ. Не искаше да бъде с вързани ръце, да е неспособен да контролира съдбата си. Един тих гласец вътре в него му каза, че пред подобна перспектива смъртта е за предпочитане. Противдействието, колкото и безсмислено да изглеждаше, не бе самоубийство. Добре. Решено. Кели тръгна.

— Да му се обадим ли? — попита Максвел.

— Не, не сега — поклати глава капитан Олби. — Той ще се свърже с нас. В момента господин Кларк има друга работа. Да го оставим да я свърши.

В бойния информационен център влезе Ървин.

— Кларк? — попита старши сержантът.

— Измъква се — осведоми го Олби.

— Да се кача ли с няколко човека на хеликоптера, за да помогнем?

Ървин не виждаше смисъл да пита дали ще спасяват Кларк. Морските пехотинци мразеха да оставят хора след себе си.

— Това е моя работа, Ървин — отвърна Олби.

— Вие по-добре ръководете спасяването, сър — забеляза разумно сержантът. — Всеки може да стреля.

Максуел, Подулски и Гриър стояха настрани и само гледаха и слушаха двамата професионалисти, които отлично познаваха работата си. Командирът на морските пехотинци отстъпи пред разумното предложение на най-старшия си помощник.

— Вземи каквото ти трябва. — Олби се обърна към Максуел: — Сър, искам хеликоптерът да излети веднага.

Заместник-командващият морските операции (Въздух) подаде слушалките на едва двадесет и осем годишния офицер от морската пехота. С това адмиралът сдаде и командването на една провалена операция. Кариерата на Дъч Максуел приключи.

Движението прогонваше страха. То даваше на Кели чувството, че контролира съдбата си. Усещането, разбира се, бе илюзорно и разсъдъкът му го съзнаваше, но тялото на Джон възприемаше нещата по друг начин и това правеше положението по-приемливо. Сега вече бе в гъстата растителност на джунглата. Ето тук. От другата страна на пътя се виждаше открито пространство. Може би бе поляна или нещо подобно, но най-вероятно, когато придойдеше реката, се разливаше там. Без съмнение щеше да свърши работа. Кели грабна радиото.

— ЗМИЯ вика ЩУРЕЦ, край.

— Тук ЩУРЕЦ. Чуваме те и оставаме на подслушване.

Съобщението се състоеше от задъхани думи, изговорени бързо и на пресекулки:

— Западно от хълма ми, от другата страна на пътя, на около три километра от обекта, поляна. Близко съм. Изпратете хеликоптер. Ще му дам знак с фенерче.

Олби погледна първо картата, а после въздушните снимки. Добре, задачата не изглеждаше трудна. Той заби пръст в картата и старшината, отговарящ за въздушния контрол, веднага предаде информацията. Олби изчака да получи потвърждение, преди да отговори на Кларк.

— Приехме съобщението. Хеликоптерът излита. На двадесет минути от теб е.

— Прието — разнесе се облекченият глас на Кларк в ефира. — Ще чакам. Край.

„Благодаря ти, Господи.“

Без да бърза, Кели тихо и внимателно се придвижи към пътя. Второто му пребиваване в Северен Виетнам се очертаваше да бъде доста по-кратко от първото. Този път нямаше да му се наложи да плува обратно и вероятно нямаше да се зарази от водата в онази проклета река. Джон не толкова се отпусна, колкото свали част от напрежението от плещите си. Сякаш по команда дъждът се усили, заглуши шумовете и намали видимостта. Още едно хубаво нещо. Може би все пак Бог, съдбата или пък Добрата фея не бяха го изоставили напълно. На десет метра от пътя Кели отново спря и се огледа наоколо. Нищо. Той си даде няколко минути почивка с надеждата да прогони стреса. Нямаше смисъл да бърза към поляната, където щеше да е на открито. Мястото отвъд пътя определено бе опасно за самотен човек във вражеска страна. Ръцете му здраво стискаха автомата — играчката на войника. Кели дишаше бавно и дълбоко, за да нормализира сърцебиенето си. Когато отново се почувства сравнително нормално, си позволи да се приближи към пътя.

„Отвратителни пътища — мислеше си Гришанов. — По-ужасни са и от руските.“ За негова изненада колата се оказа френско производство. Още по-учудващо бе, че взеше добре или по-точно щеше да го прави, ако шофьорът бе по-сръчен. Майор Винх трябваше сам да седне зад волана. Като офицер той сигурно знаеше да кара, но проклетото му високомерие го караше да остави кормилото на

ординареца си. Глупавото селянче обаче надали бе управлявало нещо по-сложно от волска каруца. Колата буксуваше в калта, а освен това шофьорът явно не виждаше почти нищо от този дъжд. Гришанов затвори очи на задната седалка и стисна пакета си. Нямаше смисъл да гледа. Само щеше да се плаши. Все едно че летеше в лошо време — нещо, което всеки пилот мрази — и управлението бе поверено на някой друг.

Кели изчака, огледа се, преди да прекоси, и се заслуша за шум от двигател на камион, който бе най-голямата заплаха в момента. Нищо. Добре, до пристигането на хеликоптера оставаха още пет минути. Кели се изправи и лявата му ръка посегна да извади фенерчето. Докато прекосяваше пътя, Джон гледаше наляво — посоката, от която щяха да пристигнат евентуалните подкрепления за лагера. „По дяволите!“

Концентрацията рядко играеше шеги на Джон Кели, но сега случаят бе точно такъв. Шумът от приближаващата по калния път кола бе твърде близък до обичайните звуци на джунглата и докато долови разликата, вече бе късно. Колата се появи иззад завоя и свари Кели по средата на калния път. Фаровете го осветиха и шофьорът със сигурност го бе видял. Реакцията на Джон бе напълно инстинктивна.

Той вдигна автомата си и стреля към мястото на шофьора. За момент колата не се унесе и Джон отново стреля, но този път към зоната на дясната седалка. Сега вече фактът бе очевиден. Колата зави и се блъсна право в едно дърво. Всичко се бе развило за не повече от пет секунди и сърцето на Джон отново започна да бие след застрашително дълга пауза. Той изтича към колата. Кого беше убил?

Шофьорът бе излетял през предното стъкло с два куршума в главата. Кели отвори другата предна врата. Човекът на седалката бе... майорът! И в неговата глава имаше дупки. Куршумите не бяха попаднали точно в центъра и въпреки разцепения си череп жертвата продължаваше да потръпва конвулсивно. Кели го смъкна от колата и тъкмо се наведе да го претърси, когато от задната седалка се разнесе стон. Той погледна вътре и откри още един човек — руснака! — който лежеше на пода. Джон измъкна и него. Руснакът здраво стискаше някакъв пакет.

Кели отново започна да действа инстинктивно, както и при изстрела. Той удари руснака по главата с приклада си и се обърна да претърси майора. Всички листи и документи на часа смениха притежателя си. Едното око на виетнамеца го гледаше и в него все още искреше живот.

— Животът е мръсна работа, нали? — каза студено Кели и погледът на жертвата му изгасна. — Какво, по дяволите, да правя с теб? — запита се гласно Джон и насочи вниманието си към руснака. — Ти измъчваше нашите момчета, нали?

Той се наведе, отвори пакета и намери цял наръч листи. Те дадоха отговор на въпроса му, тъй като съветският полковник бе неспособен да го направи.

„Мисли бързо, Джон. Хеликоптерът е близо.“

— Видях лъча от фенерчето! — каза помощник-пилотът.

— Спускаме се.

Пилотът караше своя „Сикорски“ с най-голямата възможна скорост. На двеста метра от поляната той дръпна рязко лоста към себе си и хеликоптерът бързо преустанови движението си напред. Маневрата бе перфектна и вертолетът увисна във въздуха на метри от светещия лъч на фенерчето. Спасителният хеликоптер застана на метър над земята, блъскан от вятъра. Пилотът се бореше с всички сили да задържи хеликоптера в равновесно положение и това му попречи бързо да възприеме информацията, подавана от очите му. Той вече бе видял човека, когото трябваше да спаси, но...

— Наистина ли там долу има двама души? — попита пилотът по разговорката.

— Давай, давай, давай! — отвърна му нечий глас. — Обектът е на борда, тръгвай!

— Веднага се махаме от това проклето място!

Пилотът издигна хеликоптера, натисна рулевия педал и пусна носа леко надолу. Вертолетът се насочи към реката и набра скорост. „Не трябваше ли да взема само един човек?“ Пилотът прогони мислите си. Сега трябваше да управлява машината си, а до морето и безопасността имаше цели тридесет мили.

— Кой, по дяволите, е този? — попита Ървин.

— Стопадгия — надвика шума от мотора Кели и поклати глава.

Ървин разбра, че обясненията са дълги и сложни, и реши да почака. Сержантът подаде манерка с вода на господин Кларк и Джон я пресуши. Когато утоли жаждата си, цялото му тяло изведнъж се разтрепери. Пред екипажа на хеликоптера и петимата морски пехотинци Кели се разтресе, сякаш се намираше на Северния полюс. Той се сви на топка и стисна автомата си, докато Ървин не го взе и го почисти. Сержантът видя, че господин Кларк е стрелял. После щеше да разбере защо и по какво. Въръжените пехотинци до вратата оглеждаха речната долина, докато хеликоптерът трещеше само на сто метра над виещата се водна ивица. Противно на очакванията им пътуването мина без инциденти. Явно през тази нощ нищо не протичаше според предварителните прогнози. Всички искаха да знаят защо операцията се е провалила. Човекът, когото току-що бяха качили на борда, знаеше отговора. Но кой, по дяволите, бе другият с него. Униформата му поразително приличаше на руска. Двама морски пехотинци завързаха ръцете на непознатия, а трети се погрижи за пакета му.

— Първи спасителен хеликоптер се намира над морето. ЗМИЯ е на борда. Край.

— Първи хеликоптер, тук ЩУРЕЦ. Приехме съобщението ти. Оставаме на подслушване. Край. — Олби вдигна глава. — Е, мисля, че това е всичко.

Подулски прие неуспеха най-тежко от всички. Операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР бе негова идея от самото начало. Успехът ѝ можеше да промени всичко. Можеше да отвори вратата за други операции, да промени хода на войната. Смъртта на сина му нямаше да изглежда така безсмислена. Каз огледа останалите. На устата му бе въпросът не могат ли да опитат отново, но Подулски знаеше, че е безсмислено. Край. Това бе горчива перспектива и още по-горчива действителност за човек, служил на втората си родина почти тридесет години.

— Тежък ден, а? — попита Франк Алън.

Лейтенант Марк Шарън изглеждаше удивително свеж за човек, застрелял престъпник и изтърпял неприятния разпит веднага след това.

— Проклет глупак. Не трябваше да става така — отвърна Шарън. — Предполагам, че идеята за почивка във „Фолс роуд“ просто не му е допадала — добави лейтенантът, като имаше предвид щатския затвор на Мериленд. Той се намираше в предградията на Балтимор и имаше толкова мрачен вид, че всички го наричаха „Замъка на Франкенщайн“.

Алън нямаше много теми за разговор с инспектора от отдел „Наркотици“. Процедурата в случая бе точна и ясна. Шарън щеше да получи отпуск по административен ред в размер на десет работни дни, докато станеше ясно, че стрелбата му не е противоречала на полицейските инструкции за употреба на „смъртоносна сила“. Това си беше чист двуседмичен платен отпуск, но вероятно на Шарън щеше да му се наложи да изтърпи нови разпити. Но предвид обстоятелството, че няколко полицаи бяха свидетели на случката, разпитите надали щяха да бъдат тежки.

— Разбрах за случая, Марк — каза му Алън. — Прочетох и предварителните показания. Струва ми се, че ще се измъкнеш сух. Изплашил ли си го с нещо?

Шарън поклати глава.

— Не, не съм викал, докато не посегна към ютията си. Опитах се да го успокоя, да му покажа, че всичко е наред, но той просто сбърка. Еди Морело умря от глупостта си — забеляза равнодушно лейтенантът, който тайно в себе си тържествуваше, че казва самата истина.

— Е, аз няма да роня сълзи за някакъв си наркотрафикант. Явно денят е успешен за всички.

— Какво имаш предвид, Франк? — попита Шарън и взе една от цигарите на Алън.

— Днес се обадиха от Питсбърг. Изглежда, че имат свидетел на убийството от фонтана, което разследват Ем и Том.

— Сериозно? Това се казва добра новина. И с какво разполагат?

— С човек — от думите на сержанта разбрах, че вероятно става въпрос за момиче, — видял убийствата на Маден и Уотърс. Изглежда, се изповядва пред местния свещеник и той я убеждава да отиде в полицията.

— Страхотно — забеляза Шарън.

Той успя да прикрие побилите го тръпки също така добре, както бе скрил радостта си от първото предумишлено убийство. Налагаше се да разчистят още една каша. С малко повече късмет тя щеше да е последната.

Хеликоптерът проблесна и кацна меко на борда на „Огдън“. Веднага щом се приземи, към него се приближиха хора. Няколко моряци завързаха колелетата с вериги. Отвътре първо излязоха морските пехотинци, доволни, че отново са в безопасност, но и горчиво разочаровани от изминалата нощ. Връщаха се точно навреме. Според оперативния план сега трябваше да са кацнали заедно със спасените затворници. Войниците бяха очаквали този миг също както победилият отбор очаква да се прибере тържествуващ в съблекалнята. Но сега бе различно. Бяха изгубили играта, макар все още да не знаеха защо.

Ървин и един морски пехотинец изнесоха на ръце от хеликоптера някакъв човек, който искрено изненада адмиралите. После се появи Кели. Пилотът на хеликоптера също гледаше с разширени от учудване очи. Той ясно бе видял двете тела на поляната. Но изненадата бе победена от облекчението, че е приключила още една — макар и полууспешна — мисия над Северен Виетнам.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Максвел, докато корабът сменяше курса си с източен.

— Момчета, хайде да вкараме този човек вътре! — обади се Ритър.

— Той е в безсъзнание, сър.

— Тогава повикайте лекар — заповяда Ритър.

За разговора избраха една от многобройните празни каюти на „Огдън“. Позволиха на Кели единствено да измие лицето си. Военният лекар прегледа руснака и съобщи, че е здрав, макар и в безсъзнание. И двете зеници реагираха на светлината. Нямаше мозъчно сътресение. Двама морски пехотинци останаха до пленника.

— Четири камиона — каза Кели. — Отидоха направо в лагера. Цяла рота подкрепление. Веднага започнаха да се окопават и изпратиха разузнавателен отряд в джунглата. Трябваше да се разкарам.

Гриър и Ритър си размениха красноречиви погледи: „Не може да е съвпадение.“

Кели погледна Максвел.

— Господи, съжалявам, сър. — Той направи пауза. — Не можех да дам зелена улица на операцията. Трябваше да напусна хълма, защото поставяха постове наоколо. Имам предвид, дори и да бяхме в състояние да се справим с тях...

— Имахме два бойни хеликоптера, забрави ли? — изръмжа Подулски.

— Мълчи, Каз — предупреди го Джеймс Гриър.

Преди да отговори на обвинението, Кели продължително изгледа Подулски.

— Шансовете за успех бяха нулеви, адмирале. Вие ми поръчахте да наблюдавам лагера, за да можем да проведем операцията във възможно най-малък мащаб, нали? Ако имахме повече хора, може би щяхме да успеем. Екипът, атакувал Сонг Тай, сигурно щеше да се справи. Без съмнение картината щеше да е доста кървава, но те са разполагали с достатъчно огнева мощ, за да успеят. Още повече, ако бяха нападнали директно, както и са се опитали да го направят тогава. — Кели отново поклати глава. — Ние нямаше да се справим.

— Сигурен ли си? — полита Максвел.

Джон кимна.

— Да, сър, дяволски съм сигурен.

— Благодаря ви, господин Кларк — обади се тихо капитан Олби, който знаеше, че чува самата истина.

Кели продължи да седи все още напрегнат от събитията през изминалата нощ.

— Добре — намеси се след момент Ритър. — А какво ще кажете за госта ни, господин Кларк?

— Сбърках — призна Кели и обясни как колата се е приближила твърде близо до него. После бръкна в джоба си и подаде всички документи. — Убих шофьора и командира на лагера, май че беше такъв. Руснакът също има доста хартия. Сметнах, че не е разумно да го оставя там. Помислих си, че... може да ни е от полза.

— Бележките са на руски — съобщи Ървин.

— Дай да ги видя — нареди Ритър. — Аз говоря доста добре руски.

— Ще ни трябва и човек, който знае виетнамски.

— Аз мога да намеря — каза Олби. — Ървин, доведи сержант Чалмърс.

— Слушам.

Ритър и Гриър се приближиха към масата в ъгъла.

— Боже Господи — възкликна оперативният офицер, докато прелистваше ръкописните бележки. — Това момче е събрало доста... Рокосовски? Той в Ханой ли е? Ето го резюмето.

Сержант Чалмърс, който бе разузнавач, започна да преглежда документите, взети от майор Винх. Всички останали чакаха шпионите да свършат работата си.

— Къде съм? — попита Гришанов на руски.

Той се опита да свали превръзката от очите си, но не можа да помръдне ръце.

— Как се чувствате? — отвърна на въпроса му с въпрос един глас на същия език.

— Колата се блъсна в нещо. — Гласът млъкна. — Къде съм?

— Намирате се на борда на американския кораб „Огдън“, полковник — отвърна на английски Ритър.

Завързаното тяло изведнъж замръзна и пленникът незабавно каза на руски, че не разбира английски.

— Тогава защо някои от бележките ви са на английски? — попита Ритър.

— Аз съм съветски офицер и нямате право да...

— А нима вие имате право да разпитвате американски военнопленници и да заговорничите да ги убие, другарю полковник?

— Какво искате да кажете?

— Приятелят ви, майор Винх, е мъртъв, но докладите му са у нас. Предполагам, че сте приключили с разпитите си, нали? И сега северновиетнамците се опитват да измислят най-удобния начин, по който да се отърват от военнопленниците. Да не би да искате да ми кажете, че не знаете за това?

Ругатнята, която излезе от устата на руснака, бе особено груба, но в гласа личеше искрена изненада и Ритър се интересува от нея.

Човекът пред него бе в твърде окаяно състояние, за да се преструва майсторски. Оперативният офицер от ЦРУ погледна Гриър.

— Трябва да прочета още нещо. Искаш ли да правиш компания на този приятел?

Единственото хубаво нещо за Кели тази нощ бе, че капитан Франкс все още имаше нещичко от запасите на авиаторите. След като приключи с доклада си, той намери капитанската каюта и обърна три чаши. Освободен от психическото напрежение, Кели бе повален от физическата умора. Трите питиета сломиха силите му и след един душ той се строполи в леглото си.

Бе решено „Огдън“ да продължи по курса си към Субик Бей с двадесет възела скорост. Големият кораб се превърна в смълчано място. Екипажът, подготвен за важни и драматични събития, тежко преживя неуспеха. Корабният живот продължи постарому, вахтите се сменяха, но единственият шум в столовата се вдигаше от приборите и подносите. Нямаше ги шегите и забавните истории. Най-тежко обаче прие нещата специално пристигналият за операцията медицински персонал. Тъй като нямаха никакви пациенти, а следователно и никаква работа, лекарите и санитарите просто се мотаеха напред-назад. Преди обяд хеликоптерите отлетяха — кобрите за Дананг, а спасителните „Сикорски“, обратно на самолетоносача. Разузнавачите се върнаха към старите си задължения да претърсват ефира за радиопредавания и да се опитват да открият нова операция на мястото на старата.

Кели се събуди едва в осемнадесет нула нула. След като се изкъпа, той слезе долу в помещението на морските пехотинци. Смяташе, че им дължи обяснение. Някой трябваше да им го даде. Момчетата си стояха там. Дори макетът на лагера бе все още на масата.

— Намирах се точно тук — каза Кели, като видя лепенката с двете изрисувани очи на нея.

— Колко бяха нехранимайковците?

— Четири камиона. Пристигнаха по този път и спряха тук — обясни Кели. — Започнаха да окопават картечниците си тук и тук.

Изпратиха хора на хълма ми. Точно преди да тръгна, видях, че една група се насочва насам.

— Божичко — забеляза един сержант. — Точно по пътя, по който трябваше да дойдем.

— Да — потвърди Кели. — Както и да е, затова отмених операцията.

— Откъде са разбрали, че трябва да изпратят подкрепления? — попита един ефрейтор.

— Това вече не е по моята част.

— Благодаря, Змия — обади се отново сержантът, без да откъсва очи от макета, който скоро щеше да отиде на боклука. — Трудно ти е било да вземеш решение, нали?

Кели кимна.

— Съжалявам, момчета. За бога, наистина съжалявам.

— Господин Кларк, след два месеца трябва да ми се роди дете! Ако не бяхте вие... — Морският пехотинец протегна ръка над макета.

— Благодаря — пое я Кели.

— Господин Кларк? — подаде глава през вратата някакъв матрос. — Адмиралите ви търсят. В каюткомпанията са, сър.

— Доктор Роузън — каза Сам в телефонната слушалка.

— Здравейте, докторе. Обажда се сержант Дъглас.

— Какво мога да направя за вас?

— Опитваме се да открием приятеля ви Кели. На телефона му не отговаря никой. Имате ли представа къде може да е?

— Не съм го виждал от доста време — отвърна предпазливо хирургът.

— А знаете ли кой може да го е виждал?

— Ще попитам. За какво го търсите? — добави Сам, макар да знаеше, че въпросът му може да е доста неудобен. Какъв ли щеше да бъде отговорът?

— Ами, въ, не мога да ви кажа, господине. Предполагам, разбирате.

— Ъм. Да, добре, ще попитам.

— По-добре ли се чувстваш? — попита пръв Ритър.
— Да, малко — отвърна Кели. — Какво става с руснака?
— Може би си свършил нещо полезно, Кларк — кимна Ритър към масата, върху която лежаха десет купчини с документи.
— Намислили са да убият пленниците — обади се Гриър.
— Кой, руснаците ли? — попита Кели.
— Не, виетнамците. Руснаците ги искат живи. Човекът, когото си заловил, се е опитвал да ги откара в Съветския съюз — обясни Ритър и вдигна лист хартия. — Това е чернова на писмото му, в което го заявява.
— Това добре ли е или зле?

„Шумовете отвън са други“ — помисли си Захариас. Сега са повече. Виковете имаха някаква цел, макар Робин да не знаеше точно каква. За пръв път от месец насам Гришанов не го бе посетил дори и за няколко минути. Самотата стана по-тежка. От друга страна, единствената му компания само му напомняше, че е преподал на Съветския съюз висш курс по противовъздушна отбрана. Захариас не бе искал да го направи. Той дори не бе съзнавал, че го прави. И все пак утеха нямаше. Руснакът го бе превърнал в глупак и полковник Робин Захариас от американските военновъздушни сили си бе изпял всичко. Бе надхитрен от малко съчувствие, добрите думи на някакъв атеист и... алкохола. Глупост и грях — най-често срещаният капан на човешката слабост, в който бе паднал и той.

Нямаше дори и сълзи за срама си. Захариас не можеше да плаче. Той просто седеше в килията, загледан в грубия мръсен бетон между краката си. „Предадох доверието на Бог и страната си“ — каза си Робин Захариас. През прозорчето на вратата се появи вечерята — рядка тиквена супа и червив ориз. Американският полковник не посегна към тях.

Гришанов знаеше, че с него е свършено. Американците нямаше да го върнат. Те дори не можеха да признаят, че са го пленили. Бе изчезнал, както и мнозината други руснаци във Виетнам — някои при ракетните установки, а други, вършещи най-различни услуги за

малките неблагоприятни копелета. Защо ли го хранеха толкова добре? Корабът сигурно бе голям, макар че Гришанов за пръв път се намираще в открито море. Трудно му бе дори да преглъща хубавата храна, но Коля реши да не се поддава на обездвижването от морската болест, примесено със страх. Той бе летец изстребител, неведнъж гледал смъртта в лицето. Спомни си, че навремето се чудеше какво ще кажат на неговата Марина, ако се случи най-лошото. Чудеше се и сега. Писмо? Или нещо друго? Дали колегите му от ПВО щяха да се грижат за семейството на Гришанов? Щеше ли да им стига отпуснатата пенсия?

— Шегувате ли се?

— Господин Кларк, светът е доста объркано място. Защо, мислите, руснаците ги харесват?

— Ами дават им оръжие и специалисти, нали?

Ритър изгаси цигарата си.

— Ние даваме същите неща на доста хора по света. Далеч не всички са ни приятни, но се налага да работим с тях. Руснаците действат на същия принцип. Може би не в такъв мащаб като нас, но принципът определено е същият. Както и да е, този Гришанов е полагал големи усилия да запази хората ни живи — каза Ритър и извади нов лист. — С това тук е молил да им се даде по-добра храна и дори да се осигури лекар.

— И какво ще правим с него? — попита адмирал Подулски.

— Това, господа, е по нашата част — отвърна Ритър и погледна Гриър, който кимна.

— Чакайте малко — възрази Кели. — Та той ги е натискал да му дадат информация.

— Е, и? — попита Ритър. — Това му е работата.

— Отклоняваме се от темата — намеси се Максвел.

Джеймс Гриър си наля още кафе.

— Знаем. Трябва да решаваме бързо.

— И най-накрая... — Ритър потупа превода на доклада на вьетнамеца. — Знаем, че някой е предал операцията. Ще намерим този негодник.

Кели все още бе твърде замаян от съня, за да прозре толкова далеч в бъдещето и да види как отново става главно действащо лице в новата операция.

— Къде е Джон?

Санди О'Тул вдигна глава от бележките, върху които работеше. Смяната ѝ вече свършваше и въпросът на професор Роузън я върна към тревогите, които успяваше да потиска вече цяла седмица.

— Не е в страната. Защо?

— Днес ми се обадиха от полицията. Търсят го.

„Боже мой.“

— Защо?

— Сержантът не каза. — Роузън се огледа. Бяха сами в стаята на медицинските сестри. — Санди, знам, че е вършил някои неща... Имам предвид, мисля си, че знам, но всъщност...

— Не съм го чувала скоро. Какво трябва да правим?

Роузън направи гримаса и извърна очи, преди да отговори:

— Като примерни граждани би трябвало да помогнем на полицията... но няма да го направим, нали? Нямах ли представа къде е?

— Имам, но не трябва... Върши някаква държавна работа... въвв... — Санди не успя да завърши изречението. Не можеше да се насили да изрече името. — Даде ми един телефонен номер, на който мога да звъня, но не съм го използвала.

— На твое място щях да позвъня — каза ѝ Сам и излезе.

Не беше справедливо. Джон вършеше някаква важна и опасна работа само за да се прибере и да бъде разследван от полицията. Санди О'Тул си мислеше, че неправдата в живота е достигнала върха си. Грешеше.

— Питсбърг?

— Така каза — потвърди Хенри.

— Доста удобно е да имаш човек вътре. Много професионално — каза Пиаджи с уважение.

— Моят човек мисли, че трябва да решим проблема бързо. Тя все още не им е казала много.

— Всичко ли е видяла? — Пиаджи не сметна за нужно да добавя, че това въобще не е професионално. — Хенри, държането на хора близо до себе си е едно, а превръщането им в свидетели — съвсем друго.

— Тони, аз ще се погрижа за нея, но трябва да свършим наистина бързо, чаткаш ли?

Хенри Тъкър чувстваше, че е на последната права, зад която се виждаха сигурността и благоденствието. Фактът, че още пет човека трябваше да умрат заради това, му се виждаше нищо работа в сравнение с разстоянието, което вече бе пробягал.

— Продължавай.

— Казва се Дорис. Фамилното ѝ име е Браун. Баща ѝ се казва Реймънд.

— Сигурен ли си?

— Момичетата говорят помежду си. Научих името на улицата и всичко останало. Ти имаш връзки, които сега са ми нужни.

Пиаджи си записа информацията.

— Добре, човекът ни във Филадельфия може да се справи. Няма да е евтино, Хенри.

— Не съм и очаквал да е.

Мястото за излитане на палубата изглеждаше ужасно пусто. Четирите временно прикрепени към „Огдън“ хеликоптера бяха отлетели и площадката пак се бе превърнала в неофициален градски площад. Корабът пак бе в открито море и звездите блещукаха, както и преди. В този ранен час лунният сърп хвърляше студената си светлина в небето. На палубата не се виждаха никакви моряци. Будните по това време носеха вахтата си. За Кели и морските пехотинци обаче сивите стоманени каюти изглеждаха твърде тесни да поберат мислите им. Корабният килватер странно блещукаше от флуоресциращия фитопланктон и показваше откъде е минал „Огдън“. На бака стояха шест човека и безмълвно сезираха във водата.

— Можеше да бъде и много по-зле.

Кели се обърна. Беше Ървин. Трябваше да е той.

— Можеше да е и много по-добре, сержант.
— Не са се появили случайно, нали?
— Не трябва да говоря за това. Стига ли ти този отговор?
— Да. Исус казва: „Прости им, Господи, те не знаят какво правят.“

— А ако са знаели?

Ървин изръмжа:

— Знаеш мнението ми по въпроса. Който и да е бил, можеха да избият всички ни.

— Знаеш ли, сержант, иска ми се един, само един-единствен път да завърша нещо както трябва — каза Кели.

— Аха. — Ървин направи малка пауза, преди да продължи и да се върне към темата: — Защо, по дяволите на някого може да му се прииска да го прави?

До тях изплува една сянка. Беше „Нюпорт нюз“. Макар и на два километра той се виждаше отлично въпреки мрака. Последният голям кръстосвач, същество от отминала епоха, също се връщаше у дома, сломен от неуспеха, който обсъждаха Ървин и Кели.

— Седем-едно-три-едно — обади се женски глас.

— Добър ден, опитвам се да се свържа с адмирал Гриър — каза Санди на секретарката.

— Няма го.

— Можете ли да ми кажете кога ще се върне?

— Не, съжалявам, не знам.

— Важно е.

— Бихте ли казали кой се обажда?

— А с кого говоря?

— Тук е кабинетът на адмирал Гриър.

— Не, имах предвид дали е Пентагонът.

— Не знаете ли?

Санди не знаеше и въпросът напълно я обърка.

— Моля ви, имам нужда от помощ.

— Кой се обажда.

— Моля ви, трябва да знам къде се намирате.

— Не мога да ви кажа — отвърна секретарката, която се чувстваше като една от крепостните стени на американската национална сигурност.

— Пентагонът ли е?

Е, това можеше да й каже.

— Не, не е.

„Какво е тогава?“ — зачуди се Санди. Тя си пое дълбоко въздух.

— Един приятел ми даде този номер и каза, че мога да звъня. Той е с адмирал Гриър. Каза ми, че мога да се обадя, за да проверя дали е добре.

— Не ви разбирам.

— Вижте, знам, че замина за Виетнам!

— Госпожице, не мога да обсъждам с вас къде се намира адмирал Гриър.

„Кой е нарушил инструктажа за секретност?“ Трябваше да пусне рапорт за това.

— Не става въпрос за него, а за Джон!

„Успокой се, така само си пречиш.“

— Джон, кой? — попита секретарката.

„Стегни се. Поеми си дълбоко въздух.“

— Моля ви, предайте едно съобщение на адмирал Гриър. Обажда се Санди. Става въпрос за Джон. Той ще разбере. Ще го предадете ли? Той ще разбере. Много е важно.

Тя остави номерата на домашния и служебния си телефон.

— Благодаря ви, това мога да направя.

Връзката прекъсна.

На Санди й се прииска да закрепци и почти го направи. Значи и адмиралът бе заминал. Добре, той трябваше да е близо до Джон. Секретарката щеше да предаде съобщението. Със сигурност. Хора като нея просто не можеха да си помислят за нещо друго, след като са чули думите „много важно“. Трябваше да се успокои. Където и да се намираще Джон, засега полицията не можеше да го хване. Но въпреки това до края на деня, както и през целия следващ голямата стрелка на часовника й сякаш бе замръзнала на мястото си.

Рано сутринта „Огдън“ спря във военноморската база Субик Бей. Влажният и горещ климат удължи безкрайно много маневрите по приставането. Най-накрая възетата бяха хвърлени към кея и един трап се опря на борда. По него затича някакъв граждански още преди подвижната стълба да е стабилно закрепена. Малко след това морските пехотинци слязоха от кораба и се настаниха в автобус, който трябваше да ги отведе в Куби поинт. Екипажът изгледа отдалечаването им. Преди тръгването някои дори се здрависаха в опита си да останат с поне едно хубаво впечатление от цялото преживяване. Но приказки от рода на „постарахте се“ нямаше да успокоят никого, а пожелания като „късмет“ изглеждаха направо богохулни. Самолетът С-141 вече ги очакваше за полета към родината. Господин Кларк не бе с тях.

— Джон, изглежда, имаш някаква приятелка, която се безпокои за теб — каза Гриър и му подаде съобщението.

То бе най-приятното от всички, донесени от младшия служител на ЦРУ, пристигнал от Манила. Кели го прегледа, докато тримата адмиралите четяха останалите.

— Имам ли време да ѝ се обадя, сър? Изглежда, се тревожи за мен.

— Оставил си ѝ номера на телефона в кабинета ми? — попита леко объркан Гриър.

— Съпругът ѝ е загинал във Виетнам и тя се безпокои — обясни Кели.

— Добре — забрави за миг собствените си проблеми Гриър. — Ще кажа на Барбара да ѝ предаде, че си добре.

Останалата част от съобщенията далеч не бяха толкова приятни. Адмиралите Максвел и Подулски бяха получили заповед да се явят във Вашингтон и да дадат обяснение за провала на ЗЕЛЕН ЧИМШИР. Ритър и Гриър също имаха подобни заповеди, но те поне не се връщаха с празни ръце. Самолетът им КС-135 вече ги чакаше във военновъздушната база „Кларк“. Един по-малък щеше да ги прехвърли през планините. Най-добрата новина в момента бе, че всички са с нарушен режим. Обратният полет към Америка и часовата разлика щяха да сложат всичко по местата му.

Полковник Гришанов видя слънцето заедно с адмиралите. Бе облечен в униформа, заета от капитан Франкс — и двамата имаха почти еднакъв ръст. От двете му страни стояха Максвел и Подулски. Коля въобще не си правеше илюзии относно шансовете си за бягство. Намираше се в американска военна база, разположена на територията на съюзник на Америка. Ритър му говореше тихо на руски. Шестимата мъже се отправиха към чакащите ги коли. След десет минути се качиха на един двумоторен С-12 „Бийчкрафт“. Половин час по-късно самолетът им спря до голям „Боинг“, който се издигна във въздуха не повече от час след акостирането на „Огдън“. Кели си намери удобна и широка седалка и се унесе още преди боингът да е излетял. Казаха му, че следващата спирка ще е Хикам на Хаваите, но той не възнамеряваше да се буди за нея.

31.

ЛОВЕЦЪТ СЕ ЗАВРЪЩА

Полетът далеч не бе така спокоен за останалите пътници. Гриър бе успял да изпрати две съобщения още преди излитането, но въпреки това той и Ритър бяха най-заети. Самолетът им, който военновъздушните сили бяха предоставили за нуждите на операцията, без да задават много въпроси, бе приспособен за пътници и принадлежеше на военновъздушната база „Андрюс“. Често го използваха и конгресмени, което, разбира се, означаваше богати запаси от алкохол. Докато Ритър и Гриър пиеха чисто кафе, то в чашата на руския им гост бе добавен коняк. В началото дозите бяха малки, но постепенно се увеличиха до такава степен, че кафето не се усещаше.

Разпита водеше Ритър. Първата му работа бе да обясни на Гришанов, че не възнамеряват да го убиват. Да, бяха от ЦРУ. Да, Ритър бе оперативен офицер — шпионин, ако предпочитате — с богат опит зад Желязната завеса — извинете ме, в миролюбивия източен социалистически блок, — но това му бе работата, също както и Коля — имате ли нещо против да ви наричам Коля? — вършеше своята. А сега, полковник, бихте ли ни продиктували имената на нашите хора? (Вече ги бяха прочели в изчерпателните записки на Гришанов.) Казвате, че са ви били приятели? Да, много сме благодарни за опитите ви да спасите живота им. Както знаете, всички те имат семейства като самия вас. Още кафе, полковник? Да, кафето е добро, нали? Разбира се, че ще се приберете у дома при семейството си. Да не мислите, че сме варвари? Гришанов бе достатъчно възпитан, за да не отговори на последния въпрос.

„По дяволите — помисли си Гриър, — Боб наистина си го бива за тази работа.“ Тук не ставаше въпрос за храброст или патриотизъм, а за човечност. Гришанов бе силен мъж и вероятно прекрасен пилот — колко жалко, че не можеха да поверят разпита на Максвел или особено на Подулски! — но бе добър по душа и сега това му качество работеше срещу него. Той не желаше смъртта на американските

военнопленници. Този факт плюс стреса от пленяването му, изненадата от сърдечното отношение към него и голямото количество коняк развърза езика на руския полковник. Обстоятелството, че Ритър не засягаше теми, свързани с националната сигурност на Съветския съюз, още повече улесняваше разпита. „По дяволите, полковник, знам, че няма да издадете никакви държавни тайни. Защо да ви питам?“

— Вашият човек уби майор Винх, нали? — попита руснакът в средата на Пасифика.

— Да, но това беше инцидент и...

Руснакът прекъсна Ритър с красноречив жест.

— Това е хубаво. Виетнамецът беше некултурний — малко фашистко копеле. Той искаше да убие пленниците, да ги пречука — добави Коля с помощта на шест коняка.

— Надяваме се, че ще успеем да предотвратим това, полковник.

— Неврохирургия — каза сестрата.

— Мога ли да говоря със Сандра О'Тул?

— Изчакайте момент, моля. Санди?

Сестрата на рецепцията подаде слушалката.

— О'Тул на телефона.

— Госпожице О'Тул, обажда се Барбара от кабинета на адмирал Гриър. Вече говорихме веднъж.

— Да!

— Адмирал Гриър ми каза да ви предам, че Джон е добре и пътува към дома.

Санди обърна глава, за да скрие от колежките си внезапно появилите се сълзи на облекчение.

— Можете ли да ми кажете кога?

— Утре, но не знам точния час.

— Благодаря ви.

— Няма защо — отвърна секретарката и връзката прекъсна.

„Е, това вече е нещо, вероятно много.“ Тя се зачуди какво ли ще стане след завръщането на Джон, но по-важното бе, че се прибира. Бе успял да направи повече от Тим.

Твърдото кацане в Хикам — пилотът бе изморен — събуди Кели. Един сержант го побутна приятелски, за да е сигурен, че „пътникът“ е буден, защото самолетът щеше да презарежда. Кели използва времето, за да излезе навън и да се поразходи. Климатът и тук бе топъл, но нямаше нищо общо с изтощителната жега във Виетнам. Намираха се на американска земя, където нещата бяха съвсем различни...

„Разбира се, че са по-различни.“

„Само веднъж, един-единствен път... — спомни си думите си Кели. — Да, ще измъкна онези момичета точно както измъкнах Дорис. Не може да е чак толкова трудно. После ще заловя Бърт и ще си поговорим. Дори може да пусна копелето да си иде, след като свършим. Не мога да спася целия свят, но... но, за бога, ще спася част от него.“

Джон намери един телефонен автомат на летището и се обади.

— Ало? — чу той един изтощен глас, идващ от осем хиляди километра.

— Здравей, Санди. Джон е! — каза с усмивка Кели.

Макар че онези пилоти нямаше да се върнат у дома, той се връщаше и бе радостен от факта.

— Джон! Къде си?

— Ще повярваш ли, че се обаждам от Хаваите?

— Добре ли си?

— Чувствам се малко изморен, но иначе съм добре. По тялото ми няма дупки или нещо подобно — отвърна отново с усмивка Кели.

Само гласът на Санди бе направил деня по-слънчев. Но не за дълго.

— Джон, има проблем.

Сержантът на рецепцията видя, че лицето на говорещия по телефона мъж потъмнява. Той обаче се обърна с гръб към него и веднага му стана безинтересен.

— Добре, сигурно е Дорис — каза Кели. — Имам предвид, че само ти и семейство Роузън знаете за мен и...

— Не сме ние... — увери го Санди.

— Добре. Моля те, обади се на Дорис и... внимавай, но...

— Искаш да я предупредя ли?

— Можеш ли да го направиш?

— Да!

Кели се опита да се отпусне и почти успя.

— Ще се върна след около... девет-десет часа. На работа ли ще бъдеш?

— Не, имам почивен ден.

— Добре, Санди, до скоро. Чао.

— Джон! — каза настоятелно тя.

— Какво?

— Искам... Ами... — Санди млъкна.

Кели отново се усмихна.

— Ще поговорим за това, когато се прибера, скъпа.

Може би не се прибираще просто у дома. Може би там го очакваше нещо. Кели набързо прехвърли в ума си всичко, сторено досега. Пистолетът и другото оръжие все още бяха на яхтата му, но бе изхвърлил всичко носено: обувки, чорапи, панталони, дори бельото. Не се сецаше да е оставял никакво вещественно доказателство. Полицаяте може би искаха да разговарят с него, чудесно. Той не бе длъжен да говори с тях. „Това е едно от най-хубавите неща на конституцията“ — мислеше си Кели, докато се изкачваше обратно по стълбичката към самолета.

Първият екипаж отиде да почива, а вторият запали двигателите на самолета. Кели седна при служителите от ЦРУ Руснакът хъркаше шумно и блажено.

Ритър цъкна с език.

— Когато се събуди, ще има дяволски махмурлук.

— С какво го напихте?

— Започнахме с хубав коняк и свършихме с калифорнийско вино. Лично на мен конякът ми действа отвратително на другата сутрин — призна уморено Ритър. Сега, след като пленникът му не можеше да отговаря на въпроси, той си бе позволил чаша мартини. КС-135 започна да набира скорост по пистата.

— И какво разбрахте? — попита Кели.

Ритър му разказа какво е научил. Лагерът наистина бил създаден като разменна монета за руснаците, но, изглежда, виетнамците бяха използвали монетата твърде неефективно, защото сега планираха да унищожат лагера заедно с пленниците в него.

— Искате да кажете заради нашата операция? — „О, Боже!“

— Точно така. Успокойте се, господин Кларк. Руснакът, който пътува с нас, също е разменна монета. Между другото — усмихна се Ритър — трябва да ви кажа, че стилът ви ми допада.

— Какво имате предвид?

— С пленяването на руснака проявихте чудесна инициатива. От друга страна, отменянето на операцията бе много добро решение.

— Вижте, не съм... искам да кажа, не можех...

— Не сте виновен за нищо, макар че някой друг сигурно е. Показахте чудесна преценка и взехте правилно решение. Как ви се струва перспективата да продължите да служите на страната си? — попита Ритър с развеселена от алкохола усмивка.

Санди се събуди в шест и половина, което за нея бе късно. Тя взе сутрешния вестник, зареди кафеварката и реши да закусва с препечени филийки. После погледна стенния часовник и се зачуди кога ще е удобно да се обади в Питсбърг.

На първа страница имаше статия за убийството на пласъора на наркотици. Някакъв офицер от полицията го бе застрелял. „Е, това е добре“ — помисли си Санди. Статията твърдеше, че са заловени шест килограма чист хероин. Тя се зачуди дали става въпрос за същата организация, която... Не, Дорис бе казала, че шефът им е цветнокож. Както и да е, от лицето на земята бе изчезнал още един наркотрафикант. Санди отново погледна часовника. Все още не бе прилично да се обажда. Тя отиде в хола и пушна телевизора. Денят щеше да бъде горещ и мързелив. Предната вечер бе стояла до късно, защото не можеше да заспи след обаждането на Джон. Опита се да гледа „Днешното шоу“ и без да се усети, клепачите ѝ натежаха...

Когато се пробуди, вече бе минало десет. Санди ядно поклати глава и се върна в кухнята. Листчето с телефонния номер на Дорис висеше на стената. Тя се обади и чу сигнала „свободно“... четири, шест, десет пъти, без никой да ѝ отговори. По дяволите. Дали бе излязла да пазарува? Или пък бе отишла при д-р Брайънт? Санди реши да опита отново след час. Дотогава щеше да реши какво точно да каже. Дали не вършеше престъпление? Дали не заблуждаваше правосъдието? Колко дълбоко бе хлътнала в тази история? Мисълта я изненада неприятно. Но Санди наистина се бе замесила, нали? Бе

помогнала за спасението на момичето от опасен живот и сега не можеше да спре. Щеше да каже на Дорис да не вреди на хората, които са ѝ помогнали, и да я помоли да бъде много, много внимателна.

Преподобният Майър закъсна. Бе го задържало някакво телефонно позвъняване, а призиванието му не позволяваше да казва на никого, че бърза за среща. Докато паркираше, забеляза, че един цветарски камион се изкачва по хълма. Той зави надясно и изчезна от погледа му, а пасторът зае неговото място на няколко метра от къщата на Браун. Майър бе леко разтревожен. Трябваше да убеди Дорис да говори със сина му. Питър го бе уверил, че ще бъдат изключително внимателни. „Да, татко, можем да я защитим.“ Работата на пастора бе да предаде това съобщение на едно изплашено момиче и на баща ѝ, чиято любов бе издържала най-жестокия изпит. „Справял съм се и с по-тежки проблеми“ — каза си свещеникът. Като например предотвратяването на няколко развода. Едва ли международните преговори можеха да бъдат по-деликатни от спасяването на един брак.

Въпреки това обаче стълбите към входната врата му се сториха невероятно стръмни. С помощта на парапета Майър изкачи старите бетонни стъпала. До вратата се виждаха няколко кутии с боя. Може би Реймънд бе решил да преобоядиса къщата си, след като отново себе сдобил със семейство. „Добър знак“ — помисли си пастор Майър и натисна звънеца. Отвътре долетя звъненето. Белият форд на Реймънд бе паркиран на улицата. Свещеникът знаеше, че семейство Браун е у дома... но никой не му отваряше. Е, може би някой се преобличаше или пък бе в банята, както често се случваше. Той изчака около минута и намръщено натисна звънеца отново. Пасторът със закъснение забеляза, че вратата е леко открената. „Ти си свещеник — каза си той, — а не крадец.“ Леко притеснен, пасторът бутна вратата и провря глава вътре.

— Реймънд?... Дорис? — извика пасторът достатъчно силно, за да бъде чул във всяко ъгълче на къщата. Телевизорът бе включен и по него вървеше някаква безсмислена телевизионна игра. — Хееей!

Странно. Още по-смутен, Майър влезе в къщата, като недоумяваше какво става. В пепелника се виждаше цигара, изгоряла почти до филтъра. Тънката струйка дим ясно показваше, че нещо

липсва. В подобна ситуация всеки обикновен гражданин щеше да усети нещо нередно и да си тръгне, но преподобният Майър не бе обикновен. На пода лежеше картонена кутия, пълна с рози. Розите не се купуваха, за да лежат на пода. Точно тогава Майър си спомни за годините, прекарани като военен свещеник. Службата бе неприятна, но и вдъхновяваща, защото тогава пасторът се грижеше за душите на хора, гледащи всеки ден смъртта в лицето. Той се зачуди защо мисълта му е хрумнала точно сега и отговорът на въпроса накара сърцето му да забие учестено. Майър тихо прекоси хола и се послуша. Кухнята също бе празна. Един чайник с вода вече завираше на печката, а на масата се виждаха празните чаши и пакетчетата чай. Вратата към мазето бе отворена и лампата долу светеше. Вече не можеше да спре. Той отвори широко вратата и заслиза надолу. Бе на половината път, когато видя краката им.

Баща и дъщеря лежаха по лице на голия циментов под, а кръвта от простреляните им глави се бе събрала в обща локва! Ужасът обзе пастора незабавно и без остатък. Долната му устна увисна. Той не можеше да откъсне очи от двата трупа, на чието погребение щеше да чете молитви. Бащата и дъщерята се държаха за ръце. Бяха умрели заедно, но успокоението, че това семейство с трагична съдба най-сетне се бе сляло с Бог, не можа да спре гневния вик срещу хората, напуснали този дом само преди десет минути. След няколко секунди Майър преодоля шока и слезе долу. Той коленичи, докосна сплетените ръце и помоли Бог да се смили над душите им. Пасторът бе сигурен, че ще е така. „Може да е изгубила тялото, но не и душата си — щеше да каже Майър над гробовете — и баща й я прие с цялата любов, на която бе способен.“ Преподобният си обеща да каже на паството, че и двамата са намерили спасение. А сега трябваше да се обади на сина си.

Откраднатият цветарски камион бе изоставен на паркинга пред един супермаркет. От него излязоха двама мъже, преминаха през магазина и напуснаха през задния ход, където ги чакаше колата им. Те подкараха на юг по „Пенсилвания турнпайк“ и се насочиха обратно към Филадельфия. Пътят щеше да им отнеме три часа, а може би и повече. Шофьорът не мислеше да нарушава ограниченията на скоростта, защото нямаше желание да бъде спиран от ченгета. И

дватама мъже в колата бяха по-богати с десет хиляди долара. Не знаеха защо са убили, а и не искаха да научат.

— Ало?

— Господин Браун?

— Кой се обажда?

— Санди. Там ли е господин Браун?

— Откъде познавате семейство Браун?

— С кого говоря? — попита Санди и погледна разтревожено през кухненския си прозорец.

— Със сержант Питър Майър от питсбъргската полиция. А сега ми кажете коя сте вие.

— Аз докарах Дорис обратно. Какво се е случило?

— Името ви, моля?

— Наред ли е всичко?

— Били са убити — отвърна Майър със студен и спокоен глас. — А сега ми кажете името си и...

Санди прекъсна връзката, преди да е успяла да чуе нещо повече. Допълнителната информация можеше да я накара да отговаря на въпроси. Краката ѝ трепереха и тя седна на близкия стол. Санди гледаше с широко разтворени очи. „Не е възможно“ — каза си тя. Как бяха успели да разберат къде се намира? Тя със сигурност не се бе обаждала на хората, които... „Не, невъзможно“ — помисли си сестрата.

— Защо? — прошепна въпроса си на глас Санди. — Защо, защо, защо?

„Тя не можеше да причини никому зло. Всъщност можеше... но как са разбрали?“

„Имат информатор в полицията“ — спомни си тя думите на Джон. Значи е бил прав?

Но това бе друг въпрос.

— По дяволите, бяхме я спасили! — извика тя на кухненските стени.

Санди помнеше всяка минута от тази първа почти безсънна седмица. После бе дошло подобрението, а с него и радостта — най-

голямото професионално удоволствие — от погледа в очите на баща ѝ. И сега всичко това го нямаше. Пълна загуба на време.

Не.

Не беше загуба на време. Това беше целта на живота ѝ — да лекува хора. Санди бе изпълнила задачата си и се гордееше с това. Не бе пропиляла времето си. Някой обаче ѝ го бе откраднал. Бе откраднал времето ѝ заедно с два човешки живота. Тя се разплака и слезе в банята на долния етаж за хартиена кърпичка. Там погледна в огледалото, за да съзре очи, които виждаше за пръв път в живота си. Едва сега Сандра О'Тул разбра всичко.

Болестта бе дракон, срещу когото тя се бореше четиридесет или повече часа на седмица. Отлична медицинска сестра, която се бе сработила с хирурзите в отделението, Санди се бореше с драконите смело, професионално, интелигентно и печелеше повечето битки. От година на година нещата вървяха все по-добре. Прогресът никога не идваше бързо, но поне бе осезаем и Санди се надяваше да живее достатъчно дълго, за да види и последния дракон в отделението си мъртъв.

Но драконите не бяха само от един вид, нали? Някои не можеха да бъдат убити с добра дума, лекарства и опитни грижи. Санди бе победила един, но друг бе отнел живота на Дорис. За този дракон трябваше меч, въртян от воин. Мечът бе инструмент. В този случай абсолютно необходим инструмент. Санди вероятно никога нямаше да се научи да го използва, но това не го правеше по-маловажен. Някой трябваше да хване меча. Джон не бе лош човек, а просто реалист.

Тя се бореше със своите дракони, а той — с неговите. Борбата им бе една и съща. Санди нямаше право да го съди и бе сгрещила, че го направи. Сега очите ѝ видяха същата картина, каквато и неговите, месеци по-рано. Гневът ѝ започна да отминава и на негово място се настани решимостта.

— Е, всички извадиха късмет — каза Хикс и подаде бутилка бира.

— Как така, Уоли? — попита Питър Хендерсън.

— Операцията не се е състояла. Отменили са я точно навреме. Слава богу, няма дори и ранени. Сега всички летят обратно към дома.

— Това е чудесно, Уоли — каза искрено Хендерсън. Той не желаше ничия смърт. Искаше просто, както и Уоли, тази проклета война да свърши. Жалко наистина за хората в лагера, но някои неща просто не можеха да бъдат променени. — Какво точно се е случило?

— Все още никой не знае. Искаш ли да разбера?

Питър кимна.

— Внимателно. Комисията по разузнаването трябва да е информирана за провалите на управлението. Аз мога да ѝ осигуря тази информация, но трябва да внимаваш.

— Няма страшно, вече се уча да се справям с Роджър.

Хикс запали първата си цигара с марихуана за вечерта и ядоса госта си.

— Знаеш ли, че така можеш да загубиш работата си?

— В такъв случай ще отида при татко да направя няколко милиона на Улицата^[1].

— Уоли, искаш ли да промениш системата, или предпочиташ другите да я запазят същата?

Хикс кимна.

— Предполагам, че искам.

Попътните ветрове позволиха на КС-135 да направи прехода от Хавай без спиране за ново презареждане. Кацането бе меко. Режимът на Кели бе почти нормализиран. Бе пет следобед и след шест-седем часа отново щеше да му се приспи.

— Мога ли да си взема един-два дни почивка?

— Ще ни трябваш в Куантико за подробен разбор — отвърна Ритър, който бе схванат и кисел от дългия полет.

— Прекрасно. Просто исках да знам, че не съм под стража или нещо подобно. Няма да се разсърдя, ако някой ме закара в Балтимор.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Ритър точно когато самолетът спираше.

Двама офицери от ЦРУ изтичаха нагоре по подвижната стълбичка още преди вратата на самолета да се е отворила. Ритър събуди руснака.

— Добре дошли във Вашингтон.

— В посолството ли ще ме отведете? — попита с надежда той.

Ритър едва не се изсмя.

— Все още не. Въпреки това ще ви настаним удобно.

Гришанов бе гроги и не можеше да спори. Той разтърка пръскащата се от болка глава. Офицерите от ЦРУ го придружиха надолу по стълбичката към чакащата кола. Тя веднага потегли към една къща близо до Уинчестър, Вирджиния.

— Благодаря за усилията, Джон — каза адмирал Максвел и пое ръката на младия човек.

— Съжалявам за думите си — присъедини се към него Каз и също стисна ръката на Кели. — Беше прав.

Двамата адмирала се качиха в очакващата ги кола и също потеглиха пред погледа на Кели.

— Какво ще стане с тях? — обърна се той към Гриър.

Джеймс повдигна рамене и поведе Джон надолу по стълбичката. Шумът от другите самолети приглушаваше думите му:

— Дъч бе набелязан за адмирал на флота. Сега вероятно ще се размине с този пост. Операцията бе... негова рожба, която обаче се роди мъртва. Това ще го довърши.

— Не е честно — каза високо Кели и Гриър се обърна.

— Не, не е, но какво да се прави? — Гриър качи Кели в колата си, откара го до административната сграда и уреди да го закарат в Балтимор. — Почини си и ми се обади, щом си готов. Предложението на Боб бе напълно сериозно. Помисли си.

— Да, сър — отвърна Кели и се насочи към чакащата го кола.

„Животът е удивително нещо“ — помисли си Джон. След пет минути сержантът, който караше, излезе на междуцатската магистрала. Само преди двадесет и четири часа Кели се намираше на борда на кораб, плаващ към Субик Бей. Преди още тридесет и шест часа пък бе на територията на вражеска страна, а сега вече се возеше в държавен шевролет, заплашван единствено от другите шофьори по магистралата. Поне за известно време. Наоколо се виждаха обичайните неща като например приятните за окото зелени пътни знаци за изход от магистралата. Колата се промъкваше през последните напъни на вечерното задръстване. Обстановката около Кели бе олицетворение на нормалния живот. А само преди три дни всичко около него бе чуждо и враждебно. И най-учудващото бе, че Джон вече бе успял да се приспособи към спокойствието на Америка.

Като оставим настрана факта, че на няколко пъти попита за посоката, шофьорът не каза и думичка. Той сигурно се чудеше кой е човекът на задната седалка, пристигнал със специален полет, но не попита нищо. „Вероятно често вози подобни хора“ — реши Кели. Колата зави по булевард „Лок Рейвън“ и той спря да си задава въпроси.

— Благодаря, че ме докарахте.

— Няма нищо, господине.

Колата потегли и Кели се качи в апартамента си изумен, че е носил ключовете със себе си чак до Виетнам и обратно. Дали имаха представа колко много са пътували? След пет минути Джон вече бе под душа и водата отмиваше от тялото му една действителност, за да го пренесе в друга. След нови пет минути той вече бе облечен в панталони и риза с къс ръкав и вървеше към скаута си, паркиран на една пресечка. Не след дълго Джон спря колата си пред къщата на Санди. Разстоянието от скаута до вратата сякаш промени още нещо. Кели се бе завърнал у дома при някого. За пръв път.

— Джон!

Прегръдката дойде малко неочаквано. Сълзите в очите на Санди — също.

— Няма нищо, Санди. Добре съм. Нямам дупки, драскотини, нищо. — В началото Джон не усети отчаянието в прегръдката ѝ, защото му бе приятно. Но Санди се разрида и Кели разбра, че посрещането не е в негова чест. — Какво е станало?

— Убиха Дорис.

Времето отново спря и сякаш се разтроши на милиони парченца. Кели затвори очи от болка и мигом се пренесе на върха на хълма. Отново наблюдаваше лагера и слизащите от камионите виетнамски войници; видя се легнал в болничното легло да разглежда снимката на Пам; чу детските писъци, носещи се от някакво безименно виетнамско селце. Бе се върнал у дома, за да намери същата действителност, от която идваше. Изведнъж Кели реши, че всъщност никога не бе напускал тази действителност. Тя го бе следвала където и да отиде. Нямахше да успее да избяга от нея, защото нито веднъж не бе довършвал делото си докрай. Дори един-единствен път.

И въпреки това в обстановката имаше нещо ново. Жената в прегръдките му изпитваше същата пареща болка като него.

— Какво се случи, Санди?

— Излекувахме я, Джон. Заведохме я у дома и днес позвъних, както ми каза, но отсреща вдигна някакъв полицаи. И Дорис, и баща ѝ са убити.

— Добре.

Той се премести на дивана. Искаше му се да я успокои, да не я държи толкова близо до себе си, но не успя. Санди се притискаше към него и изливаше чувствата, които бе таила в себе си заедно с тревогата за него. Двамата останаха прегърнати в продължение на няколко минути.

— А Сам и Сара?

— Още не съм им казала. — Тя вдигна глава и огледа стаята с все още неясен поглед. Медицинската сестра в нея отново проговори. — А ти как си?

— Малко замаян от пътуването — отвърна Джон, колкото да каже нещо. Истината обаче сама излезе от устата му: — Провалихме се. Операцията не успя. Все още са там.

— Не разбирам.

— Опитяхме се да измъкнем няколко човека от Северен Виетнам, пленници, но нещо се обърка. Отново провал — прибави тихо той.

— Опасно ли беше?

Кели изръмжа.

— Да, Санди, може да се каже и така, но успях да се измъкна невредим.

Санди отново промени темата:

— Дорис каза, че там имало и други момичета и те все още ги държали.

— Да, Били твърдеше същото. Ще се опитам да ги измъкна.

Кели забеляза, че Санди не реагира при споменаването на името на Били.

— Дори и да успееш да ги измъкнеш, усилията ти ще останат безполезни, ако...

— Знам.

„Онова, което винаги ме следва“ — помисли си Джон. Имаше само един начин да го прогони. Бягството нямаше да го спаси. Трябваше да се бори.

— Хенри, онази дребна работа вече е свършена — каза му Пиаджи. — Тази сутрин. Чисто и прегледно.

— Нали не са оставили...

— Хенри, и двамата са професионалисти. Свършили са работата си и отново са у дома, на около триста километра оттук. След тях не е останало нищо освен два трупа.

Съобщението, дошло по телефона, бе кратко и ясно. Работата се оказала лесна, тъй като и двете жертви не подозирали нищо.

— Значи няма за какво да се безпокоя — установи доволно Тъкър.

Той бръкна в джоба си и измъкна дебел плик, който подаде на Пиаджи. Като добър съдружник Тони бе платил предварително вместо него.

— Сега вече Еди го няма, тази дупка е запушена и нещата трябва да тръгнат постарому. — „Най-полезно изразходваните двадесет бона“ — помисли си Хенри.

— А другите момичета? — попита Пиаджи. — Сега вече имаш истински бизнес. Хора като тях, които знаят много, са опасни. Погрижи се за това.

Тони прибра плика в джоба си и стана от масата.

— И двамата са застреляни в тила с куршуми калибър .22 — съобщи по телефона детективът от Питсбърг. — Претърсихме цялата къща — нищо. Същото е и с кутията с цветя и камиона. Той е бил откраднат по някое време миналата нощ или пък тази сутрин, но това няма значение. Цветарският магазин разполага с осем такива. По дяволите, открихме го още преди да го обявим за издирване. Момчетата си ги е бивало. Престъплението е твърде майсторско и твърде чисто, за да е дело на местни хора. По улиците не се говори нищо. Вероятно вече са извън града. Двама души са видели камиона. Една жена е забелязала двама мъже да се приближават към вратата на Браун, но си помислила, че са от цветарския магазин. Освен това е била от другата страна на улицата и на половин пресечка от къщата. Нямаме никакво описание. Дори не си спомня цвета на кожата им.

Райън и Дъглас чуваха думите едновременно и се споглеждаха през няколко секунди. Тонът на човека отсреща им казваше всичко. Това бе един от случаите, които полицаите ненавиждаха и от които се страхуваха. Без очевиден мотив, без свидетели, без вършещо работа доказателство. Нямаше нито откъде да започнеш, нито пък къде да отидеш. Процедурата бе колкото обичайна, толкова и безсмислена. Полицаите щяха да разпитат съседите, но кварталът бе работнически и в този час малцина от тях са си били у дома. Освен това хората забелязваха главно необичайните неща, а цветарският камион бе достатъчно обикновен, за да не предизвика повторен поглед. Извършването на идеалното престъпление не бе чак толкова трудно — тайна, добре известна сред детективите. Напрасно писателите ги превръщаха в супермени, за каквито те никога не се представяха, дори и на чашка в бара. Някой ден може би случаят щеше да бъде разкрит. Ако хванеха единия от убийците, той вероятно щеше да се опита да се пазари и да разкаже и за този случай. По-малко вероятно бе някой да се раздрънка пред полицейски информатор, но и в двата случая това щеше да отнеме време, а следата, която и сега бе студена, щеше съвсем да изстине. Това бе най-неприятната и объркваща част от полицейската работа. Бяха загинали напълно невинни хора, но никой нямаше да се изправи в тяхна защита, нито пък да отмъсти за смъртта им. Затрупаните от нови престъпления полицаи скоро щяха да забравят случая и да го приберат в шкафа с надпис „Неразрешени“. От време на време някой щеше да вади папката, да я преглежда и да я прибира отново, а тя щеше да става все по-дебела от бележките, че по случая все още няма нищо ново.

За Райън и Дъглас нещата изглеждаха още по-зле. Те отново бяха открили връзка, която можеше да отвори две от техните „неразрешени папки“. Всички щяха да скърбят за Реймънд и Дорис Браун. Те имаха съседни, приятели и явно — добър свещеник. Хората щяха да си спомнят за тях и да си казват „колко жалко“... Но папките в бюрото на Райън бяха за хора, чиито единствени оплаквачки бяха полицаите. Това още повече влошаваше нещата, защото за едно човешко същество не трябваше да си спомнят само полицаи, изкарващи прехраната си с това. И най-лошото от всичко бе, че отново се появяваше оръжие на престъплението, свързано с други убийства, но във връзката нямаше никакъв смисъл. Това не бе техният Невидим. Да, оръжието наистина

бе двадесет и две калибров пистолет, но той на два пъти бе имал възможност да убие невинни хора, без да се възползва от нея. Той бе пощадил Вирджиния Чарлз и опасно се бе отклонил от пътя си, за да спаси Дорис Браун. Бе я измъкнал от ръцете на Фармър и Грейсън и вероятно от нечии други...

— Колега — обади се Райън, — в какво състояние бе тялото на Дорис?

— Какво имате предвид?

Въпросът звучеше абсурдно дори и в съзнанието на Райън, но той се надяваше, че другият детектив ще го разбере:

— Имам предвид физическото ѝ състояние.

— Аутопсията е назначена за утре, лейтенант. Беше облечена прилично, чиста, косата ѝ бе сресана, въобще изглеждаше добре. — „Като не броим двете дупки на тила“ — не добави детективът от Питсбърг.

Дъглас прочете мислите на лейтенанта си и кимна. „Някой се е погрижил да я върне във форма.“ Това все пак бе някаква отправна точка.

— Ще ви бъда признателен, ако ми изпратите всичко, което би могло да ви се стори полезно. Аз ще направя същото — увери го Райън.

— Някой е дошъл нарочно, за да ги убие. При нас няма много подобни случаи и този въобще не ни харесва — прибави детективът.

Заклещението прозвуча доста детински, но Райън го разбра. Как иначе можеше да го каже човек?

Къщата наистина бе сигурна. Намираще се сред сто акра от хълмистия пейзаж на Вирджиния и освен нея в имението имаше голяма конюшня. На къщата бе изписано име, но собственикът ѝ я даваше под наем на Централното разузнавателно управление, а самият той живееше в близост до имението. Всъщност официалният наемател бе някаква корпорация, която съществуваше само на хартия и чрез пощенска кутия, но въпреки това плащаше добри пари. Отвън къщата изглеждаше съвсем обикновено, но един по-внимателен поглед показваше стоманени рамки на прозорците и каси на вратите и необичайно здрави и дебели стъкла. С една дума, къщата бе

подсигурена както откъм външно нападение, така и срещу опити за бягство не по-зле от затвор, макар че изглеждаше доста по-добре от него.

Гришанов откри дрехи в гардероба и принадлежности за бръснене, с които обаче не можеше да се нарани. Огледалото в банята бе стоманено, а чашата — картонена. Двойката, която стопанисваше къщата, говореше приемливо руски и се държеше изключително любезно. Те вече знаеха какъв точно е гостът им. Бяха свикнали повече с руснаци, служили на Америка в родината си и напуснали я поради разкриване. Всичките им посетители бяха пазени от четирима пазачи, които пристигаха, когато семейството имаше „компания“, и още двама, които през цялото време живееха в къщата на прислугата близо до конюшната.

Подобно на повечето си предшественици гостът им все още не се бе оправил от часовата разлика и полета. Това го объркваше и го правеше разговорлив. Семейството бе изненадано от заповедта да ограничат разговорите си до минимум. Докато жената приготвяше закуска — най-добрия лек против умора от полет, — мъжът подхвана с руснака дискусия за Пушкин. Той със задоволство установи, че както и повечето руснаци Гришанов бе сериозен почитател на поезията. Пазачът се облегна на вратата просто за да е сигурен, че всичко е наред.

— Работите, които трябва да върша, Санди...

— Разбирам те, Джон — каза тихо тя. И двамата се изненадаха от решителността в гласа ѝ. — Преди не можех, но сега те разбирам.

— Когато бях там — „нима бе само преди три дни?“ — си мислих за теб. Трябва да ти благодаря — каза Джон.

— За какво?

Кели сведе поглед към кухненската маса.

— Трудно е да се обясни. Нещата, които върша, са страшни, затова е добре, ако имаш някого, за когото да си мислиш. Извинявай... не исках... — Кели спря. Всъщност искаше да каже точно това. Когато е сам, разумът често се лута без посока и неговият също се бе лутал.

Санди взе ръката му и нежно се усмихна:

— По-рано се страхувах от теб.

— Защо? — попита искрено изненадан Кели.

— Заради нещата, които вършиш.

— Никога не бих ти причинил зло — каза той, без да вдига поглед. Мисълта, че Санди се е страхувала от него, го караше да се чувства още по-зле.

— Сега вече знам.

Въпреки думите ѝ Кели изпитваше нужда да обясни всичко. Той искаше Санди да разбере и не осъзнаваше, че тя вече го бе сторила. Как да го направи? Да, наистина бе убивал хора, но заради точно определена причина. Как се бе превърнал в това, което е? Със сигурност заслуга имаха тренировките. Усилните месеци, прекарани в Коронадо, силите и времето, хвърлено, за да придобие автоматични реакции и нещо по-смъртоносно — да се научи на търпение. Заедно с това се бе появил и новият светоглед, който обясняваше необходимостта да се убиват определени хора. Причините доведоха със себе си и морален кодекс, който всъщност бе разновидност на наученото от баща му. Действията му трябваше да имат цел, обикновено посочвана от други, но мозъкът му бе достатъчно пъргав, за да взема собствени решения, да прилага кодекса си в различна обстановка. Да го прилага внимателно, но все пак да го прилага. Кели бе продукт на множество обстоятелства и влияния и понякога изненадваше и самия себе си. Някой трябваше да опита и често той бе най-подходящ за...

— Ти обичаш прекалено много, Джон — каза тя. — Приличаш на мен.

Думите го накараха да вдигне глава.

— В отделението всеки ден губим пациенти и аз мразя това. Мразя да съм там, където животът си отива. Мразя да гледам разплакани семейства и да знам, че не можем да спрем сълзите им. Правим всичко възможно. Професор Роузън е прекрасен хирург, но невинаги печелим, а аз мразя загубите. В случая с Дорис ние бяхме спечелили, Джон, но някой открадна победата ни. И този „някой“ не бе болест или автомобилна катастрофа. Той го направи нарочно. Тя беше една от моите пациенти, но някой уби нея и баща ѝ. Така че наистина те разбирам. Честна дума.

„За бога, тя наистина разбира... дори по-добре от мен.“

— Всички, свързани с Пам и Дорис, всички вие сега сте в опасност.

Санди кимна.

— Сигурно си прав. Тя ни разказа за Хенри и знам що за човек е той. Ще ти кажа всичко, което чух.

— Наистина ли разбираш за какво ще използвам тази информация?

— Да, Джон, разбирам. Моля те, внимавай. — Тя замълча за миг и му каза защо. — Искам да се върнеш.

[1] Има се предвид Уолстрийт. — Б.пр. ↑

32.

ЖЕРТВАТА Е У ДОМА

Единствената полезна информация, пристигнала от Питсбърг, бе име: „Санди“. Санди бе закарала Дорис у дома ѝ. Детективите разполагаха само с една думичка, която дори и не бе истинско име, но случаите често се решаваха и от по-малко. Беше все едно да дърпаш струна: понякога струната се скъсва, но понякога издава нужния тон. Някой на име Санди — женски глас, млад. Тя бе затворила, без да каже нищо повече, макар че надали имаше някаква връзка с убийците. Престъпникът можеше да се върне на местопрестъплението — както често се случваше, — но не и чрез телефонно обаждане.

Къде пасваше това име? Райън се облегна в стола си, заби поглед в тавана и тренираният му мозък започна да оглежда всичко, научено досега.

Най-вероятното предположение бе, че Дорис Браун е имала директна връзка с организацията, убила Памела Маден и Хелън Уотърс и включваше Ричард Фармър и Уилям Грейсън. Джон Терънс Кели, бивш член на групите за подводна диверсия и вероятно бивш „тюлен“, някак си бе спасил Памела Маден. Няколко седмици по-късно се обадил на Франк Алън, без да му каже нищо съществено. Впоследствие Джон Кели бе допуснал някаква фатална грешка — най-вероятно резултат на глупостта му, — коствала живота на Памела Маден. Райън все още не можеше да пропъди от съзнанието си снимките на трупа. Кели също бе пострадал лошо в инцидента. „Бивш командос, чиято приятелка е била жестоко убита“ — припомни си Райън. После петима пласъори бяха избити с майсторство, на което бе способен само Джеймс Бонд. Плюс едно непредвидено убийство, което убиецът бе извършил, за да предотврати уличен грабеж. Мотивите му за това бяха неизвестни. Ричард Фармър — „Рик“? — убит с нож, бе втората вероятна проява на емоции. „Първата не се брои“ — напомни си Райън. Уилям Грейсън — вероятно отвлечен и убит. Дорис Браун — вероятно спасена същата нощ, лекувана в

продължение на няколко седмици и върната у дома. Това означаваше, че в случая са намесени медицински лица, нали? Вероятно. „Може би“ — поправи се детективът. Невидимия... сигурно бе в състояние да го свърши и сам. Дорис бе момичето, сресало косата на Памела Маден. Имаше връзка.

„Спри се.“

Кели бе спасил Маден, но бе помогнал и в лечението ѝ. Професор Сам Роузън и жена му, също лекар. Значи Кели намира Дорис Браун и я завежда при кого? Това бе отправна точка! Райън вдигна слушалката.

— Ало.

— Докторе, обажда се лейтенант Райън.

— Не знаех, че съм ви дал номера на директния си телефон — каза Фарбър. — Какво има?

— Познавате ли Сам Роузън?

— Професор Роузън? Разбира се. Той е шеф на отделение и прекрасен хирург. От световна класа. Не се виждаме много често, но ако ви потрябва неврохирург — обърнете се към него.

— А жена му?

Райън чу как лекарят всмуква от лулата си.

— Познавам я доста добре. Тя е фармаколог и работи в изследователската лаборатория отсреща. Занимава се и с отделението ни за наркомани. Аз също помагам там и...

— Благодаря — прекъсна го Райън. — Искам да ви питам за още едно име — Санди.

— Санди коя?

— Знам само това — призна лейтенантът.

Той ясно си представи замисленото изражение на доктор Фарбър, облегнат във високия си кожен стол.

— Чакайте да изясним нещата дотук. Правилно ли разбирам, че искате от мен да проверя двама колеги като част от криминално разследване?

Райън набързо прецени перспективите на една евентуална лъжа. Човекът от другата страна на линията бе психолог. Работата му бе да чете хорските мисли и той умееше да я върши добре.

— Да, докторе, точно това искам — отвърна детективът след достатъчно дълга пауза, за значението на която лекарят можеше да се

досети.

— Тогава ще трябва да ми обясните по-подробно — каза спокойно Фарбър. — Дватама със Сам не сме много близки, но съм сигурен, че той никога не би причинил зло на друго човешко същество. Сара пък е същински ангел в работата си с децата тук. Заради тях тя зарязва важна изследователска работа, която може да ѝ донесе голяма репутация.

В този момент Фарбър се сети, че през последните две седмици д-р Роузън бе отсъствала прекалено много.

— Докторе, опитвам се да получа някаква информация. Нямам никакви основания да смятам, че който и да е от двамата е извършвал никакви противозаконни действия.

Думите на Райън прозвучаха ужасно формално и той го знаеше. Може би трябваше да опита друга тактика, която също не бе далеч от истината:

— Ако подозренията ми са правилни, тях вероятно ги грози опасност, за която не знаят.

— Изчакайте пет минути — каза Фарбър и прекъсна връзката.

— Не беше зле, Ем — похвали го Дъглас.

Райън се чувстваше така, сякаш лови на дънна въдица, но вече бе опитал почти всичко друго. Петте минути, преди телефонът да иззвъни отново, му се сториха ужасно дълги.

— Райън.

— Фарбър е. В неврохирургията няма лекари с подобно име, но има една медицинска сестра. Казва се Сандра О'Тул. Тя е старша сестра на отделениято. Не я познавам лично. Сам има много високо мнение за нея. Поне така ми каза секретарката му. Напоследък е правила някакво специално проучване за него. Написал го е в разчетите за заплатите.

Фарбър вече сам бе направил връзката. Сара бе отсъствала от клиниката точно по същото време. Докторът реши да остави това разкритие на полицаите. Вече бе отишъл достатъчно далеч — твърде далеч. В крайна сметка ставаше въпрос за колегите му, а това съвсем не бе игра.

— Кога точно е отсъствала? — попита непряко Райън.

— Преди две-три седмици за десет дни.

— Благодаря ви, докторе. Ще ви се обадя отново.

— Връзка — забеляза Дъглас, след като Райън затвори телефона.
— На колко искаш да се обзаложим, че двамата с Кели се познават?

Въпросът бе по-скоро в сферата на пожеланията, отколкото на твърдо установените факти. Сандра бе често срещано име. От друга страна, двамата полицаи разследваха безкрайната серия от убийства вече шест месеца без всякакви доказателства и връзки, така че днешното разкритие заблестя като зорница. Проблемът бе, че вече се свечеряваше и идваше време за вечеря със съпругата и децата му. „Джек ще се върне от колежа след около седмица-две“ — помисли си Райън. Синът му му липсваше.

Нямаше лесен начин за организиране на нещата. Санди трябваше да го закара в Куантико. Първото ѝ посещение във военноморска база се оказа кратко, тъй като Кели бързо я насочи към кея. „Вече“ — помисли си той. Човек се връща у дома с правилно настроен режим и веднага трябва да го променя. Санди все още не се бе върнала на магистралата, когато той се отлепи от дока и се насочи към талвега на реката, увеличавайки скоростта възможно най-бързо.

„Санди е не само умна, но и храбра“ — помисли си Кели и отпи от първата си бира от няколко седмици насам. Сигурно бе нормално една медицинска сестра да има добра памет. Хенри явно имаше навика да се разприказва в определени моменти и един от тях бе, когато е с момиче. „Самохвалко — помисли си Кели, — и то от най-големите.“ Той все още не разполагаше с адрес, който да прикрепи към телефонния номер, но знаеше ново име — Тони П-нещо си. „Пийджи“ или нещо подобно. Бял, италианец, кара син линкълн. Джон имаше и доста добро описание на външния му вид. Вероятно свързан с мафията — или неин член, или кандидат за такъв. Освен това Кели бе научил и друго име — някой си Еди, но Санди бе разбрала от вестниците, че човек с това име е убит от полицейски офицер. Местният вестник бе отделил на събитието първата си страница. Кели направи още една крачка в предположенията си: ами ако ченгето бе човекът на Хенри в полицията? Струваше му се странно, че висш служител от полицията може да е замесен в престрелка. „Предположения — реши той, — но си струва да се провери.“ Все още не знаеше как точно. Джон разполагаше с цяла нощ да изготви плана си и с гладкото тяло на

реката да отразява мислите му — също както отразяваше звездната светлина. Скоро яхтата подмина мястото, на което бе смъкнал Били на брега. Добре, че поне някой бе прибрал тялото.

Пръстта вече изпръхваше над гроба, изкопан на място, което някои все още наричаха Кръвната нива^[1] — традиция, останала от времето на някой си Юда. Лекарите в местната болница, лекували човека в него, продължаваха да преглеждат патологичния доклад от медицинския колеж във Вирджиния. Кесонна болест. В целите Съединени щати се срещаха не повече от десет сериозни случая на това заболяване годишно и всички бяха концентрирани по крайбрежието. Докладът твърдеше, че не е беда, дето не са успели да поставят точната диагноза, защото и без това не е могло да се направи нищо. Точната причина за смъртта бе парче костен мозък, проникнало по някакъв начин в мозъчната артерия и предизвикало фатален удар. Останалите органи обаче също бяха сериозно повредени и човекът надали е щял да издържи повече от няколко седмици. Запушената от костния мозък артерия ясно показваше, че тялото е било подложено на големи разлики в налягането — три бара, а вероятно и повече. Полицията продължаваше да разпитва водолазите по река Потомак, която в отделни райони бе доста дълбока. Все още имаше надежда някой да разпознае тялото, чието местоположение бе записано в кметството, но тя не бе голяма.

— Какво искате да кажете с това „не знаем“? — попита генерал Рокосовски. — Той е от моите хора! Да не би случайно да се е изгубил?

— Другарю генерал — отвърна остро Джиап, — вече ви казах всичко, което ми е известно!

— И твърдите, че е работа на американец?

— Вие видяхте същата разузнавателна информация, която и аз.

— Този човек разполага с нужна на Съветския съюз информация. Трудно ми е да повярвам, че американците са разработили операция с единствената цел да отвлекат съветски офицер от Виетнам. Предлагам ви, другарю генерал, да положите по-сериозни усилия.

— Но ние сме във война!

— Известно ми е — забеляза сухо Рокосовски. — Защо, мисиите, съм тук?

На Джиап му се прииска да наругае високия човек, застанал пред бюрото му. В крайна сметка самият той бе генерал и при това командващ армията на страната си. Виетнамецът положи усилия да преглътне гордостта си. Освен от него страната му имаше нужда и от руското оръжие и той трябваше да се преклони пред факта. В едно обаче нямаше никакво съмнение — лагерът не си струваше главоболията, които причиняваше.

Странното бе, че режимът стана някак относителен. Коля със сигурност го нямаше тук. Захариас трудно се ориентираше за времето и точната граница между деня и нощта, но от четири съня насам не бе чувал гласа на руснака дори и пред килията си. От друга страна, никой не идваше да го бие и измъчва. Той ядеше, седеше и мислеше в абсолютна самота. Противно на очакванията му този факт не влошаваше, а подобряваше положението. Робин разбираше, че разговорите с Коля са се били превърнали в порок, по-опасен и от алкохола. Не болката и не страхът, а самотата бе най-опасният му враг. Семейството и религиозната му среда бяха превърнали Захариас в общителен човек. По-късно професията му бе насърчила това качество. Внезапно лишен от контактите с хора, умът на Робин всячески се бе стремил да запълни празнотата. Прибавени към самотата, страхът и болката бяха дали очаквания ефект. То бе нещо много по-лесно забележимо отвън, отколкото отвътре. Коля несъмнено го бе съзрял. „Разбирам те — казваше често той. — И аз съм като теб.“ „Е, в крайна сметка това му е била работата — мислеше си Захариас. — Трябва да му се признае, че я свърши добре.“ Робин не бе свикнал с грешките и неуспеха, но не можеше да се похвали, че е имунизиран срещу тях. В младежките си години едва не се бе пребил във военновъздушната база „Люк“. После пък любопитството му, накарало го да провери как изглеждат буреносните облаци отвътре, за малко не го бе размазало в земята. И сега бе направил нова грешка.

Захариас не знаеше каква е причината за неочакваната почивка. Може би Коля бе отишъл да докладва наученото от разпитите. Но това

нямаше значение. Важното бе, че разполага с време за размисъл. „Ти сгреси — каза си Робин. — Излезе ужасно глупав, но вече няма да повториш грешката си.“ Гласът на решимостта бе слаб и Робин знаеше, че трябва да се труди, за да го затвърди. За щастие сега разполагаше с време. Макар и да не бе избавление, все пак беше нещо. Внезапно Захариас се концентрира напълно, както по време на полет. „За бога — помисли си той. — Тази дума... Страхувах се да се моля за избавление... и все пак...“ Ако в този момент пазачите му бяха надникнали в килията, те със сигурност щяха да се изненадат от замечтаната усмивка на лицето на американеца. Особено пък ако разберяха, че той отново бе подновил молитвите си. За тях молитвата бе само фарс. „И в това е нещастieto им“ — помисли си Робин. То можеше да се окаже и негово спасение.

Не можеше да се обади от кабинета си, защото не бе удобно. Не можеше да позвъни и от дома. Обаждането щеше да прекоси реката и щатска граница, а той знаеше, че от съображения за сигурност се вземат специални мерки за телефонните обаждания от окръг Колумбия. Окръгът бе единственото място в Америка, където телефонните обаждания се записват. Въпреки това обаче трябваше да следва някаква официална процедура. Необходимо му бе официално разрешение от шефа на отдела, от шефа на направлението и вероятно от самия шеф на ЦРУ. На Ритър не му се искаше да чака толкова дълго, не и когато от разрешението зависеха човешки животи. Той си взе почивен ден под предлог, че иска да си отдъхне от дългото пътуване — съвсем основателно. Боб отиде в града и избра музея по естествена история „Смитсониън“. След като мина покрай слона в преддверието, Ритър откри местоположението на телефоните на справочното табло, избра един от тях, пусна в него десетцентовата монета и набра 347-1347. Чувстваше се като герой на служебен виц. Телефонът, отговарящ на този номер, извън на бюрото на резидента на КГБ във Вашингтон и хората в бизнеса добре го знаеха. „Шпионството понякога е толкова архаична работа“ — каза си Ритър.

— Да? — обади се някакъв глас.

Ритър за пръв път вършеше подобно нещо и то предизвика цяла гама от нови емоции — собствената му нервност, спокойствието на

гласа отсреща, вълнението на момента. Измислените предварително думи обаче не можеха да накарат случайния подслушвач да заподозре нищо:

— Обажда се Чарлз. Разполагам с нещо интересно. Предлагам кратка среща и разговор. След час ще бъда в зоологическата градина пред клетката на усурийски тигри.

— Как ще ви позная? — попита гласът.

— В лявата си ръка ще държа брой на „Нюзуик“.

— След час — избумтя гласът.

„Вероятно тази сутрин има важна среща“ — помисли си Ритър. Това бе лошо. Оперативният офицер от ЦРУ напусна музея и се отправи към колата си. На седалката му лежеше брой на списание „Нюзуик“, купен от един павилион.

„Тактика“ — каза си Кели и зави към брега. Най-после бе заобиколил Пойнт Локаут. Имаше богат избор. Все още разполагаше с апартамент в Балтимор под фалшиво име. Полицайте може би искаха да разговарят с него, но все още не го бяха открили. Щеше да се опита и занапред да предотврати разговора. Врагът не го познаваше и това щеше да бъде отправната му точка. Главното бе да успее да балансира тризъбеца, с който разполагаше: информация, липса на информация и компенсирането на второто с първото. Именно третият елемент — „как“ — бе въпрос на тактика. Можеше да се подготви за онова, което все още не знаеше. Засега бе неспособен да му въздейства, но вече знаеше какво ще направи. Достигането до точката на знанието изискваше стратегически подход към проблема. Въпреки това всичко му се струваше доста объркано. Четири млади жени очакваха действията му. Все още неопределен брой хора пък очакваха смъртта.

Кели знаеше, че главният им мотив е страхът. Те се бяха изплашили от Пам и Дорис дотолкова, че да поискат смъртта им. Интересно дали убийството на Едуард Морело бе ново проявление на този страх. Със сигурност бяха убили, за да си осигурят безопасност, и сега вероятно се чувстваха спокойни. Това бе добре. Ако страхът наистина ги движеше, то те вече не бяха нащрек, защото го смятаха за част от миналото.

Най-тревожното бе липсата на време. То бе ограничено. Полицията вече бе подушила нещо. Макар и да смяташе, че не разполагат с нищо сериозно срещу него, Кели все пак не бе напълно спокоен. Останалите му опасения бяха свързани със сигурността на четирите жени. За да успее една операция, трябваше да е кратка. Но за едно нещо определено бе нужно търпение и ако имаше късмет, то наистина щеше да си остане само едно.

От години не бе ходил в зоопарка. Децата на Ритър вече бяха поотраснали и той си помисли, че отново трябва да ги доведе тук. Той прекара известно време пред клетката на мечките. В тях имаше нещо особено интересно. Децата ги мислеха за големи живи копия на играчките, които прегръщаха, преди да заспят, но Ритър — не. За него тези животни олицетворяваха врага — много по-подвижен и интелигентен, отколкото изглежда. „Не го забравяй“ — каза си той и се насочи към клетката на тигрите. Ритър премести списанието в лявата си ръка и зачака, загледан в големите котки. Не поглеждаше към часовника си.

— Здравейте, Чарлз — обади се един глас зад него.

— Здравейте, Сергей.

— Но аз не ви познавам — забеляза резидентът.

— Разговорът ни е неофициален — обясни Ритър.

— Нима някога сме разговаряли официално? — учуди се Сергей.

На всяко място можеше да се монтира подслушвателна техника, но бе просто невъзможно да се подслушва цялата зоологическа градина. За целта събеседникът му трябваше да носи предавател, което противоречеше на неписаните правила. Двамата с Ритър слязоха по павирания хълм към следващите клетки. Бодигардът на резидента ги следваше отблизо.

— Току-що се завърнах от Виетнам — обяви оперативният офицер от ЦРУ.

— Там е по-топло оттук, нали?

— Не и в открито море. Времето бе приятно.

— Каква е била целта на пътуването ви? — попита резидентът.

— Трябваше да направя неочаквано посещение.

— Разбрах, че се е провалило — вметна руснакът. Тонът му не издаваше превъзходство. Той просто искаше да уведоми „Чарлз“, че знае за какво става въпрос.

— Не е точно така. Върнахме се с един гост.

— И кой е той?

— Казва се Николай — отвърна Ритър и подаде военната книжка на Гришанов. — Правителството ви сигурно няма да остане много доволно от разкриването на факта, че съветски офицер е разпитвал американски военнопленници.

— Няма да е чак такъв проблем — отвърна резидентът и прибра книжката в джоба си.

— Лъжете се. Въпросът е там, че малките ви приятели са обявили хората, които е разпитвал, за мъртви.

— Не ви разбирам — отвърна искрено резидентът и Ритър трябваше да му обясни обстоятелствата.

— Не знаех за това — каза Сергей, след като чу всичко.

— Уверявам ви, че е самата истина. Ще имате възможност да го проверите чрез собствените си източници.

Ритър бе сигурен, че руснакът ще го направи, и резидентът знаеше, че американецът го знае.

— Къде се намира полковникът?

— На сигурно място. Радва се на гостоприемство, отказано на нашите хора.

— Полковник Гришанов не е бомбардирал никого — забеляза руснакът.

— Вярно, но е взел участие в процеса, който ще завърши със смъртта на американски военнопленници, а ние знаем, че те все още са живи. Както вече отбелязах това е един потенциален източник на неприятности за правителството ви.

Сергей Волошин бе доста талантлив политически наблюдател и не се нуждаеше от помощта на някакъв младок от ЦРУ, за да забележи очевидното. Освен това виждаше и накъде отива разговорът.

— Какво предлагате?

— Няма да е зле, ако правителството ви успее да убеди Ханой да върне нашите хора отново в списъка на живите. Това означава да бъдат преместени при останалите военнопленници и семействата им да

бъдат известени, че в крайна сметка са живи. В замяна полковник Гришанов ще се върне в родината си напълно здрав и неразпитван.

— Ще предам предложението ви в Москва — „с положителна анотация“, добави тонът на резидента.

— Моля ви, побързайте. Имаме основания да смятаме, че виетнамците възнамеряват да предприемат драстични мерки, за да излязат от неловкото положение. Това ужасно ще усложни нещата — предупреди го Ритър.

— Да, предполагам, че сте прав. — Руснакът направи пауза. — А какви са гаранциите ви, че полковник Гришанов е жив и здрав?

— Ако искате, мога да ви отведа при него след около... четиридесет минути. Мислите ли, че ще ви лъжа за нещо толкова важно?

— Не, не мисля, но някои въпроси просто са задължителни.

— Да, Сергей Иванович, знам. Нямаме желание да се отнасяме зле с вашия полковник. Той явно се е държал доста цивилизовано с нашите хора. Освен това явно умее да води разпит. Разполагаме със записките му — прибави Ритър. — Предложението ми за среща с него си остава в сила и ако желаете, можете да се възползвате.

Волошин се замисли и видя капана. Евентуалното приемане на поканата означаваше, че и той ще трябва да отпрати такава. Подобно обвързване означаваше поемане на определени задължения, а Волошин не искаше да предприема важни стъпки без разрешение. Освен това лъжата от страна на ЦРУ в такъв момент си бе чиста лудост. Военнопленниците винаги можеха да изчезнат. Единствено добронамереността на Съветския съюз бе в състояние да ги спаси и да ги поддържа в добро здравословно състояние.

— Предпочитам да се осланям на думите ви, господин...

— Ритър. Боб Ритър.

— Аха! Будапеща.

Ритър се ухили глуповато. В крайна сметка след всичко, което бе направил, за да измъкне агента си, той никога нямаше да се върне в света на истинските операции. Не и на място, което имаше някакво значение, т.е. на изток от река Елба. Руснакът заби пръст в гърдите му.

— Отлично се справихте с измъкването на човека си. Поздравявам ви за лоялността към агента.

Волошин най-много се възхищаваше на риска, поет от американеца — нещо невъзможно в КГБ.

— Благодаря ви, господин генерал. Освен това съм благодарен, че се отзовахте на молбата ми. Кога мога да ви се обадя?

— Ще ми трябват два дни... Да ви се обадя ли аз?

— Значи след четиридесет и осем часа. Оставете обаждането на мен.

— Много добре. Приятен ден.

Двамата се здрависаха като професионалисти, каквито и бяха. Волошин се присъедини към шофьора бодигард и двамата се върнаха при колата. Разходката на американския оперативен офицер и на руския резидент бе приключила пред клетката на огромна и мощна кафява мечка. „Дали съвпадението е случайно?“ — запита се Ритър.

По обратния път към колата си Ритър осъзна, че всичко е просто сбор от случайности. Днешният ден щеше да направи Боб шеф на отдел. Независимо от провалената операция той току-що бе постигнал важно споразумение с руснаците. Това бе станало благодарение на по-млад от него човек, който по време на бягството от смъртта си бе направил труда да мисли. Ритър знаеше, че управлението има нужда от такива хора, и именно сега бе време да ги привлече. По време на полета от Хавай Кели бе мислил и отложил решението си. Добре, значи му трябваше малък тласък, за да го вземе. Ритър реши да поговори с Джим Гриър и да привлече Кели в управлението. Тока щеше да бъде следващата му задача.

— Добре ли познавате госпожа О'Тул? — попита Райън.

— Тя е вдовица — отвърна съседката. — Мъжът ѝ замина за Виетнам веднага щом купиша къщата, и там го убиха. Беше прекрасен млад човек. Не ѝ се е случило нищо лошо, нали?

Детективът поклати глава.

— Не, няма такова нещо. За нея чувам само хубави думи.

— Напоследък бе доста заета — продължи възрастната дама.

Тя бе идеалният събеседник за един детектив — около шестдесет и пет годишна вдовица, чийто живот се състоеше в това да се рови в живота на останалите. Уверението, че няма да навреди на никого, ѝ бе достатъчно да каже всичко, което знае.

— Какво имате предвид?

— Мисля, че имаше някаква гостенка. Със сигурност пазаруваше повече от обичайното. Тя е толкова мило и красиво момиче. Колко жалко, че съпругът ѝ загина. Време ѝ е отново да започне да се среща с мъже. Ще ми се да ѝ го кажа, но не искам да мисли, че си пъхам носа в чуждите работи. Както и да е, пазаруваше доста. Освен това всеки ден в къщата идваше и друг човек, който понякога дори оставаше да преспи.

— Какъв човек? — попита Райън и отпи от чая си с лед.

— Една жена. Висока колкото мен, но по-пълна и с рошава коса. Караше голяма кола, мисля, че беше червен буик, с лепенка на предното стъкло. О! Точно така!

— Какво? — попита Райън.

— Бях излязла в градината при розите, когато се появи момичето. Тогава видях лепенката.

— Момиче ли? — попита невинно Райън.

— Точно за нея е пазарувала! — каза възрастната дама, доволна от внезапното откритие. — Обзалагам се, че ѝ е купувала и дрехи. Спомням си, че носеше чанти от магазин „Хект“.

— Можете ли да опишете момичето?

— Млада, около деветнадесет-двадесетгодишна, с тъмна коса. Беше бледа, сякаш е болна от нещо. Кога ли си отидоха... О, спомних си. Точно в деня, когато ми докараха нови рози от разсадника. На единадесети. Камионът пристигна много рано, защото не обичам да работя по жегата, и аз го чаках в градината. Точно тогава те излязоха и аз магнах на Санди. Тя е прекрасно момиче. Не си говорим често, но когато се случи, тя винаги е любезна с мен. Медицинска сестра е и работи в „Хопкинс“, нали знаете, и...

Райън допи чая, без да показва задоволството си. Дорис Браун се бе завърнала у дома в Питсбърг на единадесети следобед. Сара Роузън караше буик, който без съмнение имаше лепенка на предното стъкло. Сам Роузън, Сара Роузън, Сандра О'Тул. Всички бяха лекували госпожица Браун. Двама от тях се бяха занимавали и с госпожица Маден. Освен това се бяха грижили и за господин Кели. След месеци безплодни усилия лейтенант Емет Райън най-сетне виждаше светлина в края на тунела. — Ето я — каза дамата и го откъсна от мислите му.

Райън се извърна и видя висока привлекателна млада дама с пазарска чанта в ръка.

— Чудя се кой ли е бил мъжът?

— Какъв мъж?

— Беше тук снощи. Може би в крайна сметка си има приятел. Висок като вас, с тъмна коса, голям.

— Какво искате да кажете с това „голям“?

— Ами приличаше на състезател по американски футбол, голям. Но сигурно е добър. Видях, че го прегръща. Това беше снощи.

„Слава богу — помисли си Райън, — че има хора, които не гледат телевизия.“

За далечната стрелба Кели избра 22-калибровата карабина модел „Савидж“, която бе олекотен вариант на пушката „Аншуц“, произвеждана от същата компания. Излезе му доста скъпичка, защото плати сто и петдесет долара за нея. Почти толкова струваше и оптическият мерник „Леополд“. Пушката бе твърде хубава за нуждите на Кели — лов на дребен дивеч. Наистина жалко, че не след дълго трябваше да я захвърли, но още по-жалко щеше да бъде да не използва урока на корабния механик.

Единственото неприятно нещо в убийството на Еди Морело бе, че за сключването на сделката бе изразходвано голямо количество чист хероин. Шест килограма първокласна „стока“ бе отишла в полицейските сейфове. Загубата трябваше да бъде наваксана. От Филадельфия постоянно искаха още, а Ню Йорк показваше значителен интерес след първата доставка. Хенри възнамеряваше да използва кораба за последен път. Сега вече можеше да промени нещата из основи. Тони подготвяше нова лаборатория на по-удобно място. Тя напълно щеше да отговори на успеха, на който Тъкър се радваше. Дотогава обаче се налагаше още веднъж да използва стария начин, макар да не възнамеряваше да го върши собственоръчно.

— Кога? — попита Бърт.

— Тази вечер.

— Става, шефе. Кой ще дойде с мен?

— Фил и Майк.

Двамата нови бяха от организацията на Тони — млади, умни и амбициозни момчета. Те все още не познаваха Хенри и нямаше да бъдат част от неговата мрежа, но можеха да се справят с извънградските доставки и да свършат черната работа — смесване и пакетиране. В техните очи това бе нещо като ритуал по приемане, отправна точка, от която положението и отговорностите им щяха да растат. Тони гарантираше за надеждността им и Хенри прие предложението. Сега двамата с Пиаджи бяха свързани — както с работата, така и с кръвта. Тъкър вече вярваше на Тони и приемаше съветите му. Той възнамеряваше да преустрои дистрибуторската си мрежа и да премахне жените куриери от нея. С това, разбира се, изчезваше и смисълът на живота им. Неприятно, разбира се, но трите провала показваха, че те стават опасни. Жените наистина бяха изиграли важна роля при разработването на бизнеса, но вече не бяха необходими.

Не трябваше обаче да се избързва.

— Колко? — попита Бърт.

— Достатъчно, за да ви създаде работа за известно време. Хенри махна към сандъците с бира. Те бяха препълнени, но точно така трябваше и да бъде. Бърт ги отнесе до колата си. Помощникът на Хенри се държеше като истински бизнесмен — нито много свободно, нито пък напрегнато. Може би Бърт щеше да се превърне в негов заместник. Той бе лоялен, държеше се почтително, показваше твърдост в нужните моменти и бе доста по-надежден от Били и Рик. Освен това имаше същия цвят на кожата като Тъкър. Мисълта се стори забавна на Хенри. Били и Рик му бяха необходими в началото, тъй като всички основни дистрибутори бяха бели. Съдбата обаче бе уредила нещата. Сега белите момчета сами припкаха при него.

— Вземи и Ксанта.

— Ще имаме доста работа, шефе — възрази Бърт.

— След като свършите, можете да я оставите там. Може би най-добрият начин бе да ги отстранява една по една.

Търпението бе трудно за придобиване качество. Нуждата обаче бе накарала Кели да прибави и тази добродетел към арсенала си.

Работата му помагаше. Той затегна дулото в патронника на струга и включи машината на бързи обороти. После с командното колело започна да пробива серия дупки на равни интервали в предните петнадесет сантиметра на дулото. Само след час Кели бе готов и прикрепил оптичния мерник. Показа се, че модифицираното оръжие е доста точно.

— Трудна работа, а, татко?

— От единадесет месеца се занимавам с нея, Джек — призна Райън по време на вечерята.

За радост на жена си тази вечер се бе прибрал почти навреме.

— За онези, ужасии ли става въпрос? — попита жена му.

— Да не говорим за това точно на вечеря, скъпа — предложи детективът и отговори на въпроса ѝ. Емет с всички сили се опитваше да не вкарва служебните си задължения у дома. Той погледна сина си и реши да поговори за скорошното решение на Джек. — Значи морската пехота, а?

— Така ще платя последните две години от обучението си, нали, татко?

Синът му имаше навика да се тревожи за подобни неща като например таксата за обучение на сестра си, която все още бе в гимназията. От друга страна, също като баща си Джек мечтаеше за малко приключения, преди да заеме мястото, отредено му от живота.

— Синът ми — пехотинец — изръмжа добродушно Емет.

Той също се тревожеше. Войната във Виетнам все още не бе свършила и можеше да продължи и след дипломирането на сина му. Като повечето бащи от своето поколение Емет Райън не преставаше да се чуди защо, по дяволите, самият той бе рискувал живота си срещу германците. За да може сега синът му да се бие срещу хора, за които Емет не бе дори и чувал на неговата възраст ли?

— Какво вали от небето, татко? — ухили се Джек с момчешката си усмивка на шегата на морските пехотинци.

Подобни разговори тревожеха и Катрин Бърк Райън, които си спомняше изпращането на Емет и целия 6 юни 1944, прекаран в молитви в църквата „Св. Елизабет“. Въпреки честите писма и успокоения тя бе прекарала още много дни в църквата. Катрин си

спомняше дългото очакване. Тя знаеше, че разговорът тревожи и съпруга ѝ, макар и не по същия начин.

„Какво вали от небето? Неприятности!“ — едва не отговори на сина си Емет, но мисълта спря, преди да е достигнала устните му.

Кели. Бяха се опитали да му се обадят. Изпратиха бреговата охрана да огледа острова, на който живее. Яхтата не бе там. Нямаше я никъде. А къде бе самият Кели? Ако възрастната дама не грешеше, той се бе появил отново. Ами ако просто го е нямало? Но сега бе тук. След инцидента Фармър-Грейсън-Браун убийствата просто бяха секнали. От дока си спомниха, че са видели яхтата по това време, но тя бе отплавала през нощта — същата нощ — и изчезнала. Връзка. Каква е била яхтата? Къде се намираше сега? Какво вали от небето? Неприятности. Именно това се бе случило преди. Нещо просто бе започнало да вали и бе спряло.

Жена му и синът му отново го видяха. Емет Райън дъвчеше храната си с вперен в празното пространство поглед, а мозъкът му просто не можеше да спре да анализира информацията отново и отново. „Кели не е много по-различен от онова, което бях аз едно време“ — помисли си Райън. Емет бе започнал като редник, за да достигне в края на войната до лейтенант — чина, който имаше и в момента. Той си спомни чувството да бъдеш нещо по-особено. Спомни си усещането за непобедимост, което по някакъв странен начин вървеше ръка за ръка с ужаса от скока с парашут. Усещането да стъпиш пръв на чужда територия и да тръгнеш напред в мрака, въоръжен само с автомат. Най-тежката мисия се падаше винаги на най-силните мъже. Мисия. И той някога бе такъв. Но никой никога не бе убивал жена му... Какво ли щеше да се случи през 1946, ако някой бе извършил това с Катрин?

„Нищо добро.“

Той бе спасил Дорис Браун. Бе я поверил на хора, на които е имал доверие. Миналата нощ се бе срещнал с един от тези хора. Вече знае, че е мъртва. По същия начин бе спасил Памела Маден, за да я изгуби. Тогава бе в болница, но когато след няколко седмици излезе оттам, изведнъж започнаха да се редят майсторски убийства. Няколко седмици... за да влезе във форма. После изведнъж убийствата спряха и Кели изчезна.

Ами ако просто е бил отишъл някъде?

Сега вече е тук.

Нещо ще се случи.

Райън не разполагаше с нищо, което може да се представи пред съд. Единственото доказателство, което имаха, бе половин отпечатък от обикновена гуменка, а такива се продаваха със стотици на ден. Имаха и мотив. Но колко убийства имаше ежегодно и колко от тях се разкриваха? Можеха да кажат, че Кели е вероятният извършител. Но той сигурно щеше да си намери достатъчно добро алиби пред съдебните заседатели. „Как можеш да обясниш такова нещо на един съдия“ — запита се детективът. Е, някои съдии можеше и да го разберат, но никой съдебен заседател нямаше да приеме обясненията. Не и след като е чул една-две думи от новоизлюпен адвокат.

„Случаят е разрешен“ — помисли си Райън. Той знаеше. Но не разполагаше с никакво доказателство освен увереността, че нещо ще се случи.

— Кой, мислиш, е това? — попита Майк.

— Прилича на рибар — отвърна Бърт, който управляваше лодката.

Той се държеше встрани от бялата яхта. Залезът наближаваше. Вече закъсняваха и управлението ставаше все по-трудно, а лабораторията им изглеждаше доста различна през нощта. Бърт отново погледна бялата яхта. Човекът с въдицата му махна и той отвърна на жеста, като в същото време зави наляво. Предстоеше им дълга нощ. Ксанта нямаше да им е много полезна. Все пак можеше да свърши някаква работа, когато направят почивка за храна. Тя не бе лошо момиче, а просто ужасно тъпа. Вероятно най-добре щеше да е да ѝ дадат хубава доза, преди да тръгнат. Все още се намираха на открито в лодката, а тя си нямаше и представа какво ще правят. Е, това не се отнасяше и за Бърт.

Той поклати глава. Сега трябваше да мисли за по-важни неща. Например как щяха да се държат Майк и Фил под негово ръководство. Разбира се, трябваше да е любезен. Щяха да разберат. Парите помагала в това отношение. Той се отпусна на пейката, отпи от бирата си и се заглежда за червения сигнален буй.

— Виж ти, виж ти — прошепна Кели.

Оказа се просто. Били му бе дал цялата необходима информация. На кораба имаше лаборатория. Идваха с лодка от залива, обикновено през нощта, и по принцип си тръгваха на другата сутрин. Завиваха при червения буй. Мястото бе дяволски трудно за намиране, а през нощта — почти невъзможно. Е, разбира се, ако не познаваш водата наоколо. Случаят с Кели определено не бе такъв. Той остави въдицата, на чиято кукичка нямаше стръв, и вдигна бинокъла. Размерът и цветът съвпаднаха. Името бе: „Осмицата на Хенри“. Той се отпусна и изглежда как лодката продължи на юг, за да завие на изток при червения буй. Кели направи кръстче на картата си. Поне дванадесет часа. Трябваше да са достатъчно. Проблемът с едно толкова тайно скривалище бе, че съществуването му зависи единствено от секретността. Веднъж разкрито, то ставаше ужасно уязвимо. Хората никога не се учеха от грешките си. Един и същ маршрут както за отиване, така и за връщане. Нов остроумен начин за самоубийство. Щеше да изчака слънцето да залезе. Докато чакаше, Кели извади един спрей със зелена боя и направи външната страна на надуваемата си лодка на райета. Вътрешността боядиса в черно.

[1] Кръвната нива — мястото, което Юда купил с тридесетте си сребърника, за да се обеси в него. — Б.пр. ↑

33.

ОПАСЕН ЧАР

Били му бе казал, че обикновено работата продължава цяла нощ. Това даде на Кели достатъчно време да хапне, да почине и да се подготви. Той придвижи „Спрингър“ близо до мястото, където щеше да ловува тази вечер, и пусна котвите. Вечерята му се състоеше само от сандвичи, но бе по-вкусна от „храната“, която бе ял преди седмица на върха на хълма си. „За бога, само преди седмица бях на борда на «Огдън» и се подготвях“ — поклати тъжно глава Джон. Как можеше животът да е толкова безумен?

Малката му надуваема лодка, боядисана в камуфлажни цветове, се спусна във водата след полунощ. В задната част Кели бе прикачил малък двигател и се надяваше горивото да му стигне за пътуването до кораба и обратно. Не можеше да е чак толкова далеч. Картата показваше, че районът не е толкова голям, а мястото, което използваша, бе абсолютно изолирано. С нашарено лице и ръце Джон се промъкваше из лабиринта от корабни останки. Лявата му ръка направляваше лодката, а очите и ушите му търсеха нещо необичайно. Небето му помагаше. Имаше новолуние и звездната светлина бе достатъчна, за да очертае тревата и водораслите, израснали в плитчините. Захвърлените корабни останки бяха превърнали това кътче от залива в изолирано мочурище и дом за множество морски птици.

Всичко напомняше на предния път. Жуженето на мотора ужасно наподобяваше звука, издаван от шейната, помогнала му да се придвижи нагоре по вьетнамската река. Кели се движеше с около два възела, като пестеше горивото и се ориентираше с помощта на звездната светлина. Тръстиките издигаха стебла на около два метра над водата и Джон разбра защо хората на Хенри предпочитат да не пътуват нощем. Мястото наистина приличаше на лабиринт, но Кели можеше да се ориентира в него. Той наблюдаваше местещите се по небето звезди, защото знаеше коя да следва и коя не. Всичко бе въпрос на нагласа.

Враговете му бяха израснали в града и нямаха неговите моряшки навици. Колкото и спокойни да се чувстваха на мястото, в което приготвяха незаконната си стока, тук, в несигурните водни пътеки, господар бе Джон. „Сега сме на моя територия“ — каза си Кели. Той вече се осланяше повече на слуха, отколкото на зрението си. През тръстиките се промъкна лек ветреца и се отправи по най-широкия канал. Той бе доста криволичеца, но по всяка вероятност те следваха именно него. Половинвековните изкорубени останки наоколо приличаха на призраци от друга епоха, каквито всъщност бяха. Антики от една спечелена война, боклук, изхвърлен от по-просто и лесно за живот време, някои от тях лежаха в странно положение. Напомняха на отдавна забравени играчки на детето, което някога е било страната му. Дете, превърнало се в угрижен възрастен.

Глас. Кели изключи мотора. Инерцията придвижи лодката още няколко метра напред, докато притежателят ѝ въртеше глава и се опитваше да определи местонахождението на шума. Бе познал канала. Той завиваше надясно, а шумът бе дошъл именно от тази посока. Бавно и внимателно Кели придвижи лодката си към завоя. Пред него изникнаха три изоставени корпуса. Вероятно бяха докарани заедно. Капитанът на влекача сигурно се бе опитал да ги остави на една линия — нещо като моряшка шега. Най-западният бе наклонен със седем-осем градуса наляво и спокойно почиваше на дъното си. Очертанията на профила издаваха преклонната му възраст. Надстройката бе ниска, а големият стоманен комин — отдавна ръждясал. Но на мястото, където би трябвало да е мостикът, се виждаше светлина. Слухът на Кели долови и музика. Беше рок от радиостанция, която помагаше на шофьорите да не заспят по време на дългите нощни курсове.

Джон изчака няколко минути, докато слухът му си състави точна представа за мястото, а очите избераха маршрута за приближаване. Щеше да напредне така, че корпусът на кораба да го прикрива през целия път. Сега вече се чуваше повече от един глас. Вероятно бе внезапно избухнал смях от току-що разказан виц. Кели отново се спря и огледа очертанията на кораба за нещо необичайно, за сянка на пазач. Не се виждаше нищо.

Не можеше да се отрече, че са избрали подходящо място. Надали някой би се сетил да потърси точно тук. Избягваха го дори местните рибари. И все пак човек трябваше да мисли за всичко, тъй като никое

място не бе абсолютно сигурно... ето я яхтата. Добре. Кели запълзя с половин възел, придържайки се близко до ръждясалия корпус, докато достигна до яхтата. Той завърза своята лодка на една съседна скоба. Към палубата на развалината водеше въжена стълба. Джон си пое дълбоко въздух и се заизкачва нагоре.

„Работата е точно толкова тежка и досадна, колкото ни каза Бърт“ — помисли си Фил. Смесването на хероина с пудрата захар бе лесната част. Сипваха ги в големи метални купи и ги размесваха, докато не се уверяха, че съставките са разпределени по равно. Той си спомни как като дете бе помагал на майка си в правенето на торти. Тогава бе научил неща, които всяко дете забравя веднага щом открие бейзбола. Сега тракането на бъркалката отново вдъхваше живот на спомените. Пътуването в онова минало, когато дори не трябваше да става рано, за да ходи на училище, бе дори приятно. Но това бе лесната част от работата. После идваше отегчителната процедура по разпределянето на сместа на равни порции, пъхането ѝ в найлонови пликчета, запечатването, броенето и подреждането в сандъците. Фил си размени отчаян поглед с Майк, който изпитваше същите чувства. Бърт вероятно бе не по-малко отегчен, но не го показваше. Нещо повече, той бе достатъчно любезен, за да се опитва да ги развеселява. От радиото се носеше музика, а през почивките имаха на разположение онази Ксанта, която бе омаяна от хапчетата, но... покорна. По време на полунощната почивка Фил и Майк бяха положили доста усилия, за да я изтощят. Сега момичето спеше в ъгъла. В четири сутринта щеше да има нова почивка и дотогава всички щяха да бъдат с възстановени сили. Будуването се оказа трудна работа, а освен това Фил се безпокоеше от всичкия този прах, част от който се носеше и във въздуха. Дали го вдишваше? Можеше ли да се дрогира от него? Той си обеща, че ако се наложи отново да върши тази работа, ще си вземе някаква предпазна маска. Идеята да се печелят пари от тази гадост му допаднаше, но Фил нямаше никакво желание да се пристрастява към нея. Добре, че Тони и Хенри подготвиха нова лаборатория. Дори да си спестят само отвратителното пътуване, пак бе нещо.

Още една доза бе готова. Фил работеше по-бързо от другите двама, защото искаше да свършат колкото се може по-скоро. Той се приближи до сандъка и вдигна нов еднокилограмов пакет. Помириса го, както бе направил и с останалите. Отвратителна миризма на химикали. Приличаше на онази, която се носеше в училищната лаборатория по биология — формалдехид или нещо такова. Фил отвори пакета с джобно ножче и изсипа съдържанието му в купата си. После добави предварително приготвената пудра захар и започна да разбърква под светлината на лампата.

— Здравсти.

Всичко стана напълно неочаквано. Внезапно на вратата се появи човек с пистолет в ръка. Носеше военно камуфлажно облекло, а лицето му бе боядисано в зелено и черно.

Молбите на Кели бяха чути и от заглушителя нямаше да има нужда. Колтът му отново стана 45-калибров. Джон знаеше, че дупката на дулото изглежда достатъчно голяма, за да паркираш кола в нея. Той протегна лявата си ръка.

— Отгук. На палубата, по очи с ръце на тила. Един по един. Ти си пръв — нареди той на човека при купата.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита черният.

— Ти трябва да си Бърт. Без тъпи номера.

— Откъде знаеш името ми? — попита Бърт, докато Фил заемаше мястото си на палубата.

Кели посочи на другия бял мястото до приятеля му.

— Аз знам доста неща — отвърна Джон и се приближи към Бърт. В този момент видя спящото в ъгъла момиче. — Коя е тази?

— Слушай, тъпако!

Четиридесет и пет калибровият колт се изравни с лицето на Бърт само на метър от него.

— Май не се разбрахме? — каза Кели приятелски. — На палубата. Веднага!

Бърт се подчини без колебание. Момичето спеше и Кели реши засега да не го буди. Първата работа на Джон бе да ги претърси за оръжие. Двамата имаха малки пистолети, а третият — безполезно джобно ножче.

— Хей, кой си ти? Можем да поговорим — предложи Бърт.

— Точно това ще направим. Кажете ми за наркотиците — започна Кели.

В Москва бе десет часът сутринта, когато съобщението на Волошин бе разшифровано. Един висш офицер от Първо главно управление на КГБ разполагаше с директна линия с доста хора. Между тях бе и един академик, специалист по въпросите, свързани с Америка, който съветваше ръководството на КГБ и външно министерство по въпросите на новата американска политика. Академикът нямаше военен чин в йерархията на КГБ, но бе човекът, който най-бързо щеше да придвижи въпроса, въпреки че заместник-председателят вече също разполагаше с копие от съобщението. То бе кратко и точно. Академикът се ужаси от текста му. Намалването на напрежението между две свръхсили по време на войната, в която участваше едната от тях, бе в сферата на чудесата. И въпреки това признаците бяха налице. От друга страна, новата насока на американската политика към Китай можеше да отбележи началото на цяла ера в отношенията между Съветския съюз и Америка. Същото мнение бе изразило и Политбюро на пространно заседание само преди две седмици. Публичното огласяване на факта, че съветски офицер е замесен в подобна налудничавата операция, щеше да предизвика катастрофа. На кой ли кретен от военното разузнаване бе хрумнала тази идея? При положение че информацията бе достоверна, разбира се — факт, подлежащ на проверка. Академикът се обади на заместник-председателя на КГБ.

— Евгений Леонидович? Току-що получих спешно съобщение от Вашингтон.

— Аз също, Ваня. Какви са препоръките ти?

— Ако твърденията на американците са верни, налага се да предприемем незабавни действия. Публичното огласяване на подобна идиотщина може да ни излезе скъпо. Можете ли да потвърдите, че това в действителност става?

— Да. В такъв случай... може би външно министерство?

— Съгласен съм. Военните ще протакат прекалено много. Ще ни послушат ли?

— Имаш предвид братските ни социалистически съюзници? Те ще се вслушат само в гласа на кораба с ракети, за който плачат седмици наред — отвърна заместник-председателят.

„Колко поучително — помисли си академикът. — За да спасим живота на няколко американци, ще изпратим още оръжие срещу тях и те ще ни разберат.“ Пълна лудост. Ако въобще можеше да се илюстрира необходимостта от detente, то това бе идеалният пример. Как можеха две огромни страни да уточнят взаимоотношенията си, когато бяха замесени — директно или не — в работите на трета малка страна? Какво безсмислено отклонение от важните дела.

— Настоявам за спешни мерки, Евгений Леонидович — повтори академикът.

Макар и да беше с доста по-нисък пост от заместник-председателя, той си позволяваше да му говори така поради отдавнашното им приятелство. Двамата бяха учили заедно и кариерите им тясно се преплитаха.

— Напълно съм съгласен с теб, Ваня. Ще ти позвъня следобед.

„Това е чудо“ — помисли си Захариас, докато се оглеждаше наоколо. За пръв път от месеци насам излизаше навън и дори въздухът — макар горещ и влажен — му се струваше Божи дар. Но не това бе важното. Той преброи останалите — осемнадесет мъже като него, всички на почти еднаква възраст. В помръкващата от залеза светлина Робин различи лица. Недалеч от него стоеше човек, който бе виждал толкова отдавна. По вида му можеше да се съди, че е от флота. Двамата със Захариас си размениха погледи и бързи усмивки. Останалите нравеха същото. Само ако пазачите им разрешаха да си поговорят... Първият подобен опит обаче веднага бе пресечен с плесница. За момента обаче дори и видът на останалите лица бе достатъчен. Осъзнаването, че не си сам, че има и други, им стигаше. Толкова малко и същевременно така огромно нещо. Робин се изправи, доколкото му позволяваха болките в гърба, и изпъна рамене, докато niskият офицер пред тях обясняваше нещо на строените си войници. Захариас не знаеше достатъчно вьетнамски думи, за да разбере речта.

— Това тук е врагът — казваше капитанът на хората си.

Той скоро щеше да се отправи на юг и след всички обяснения и упражнения на войниците му внезапно се предоставяше възможност да видят врага на живо. Капитанът обясняваше, че американците не са чак толкова силни. Показваше на момчетата, че хората, нападнали страната им, не са чак толкова високи и застрашителни. Те можеха да бъдат прегънати, пречупени и разкъравени не по-трудно от всеки друг. И това беше елитът на врага — хората, които пускаха бомби над страната и убиваха сънародниците им. Срещу тези хора щяха да се бият те. Нима можеха да се страхуват от тях? Щом американците бяха толкова глупави, та да се опитат да спасяват тези кучета, те отсега щяха да се научат как да ги убиват. С тези окуражителни думи капитанът освободи хората си, за да се подготвят за нощното дежурство.

Виетнамският офицер си мислеше, че може да прави това. Скоро тези кучета щяха да се превърнат в пушечно месо. Полковият командир бе споменал, че политическото ръководство скоро ще се размърда и ще затвори лагера веднъж завинаги. Така хората му наистина щяха да се поупражняват, преди да излязат срещу въоръжени американци. Дотогава капитанът щеше да показва пленниците като бойни трофеи на войниците си и да намали страха от неизвестността и битката. Щеше да насочи омразата на войниците си, защото тези хора със своите бомби бяха превърнали прекрасната му страна в гробище. Капитанът бе избрал деветнадесет новобранци, които бяха тренирали упорито. Щеше да ги запознае с усещането да убиваш, защото те имаха нужда от него. Виетнамският офицер се зачуди колко от хората му щяха да се приберат обратно у дома.

Преди да се отправи отново на север, Кели спря за гориво в дока на Кеймбридж Таун. Сега вече разполагаше с всичко или поне с достатъчно. Със заредени резервоари и пълен с полезна информация мозък, Кели за пръв път щеше да удари копелетата през лицето. Бе прибрал стока, която сигурно щяха да продават две или три седмици. Това щеше да ги поразтърси. Джон можеше да я прибере и да я използва като примамка, но реши да не го прави. Не искаше да я държи при себе си, особено сега, когато подозираше по какъв начин може да е влязла в страната. Всъщност Бърт знаеше само това, че идва някъде от

източното крайбрежие. Който и да бе Хенри Тъкър, той бе параноичен в съвсем разумни граници и ръководеше операцията си по начин, който при други обстоятелства Кели сигурно щеше да аплодира. Хероинът със сигурност бе азиатски, пликчетата миришеха на смърт и пристигаха от източното крайбрежие. Колко неща с мирис на смърт пътуваха от Азия до източното крайбрежие на Съединените щати? Кели се сецаше само за едно. Фактът, че бе познавал някои от хората, чиито тела се обработваха във военновъздушната база „Поуп“, само подклаждаше гнева и решителността му да доведе започнатото докрай. Той насочи „Спрингър“ на север, мина покрай тухлената кула с фара на остров Шарп и продължи към града, където го дебнеше повече от една опасност.

„За последен път.“

В Източна Америка се намират много малко глухи кътчета като областта Съмърсет. В района имаше само една гимназия, а населението живееше в доста отдалечени една от друга ферми. През областта минаваше удобна магистрала, позволяваща на хората да я прекосят бързо и безпрепятствено. Движението към щатския морски курорт в Оушън минаваше именно през Съмърсет. Най-близката междущатска магистрала се намираше от далечната страна на залива. Районът имаше изключително нисък процент на престъпност, регистриран може би единствено от статистиката за дребно хулиганство. Убийството в областта Съмърсет със седмици наред оставаше главна тема на местните вестници. Що се отнася до кражбите, те също не бяха проблем в район, където нощните посетители се посрещаха от фермерите с пушка. Единственото сериозно провинение бяха пътнотранспортните произшествия, за които се грижеше щатската полиция. За да прогонят скуката, патрулните коли по източното крайбрежие на Мериленд разполагаха с доста мощни двигатели. Те позволяваха на полицаите да застигат нарушители, изпили по едно питие в стремежа си да оживят пътя из глухата, макар и гостоприемна провинция.

Полицай Бен Фрийланд караше поредното си дежурство. Той смяташе, че все някога ще се случи нещо наистина сериозно, и това го задължаваше да познава всички ферми, всички кръстопътища и

въобще всеки сантиметър от района, за да може да намери най-бързия път до местопроизшествието, когато съобщението пристигне. Роден и израсъл в Съмърсет, Фрийланд преди четири години бе завършил полицейското училище в Пиксвил. Той тъкмо си мислеше за повишение, когато забеляза някакъв пешеходец на пътя Поустбокс, близо до селцето с необичайното име Дамски квартал. В днешно време дори децата на невръстна възраст се придвижваха с велосипеди. Да не говорим, че много от тях караха коли доста преди да са достигнали необходимата за това възраст — още едно от сериозните нарушения, с които Фрийланд се занимаваше всеки месец. Той забеляза жената още от километър и половина — земята наоколо бе равна, — но не ѝ обърна особено внимание, преди да се приближи на около триста метра. Тя — сега със сигурност се виждаше, че е жена — вървеше доста неуверено. След още сто метра Фрийланд установи, че не е облечена като местните жители. Странно. Единственият начин да се достигне дотук бе с кола. Жената вървеше в зигзаг и дори променяше дължината на стъпката си. Това означаваше вероятно алкохолно опияняване — „още едно от сериозните местни нарушения“, каза си полицаят. Значи трябваше да спре и да види какво става. Той изключи двигателя на големия форд, паркира го на безопасно разстояние, слезе и както го бяха учили, оправи значката и пистолета на кръста си.

— Здравейте — започна любезно Фрийланд. — Накъде сте тръгнали, госпожо?

Тя спря и го погледна с очи, които сякаш принадлежаха на същество от друга планета.

— 'къв си ти?

Полицаят леко се наведе към нея. Дъхът ѝ не миришеше на алкохол, но, от друга страна, Фрийланд знаеше, че наркотиците все още не фигурират в списъка на проблемите за Съмърсет. Обстоятелство, което може би току-що се бе променило.

— Как се казвате? — попита полицаят по-строго.

— Ксанта, с „к“ и „с“ — отвърна с усмивка тя.

— Откъде си, Ксанта?

— Оттук.

— И по-точно?

— 'тланта.

— Атланта е доста далеч.

— Знам! — изкикоти се момичето. — Ха, имала съм още. — Явно според нея това бе доста сполучлива шега и тайна, която заслужаваше да се сподели. — Крия ги в сутиена.

— Какво е пък това?

— 'апчета. Слагам ги в сутиена и той не знае.

— Мога ли да ги видя? — попита Фрийланд. През ума му минаваха много въпроси, но в едно бе сигурен — тази вечер щеше да има арестант.

Момичето се изсмя и бръкна в пазвата си.

— Махни се.

Фрийланд я послуша. Нямаше смисъл да я дразни, въпреки че дясната му ръка вече стискаше пистолета на колана. Пред очите му Ксанта бръкна в разкопчаната си блуза и измъкна шепа червени капсули. Значи така. Полицаят отвори багажника на колата си и извади найлоново пликче от служебната си чанта.

— Защо не ги сложиш тук? Иначе могат да се изгубят.

— Става! — Какъв любезен полицай.

— Мога ли да ви предложа да ви откарам, госпожо?

— Като нищо. Заболяха ме краката от вървене.

— Тогава да тръгваме.

Правилникът изискваше да ѝ постави белезници и след като помогна на Ксанта да се качи на задната седалка, Фрийланд го спази. Момичето явно нямаше нищо против.

— Де отиваме?

— Струва ми се, че имаш нужда от легло и почивка, Ксанта. Аз ще се погрижа за това.

Фрийланд подкара по пътя с пълното съзнание, че вече има случай на незаконно притежаване на наркотични вещества.

— Бърт и другите двама също почиват. Само дето няма да се събудят.

— Какво казваш, Ксанта?

— Направо им надупчи задниците, па-па-па — показа тя с ръце.

Фрийланд видя жестовете в огледалото и едва не излезе от пътя от изненада.

— Кой това?

— Беше ня'кво бяло момче. Нит' му видях лицето, нит' му разбрах името, ама им надупчи задниците, па-па-па.

„Исусе!“

— Къде?

— На лодката. — Що за тъп въпрос?

— Каква лодка?

— Дето плава във водата, глупчо! — Ама че смехория.

— Будалкаш ли ме, момиче?

— И знайш ли кое е най-смешното? Той остави цялата дрога там. Бялото момче де. Само че беше зелено.

Фрийланд си нямаше и понятие какво става, но възнамеряваше по най-бързия начин да разбере. За начало той пусна сирените и настъпи газта на мощния форд в посока към полицейския участък на Уестоувър. Трябваше да се обади предварително, но знаеше, че няма да постигне нищо повече, освен да убеди капитана си, че не момичето, а той е взел наркотици.

— Яхта „Спрингър“, погледни наляво?

Кели вдигна микрофона си.

— Да не би там да има някой познат? — попита той, без да обръща глава.

— Къде, по дяволите, се загуби, Кели? — попита Ореза.

— Имах работа. Защо питаш?

— Липсваше ми — долетя отговорът. — Намали малко.

— Важно ли е? Бързам, Португалец.

— Слушай, Кели, казвам ти като моряк на моряк, намали ход.

Ако не познаваше човека... не, трябваше да се подчини независимо кой му заповядва. Кели изключи двигателите и позволи на катера да се приближи. Сега сигурно щяха да поискат да го проверят. Ореза имаше пълното право да го стори и опитите да го спре нямаше да доведат до нищо. Без да иска разрешение, катерът се изравни с яхтата и Ореза се прехвърли на „Спрингър“.

— Здравсти, боцман.

— Какво има?

— През последната седмица два пъти ходих на островчето ти, за да пийнем по една бира, но те нямаше.

— Не бих искал да те карам да употребяваш алкохол през работно време.

— Когато няма с кого да си бърбиш, наоколо става скучничко. — Изведнъж и двамата разбраха, че събеседникът им се чувства неловко, без да знаят защо. — Къде, по дяволите, се изгуби?

— Не бях в страната. Имах работа — отвърна Кели. Беше ясно, че няма да каже повече подробности.

— Чудесно. Ще бъдеш ли тук тези дни?

— Да, така смятам.

— Добре, следващата седмица може да се отбия, за да чуя някоя и друга лъжа за това колко са опитни флотските боцмани.

— На флотските боцмани не им се налага да лъжат. Да не би да имаш нужда от уроци по управление на катер?

— Научил съм ги, когато си ходил прав под масата! Може би няма да е зле да ти направя една проверка.

— Мислех, че си на приятелско посещение — забеляза Кели и двамата се почувстваха още по-неудобно.

Ореза се опита да излезе от неловкото положение с усмивка.

— Добре, този път ти се размина. — Шегата му увисна във въздуха. — Ще се видим следващата седмица, боцман.

Те се здрависаха, но нещо между тях се бе променило. Ореза махна на катера си да се приближи и майсторски се прехвърли на борда му. Момчетата от бреговата охрана отплаваха, без да кажат нито дума повече.

„Това май означава нещо“ — каза си Кели и продължи по пътя си.

Ореза изгледа отдалечаващия се на север „Спрингър“ и се зачуди какво ли става. „Не бях в страната.“ Е, яхтата му със сигурност я нямаше в Чесапийк, но къде, по дяволите, е била? Защо полицията се интересуваше толкова много от него? Кели — убиец? Момчето все пак имаше медал за храброст. Ореза знаеше само, че Кели е участвал в групите за подводна диверсия. Познаваше го като приятна компания за бутилка бира и сериозен моряк. „Когато човек престане да върши задълженията си и се нагърби с разни полицейски задачи, нещата наистина стават сложни“ — помисли си капитанът и се насочи на югозапад към Томас пойнт. Трябваше да се обади по телефона.

— И какво се случи?

— Знаеха, че идваме, Роджър — отвърна Ритър с твърд поглед.

— Как така, Боб? — попита Макензи.

— Все още не сме разбрали.

— Информация ли е изтекла?

Ритър бръкна в джоба си, извади фотокопие на някакъв документ и го подаде през бюрото. Оригиналът бе на виетнамски. Под документа имаше фотокопие на ръкописния превод. На английски бяха напечатани само думите „ЗЕЛЕН ЧИМШИР“.

— Знаели са името?

— Това е проблем на тяхната секретност, но да, Роджър, знаели са го. Предполагам, че са планирали да използват информацията при разпита на морските пехотинци, които евентуално са щели да заловят. Доста добро средство за бързо пречупване на хора. Слава богу, извадихме късмет.

— Знаем. Никой не е пострадал.

Ритър кимна.

— Преди операцията пуснахме един разузнавач. Той е бивш „тюлен“ и отличен професионалист. Както и да е, северновиетнамските подкрепления пристигнали пред очите му. Именно той отмени операцията. После просто слязъл от хълма.

Подценяването на ситуацията винаги придаваше на нещата драматизъм. Особено пък в очите на човек, който бе мирисал барутен дим.

„Заслужава си човек да подсвирне“ — помисли си Макензи.

— Сигурно е доста куражлия момче.

— Нещо повече — продължи тихо Ритър. — На връщане заловил руснака, който разпитвал нашите хора, заедно с командира на лагера. Сега и двамата са в Уинчестър. Живи — прибави с усмивка Боб.

— Значи оттам имате съобщението? Аз пък си мислех, че е от военното разузнаване — каза Макензи. — И как е успял да го направи?

— Както сам каза, момчето е куражлия — усмихна се Ритър. — Това е добрата новина.

— Не съм сигурен, че искам да чуя лошата.

— Имаме сведения, че другата страна иска да ликвидира лагера заедно с хората в него.

— За бога... Хенри точно сега е в Париж — каза Макензи.

— Грешен подход. Ако съобщи новината дори и на неофициална среща, те със сигурност ще я отрекат и вероятно ще искат да превърнат лъжата си в истина.

Публична тайна бе, че истинската работа на подобни конференции се върши именно през почивките. По време на официалните разговори хората се оплитаха във формалности, като например определянето формата на масата за заседания.

— Вярно. Тогава какво?

— Опитваме се да оправим проблема чрез руснаците. Разполагаме с канал. Самият аз осъществих контакта.

— Осведомявай ме за развитието.

— Можеш да си сигурен, че ще го направя.

— Благодаря ви, че се съгласихте да поговорим — каза лейтенант Райън.

— За какво всъщност става въпрос? — попита Сам Роузън. Намираха се в кабинета му, който съвсем не бе голям и присъствието на четирима души в него още повече го стесняваше. Сара и Санди също бяха тук.

— За един ваш бивш пациент — Джон Кели. — Райън видя, че новината не ги изненада много. — Трябва да поговоря с него.

— И какво ви спира? — попита Сам.

— Не знам къде да го открия. Надявах се, че вие ще ми помогнете.

— За какво искате да говорите? — намеси се Сара.

— За една серия убийства — отвърна веднага Райън с надеждата да ги шокира.

— Кой е убит? — попита медицинската сестра.

— Дорис Браун и още няколко човека.

— Джон не ѝ е сторил нищо лошо... — каза Санди, преди Сара Роузън да успее да докосне ръката ѝ.

— Значи знаете коя е Дорис Браун — също избърза със забележката си детективът.

— Двамата с Джон станахме... приятели — отвърна Санди. — През последните две седмици той не бе в страната. Не е могъл да убие

никого.

„Така“ — помисли си Райън. Това бе и добра, и лоша новина. Бе избързал с коза си за Дорис Браун, въпреки че реакцията на обвинението му също бе доста емоционална. От друга страна, едно от подозренията му току-що бе потвърдено.

— Не бе в страната, казвате. А къде е бил? Откъде знаете?

— Не мисля, че мога да ви кажа къде е бил. Самата аз не би трябвало да знам.

— Какво искате да кажете? — попита изненадано Райън.

— Съжалявам, но не мога да отговоря на въпроса ви.

Отговорът бе искрен и в него не личеше желание за извъртане.

„Какво, по дяволите, трябва да означава това?“ Райън разора, че няма да получи отговор на въпроса си, и реши да продължи по нататък.

— Някой на име „Санди“ се е обадил в дома на семейство Браун в Питсбърг. Били сте вие, нали?

— Господин офицер — намеси се Сара, — не мисля, че разбирам защо ни задавате тези въпроси.

— Опитвам се да получа някаква информация и искам да кажете на приятеля си, че трябва да говори с мен.

— Това криминално разследване ли е?

— Да.

— И вие ни разпитвате — забеляза Сара. — Брат ми е адвокат. Да го помоля ли да дойде тук? Струва ми се, че ни питате какво знаем във връзка с някакви убийства. Това ме притеснява. Имам един въпрос — подозирате ли някой от нас за нещо?

— Не, но подозирам приятеля ви.

Ако Райън не искаше нещо в момента, то бе да види адвокат наоколо.

— Чакайте малко — обади се Сам. — Ако си мислите, че Джон е извършил нещо нередно и искате да го открием вместо вас, значи намеквате, че знаем къде е, нали? Това ни прави вероятни... помагачи. Думата май беше съучастници, нали?

„Такива ли сте?“ — прииска му се на Райън да запита. Вместо това обаче каза:

— Нима съм споменал нещо подобно?

— Никога преди не са ме разпитвали по този начин и това ме изнервя — обърна се хирургът към жена си. — Обади се на брат си.

— Вижте, нямам основания да смятам, че някой от вас е извършил нещо нередно. Имам подобни съмнения единствено за приятеля ви. Това, което се опитвам да ви кажа, е: ако му предадете да ми се обади, ще му направите услуга.

— И кого, предполагате, е убил? — настоя Сам.

— Няколко пласьори на наркотици.

— Знаете ли с какво се занимавам аз? — намеси се остро Сара.
— Знаете ли как прекарвам по-голямата част от времето си тук?

— Да, госпожо, знам. Работите с деца, пристрастени към наркотици.

— Ако Джон наистина върши това, което казвате, може би няма да е зле да му купя пушка.

— Сигурно ви боли, когато загубите пациент — попита тихо Райън в стремежа си да я успокои.

— Можете да сте сигурен, че е така. Не сме се заели с тази работа, за да губим пациенти.

— А как се почувствахте, когато загубихте Дорис Браун?

Сара не отговори, защото разумът попречи на устата ѝ да изрече това, което иска.

— Той я е довел при вас, за да ѝ помогнете, нали? И двете с госпожа О'Тул доста сте се потрудили, за да изчистите организма ѝ от отровата. Да не мислите, че ви обвинявам за това? Но преди да доведе Дорис при вас, той е убил двама души. Знам го. Те вероятно са участвали в убийството на Памела Маден и са били истинската му цел. Вашият приятел Кели е много силен човек, но не е толкова умен, колкото мисли. Ако сега дойде доброволно, положението му ще е много по-различно, отколкото ако ни накара да го заловим. Предайте му го. Ще му направите услуга. Не мисля, че с действията си досега някой от вас е нарушил закона. Ако обаче занапред направите за него нещо по-различно от това, което ни казах, може би ще поемете по лош път. Нямам обичай да предупреждавам хората — каза им твърдо той.
— Вие не сте престъпници и аз го знам. Помощта, която сте оказали на Дорис Браун, е достойна за уважение и аз ужасно съжалявам, че обстоятелствата се стекоха по този начин. Но Кели убива хора и това е лошо. Казвам ви го, в случай че сте забравили някои неща. На мен лично наркоманите също не ми допадат. Именно аз се занимавам със случая на Памела Маден — момичето, намерено на фонтана. Искам да

изпратя убийците ѝ в затвора и с удоволствие ще гледам как влизат в газовата камера. Моя работа е да помагам на правосъдието. Не негова, а моя. Разбирате ли ме?

— Да, мисля, че бяхте ясен — отвърна Сам Роузън, замислен за хирургическите ръкавици, които бе дал на Кели.

Сега бе по-различно. Тогава Сам се чувстваше далеч от нещата. Близо до него стояха ужасните последици на престъплението, но същевременно бе толкова отдалечен от това, което приятелят му вършеше в момента. Тогава Сам го одобряваше, но му се струваше, че чете вестникарска статия. Сега ос различно, но Сам Роузън вече бе в играта.

— Кажете ми, близко ли сте до залавянето на хората, убили Пам?

— Знаем някои неща — отвърна Райън, без да съзнава, че отговорът му срива всички досегашни усилия.

Ореза бе на брега в управлението на бреговата охрана. Той мразеше тази част от работата си и именно заради нея се боеше от повишението. Израстването в службата означаваше собствен кабинет, бумащина и превръщане в „управленски кадър“ вместо простото и приятно командване на катера. Господин Инглиш бе излязъл някъде, а помощникът му наглеждаше работата отвън, така че в момента Ореза бе най-старшият в управлението. Португалеца порови из бюрото си, извади една визитка и набра номера, написан върху нея.

— Отдел „Убийства“.

— Лейтенант Райън, моля.

— Няма го.

— А сержант Дъглас?

— Днес е в съда.

— Добре, ще се обадя по-късно.

Ореза затвори и погледна часовника. Щеше да отплава в четири следобед и да се върне отново в полунощ. Той отвори друго чекмедже и започна да попълва ведомостите за изразходваното гориво, което му бе помогнало да направи залива Чесапийк безопасен за корабоплаване. След полунощ възнамеряваше да се прибере у дома, да вечеря и да се наспи.

Проблемът бе да свържат думите ѝ в нещо смислено. Лекарят, когото извикаха от кабинета му отсреща, каза, че момичето е под въздействието на наркотични вещества, но това се виждаше и с просто око. Той препоръча да се изчака преминаването на ефекта от упоението и взе двадесет долара за съвета си. Продължилият два часа разпит само бе успял на равни порции да ядоса и развесели момичето, но показанията си оставаха същите. Трима убити, „па-па-па“. Сега обаче не ѝ бе толкова смешно. Ксанта започваше да си припомня Бърт и спомените не ѝ харесваха.

— Ако това момиче се бе дрогирало още малко, сега щеше да е на Луната заедно с астронавтите — забеляза капитанът.

— Трима мъртъвци в някакъв кораб на неизвестно място — повтори полицай Фрийланд. — С имената и всичко останало.

— Вярваш ли го?

— Повтаря все едно и също, нали?

— Да — съгласи се капитанът. — Ти нали си падаш по риболова. Къде мислиш, че е това място, Бен?

— Прилича на водите край остров Блъдсуърт.

— Ще я задържим едно денонощие за появяване в нетрезво състояние на публично място... Освен това я заловихме с наркотични вещества, нали?

— Да, но трябваше само да я помоля, капитане. Тя сама ми даде хапчетата.

— Добре, спазвай точната процедура.

— А после, сър?

— Обичаш ли да се возиш на хеликоптер?

Този път избра друг кей. Оказа се лесно, тъй като из залива постоянно сновяха безброй лодки и яхти. Кеят разполагаше с доста места за гости, които през лятото обикаляха нагоре-надолу по крайбрежието и спираха на брега само за храна и гориво. Управителят на кея видя, че гостът му доста майсторски вкарва яхтата на мястото си, което не се случваше често, особено пък с такива големи съдове. Младостта на собственика още повече засили изненадата му.

— Колко време възнамерявате да останете? — попита той и помогна за завързването.

— Два дни. Може ли?

— Разбира се.

— Имате ли нещо против да платя в брой?

— Уважаваме такива клиенти — увери го управителят.

Кели отброи банкнотите и събщи, че ще прекара нощта в яхтата си. Не каза обаче какво ще стане на следващия ден.

34. ДЕБНЕНЕ

— Пропуснали сме нещо, Ем — обяви в осем и десет сутринта Дъглас.

— Сега пък какво? — попита Райън. Пропуските не бяха чак толкова рядко явление в тяхната работа.

— Как са разбрали, че е в Питсбърг? Обадих се на онзи сержант Майър и го накарах да провери всички извънградски обаждания на семейство Браун. През последния месец не са провели нито един такъв.

Лейтенантът загаси цигарата си.

— Трябва да приемем, че приятелят ни Хенри е знаел откъде е Дорис. Две от момичетата му са избягали и той сигурно си е направил труда да провери кои са родните места на останалите... Прав си — каза след няколко секунди размисъл Райън. — По-вероятно е да я е сметнал за мъртва.

— Кой е знаел, че е там?

— Хората, които са я завели, но те със сигурност не са казали на никого.

— Кели?

— Вчера в „Хопкинс“ разбрах, че не е бил в страната.

— Така ли? А къде тогава?

— Сестра О’Тул твърди, че знае, но не ѝ е позволено да казва, каквото и, по дяволите, да означава това. — Райън замълча за момент. — Връщаме се в Питсбърг.

— Историята там е следната: Бащата на сержант Майър е свещеник. Той е изповядал момичето и е разказал нещичко на сина си. Така. Сержантът се качва по стълбичката към капитана си. Капитанът познава Франк Алън и сержантът му се обажда да разбере кой се занимава със случая. Франк го насочва към нас. Майър не е говорил с никой друг. — Дъглас запали цигара. — Значи как е отишла информацията при приятелите ни?

Това бе съвсем нормално, но не чак толкова успокояващо. Сега и двамата мъже си мислеха, че случаят започва да се разплита и наистина бе така. И както обикновено събитията започваха да препускат толкова бързо, че не оставаше достатъчно време да бъдат анализирани.

— Отдавна подозираме, че имат информатор при нас.

— Франк? — предложи Дъглас. — Но той никога не е имал връзка с който и да е от случаите. Няма достъп до информацията, нужна на приятелите ни.

И това бе самата истина. Случаят на Хелън Уотърс бе започнал в Западния участък под ръководството на един от младшите детективи на Алън. Шефът обаче почти незабавно го бе прехвърлил на Райън и Дъглас заради високата степен на насилие.

— Все пак това е някакъв напредък, Ем. Сега поне сме сигурни, че имат информатор в полицията.

— Какви са другите добри новини?

Щатската полиция разполагаше само с три хеликоптера „Бел джет рейнджър“ и все още се учеше как да борави с тях. Получаването на един от тях съвсем не бе лесна задача, но капитанът се радваше на добро положение в своите среди. Районът му се славеше като един от най-спокойните и макар това да не бе изцяло резултат от компетентността му, шефовете уважаваха предимно резултатите и не се интересуваха много от начина, по който са постигнати. Хеликоптерът кацна на покрива на полицейското управление в девет без четвърт. Капитан Ърнест Джой и полицай Фрийланд вече го очакваха. И двамата се качваха за пръв път в хеликоптер и тясната му кабина леко ги изнерви. Отблизо хеликоптерите винаги изглеждат малки, а отвътре са направо миниатюрни. Използваха ги главно за превозване на тежко болни. Екипажът на този се състоеше от пилот и фелдшер — и двамата полицейски служители, — облечени спортно, с пистолети под мишницата и авиаторски очила на носа. Задължителният инструктаж за безопасност отне деветдесет секунди — достатъчно, за да остане напълно неразбран. После перките се завъртяха и хеликоптерът се издигна във въздуха. Пилотът реши да не

се прави на каубой. В крайна сметка взеше капитан, пък и почистването на повръщано от пода не го блазнеше особено.

— Накъде? — попита той по разговорката.

— Към остров Блъдсуърт — отвърна капитан Джой.

— Ясно — потвърди пилотът, както смяташе, че трябва да направи всеки авиатор, и се насочи на югоизток. Пътуването щеше да е кратко.

Отгоре светът изглежда различен и първото пътуване с хеликоптер предизвиква у хората една и съща реакция. Излитането, наподобяващо потегляне на виенско колело в увеселителен парк, е малко стряскащо, но след това очарованието започва. Светът се промени пред очите на двамата полицаи и внезапно заприлича на хубаво и подредено място. Фермите и пътищата под тях се виждаха като на карта. В началото Фрийланд се стресна: Той познаваше територията си отлично, но изведнъж разбра, че картината в съзнанието му не е съвсем точна. Намираше се само на триста метра над нея — разстояние, което колата му изминаваше за секунди, — но гледката бе съвсем различна и полицаят веднага започна да коригира представите си.

— Ето там я намерих — каза той на капитана по разговорката.

— Доста далечко от мястото, където отиваме. Мислиш ли, че е била способна да извърви такова разстояние?

— Не, сър.

Но не беше чак толкова далеч от водата. Около три километра и половина. Видяха стария док на една ферма, обявена за продан. Той се намираше само на осем километра от мястото, за което се бяха запътили — едва-две минути с хеликоптер. В утринната омара заливът Чесапийк приличаше на огромно синьо петно. На северозапад се простираше огромната площ на флотския изследователски център „Пакстънт“. Виждаше се излитащ оттам самолет. Пилотът му сигурно внимаваше за нисколетящи самолети, защото колегите му обичаха да правят каскади ниско над земята.

— Право напред — каза Фрийланд.

Фелдшерът посочи посоката, за да е сигурен, че полицаят знае какво означава „право напред“.

— Оттук всичко изглежда различно — забеляза по детски наивно Фрийланд. — Ето там ловя риба. От повърхността местността прилича

на тресавище.

Но не и от въздуха. От триста метра височина мястото изглеждаше като остров. С брега го свързваха късчета суша и пасажи тръстика, но все пак си оставаше остров. С приближаването към него късчето земя започна да придобива ромбовидни очертания. Около него се виждаха ръждясалите корабни останки, обрасли с трева и водорасли.

— Я гледай, та те били доста — възкликна пилотът. Той рядко бе летял над тези места, и то главно през нощта с тежко болни на борда.

— Останали са от Първата световна война — обясни капитанът. — Баща ми казваше, че тук са захвърлени онези, които германците не са успели да потопят.

— Какво точно търсим?

— Не съм сигурен, вероятно лодка. Вчера арестувахме една наркоманка — каза капитанът. — Тя твърди, че тук някъде имало лаборатория и трима мъртъвци.

— Сериозно? Лаборатория за наркотици на това място?

— Така казва момичето — потвърди Фрийланд.

Полицаят току-що бе научил нещо ново. Колкото и заплашително да изглеждаше мястото отгоре, към него имаше канали през тръстиката. Сигурно бе идеално за лов на раци. От лодката мястото изглеждаше като голям остров, но от борда на хеликоптера — не. Колко интересно.

— Там нещо блести — посочи фелдшерът надясно. — Сигурно е парче стъкло или нещо подобно.

— Да проверим. — Пилотът изтегли лоста вдясно и надолу и свали хеликоптера по-близо до водата. — Да, до тези трите наистина има лодка.

— Свали още — нареди фелдшерът с усмивка.

— Дадено.

На пилота най-сетне му се отдаваше шанс да покаже майсторството си. Той бе управлявал хеликоптер „Хю“ и обичаше да си играе с малката птичка, която караше сега. В края на краищата всеки можеше да пилотира по права линия. Той направи един кръг, за да провери посоката на вятъра, и смъкна хеликоптера си на около шестдесет метра височина.

— Доста големичка. Около шест метра — обяви Фрийланд.

Вече се виждаше и въжето, което я държеше за корабните останки.

— По-ниско — заповяда капитанът.

След няколко секунди вече висяха на петдесет метра от корабните останки. Лодката беше празна. В задната ѝ част се виждаше сандък за бира и още някакви неща. Шумът от хеликоптера прогони няколко птици от надстройката на кораба и пилотът инстинктивно предприе маневра, за да ги избегне. Дори една нищо и никаква си врана, засмукана от двигателя, можеше да ги превърне в част от това изкуствено бласто.

— Собственикът на тази лодка май не проявява голям интерес към нея — каза пилотът по разговорката.

В задната част на хеликоптера Фрийланд показа с жест три изстрела.

— Май че си прав, Бен — съгласи се капитанът и се обърна към пилота: — Можеш ли да нанесеш точното местоположение на картата?

— Разбира се.

Той се замисли над възможността да се спусне още по-ниско и да ги остави на палубата. Ако бе в армията, нямаше да е трудно, но сега перспективата малко го плашеше. Фелдшерът взе картата и отбеляза местоположението на корабните останки.

— Видяхте ли каквото искахте?

— Да, връщаме се обратно.

След двадесет минути капитан Джой вече говореше по телефона:

— Томас пойнт, брегова охрана.

— Обажда се капитан Джой от щатската полиция. Трябва ни малко помощ.

За няколко минути капитанът обясни ситуацията.

— Ще ни трябва час и половина — отвърна Инглиш.

— Чудесно.

Кели си повика такси, което спря пред входа на пристана. Първата му спирка за деня бе един доста неугледен гараж, наречен „Полковник Кланкър“. Оттам Джон нае един фолксваген, произведен 1959 година, и го предплати за месец напред.

— Благодаря, господин Айло — усмихна се собственикът на Кели, който използваше паспорта на вече загубил интерес към него човек.

Джон откара колата обратно на пристана и започна да товари нужните му неща. Никой не му обърна голямо внимание и след петнадесет минути фолксвагенът вече бе изчезнал.

Кели си направи труда да мине през района, в който щеше да ловува, и да провери доколко е натоварено движението. Наоколо изглеждаше доста пусто. Джон никога не бе идвал в тази част на града. Мястото се намиреше в близост до западнал промишлен район на някаква улица „О’Донъл“. Тук не живееше никой, пък и надали мнозина биха проявили желание. Въздухът вонеше на най-различни химикали. Някога оживен, сега районът бе запуснат и много от сградите изглеждаха напълно необитаеми. Между тях имаше много широки празни пространства, покрити с пепел. Мястото явно бе удобно за маневриране на големи камиони. Не се виждаха играещи деца, нямаше и обитаеми къщи, поради което не се мяркаха и полицейски коли. „Доста умно измислено — помисли си Кели. — Поне така изглежда от една страна.“ Сградата, която го интересуваше, също бе запусната, а над входа ѝ висеше счупена табела. Задната страна представляваше гола стена. Имаше само три врати и макар че бяха на две различни стени, можеха да бъдат наблюдавани от едно място. Зад гърба на Кели се издигаше друга изоставена постройка — висока бетонна конструкция с множество натрошени прозорци. След като приключи с разубаването, Джон се отправи на север.

Ореза плаваше в южна посока. Той вече веднъж бе минал оттук по време на дежурството си. Чудеше се защо, по дяволите, бреговата охрана не организира една малка станция малко по-надолу по източното крайбрежие или може би при фара на Коув пойнт. Там вече имаше малка къщурка, в която момчетата будуваха ако не за друго, то поне да са сигурни, че фарът свети. Според Ореза това не бе особено тежко задължение, макар че момчето, което поддържаше фара, сигурно бе на друго мнение. Жена му току-що бе родила близнаци, а хората от бреговата охрана бяха най-тясно свързани със семействата си от цялата армия.

Ореза бе поверил руля на един от младите матроси и сега се наслаждаваше на хубавата утрин и отпиваше от кафето си.

— Викат ви по радиото — обади се едно момче от екипажа.

Ореза влезе в рубката и вдигна микрофона.

— Тук Алфа четири-едно.

— Алфа четири-едно, вика те Инглиш в базата Томас. Хората ще те чакат на един док близо до Дамския квартал. Ще се ориентираш по полицейските коли. След колко ще си там?

— Двадесет — двадесет и пет минути, господин Инглиш.

— Прието. Край.

— Ляво на борд — нареди Ореза и погледна картата. Водата по тези места изглеждаше дълбока. — Едно-шест-пет.

— Тъй вярно, едно-шест-пет.

Ксанта вече излизаше от опиянението си, макар и да бе доста слаба. Тъмната ѝ кожа бе придобила зелен оттенък и момичето се оплакваше от адско главоболие, на което аспирините не помагаха. Вече знаеше, че е арестувана. Досието ѝ бе изпратено по телетипа. Ксанта бе достатъчно хитра, за да настоява за адвокат, но за щастие той не усложни много работата на полицията.

— Клиентката ми — каза адвокатът — е готова да сътрудничи.

Съгласието на момичето бе получено само след десетминутни усилия. Ако говореше истината и ако не бе замесена в сериозно престъпление, полицията щеше да свали обвинението за притежаване на наркотици и да я включи в оздравителна програма. От дълги години никой не бе предлагал толкова изгодна сделка на Ксанта Матюс. Полицаяте веднага разбраха защо е така.

— Щяха да ме убият — каза момичето, след като адвокатът ѝ разреши да говори. Въздействието на наркотиците вече бе преминало и тя отлично си спомняше всичко.

— Кой са те — попита капитан Джой.

— Няма ги вече. Онова бялото момче ги застреля. Въобще не пипна наркотиците. Остави ги там.

— Разкажи ни за белия мъж — подкани я Джой и погледна Фрийланд с очи, които трябваше да са невярващи, но не бяха.

— Един голям юначага като него — посочи тя Фрийланд. — Лицето му обаче беше зелено като листо. Взе ме със себе си и ми завърза очите. После ме остави на онзи кей и ми каза да хвана автобус или нещо такова.

— Откъде знаеш, че е бил бял?

— Китките му бяха бели. Беше си боядисал и ръцете зелени, но само дотук — показа тя на собствената си ръка. — Носеше зелени дрехи с черни петна като войник. Имаше голям пистолет. Аз бях заспала и се събудих от изстрелите. Накара ме да се облека, взе ме, остави ме и си отиде с яхтата.

— Каква яхта?

— Голяма, бяла, дълга, имаше десет метра.

— Откъде знаеше, че ще те убиват, Ксанта?

— Бялото момче ми каза. Показа ми работите в лодката.

— Какви работи?

— Рибарска мрежа и циментови блокчета. Те му казали, че са го правили и друг път.

Тук адвокатът реши да се намеси.

— Господа, клиентката ми разполага с информация, която може би засяга голямо криминално разследване. Това ѝ дава право да поиска закрила и освен това в замяна на съдействието си бихме желали разноските по лечението ѝ да се поемат от щатските власти.

— Господин адвокат — отвърна тихо Джой, — ако наистина всичко излезе вярно, аз ще платя за лечението от собствените си пари. Мога ли да ви предложа да я задържим при нас още известно време? Правим го в името на нейната сигурност, която очевидно не е голяма.

„Капитанът дотолкова е свикнал да преговаря с адвокати, че и той започва да говори като тях“ — помисли си Фрийланд.

— Тука храната и кучета няма да я ядат! — обади се Ксанта, затворила очи от болката в главата си.

— Ще се погрижим за това — обеща ѝ Джой.

— Мисля, че клиентката ми има нужда от медицинска помощ — забеляза адвокатът. — Как може да я получи?

— Доктор Пейдж ще намине да я прегледа следобед. Господин адвокат, в момента клиентката ви не може сама да се грижи за себе си. Ако историята ѝ се окаже вярна, всички обвинения срещу нея

автоматично ще отпаднат. В замяна на съдействието ѝ ще удовлетворим всичките ви желания. Повече от това не мога да направя.

— Клиентката ми е съгласна с условията и предложенията ви — отвърна адвокатът, без да се консултира с Ксанта.

Общината щеше да плати дори хонорара му. Освен това той чувстваше, че може би върши услуга на обществото. Случаят просто не можеше да се сравнява с пияните шофьори, с които по принцип се занимаваше.

— Ето там има баня. Защо не я заведете да се изкъпе? Освен това можете да ѝ купите по-прилични дрехи. Сметката изпратете при нас.

— Удоволствие е да се работи с вас, капитан Джой — каза адвокатът, докато началникът на управлението се отправяше към колата на Фрийланд.

— Бен, наистина си се натъкнал на нещо голямо. Освен това си се справил чудесно. Няма да го забравя. А сега ми покажи какво може този звяр.

— Нямате проблеми, капитане.

Фрийланд включи сирените още преди да вдигне седемдесет. Полицейската кола пристигна на дока точно в момента, когато се появи катерът на бреговата охрана.

Човекът носеше лейтенантски пагони — макар да твърдеше, че е капитан — и Ореза му отдаде чест, когато се качи на борда. И двамата полицаи получиха спасителни жилетки, защото според изискванията на бреговата охрана те бяха задължителни за малките съдове. После Джой им показа картата.

— Мислите ли, че можем да стигнем дотам?

— Не, но спасителната ни лодка може. Какво се е случило?

— Вероятно тройно убийство. Замесени са и наркотици. Тази сутрин ходихме дотам с хеликоптер, и, видяхме празна яхта.

Ореза кимна възможно най-безучастно и сам пое руля. До мястото имаше само някакви си осем километра и трябваше да се напредва изключително внимателно.

— Не може ли по-близо? Има прилив — обади се Фрийланд.

— Точно в това е проблемът. По такива места се ходи по време на отлив, за да може, ако заседнеш, приливът да те освободи. Оттук

нататък ще трябва да използваме лодката.

Докато моряците спускаха петметровата лодка на вода, мозъкът на Ореза щракаше. Той си спомни за онази бурна нощ с лейтенант Шарън още преди месеци. Тогава очакваха сключването на някаква наркосделка някъде в залива. „Доста сериозни момчета“ — бе казал лейтенантът на Португалеца. Ореза вече се чудеше дали между двете събития има връзка.

Навлязоха в канала, бутани от десетте конски сили на извънбордовия двигател. Ореза наблюдаваше нивото на водата и провираше лодката из тръстиките, следвайки очертаванията по картата. Тишината наоколо напомни на Португалеца участието му в операция ПАЗАРЕН ДЕН. Чрез нея бреговата охрана се бе опитала да помогне на флота във Виетнам. Тогава бе прекарал доста време с онези момчета, управлявайки катерите, строени в Анаполис. Тук обстановката бе почти същата. Високите тръстики можеха и често наистина скриваха въоръжени войници. Ченгетата стискаха пистолетите си и Ореза със закъснение се запита защо не бе взел своя колт. Не че знаеше как да го използва, но... Следващата му мисъл бе, че сега нямаше да е зле, ако в лодката пътуваше и Кели. Португалеца знаеше съвсем малко за него, но подозираше, че Кели е един от „тюлените“, с които бе работил в делтата на Меконг. Медальт със сигурност му бе даден за нещо, пък и татуировката на ръката надали бе случайна.

— По дяволите — прошепна Ореза, — сякаш сме в научнофантастичен филм. — Той вдигна микрофона на радиото: — Алфа четири-едно, тук Ореза.

— Чуваме те, Португалец.

— Стигнахме на мястото. Стойте на подслушване.

— Прието.

Внезапно всички в лодката се напрегнаха. Двете ченгета се спогледаха и вероятно се запитаха защо не са взели още хора със себе си. Ореза спря спасителната лодка до другата и полицаите се прехвърлиха в нея.

Фрийланд посочи към бака и Джой кимна. Там се виждаха шест бетонни блокчета и сгъната рибарска мрежа. Ксанта не ги бе излъгала за това. От борда на кораба висеше въжена стълба. Джой се заизкачва пръв, без да изпуска пистолета от дясната си ръка. Фрийланд го

последва, а Ореза остана в лодката. Когато се качиха на палубата, полицаите стиснаха оръжието си с две ръце и се насочиха към надстройката. Ореза ги изгуби от поглед за около четири минути, които му се сториха цял час. Няколко подплашени птици изпляскаха с криле и излетяха. Когато Джой отново се появи, пистолетът му вече не се виждаше.

— Тук има три трупа и ужасно голямо количество от вещество, което прилича на хероин. Обади се на катера си и им кажи да предадат в участъка, че имаме нужда от експерти. Изглежда, че ще навлезеш в бизнеса с фериботи, господин Ореза.

— В риболовната база разполагат с доста по-добри съдове за тази работа. Искате ли да им се обадя да ви помогнат?

— Добра идея. Ако искаш, можеш да огледаш наоколо. Водата изглежда бистра, а момичето каза, че и друг път са изхвърляли трупове тук. Виждаш ли нещата в лодката им?

Ореза се надигна и забеляза рибарската мрежа и бетонните блокчета.

„Исусе.“

— Значи така се прави. Добре, ще обиколя наоколо — отвърна Ореза и след като се обади на катера, се залови за работа.

— Здравсти, Санди.

— Джон! Къде си?

— В апартамента си в Балтимор.

— Вчера един полицаи идва да говори с нас. Търсят те.

— Така ли? — присви очи Кели, но не престана да дъвче сандвича си.

— Каза, че трябвало да отидеш и да говориш с него и колкото по-бързо го направиш, толкова по-добре.

— Много мило от негова страна — усмихна се Кели.

— Какво ще правиш?

— Не ти трябва да знаеш, Санди.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм.

— Моля те, Джон, моля те, помисли добре, преди да направиш каквото и да било.

— Вече съм помислил, Санди. Честна дума. Няма страшно, ще се оправя. Благодаря за информацията.

— Случило ли се е нещо? — попита някаква колежка, след като Санди затвори.

— Не — отвърна сестра О'Тул.

„Хм.“ Кели допи колата си. Това потвърждаваше подозренията му, събудени от посещението на Ореза. Значи нещата ставаха сложни. Но нима не бяха такива и преди седмица? Джон се насочи към спалнята и когато стигна там, на вратата се почука. Звукът го стресна, но трябваше да отвори. Беше отворил прозорците, за да проветри, и отвън добре се виждаше, че в апартамента му има човек. Кели си пое дълбоко въздух и отвори вратата.

— Чудех се къде сте, господин Мърфи — каза управителят за огромно облекчение на Джон.

— Имах две седмици работа в Средния запад, а после отидох да почина няколко дни във Флорида — излъга той с усмивка.

— Не сте почернели много.

Кели се усмихна неловко.

— Прекарвах повече време в хотела — отвърна той и отговорът явно допадна на управителя.

— Чудесно. Е, аз просто исках да се уверя, че всичко е наред.

— Няма никакви проблеми — увери го Джон и затвори вратата, преди управителят да е успял да попита още нещо.

Трябваше да поспи. Повечето от работата си вършеше през нощта. „Сякаш съм на другия край на света“ — помисли си Кели и се просна на леглото.

Денят бе горещ. По-добре да бяха избрали клетката на пандата за срещата си. Там бе пълно с хора, които бързаха да видят прекрасния подарък — израз на добра воля — от Народна република Китай (за Ритър просто китайските комунисти). Климатичната инсталация поддържаше в помещението приятна температура, но офицерите от разузнаването обикновено се чувстват неудобно в такава обстановка. Така че Ритър се разхождаше около огромната площ, на която бяха

разположени галапагоските костенурки. Не му беше ясно само защо на животни, движещи се със скоростта на ледник, им е необходимо толкова много място.

— Здравейте, Боб.

„Чарлз“ вече бе само излишно усложнение, въпреки че именно обаждането на Волошин бе предизвикало срещата. Той бе позвънил направо в кабинета на Ритър, за да покаже колко е досетлив. В работата на разузнавачите проблемът винаги има две страни. Ако руснаците поискаха връзка, то тогава кодовото име бе „Бил“.

— Здравейте, Сергей. — Ритър посочи влечугите. — Не ви ли напомнят за начина, по който работят правителствата ни?

— Аз нямам пръст в това — забеляза руснакът и отпи от чашата си. — Нито пък вие.

— Какви са новините от Москва?

— Забравили сте да ми кажете нещо.

— Какво?

— Че на гости ви е дошъл и един виетнамски офицер.

— И какво ви засяга това? — попита Ритър.

Волошин видя, че американецът с мъка прикрива раздражението си от факта, че КГБ работи толкова успешно.

— Това е допълнително усложнение. В Москва все още не знаят.

— Тогава не им казвайте — предложи Ритър. — Както добре се изразихте, това е само допълнително усложнение. Уверявам ви, че съюзниците ви няма да научат за него.

— Как така? — попита руснакът.

— Сергей, аз не питам за вашите методи, нали? — отвърна Ритър и сложи край на тази част от разговора.

Играта трябваше да се води изключително внимателно поради много причини.

— Вижте, генерале, вие мразите малките копелета също колкото и аз, нали?

— Те са ни братски социалистически съюзници.

— Да, сега сигурно ще ми кажете, че Латинска Америка е царството на демокрацията, нали? Да не би да сте дошли за един бърз курс по политология?

— Хубавото на врага е, че знаеш точната му позиция. С приятелите невинаги е така — призна Волошин.

Това обясняваше защо правителството му се чувства толкова добре с новия американски президент. Той наистина бе мръсник, но всички го знаеха. „Не — прецени трезво руският генерал, — никога не съм обичал виетнамците.“ Истинската история се правеше в Европа. Така е било и така щеше да бъде. В продължение на векове старият континент постоянно бе център на най-важните събития и нищо не можеше да промени този факт.

— Кажете им, че информацията е непотвърдена, поискайте време, за да я проверите, забавете се. Моля ви, генерале, залогът тук е твърде голям, за да се съобразяваме с някакъв виетнамец. Ако нещо се случи с тези хора, вашият офицер няма да се завърне в родината си. Пентагонът знае за него, Сергей. Военните искат хората си обратно и не дават пукнат грош за detente.

Прямотата на Ритър показваше, че е искрен.

— А вие? Какво мислят във вашия отдел?

— Мислим, че светът със сигурност ще стане по-предсказуем. Къде бяхте през 1962, Сергей? — попита Ритър, който знаеше отговора, но бе любопитен да чуе думите на генерала.

— Както ви е известно, бях в Бон и наблюдавах как частите ви повишават бойната си готовност заради глупавите игрички на Никита Сергеевич.

И двамата знаеха, че решението на Хрущов е взето въпреки съветите на КГБ и външното министерство.

— Ние никога няма да станем приятели, но дори и враговете могат да си определят някакви правила. Всъщност въпросът е именно в това, нали?

„Разумен човек“ — помисли си доволно Волошин. Това означаваше, че действията на събеседника му ще следват определен стереотип — единственото, което руснаците искаха от американците.

— Говорите убедително, Боб. Сигурен ли сте, че съюзниците ни не знаят за липсата на своя човек?

— Абсолютно. Поканата ми да се срещнете с вашия офицер все още е в сила — прибави Ритър.

— Без реципрочни мерки ли? — опита се да пробие Волошин.

— За това вече ми трябва разрешение отгоре. Но ако искате, мога да опитам да го получа, макар че ще е сложно.

Ритър изхвърли празната пластмасова чаша в близкото кошче.

— Искам — заяви Волошин, за да са наясно.

— Много добре. Ще ви се обадя. А в замяна?

— В замяна ще помисля над молбата ви — отвърна резидентът и се отдалечи, без да каже нито дума повече.

„Пипнах те!“ — помисли си Ритър и се отправи към мястото, където бе паркирал колата си. Бе изиграл сложна, но ползотворна игра. Информацията за ЗЕЛЕН ЧИМШИР можеше да изтече единствено от три места. Ритър бе посетил и трите. На едното бе казал, че са успели да измъкнат един пленник, който впоследствие е починал от раните си. На другото — че руснакът е тежко ранен и може да не оживее. Най-добрата си идея обаче Боб бе съхранил за най-вероятния източник на предателство. Сега вече знаеше. Кръгът от заподозрени се стесняваше до четири човека — Роджър Макензи, младия му помощник и двете секретарки. Това бе работа за ФБР, но Ритър не искаше нови усложнения. Самото разследване на хора от администрацията на президента на Съединените щати вече бе достатъчно голямо усложнение. Когато влезе в колата, Ритър реши да се срещне със свой приятел от научно-техническия отдел. Боб хранеше голямо уважение към Волошин. Умен, внимателен и методичен човек, руснакът бе вербувал агенти из цяла Западна Европа, преди да дойде във Вашингтон. Той щеше да удържи на думата си и за да е сигурен, че никой няма да пострада, щеше да играе по точните правила на КГБ. Ритър рискуваше ужасно много, но ако успееше и в това начинание, заслугите му щяха да станат прекалено много, за да не се издигне. Хубавото в цялата работа бе, че Боб сам проправяше пътя си нагоре. Син на тексаски полицаи, той бе сервирал в заведения, за да може да завърши образованието си в Бейлър. „Като добър марксист-ленинец Сергей сигурно ще оцени по достойнство житейския ми път“ — помисли си Ритър, докато завиваше по авеню „Кънектикът“. Момчето от работническата класа достига нечувани върхове.

Кели не бе използвал досега този необичаен начин за събиране на информация, но той бе достатъчно приятен, за да му допадне. Седеше в един ъгъл на „Мама Мария“ и бавно ядеше второто си ястие. Бе отказал предложеното му вино под предлог, че е с кола. Синият костюм и късата бизнесменска прическа заслужиха погледите на

няколко самотни жени и на келнерката, която определено се заглеждаше в него. За последното бяха помогнали и добрите обноски на Кели. Чудесната храна обясняваше препълнения ресторант. Тълпата пък на свой ред даваше ясно да се разбере защо Тони Пиаджи и Хенри Тъкър предпочитат да се срещат тук. Майк Айло се бе оказал изключително отзивчив човек. „Мама Мария“ вече трето поколение бе собственост на семейство Пиаджи, което още от времето на сухия режим осигуряваше на квартала храна и някои не чак толкова законни услуги. Собственикът бе бонвиван, който посрещаше клиентите си, поздравяваше ги, водеше ги до масите и въобще излъчваше гостоприемството на Стария свят. „Освен това е конте“ — забеляза Кели, който вече бе запаметил лицето, фигурата, жестовете и маниерите на Пиаджи, докато похапваше от калмарите си. В ресторанта влезе един негър в добре ушит костюм. Той, изглежда, познаваше заведението, защото се усмихна на домакинята и изчака няколко секунди да му обърнат внимание.

Пиаджи го забеляза и се насочи към него, като по пътя спря колкото да поздрави някакъв клиент. Той се здрависа с новия посетител и го поведе покрай масата на Кели към стълбите за горния етаж. Никой не им обърна внимание. В ресторанта имаше и други цветнокожи, които бяха третирани като обикновени клиенти. Кели обаче бе сигурен, че те изкарват прехраната си по честен начин. Той прогони ненужните мисли. „Значи това е Хенри Тъкър — човекът, убил Пам.“ Не приличаше на чудовище, но чудовищата рядко имаха ужасен външен вид. За Кели Тъкър приличаше на мишена и отличителните му белези заеха мястото си в мозъка му до онези на Пиаджи. Когато сведе поглед към масата, Джон с удивление забеляза, че вилицата в ръката му е огъната.

— Какво има? — попита Пиаджи, когато се качиха горе.

Като добър домакин той наля и на двамата по чаша кианти, но веднага щом затвори вратата след себе си, лицето на Хенри потъмня.

— Още ги няма.

— Фил, Майк и Бърт ли?

— Не! — избумтя Хенри, макар че имаше предвид „да“.

— Добре, успокой се. С колко материал разполагаха?

— Двадесет кила чиста стока, човече. Това трябваше да стигне за мен, за Филадельфия и за Ню Йорк за доста време.

— Доста стока, Хенри — кимна Тони. — Може би просто не са успели да свършат навреме.

— Досега трябваше да са тук.

— Виж, Фил и Майк са нови и вероятно доста несръчни. Сигурно са като мен и Еди първия път, помниш ли? По дяволите, Хенри, тогава трябваше да се справим само с някакви си пет килограма.

— Аз съм виновен — каза Тъкър, като се чудеше дали наистина е така.

— Хенри — каза Тони и отпи от виното си, като се опитваше да прозвучи спокойно и разумно, — виж сега. Защо се връзваш толкова? Погрижихме се за всички проблеми, нали?

— Нещо не е в ред, човече.

— Какво?

— Де да знам.

— Искаш ли да вземеш една лодка и да отидеш дотам да провериш?

Тъкър поклати глава.

— Ще изгубя много време.

— Срещата ни с другите момчета е чак след три дни. Спокойно. Сигурно вече идват насам.

Пиаджи си мислеше, че разбира тревогата на Тъкър. Вече бе дошло време за големи удари. От двадесет килограма чист хероин щеше да се получи огромно количество стока за улична продажба. Готовите пакетчета с хероин щяха да зарадват клиентите им, които за пръв път плащаха най-високата възможна цена. Тъкър бе работил за този успех в продължение на няколко години. Самото събиране на парите за купуването на чистия хероин си беше голямо мероприятие. Логично беше Хенри да е нервен.

— Тони, ами ако в крайна сметка не е бил Еди?

— Ти твърдеше, че е той, забрави ли? — отвърна раздражено Пиаджи.

Тъкър не можеше да спори по въпроса. Той просто си бе търсил извинение, за да премахне ненужното усложнение, наречено Еди Морело. Тони отчасти бе познал причините за тревогата му, но имаше и още нещо. Събитията, които бяха започнали в началото на лятото без всякаква причина и спрели по същия начин. Хенри си бе повтарял, че

всичко е работа на Еди. Дори бе успял да се убеди в това, но само защото му се искаше да е така. Обаче тъничкият вътрешен гласец, който го бе отвел толкова далеч, твърдеше нещо друго. Сега той отново се бе появил и този път нямаше никакъв Еди, върху когото Тъкър да стовари гнева и тревогите си. Израсъл на улицата и стигнал дотук благодарение на комбинацията от разум, кураж и инстинкт, Тъкър се осланяше най-много на последното си качество. Сега то му казваше, че не може да обясни нещата, които не разбира. Тони имаше право. Несръчността им може би ги бе забавила. Това бе една от причините, поради които подготвяха нова лаборатория в Източен Балтимор. Вече можеха да си го позволят с натрупания опит зад гърба си и с очакваната печалба от продажбите следващата седмица. Тъкър изпи виното си и се успокои. Богатият червен алкохол укроти настръхналите му инстинкти.

— Ще ги изчакам до утре.

— Как беше? — попита рулевият.

Вече се бяха отдалечили на един час път от остров Блъдсуърт и той сметна, че е време да заговори мълчаливия старшина до себе си. В крайна сметка нямаше полза само да стоят и да мълчат.

— Нахранили са шибаните раци! — отвърна Ореза. — Взели са два квадратни метра мрежа, закачили са ѝ бетонни блокчета и са го пратили на дъното. Останали са само костите му!

Служителите от полицейската лаборатория обмисляха как да извадят останките. Ореза бе сигурен, че ще изминат години, докато забрави гледката. Черепът лежеше на една страна, а все още облечените кости се мърдаха от водното течение... или пък от раците в скелета. Старшината не си бе направил труда да разбере точно от какво.

— Наистина кофти — съгласи се рулевият.

— Знаеш ли кой е той?

— Какво искаш да кажеш, Португалец?

— Помниш ли, когато през май с онзи Шарън гонехме човека с платноходката? Обзалагам се, че е същият.

— Да, сетих се. Може и да си прав, шефе.

Бяха му позволили да види всичко. Мислеха си, че му оказват някаква чест, без която Ореза спокойно можеше да мине, но която тогава не можеше да откаже. Не можеше да се разтрепери пред ченгетата, защото и той бе своего рода ченге. След като се бе качил по възената стълба, за да съобщи за откритието си, Ореза бе видял още три трупа. Те лежах по очи на палубата на ръждясалия кораб. Всичките бяха мъртви, простреляни в тила и с накълвани от птиците рани. Португалеца едва бе запазил самообладание. Птиците явно имаха достатъчно мозък в главите си, защото не бяха кълвали от хероина.

— Имаше двадесет килограма чист хероин, поне така казаха ченгетата. Това са милиони долари — продължи Ореза.

— Винаги съм казвал, че съм си сбъркал професията.

— За бога, ченгетата явно са доста корави хора. Особено онзи капитан. Изглежда, ще останат там цяла нощ.

— Здравсти, Уоли.

Записът бе отчайващо некачествен. Техникът обясни, че това се дължало на старите телефонни линии и не можел да направи нищо. Телефонната кутия в сградата датирала още от времето на Александър Бел^[1].

— Какво има? — отвърна леко треперещ глас.

— Онази работа с виетнамския офицер. Сигурен ли си?

— Така ми каза Роджър.

„Бинго!“ — помисли си Ритър.

— Къде го държат?

— Предполагам, че е в Уинчестър заедно с руснака.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Аз също се изненадах.

— Просто исках да проверя преди... нали знаеш.

— Разбира се, братче.

Линията прекъсна.

— Кой е той? — попита Гриър.

— Уолтър Хикс. Минал е през най-добрите училища, „Джеймс — Андоувър“ и „Браун“. Баща му е голяма клечка — известен banker, който дръпнал няколко политически струни и, хоп, малкият Уоли

подскачил нависоко. — Ритър сви ръката си в юмрук. — Искаш ли да знаеш защо онези хора все още са в лагера? Ето затова.

— И какво възнамеряваш да правиш?

— Не знам.

„Но няма да е нищо законно.“ Самият запис също не бе. Устройството бе монтирано без съдебно разрешение.

— Обмисли всичко внимателно, Боб — предупреди го Гриър. — Не забравяй, че аз също бях там.

— Ами ако Сергей не успее да задвижи нещата достатъчно бързо? Тогава това кретенче ще продължи да си ходи безнаказано, въпреки че е убило двадесет души!

— На мен перспективата също не ми харесва много.

— На мен пък не ми харесва въобще!

— Измяната не е престанала да бъде сериозно престъпление, Боб.

Ритър вдигна поглед.

— Поне така би трябвало да бъде.

Още един дълъг ден. Ореза вече започваше да завижда на момчето, което работеше на фара. Поне семейството му бе с него през цялото време. Португалеца бе баща на най-прекрасното момиченце от цялата детска градина, а го виждаше толкова рядко. „Може би в крайна сметка ще приема предложението за преподавателска работа в Ню Лондон“ — помисли си Ореза. Просто за да поживее една-две години нормален семеен живот. Перспективата да преподава означаваше да се разправя с деца, които някой ден щяха да станат офицери, но Португалеца поне щеше да ги научи какво е да си истински моряк.

Най-тежко му бе да остане насаме с мислите си. Екипажът му вече лягаше в спалното помещение и Ореза също трябваше да бъде при тях, но виденията от изминалия ден го преследваха. Оглозганият от раците скелет и изкълваните от птиците рани щяха още дълги часове да го лишават от сън, ако не ги прогонеше от главата си... В крайна сметка имаше извинение за това, нали? Ореза порови из бюрото си и намери нужната визитна картичка.

— Ало?

— Лейтенант Шарън? Обажда се старшина Ореза от Томас пойнт.

— Не е ли малко късно за телефонни разговори? — попита сопнато Шарън. Бяха го хванали на път за леглото.

— Спомняте ли си, когато през май търсихме онази платноходка?

— Да, защо?

— Мисля, че намерихме вашия човек.

Ореза си помисли, че чува как очите на лейтенанта се разширяват от изненада.

— Разкажи ми по-подробно.

Португалеца изпълни нареждането, без да изпуска нищо. Докато говореше, усещаше как ужасът излиза от него, сякаш го изливаше в телефонната слушалка. Той си нямаше и представа, че всъщност прави точно това.

— Как се казва капитанът, който ръководи разследването?

— Името му е Джой, сър. От областта Съмърсет. Познавате ли го?

— Не.

— А, има и още нещо — спомни си Ореза.

— Какво? — попита Шарън, който бясно си водеше бележки.

— Познавате ли лейтенант Райън?

— Да, работим в един участък.

— Той искаше да потърся един човек на име Кели. А, да! Вие сте го виждали, помните ли?

— Какво искаш да кажеш?

— В нощта, когато търсехме платноходката. На сутринта срещнахме една яхта, сещате ли се? Живее на един остров близо до Блъдсуърт. Както и да е, този Райън искаше да го намеря. Кели се е върнал, сър. Сега сигурно е в Балтимор. Опитах се да се обадя, но лейтенантът бе излязъл, а после отидох на дежурство и така цял ден. Можете ли да му кажете вместо мен?

— Разбира се — отвърна Шарън. Мозъкът му вече работеше трескаво.

[1] Изобретателят на телефона. — Б.пр. ↑

35.

ЦЕРЕМОНИЯ ПО ПРИЕМАНЕ

Марк Шарън се намираще в трудно положение. Фактът, че беше корумпирано ченге, съвсем не го правеше глупаво ченге. В интерес на истината лейтенантът бе предпазлив човек и разполагаше с аналитичен ум. Макар и да правеше грешки, той съвсем не бе сляп за тях. Точно такъв бе случаят сега. След като затвори телефона, той легна в празното си легло. Първото нещо, с което трябваше да се съобрази, бе, че Хенри въобще нямаше да се зарадва на разкриването на лабораторията и загубата на трима от хората му. По-лошото бе, че в ръцете на полицията, изглежда, имаше огромно количество хероин, а дори и запасите на Хенри не бяха безкрайни. И най-лошото — човекът или хората, извършили това, бяха на свобода и се занимаваха неизвестно с какво.

Шарън знаеше кой е Кели. Той дори бе възстановил събитията и достигнал до поразяващо съвпадение. Кели бе прибрал Памела Маден от улицата в деня на убийството на Анджело Ворано. Следователно момичето трябва да е било на борда на яхтата му само на пет метра от катера на бреговата охрана след онази бурна и разкъсваща стомаха нощ. Сега Ем Райън и Том Дъглас толкова се интересуваха от Кели, че бяха предприели невероятната стъпка да помолят бреговата охрана за съдействие. Защо? Телефонът бе напълно достатъчен за един разговор със свидетел на престъпление, живеещ извън града. Ем и Том се занимаваха с убийството на Памела Маден и последвалата няколко седмици по-късно серия от убийства. „Богат нехранимайко“ — така Шарън бе описал Кели пред Хенри. Най-добрият следователски екип от отдел „Убийства“ обаче се интересуваше от този човек. Кели обаче бе директно замесен в един от провалите в организацията на Тъкър. Освен това притежаваше яхта и живееше недалеч от лабораторията, която Хенри все още имаше глупостта да използва. Това бе особено дълга и необичайна серия от съвпадения, която ставаше още по-обезпокоителна от осъзнаването, че Шарън вече не бе полицай,

разследваш, престъпления. Той сам се бе превърнал в престъпник, част от разследвани престъпления.

Осъзнаването порази изненадващо силно лежащия в леглото си лейтенант. Той някак си не можеше да се възприеме по този начин. Шарън се виждаше издигнат над всичко това. Той само наблюдаваше и от време на време вземаше участие, но в никакъв случай не бе част от разиграващото се под него. В края на краищата той бе полицаят с най-много поредни успехи в отдел „Наркотици“. Последният, разбира се, бе елиминирането на Еди Морело — вероятно най-добре изпитаната акция в цялата му професионална кариера. Лейтенантът бе застрелял истински пласьор на наркотици — съвсем умишлено, — и то пред очите на шест полицаи. Шефовете му го оправдаха, дадоха му отпуска, а с Хенри се бе разплатил отделно. Всичко изглеждаше като интересна игра, която не бе толкова далеч от задълженията, които почтените граждани му плащаха да върши. Но хората не могат да се откъснат от илюзиите си и в това отношение Шарън не правеше изключение от правилото. Въпросът не бе толкова в това, че полицаят се мислеше за добродетелен, колкото че Хенри му даваше възможност да залавя истински наркотрафиканти и така разчистваше пътя си. Възможността да контролира работата на колегите си детективи му бе позволила да предостави целия местен пазар за наркотици на един-единствен човек, за когото нямаше открито досие в службата си. От своя страна този факт бе дал възможност на Хенри да разшири организацията си и да привлече вниманието на Тони Пиаджи с неговите връзки по източното крайбрежие. Шарън бе казал на Хенри, че скоро ще бъде принуден да позволи на хората си да се ровят в маловажните детайли на операцията му. Тъкър го бе разбрал, вероятно не без помощта на Пиаджи, който бе достатъчно умен, за да схване деликатните подробности на играта.

Но някой бе хвърлил запалена клечка кибрит в тази взривоопасна смес. Информацията, с която Шарън разполагаше, водеше само в една посока, но не стигаше достатъчно далеч. Значи трябваше да събере още, нали? Лейтенантът се замисли за момент и вдигна слушалката. Трябваша му три опита, за да попадне на нужния номер.

— Щатска полиция.

— Обажда се лейтенант Шарън от балтиморската полиция. Опитвам се да се свържа с капитан Джой.

— Имате късмет. Той току-що се върна. Изчакайте.

Следващият глас прозвуча уморено:

— Капитан Джой.

— Здравейте, обажда се лейтенант Марк Шарън от градската полиция. Работя в отдел „Наркотици“. Чух, че сте попаднали на нещо голямо.

— Може и така да се каже.

Шарън чу как човекът уморено и доволно се отпуска в стола си.

— Можете ли да ми опишете ситуацията с няколко думи? Вероятно ще успея да ви бъда полезен с нещо.

— Откъде знаете за случая?

— Обади ми се морякът от бреговата охрана, който ви е закарал дотам — Ореза. Работили сме заедно по два случая. Спомняте ли си за огромното количество марихуана, заловено в една ферма в областта Талбът?

— Вие ли сте го свършили? Мислех си, че е работа на бреговата охрана.

— Наложил се да постъпим така, за да осигуря безопасността на информатора си. Ако искате, можете да им се обадите и те ще потвърдят думите ми. Веднага ще ви дам телефонния им номер. Шеф на станцията е Пол Инглиш.

— Добре, Шарън, печелиш.

— През май прекарах едно денонощие с тях в търсене на човек, който ни се изплъзна. Така и не успяхме да го открием. Нито него, нито лодката му. Ореза твърди...

— Оглозганият от раците скелет — прошепна Джой. — Някой го е потопил на дъното. Изглежда, е постоял там известно време. Можете ли да ми кажете нещо за него?

— Името му вероятно е Анджели Ворано. Живееше в града. Беше дребен пласъор, който се опитваше да се намърда при едрите риби.

Шарън го описа.

— Височината е същата, но ще трябва да проверим зъбите, за да сме сигурни. Добре, помощта си я бива, лейтенант. С какво мога да ви бъда полезен?

— Какво можете да ми кажете? — В продължение на няколко минути Шарън не преставаше да си записва. — А какво ще правите с Ксанта?

— Засега я държим като свидетел с одобрението на адвокатата й, разбира се. Ще се погрижим за нея. Изглежда, че си имаме работа с доста жестоки хора.

— Сигурно е така — отвърна Шарън. — Добре, ще видя какво още мога да науча.

— Благодаря за помощта.

— Божичко — възкликна Шарън, след като остави слушалката.

„Бяло момче... голяма бяла яхта.“ Бърт и двамата новаци, явно изпратени от Тони — застреляни в тила. Убийствата в стил „Екзекуция“ все още не бяха излезли на мода в бизнеса с наркотици. Самото хладнокръвие на деянието накара Шарън да настръхне. Но в крайна сметка тук ставаше въпрос не толкова за хладнокръвие, колкото за ефикасност. Също както и пласъорите. Също както и случая, разследван от Том и Ем, за който те искаха да говорят с Кели. Кели бе бял, имаше голяма бяла яхта и не живееше далеч от лабораторията. Твърде много, за да е просто съвпадение.

Единствената добра новина бе, че можеше спокойно да се обади на Хенри. Лейтенантът знаеше всички телефонни постове, подслушвани във връзка с наркотрафик, но телефонът на Тъкър не бе между тях.

— Да?

— Бърт и приятелите му са мъртви — съобщи Шарън.

— Какво е пък това? — попита вече разбуденият глас.

— Чу ме добре. Щатската полиция в Съмърсет ги е открила. Останките на Анджело също са при тях. Лабораторията вече я няма, Хенри. Наркотиците — също. Ксанта е арестувана.

Шарън изпитваше и някакво неясно удоволствие от думите си. Полицаят в него все още бе достатъчно жив, за да не скърби от провала на една незаконна операция.

— Какво, на майната си, става? — извика гласът отсреща.

— Мисля, че имам отговор на въпроса ти. Трябва да се видим.

Преди да се върне в апартамента си, Кели още веднъж мина покрай избраното за позиция място. Хубавата вечеря му бе подействала добре, но все пак се чувстваше изморен. Следобедният сън все още му даваше сили да продължи дългия си ден, но Джон

караше фолксвагена главно за да уталожил гнева си. В това отношение шофирането често му помагаше. Вече бе видял човека. Онзи, който бе довършил Пам с връзка за обувки. Мястото тук бе удобно, за да се погрижи за него. Кели никога не бе убивал човек с голи ръце, но сега знаеше, че може да го направи. В продължение на доста време различни специалисти в Коронадо, Калифорния, го бяха учили на това изкуство. Сега само с един поглед в съзнанието на Кели се появяваше нещо като схема — това място за този ход, онова — за другия. Джон вече знаеше, че си струва. Струваше си опасността и последствията... Но това не означаваше, че трябва да ги пренебрегва. Също както и рискуването на живота не значеше пълно отказване от него. Медалът имаше и друга страна.

Но краят вече се виждаше и Джон имаше нужда от план за онова, което лежеше отвъд него. Трябваше да стане още по-предпазлив. Така, значи ченгетата знаеха кой е, но положително нямаха никакви доказателства. Дори и онова момиче Ксанта някой ден да отидеше в полицията, не можеше да го опише. Камуфлажната боя по лицето му се бе погрижила да предотврати това. Единствената потенциална опасност бе, че момичето видя регистрационния номер на яхтата му, когато се отдалечаваше от дока, но и тя не бе толкова голяма. Без вещественото доказателство в ръцете си полицаите не можеха да докажат нищо в съда. Знаеха, че мрази определени хора — чудесно. Кели играеше по определени правила. Те следваха други. Общият баланс бе в негова полза.

Джон погледна през прозореца на колата. Той прецени ъгъла и разстоянието и изработи няколко варианта на плана си. Бяха избрали място с доста свободно пространство и малък полицейски трафик. Никой не можеше да ги доближи, без да го видят навреме... Вероятно искаха да са в състояние да унищожат всичко, ако се наложи. Не можеше да се отрече, че подхождаха логично към тактическия си проблем, но имаше и още нещо. Враговете му не бяха се съобразили с друга тактическа обстановка.

„Това не е мой проблем“ — помисли си Кели и подкара към апартамента.

— Всемогъщи Боже...

Роджър Макензи пребледня и внезапно му прилоша. Стояха на верандата на къщата му в Северозападен Вашингтон. Жена му и дъщеря му бяха отишли да си избират есенни дрехи в Ню Йорк. Ритър бе пристигнал в шест и петнадесет, без да го предупреди. Изглеждаше мрачен, напълно в разрез с прохладния приятен утринен ветреца.

— С баща му се познаваме от тридесет години.

Ритър отпи от портокаловия си сок, въпреки че стомахът му протестираше срещу киселината. Бяха изправени пред най-ужасния вид измяна. Хикс бе извършил делото си с пълното съзнание, че ще нарани свои сънародници, на един от които дори знаеше името. Ритър вече бе решил какво да прави, но трябваше да даде време на Роджър да се справи с шока.

— Учихме заедно в Рандолф, а после служихме в една и съща част — продължи да си припомня Макензи и Боб реши да го изчака, въпреки че губеха време. — После заедно сключвахме сделки — завърши Роджър и погледна недокоснатата си закуска.

— Не мога да те виня, че си го пуснал в кабинета си, Роджър, но той е шпионирал за чужда държава.

— Какво искаш да правиш?

— Извършил е престъпление, Роджър — забеляза Ритър.

— Скоро ще напускам. Искат да се включа в предизборния екип, който ще работи в цяла Североизточна Америка.

— Толкова рано?

— Джеф Хикс ще ръководи кампанията в Масачузетс, Боб. Трябва да работим рамо до рамо. — Макензи погледна госта си. Говореше доста несвързано. — Боб, едно разследване по обвинение в шпионаж в нашата служба може да провали всичко. Ако това, което направихме... Ако операцията ви се разчуе... Искам да кажа, ако всички разберат за случилото се и за провала...

— Съжалявам, Роджър, но малкото копеленце е предало страната си.

— Мога да спра достъпа му до поверителна информация, да го изрита...

— Няма да е достатъчно — каза студено Ритър. — Заради него могат да умрат хора. Няма да се измъкне сух от водата.

— Можем да ти заповядаме...

— Да престъпя законите ли? — попита Ритър. — Защото сме изправени точно пред това. Пред умишлено престъпление.

— Записът ти също е незаконен.

— Това е разследване, свързано с националната сигурност. Забрави ли, че сме във война? Правилата сега са малко по-различни. Освен това съм сигурен, че само да му пусна записа, и той сам ще си изпее всичко — добави уверено Боб.

— И ще рискуваш да поставиш президента в неловко положение? Точно сега? Мислиш ли, че това ще помогне на страната? Ами отношенията ни с руснаците? Моментът е критичен, Боб.

„Нима някога е бил по-различен?“ — въздържа се да попита Ритър.

— Затова съм дошъл да се посъветвам с теб — каза оперативният офицер от ЦРУ.

Той наистина получи нужния му съвет макар и в доста завоалирана форма:

— Не можем да си позволим разследване, което ще доведе до публичен процес. Това е политически неприемливо.

Макензи се надяваше, че е казал достатъчно.

Ритър кимна и се изправи. Пътуването обратно към кабинета му в Ленгли не бе особено приятно. Макар и доволен, че е с развързани ръце, Боб бе изправен пред перспектива, която, макар и желана, не трябваше да се превръща в навик. Първата му работа бе да нареди демонтирането на подслушвателното устройство. Светкавично.

След всичко случило се вестниците първи разпространиха новината. Четвъртата колона на първа страница оповестяваше тройно убийство, свързано с наркотици в заспалата област Съмърсет. Райън направо погълна статията и така и не стигна до спортната страница, която обикновено отнемаше петнадесет минути от времето му.

„Няма начин да не е той — помисли си лейтенантът. — Кой друг би оставил «огромно количество» наркотици и три трупа?“ Тази сутрин за изненада на жена си Райън излезе от къщи четиридесет минути по-рано.

— Госпожа О’Тул?

Санди тъкмо бе приключила сутрешната си обиколка и попълваше някакви формуляри на бюрото си, когато телефонът иззвъня.

— Да?

— Обажда се Джеймс Гриър. Мисля, че вече сте говорили със секретарката ми — Барбара.

— Да, така е. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Неприятно ми е да ви безпокоя, но се опитваме да издирим Джон. Не можем да го намерим у дома.

— Да, мисля, че е в града, но не знам точно къде.

— Ще му предадете ли да ми се обади, ако го чуете? Той знае номера ми. Още веднъж се извинявам за безпокойството — каза любезно мъжът от другата страна на линията.

— С удоволствие ще изпълня молбата ви.

„Какво е пък това?“ — зачуди се Санди.

Ставаше все по-объркано. Полицията издирваше Джон и макар че му бе казала, той явно не се притесняваше от това. Сега започваха да го търсят и други хора. Защо? Погледът на Санди падна върху сутрешния вестник. Братът на един неин пациент стоеше в чакалнята и четеше нещо. Едно от заглавията на първа страница гласеше: **УБИЙСТВО НА НАРКОМАНИ В СЪМЪРСЕТ.**

— Всички се интересуват от този човек — забеляза Франк Алън.

— Какво искаш да кажеш?

Шарън бе дошъл в Западния участък под претекст, че се интересува как върви административното производство, свързано с убийството на Морело. Бе успял да убеди Алън да му предостави показанията на останалите полицаи и на трима случайни свидетели. Тъй като Шарън снизходително се бе отказал от правото си да обжалва, пък и цялата история изглеждаше наред, Алън не виждаше нищо нередно в това да предостави исканите материали. Още повече че Шарън щеше да ги разглежда пред очите му.

— Ами веднага след убийството на онова момиче Дорис Браун в Питсбърг Райън се обади тук, за да ме пита за него. Сега и ти. Какво ви става?

— Името му изплува отнякъде. Не сме сигурни защо и просто искаме да направим бърза проверка. Какво можеш да ми кажеш за него?

— Хей, Марк, нали не си забравил, че си в отпуск? — попита Алън.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че скоро няма да се върна на работа? Нали не съм длъжен да изключвам мозъка си извън службата? Не вярвам във вестника да са пунали статия, че престъпниците също излизат в отпуск.

Алън се опита да се изясни:

— След всичкото внимание, което обръщате на този човек, започвам да си мисля, че е сгазил лука. Май че имам някаква информация за него... Да, точно така, щях да забравя. Чакай малко. — Алън влезе в стаята с досиетата и Шарън се престори, че чете показанията на полицаите. След няколко минути Франк се върна и хвърли една тънка папка в скута му. — Ето.

Папката съдържаше сведения за част от служебните ангажименти на Кели. Шарън видя фотокопие от свидетелството му за завършени водолазни курсове, разрешително за работа като инструктор, снимка и разни други брадясали сведения.

— Пише, че живее на остров. И аз така чух.

— Да, говорил съм с него за това. Странна история. Както и да е, защо се интересуваш?

— Просто името му изплува отнякъде. Сигурно не е нищо важно, но ми се щеше да проверя. Продължавам да чувам слухове за някаква банда, която работела в залива.

— Трябва да изпратя тази папка на Том и Ем. Съвсем бях забравил за нея.

„Още по-добре.“

— Аз тъкмо отивам натам. Искаш ли да им я занеса?

— Ще ми направиш ли тази услуга?

— Разбира се.

Шарън я взе под мишница и излезе. Първата му спирка бе библиотеката „Прат“, където преснима документите от папката за десет цента на страница. После отиде в едно фотостудио, където полицейската значка помогна да му извадят пет увеличени копия от снимката на Кели за по-малко от десет минути. Шарън остави новите

си придобивки в колата и слезе до участъка колкото да даде папката на дежурния. Можеше да запази информацията само за себе си, но си помисли, че е по-добре да прилича на нормално ченге, вършещо рутинна работа.

— Какво стана? — попита Гриър зад надеждно затворената врата на кабинета си.

— Роджър твърди, че евентуално разследване ще има неблагоприятни политически последици — отвърна Ритър.

— Е, това не е чак толкова лошо.

— После каза да се оправяме сами — прибави Ритър. „Не точно с тези думи, но смисълът бе такъв.“ Нямаше смисъл допълнително да усложнява нещата.

— Какво означава това?

— Ти как мислиш, Джеймс?

— Откъде дойде това? — попита Райън, когато му донесоха папката.

— Даде ми го един детектив — отвърна младият полицай. — Не го познавам, но каза, че било за вас.

— Добре.

Райън го отпрати и отвори папката. За пръв път виждаше снимката на Джон Терънс Кели. Беше постъпил във флота две седмици след осемнадесетия си рожден ден и останал там... шест години. Уволнил се като боцман. Лейтенантът веднага забеляза, че досието е сериозно цензурирано. Това можеше да се очаква, тъй като полицията се интересуваше главно от водолазните способности на Кели. В папката бе приложено свидетелството му от училището за водолази и инструкторското му удостоверение. В свидетелството нямаше по-ниска оценка от 4,00 — най-високата във флота, — а молбата за постъпване на работа бе придружена с изключително благоприятната препоръка на някакъв адмирал. За да впечатли балтиморската полиция, адмиралът бе приложил и списък с наградите на Кели: флотски кръст, сребърна звезда, бронзова звезда. Виолетово сърце и...

„За бога, този човек е точно такъв, какъвто си го представях.“

Райън остави папката на бюрото си и видя, че тя е част от документите по случая „Гудинг“. Значи отново Франк Алън. Той му се обади.

— Благодаря за информацията за Кели. Откъде се сети за нея?

— Марк Шарън беше при мен — отвърна Алън. — Аз се занимавам със служебното разследване на стрелбата му и той спомена името на Кели. Каза, че се появило в един от случаите му. Съжалявам, приятелю, съвсем бях забравил за тази папка. Той я взе и каза, че ще ти я остави. Кели не е човек, който ще се занимава с наркотици, но...

Думите му преминаха покрай ушите на Райън, който мислеше за нещо друго.

„Сега вече всичко се движи твърде бързо, направо светкавично.“

„Шарън. Той постоянно изниква отнякъде.“

— Франк, имам един труден въпрос. Споменавал ли си на някой друг за обаждането на онзи сержант Майър от Питсбърг?

— Какво искаш да кажеш, Ем? — попита Алън, раздразнен от намека.

— Не твърдя, че ти си се обадил на пресата, Франк.

— Това бе денят, когато Шарън застреля пласъора, нали? — Алън се замисли. — Може и да съм му казал нещо... Той е единственият човек освен сержанта, с когото се сещам да съм говорил през онзи ден.

— Добре, Франк, благодаря.

Райън затвори и набра номера на полицейския участък в Съмърсет.

— Капитан Джой — чу той един много изморен глас.

Капитанът умираше за сън и би се съгласил да легне дори и на затворническо легло. И тъй като по традиция полицейският участък в Съмърсет изпълняваше ролята и на затвор, Джой бе прекарал четири и половина часа от нощта точно в такова легло. Вече му се искаше животът да продължи постарому, въпреки че този случай можеше да му донесе майорски чин.

— Обажда се лейтенант Райън от градската полиция, отдел „Убийства“.

— Я, градските големци внезапно се заинтересуваха от нас — изкоментира сухо Джой. — Какво искате да знаете?

— Какво намекувате?

— Намеквам, че снощи един от хората ви едва не ме вдигна от леглото с обаждането си. Някакъв си лейтенант Шеър или нещо подобно. Не му записах името. Каза, че можел да идентифицира един от труповите... това го записах някъде. Съжалявам, вече се превръщам в зомби.

— Можете ли да ми разкажете? Ще се задоволя и с кратката версия.

Оказа се, че кратката версия всъщност е доста пространна.

— Значи жената е задържана?

— Да, при нас е.

— Капитане, задръжте я, докато не ви наредя нещо друго. Извинете, моля ви, задръжте я при вас. Тя може да се окаже свидетелка по серия убийства.

— Да, вече го знам — напомни му капитанът.

— Имам предвид две тежки убийства при нас, сър. Вече девет месеца работя по тях.

— Няма да мърда никъде — обеща Джой. — Ние също трябва доста да си поговорим с нея, а адвокатът ѝ се оказа сговорчив.

— Нищо повече ли не се знае за стрелеца?

— Само това, което вече ви казах: мъж, бял, около метър и осемдесет. Момичето твърди, че лицето му е било боядисано в зелено.

Джой не бе включил тази подробност в предварителния си доклад.

— Какво?

— Твърди, че лицето и ръцете му били боядисани със зелена боя, предполагам, че е нещо като камуфлаж. Има и още нещо — прибави Джой. — Той явно е отличен стрелец. И тримата са убити с по един куршум в тила, попаднал на едно и също място. Почти перфектно.

Райън отново отвори папката пред себе си. В списъка от награди на Кели фигурираше и такава за отлична стрелба — както с пушка, така и с пистолет.

— Ще ви се обадя пак, капитане. Изглежда, сте се справили отлично за човек, който не се занимава често с убийства.

— Надявам се скоро отново да се заема с нарушителите по пътищата — отвърна Джой и затвори телефона.

— Подранил си — забеляза Дъглас, който бе закъснял. — Чете ли вестника?

— Приятелят ни се е завърнал и отново се е хванал на работа — каза Райън и му подаде снимката.

— Тук е доста млад — забеляза сержантът.

— Три „Виолетови сърца“ могат доста да състарят човек. — Райън разказа на Дъглас какво е научил. — Искаш ли да отидеш до Съмърсет и да разпиташ момичето?

— Мислиш, че...

— Да, мисля, че най-сетне имаме свидетел. Освен това си имаме и информатор.

Лейтенантът му обясни подробностите шепнешком.

Беше се обадил само за да чуе гласа ѝ. Намираще се толкова близо до целта си, че си позволяваше да гледа и зад нея. Това не бе много професионално, но въпреки целия си професионализъм Кели си оставаше човек.

— Къде си, Джон?

Тонът ѝ бе дори по-настойчив от предния ден.

— Имам една квартира — позволи си да каже Кели.

— Получих съобщение за теб. Обади се Джеймс Гриър и каза, че трябва да му звънеш.

— Добре.

Кели направи гримаса. Трябваше да свърши тази работа още вчера.

— За теб ли пишат вестниците?

— Какво искаш да кажеш?

— Тримата убити на източния бряг — прошепна Санди.

— Ще ти се обадя пак — каза Кели веднага щом почувства ледените тръпки. По понятни причини Джон предпочиташе да не му носят вестници, но сега трябваше да намери отнякъде. Спомни си, че на ъгъла има павилионче. Един поглед му бе достатъчен.

„Какво знае тя за мен?“

Беше твърде късно за самообвинения. Със същия проблем се бе сблъскал и при Дорис. Докато Кели вършеше работата си, момичето спеше. Изстрелите я бяха събудили. Той я бе завел със завързани очи до брега, бе ѝ обяснил, че Бърт е възнамерявал да я убие, и ѝ бе дал достатъчно пари, за да хване отнякъде автобус. Въпреки наркотиците

момичето бе шокирано и изплашено. Но ченгетата вече я бяха хванали. „Как, по дяволите, е станало това?“

„Няма значение, синко, важното е, че е при тях.“

В един момент светът около Кели се промени.

„Добре, какво ще правиш сега?“ Той се върна в апартамента си, но мисълта не излизаше от главата му.

За начало трябваше да се избави от 45-милиметровия пистолет. Това вече бе решено. Дори и да не бе оставил никакви следи, пистолетът бе някаква връзка. Само да успее да изпълни и тази задача, и всичко щеше да свърши. Но сега имаше нужда от помощ. Откъде можеше да я получи, ако не от хората, за които бе убивал?

— Адмирал Гриър, моля. Обажда се господин Кларк.

— Изчакайте момент.

— Забрави ли, че трябваше да се обадиш още вчера? — попита друг глас.

— Мога да бъда при вас след два часа.

— Ще те чакам.

— Къде е Каз? — попита Максуел.

Беше достатъчно ядосан, за да използва умалителното име на приятеля си. Старшината, който се грижеше за кабинета му, го разбра.

— Вече се обаждах у тях, сър. Никой не отговаря.

— Странно.

— Искате ли да пратя някого в Болинг да провери, сър?

— Добра идея — кимна Максуел и се върна в кабинета си.

След десет минути един сержант от военна полиция се отпрати към няколкото къщи, обитавани от висши офицери, служещи в Пентагона. На табелата пред къщата пишеше, че в нея живее контраадмирал К. П. Подулски, а под името имаше нарисувани авиаторски криле. Сержантът бе само двадесет и три годишен и рядко контактуваше с адмирали, но сега имаше заповед да провери дали не се е случило нещо нередно. Сутрешният вестник лежеше на стълбите. В гаража имаше две коли, а на предното стъкло на едната — пропуск за Пентагона. Сержантът знаеше, че адмиралът и съпругата му живеят сами. Той събра кураж и почука твърдо, но тихо по вратата. Нищо. Сержантът опита със звънеца. Отново нямаше отговор. „А сега какво?“

— зачуди се младежът. Цялата база бе държавна собственост и той имаше право при определени обстоятелства да влиза във всяка къща. Освен това изпълняваше заповед и лейтенантът му сигурно щеше да се застъпи за него. Сержантът отвори вратата. Вътре бе тихо. Той огледа първия етаж, но не намери нищо необичайно. Младежът извика няколко пъти и след като не получи отговор, реши да се качи горе. Сержантът сложи ръка на кобура си и се заизкачва по стълбите...

Адмирал Максвел пристигна след двадесет минути.

— Сърдечен удар — обясни военният лекар. — Вероятно го е получил, докато е спял.

Това обаче не се отнасяше за съпругата на Подулски, която лежеше до него. „Тя бе толкова хубава — помисли си Дъч Максвел — и толкова смазана от скръб по загиналия си син.“ Наполовина пълната с вода чаша бе сложена върху носна кърпичка, сякаш за да не повреди дървената нощна масичка. Дори отново бе затворила металната тубичка с хапчета, преди да легне до съпруга си. Дъч погледна към дървения гардероб. Бялата риза на Каз висеше там, готова за поредния ден в служба на втората му родина. Виждаха се и златните криле, както и няколкото почетни ленти. Най-горната бе светлосиня с пет бели звезди. Днес двамата трябваше да се срещнат и да говорят за пенсионирането. Можеше и да прозвучи странно, но Дъч не бе изненадан от смъртта на приятеля си.

— Нека Бог се смили над душата му — каза адмирал Максвел пред единствената жертва на операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР.

„Какво да кажа?“ — чудеше се Кели, докато влизаше през портала. Въпреки пропуска пазачът го изгледа доста продължително. Вероятно се питаше толкова ли зле плаща управлението на оперативните си служители, че им се налага да карат таратайки. Кели спря фолксвагена в паркинга за гости, защото мястото там му изглеждаше по-добро, отколкото в служебния. Още във фоайето го посрещна един служител от охраната, който го поведе нагоре. Сега всичко наоколо изглеждаше по-заплашително. По коридорите постоянно вървяха анонимни хора, които не си продумваха. Не след дълго стените на сградата щяха да станат мълчаливи изповедници на душа, която все още не бе решила дали е грешна или не. Кели за пръв

път влезаше в кабинета на Ритър. Той се намираше на четвъртия етаж и бе удивително малък. Джон мислеше Боб за важен човек и той действително бе такъв въпреки непретенциозния си кабинет.

— Здравей, Джон.

Адмирал Гриър все още не можеше да се оправи от новината, съобщена му преди половин час от Дъч Максвел. Гриър му посочи един стол. За неудоволствие на Кели Ритър пушеше.

— Радвате ли се, че сте отново у дома, господин Кларк? — попита оперативният офицер. На бюрото му се виждаше брой на „Вашингтон Пост“ и Кели с изненада установи, че и тук тройното убийство в Съмърсет бе на първа страница.

— Да, може и така да се каже. — Домакините уловиха колебанието в гласа на госта си. — Защо ме извикахте?

— Казах ти го още на самолета. Може да се окаже, че пленяването на руския офицер все пак е в състояние да спаси хората ни. Нужни са ни хора, които умеят да мислят и да действат едновременно. Ти си такъв човек. Предлагам ти работа в моя отдел.

— И какво ще правя?

— Каквото ти наредим — отвърна Ритър. Той вече имаше нещо наум.

— Но аз дори не съм завършил колеж.

Ритър измъкна една дебела папка от бюрото си.

— Изпратиха ми го от Сейнт Луис. — Кели разпозна бланките. Бе пълното му лично досие от флота. — Трябвало е да приемеш колежанската стипендия. Резултатите ти от тестовете за интелигентност са по-високи, отколкото предполагах. Излиза, че имаш по-голяма дарба за изучаване на езици от мен. Двамата с Джеймс няма да настояваме на изискванията за образование.

— Флотският кръст е доста голямо постижение, Джон — обясни Гриър. — Ти показва отлични резултати както в планирането, така и в изпълнението на операция ЗЕЛЕН ЧИМШИР.

Инстинктите и разумът на Кели се вкопчиха един в друг. Проблемът бе, че не знаеше кой за какво се бори. После реши, че все на някого трябва да каже истината.

— Има един проблем, господа.

— Какъв? — попита Ритър.

Кели се пресегна и посочи статията във вестника.

— Може би няма да е зле да прочетете това.

— Вече го направих. И? Някой е сторил услуга на света — забеляза спокойно оперативният офицер. После обаче улови погледа на Джон и гласът му внезапно стана предпазлив: — Продължавай, Кларк.

— Това съм аз, сър.

— Какво искаш да кажеш, Джон? — попита Гриър.

— Досието го няма, господине — каза по телефона чиновникът от архива.

— Какво означава това? — възрази Райън. — Та аз имам копия на някои части от него.

— Можете ли да изчакате за момент? Ще ви свържа с шефа си.

Детективът мразеше паузите в телефонните разговори. Той направи гримаса и погледна през прозореца. Беше позвънил в централния военен архив в Сейнт Луис. Всеки лист хартия, свързан с който и да е мъж или жена, служили в армията, се съхраняваше в надежден и добре охраняван комплекс. Създаването на подобен архив бе странна, но полезна приумица и Райън неведнъж се бе възползвал от нея.

— Ало, казвам се Ирма Рорербах — каза някакъв глас след кратко изщракване.

Детективът веднага си представи пълна бяла жена, седнала зад претрупано с документи бюро.

— Аз съм лейтенант Емет Райън от градската полиция в Балтимор. Трябва ми информация от едно досие, с което разполагате...

— Не е при нас. Служителят току-що ми показва бележката.

— Какво означава това? Знам добре, че нямате право да раздавате досиетата.

— Не е вярно, господине. Има особени случаи и този е един от тях. Досието бе взето и ще бъде върнато, но не знам кога.

— И кой го е взел?

— Не мога да ви кажа.

Тонът на бюрократката издаваше интереса ѝ. Досието бе излязло от архива и що се отнасяше до нея, докато не се върнеше обратно, то просто не бе част от познатата ѝ вселена.

— Знаете, че мога да получа съдебна заповед.

Този ход обикновено стряскаше хората, които не обичаха да са обект на съдийско внимание.

— Разбира се, господине. Мога ли да ви помогна с нещо друго?
— Чиновничката бе свикнала с подобно държание. В крайна сметка обаждането от Балтимор и писмото на някакъв съдия, отдалечен на хиляда километра, изглеждаха незначителни проблеми. — Разполагате ли с адреса ни за кореспонденция?

Всъщност Райън не можеше да получи съдебна заповед. Все още не разполагаше с достатъчно материал. Подобни неща по-скоро се уреждаха с разбирателство, отколкото със заповеди.

— Благодаря ви. Ще се обадя пак.

— Приятен ден.

Благопожеланието имаше за цел да изпрати поредната нежелана намеса в работата на чиновничката по дяволите.

„Изнесено. Защо? От кого? Какво, по дяволите, беше толкова различно в този случай?“ Райън обаче добре знаеше, че има доста разлики, и се чудеше дали някога ще успее да научи всичките.

— Ето това сториха с нея — каза им Кели. За пръв път го изричаше гласно и докато изброяваше подробностите от доклада на патолога, му се струваше, че не говори със собствения си глас. — Заради миналото й ченгетата не направиха нищо особено по случая. Успях да измъкна още две момичета. Едното го убиха, а другото... — Той кимна към вестника.

— И защо я пусна?

— Нима трябваше да я убия, господин Ритър? Така щяха да постъпят те — каза Кели, без да вдига очи. — Когато я пуснах да си ходи, се беше пооправила. Нямах време да направя нищо друго и явно преценката ми е била грешна.

— Колко са?

— Дванадесет — отвърна Кели, досещайки се, че Ритър иска да знае точния брой на жертвите.

— Милостиви Боже — забеляза Боб.

Прииска му се да се усмихне. Напоследък се обсъждаше възможността ЦРУ да се включи в операции против разпространението на наркотиците. Ритър бе против. Работата бе

достатъчно важна, за да отклони вниманието на хората, длъжни да бдят над националната сигурност на страната, от задачите им. Но не можеше да се усмихне. Положението бе твърде сериозно за усмивки.

— В статията пише, че е имало и двадесет килограма хероин. Вярно ли е?

— Сигурно — повдигна рамене Кели. — Не съм го теглил. Има и още нещо. Струва ми се, че знам как наркотиците влизат в страната. Найлоновите пликчета миришат на течността за балсамиране. Хероинът е азиатски.

— Да? — подкани го Ритър.

— Не разбирате ли? Азиатски хероин. Балсамираща течност. Идва от източното крайбрежие. Нима не е очевидно? Използват телата на загиналите ни войници, за да вкарват проклетата отрова.

„Това момче умее да мисли аналитично.“

Телефонът на Ритър извъня. Беше вътрешна линия.

— Казах да не ме безпокоят — изръмжа оперативният офицер.

— Обажда се „Бил“, сър. Твърди, че е важно.

„Времето не може да бъде по-подходящо“ — помисли си капитанът. Пленниците бяха изведени навън в тъмнината. Все още нямаше електричество и единственото осветление идваше от фенерчетата и няколкото завързани една за друга факли. Краката на пленниците бяха оковани във вериги, а ръцете им — вързани зад гърба. Всички ходеха леко приведени напред. Така можеха да ги контролират по-лесно. Унижението бе важна част от церемонията и до всеки затворник вървеше войник, който често го сръгваше. „Хората ми заслужават това удоволствие“ — помисли си капитанът. Те се бяха подготвяли усърдно и не след дълго щяха да поемат на юг, за да довършат освобождението и обединението на страната си. Американците изглеждаха объркани и очевидно изплашени от тази внезапна промяна в режима им. През последната седмица животът им изглеждаше спокоен. „Може би предното събиране на групата бе грешка?“ — запита се капитанът. Вероятно срещата бе събудила някаква солидарност у американците, но урокът, получен от момчетата му, си струваше. Капитанът бе сигурен, че скоро те щяха да убиват

много по-големи групи американци от тази, и се налагаше да започнат отнякъде. Той изкрещя някаква заповед.

Двадесетте войници като един вдигнаха оръжието си и повалиха хората пред себе си на земята. След първия удар само един американец остана прав, но вторият сломи съпротивата му.

Захариас бе изненадан. За пръв път от заминаването на Коля преди месец го удряха. Прикладът на автомата му изкара въздуха. Гърбът вече го болеше от неотминалата контузия при катапултирането и мъчителния начин, по който ги бяха накарали да вървят. Стоманеният приклад на АК-47 мигновено бе изкарал от равновесие слабото му и наранено тяло. Захариас падна на една страна и се опита да сгъне краката си, за да се предпази. Усети, че до него лежи друг пленник. Ритниците започнаха почти веднага. Робин не можеше дори да покрие лицето си с ръце, защото те бяха болезнено извити зад гърба му. Това му позволи да види очите на врага. Бе не повече от седемнадесетгодишно момче с почти момичешка външност. Лицето му имаше абсолютно кукленско изражение — същите празни очи, същите замръзнали черти. Виетнамецът не показваше никаква ярост, дори не скърцаше със зъби, а просто го риташе, както би ритал футболна топка. Захариас не можеше да мрази момчето, но можеше да презира жестокостта му. Въпреки че първият ритник счупи носа на американския полковник, той продължи да гледа. Робин Захариас бе видял бездните на отчаянието, бе осъзнал факта, че се е пречупил и е издал информацията, която знае, но освен това бе имал време да го разбере. „Ти не си по-голям страхливец, отколкото герой — каза си Робин. — Ти си просто човек.“ Щеше да понесе болката като физическо наказание за грешката си и щеше да продължи да моли Бог за сили. Полковник Захариас не свалеше замъглените си от болка очи от лицето на измъчващото го дете. „Ще оцелея. Преживявал съм и по-страшни неща, но дори и да умра, пак си оставам по-добър човек, отколкото ти някога ще успееш да станеш — казваше лицето му. — Преживял съм самотата, а тя е по-страшна от това, хлапако.“ Робин вече не се молеше за избавление. То бе дошло отвътре и сега Захариас можеше да посрещне смъртта, както бе посрещнал слабостта и неуспеха си.

Офицерът им отново изкрещя някаква заповед и войниците се отдръпнаха. Робин получи един последен ритник. Беше разкъравен,

не можеше да отвори едното си око, а болката и кашлицата раздираха гърдите му, но все още дишаше. Все още бе американец, преживял поредното изпитание. Той погледна капитана, командващ войниците. За разлика от мъчителя на Робин по лицето на офицера бе изписан гняв. Захариас се зачуди защо.

— Изправете ги! — изкрещя капитанът.

Оказа се, че двама от американците са изгубили съзнание, и се наложи да ги вдигнат по двама от войниците му. Това беше най-доброто, което виетнамският офицер можеше да направи за момчетата си. Заслужаваха да ги убият, но заповедта в джоба му го забраняваше, а неизпълнението на заповеди във виетнамската армия се наказваше строго.

Робин вече гледаше право в очите на момчето, което го беритало. Лицата им бяха само на една педя разстояние. В очите на виетнамеца нямаше никакви чувства, но Захариас също го гледаше с празен поглед. Чувстваше, че участва в един миниатюрен личен дуел на воли. Въпреки че не си размениха и дума, двамата дишаха тежко — единият от болка, а другият от напрежение.

„Искаш ли отново да опиташ някой ден? Да застанем един срещу друг като мъже. Мислиш ли, че ще се справиш, синко? Срам ли те е от стореното? Струваше ли си да го правиш? Чувстваш ли се помъжествен, хлапако? Аз лично не мисля така. Може и да го прикриваш, но и двамата знаем кой спечели този рунд, нали?“ Войникът застана от едната страна на Захариас. Очите му бяха все ТАКА безмълвни, но пръстите му се вкопчиха в ръката на пленника. Робин прие това като лична победа. Въпреки всичко хлапето все ОЩЕ се страхуваше от него. Именно самолетът на Захариас раздираше небесата над Виетнам. Сигурно го мразеха, но се страхуваха от него. В крайна сметка насилието бе оръжие на тълпата и онези, които си служеха с него, го знаеха не по-зле от тези, които го изпитваха на гърба си.

Захариас се спъна и едва се задържа прав. Стойката не му позволяваше да вдигне глава и той не видя камиона, докато не се приближиха съвсем близо до него. Той беше стара руска машина, на чиято каросерия вместо платнище имаше ограда от бодлива тел. Така пленниците не можеха да избягат, а и всички ги виждаха. Щяха да ги водят някъде. Робин нямаше ни най-малка представа къде се намира и

не можеше да предполага къде ще го водят. „Не може да е по-зле от това място и въпреки всичко оцелях“ — помисли си Захариас, когато камионът под него се разтресе. Лагерът изчезна в тъмнината, а с него и най-ужасната част от живота му. Полковникът наведе глава и прошепна благодарствена молитва. После, за пръв път от месеци насам, се помоли за избавление, каквото и да означаваше това.

— Заслугата е изцяло твоя, господин Кларк — каза Ритър след дълъг и многозначителен поглед към току-що поставената на вилката слушалка.

— Не мислех, че ще стане точно по този начин, сър.

— Вярно е, но вместо да убиеш онзи руснак, ти си го взел със себе си. — Ритър погледна адмирал Гриър, но Кели не видя кимването, което щеше да промени живота му.

— Искат ми се Каз да бе научил.

— Какво знаят?

— Държат Ксанта в полицейското управление на Съмърсет. Какво може да им каже тя? — попита Шарън.

На срещата присъстваше и Тони Пиаджи. Двамата се срещаха за пръв път. Бяха се събрали във вече готовата за работа лаборатория в Източен Балтимор. „Няма да е зле, ако не идвам повече тук“ — помисли си Шарън.

— Това е лошо — забеляза Пиаджи и другите двама се раздразниха от лекомислието му, докато не продължи: — Все пак мисля, че ще се справим. Първата ни работа ще е да се справим с доставката за моите приятели.

— Изгубихме двадесет кила, човече — забеляза мрачно Тъкър.

Той вече знаеше какво е страх. Явно по улиците на Балтимор имаше нещо, от което човек си заслужаваше да се страхува.

— Имаш ли още?

— Да, при мен има още десет.

— У дома ли ги държиш? — попита удивено Пиаджи. — За бога, Хенри!

— Кучката не знае къде живея.

— Но знае името ти, Хенри. Полицията може да направи много с едно име — забеляза Шарън. — Защо, по дяволите, си мислиш, че държа хората си настрана от твоите?

— Трябва да преустроим цялата организация — продължи спокойно Пиаджи. — Можем да го направим. Трябва да се преместим, но това е лесната част от работата. Хенри, стоката ти пристига от друго място, нали? Ти ще се преместиш там, а ние ще се изнесем оттук. Така, значи преместването на операцията не е проблем.

— Така губя местните...

— Зарежи местните, Хенри! Ще поема доставките за цялото източно крайбрежие: Помисли разумно, за бога! Ще изгубиш около двадесет и пет процента от планираната си печалба — можем да го наваксаме за две седмици. Престани да разсъждаваш като едnodневка.

— Освен това ще трябва да се погрижим за прикриването на следите — намеси се Шарън, заинтересуван от вижданията на Пиаджи за бъдещето. — Ксанта е само някаква наркоманка. Когато са я заловили, е била надрусана. Ако не разполагат с нищо друго, тя няма да им свърши никаква работа. Преместването би трябвало да уреди нещата.

— Другите трябва да изчезнат. Бързо — настоя Пиаджи.

— Без Бърт съм с вързани ръце. Мога да се обадя на едни познати...

— В никакъв случай, Хенри! Искаш нови хора, така ли? Тогава ще се обадя във Филадельфия. Там имаме двама в запас, помниш ли? — Пиаджи видя утвърдителното кимване на Хенри и продължи: — Освен това не бива да дразним приятелите ми. Трябват ни двадесет килограма готова стока, и то бързо.

— Имам само десет — забеляза Хенри.

— Аз знам къде има още. Ти също. Нали така, лейтенант Шарън?

Въпросът така стресна полицаия, че той забрави да им каже нещо, което засягаше лично него.

36.

ОПАСНИ НАРКОТИЦИ

Трябваше да погледне в себе си. Никога не бе вършил подобно нещо по заповед на други. Освен във Виетнам, разбира се, но там обстоятелствата бяха съвсем различни. Задачата изискваше да се върне обратно в Балтимор, което сега бе не по-малко опасно от останалите неща, които вършеше. Кели разполагаше с нови документи, но те бяха на името на мъртъв човек — ако някой си направеше труда да провери, разбира се. Джон с известна носталгия си спомни времето, когато градът разделен на две части — едната сравнително малка и опасна, а другата доста по-голяма и безопасна. Но това време бе отминало. Сега всичко бе опасно. Полицията вече знаеше името му. Скоро може би щяха да разполагат и със снимка, което означаваше, че от всяка полицейска кола — струваха му се ужасно много — могат да го забележат. По-лошото бе, че Джон не можеше да се защитава. Не можеше да си позволи да убие полицаи.

И сега това... Днес нещата се бяха объркали ужасно. Само преди двадесет и четири часа Кели виждаше крайната си цел, а сега се чудеше дали някога ще успее да я достигне.

„Мога ли до края на живота си да живея с това на съвестта?“

Докато караше на юг по пътя между Балтимор и Вашингтон, Кели си спомни часовете по английски в училище. Аристотеловите схващания за трагичното. Героят трябва да има трагичен ореол и сам да предизвиква съдбата си. Каква бе трагедията на Кели? Той обичаше твърде силно и ужасно много вярваше на скъпите за него хора и неща. Нямахше връщане назад. Въпреки че бягството можеше да спаси живота му, то със сигурност щеше да го отрови. Така че трябваше да поеме рисковете и да довърши започнатото.

Надяваше се, че Ритър разбира какво го кара да изпълни нареждането му. Джон просто не можеше да се обърне и да избяга. Не

и от Пам. Не и от пленниците във виетнамския лагер. Той поклати глава. И все пак му се искаше да го бяха помолили за нещо друго.

Пътят постепенно премина в градска улица — авеню „Ню Йорк“. Слънцето отдавна се бе скрило. Есента приближаваше и влажната жега скоро щеше да изчезне. Футболният сезон щеше да започне, бейзболният да свърши и годините да продължат да се нижат.

„Питър е прав — помисли си Хикс. — Трябва да остана.“ Баща му по свой начин също влизаше в системата. Щеше да даде пари за предизборната кампания, да стане неин координатор и да се превърне в едно от най-важните политически същества. Президентът щеше да бъде преизбран и да възвърне инвестициите на Хикс. Тогава вече наистина можеха да влияят на събитията. Провалянето на нападението над лагера беше най-значимият успех в живота му. „Да, да, всичко си идва по местата“ — помисли си той и запали третата си цигара с марихуана за вечерта. Телефонът иззвъня.

— Как я караш?

Беше Питър.

— Добре съм, старче. А ти?

— Имаш ли малко свободно време? Искам да поговорим ЗА НЕЩО.

Хендерсън едва се сдържа да не изругае. Можеше да се закълне, че Уоли отново е дрогиран.

— Защо не наминеш след половин час?

— Ще се видим.

Само след минута на вратата се почука. Хикс изгаси цигарата и отиде да отвори. Не можеше да е Питър. А някое ченге? За щастие не беше.

— Вие ли сте Уолтър Хикс?

— Да, а вие кой сте?

Човекът бе на неговата възраст, макар и да не изглеждаше толкова изискан.

— Джон Кларк. — Посетителят се огледа нервно. — Ако нямате нищо против, бих искал да поговорим няколко минути.

— За какво?

— За ЗЕЛЕН ЧИМШИР.

— Какво искате да кажете?

— Трябва да научите някои неща — отвърна Кларк.

Джон вече работеше в управлението и името му бе Кларк. Това някак си улесняваше нещата.

— Влезте, но разполагам само с няколко минути.

— Напълно достатъчно. И без това не искам да оставам дълго.

Кларк прие подканващия жест да влезе и веднага усети острата миризма на горящо въже. Хикс го покани на стола срещу себе си.

— Мога ли да ви предложа нещо?

— Не, благодаря — отвърна Джон, като внимаваше къде слага ръцете си. — Бях там.

— Къде?

— В лагера. Върнах се миналата седмица.

— Участвали сте в отряда? — попита любопитно Хикс, който все още не виждаше току-що влязлата в апартамента му опасност.

— Точно така. Аз съм човекът, който доведе руснака тук — каза спокойно посетителят му.

— Отвлекли сте съветски гражданин? Защо, по дяволите, е трябвало да го правите?

— Сега не е толкова важно защо съм го направил, господин Хикс. По-важен е един от документите, открити у него. Той представлява заповед за организиране на подготовка за убийството на нашите военнопленници.

— Това е неприятно — забеляза Хикс и леко поклати глава.

„О, кучето ви умряло? Колко неприятно.“

— Нищо ли не означават думите ми за вас? — попита Кларк.

— Означават, разбира се, но хората трябва да рискуват. Чакайте малко. — Хикс втренчи поглед и Кели видя как се опитва да открие нещо, което му убягва. — Чух, че сте заловили и командира на лагера, нали?

— Не, аз го убих със собствените си ръце. Тази информация е била съобщена на шефа ви, за да се разбере името на човека, провалил операцията. — Кларк се наклони напред. — Този човек сте вие, господин Хикс. Аз бях във Виетнам. Всичко бе готово. Сега онези пленници трябваше да са при семействата си. Всичките двадесет човека.

Хикс пропусна думите му покрай ушите си.

— Не съм искал смъртта им. Вижте, както вече ви казах, хората трябва да мислят за последиците от рисковете, които поемат. Не разбирате ли, че просто не си е заслужавало? И какво ще правите сега? Ще ме арестувате ли? На глупак ли ви приличам? Операцията беше секретна. Не можете да я разкриете, защото рискувате да провалите мирните преговори, а Белият дом няма да го допусне.

— Точно така. Дойдох да ви убия.

— Какво? — едва не се изсмя Хикс.

— Предали сте родината си. Предали сте двадесет мъже.

— Вижте, това е въпрос на гледна точка.

— Това също, господин Хикс.

Кларк бръкна в джоба си и извади найлоново пликче. В него имаше хероин, лъжичка, спринцовка и игла, взети от тялото на стария му приятел Арчи. Джон хвърли пликчето в скута на Хикс.

— Няма да го направя.

— Чудесно. — Иззад гърба на Джон се появи голям войнишки нож. — И така съм убивал хора. Във Виетнам останаха двадесет човека, които сега трябваше да си бъдат у дома. Вие откраднахте живота им. Изборът е ваш, господин Хикс.

Лицето на Уоли побледня, а очите му се разшириха.

— Хайде сега, нали не искате да кажете...

— Командирът на лагера бе враг на страната ми. Вие също. Разполагате с една минута.

Хикс погледна ножа, който Кларк въртеше в ръката си, и разбра, че няма шанс. Никога не бе виждал очи като тези на човека срещу себе си, но знаеше какво означават.

Докато чакаше, Кели си мислеше за миналата седмица, когато седеше в калта сред падащия дъжд само на неколкостотин метра от двадесет мъже, които сега трябваше да са на свобода. Изведнъж му стана по-леко, макар че искрено се надяваше никога вече да не изпълнява подобни заповеди.

Хикс се огледа с надеждата да види нещо, което може да промени обстановката. Стрелките на часовника на полицата стояха като препарирани. През 1962 година в „Андоувър“ Хикс бе размишлявал върху смъртта и бе построил живота си на базата на тази теоретична картина. За Уолтър Хикс светът представляваше един изписан върху хартия химически преход, който трябваше да се

изравни. Едва сега обаче разбра, че не е човекът с молива, а просто една от променливите във формулата. Замисли се дали да не скочи от стола, но посетителят му вече се накланяше напред и приближаваше ножа. Острието му изглеждаше така добре наточено, че Хикс започна да се задушава. Уоли отново погледна часовника. Стрелката на секундите все пак се движеше.

Питър Хендерсън не бързаше. В делнични нощи като сегашната Вашингтон си лягаше рано. Всички бюрократи, чиновници и помощници трябваше да стават рано и искаха да се наспят, за да бъдат бодри за държавните дела. Джорджтаунските неравни тротоари с повдигнати от корените на дърветата плочки бяха пусти. Питър забеляза само една възрастна двойка, която разхождаше кучето си, и някакъв човек до блока на Уоли. Той бе на петдесетина метра от него и тъкмо влизаше в някаква кола. Пърпоренето ѝ издаде, че е фолксваген, вероятно старичък. Проклетите сапунерки можеха да издържат доста време, ако човек ги поддържа. След няколко секунди Хендерсън почука на вратата на Уоли. Тя не бе добре затворена, но в някои отношения Хикс бе доста небрежен. Никога нямаше да успее да стане шпионин. Питър отвори вратата, готов да смърти приятеля си, и го видя отпуснат на стола.

Хикс дори не бе смъкнал ръкава на ризата си. Дясната му ръка държеше яката, сякаш в стремежа си да осигури повече въздух на дробовете. Истинската причина за това състояние обаче все още висеше от лявата. Питър не се приближи. В началото не знаеше какво да прави, но после реши веднага да се махне оттук.

Хендерсън извади носната си кърпичка, избърса бравата, затвори вратата и се отдалечи, като полагаше големи усилия да задържи стомаха си на мястото му.

„Проклет да бъдеш, Уоли! — гневеше се Питър. — Толкова ми трябваше. И да умреш по този начин — от свръхдоза.“ Свършеният факт бе колкото очевиден, толкова и неочакван. „Но все още не съм изгубил възгледите си“ — помисли си Хендерсън, докато се прибираше у дома. Те поне бяха живи и Питър щеше да се погрижи да останат такива.

Пътуването продължи цяла нощ. Всеки път, когато камионът подскочеше от неравностите по пътя, костите и мускулите в каросерията му шумно протестираха. Трима от пленниците бяха ранени по-зле от Робин. Двама дори лежаха в безсъзнание на пода на каросерията, но завързаните му ръце и крака му пречеха да им помогне. Въпреки това Захариас изпитваше някакво удоволствие. Всеки разрушен мост, който трябваше да заобиколят, означаваше една тяхна победа. Някой продължаваше борбата. Някой се биеше с малките копелета. Няколко души си шепнеха, но шумът на мотора пречеше на пазача да ги чуе. Робин се чудеше къде отиват. Облаците по небето му пречеха да се ориентира по звездите, но разпукалата се зора показва къде е изток и полковникът разбра, че пътуват на северозапад. „Няма смисъл да се надяваме, че ни водят към дома“ — каза си Захариас, но после осъзна, че надеждата е нещо безгранично.

Кели бе облекчен, че всичко е свършило. Смъртта на Уолтър Хикс не му достави никакво удоволствие. Той наистина бе предател и страхливец, но сигурно имаше по-добър начин да бъде наказан. Добре поне, че Хикс бе решил сам да отнеме живота си, защото Кели съвсем не бе сигурен, че можеше да го убие с нож или по някакъв друг начин. Но, от друга страна, Уолтър Хикс несъмнено заслужаваше съдбата си. „Нима с всички не е така?“ — помисли си Джон.

Кели прибра дрехите си в куфара, който бе достатъчно голям, за да побере всичко, натовари го в багажника на взетата под наем кола и с това пребиваването му в апартамента приключи. След полунощ фолксвагенът отново потегли на юг, към сърцето на опасната зона, и шофьорът му бе готов за последното действие.

За Чък Монро нещата се бяха успокоили. Разбира се, все още имаше кражби и най-различни други престъпления, но убийствата на пласьори в района му бяха престанали. Една част от него съжаляваше, че е така, и той дори го бе споделил с колегите си по време на обяда.

Монро караше радиоколата си по обичайния патрулен маршрут и се оглеждаше за нещо необичайно. Забеляза, че на мястото на Джу-Джу има двама нови. Трябваше да научи прякорите им и може би дори да накара някой информатор да поразпита за тях. Монро се надяваше,

че в крайна сметка отдел „Наркотици“ все някога ще се погрижи и за този квартал. Някой бе свършил работата им, макар и за кратко. Полицаят се насочи на запад към границите на района си. Чие ли дело бяха убийствата на пласьорите? Носеха се слухове за някакъв скитник. Монро се усмихна в тъмнината. Все пак детективите му бяха измислили подходящо име — Невидимия. Странно, че вестниците бяха пропуснали тази пикантна подробност. Скучните нощни дежурства често навеждаха Монро на такива мисли, но той бе благодарен за това. Тази вечер мнозина бяха стояли до късно, за да гледат бейзболния мач между Скорците и Янките. Полицаят бе научил, че различните улични банди симпатизират на различни отбори. „Дори и престъпниците обичат бейзбол“ — помисли си Монро, малко объркан от факта. Дежурството тази вечер бе досадно, но той нямаше нищо против. Това му позволяваше да кара спокойно, да наблюдава, да се учи и да мисли. Монро вече познаваше отлично всички навици в квартала и се учеше да забелязва необичайното. Учеше се да оглежда нещата и като опитно ченге да решава къде да спре и къде не. Тези знания щяха да му позволят да предотвратява някои престъпления, а не само да ги констатира. „Трудно изкуство“ — помисли си Монро.

Най-западната граница на района му бе улица, ориентирана на север-юг. Едната ѝ част бе негова, а останалата — на друг полицай. Той тъкмо се канеше да завива, когато видя някакъв уличник. Фигурата му се стори позната, въпреки че не бе човекът, когото Монро бе арестувал преди няколко седмици. Уморен да седи в колата и да не прави нищо, той спря.

— Я чакай малко, приятел.

Фигурата продължи несигурния си ход. Може би тази вечер щеше да арестува човек за пиянство на публично място. По-вероятно обаче бе да си има работа със скитник, чийто разум бе замъглен от безкрайното къркане на евтин алкохол. Монро окачи палката си на колана и побърза да настигне скитника. Бе само на двадесетина метра от него, но клетникът явно бе глух, защото дори не чу трополенето на полицейските обувки зад себе си. Монро хвана скитника за рамото.

— Казах ти да почакаш.

Физическият контакт промени всичко. Рамото под дланта му бе стегнато, силно и напрегнато. Монро просто не бе подготвен. Бе твърде уморен, отегчен, спокоен и сигурен в това, което вижда. Въпреки че

разсъдъкът му мигновено изкрещя: „Невидимия“, тялото му не реагира. Това обаче не се отнасяше и за скитника. Още преди да смъкне ръка, светът пред очите на Монро се завъртя. Полицаят започна да се върти отдясно наляво, като първо видя небето, после тротоара и отново небето, но този път гледката към звездите бе препечена от дулото на пистолет.

— Не можа ли да останеш в проклетата си кола? — попита гневно мъжът.

— Кой...

— Мълчи!

Пистолетът до челото на полицаия почти осигури изпълнението на заповедта. Хирургическите ръкавици на скитника обаче предизвикаха нова реакция.

— За бога — прошепна почтително Монро. — Значи си ти?

— Да, аз съм. Сега какво, по дяволите, да те правя? — попита Кели.

— Няма да се моля.

На табелката с името на полицаия пишеше „Монро“. Наистина не приличаше на човек, който ще се моли.

— Няма нужда. Обърни се по очи. Веднага!

Полицаят се подчини. Кели откачи белезниците от колана му и ги щракна около китките на пленника си.

— Спокойно, полицаю Монро.

— Какво искаш да кажеш? — попита с твърд глас ченгето и веднага спечели уважението на Кели.

— Искам да кажа, че не убивам ченгета.

Джон го изправи и го насочи обратно към колата.

— Това не променя нещата, приятелче — каза Монро, като се стараеше да говори тихо.

— На мен ли ги разправяш? Къде са ключовете?

— В десния ми джоб.

— Благодаря.

Кели ги извади и настани полицаия на задната седалка. Колата бе преградена със защитно стъкло, което да пази шофьора от сърдити пътници. Джон подкара патрулната кола и я спря в една алея.

— Много ли те стягат белезниците?

— Не, чудесно съм се настанил.

Кели видя, че полицаят трепери от гняв. Това бе разбираемо.

— Спокойно, няма да ти сторя нищо. Ще заключа колата. Ключовете ще са някъде в канавката.

— Да не би да очакваш благодарности? — попита Монро.

— Не съм молил за такова нещо, нали? — Кели чувстваше непреодолимо желание да се извини на човека. — Сам ме улесни. Следващия път бъди по-внимателен, полицай Монро.

Облекчението едва не предизвика смеха на Кели. „Слава богу“ — помисли си той и отново се насочи на запад. Значи все още проверяваха скитниците. Джон искрено се надяваше заниманието вече да е омръзнало на полицията. Още едно усложнение. Кели продължи да върви по сенките.

Били и Бърт му бяха казали, че момичетата се намират в някакъв стар празен склад. И двамата се бяха оказали доста приказливи момчета. Човек просто трябваше да знае как да ги попита. Кели намери склада и го огледа от отсрещната страна на улицата. Приземният етаж бе тъмен, но над него се виждаше светлина. Къщите наоколо бяха запустели. Предната врата на склада имаше масивна ключалка. Задната сигурно също. Е, можеше да го направи по трудния начин... или пък по по-трудния. Времето течеше. Ченгетата сигурно имаха надеждна съобщителна система. Дори и да не бе така рано или късно, някой щеше да се обади да побъбри с Монро и да открие, че го няма. Тогава наоколо щеше да се напълни с полицейски коли, търсеци изчезналия си колега. Щяха да търсят внимателно. Перспективата въобще не зарадва Кели, а чакането не подобряваше изгледите за успех.

Той бързо прекоси улицата. За пръв път нарушаваше дегизировката си на публично място. Джон набързо прецени опасността от това и реши, че върши пълна лудост. Но в крайна сметка цялото начинание си бе лудо, и то от самото му начало. Той огледа улицата и като не видя никого, извади ножа си и започна да сваля халчията от стъклото на старата дървена врата. „Сигурно крадците просто не са достатъчно търпеливи или са доста по-тъпи от мен в момента“ — помисли си Кели. Разбира се, имаше и трети вариант — да са по-умни. Процедурата по свалянето на халчията му отне шест безкрайни минути, прекарани под светлината на близката улична лампа. В крайна сметка Джон успя да свали стъклото и да се пореже

два пъти с него. Той изруга тихо и погледна дълбокия прорез на лявата си ръка. После се провря странично през отвора и се насочи към задната част на сградата. „Сигурно е бил някой семеен склад, изоставен заради запустяването на квартала“ — помисли си той. Можеше да бъде и по-зле. Подът бе мръсен, но по него нямаше никакви предмети. В задната част се виждаше стълбище. Кели чу шума от горния етаж и се насочи към него с пистолет в ръка.

— Наистина се забавлявахме добре, скъпа, но всичко свърши — каза някакъв мъжки глас.

Кели долови грубия хумор, последван от женски хленч:

— Моля те... нали не искаш да кажеш, че...

— Съжалявам, миличка, но нещата стоят точно така — обади се някакъв друг мъжки глас. — Аз ще се оправя с онези в предната стая.

Кели спря в коридора. И тук подът бе само мръсен. Дъските изглеждаха стари, но...

Нещо под краката му изскърца.

— Какво беше това?

Кели замръзна за миг, но нямаше нито кога, нито къде да се скрие. Той пробяга последните пет метра, хвърли се на земята и се претърколи, за да свали предпазителя.

В стаята имаше двама около двадесетгодишни мъже. Всъщност разумът му ги възприе просто като сенки, защото се занимаваше с по-важни неща: размер, разстояние, движение. Докато Кели се претъркаляше, единият посегна за пистолета си и дори го извади, преди два куршума да попаднат в гърдите, а един — в главата му. Без да изчака падането на тялото, Джон извъртя пистолета си на другата страна.

— Исусе! Добре! Добре!

Един малък хромиран револвер тупна на пода. От предната страна на сградата се разнесе писък. Без да му обръща внимание, Кели се изправи. Пистолетът му дори за миг не се отклони от другия човек, сякаш помежду им бе заварен метален прът.

— Ще ни убият.

Гласът бе учудващо писклив. Момичето изглеждаше уплашено, но въпреки това говореше бавно, явно под влияние на наркотиците, които вземаше.

— Колко са? — изстреля въпроса си Кели.

— Само тези двамата. Ще ни...

— Няма — успокой я Джон. — Как се казваш?

— Пола.

Кели не изпускаше целта си.

— Къде са Мария и Робърта?

— В предната стая — отвърна Пола, все още твърде объркана, за да се зачуди откъде знае имената им.

Мъжът реши да се обади.

— Дрогирани са, приятелю. — „Хайде да поговорим“ — добавиха очите му.

— Кой си ти?

„Нещо в 45-калибровите пистолети прави хората приказливи“ — помисли си Кели, без да знае как изглеждат очите му зад дулото.

— Франк Молинари — отвърна мъжът с лек акцент и може би с облекчение, че човекът срещу него не е полицаи.

— Откъде си, Франк? Ти стой мирно! — каза той на Пола. Слухът и зрението му продължаваха да претърсват сградата за евентуална опасност.

— От Филадельфия. Хей, приятел, можем да поговорим.

Тялото на Франк трепереше, а очите му безпомощно гледаха пуснатия на пода пистолет. Явно все още не можеше да разбере какво става.

„Защо хора от Филадельфия вършат мръсната работа на Хенри?“ — препускаше умът на Джон. Двама от хората в лабораторията имаха същия акцент. Тони Пиаджи. Разбира се. Връзката на мафията с Филадельфия...

— Мърдал ли си скоро към Питсбърг, Франк?

Въпросът сякаш сам изскочи от устата му.

Молинари се опита да налучка верния отговор, но не сполучи.

— Откъде знаеш за това? За кого работиш?

— Убихте Дорис и баща й, нали?

— Това беше работа, приятел. Никога ли не си вършил работа?

Кели му даде единствения възможен отговор и от предната стая отново се разнесе писък. Трябваше да помисли. Времето продължаваше да тече. Кели пристъпи към Пола и я вдигна на крака.

— Боли!

— Хайде, ела да приберем приятелките ти.

Мария беше само по бикини и твърде дрогирана, за да вдигне глава. Робърта беше в съзнание и уплашена. Кели не искаше да ги гледа. Не и сега. Нямаше време. Джон ги събра, смъкна ги по стълбите и ги изкара навън. Никое от момичетата нямаше обувки и комбинацията от наркотици, мръсотия и натрошени стъкла по тротоара ги караше да куцат, да стенат и да плачат, докато вървяха на изток. Кели ги буташе, подвикваше им и ги караше да се движат по-бързо. Най-страшното, което можеше да се случи сега, бе да мине някоя кола. Тя щеше да провали всичките му усилия. Бързината беше жизненоважна. Изминаха разстоянието за десет минути, които му се сториха толкова безкрайни, колкото и слизането от виетнамския хълм до лагера. Слава богу, полицейската кола бе все още там. Кели отключи предната врата и набута момичетата вътре. Беше излъгал за ключовете.

— Какво, на майната си, е това! — запротестира Монро.

Джон подаде ключовете на Пола, която изглеждаше най-добре. Поне можеше да държи главата си изправена. Другите две се свиха на дясната седалка, като внимаваха да не закачат радиото с краката си.

— Полицай Монро, тези дами ще те откарат до участъка. Имам няколко инструкции за теб. Готов ли си да ме изслушаш?

— Имам ли избор, умнико?

— Какво предпочиташ, да се правиш на каубой или да получиш малко ценна информация? — попита Кели с най-разумния глас, на който бе способен.

Двата чифта трезви очи се изгледаха продължително. Монро трудно преглътна гордостта си и кимна.

— Давай.

— Трябва ти сержант Дъглас. Никой друг, само той. Тези дами здравата са я загазили. Могат да ви помогнат да разрешите някои доста сериозни случаи. Много е важно да говориш единствено със сержант Дъглас, разбра ли? — „Само да се издъниш, и отново ще се срещнем“ — добавиха очите на Кели.

Монро разбра всичко и кимна:

— Добре.

— Пола, ще караш, без да спиращ никъде, независимо какво ти казва той, ясно ли е?

Момичето кимна. Бе го видяла да убива двама души.

— Тръгвай!

Пола беше твърде замаяна, за да кара, но Кели нямаше друг избор. Полицейската кола запълзя напред и закачи един от телефонните стълбове в алеята. След малко зави зад ъгъла и изчезна. Кели въздъхна дълбоко и се запъти към фолксвагена. Не бе успял да спаси Пам. Не бе успял да спаси Дорис. Но за сметка на това бе измъкнал тези трите и Ксанта с риск за живота си — колкото нежелан, толкова и необходим. Струваше му се, че е извършил много.

Но не достатъчно.

Конвойт от два камиона бе избрал доста по-заобиколен маршрут от предвиденото и достигна целта си едва следобед. Тя беше затворът „Хоа Ло“. Името означаваше „мястото на готварските огънове“ и репутацията му бе добре известна сред американците. Когато камионите спряха в двора и вратите се затвориха след тях, военнопленниците в каросерията слязоха. До всеки от тях отново бе прикрепен отделен пазач, който вкара човека си вътре. Преди да ги отведаат по единичните килии, им разрешиха само да пият вода. Когато Робин Захариас влезе в своята, разбра, че разликата с лагера не е толкова голяма. Той си избра едно сравнително чисто място на пода и седна. Бе изтощен от пътуването и главата му уморено се отпусна назад. След няколко минути чу почукването.

Робин отвори очи. Трябваше да помисли. Военнопленниците използваха колкото стара, толкова и проста система за общуване. Тя представляваше азбуката, подредена в определен ред.

А Б В Г Д
Е Ж З И Й
К Л М Н О
П Р С Т У
Ф Х Ц Ч Ш
Щ Ъ Ь Ю Я

Чук-чук-чук пауза чук

„Три-едно — помисли си Робин, стараяйки се да надвие умората.
— Буквата К. Добре, това е лесно.“

3/5, 2/5, 4/3, 2/4

Чук-чук-чук-чук-чук-чук... Робин го прекъсна, за да предаде отговора си.

4/2, 3/5, 1/2, 2/4, 3/4, 2/3, 1/1, 5/2...

Чук-чук-чук-чук-Чук-чук.

1/1, 3/2, 4/5, 3/5,

„Ал Уолъс? Ал? Значи е жив?“

Чук-чук-чук-чук-чук-чук.

„КАК СИ?“ — попита той приятеля си, когото познаваше от петнадесет години.

„БИВА“ — дойде отговорът, а после последва и още.

2/1, 3/2, 1/1, 4/4, 2/1, 2/1, 3/2, 1/1, 4/4, 2/1

„Елате, елате, светци...“

Робин вече не чуваше почукванията, а само църковния хор, само музиката, само значението на псалма.

Чук-чук-чук-чук-чук-чук.

1/3, 4/3, 2/4, 5/4, 3/1, 3/5, 2/1, 3/4, 1/1, 4/2, 2/1, 1/5, 1/3, 4/3, 2/4, 5/4, 3/1, 3/5, 2/1, 3/4, 1/1, 4/2, 2/1, 1/5

Робин Захариас затвори очи и за втори път този ден и през последната година отправи благодарствена молитва към Бог. Глупаво беше, че се бе отказал да мисли за избавление. Наистина странно място за избавлението и още по-странни обстоятелства, но в съседната килия имаше брат мормон и тялото на полковника се разтресе. Той запя наум един от най-обичаните си химни, чийто последен ред не бе лъжа, а потвърждение на действителността.

„Всичко е наред, всичко е наред.“

Монро не можеше да разбере защо тази Пола не иска да го чуе. Той опита разумни слова, опита строга заповед, но тя продължаваше да кара, следвайки сляпо посоките, които ѝ даваше. Полицейската кола пълзеше по все още тъмните улици само с двадесет километра в час и въпреки това рядко и за малко оставаше в своята лента. Пътят им отне четиридесет минути. Пола два пъти пое в погрешна посока, защото обърка ляво и дясно, и веднъж дори напълно спря, за да позволи на едно от другите момичета да повърне през прозореца. Монро бавно започна да осъзнава какво става. Всъщност ставаха няколко неща, но полицаят имаше време за размисъл.

— Какво направи той? — попита Монро.

— Щя-щя-щяха да ни убият като другите, но той ги застреля!

„Божичко!“ — възкликна мислено Монро. В мозъка му нещо прещрака.

— Пола?

— Да?

— Познавала ли си едно момиче на име Памела Маден?

Момичето бавно мръдна глава от горе на долу, без да откъсва очи от пътя. Участъкът вече се виждаше.

— За бога — въздъхна полицаят. — Пола, сега завий надясно в паркинга. Спри ей там... браво, добро момиче... Можеш да я оставиш тук.

Колата подскочи, изгасна и момичето зад волана се разрида неудържимо. Монро не можеше да направи нищо друго, освен да изчака пристъпът да премине. Полицаят вече не се страхуваше за себе си, а за тях.

— Добре, сега искам да ме пуснеш.

Пола излезе от колата и отвори задната врата. Ченгето не можеше само да слезе и момичето му помогна.

— Вземи ключовете на колата. На връзката има едно малко ключе за белезниците. Отключи ме, моля те.

Пола успя едва от третия опит.

— Благодаря.

— Само да е някаква глупост! — изръмжа Том Дъглас.

Кабелът на телефона закачи лицето на жена му и събуди и нея.

— Сержант, обажда се Чък Монро от западния участък. При мен има три свидетелки на убийството при фонтана. — Полицаят направи малка пауза. — Освен това мисля, че има още два трупа, дело на Невидимия. Той ми каза, че трябва да говоря единствено с вас.

— Какво? — Лицето на Том Дъглас се изопна в мрака. — Кой ти го е казал?

— Невидимия. Защо не дойдете тук, сър? Историята е доста дълга — каза Монро.

— Не говори с никой друг. Разбра ли ме? С никой.

— И той така ми каза, сър.

— Какво има, скъпи? — попита Бевърли Дъглас, която вече бе толкова разбудена, колкото и съпругът ѝ.

От смъртта на едно малко момиче на име Хелън Уотърс бяха изминали осем месеца. Последваха я убийствата на Памела Маден и Дорис Браун. „Сега вече ще хвана това копеле“ — помисли си погрешно Том Дъглас.

— Какво правиш тук? — попита Санди сянката до колата си.

— Дойдох да ти кажа довиждане за известно време — отвърна тихо Кели.

— Какво означава това?

— Трябва да замина. Все още не знам за колко време.

— Къде?

— Не мога да ти кажа.

— Отново във Виетнам?

— Може би. Не съм сигурен, честна дума.

„Сега просто не е време за това“ — помисли си Санди. Сякаш някога бе. Бе още рано, а тя трябваше да е в болницата в шест и половина. Въпреки че имаше време, то ѝ се струваше недостатъчно за нещата, които трябваше да каже.

— Ще се върнеш ли?

— Ако искаш, ще се върна.

— Искам, Джон.

— Благодаря ти, Санди... Измъкнах четири — каза ѝ той.

— Четири?

— Четири момичета като Пам и Дорис. Едната е на източния бряг, а другите три — в градския участък. Направи така, че някой да се погрижи за тях.

— Добре.

— Каквото и да чуеш, помни, че ще се върна. Вярвай ми.

— Джон!

— Няма време, Санди. Ще се върна — обеща Кели и се отдалечи.

И Райън, и Дъглас бяха без вратовръзки. Двамата пиеха кафе в пластмасови чашки и чакаха момчетата от лабораторията отново да

свършат работата си.

— Два в гърдите — каза един от тях — и един в главата. Целта винаги е мъртва. Това се казва професионална работа.

— Най-добрата — прошепна Райън на колегата си.

Бяха застреляни с 45-калибров пистолет. Нямаше начин да не са. Никое друго оръжие не оставяше толкова кървави следи. Освен това на дървения под лежаха шест гилзи. Местата им вече бяха очертани с тебешир, за да улеснят фотографите.

Трите момичета бяха в една килия в западния участък. Пред вратата постоянно дежуреше полицаи. Райън и Дъглас бяха поговорили накратко с тях, колкото да са сигурни, че имат свидетели срещу някакъв убиец на име Хенри Тъкър. Разполагаха само с име и описание, което обаче бе доста повече от информацията им само преди няколко часа. Първо щяха да проверят полицейските досиета в участъка, после националния регистър на ФБР и най-накрая да започнат да претърсват улиците. Щяха да погледнат и в регистрите на пътната полиция. Процедурата бе проста и точно установена. Щом разполагаха с име, рано или късно щяха да го хванат. Но преди това трябваше да се погрижат за нещо друго.

— И двамата ли не са оттук? — попита Райън.

— От Филадельфия са. Франсис Молилари и Албърт д'Андрино — отвърна Дъглас, който четеше имената от шофьорските им книжки. — На колко искаш да се обзаложим, че...

— Без облози, Том. — Райън се обърна и показа на Монро една снимка. — Познато ли ти е това лице?

Полицаят пое малката фотография от ръката на лейтенанта и я огледа под слабото осветление. После поклати глава.

— Не, сър.

— Как така не? Нали си бил лице в лице с него?

— Косата му бе по-дълга, а лицето — изцапано с мръсотия. Освен това, когато бяхме близо, гледах главно дулото на колта му. Беше много тъмно и всичко стана ужасно бързо.

Работата бе трудна и опасна — нещо не така необичайно. Отпред имаше четири паркирани коли и не можеше да си позволи да вдига шум. От друга страна, това беше най-безопасният начин на действие.

Кели стоеше на перваза на един зазидан прозорец, протегнал ръка към телефонните кабели. Надяваше се, че никой не използва телефона. Той бързо преряза кабела и закачи своите жички към него. Когато свърши това, Кели скочи на земята и се запъти на север, покрай задната стена на сградата. Кабелът се развиваше след него и Джон го остави просто да си лежи на земята. Той зави зад ъгъла, хванал макарата в лявата си ръка, и спокойно прекоси запустялата улица като човек, който от дълги години живее тук. След стотина метра отново зави, влезе в изоставената сграда и се насочи към предварително избраното си място. Там Кели остави макарата и се върна при фолксвагена, за да вземе останалите необходими му неща. Предвидливо бе напълнил старата си манерка с вода и се бе запасил с няколко блокчета сникърс. Когато всичко изглеждаше готово, Кели се захвана за работа.

Мерникът на пушката не бе нагласен добре. Колкото и налудничаво да звучеше, най-разумно бе да използва сградата като мишена. Той седна, застопори пушката на рамото си и заоглежда отсрещната стена за подходящо място. Кели намери една по-светла тухла, успокои дишането си, настрои мерника и леко натисна спусъка.

Усещането бе необичайно. Заглушителят, който бе изработил за пръв път в живота си, му позволи да чуе почти музикалното „пингггг“ — звука от въздействието на ударника върху патрона. После дойде и приглушеният шум от презареждането. Новото усещане дотолкова увлече Кели, че той почти не чу доста по-високия звук от удара на куршума в целта. На отсрещната стена се вдигна малко облаче прах, което бе на пет сантиметра вляво и два сантиметра по-нагоре от точката, в която се целеше. Кели пренастрои оптичeskия мерник и отново стреля. Идеално. Джон зареди три нови патрона.

— Чу ли нещо? — попита уморено Пиаджи.

— Какво? — вдигна глава от работата си Тъкър.

Вече дванадесет часа се занимаваха с черната работа, която Хенри си мислеше, че никога повече няма да върши. Въпреки двамата помощници от Филадельфия бяха обработили едва половината материал. На Тони също не му бе весело.

— Сякаш нещо падна — поклати глава Пиаджи и продължи да работи.

Единствената полза от изморителното занимание бе, че то щеше да му спечели уважението на другите, когато им разкажеше за него. Антъни Пиаджи е сериозен човек. Когато всичко отишло по дяволите, той сам се хванал на работа. Той изпълнява доставките и спазва обещанията си. На Тони може да се разчита. Струваше си човек да има подобна репутация дори и на такава цена. Тази решителност обаче трая около половин минута.

Тони отвори ново найлоново пликче, което отвратително миришеше на химикали. Пиаджи обаче все още не можеше на се досети какво означава миризмата. Финият бял прах се изсипа в купата. Тони сипа пудрата захар и започна бавно да разбърква двете съставки с лъжицата. Беше сигурен, че за тази операция си има машини, но те сигурно бяха твърде големи, като онези, който използваша в хлебарниците. Разумът му продължаваше да протестира, че подобна работа приляга само на незначителни хора. Доставката обаче трябваше да се изпълни, а нямаше кой друг да го стори.

— Какво щеше да казваш? — попита уморено Хенри.

— Нищо, забрави го — отвърна Пиаджи и се вторачи в купата пред себе си.

Къде, по дяволите, се губеха Албърт и Франк? Трябваше да са се върнали още преди два часа. Мислеха се за много важни само защото убиваха. Сякаш това имаше някакво значение.

— Здравейте, лейтенант.

Сержантът, който се грижеше за централния склад за съхраняване на доказателства, бе бивш служител от пътната полиция. Веднъж моторът му бе паднал точно пред колата на някакъв невнимателен шофьор. Инцидентът му струваше един крак и преместване на административна работа, но сержантът бе доволен. Той имаше собствено бюро, време спокойно да изяде поничките и да прочете вестника си и малко работа. От осемчасовата смяна най-много три бяха запълнени с някакви задължения. Това се наричаше пенсиониране на работното място.

— Как е семейството, Хари?

— Чудесно, благодаря. Какво мога да направя за вас?

— Искам да проверя едни пакети с наркотици, които донесох миналата седмица — отвърна Шарън. — Може би е станало объркване при поставянето на етикетите. Както и да е, трябва да проверя — повдигна рамене той.

— Добре, само минутка и...

— Чети си вестника, Хари, знам къде са — потупа го по рамото Шарън.

Официалните инструкции бяха, че никой не може да влиза в помещението без придружител, но Шарън бе лейтенант, а куцията крак на Хари все още не можеше да свикне с протезата.

— Добра стрелба, Марк — забеляза сержантът зад гърба му. „Какво толкова, по дяволите, — помисли си той. — Нали Марк застреля човека, който е носил тези наркотици?“

Шарън се огледа и послуша дали вътре няма друг човек. Беше сам. За това му бяха платили солидно. Значи искаха да преместят операцията си, а? И щяха да го оставят тук да гони някакви си пласъорчета... Е, това не бе чак толкова лоша перспектива. Лейтенантът вече бе спестил доста пари, които щяха да затворят устата на бившата му жена и да платят образованието на трите деца при нея. Дори имаше и малко за него. Скоро сигурно щяха да го повишат заради поредицата арести... ето ги.

Десетте килограма, които бе взел от Еди Морело, седяха в картонена кутия на третия рафт, където и трябваше да бъдат. Шарън свали кашона, за да е сигурен. Всеки от десетте еднокилограмови найлонови плика трябваше да бъде разпечатан, проверен и отново запечатан след залавянето му. Човекът от лабораторията, извършил работата, бе поставил само инициалите си върху етикетите, а те лесно можеха да бъдат подправени. Шарън бръкна в ризата и панталоните си и извади десет пакета пудра захар, която имаше същия цвят и плътност като хероина. Отсега нататък само неговият отдел имаше право да се разпорежда с доказателствения материал, а лейтенантът можеше да се погрижи за това. След месец щеше да пусне записка с препоръка за унищожаване на хероина поради приключване на случая. Капитанът щеше да я одобри. Шарън щеше да изсипе захарта в някой канал пред погледите на други полицаи, да изгори торбичките и никой нямаше да разбере нищо. Изглеждаше просто. След три минути лейтенантът от отдел „Наркотици“ излезе от склада.

— Провери ли номерата?

— Да, Хари, благодаря — махна му на излизане Шарън.

— Някой да вдигне скапания телефон — изръмжа Пиаджи.

Кой ли, по дяволите, се обаждаше? Едно от момчетата от Филадельфия отиде до телефона и използва възможността да запали цигара.

— Да? — Той се извърна. — За теб е, Хенри.

— Кой, на майната си, ме търси? — измърмори Тъкър.

— Здравсти, Хенри — каза Кели.

Той бе прерязал кабелите на телефона към външния свят и бе свързал на тяхно място своя. Сега седеше на поста си и можеше да говори само с едно завъртане на шайбата. Изглеждаше доста примитивно, но вършеше работа и Кели бе доволен.

— Кой се обажда?

— Казвам се Кели. Джон Кели.

— И кой си ти, Джон Кели?

— Четирима от вас убиха Пам. Ти остана последен, Хенри — каза гласът. — Другите вече са на небето. Дойде и твоят ред.

Тъкър се извърна и огледа стаята, сякаш очакваше да види притежателя на гласа там. Дали някой не си правеше тъпашки шеги?

— Откъде... откъде знаеш номера? Къде си?

— Достатъчно близо, Хенри — отвърна Кели. — Добре ли си прекарваш там с приятелчетата?

— Виж, не знам кой си...

— Вече ти казах. При тебе е и Тони Пиаджи, нали? Миналата вечер ви видях в ресторанта му. Между другото, хареса ли ти вечерята? Аз останах просто възхитен — присмя се гласът.

Тъкър се изправи и здраво стисна слушалката.

— И какво си намислил, малкият?

— Във всеки случай няма да ви целувам по бузите, малкият. Очистих Рик, Били и Бърт и сега възнамерявам да направя същото с теб. Ще ми направиш ли една услуга? Дай ми да говоря с господин Пиаджи — предложи гласът.

— Тони, по-добре ела тук — каза Тъкър.

— Какво има, Хенри?

Пиаджи с мъка се изправи от стола си. „Толкова съм изморен. Само онези копелета от Филадельфия да имат късмет да не са приготвили парите.“ Хенри му подаде слушалката.

— Кой е?

— Очистих онези две момчета на кораба, които беше дал на Хенри. Другите двама си отидоха тази сутрин.

— Какво, по дяволите, е това?

— Познай.

Линията прекъсна. Пиаджи погледна съдружника си и тъй като не можеше да получи отговор от телефона, реши да попита него:

— Какво, на майната си, става, Хенри?

„Добре, да видим как им е подействало.“ Кели си позволи глътка вода и парченце сникърс. Намираше се на третия етаж на сградата — вероятно изоставен склад, построен от железобетон. Добро скривалище за бомбена атака. Тактическият проблем бе интересен. Не можеше да нахлуе при тях. Дори и да имаше картечница — а той нямаше, — четирима срещу един бе неприятна перспектива. Освен това Кели не знаеше какво го очаква зад онази врата, а и изненадата вече не можеше да му бъде съюзник. Трябваше да опита нещо друго. За пръв път се занимаваше с подобна задача, но хубавото в случая бе, че от мястото си можеше да наблюдава и двете врати на отсрещната сграда. Прозорците от задната страна бяха зазидани. Единствените изходи се намираха пред погледа му на не повече от сто метра и Джон се надяваше противниците му да ги използват. Кели застопори пушката на рамото си, но не погледна през оптичния мерник, а продължи да контролира изходите с поглед.

— Той е — каза тихо Хенри, за да не го чуят другите двама.

— Кой?

— Човекът, който очисти всички онези пласъори, който прати на небето Били и останалите и който разби лабораторията. Той е.

— И кой, по дяволите, е той, Хенри?

— Не знам, за бога! — отвърна Тъкър по-високо и другите двама извърнаха глави. Хенри се овладя. — Каза, че иска да излезем.

— Чудесно. И с кого си имаме работа? Чакай малко. — Пиаджи вдигна телефона, но не чу никакъв сигнал. — Какво, по дяволите, става?

Кели чу изщракването и вдигна слушалката.

— Какво има?

— Кой си ти, глупако?

— Ти си Тони, нали? Защо трябваше да убивате Дорис, Тони? Тя не те заплашваше с нищо. Сега се налага да пратя на небето и теб.

— Не съм...

— Знаеш какво имам предвид, но все пак благодаря, че ми достави онези двама хлапаци. Искаше ми се да се разплатя и с тях, но не очаквах да ги намеря. Предполагам, че вече са в моргата.

— Опитваш се да ме уплашиш ли? — попита Тони.

— Не, само да те убия — осведоми го Джон.

— Мамка му! — затръшна телефонната слушалка Пиаджи.

— Казва, че ни е видял в ресторанта, човече. Каза, че бил там.

На двете момчета от Филадельфия вече им бе ясно, че нещо става. Те гледаха шефовете си предимно с любопитство, но също и с известно напрежение, защото Тони и Хенри определено изглеждаха нервни. Какво ставаше?

— Откъде, по дяволите, ще знае... о-о — възкликна Тони и понижи глас: — Да, те ме познаваха... Господи.

Само на един от прозорците в помещението имаше обикновено стъкло. Другите представляваха стени от стъклени тухли, които пропускаха светлината, но хулиганите не можеха лесно да ги счупят. Освен това през тях не се виждаше нищо. Единственият прозорец с прозрачно стъкло можеше да се отваря само навътре и нагоре с помощта на ръждясал механизъм. Кабинетът вероятно бе принадлежал на някой тъпак, който не е искал секретарките му да се надвесват през прозореца. Не можеше да се отрече, че копелето е постигнало целта си. Пиаджи се опита да отвори прозореца, но той се вдигна само на около четиридесет градуса, преди механизмът да откаже.

Кели видя движението и се зачуди дали да не оповести присъствието си по по-осезателен начин. „По-добре не — реши той. — По-добре да изчакам още.“ Чакането само изнервяше още повече онези, които не знаят какво става.

Най-странното бе, че всичко ставаше в десет часа сутринта, в един прекрасен слънчев летен ден. Само на половин пресечка по улица „О’Донъл“ минаваха забързани нанякъде камиони и коли. Вероятно

шофьорите забелязваха високата изоставена сграда, в която се намираше Кели, и също като него се чудеха за какво ли е била построена. Сигурно виждаха и четирите автомобила, паркирани пред бившата транспортна компания, и се чудеха дали някой не я е наел отново. Но дори и да бе така, изоставените постройки едва ли заслужаваха повече внимание от страна на забързани по своите дела хора. Драмата се разиграваше на открито, но за това знаеха само участниците в нея.

— Нищо не се вижда — каза Пиаджи, който се бе навел, за да погледне през прозореца. — Наоколо няма никой.

„Това е човекът, очистил пласьорите — повтаряше си Тъкър, застанал далеч от прозореца. — Пет-шест човека. И е убил Рик със скапания си нож...“

Тони сам бе избрал сградата. Тя представляваше част от малък междуцатски концерн за камиони, чиито собственици бяха много внимателни бизнесмени, свързани с мафията. Мястото се бе сторило на Пиаджи идеално — близо до главните магистрали, разположено в тих квартал с малко полицаи. Просто една анонимна сграда, в която се върши анонимна работа. Хенри също я бе сметнал за идеална.

„Да, направо идеална...“

— Чакай да погледна.

Не беше време да се дърпа назад. Хенри Тъкър не се мислеше за страхливец. Самият той се бе борил и убивал, и то не само жени. Изграждането на организацията му бе отнело години, които съвсем не бяха минали без кръвопролития. Освен това сега не можеше да покаже слабост. Не и пред Тони и двете момчета от Филадельфия.

— Нищо — съгласи се той.

— Искам да опитам нещо.

Пиаджи се приближи към телефона и вдигна слушалката. Оттам не се чуваше сигнал, а само някакво бръмчене...

Кели погледна телефона си и се заслуша в бръмченето му. Реши засега да не го вдига и да ги остави да почакаат. Въпреки че тактическата ситуация бе изградена по неговите правила,

възможностите не бяха чак толкова много. Говориш или мълчиш. Стреляш или не стреляш. Движиш се или стоиш на едно място. Джон можеше да избира само измежду три възможности и трябваше внимателно да обмисли действията си, за да постигне желанния ефект. Тази битка не изискваше мускули. Както и повечето, за нея трябваше ум.

Ставаше горещо. Това бяха последните летни дни, преди да започне листопадът. Без да изпуска сградата от очи, Джон изтри потта от челото си. Телефонът все още бръмчеше. Щеше да ги остави да се поизпотят не само от жегата.

— Мамка му — изръмжа Тони и затръшна телефонната слушалка. — Вие двамата!

— Да? — отвърна по-високият, на име Боби.

— Обиколете сградата.

— Не! — спря ги Хенри, който размишляваше. — Ами ако е точно отпред? През този скапан прозорец не се вижда нищо. Може да е пред вратата. Нима искаш да рискуваме?

— Какво предлагаш? — попита Тони.

Тъкър вече се разхождаше напред-назад, дишаше малко поучестено и се опитваше да мисли. „Как бих постъпил аз?“

— Значи копелето прерязва телефонния кабел, обажда се, паникьосва ни и ни чака пред вратата.

— Какво знаеш за този човек?

— Знам, че е убил петима пласьори и четирима от хората ми...

— Четирима от моите също, ако не лъже, разбира се.

— Значи трябва да го надхитрим, така ли? Ти как би постъпил?

Тони се замисли. Никога не бе убивал. Просто не му се бе налагало. Той се занимаваше главно с планирането и обмислянето на бизнеса. Разбира се, навремето бе сплашвал един-двама и бе нанасял доста сериозни побои, което бе почти същото, нали? „Как бих постъпил аз?“ В предположението на Хенри имаше нещо смислено. Човек просто трябваше да се скрие някъде — например зад ъгъла, в някоя алея или в сенките — и да изчака жертвата си да излезе. Най-близката врата — през която бяха дошли — се намираще вляво и това добре личеше от колите пред нея. Тъй като те бяха единственият им начин за бягство, той сигурно щеше да ги очаква близо до тях.

„Точно така.“

Пиаджи погледна съдружника си. Хенри гледаше нагоре. Акустичните платна бяха преместени от тавана и там се виждаше врата, която водеше към плоския покрив. Бе заключена с прост механизъм отвътре. Можеше да бъде отворена лесно и сигурно дори тихо. После на покрития с чакъл покрив щеше да излезе някой, да отиде до края на сградата, да погледне надолу и да пречука човека, който ги чакаше до вратата.

„Точно така.“

— Боби, Фред, елате тук — нареди Пиаджи.

Той им обясни тактическата обстановка. Двете момчета вече знаеха, че става нещо много неприятно, но че не са ченгетата — най-лошото, което можеше да им се случи. Тони ги увери, че наистина нямат работа с полицията, и двамата почти се успокоиха. И Фред, и Боби имаха пистолети, а Фред дори бе убивал. Всъщност бе се погрижил за малък семеен проблем във Филадельфия. Двете момчета преместиха едно бюро под вратата към покрива. Фред искаше да покаже, че е сериозен, и да спечели уважението на Тони, който също бе такъв. Той се качи на бюрото, но не можа да достигне капандурата. Сложиха един стол върху него и Фред успя да отвори и да подаде глава на покрива.

„Аха!“ Кели видя човека на покрива. Всъщност засега се показваха само главата и част от гърдите му. Той вдигна пушката и кръстчето на оптическия мерник кацна на лицето. Джон почти натисна спусъка, но в последния момент се спря. Спря го начинът, по който бяха поставени ръцете на човека на покрива, изражението на лицето му и опипващите наоколо очи. Искаше да се качи горе. „Ще го пуснем“ — реши Джон. Един камион мина само на около петдесет метра от сградата му. Човекът излезе на покрива. Оптическият мерник позволи на Кели да забележи, че в ръката му има пистолет. Целта му се изправи, огледа се наоколо и много бавно тръгна към предната част на сградата. Решението не бе лошо. Разузнаването още не бе навредило никому... „О, значи така си мислят?“ — сети се Джон. Много лошо.

Фред бе събул обувките си. Камъчетата от чакъла бодяха ходилата му, а нагрятата смола под тях пареше, но въпреки това не трябваше да вдига шум. Освен това Фред бе мъжко момче, както бе имал възможност да научи някакъв човек край брега на река Делауеър. Ръката му здраво стисна пистолета „Смит“. Ако копелето бе там, щеше

да го застреля веднага. Тони и Хенри щяха да приберат трупа вътре, после да измият кръвта и отново да се захванат за работа, защото доставката бе важна. Фред вече бе на половината път от ръба на покрива. Той приближи ниския тухлен перваз, като държеше тялото си леко наклонено назад. Едва когато пръстите на краката му докоснаха тухлите до ръба, той бързо се наведе напред с насочен надолу пистолет. Там нямаше нищо. Фред огледа цялата предна част на сградата, но без резултат.

— Мамка му! — Той се обърна и извика: — Тук няма никой!

— Какво?

Боби подаде глава на покрива, но Фред вече проверяваше дали няма някой при колите.

Кели бе сигурен, че търпението почти винаги се възнаграждава. Тази мисъл му помогна да се пребори с треперенето на ръцете, което се появява винаги щом целта кацне на мерника. Веднага щом периферното му зрение улови движението в отвора на покрива, той премести пушката си вляво. Там имаше около двадесетгодишно бяло лице с тъмни очи. В дясната си ръка човекът стискаше пистолет и гледаше към приятеля си. „Започни от него.“ Кели закова кръстчето между веждите на човека и плавно натисна спусъка.

„Пляс.“ Фред чу твърдия и някак си мокър звук и веднага извърна глава, но не видя нищо. Не беше чул нищо друго освен звука, но сега дочу и тропот, сякаш Боби се бе сгромолясал от стола на земята. Без някаква видима причина космите на врата му изведнъж настръхнаха. Той се отдръпна от ръба на сградата и мигновено огледа правоъгълния покрив. Нищо.

Пушката бе нова и все още презареждаше малко трудно. Кели отново я обърна към първия. С един куршум два заека. Главата на жертвата му се въртеше на всички страни. Кели долавяше страха му. Човекът усещаше опасността, но не знаеше нито каква е, нито откъде

идва. Той понечи да се върне обратно към вратата. Кели не можеше да му позволи и отново натисна спусъка. „Пинггг.“

„Пляс.“ Звукът от удара на куршума в целта бе доста по-силен от приглушения гърмеж на пушката. Кели извади гилзата и отново зареди. По улица „О’Донъл“ приближаваше някаква кола.

Тъкър все още гледаше лицето на Боби, когато главата му инстинктивно отскочи нагоре. Причината бе шумът от нещо, тежко строполило се на покрива.

— Боже мили...

37.

ПРОЦЕС С ОРДАЛИИ^[1]

— Изглеждате доста по-добре от предишния път, полковник — каза Ритър приятелски.

Пазачът излезе и остави двамата мъже насаме. Ритър носеше малко куфарче, което сложи на масата пред себе си.

— Добре ли ви хранят?

— Нямам оплаквания — отвърна предпазливо Гришанов. — Кога ще мога да си ида у дома?

— Може би още тази вечер. Чакаме нещо.

Ритър отвори куфарчето си. Коля се почувства неудобно, но не го показва. В куфарчето може би имаше пистолет. Въпреки удобствата и приятните разговори с домакините на тази къща Гришанов бе на вражеска територия и под контрола на врагове. Мисълта го накара да си спомни за друг човек в едно далечно място и при съвсем други обстоятелства. Разликата караше съвестта да го гризе и да се срамува от страха си.

— Какво е то?

— Потвърждение, че нашите хора са в затвора „Хоа Ло“.

Руснакът наведе глава и промърмори нещо, което Ритър не разбра, но после отново го погледна.

— Радвам се да го чуя.

— Знаете ли, че ви вярвам? Вашите писма до и от Рокосовски ясно го показват.

Ритър си наля чай от чайника на масата и напълни и чашата на Коля.

— Вие се отнесохте много коректно с мен.

Гришанов не знаеше какво друго да каже, а тишината му тежеше.

— Имаме богат опит с посрещането на руски гости — увери го Ритър. — Вие съвсем не сте първият, който отсяда тук. Яздите ли?

— Не, никога не съм се качвал на кон.

— Хм.

Коля успя да забележи, че куфарчето на масата е препълнено с документи. Ритър извади две големи парчета картон и кутийка с мастилен тампон.

— Ще ми подадете ли ръцете си, моля?

— Не ви разбирам.

— Няма от какво да се притеснявате.

Ритър пое лявата ръка на Гришанов, натопи пръстите в мастиления тампон и един по един взе отпечатъците им върху първото парче картон. Процедурата се повтори и с дясната ръка.

— Готово. Не ви заболя, нали? Можете да си измиете ръцете и по-добре побързайте, докато мастилото не е засъхнало.

Ритър сложи едното парче картон в досието, като преди това извади от него същото. Другият лист с отпечатъци на Гришанов също влезе в куфарчето. Оперативният офицер стана, отиде до камината и запали стария картон със запалката си. Тя изгоря бързо и пепелта ѝ се смеси с другата от огъня, който всяка вечер гореше в камината. Гришанов се върна в стаята с чисти ръце.

— Все още не разбирам нищо.

— Това наистина не ви засяга. Просто току-що ми помогнахте за нещо. Какво ще кажете да обядваме заедно? После можем да се срещнем с един ваш сънародник. Моля ви, отпуснете се, другарю полковник — каза Ритър възможно най-окуражително. — Ако страната ви спази уговорката, след около осем часа вече ще пътувате за дома...

На Марк Шарън въобще не му се искаше да идва тук, колкото и безопасно да изглеждаше мястото в началото на експлоатацията му. Е, нямаше да се бави много. Той спря личния си форд пред сградата, слезе от него и отиде до предната врата. Тя бе заключена и трябваше да почука. Тони Пиаджи я отвори внезапно, стиснал пистолет в ръката си.

— Какво става? — попита разтревожено Шарън.

— Какво става? — запита се тихо Кели.

Той не бе очаквал колата да дойде чак до сградата и тъкмо зареждаше, когато фордът спря и човекът излезе от него. Пушката все още бе нова и частите ѝ се движеха бавно. Докато Кели се подготви за изстрел, човекът вече се движеше прекалено бързо. По дяволите. Разбира се, Джон не знаеше кой е той. Кели вдигна пушката и огледа колата през оптичския мерник. Евтина... с допълнителна антена... полицейска? Слънцето блестеше и не му позволяваше да я разгледа отвътре. По дяволите. Беше допуснал малка грешка. Мислеше, че след убийството на двамата на покрива ще има малка почивка. „Никога не трябва да си толкова сигурен, глупако!“ Грешката предизвика гримасата му.

— Какво, по дяволите, става? — повтори гневно Шарън.

После видя тялото на земята и малката дупка близо до все още отвореното дясно око.

— Той е! Някъде навън! — отвърна Тъкър.

— Кой?

— Онзи, който е очистил Били, Рик и Бърт...

— Кели! — възкликна Шарън и се обърна, за да се увери, че вратата зад гърба му е добре затворена.

— Знаеш как се казва? — попита Тъкър.

— Райън и Дъглас го гонят. Търсят го за серия убийства.

Пиаджи изръмжа.

— Към серията се прибавиха още двама. Този тук е Боби, а Фред е горе на покрива.

Тони отново се приближи към прозореца. „Трябва да е някъде наоколо...“

Макар и без видима причина Шарън вече бе извадил пистолета си. Торбичките с хероин ужасно му натежаха и той остави оръжието, за да ги извади от дрехите си. Лейтенантът ги положи на масата до останалите принадлежности и това усилие сякаш изчерпа силите му. Сега можеше само да стои и да гледа другите двама. Точно тогава телефонът иззвъня. Тъкър грабна слушалката.

— Забавляваш ли се, копелдак такъв?

— А ти забавлява ли се с Пам? — попита студено Кели. — Е — продължи той по-любезно, — кое е новото ви приятелче? Ченгето, на

което плащате ли?

— Мислиш си, че знаеш всичко, а?

— Не, не всичко. Не знам например защо човек може да избива комплексите си, като убива момичета, Хенри. Ще ми кажеш ли? — попита Кели.

— Да ти го начукам, кретен такъв!

— Искаш ли да дойдеш да опитаеш? И по мъже ли си падаш, сладурче?

Кели се надяваше Тъкър да не е счупил телефона, защото трясъкът бе оглушителен. Противникът му просто не разбираше правилата на играта и това бе добре. Ако човек не знае как да играе, той просто не може да се отбранява ефикасно. В гласа на Хенри се прокрадваше изтощение, а и Тони звучеше по същия начин. Кели вдигна пушката и разгледа тялото на покрива през оптичeskия мерник. Ризата бе разкопчана и измачкана. Панталоните бяха набръчкани от вътрешната страна на височината на коленете, сякаш човекът цяла нощ бе седял на стол. Дали по природа си бе мърляв? Не, обувките, оставени на покрива, бяха твърде лъскави, за да е така. „Вероятно е будувал цяла нощ — прецени Кели след няколко секунди. — Те са изморени, изплашени и не знаят правилата на играта. Чудесно.“ Джон разполагаше с вода, храна и цял ден.

— Щом си знаел името на копелето, защо тогава... По дяволите! — изруга Тъкър. — Каза ми, че е просто богат безделник. Помниш ли, че исках да го пречукам още в болницата, но не!... Ти каза: „Остави копелето на мира!“

— Успокой се, Хенри — намеси се Пиаджи с възможно най-равен глас.

„Имаме си работа с много опитен човек. Уби шестима от хората ми. Шестима! Исусе. Не трябва да се паникьосваме.“

— Трябва добре да обмислим всичко. — Тони разтърка наболата си брада, стегна се и започна да обмисля обстановката. — Има пушка и се намира в голямата бяла сграда отсреща.

— Да не би да искаш да отидем там и да го хванем, Тони? — попита Тъкър и посочи главата на Боби. — Виж какво направи!

— Чувал ли си някога, че след деня следва нощ, Хенри? Над вратата има крушка. — Пиаджи се приближи към таблото и разви бушоните. — Така, сега вече крушката няма да свети. Можем да

изчакаме нощта и тогава да действаме. Не може да убие всички ни. Ако се движим достатъчно бързо, може би няма да убие никого.

— А стоката?

— Един от нас може да остане тук да я пази. Останалите ще докарат хора, ще пречукаме копелето и ще довършим работата.

„Плана си го бива“ — помисли си Пиаджи. Противникът им не държеше всички козове. Не можеше например да стреля през стени. Разполагаха с вода и кафе, а времето работеше за тях.

Трите истории бяха толкова близки, че думите им почти се повтаряха. При тези обстоятелства не можеше да се желае нищо повече. Веднага щом излязоха от опиянението си, момичетата бяха разпитани поотделно и възбудата им само улесни нещата. Имена, мястото, където се бе случило всичко, как онзи Тъкър изнасяше хероина извън града и някакви думи на Били, че торбичките миришели — факт, потвърден и от разкритата лаборатория. Вече разполагаха със серийния номер на шофьорската книжка на Тъкър и вероятния му адрес. Адресът можеше и да е фалшив — както често се случваше, — но полицаите вече знаеха марката и номера на колата му. Райън разполагаше с всичко или поне с достатъчно, за да гледа на разследването си като на крайна величина. Сега беше време леко да се отдръпне и да остави нещата да текат сами. На всички следващи инструктажи патрулиращите полицаи, които бяха истинските очи и уши на полицията, щяха постоянно да чуват името Хенри Тъкър и регистрационния номер на колата му. Щастieto можеше доста бързо да се усмихне на Райън. Щеше да го доведе тук, да го обвини, да го привлече под съдебна отговорност и да го изправи пред съд. Хенри Тъкър бе обречен да изгние в затвора, ако върховният съд имаше неблагоприятното да откаже края, който животът му напълно заслужаваше. Райън щеше да накаже това безчовечно копеле.

И все пак.

И все пак Райън знаеше, че някой върви с една крачка пред него. Невидимия вече използваше 45-калибров пистолет без заглушител. Беше променил тактиката и вместо тишината предпочиташе бързите и сигурни убийства... Освен това беше говорил с жертвите си, преди да ги прати на оня свят, и вероятно знаеше повече от него. Опасната

котка, която доктор Фарбър бе описал, вече се намиреше на улицата и сигурно ловуваше и през деня, но Райън не знаеше къде точно.

Джон Т. Кели, боцман от тюлените на американския военноморски флот. „Къде, по дяволите, се намираш? Ако бях на твое място... къде щях да бъда? Къде щях да отида?“

— Още ли сте там? — попита Кели, щом Пиаджи вдигна слушалката.

— Да, приятелче, тъкмо обядваме. Искаш ли да се присъединиш към нас?

— Онази вечер в ресторанта ти ядох калмари. Не бяха лоши. Майка ти ли ги е готвила? — попита меко Кели, като се чудеше какъв ще е отговорът.

— Точно така — отвърна любезно Тони. — Приготвя ги по стара семейна рецепта. Прабаба ми я е донесла от старата ми родина.

— Знаеш ли, че ме изненадваш?

— С какво, господин Кели? — попита все така любезно Пиаджи. Гласът му звучеше по-спокойно. Тони се чудеше какъв ефект ще предизвикат думите му от другата страна на телефонната линия.

— Очаквах да се опитате да преговаряте с мен. Хората ти се опитаха, но аз не бях навит — каза Кели, като позволи раздразнението да се промъкне в гласа му.

— Вече те поканих да дойдеш на обяд и да поговорим.

Връзката прекъсна.

„Чудесно.“

— Ето така. Сега копелето ще има върху какво да мисли — каза Пиаджи и си наля нова чаша кафе.

Напитката бе стара и горчеше, но в нея имаше толкова много кофеин, че Тони с мъка удържаше ръцете си да не треперят. За сметка на това обаче бе напълно концентриран. Той погледна двамата си партньори с усмивка и кимна уверено.

— Жалко за Каз — обърна се директорът към приятеля си.

Максуел кимна.

— Какво да ти кажа, Уил? Той не бе идеалният кандидат за пенсия, нали? От семейството бе останала само жена му. Службата бе животът му и той по един или друг начин отиваше към края си.

И двамата не искаха да обсъждат стореното от съпругата на Каз. Може би след година щяха да забележат поетичната симетрия в едновременната загуба на двама приятели, но не и сега.

— Чух, че и ти си подал молба за пенсиониране, Дъч.

Директорът на военноморската академия на Съединените щати не можеше да си обясни постъпката му. Навсякъде се носеха упорити слухове, че през пролетта Дъч със сигурност ще стане адмирал на флота. Преди няколко дни обаче слуховете бяха престанали и директорът не знаеше защо.

— Точно така. — Максвел не можеше да му обясни причините. Заповедта — замаскирана като „предложение“ — бе дошла от Белия дом чрез командващия морските операции. — Доста време послужих, Уил. Време е да дойдат нови момчета. Ние сме останки от Втората световна война и няма да бъдем вечни.

— Как е синчето?

— Вече съм дядо.

— Браво!

Адмирал Гриър се зарадва, че с влизането си чува добра новина. Бе облечен в старата си морска униформа.

— Джеймс!

— Хубаво кабинетче си имате — забеляза Гриър. — Здравсти, Дъч.

— На какво дължа това високопоставено внимание?

— Уил, готвим се да откраднем една от яхтите ти. Имаш ли нещо хубаво и удобно, което може да приюти двама адмирала?

— Изборът е богат. Искаш ли една деветметрова?

— Точно това ми трябва.

— Тогава ще се обадя където трябва и ще наредя да я подготвят.

„Молбата звучи смислено“ — помисли си директорът. И двамата адмирала бяха приятели на Каз, а моряците трябва да се сбогуват в морето. Той се обади по телефона и гостите му си тръгнаха.

— Изчерпа ли се вече? — попита Пиаджи.

Гласът на Тони вече звучеше самоуверено. „Козовете вече са от другата страна на улицата“ — помисли си той. Защо да не подсилят тенденцията?

— Не виждам и вие да имате някакви идеи. Боите се от слънцето ли, копелета такива? Сега ще ви стане по-светло — извика Кели. — Гледай.

Той остави слушалката, вдигна пушката си и се прицели в прозореца.

„Трак.“

„Прас.“

— Тъп кретен! — извика на свой ред Тони в слушалката, макар да знаеше, че не го чуват. — Видяхте ли? Знае, че не може да ни пипне. Знае, че времето работи за нас.

Две от стъклата бяха счупени и стрелбата спря. Телефонът отново извънтя. Тони почака малко, преди да го вдигне.

— Пропусна, левак такъв!

— Няма къде да ходите, умнико! — извика Кели толкова силно, че дори и Тъкър и Шарън, които бяха на три метра от телефона, го чуха.

— Време е да тръгваш, господин Кели. Кой знае, може и да не успеем да те хванем. Ченгетата обаче сигурно няма да те изпуснат. Чувам, че и с тях имаш проблеми.

— Не забравяй, че все още сте в капана.

— Ти го казваш, приятел.

Пиаджи затвори телефона, за да покаже кой контролира положението.

— Как се чувствате, полковник? — попита Волошин.

— Пътуването бе интересно.

Ритър и Гришанов седяха на стъпалата на мемориала Линкълн досущ като двама туристи, уморени от жегата. Към тях се бе присъединил приятел, чиято охрана не го изпускаше от поглед.

— А виетнамският ви приятел?

— Какво? — попита изненадано Коля. — Какъв приятел?

Ритър се усмихна.

— Позволих си една малка волност. Трябваше да открием информатора ви.

— Помислих си, че може да е ваше дело — забеляза кисело генералът от КГБ.

Капанът бе повече от очевиден и все пак той бе паднал в него. Почти. Съдбата му се бе усмихнала, но Ритър сигурно не знаеше за това.

— Играта продължава, Сергей. Да не би да искаш да ми кажеш, че ще проливаш сълзи за един предател?

— За предател не, но за миролюбец — да. Умен си, Боб. Добре се справи.

„Всъщност не чак толкова добре — добави мислено Волошин. — Аз не съм паднал чак толкова дълбоко в капана, който бе приготвил, млади американски приятелю. Ти избърза. Успя да убиеш онзи Хикс, но не и Касий. Доста прибързано, млади ми приятелю. Сбърка, а дори не го знаеш.“

„Време е за работа.“

— Какво стана с хората ни?

— Преместени са при другите точно карето се договорихме. Рокосовски го потвърди. Приемате ли думата ми, господин Ритър?

— Да, ще я приема. Много добре. Довечера в осем и петнадесет „ПанАм“ има полет от „Дълес“ за Париж. Ще го докарам на летището и ако искате, можете да го видите там. Посрещнете го на „Орли“.

— Разбрано — отвърна Волошин и се отдалечи.

— Защо ме остави? — попита Гришанов, повече изненадан, отколкото разтревожен.

— Защото ми вярва, полковник. Точно както и аз на него. — Ритър се изправи. — Трябва да убием няколко часа.

— Да убием?

— Извинете, това е идиом. Разполагаме с няколко часа свободно време. Искате ли да се поразходим из Вашингтон? В „Смитсониън“ има един метеорит, който хората имат навика да докосват. И аз не знам защо.

Пет и половина. Слънцето вече блестеше в очите му и Кели често трябваше да бърше потта си. През счупения прозорец не се

виждаше нищо освен сенки, и то само от време на време. Кели се зачуди дали не си почиват. Не трябваше да допуска това. Той вдигна телефона. Отново го накараха да чака.

— Кой се обажда? — попита Тони.

„Той е най-опасният — помисли си Джон. — Почти толкова, колкото си мислех.“

— Ресторантът ти разнася ли храна по домовете?

— Май огладняваме, а? — Пауза. — Може би искаш да сключим сделка?

— Излезте отвън и ще поговорим — отвърна Кели. Отсреща затвори телефона.

„Време е“ — помисли си Кели и продължи да наблюдава сенките през прозореца. Той изпи останалата в манерката вода и изяде последния сникърс, без да престава да се оглежда наоколо. Отдавна бе решил какво да прави. В известен смисъл те бяха взели решението вместо него. Часовникът отново започна да тиктака и макар и достатъчно, времето му бе ограничено. В крайна сметка, ако го принудеха, можеше и да си отиде, но... Не, не можеше. Кели погледна часовника си. Щеше да бъде опасно и напредването на времето нямаше да промени нищо повече. Противниците му не бяха спали от двадесет и четири часа, а може би дори и повече. Джон ги бе изплашил и им бе дал време да свикнат със страха си. Сега си мислеха, че държат добри козове, точно както Кели се надяваше да стане.

Джон се отдръпна назад, без да прибира нещата си. Каквото и да се случеше, те вече нямаше да му трябват. Той се изправи, изтупа дрехите си и провери колта. Имаше един куршум в дулото и седем в пълнителя. Кели се протегна и разбра, че не може да се бави повече. Той слезе по стъпалата, отключи фолксвагена и седна вътре. Колата запали веднага въпреки внезапния му страх, че може да откаже. Джон остави двигателя да загрее и се загледа в движението по улицата пред себе си. Когато колата бе готова, той се вмъкна в натоварения трафик въпреки ругатните на някакъв шофьор.

— Виждаш ли нещо?

Шарън бе предположил, че ъглите пречат на Кели да вижда цялата сграда, в която се намираха. В крайна сметка той можеше да се

опита да дойде, но двама от тях бяха достатъчни, за да наблюдават и двете страни на бялата сграда. Знаеха, че още е там. Току-що бяха говорили с него. Тони обяви, че Кели не е измислил операцията си достатъчно добре. Той наистина бил умен, но не чак толкова. Когато паднала нощта и се появили сенките, те щели да направят своя ход. Щели да успеят. Някакъв си мизерен куршум от 22-калибровата пушка не можел да пробие ламарината на кола. А ако успели да го изненадат, може ли...

— От другата страна се виждат само движещи се коли.

— Не се приближавай толкова близо до прозореца.

— По дяволите — каза Хенри. — А какво ще стане с доставката?

— В нашето семейство има една поговорка: По-добре късно, отколкото никога. Схващаш ли?

Шарън бе най-нервен от тримата. Вероятно се дължеше на близостта на наркотиците. Противен прах. „Малко е късничко да мислиш за това.“ Имаше ли изход от тази каша?

Парите, които му дължаха, бяха на масата. Имаше и пистолет.

Да умре като престъпник? Той изгледа другите двама, застанали от двете страни на прозореца. Те бяха престъпниците. Той не бе сторил нищо лошо на този Кели. Е, поне не се сещаше за нищо такова. Хенри бе убил момичето, а Тони бе организиран убийството на другото. Шарън бе просто корумпирано ченге. Кели си откъщаваше на лична основа. Това можеше да разбере. Бруталното убийство на Пам бе пълна глупост и той го бе казал на Хенри. В крайна сметка Шарън можеше да излезе от ситуацията като герой, нали? „Един информатор ме предупреди и отидох направо там. Последва луда стрелба.“ Можеше дори да помогне на Кели. И после никога нямаше да се забърква в такива каша. Щеше да сложи парите в банка, да приеме повишението и да поеме организацията на Хенри от това, което знаеше. След такава акция никога нямаше да посмеят да го арестуват. Трябваше само да вдигне телефона и да се разбере с Кели. Но имаше една малка подробност.

Кели зави наляво, продължи да кара една пресечка в западна посока, после отново наляво и на юг към улица „О’Донъл“. Ръцете му се потяха. Бяха трима и трябваше да е много, много бърз и точен. Но

той бе такъв и искаше да довърши тази работа дори и тя също да го довърши. Той спря на една пресечка разстояние, излезе от колата, заключи я и измина останалата част от пътя до сградата пеша. Бизнесмените наоколо бяха приключили работния си ден. Кели бе забелязал три отворени магазина, които дори не бяха заподозрели какво става само на една пресечка от тях.

„Планът ти бе чудесен, нали?“

„Да, Джони, но сега предстои трудната му част.“

„Благодаря.“ Той се спря до ъгъла на сградата и се огледа във всички посоки. По-добре от другата страна... Кели отиде до ъгъла с телефонните и електрическите жици и отново използва перваза на зазидания прозорец. После се хвана за тухления парапет на покрива, като внимаваше да не закачи електрическите жици.

„Добре, сега просто трябва да прекосиш покрива, без да вдигаш никакъв шум.“

„По смолата и чакъла?“

Имаше една възможност, която Кели не бе взел предвид. Джон застана на тухления парапет. „Широк е поне четиридесет сантиметра“ — каза си той. Освен това така нямаше да вдигне никакъв шум. Кели се отправи към вратата на покрива, като се чудеше дали тримата му противници не се опитват да се обадят по телефона.

Шарън трябваше да направи хода си скоро. Той стоеше и гледаше другите двама. Преди да тръгне към тях, лейтенантът се протегна доста театрално. Бе свалил сакото си, вратовръзката му бе разхлабена, а колът висеше на дясното му бедро. Просто трябваше да застреля копелетата и да поговори с този Кели по телефона. Защо не? Те бяха престъпници, нали? Защо трябваше да умира заради техните грешки?

— Какво правиш, Марк? — попита Хенри, който бе твърде съсредоточен върху гледката през прозореца, за да забележи опасността.

„Добре.“

— Уморих се да стоя на едно и също място.

Шарън извади кърпичката от десния си джоб и избърса потта от лицето си, докато преценяваше ъгъла и разстоянието. После отново

погледна към телефона, в който бе единственото му спасение. Беше сигурен в това. Нямаше друг шанс да се измъкне от кашата.

Погледът му обаче не се хареса на Пиаджи.

— Защо отново не седнеш спокойно? Скоро ще имаме работа.

„Защо гледа телефона? Защо ни гледа нас?“

— Гледай си работата, Тони — отвърна предизвикателно Шарън и посегна към джоба, за да прибере кърпичката си.

Лейтенантът не знаеше, че очите му са го издали. Той едва бе докоснал пистолета си, когато Тони вдигна своя и стреля в гърдите му.

— Мислиш се за голям умник, а? — каза той на умирация мъж.

После забеляза, че в квадратното слънчево петно от капандурата на покрива има сянка. Пиаджи все още я гледаше, когато тя изчезна и се смени от нещо голямо, което периферното му зрение едва улови. Хенри гледаше трупа на Шарън.

Изстрелът го обърка. Първата му мисъл бе, че е насочен срещу него, но Кели вече се бе решил и скочи в квадратната дупка. Приличаше на парашутен скок — „дръж краката си един до друг, свий коленете, изправи гърба и се претърколи, когато паднеш“.

Ударът бе доста здрав. Бетонният под бе покрит с теракотови плочки, но краката на Кели понесоха основната част от болката. Той веднага се претърколи и изпъна ръка. Най-близко бе Пиаджи. Кели вдигна пистолета си, прицели се в гърдите му и стреля два пъти. После отново се прицели и улучи Тони под брадичката.

„Смени мишените.“

Кели отново се претърколи, както бе виждал, че правят някои виетнамски войници. Ето го. В този момент времето спря. Хенри бе извадил пистолета си и се бе прицелил, когато очите им се срещнаха за цяла вечност. Двамата просто се гледаха — ловец и ловец, ловец и плячка. Кели се опомни пръв. Пръстът му натисна спусъка и куршумът се заби в гърдите на Тъкър. Колтът подскочи в ръката му. Мозъкът на Джон препускаше така трескаво, че успя да проследи как рамата на пистолета се дръпна назад, гилзата изскочи, после отново напред и следващият патрон вече бе в цевта. Кели натисна спусъка за втори път и куршумът отново се заби в гърдите на противника му. Тъкър се олюля. Или се бе подхлъзнал на пода, или двата куршума бяха

нарушили равновесието му, но каквато и да бе причината, той падна на пода.

„Край на операцията“ — каза си Кели. След всички неуспехи през това черно лято той най-сетне бе довел нещо докрай. Джон се изправи, приближи се към Хенри Тъкър и изрита пистолета от ръката му. Искаше му се да каже нещо на все още живото лице, но не можа да намери думи. Може би сега Пам щеше да почива по-спокойно, но може би — не. Светът просто не бе такъв. Мъртвите си отиваха завинаги, без да се интересуват какво остава след тях. Вероятно. Кели не знаеше какво точно става след смъртта, макар че много пъти се бе питал. Ако мъртвите продължаваха да живеят на земята, то бе в съзнанието на хората, които ги помнят. Именно заради тази памет Кели бе убил Хенри Тъкър и останалите. Сигурно на Пам нямаше да ѝ стане по-леко от това, но на него — със сигурност. Джон забеляза, че докато се е ровил в спомените и съвестта си, Тъкър бе напуснал този свят. Не можеше да изпитва угризения за смъртта на този човек, нито пък за смъртта на останалите. Кели спусна предпазителя на пистолета си и огледа стаята. На пода имаше трима мъртъвци и най-доброто, което можеше да се каже, бе, че той не е един от тях. Джон излезе и се запъти към колата си. Предстояха му една среща и отнемането на още един живот.

„Край на операцията.“

Яхтата си стоеше, където я бе оставил. Кели паркира колата и извади куфара си от нея. Той заключи фолксвагена и остави ключовете вътре, защото и от него вече нямаше да има нужда. За щастие по време на пътуването през града главата му бе абсолютно празна. Действаше като робот — маневрираше, спираше на червено, минаваше на зелено и пътуваше към морето или залива, или към някое от местата, където се чувстваше добре. Джон се приближи към „Спрингър“, сложи куфара си и се прехвърли на борда. Всичко изглеждаше наред. След десет минути щеше да бъде далеч от този град и всичко, свързано с него. Кели отвори вратата към каюткомпанията и замръзна. Първо обонянието му долови миризмата на тютюнев дим, а после слухът му чу гласа:

— Джон Кели, ако не се лъжа. Аз съм Емет Райън. Срецали сте се с колегата ми — Том Дъглас.

— Какво мога да направя за вас?

Кели остави куфара на палубата и се сети за колта на гърба си.

— Можете да ми кажете защо убихте толкова много хора — предложи Райън.

— Ако мислите, че съм го направил аз, значи знаете причината.

— Вярно. В момента издирвам Хенри Тъкър.

— Тук го няма, нали?

— В такъв случай може би вие ще ми помогнете?

— Не е зле да потърсите на пресечката на „О’Донъл“ и „Мърмен“. Той няма да избяга — каза Кели на детектива.

— Какво трябва да правя с вас?

— Трите момичета, които пристигнаха тази сутрин. В безо...

— В безопасност са. Ще се погрижим за тях. Вие и приятелите ви свършихте добра работа с Пам Маден и Дорис Браун. Не сте виновни за смъртта им. Е, може би малко. — Офицерът замълча. — Знаете, че трябва да ви арестувам, нали?

— За какво?

— За убийство, господин Кели.

— Не — поклати глава Джон. — Убийство е, когато умират невинни хора.

Райън присви очи. Виждаше само силуета на човека срещу себе си, защото слънцето зад гърба му му пречеше. Но лейтенантът добре чу думите му и една част от него искаше да се съгласи с тях.

— Законът твърди друго.

— Не съм ви молил да ми прощавате. Повече няма да ви безпокоя, освен това не възнамерявам да лежа в затвора.

— Не мога да ви пусна да си идете.

Кели видя, че Райън е извадил пистолета си. Какво ли означаваше това?

— Върнах ви полицай Монро здрав и читав, нали?

— За което ви благодаря — каза Райън.

— Аз не убивам хора просто така. Учили са ме да го правя, но само когато има причина. Аз имам достатъчно добра причина.

— Може би. И какво си мислихте, че постигнахте? — попита Райън. — Проблемът с наркотиците няма да изчезне ей така.

— Хенри Тъкър вече няма да убива момичета. Това е постижение, нали? Не съм очаквал, че ще направя нещо повече, но все пак успях да разруша тази мрежа за наркотици. — Кели замълча. Трябваше да каже още нещо на този човек. — В онази сграда има и едно ченге. Мисля, че е корумпирано. Тъкър и Пиаджи го застреляха. Може би цялата тази история ще го направи герой. Освен това има доста хероин. Това сигурно ще издигне отдела ви в очите на шефовете. — „Слава богу, че не се наложи да убивам ченге, пък било то и корумпирано.“ — Ще ви кажа и още нещо. Знаем как Тъкър е вкарвал стоката си в страната.

Кели му разказа накратко.

— Не мога да ви пусна да си идете — повтори отново детективът, макар че част от него протестираше. Но Райън не можеше да го допусне, защото животът му се подчиняваше на определени принципи.

— Тогава ми дайте един час. Знаем, че ще ме следите. Само час. Така ще е добре за всички.

Молбата изненада Райън. Тя противоречеше на всичко, за което се бореше, но нима чудовищата, убити от този човек, не противоречаха? „Дължим му нещо... Щях ли да разкрия тези случаи без негова помощ? Кой щеше да говори от името на мъртвите? И освен това какво може да направи той? Къде може да отиде?... Сигурно си полудял, Райън!“ Да, може би бе така...

— Имате един час. После ще ви препоръчам на добър адвокат. Кой знае, един добър адвокат може и да ви измъкне.

Райън се изправи и се насочи към другата врата, без да се обръща. Когато стигна до нея, спря само за секунда.

— Давам ви този час само защото сте се смилили, когато е можело да убиете, господин Кели. Той започва да тече сега.

Кели не изгледа заминаването му. Той включи дизелите. Един час трябваше да му стигне. Джон се втурна на палубата и изхвърли въжетата, без да ги откача от кнехтовете на кея. Когато се върна в каюткомпанията, видя, че дизелите са загрели. Кели завъртя яхтата и се насочи към изхода на пристанището. Когато излезе от пристана на яхтите, той увеличи скоростта до максимума за „Спрингър“ — двадесет и два възела. Джон видя, че каналът е свободен, включи

автопилота и се спусна да довърши приготовленията. При Бодкин пойнт зави. Налагаше се, защото знаеше кого са пратили след него.

— Брегова охрана, Томас пойнт.

— Тук е градската полиция на Балтимор.

Телефонът бе вдигнал мичман втори ранг Томлисън. Той бе в последния курс на академията на бреговата охрана в Ню Лондон и бе дошъл тук за лятната практика. Чинът на Томлисън бе същият като на началника на станцията, но и двамата добре знаеха какво им е разрешено и какво — не. Той бе само двадесет и две годишен — толкова млад, че златистите му офицерски пагони още блестяха, — но вече бе време да се заеме с първата си сериозна задача. Пол Инглиш се бе осмелил да му я повери само защото с него щеше да бъде и Португалеца. Вторият по големина патрулен катер на станцията — „41Б“ — вече бе готов за отплаване. Младият мичман втори ранг спринтира навън, сякаш си мислеше, че могат да тръгнат без него, и развесели Инглиш. Пет секунди след като младежът бе навлякъл спасителната си жилетка, „41Б“ се отлепи от пристана и се насочи на север покрай фара на Томас пойнт.

„Не ми дава никакъв шанс“ — помисли си Кели, като видя приближаващия се отдясно катер. Е, той бе поискал един час и го бе получил. Кели посегна да включи радиото за един прощален разговор, но това нямаше да е по правилата. Жалко. Един от дизелите загряваше и това също бе жалко, но агонията му нямаше да продължи дълго.

Приличаше на състезание, усложнено от един френски контейнеровоз, идващ откъм открито море точно през мястото, откъдето Кели искаше да мине. Скоро „Спрингър“ щеше да бъде приклепена между кораба и катера.

— Ето че пристигнахме — каза Ритър и освободи бодигарда, който ги бе следвал като сянка цял следобед. Той бръкна в джоба си и извади един билет. — Първа класа. Пиенето е безплатно, полковник. —

Едно предварително телефонно обаждане им бе помогнало да избягнат паспортната проверка.

— Благодаря за гостоприемството.

Ритър се усмихна.

— Да, американското правителство ви разходи около три четвърти от земното кълбо. Предполагам, че „Аерофлот“ ще се справи с останалата част. — Ритър замълча за момент и продължи със спокоен глас: — Държанието ви към нашите пленници е било толкова коректно, колкото са позволявали обстоятелствата. Благодаря ви.

— Искрено им пожелавам да се приберат у дома живи и здрави. Те не са лоши хора.

— Нито пък вие. — Ритър го заведе до изхода, където един автобус очакваше пътниците на новичък „Боинг-747“. — Елате отново на гости някой път. Ще ви покажа още от забележителностите на Вашингтон.

Ритър изгледа отдалечаващия се мъж и се обърна към Волошин:

— Той е добър човек, Сергей. Дали този инцидент ще навреди на кариерата му?

— С това, което носи в главата си, ли? Не мисля.

— Прекрасно — отвърна Ритър и се отдалечи.

Вече бяха съвсем близо. Яхтата имаше малко преимущество, тъй като избираше курса, докато катерът трябваше да се осланя на половината възел по-висока скорост и скъсяваше разстоянието болезнено бавно. В крайна сметка всичко щеше да се реши от майсторството на двамата капитани, а разликата в него също бе много малка. Ореза изгледа как яхтата подобно на сърф се плъзга край килватера^[2] на контейнеровоза и използва образуваната от него вълна, за да спечели около половин възел по-голяма скорост. Португалеца не можеше да не се възхити на уменияето. Кели като на шега управляваше яхтата си против законите на вълните и вятъра. Но в ситуацията нямаше нищо забавно. Не и с екипажа му, който беше въоръжен. Не и с това, което трябваше да стори на един приятел.

— За бога — изръмжа Ореза и завъртя руля леко вляво. — Внимавайте с това проклето оръжие!

Момчетата му смъкнаха капаците на кобурите си и пуснаха пистолетите.

— Той е опасен — обади се един от хората зад Ореза.

— Не, не е. Не и за нас.

— Ами хората, които е...

— Може би са си го търсили!

Още малко газ, и Ореза отново зави наляво. Очите му опипваха повърхността на морето за проход между вълните. Патрулният катер извиваше ту вляво, ту вдясно, за да се възползва възможно най-добре от вълнението и да спечели няколко ценни метра в преследването си — също както правеше и яхтата. Надали някоя регата можеше да бъде толкова увлекателна и Ореза вътрешно се гневеше на Кели, че целта на състезанието е толкова неприятна.

— Може би трябва да...

— Господин Томлисън, мислите ли, че някой може да управлява катера по-добре от мен — отвърна Португалеца, без да обръща глава.

— Не, старшина Ореза — отвърна мичманът и Ореза изсумтя. — Може би няма да е зле да поискаме един флотски хеликоптер — предложи смирено Томлисън.

— За какво ни е, сър? Къде мислите, че може да отиде? В Куба ли? Имаме два пъти повече гориво от него, развиваме с половин възел по-голяма скорост, а той е само на триста метра пред нас. Помислете добре, сър. Така или иначе след двадесет минути сме при него, колкото и добър да е той. — „Уважавайте противника си“ — допълни тонът на Ореза.

— Но той е опасен — повтори мичман Томлисън.

— Аз отговарям за това. Ето...

Ореза зави наляво и премина през килватера на контейнеровоза, като използваше енергията на вълните. „Интересно... Делфините плуват по същия начин... Спечелих цял възел, а освен това корпусът ми е по-добър от неговия...“ В противоречие с всичко, което трябваше да изпитва, Мануел Ореза се усмихна. Току-що бе научил нещо ново за управлението на катера си, и то благодарение на приятел, когото се опитваше да арестува за убийство. „За няколко убийства на хора, които са си го заслужавали“ — напомни си той и се зачуди дали адвокатите ще успеят да измислят нещо.

Не, трябваше да се отнесе към него с уважение. Трябваше да му даде възможност да проведе регатата си и да протегне ръка към свободата, колкото и обречен да бе този опит. Ако не го стори, щеше да унижи човека и себе си. Дори и след като всичко друго умре, честта продължава да живее. Това бе последният закон на морето, а Ореза, както и приятелят му бяха моряци.

Беше дяволски близо. Португалеца бе адски добър моряк и по тази причина задачата му ставаше още по-трудна. Кели вече правеше всичко, на което бе способен. Преминаването през килватера на контейнеровоза бе най-майсторското изпълнение в цялата му кариера на моряк, но този проклет старшина бе повторил хода не по-зле от него. И двата му дизела вече работеха на пълни обороти и загряваха, а този скапан контейнеровоз се движеше по-бързо, отколкото трябва. „Защо Райън не изчака още десетина минути?“ — ядосваше се Кели. Бутонът, активиращ запалителната система, бе точно до него. Пет секунди след натискането му резервоарите щяха да се взривят, но това не вършеше работа, защото катерът на бреговата охрана бе само на някакви си двеста метра от него.

„А сега какво?“

— Спечелихме двадесет метра — установи Ореза със задоволство и тъга.

Старшината забеляза, че Кели дори не поглежда назад. Той знаеше. Трябваше да знае. „По дяволите, наистина си добър“ — опита се да му каже по телепатия старшина Ореза. Португалеца съжали за всички подигравки, които бе отправил към Кели, но приятелят му сигурно знаеше, че само се е шегувал. Освен това със състезанието си той оказваше чест на Ореза. Сигурно на яхтата си имаше оръжие и можеше да стреля по тях, но не го правеше и старшината знаеше защо. Това щеше да наруши правилата на подобно състезание. Кели даваше всичко от себе си и когато му дойдеше времето, достойно щеше да приеме загубата си. И двамата щяха да съжаляват, но нямаше да загубят уважението си един към друг.

— Скоро ще се стъмни — забеляза Томлисън.

Момчето просто не разбираше, но му бе простено, защото току-що постъпваше на служба. Може би някой ден щеше да се научи. Ореза силно се надяваше, че младият мичман щеше да се поучи от днешния урок.

— Няма да е толкова скоро, сър.

Ореза набързо огледа останалата част от хоризонта. Френският контейнеровоз закриваше може би една трета от гледката. Той имаше висока надстройка, а корпусът му блестеше от новата боя. Екипажът на кораба сигурно дори не подозираше какво става в морето до тях. Ореза забеляза, че контейнеровозът е нов. Носът му тип „булб“ правеше добри вълни, които яхтата пред него използваше, за да увеличи скоростта си.

Най-бързото и лесно решение бе да издърпа катера след себе си към десния борд на контейнеровоза, да пресече пътя му и тогава да взриви яхтата... но... имаше и друг, по-добър начин.

— Сега!

Ореза завъртя руля с около десет градуса вляво и само за миг спечели още петдесет метра. После върна руля в старото му положение, прескочи една двуметрова вълна и се приготви да повтори маневрата. Един от младите моряци толкова се възхити, че даде воля на емоциите си.

— Видяхте ли, господин Томлисън? Корпусът ни е по-добър от неговия за тези условия. В спокойни води може и да ни бис с няколко сантиметра, но тук — не. Тук господарите сме ние.

След две минути разстоянието между двата съда бе намалено наполовина.

— Сигурен ли сте, че искате това състезание да свърши, Ореза?
— попита мичман Томлисън.

„Май съвсем не е глупав.“ Е, в крайна сметка младокът бе офицер, а те трябваше да са умни, нали?

— Всички състезания свършват, сър. Винаги има победител и победен — забеляза Ореза с надеждата, че приятелят му също ще го разбере.

Португалеца бръкна в джоба на ризата си и извади цигара, която запали с лявата си ръка. Пръстите на дясната му държаха руля и от

време на време правеха леки корекции в курса. Мозъкът му реагираше на всяка гънка по повърхността на морето. Ореза бе казал на Томлисън, че ще настигнат яхтата след двадесет минути, но сега разбра, че е бил песимист. Щяха да свършат доста по-рано.

Португалеца отново огледа залива. Наоколо имаше доста яхти, но явно екипажът на никоя от тях не се досещаше за естеството на състезанието. Катерът не бе пуснал сирените и полицейските светлини. Ореза не обичаше да ги употребява, защото ги смяташе за професионална обида. Той мислеше, че когато един катер от бреговата охрана на Съединените щати спре до теб, не са нужни полицейски светлини. Освен това днешното състезание бе нещо лично, достойние само на професионалисти. Зрителите винаги опорочаваха нещата и отвличаха състезателите от целта им.

Кели вече се намираше между контейнеровоза и катера. Както и предполагаше, Португалеца бе налапал въдицата. Въпреки това Ореза си оставаше отличен моряк. Още само миля, и катерът щеше да се изравни с него и да сведе шансовете му до нула. Кели обаче вече имаше план. Изпъкналият нос на контейнеровоза леко се подаваше над водата. Един моряк го наблюдаваше от мостика и това припомни на Джон първия ден с Пам. Споменът накара стомаха му да се свие. Беше толкова отдавна. Дали бе постъпил правилно, или бе сгрешил? Кой можеше да прецени? Кели поклати глава. Щеше да остави преценката в Божиите ръце. Джон за пръв път обърна глава назад и прецени разстоянието, което бе ужасно малко.

Катерът на бреговата охрана бе вдигнал нос и продължаваше да пори вълните с около петнадесет градуса, наклонен назад. Той се клатушкаше вляво и вдясно, а големите му дизели скимтяха по привичния си котешки начин. Всичко това бе в ръцете на Ореза — машини и рул — и докато опитните му пръсти направляваха катера, очите му оглеждаха и преценяваха. Жертвата му правеше абсолютно същото, като изцеждаше и последните сили на дизелите си и използваше докрай умениято и опита си. Но предимството бе на страната на Португалеца и нещата не можеха да се променят.

Тогава Ореза видя лицето на Кели, който се беше обърнал за пръв път.

„Време е, приятелю. Хайде, нека се разделим достойно. Кой знае, може да извадиш късмет и когато след време излезеш, отново ще бъдем приятели.“

— Хайде, намали скоростта и завий надясно — каза Ореза, без да съзнава, че говори на глас.

Всички момчета от екипажа му си мислеха същото и останаха доволни, че капитанът им вижда ситуацията като тях. Преследването бе продължило само половин час, но те щяха да го запомнят за цял живот.

Кели отново обърна глава. Ореза беше само на половин корабна дължина от него. Името, изписано на бака на яхтата, вече се виждаше ясно и нямаше смисъл да продължават да се напрягат до последния метър. Това щеше да развали удоволствието от състезанието. Щеше да покаже нездрав дух, който не бе присъщ на моряците. Подобна постъпка прилягаше на яхтсмени, а не на професионалисти.

Тогава Кели направи нещо неочаквано. Ореза го забеляза пръв и очите му прецениха разстоянието веднъж, два, три пъти, всеки път с незадоволителен отговор. Португалеца бързо посегна към радиото си.

— Не го прави! — извика старшината на „служебната“ честота.

— Какво? — попита бързо Томлисън.

„Не го прави!“ — изкрещя разсъдъкът на Португалеца, внезапно останал сам в един много малък свят. Той отгатна мислите на Кели и съзнанието му запротестира срещу тях. Нещата не трябваше да свършват така. Подобен край бе недостоен.

Кели обърна руля вдясно, за да улови вълната от носа на контейнеровоза. Когато моментът настъпи, той зави. Радиото избръмча. Кели чу гласа на Португалеца и се усмихна. Той бе добър човек. Без хора като него животът щеше да бъде самотен.

Внезапният остър завой наклони „Спрингър“ вдясно. За това помогна и малката вълна, образувана от носа на контейнеровоза. Кели продължи да държи руля с дясната му ръка, а лявата се пресегна за кислородната бутилка и закачените за нея тежести. „За бога — помисли си Джон, докато «Спрингър» се накланяше опасно към

десния си борд. — Не проверих дълбочината. Ами ако не е достатъчно дълбоко... о, Боже... о, Пам...“

Яхтата рязко изви вдясно. Ореза наблюдаваше само от стотина метра, но бе толкова безпомощен, сякаш се намираше на хиляда километра. Съзнанието му изпревари действителността: силно наклонена надясно, яхтата се изкачи върху вълната, образувана от носа на кораба, пресече пътя му, преобърна се и белият ѝ корпус изчезна под носа на големия търговски кораб...

Това не беше достойна смърт за един моряк.

„41Б“ изключи машините си и силно се заклати от вълните, образувани от близкия кораб. Контейнеровозът също веднага спря, но това му отне цели две минути. Ореза и хората му вече плаваха из останките на яхтата. Мощните фенери на катера светнаха, за да разпръснат падащия мрак.

— Брегова охрана четири-едно, брегова охрана четири-едно, говори една военноморска яхта. Можем ли да ви помогнем с нещо?

— Няколко допълнителни чифта очи няма да ни навредят. Кой е на борда?

— Двама адмирали. Аз съм от военновъздушните сили, ако това може да ви помогне.

— Помощта ви е добре дошла, сър.

Все още бе жив. Фактът изненада Кели не по-малко, отколкото щеше да изненада Ореза. Водата бе достатъчно дълбока и Джон и кислородната бутилка достигнаха дъното след около двадесет и пет метра. Той се пребори с вълнението, предизвикано от големия кораб на повърхността, и сложи бутилката на гърба си. Кели заплува, за да избегне контейнеровоза и останките от онова, което само допреди секунди представляваше скъпа яхта. Трябваше да изминат още две-три минути, за да може Джон напълно да приеме факта, че е преживял този процес с ордалии. Той се чудеше колко ли луд трябва да е бил, за да рискува живота си по този начин, но за пръв път бе усетил нужда да го повери в ръцете на нещо по-силно от него. Джон се бе подготвил за всякакви последици, но тази сила го бе пожала. На изток от него вече се виждаше корпусът на катера на бреговата охрана... на запад

плаваше някаква яхта. Кели откачи четири от тежестите, вързани за бутилката, и заплува към нея по гръб.

Главата му се показва на повърхността точно зад яхтата и достатъчно близо, за да прочете името ѝ. Кели отново се гмурна. След минута вече бе до западния борд на деветметровата яхта.

— Хей?

— Ти ли си, за бога? — попита Максвел.

— Така мисля. — „Е, не съвсем.“ Кели протегна ръка.

Доайенът на военноморската авиация изтегли ожуленото тяло при себе си и го вкара в каютата.

— Четири-едно, тук е военноморската яхта западно от вас... Положението съвсем не е розово, приятелю.

— Страхувам се, че имате право. Ако искате, можете да тръгвате. Ние ще поостанем — каза Ореза.

Много мило от тяхна страна, че бяха кръстосвали залива с него в продължение на три часа. И то двама адмирали. Дори умееха да карат яхтата си доста прилично. При други обстоятелства Португалеца сигурно би се пошегувал, но не и сега. Ореза и катерът му щяха да продължат търсенето цяла нощ, за да намерят само отломки.

Вестниците вдигнаха голям шум, но историите в тях бяха доста преиначени. Лейтенант Марк Шарън — в административен отпуск — в извънработно време се бе натъкнал на лаборатория за наркотици. В завързалата се престрелка убил двама големи наркотрафиканти и изгубил живота си. Случайното бягство на трите момичета бе помогнало за идентифицирането на един от наркотрафикантите като жесток и опасен убиец. Последното обясняваше героичния ореол на Шарън. С това приключила серия случаи — факт, от който полицията не можеше да бъде недоволна. На шеста страница бе публикуван невзрачен материал за някакъв морски инцидент.

Три дни по-късно един служител от централния военен архив в Сейнт Луис се обади на лейтенант Райън, за да му съобщи, че досието на Кели се е завърнало. Райън така и не разбра откъде, но въпреки това благодари за информацията. Той бе приключил случая заедно с всички останали и дори не си бе направил труда да изиска от ФБР отпечатъците на Кели. Така усилията на Боб Ритър да ги замени с

отпечатъците на човек, който никога вече нямаше да посети Америка, се оказаха напразни.

Единственото, което силно безпокоеше Ритър, бе телефонното обаждане. Но дори и престъпниците имаха право на последно желание и Боб не искаше да се кара с Кларк за това. Пет месеца по-късно Сандра О'Тул напусна работата си в „Хопкинс“ и постъпи в една университетска болница във Вирджиния с помощта на блестящата препоръка на професор Самуел Роузън.

[1] Ордалия — доказателствено средство в средновековния църковен съдебен процес, при което обвиняемият е подлаган на мъчителни изпитания с минимален шанс да оживее. — Б.пр ↑

[2] Дирята, която плаващият кораб оставя след себе си. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

12 февруари 1973

— Удостоени сме с честта да служим на страната си в трудно време — каза капитан Джеремия Дентън и завърши кратката си реч във военновъздушната база „Кларк“ с думите: — Бог да благослови Америка.

— Прекрасна реч — забеляза коментаторът възхитено, защото за това му плащаха. — Точно зад капитан Дентън стои полковник Робин Захариас от военновъздушните сили. Той е един от петдесет и тримата военнопленници, за които доскоро няхаме никаква информация. Тук са и...

Джон Кларк вече не слушаше. Телевизорът стоеше върху гардероба на жена му в спалнята. Джон бе вперил поглед в лицето на човека, до когото неотдавна бе толкова близо. Той видя, че полковникът прегръща жена си, която не бе виждал от години. Тя се бе състарила от тревоги, но сега обичта към съпруга, когото бе мислила за мъртъв, я подмладяваше. Кели се разплака заедно с хората на екрана. За пръв път виждаше човека да се движи. Виждаше огромната му радост, която бе в състояние да замени дори безгранична скръб. Той толкова силно стисна, ръката на Санди, че ѝ причини болка. Тя премести неговата на корема си, да може Джон да почувства ритането на бъдещото им първо дете. Телефонът иззвъня. Кели се ядоса на прекъсването, но когато чу гласа, ядът му изчезна.

— Надявам се, че се гордееш със себе си, Джон — каза Дъч Максвел. — Връщат се всичките двадесет. Искрах просто да съм сигурен, че знаеш. Без теб завръщането им нямаше да е възможно.

— Благодаря, сър.

Кларк затвори телефона. Не можеше да каже нищо повече.

— Кой беше? — попита Санди и отново сложи ръката му на корема си.

— Един приятел — отвърна Кларк и избърса сълзите, преди да целуне жена си. — От друг живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.